அத்யாயம்.		பக்கம்.
9	சலயன இநதிரனுககுத துயரம சொல்லியது	22-53
	துவஷடா விஶவரூபனை உண்டுபணணினதும, அவன தவஞ செயததும	22-23
	இநதிரன ஏவலால சென்ற அப்ஸரஸுகள விஶவரூபனை வசபபடுதத முடியாமல மீணடது	23-24
	இநதிரன விஶவரூபனைக் கொனறதும, அவனுடைய மூனறுதலையும மூனறுபக்ஷியானதும	24-25
	இநதிரன தறசெயலாக வநத தசசனை விஶவரூபன தலையை வெடடச சொலலியதும, அவன அஞசினதும	25
	தசசன வரமபெற்று விஶவரூபன தலையை வெட்டினதும, எநத எநதத தலையிலிருநது எனன எனன பறவைகள வெளிவநதனவெனபதும	25-26
	இநதிரன தனபாவதைக கடல பூமி மரம மாதா இவாளுககுக் கொடுதது வரஙகளையும கொடுததது	26
	துவஷடா கோபஙகொணடு வருதரனை உணடுபணணி இநதிரனைககொலல ஏவியதும, அவன இநதிரனோடு சணடைசெயது அவனை விழுஙகினதும	27
	தேவாகள விருதரனுக்குக் கொட்டாவியை உணடு பணணியதும, இநதிரனவெளிபபட்டதும	27
	கொடடாவியின உறபததி	27
	இநதிரன வருதரனுக்குத தோற்றது	28
10	தேவாகளும ரிஷிகளும திருமாலிடம் வருதரனைப பறறி முறையிடடது	29
	திருமால இநதிரனுக்கும வருத்ரனுக்கும நடபுச் செயவிககுமபடியும தாம இநதிரனுடைய ஆயுதததில் பிரவேசிபபதாகவும சொலலியது	29
	ரிஷிகள இநதிரனையும வருதரனையும நட்பாயிருக்கச சொல்லியதும, வருதரன வரஙகேடடதும	29-31
	ரிஷிகள வரஙகொடுததுச சமாதானமசெயது சென்றதும, இநதிரன் ஸமயம பாாதது வருதரன்மீது நுரையைப பிரயோகிதததும, திருமால அதில பிரவேசிதது வருதரனைக் கொனறதும	31-32
	இநதிரனை பரமமஹததி சூழநததும, அவன் தணணீரில ஒளிநததும	32
	உலகமெலலாம பீடையடைநததும, தேவர்கள அரசனை இழநது கவலைப்பட்டதும	32-33
11	தேவர்கள் நகுஷனை அரசனாகவேணடினதும், அவன தனக்கு வலிமையில்லை யென்ன அவர்கள எதிரப்பட்டவர் பலமெல்லாம அவனுக்கு வருமபடி வரமளிததது	33

அத்யாயம்.

பக்கம்.

நகுஷன் இந்திராணியை விரும்பினதும், பிருகஸ்பதி அவனுக்கு அபயமளித்ததும 34-35

12 தேவர் முதலியோர இந்திராணியை நகுஷனிடம் அனுப்பவேண்டினதும, பிருகஸபதி அனுபபாமல நகுஷனை வஞ்சிக்க உபாயங கூறியதும ... 36-38

சரணமடைந்தவரைக காவாதவருக்கு வரும தீமைகள 37-

13 இந்திராணி நகுஷனிடம ஸமயம ஏறபடுத்திகொண்டது .. 38-39

தேவாகள இந்திரனது பிரமமஹத்தியை நீகக வேண்டினதும, திருமால அஸ்வமேத்தால தமமையே பூஜிக்கச் சொலலியதும 39

இந்திரன அஸ்வமேதம செயது பாவம நீஙகியும நகுஷனைக கண்டு ஒளிந்ததும, இந்திராணி ராதரியை உபாஸித்ததும், உபஸருதிதேவி வந்ததும 39-

14 உபஸருதி தாமரைத்தண்டின நூலில இந்திரனை இந்திராணிகளுக் காட்டியது 41-

இந்திராணி இந்திரனிடம நகுஷனைக் கொலலச சொலலியது 41-42

15 இந்திரன இந்திராணிக்கு உபாயம சொலலியதும, அவள நகுஷனை ஸப்தரிஷிகள சுமககும பலலகில வரசசொலலியதும 42-43

நகுஷன் தன்னைப் புகழாத ரிஷிகளைத தன பலலகுச சுமக்கச செயதது 43-44

பிருகஸபதி அகஸ்தியை இந்திரனைத தேடச சொலலியதும அகஸ்தி எஙகும தேடி ஜலத்தில செலல முடியாமையைத தெரிவித்ததும 45-

அகஸ்தி முதலியன அதனதன காரணத்தில அடஙகும எனபது 45-

16 பிருகஸபதி, அக்நியைப பலப்படுத்தியதும, அக்நி தாமரைத தண்டில இந்திரனைக கண்டுவரத சொலலியதும 46-47

பிருகஸபதி இந்திரனிடமசென்று அவனைத துதித்ததும, இந்திரன கேடக, அவர நகுஷன தேவராஜனை வரலாறு கூறியதும ... 47-48

பிருகஸபதி இந்திரனை நகுஷனைப் பாராமலிருக்கச சொலலியது 48-

இந்திரன அகஸ்திக்கு யஜ்ஞபாகமகொடுத்ததும, குபேரன முதலியவர்களை அதிபதிகளாக்கியதும 48-49

17 அகஸ்தியர இந்திரனிடம வந்து நகுஷன் சாபம பெறறுத தேவராஜயத்திலிருந்து நழுவினதைக் கூறியது ... 50-51

முனிவர் ஸந்தேகம் கேட்டதும், நகுஷன தவருகசசொலலி அகஸ்தியரைக் காலால தாகக்கியதும ... 50-51

அத்யாயம்.		பக்கம்.
18	இந்திரன் தேவராஜயத்தை அடைந்ததும், ஆங்கிரஸர் அவனைத் துதித்து வரம்பெற்றதும்	52
	இந்திரவிஜயமென்னும் வருத்திரவதக் கதையைப்படித்தலின் பலன்	53
	சலயன், கதையை முடித்து யுதிஷ்டிரரைத் தேற்றியதும், தாமபுதரா, காணனைத் தேஜோபங்கம் செய்யும்படி வேண்ட, சலயன் சமமதித்துத் துரியோதனனிடம் சென்றதும் ..	52- 54
19	பாண்டவர்களுக்கு ஏழு அக்ஷௌஹிணி சேனை வந்தது	54- 55
	துரியோதனனுக்குப் பதினோர் அக்ஷௌஹிணி சேனை வந்தது	55- 56
	துரியோதனன்சேனைகள் எங்கெங்கு நிரம்பினவென்பதும், துருபத புரோகிதர் அவற்றை நேரிற் கண்டதும்	56

ஸஞ்சயயான பர்வம்

20	புரோகிதா கௌரவர்களுடைய அகரமங்களையும் பாண்டவர்களுடைய பொறுமையையும் துருபதன் சொல்லியபடி கௌரவஸபையில் சொல்லியது	57- 58
21	பீஷ்மர் புரோகிதாசொல் தக்கதென்றும் பாண்டவர்கள் நீதி தவறாதவர்களென்றும் சொல்லியது	59
	காணன், பாண்டவர்கள் மறுபடியும் வனவாஸம் செய்து நாட்டைப் பெறவேண்டுமென்றது	59- 60
	பீஷ்மா கர்ணனை நிந்தித்தது	60
	திருதராஷ்டிரன் ஸஞ்சயனை யுதிஷ்டிரரிடம் அனுப்புவதாகச் சொல்லிப் புரோகிதரைத் திருப்பி அனுப்பியது	60
22	திருதராஷ்டிரன், யுதிஷ்டிரர் முதலியோரைப் புகழ்ந்தும் துரியோதனாதியரை இகழ்ந்தும் ஸஞ்சயனைப் பாண்டவரிடம் தூதனுப்பியது ...	61- 65
23	ஸஞ்சயன் உப்பலாவியம் சென்று யுதிஷ்டிரரிடம் திருதராஷ்டிரன்க்ஷேமம் விசாரிப்பதாகச் சொல்லியது	66
	யுதிஷ்டிரா, பீஷ்மா திருதராஷ்டிரன் முதலியோருடைய க்ஷேமத்தை ஸஞ்சயனிடம் கேட்டது .	66- 69
24	ஸஞ்சயன் யுதிஷ்டிரருடைய வினாக்களுக்கு விடைகூறி, திருதராஷ்டிரனனுப்பிய செய்தியைக் கேட்கும்படி யுதிஷ்டிரரை வேண்டினது	69- 70
25	ஸஞ்சயன் போரை இகழ்ந்து ஸமாதானமடைவதே பீஷ்மா முதலியோரின் கருத்தென்பதை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது ..	70- 72
26	தாமபுதரர் நன்மையோ தீமையோ வருமென்பதையும் தமமைத் துரியோதனாதியரால் வெல்ல முடியா	

அத்யாயம்.		பக்கம்.
	தனபதையும இந்திரபரஸதராஜயததைக கொடுத தரில ஸமாதான மடைவோமெனபதையும ஸஞ்சய னிடம சொலலியது	72- 76
27	ஸஞ்சயன் போரில பல குறறஙகளைக்காடடிப பதைவர் பஙகு கொடாவிடினும பொறுதததுத தவஞசெய தலே சிறநததெனறு யுதிஷ்டிரருகுசசொலலியது	76- 79
	கோபததின தனமை	79
28	யுதிஷ்டிரா, தர்மாதாமநிசசயம ஸாமானயரால்சொலல மூடியாதாதலின தாம ரகஸயஙகளை அறிநத வாஸு தேவரே சொல்லவேணடுமெனபதை ஸஞ்சயனுக குச சொலலியது	79- 81
29	கோவிநதா தாம கௌரவ பாணடவர்கள விஷயததில ஸம எணணததுடனிருப்பதையும செயயவேணடி யதை அவசியம செயயவேணடுமென்பதையும துரியோதனனுடைய தீசசெயல்களையும திருத ராஷ்டிரன் இஷ்டப்படி செயயலாமெனபதையும தாம ஸமாதானததுக்காக ஹஸதிநபுரததுக்கு வருவதாயிருப்பதையும ஸஞ்சயனுககுச சொல லியது	82- 89
	தேவா முதலியோர கர்மாவிலேயே உயர்வடைக தனரெனபது	83- 84
	நானகு வாணஙகளின தொழிலகள	84- 85
	அரசருககு எப்பொழுது சணடைவருமெனபது	85
	தவசஙகள ஆயுதஙகள இவறறின உறபததி	85
	கோவிநதர, கௌரவரைக கெடடமரமாகவும, பாணட வரை நலல மரமாகவும கூறியது	88
30	ஸஞ்சயன ஊருகுசு செல்ல விடை கேட்டது	89
	யுதிஷ்டிரர் ஸஞ்சயனைப புகழ்நது அவனிடம துரோ ணர பீஷ்மர முதலியவாகளுகுத தம வநதனத தையும கேஷமதததையும தாம கேஷமம விசாரிப பதையும தெரிவிகக சொலலியது	89- 95
	யுதிஷ்டிரர் ஸமாதானம அல்லது சணடை எதுவும ஸமமதமெனறு துரியோதனனுக்குச சொலலும படி ஸஞ்சயனிடம சொலலியது	95 -
31	யுதிஷ்டிரா திருதராஷ்டிரனுக்கும பீஷ்மருக்கும வந தனங கூறி, ஸமாதானததை விரும்புவதாகவும துரியோதன னுடைய குறறஙகளைத தாஙகள பொறுப்பதாகவும ஐநது ஊரகளையாவது கொடு தது ஸமாதானஞ செய்துகொளளவேண்டுவ தாக வும் அவனுகுசு சொலலும்படி ஸஞ்சயனிடம சொலலியது	96 - 97
32	அர்ஜுனன், பீஷ்மர் முதலியோருக்கு வந்தனம் சொலலியது	98

அத்யாய்ம்.		பக்கம்.
	ஸஞ்சயன திருமபி இரவில ஹஸ்தினாபுரம சோநது, யுதிஷ்டிரா வநதனங்கூறி க்ஷேமம விசாரிததைத் திருதராஷ்டிரனிடம சொலலி, அவனை நிநதிதது யுதிஷ்டிரா சொலலியவறறை மறுநாள ஸபையில சொலவதாகக கூறித தன் வீடுசெனறது	99-102
	எவா எவரை ஆபததுககள வநதடையுமென்பது	101
	ஊழும காலமும வலியனவெனபது	101
	ப்ரஜாகர பர்வம்.	
33	திருதராஷ்டிரன கவலையால் நிததிரையறறு இரவில விதுரரை அழைததுவரச சொலலியதும, விதுரா வநததும	103
	திருதராஷ்டிரன விதுரரிடம நனமையம ஸுகமும உணடாவதறகு உபாயம கேடடது	104
	விதுரா யாரயாரை நிததிரை அடையாதெனபதைத திருதராஷ்டிரனுககுச சொல்லியது	104
	விதுரா நிதிகளைக் கூறிப பாணடவாகளுககு ராஜயங கொடுபபதே உபாயமென்று திருதராஷ்டிரனுககுச சொலலியது ...	104-115
	பணடித லக்ஷணம	105-106
	மூடலக்ஷணம	106-107
	எது ஏது ஏததனை எததனை பேரைக் கொல்லுமெனபது .	108
	ஒருவனாகச செயயத தகாதவை	108
	பொறுமைக்கு எது தோஷமெனபது .	108
	பொறுமையின பெருமை	108
	சிறநத நனமையும சாநதியும திருபதியும ஸுகததைக கொடுபபதும எது எது எனபது	108
	எவரைம பூமி தினனுமெனபது .	108
	உடமபை உலாததும முடகள .	108-109
	விளஙகாதவரும ஸவாககததினமேலே இருப்பவரும	109
	நல்வழியில வநதபொருளுககு எதுஎது தவறென்பது	109
	மூவகை நரகவாயிலகள	109
	ஆலோசனைக்குத தகாத நால்வர் .	110
	உடனே பலிககும நானகு	110
	பணிவிடைபெறததகக ஐநது அகனிகள	110
	செலவம வேணடுவோன விலககவேண்டிய ஆறு குறறஙகள ..	110-111
	யாரயாரை விடவேண்டுமெனவது .	111
	விடததகாத ஆறுகுணஙகள .	111
	ஸுகததைததரும் ஆறு . .	111
	அறுவரிடத்துப் பிழைக்கும் அறுவர்	111
	சிறிதுநேரம பாராவிடினும் அழிபவை . .	111

அத்யாயம்.		பக்கம்.
	யாரயார யாரயாரை அவமதிப்பரெனபது	111
	ஸுகஸாதனமான ஆறுவிஷயஙகள	111
	எனறும துககபபடும அறுவர்	111-112
	அரசன விலககவேணடிய ஏழுதோஷஙகள	112
	அழிவுககு முனனுணடாகும எடடுககுறிகள	112
	மகிழ்சசிககு வெணணெயபோனறவை எடடு	112
	மனிதனை விளக்கும எட்டுககுணஙகள	112
	சிறந்த அறிவுளளவன யாரெனபது	112
	தாமததை அறியாத பதினமா	112-113
	மனிதரால பிரமாணமாகக கொளளபபடுகிறவன யாரென்பது	113
	எவனைச செலவம அடையுமென்பது	113
	எப்படியிருபபவன தீரனெனபது	113
	யாரால பகை வெலலபபடுமெனப்து	113
	யார எப்பொழுதும ஸுகியெனபது	113
	மூடனலலாதவனது தனமை	113
	எஙகும புகழடைபவன யாரென்பது	113-114
	எபபடியிருபபவன நேசிககபபடுவானெனபது	114
	எததகையான மேலோர்ஒழுககமுளளவனெனபது	114
	யார முனனுககுவருபவனெனபது	114
	தேவாகளால விருததி செயயபபடுவோர	114
	யாருடையநீதி நனகு செலுததபபடுமெனபது	114
	எவனை அனாததஙகள விடுமெனபது	114-115
	எவனுககுக காரியஙகள நழுவாவெனபது	115
	எப்படி இருபபவன ஞாதிகளால நனகு அறியப்படுவானெனபது	115
	யார குருவாவனெனபது	115
34	திருதராஷடிரன, கௌரவ பாணடவாகளுக்கு நனமையானதைச சொலலுமபடி விதுரரைக கேடடது	115-116
	விதுரா பல நீதிகளைக கூறிப பாணடவாகளுககு ராஜயம கொடுப்பதே முககிய ஸாதனமெனறது	116-124
	பிறா கேளாமலிருககையில், எதையும சொலலலாகாதெனபது	116
	காரியததைச செயயும முறை	116
	அரசன நாட்டில் நிலையாமையும நிலைததலும்	116
	அடஙகாமை செலவததைக் கெடுக்குமெனபது	116
	உணவின லக்ஷணம	116
	ஜனஙகள போஷகனாக விருமபுமவன் யாரெனபது	117
	எவனிடம் உலகம மகிழுமென்பது	117-118
	நாடு வளர்வதும குறைவதும	118
	ஸாரததை யாரிடமிருநதும கிரகிக்கவேணடுமெனபது	118
	யார யார் எது எதனால பார்க்கினறனரெனபது	118
	யார யாருககு எவா எவா உறவினரென்பது	118-119

அத்யாயம்.		பக்கம்.
	எது எது எது எதனால காக்கப்படுமென்பது	119
	எவன தீராநோயுளளவனென்பது	119
	எது எது யார யாருககு மதிமும தமமும ஆகுமெனபது	119
	ஸததுக்களே யாவர்க்கும கதியெனபது	119
	யார யாரால எது எது ஜயிகக்பட்டதாகுமெனபது .	119
	சிலம இனறியமையாததெனபது	119
	யார யாருககு எபபடி எபபடிபபட்ட அனனம் ஏறபடுமெனபது	119-120
	யார யாருககு எது எதில பயமெனபது	119
	தானே தனககு உறவும பகையுமெனபது	121
	பாவிகளுடன கூடலாகாதெனபது	121
	தீயோர கீழோர்களிடதது வாராககுணங்கள்	121
	யார யாருககு எது எது பலமெனபது	122
	சொலலாகிய புணணும மூளளும நீககாவெனபது	122
35.	விதுரர, திருதராஷ்டிரனுககுக கதையையும நீதிகளையும சொல்லிப பாண்டவாகளிடம புதராகளிடத திருபபதுபோல இருகக்வேணடுமென்றது	123-132
	நோமையினசிறபபு	123
	கேசினி, அநதணா சிறநதவரெனபதையும மறகாலேயில ஸுதநவாவையும விரோசனனையும சோதது பாரபபதாயிருப்பதையும சொலலியது	123-124
	ஸுதநவா வநததும, கேசினி அவரைப பூஜித்ததும	124
	விரோசனனை தனனுடன் உட்காரச சொலலியதும், ஸுதநவா மறுத்ததும	124
	ஏகாஸனதில உடகார்க கூடியவா யாரென்பது	124
	ஸுதநவாவும விரோசனனும உயிரபபநதயம வைதது பரஹ்லாதரிடம போய யார சிறநதவரென்று கேட்டதும, அவா மறுமொழியும	125-126
	ஸுதநவர, தககவிடை சொலலாவிடில பிரஹ்லாதா தலை சிதறுமெனறது	126
	பிரஹலாதருககும ஹமஸதுக்கும ஸமபாஷணை தாமஸநதேகதில தவறுகச சொலபவரும தெரிநதும சொலலாதவரும அடையும தீமைகள ...	126
	ஸபையில நிநதிகக்பட்டதகவனை நிநதியாதவருக்கும நிநதிதவருக்கும வரும பாவபுண்யங்கள	126-127
	தவறுகச சொலலுபவன எபபடி வஞ்சிப்பனெனபது	127
	எது எதறகாகப பொய சொன்னவன எனன எனன பாவதைத அடைவனெனபது	127
	பிரஹ்லாதர் விரோசனன் தேறறுனெனறு ஸுதந்வாவிடம சொலலி அவனைத திருபபிக் கொடுககும படி அவரிடம வேண்டினதும, ஸுதநவா தம் காலகனை விரோசனன கழுவ வேணடுமெனறதும .	128
	ஸத்யஸதராகக் கூடாத எழுவா .	128

அத்யாயம்.		பக்கம்.
	கபடமாகச செயயப்பட்டால அசசநதரும நானகு ...	129
	பிரமமஹததி செயதவருக்கு ஒபபாவோ	129
	யார யார எது எதனால எவ்வெபபொழுது அறியப் படுவரென்பது	129
	எது எது எது எதை அபகரிக்குமெனபது	129
	யார யாருககு எது எது இலலையெனபது	129
	செலவம தோனறி வளாநது வேரூனறி கிலைப்பது	129
	மனிதனை விளக்கும எட்டுக குணஙகள	130
	ஸுவதகம கிடைபபதறக குறிபபிபபவை எடடு	130
	தாமததின எடடு வழிகள	130
	ஸுபை, தர்மம, ஸதயம இவற்றின லகஷணம	130
	ஸுவர்க்கதறகுக காரணமாவன பதது	130
	பாவபுணயஙகளின பயன் மூதலியன	130-131
	யார் யாருககு யார யார சிஷகரெனப்பது	131
	மூலம விசாரிகக தகாதவை	131
	செயலகள உததம மதஜிம அதம அதமாதமமாவது	132
36-38.	விதுரா, ஆதரேயா ஸாதயாகளுகுச சொலலிய நீதியைத திருதராஷடிரனுக்குச சொலலியது	132-134
	ஸாதயா வினவ ஆதரேயா நீதியுரைதததது	132-134
	மௌனமம பேசசு இவறறின மூறை	133
	உததம மதஜிம அதமரின லகஷணம	134
	எவா அடிதததறகுரியாரெனபது	134
	திருதராவஷடிரன மஹாகுல லகஷணங கேட்டதும, விதுரா உயரகுலம இழிகுலம முதலியவறறைக கூறியதும	134-137
	மிததிரலகஷணம	136
	ஈனறிகொனறவரின தசையை ஊனுணணும பிராணி களும தினனுவெனபது	136
	ஸுதாரபததால வரும தீமைகள	136-137
	திருதராஷடிரன வினவ, விதுரா அமைதிக குரிய வழிமுதலியவறறைக கூறியது	137-141
	ஒறறுமை வேறறுமைகளில உயர்வு இழிவுகள	138
	சொலலததகாதவர	139
	கோபததின தனமையும அதனை அடககவேணடுமென் பதும	139
	சோயரளரின தனமை	139
	அகாரியமசெயயும பதினெழுவா	140-141
	பிறன தனனிடதது நடபபதுபோலவே தானும அவ னிடதது நடககவேணடுமென்பது	141
	எது எது எது எதை அபகரிககுமெனபது	141
	திருதராஷடிரன வினவ, விதுரா ஆயுளினகுறைவுக்குக் காரணமுதலியவறறைக் கூறியது	141
	பிரமமஹததி செய்தவருக்கு ஒப்பாவோ	142

அத்யாயம்.		பக்கம்.
	பிரியததைச சொலபவரின எளிமையும கடிநதும நன் மையைச சொலபவரின அருமையும	142
	எது எதனைத் காபபதற்காக் எது எதனை விடலாமென் பது	142
	எது எதனால ஏதை எதைக் காகவேணடுமெனபது	142
	தூதலக்ஷணம	143
	பொருளைச செலவிடுதல முதலிய அதிகாரததிலிருநது விலககபபடட தகாதவர	144
	மனிதனை விளககும எடுகுணஙகள	144
	ஸதான சிலனை அடையும பததுக்குணஙகள	144
	அளவறிநதுணபவனை அடையும ஆறுகுணஙகள	144
	வீடடில வைததுககொளளத தகாதவர்கள	144
	எனறும யாரிகதத்தகாதவர	144
	யார் யாருககு வேலை செயயககூடாதெனபது	144
	மனிதருககுரிய ஐநதுவித பலம ...	146
	புததிமான நமபதகாத விஷயஙகள	146
	பெரியோரை உபசரிக்க வேணடுமெனபது	147
	பிரியாயிருகக்ம உபசரிகக தகாதவர	148
	விறகத தகாத பொருளகள	148
	பிகஷு தவசி இவாகளின லகஷணம	148
	ஸதிரீகளை நடதது முறை	148
	குடுமபததில் யார யார எனன எனன வேலையைப் பாரகக வேணடுமெனபது	148-149
	சில ராஜ நீதிகள	149-151
	யார யாரை யார யார் அறிவரென்பது. .	150
	எவாகளவிஷயததில கோபததை அடககிகொளள வேணடு மெனபது	150
	எவனை ஜனஙகள விரும்பாரெனபது	150
	மூடனுல் அவமதிகபபடுபவாகள.	150
	யாரை அனாதஙகள விரைது அடையுமெனபது	150-151
	எது எது செலவததை வளாக்குமெனபது	151
	யார யாரால புகழபபடடவர வாழாரெனபது	151
39	திருதராஷடிரன வினவ, விதுரா கூறிய சில நீதிகள	152-153
40	திருதராஷடிரன வினவ, விதுரா பல நீதிகள் கூறிப் புதராகளிடமும பாணடவரிடமும ஸமமாயிருககும படி சொல்லியது	153-159
	எவாகளை விடவேணடுமெனபது	153
	எது எதில் எது எது நஷடமெனபது	155-156
	எது எது எதை எதைப் போகீகுமென்பது	156
	குலத்தை அறியும முறை	156
	கெடா நடபபு இனனதெனபது	156
	எவைகள் ஐஸ்வர்யததைச செயவன எனபது	157
	ஆயுளுககுக் காரணமாவன ...	157

அத்யாயம். பக்கம்.

எவரிடம் செல்வம் நிலலாதெனபது 157
செலவம குணததையும குற்றததையும பாரபபதில்லை யெனபது 157-158
எது எது எது எதைப பயனாகவுடையதெனபது 158
ஐஸவாயததுககுக காரணமானவை 158
யார யாருக்கு எது எது பலமெனபது 158
எது எது விரததைக கெடுக்காவெனபது 158
எது எதனை எது எதனால ஜயிக்க வேணடுமெனபது 158
எவரை நமபலாகாதெனபது 158
துக்கிக்கப்படத தக்கவை எவையெனபது 159
யார யாருக்கு எது எது ஜரை என்பது 159
யார யாருக்கு எது எது களஙகமெனபது 159
எது எதறகு எது எது மலமென்பது 159
எதனைஎதனை எதனாலஎதனால ஜயிககமுடியாதெனபது 159
எவனது வாழவு பயனுள்ளதெனபது 159
எவன மயக்க மடையமாட்டானெனபது 159
கல்விக்குப் பகையும கற்பவாக்கு வரும குறறமும 160
ஸுகிக்கு விததையும விதயாரததிககு ஸுகமும இல்லையென்பது .. 160
யார் யார் எதுஎதனால் திருப்தி அடையாரெனபது 160
எது எது எதனை எதனை அழிக்குமெனபது . 160-161
ராஜகிருகததில இருக்கவேணடியவாகள .. 161
சிறநத பனனிரணடு பொருளகள 161
எது எதனால எது எதைக காககவேணடுமெனபது . 162
நானகுவாணஙகளின தாமஙகள .. 162-163
திருதராஷடிரன விதிவலிதெனறது .. 163

ஸநத்ஸுஜாத பர்வம்.

41. திருதராஷடிரன் மேலும தாமஙகளைச சொலலுமபடி விதுரரைக் கேட்டதும், விதுரா தமது தகுதியின மையைக்கூறி ஸநதஸுஜாதா கூறுவரெனறதும 164
விதுரா நினைததும, ஸநதஸுஜாதா வநததும 164
விதுரா ஸநதஸுஜாதரைக திருதராஷடிரனுக்குத் ததவோபதேசம செயயவேணடினது 164-165
42-46 திருதராஷ்டிரன வினவ, ஸநதஸுஜாதர் ததவோப தேசம செய்தது 165-191
எவருக்கு மிருதயு உணடு எவருக்கிலலையெனபது ... 165-167
அவிதவான விதவான் இவர்களினகதி ... 167
பரமாதமா மாயையோடு சோநது உலகைப் படைத தல் 167-168
தர்மம, பாவததைப் போக்குகிறதா, பாவத்தால போக்கப்படுகிறதா என்பது ... 168
ஸவாக்கமோக்ஷ முதலியன . 168-171

அத்யாயம். பக்கம்.

எவை மோக்ஷதிற்கு வாயிலென்பது . 171
மௌனம இனனதெனபது 171
எவரை வேதஙகள காவாவெனபது . 172
வேதஙகள ஓதுவோரைக் கரையேற்றுவது முதலியன 172-173
பயனை விரும்பாதாதவம மிகவளருமெனபது 173
மனிதருககு வரும பனனிரணடு தோஷஙகள 173
குரூதோஷமுள்ள பதினமூவா 174
மனிதர்க்குவேண்டிய பனனிரணடு குணஙகள் 174
தமதுகருவரும பதினெடடுதோஷஙகள 174-175
ஆறுவிதத தியாகஙகள 175
அஜாகரதையினமைகருிய எட்டுக்குணஙகள 175-176
அஜாகரதையால வரும எடடுதோஷஙகள 176
வேதவிததுகளின லகஷணமுதலியன 177-179
பிரமமம அவஸரததாலனறி பரமமசரியத்தாலே அறியக்கூடியதென்பது 179
ஆசாரியரின சிறபபு, அவரை வழிபடுமுறை, கலவி கற்றல, பிரமமசரியததின சிறபபு முதலியன .. 180-182
பிரமமசரியததின ஙானகு பாதஙகள 180-181
எது எதனால எவவளவு எவவளவு விததையை அடைகிறனெனபது 181
பிரமமசாயததின சிறப்பு 182
பிரமமம இததகையதெனபதும, அதன் பெருமையும 182-183
மனிதர்கு வீரும பனனிரணடு தோஷஙகள . . 183
குரூாததனமையுளள அறுவர் 183
பாவழுக்கமுடையவர் எழுவர் 184
பிராமமணனுக்குரிய பனனிரணடு விரதஙகள ... 184
நிஷை தகாதெனபது 184
மததோஷஙகள் பதினெட்டு 184
யோகம இனறியமையாததெனபது 185-186
பிரமமததினதனமை அதனைஅறிதல் முதலியன ... 186-191

யானஸந்தி பர்வம்

47 திருதராஷடிரன முதலிவோர் ஸபையில் கூடியதும, ஸஞசயன் வநது பாணடவாகள க்ஷேமம் விசாரித்தன ரெனறதும 191-192
ஸஞசயன, தான கிருஷ்ணர்ஜுனரை அநதப்புரத்தில் கணடதையும கோவிநதா சொலலிய அபிபபிராயதையும கூறியது . 193-194
48 ஸஞசயன கிருஷணரைப்புகழும அர்ஜுனன பேச்சை விரித்துக் கூறியது 195-208
அநதணர், இநதிரனாயாவது கோவிநதரையாவது போரத்துணையாகக் கொளளச்சொலலியதும் அர்ஜுனன் கோவிநதரைத துணையாகக் கொணடதும 203

அத்யாயம்.		பக்கம்.
	கோவிந்தர் நரனையும் முரனையும் கொன்று திருமபிய தும, தேவாகள் அவருககு வரமளிதததும	205
49	பீஷமா நாராயணரே கிருஷ்ணாஜுனராயவதரித தரிததன ரெனபதையும, அவாகளுடன பகைததால கௌரவரழிவரெனபதையும கூறியது	208-210
	கர்ணன தனனைத தூஷிததல தகாதெனறு பீஷம ரிடம சொலலியது	210
	பீஷமா மறுபடியும திருராஷடிரனிடம காணனை நிந திததுக் கூறியது	211
	துரியோணரும பீஷமரை அனுஸரிதது சொல்லியதும, திருதராஷ்டிரன இருவாசொலலையும அனுதரணை செயயக் கௌரவரனைவரும உயிரில ஆசையறறவரா னதும	211-212
50	ஸஞசயன, யுதிஷ்டிரர்கட்டளையைப் பாஞசாலாமுத லிய பலரும எதிராபாக்கினறன ரெனறது	212-213
	திருதராஷ்டிரன் பாணடவசேனையைபபறறி வினவ, அதனை நினைந்த ஸஞசயன மயஙகி விழுநதது	212
	ஸஞசயன தெளிநது பாண்டவருகளுள ஸகாயங களைக் கூறியது	213-216
51	திருதராஷடிரன பீமஸேனனுடைய பலபராக்ரமஙகளை ஸஞசயனிடம சொலலி வருநதியது	216-221
52	திருதராஷ்டிரன் அரஜுனனுடைய பலபராகரமங களைக் கூறி வருநதியது	222-223
53	திருதராஷடிரன, பாணடவரின துணைவலிமை முத லியவறறைக் கூறி, ஸமாதானதறகு முயலவ தாகச சொல்லியது	224-225
54	ஸஞசயன பாணடவர்களிடம வெறறிக்கு வேணடி யவை யெல்லாம அமைந்திருப்பதையும திருதராஷ டிரன அவர்களுககுச செயத அபகாரதையும் சொல்லி, அவனை நிநதிததது	225-227
55	துரியோதனன, பீஷமா மூதலியோர் தனக்கு அபயங கொடுததையும இருநிறதறுச் சேனைகளின பலா பலதையும சொலலித திருதராஷடிரனைத தேற றியது	227-233
56	ஸஞசயன பாண்டவர்களின போவிருபபதையும் தோகள் குதிரைகளையும பற்றித துரியோதனனுக் குச் சொலலியது	233-235
57	ஸஞசயன் பாணடவர்களுக்குத் துணையாகவநதவர்களை யும அவாகள கௌவர்களைக கொலலப் பணடிட்டுக கொணடதையும்திருதராஷடிரனுக்குச சொலலியது	235-237
	திருதராஷடிரன் பாண்டவா பக்ஷததைப் புகழ்நதும துரியோதனனை இகழநதும் கூறியது	238

அதயாயம். பக்கம்.

துரியோதனன தனபக்ஷதீரா பாண்டவரை வெலல வலலவ னெனறது . 238-239
ஸஞசயன, திருஷ்டதயுமனன அவஸியம சண்டை செயயவேண்டு மெனறதையும யுதிஷ்டிரர் அவனைப் புகழ்ந்ததையும கூறியது 239-240
ஆபததில காகதும சுததவீரனைத தேடி அடைய வேண்டு மெனபது . . 240
ஸஞசயன், திருஷ்டதயுமனன பாண்டவருக்கு நாடு கொடுதது ஸமாதானமடையச சொலலியதைக கூறியது 240-241
58 திருதராஷ்டிரன பீஷ்மர்முதலியோர் போரைவிரும்பவிலலை யெனறதும, துரியோதனன அவாகளை எதிரபாராமலே காணன முதலானவருதவியால பாண்டவாகியரைக கொனறு களவேளவிசெயவதாகச சொலலிபபதும . 242
திருதராஷ்டிரன துரியோதனனை நிநதிததது .. 242-243
59 ஸஞசயன், 'நாடுகொடாவிடில கௌரவரைக கொல வேன' எனறு அரஜுனன சொலலியதைத திருதராஷ்டிரனுக்குச சொலலியது .. 244-245
60 திருதராஷ்டிரன, இருநிறததுப் பலாபலதையும பாண்டவாகளுக்குத தேவரும உதவுவரெனபதையும தனக்கும ஸமாதானமே விரும்பமெனபதையும துரியோதனனுக்குச சொல்லியது . 245-247
61 துரியோதனன, பாண்டவாகளுக்குத தேவர்கள துணை செய்யா ரெனபதைக காரணததோடு கூறித தன திறமையையும தானே அவாகளை வெலவதாயிருபபதையும சொலலியது .. . 247-249
62 காணன, திருதராஷ்டிரனை அலக்ஷியமசெயது பாண்டவர்களைக் கொலவதாகப பிரதிஜ்ஞைசெயதது ... 250-251
பீஷ்மர் காணனை நிநதிததும, காணன பீஷ்மா ஒழியும வரை தான ஆயுதமெடுப்பதில்லை எனறு சொலலிச் சென்றதும . 251
பீஷ்மர் போரில் தினந்தோறும பதினாயிரவரைக் கொலவதாகச சபதம செயதது 252
63 துரியோதனன பீஷ்மர்க்குததை மறுதது பீஷ்மர் முதலியோரை எதிரபாராமலே கர்ண துசசாஸனாகளுடைய உதவியைக்கொண்டே பாண்டவரைக் கொலவதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெயதது 252 253
விதுரா அட்டகததைப புகழநதது . 253-255
தமததின அடையாளங்கள 254
64 விதுரர், பறவைகளின் கதையைக்கூறி ஞாதிகளைப் பகைக்கலாகாதெனறது ... 255-256
ஞாதிகள செய்யவேண்டியவை 256

அத்யாயம்.		பக்கம்.
	விதுரர், வேடன்கதையால அதிக ஆசை அதிகநஷ்டமெனபதையும வெறறிதோலவிகள நிலையறறன எனபதையும கூறியது ..	256-257
65	திருதராஷ்டிரன, அாஜுனன வாஸுதேவருககு மிக்க நணபனாகையால அவனை வெலவது இயலாதெனறும ஸமாதானம செயது கொளளவேணடுமெனறும துரியோதனனுககுச சொல்லியது	257-259
66	துரியோதனன திருதராஷடிரனசொலலைக கேளாமறபோக ஸபைகலைநதது	259
	திருதராஷ்டிரன இருதிறததுச சேனைகளின பலாபலததையும வினவியதும, ஸஞ்சயன தனிமையிற செலல மறுதது வியாஸரையும காநதாரியையும தருவிககச சொலலியதும	259-260
	வியாஸா திருதராஷடிரனுக்கு விடைசொல்லுமபடி ஸஞசயனுககு அனுமதி கொடுதீதது	260
67	ஸஞசயன சிறநதவரெலலாரிலும வாஸுதேவா மிகச சிறநதவரெனறு கூறிப புகழ்நதது	260-262
68	திருதராஷடிரன பகதியைபபறறி வினவியதும, ஸஞசயன விடையும	262
	வியாஸா, ஸஞசயன மோக்ஷவழியைக் கூறுவனெனபதைத திருதராஷடிரனுககுச சொலலியது	263
	திருதராஷ்டிரனவினவ ஸஞசயன புலனகளினடக்கம இன்றியமையாத தெனறது	263-264
69	ஸஞசயன பகவானுடைய நாமஙகளுககுப பொருளகூறி ஸமாதானம செயதறகாகக கணணபிரான வருகையைத தெரிவிததது	264-266
70	கண்ணபிரான் வரவுகேடடு மகிழநத திருதராஷடிரன கணணுளளவர்களைப புகழ்நது கிருஷணருடைய குணஙகளைக கூறியது ...	266-267

பகவத்யான பர்வம்

71	யுதிஷடிரர் ஸமாதானததுக்காக அஸதினாபுரம போய வருமபடி மாதவரைக குறிபபாக வேணடினதும, அவா ஸமமதிததும்	268-275
	தனததின இனறியமையாமை முதவியன	270-271
	யாா யாா எது எதனால ஜீவிககினறன ரெனபது	272
	யுததம இழிவானதெனபதும, அதனால் வரும தீமைகளும	272-274
	யுதிஷடிரா மாதவரைக் கௌரவரிடம செல்லவேணடாமெனறதும, மாதவா செல்வதவசிய மென்றதும	275-276
72	மாதவா, போாநிசசயமென்பதையும உலகததாரின ஸநதேக நிவிாததிக்காக ஸமாதானம் பேசப்போவதையும சொலலியது . . .	276-280

அத்யாயம். பக்கம்.

73 பீமன் துரியோதனனைத் திருபதிசெய்வது ப்ரமமென பதையும் எபபடியாவது ஸமாதானமே செயய வேணடு மெனபதையும் கோவிநதருக்குச சொல்லி யது ... 280-282
குலதனைதகெடிதத அரசா பதினெண்மர் 281

74 மாதவா பீமனை அவனுடைய பிரதிஜனை முதலிய வறறை நினைப்பூட்டிப் போருககு உதஸாகபபடுததி யது 282-284

75 பீமன தனதிறமையையும தான ஸமாதானததை விரும்புதறகுத தையே காரணமெனபதையும வாஸுதேவருககுச சொலலியது 284-286

76 கோவிநதா பீமனைப புகழநது அவனகருததை அறி தறகும அவனை உதஸாகபபடுததறகுமே தாம அவ விதம கூறியதாக அவனிடம சொலலியது 286-287

77 அரஜுனன ஸமாதானம சணடை இரணடையும புகழநது இஷடமபோல ஏதாவதொனறை நிசசயிக குமபடி கிருஷணரிடம சொலலியது .. 288-289

78 வாஸுதேவா தணடனைக்குரிய துரியோதனன் ஸமா தானபபடுதத முடியாதவனெனபதாகவும, யுதிஷ டிரருடைய விருபபபபடி தாம ஸமாதானத்துககு முயலவதாகவும அரஜுனனுக்குச சொல்லியது 290-291

79 ஙகுலன தனக்கு ஸமாதானத்தில் விருப்பமிருப்பதையும மாதவருக்கு ஸமாதானமசெயய வல்லமை இருப பதையும அவரிடம சொலலியது .. 292-293

80 ஸஹதேவன, கௌரவர் ஸமாதானததை விரும்பினு ளும யுததததையே நிச்சயிக்கும்படி கோவிந்தரி டம சொலலியது 293-294
ஸாதயகி ஸஹதேவன்சொலலை ஆமோதிததலும, வீரர் கள் சிஙகநாதம செயதலும ... 294

81 திரௌபதி சூதாட்டஸபையில் தனக்குநேர்ந்த துய ரைக கோவிநதரிடம சொல்லி அழுதது 295-298
கோவிநதா துரியோதனுதியரைக் கொலலிப்பதாகச சொல்லி தரௌபதியைத் தேறறியது 298

82 வாஸுதேவர் தூதுசெலலப் புறப்பட்ட தினமுதலி யன 299
வாஸுதேவர் துரியோதனுதியர் துஷடாதலின தேரில் ஆயுதஙகள இருக்கவேண்டுமெனறது 299
வாஸுதேவர் தூதுசெலல ஸாத்யகியுடன் புறப் பட்டது 300-301

83 யுதிஷடிரா குநதியை கூடமம்வீசாரித்துத தம் நமஸ காரதனதைச் சொலலித் தேறறுமபடியும மறறவர்க் கும தாம விசாரிததனதை முறையுடன் சொலலும படியும் கோவிந்தரிடம் சொலலிதநிரும்பியது ... 301-303

அத்யாயம்.		பக்கம்.
	முனிவர் கோவிநதரை வழியிலகண்டு தாம கௌரவ ஸபைக்கு வருவதாகச சொலலிச் சென்றது	303-305
	வாஸுதேவருடன சேனை சென்றது	305
84	கோவிநதா போமபொழுது கௌரவரின தோலவியையும கோவிந்தரினவெறறியையும குறிக்கும சகுனங்களுணடானது	305-306
	கோவிநதா விருகஸதலததில இரவில் தஙகியது	306-307
85	திருதராஷ்டிரன, கோவிநதா வருவதை அறிநது அவரை உபசரிபபதறகாக வழியில ஸபைகளை அமைககுமபடி துரியோதனனுக்குச சொலலியது	307-308
	துரியோதனன் ஸபைகளமைததும, கோவிநதா அவைகளைப் பாராமலே செனறதும	308-309
86	திருதராஷ்டிரன், கோவிநதருககுத தேர்யானை முதலியன கொடுப்பதாக விதுரரிடம சொல்லியது	309-311
87	விதுரர், திருதராஷடிரன தேர்முதலியன கொடுப்பதாகச சொல்லியது வஞசிததறகெனறும, கோவிநதா ஸாமமுதலிய உபாயஙகளுககு வசப்படாரெனறும், அவா விருமபியதைச்செயது அவரைக கௌரவிக்கவேணடுமென்றும சொலலியது	311-313
88	துரியோதனன, கோவிநதா வசபபடாராகையால அவருககுப் பொருளகொடுகக வேணடாவெனறும, போர் நடவாமல் நிலலாதெனறும சொல்லியது	313
	பீஷ்மர், கோவிநதர் அவமதிக்கமுடியாதவரெனறும அவர் சொல்லியதைச செயயவேணடுமென்றும சொலலியது	314
	துரியோதனன, கோவிநதரைக் கட்ட உபாயஙகேடடதும, திருதராஷடிரன் அவனை நிநதிததும	314
	பீஷமர், துரியோதனனை நிநதிதது வெளியே செனறது	314-315
89	கோவிநதா, ஹஸ்தினாபுரமடைநது திருதராஷடிரன அரணமனைசெனறு, பூஜிக்கபபெற்று, விதுரருடைய மாளிகை சோநதது	315-317
90	கோவிநதா குநதியைக் கணடதும், அவள பாணடவரின க்ஷேமததைவினவித தான அனுபவிதத துனபஙகளைக்கூறி வருநதியதும	317-324
	கோவிநதா குநதியைததேறறி அனுமதி பெறறுத துரியோதனனரணமனை செனறது	324-326
91	துரியோதனன் கோவிநதரைக் கௌரவிதது விருதுககழைததும், அவர் மறுத்ததும	326-327
	துரியோதனன் காரணஙகேட்க, மாதவா விடை கூறி விதுரர் மாளிகைசென்று விருநதுணடது	327-330
92	விதுரா, பீஷ்மர்முதலியோரிருததலால துரியோதனன் கர்வ முற்றிருப்பதையும் அவனுடைய தீயொழு	

அத்யாயம்.		பக்கம்.
	க்கததையும் அவனிடம ஸமாதானம பயனறறதென்பதையும துஷடர் நிரமபின துரியோதனஸபையில் கோவிநதா பிரவேசிபபது தமககு ஸமமதமன்றென்பதையும அவருககுசசொலலியது	330-333
93	கோவிநதா, விதுராசொலலைப புகழந்து, தாமவநதது உலகம பழிசொலலாமலிருததற்காகவெனறு விதுரருக்குச் சொலலியது	333-335
	சணடைநேருமபோது ஸமாதானம செயபவருக்கும செயயாதவருக்கும வரும புணயபாபமுதலியன	334-335
94	துரியோதனனும சகுனியும கோவிநதரை ஸபைக் கழைததது, அவா விதுரருடன ஸபைக்கு வநததும	336-339
	கோவிநதரின தோககுதிரைகள இனனஇனன நிறமுடையன வெனபது	337
	கோவிநதா ரிஷிகளைப்பூஜிக்கச சொலலியதும, பீஷமா பூஜிததபின எலலாரும உட்காரநததும	339-340
95	கோவிநதா, தாம ஸமாதானமசெயய வநததையும ஸமாதானம சணடை இவறறின குணகுற்றஙகளையும பாணடவரின விணணபபததையும திருதராஷடிரனிடம தெரிவிதது, இஷடபபடி செயயச சொலலியது	341-346
	அதாமமும் பொயயும வழஙகும ஸபையிலுளளோர் அழிவரென்பது ...	345
96	பரசுராமா, தமபோதபவனகதையையும கிருஷணாஜுனா நரநாராயணரின அவதாரமெனபதையும சொலலியது ..	346-350
	தமபோதபவன நரருக்குத தோறறது	348-349
	விசிதரமான எட்டுஅஸதிரஙகளும அவற்றின செயலகளும ..	349-350
97-105	கணவா, துரியோதனனுடைய வலிமைச செருக்கைப் போகக மாதலி கதையைச சொல்லியது	351-369
	மாதலி மனைவியுடன ஆலோசிததுக் குணகேசிககு வரனதேடப புறபபட்டது	352
	மாதலி நாரதரைககணடதும, இருவரும வருணனிடம சென்று மரியாதை பெறறதும ..	353
	நாரதா வருணலோகததிலுளள பொருளகளின குணஙகளை மாதலிககுச சொலலியது	353-354
	காணடீவததின வரலாறு	354
	நாரதா பாதாளததிலுளள பொருளகளைக் காட்டி அவறறின குணஙகளை மாதலிக்குச சொலலியது	355-357
	எப்படியிருப்பவன கோவாதமுளளவனாவனெனபது	357
	மாதலி, 'ஒருவரனும பிடிககவிலலை, வேறிடம செலவோம்' எனறு நாரதருக்குச சொல்லியது	357

அத்யாயம். பக்கம்.

நாரதர் ஹிரண்யபுரம் சென்று அஸுரர்களில் வரணதேடச சொல்லியதும், மாதலி அஸுரருகளும தேவருக்கும் பகையாதலின அவருறவு வேண்டாமென்றதும . . 358-359

நாரதா கருடலோகம்போய அங்குளள பறவைகளின பெயாகளையும குணங்களையும அங்கு வரனபிடிக்கா விட்டால வேறிடம செல்லலாமெனபதையும மாதலிகருச சொலலியது 359-360

நாரதா ரஸாதலமசென்று அங்குளள ஸுரபிவம்சத்தின பெருமையை மாதலிகருச சொலலியது 361-362

காமதேனுமுதலிய நானருபசுக்கள நானகு திசைகளையும தரிக்கின்றன வெனபது 361

நாரதா மாதலியைப போசவதிக்கு அழைத்துபபோய வரனபார்க்கச சொலலியது . 362-363

மாதலி ஒருவனேத தனக்குபபிடித்தவனென்று நாரதரிடம சொலலியதும, அவா அவன வரலாறுகூற, மாதலி அந்தஸுமுகனை வரஞ்செ நிச்சயிக்குமபடி அவருகருச சொலலியதும 363-364

நாரதா ஆயகனை அவன போனுக்காக்க குணகேசியை வாங்கிகொளள வேண்டினது 364-365

ஆயகன, ஸுமுகனைக கருடன தினபதாகப் பிரதிஜஞை செயதிருக்கிறானென்றது 365

மாதலி ஸுமுகனைக காப்பதறகாக அவனுட்னும நாரதருடனும இந்திரனிடம சென்றது . 366

நாரதா விஷ்ணுவினிடம தெரிவிக்க அவா ஸுமுகனுகு அமுதமளிக்குமபடி இந்திரனுகருச சொலலியது 366

இந்திரன ஸுமுகனுகு அமுதமகொடாமலே ஆயுளைக் கொடுத்ததும, விவாகம நிறைவேறியதும . 366

கருடன இந்திரனிடம் கோபித்ததும,ஸுமுகன்பயந்து விஷ்ணுவின பாதபீடத்தைச சுற்றிகொண்டதும 367

கருடன காவமாகப பேசியதும, விஷ்ணு அவனைத் தமது ஒருகையைத தாங்கச சொலலியதும 368-369

கருடன திருமாலின் கையைச சுமக்கமுடியாமல மனனிப்புக்கேட்டதும,அவா அருளசெயது ஸுமுகனை அவனிடம எறிந்ததும, அதுமுதல அவன் ஸர்பததோடிருந்ததும . 369

கணவர் துரியோதனனைப் பாண்டவரிடமநட்புகொளளச சொல்லியதும, அவன தொடைதட்டி நகைக்க, அவர் அவனைச் சபித்ததும 369-370

106-123 நிர்ப்பந்தமும காவமும தீமைக்குக் காரணமென்பதை விளக்க நாரதர் சாலவர்கதையையும் யயாதிகதையையும் சொல்லியது 371-408

அத்யாயம்.	பக்கம்.
தாமம விஶவாமிதரரைப பரீக்ஷிததது, காலவர் விஶவாமிதரருககுப பணிசெயததும	372 373
காலவா குருதக்ஷிணை கொடுபபதாக வலிநதுசொலலியதும, விஶ்வாமிதரா ஒரு காது பசசையாயுளள எணணூறு குதிரை கேடடதும	372
தக்ஷிணையின மகிமை	372
காலவா குதிரைவிஷயமாகப் புலமபி விஷணுவைச சரணமடைநதது	373
பொய்யால வரும தீமைகள	373-374
கருடன காலவரை வேணடுமிடதது அழைததுப்போவதாகச சொலலியது	374
கருடன காலவரைக கிழககுமுதலான திசைகளுககு அழைததுப போவதாகச சொலலிக கீழததிசையின சிறபபைச சொலலியது	374-376
பூவதிககெனனும பெயாககாரணமும தேவகாரியஙகளை அததிசையில செயயவேணடு மெனபதும	375
கருடன தெனதிசையின சிறபபைக் காலவருககுச சொலலியது	376-378
தக்ஷிணதிககெனனும பெயாககாரணம	376
கருடன மேற்றிசையின சிறப்பைக காலவருககுக் கூறியது	378-379
பசசிம திககெனனும பெயாககாரணம	378
கருடன வடதிசையைபபறறிச சொலலி விரும்பினவிடம செலவதற்குக் காலவரைத தனமுதுகில் ஏறச சொலலியது	380-382
உததர திககெனனும பெயாக்காரணம	380
கருடன வேகமாகச் செல்லக காலவா அஞ்சியதும, கருடன களைபபாறிச செலவோமெனறதும	382-384
கருடனும காலவரும சாணடிலி இடட உணவைஉணடு உறஙகியது	384-385
கருடன சாணடிலியைப் பிடிக்கக்கருதியதும, அவன சிறகு உதிாநததும	385
காலவா சிறகுதிரக காரணஙகேட்டதும், கருடன் சொலலிச சாணடிலியை மன்னிபபுக் கேடடதும	385
சாணடிலி அனுக்ரகிததது, கருடனுககு மறுபடியும சிறகுணடானதும	385-386
ஆசாரததின சிறபபு	385-386
விஶவாமிதரர் வழியில்வநது குருதக்ஷிணையைப்பறறிக் காலவருக்குச் சொல்லியது	386
ஹிரண்யம தனம எனனும பெயாக்காரணம	386-387
கருடன காலவருடன யயாதியிடம் சென்று காலவர் வரலாறறைக் கூறிக் குதிரைகளை யாசிததது	387-388

அத்யாயம். பக்கம்.

யயாதி பொருளிலலாமையால தனமகள மாதவியைக கொடுத்ததும, கருடன காலவரிடம சொலலிகொணடு சென்றதும 389-390

காலவா ஹாயஸுவனிடமபோயச சுலகம கொடுத்து மாதவியை மணம செயயசசொலலியது 390-393

ஹாயஸுவன மாதவியைபபுகழ்ந்து சுலகத்தைககேடக, காலவா சொலலியது 392

ஹாயஸுவன மாதவியை வாணிதலில உதமஸதிரீ ஸொமுதரிகம கூறியது 391-392

ஹாயஸுவன தனனிடம சுலகபபொருளில நாலிலொனறே இருததலால தான ஒரு புதிரினை அடைநது பின மாதவியைத திருபபிககொடுபபதாகச சொலலியது 392

மாதவி தான மகளைபபெறுவதோடும திருமபதிருமபக கணனியாமபடி வரம பெறறிருப்பதைக கூறியது 392-393

ஹாயஸுவன வஸுமனஸைப் பெறறதும, காலவர் கனனியான மாதவியுடன திவோதாஸனிடம சென்றதும 393

காலவா தமவரவினகாரணங கூறியதும, திவோதாஸன தனனிடமும இருநூறு குதிரைகளே இருநததால, பிரதாததனனெனனும ஒருபிளளையைப் பெறறு மாதவியைத திருப்பிககொடுததும 394-395

காலவா மாதவியுடன் உசீநரனிடம சென்றதும, அவனும இருநூறு குதிரைகளைககொடுததுச சிபியைப பெறறுக கனனியைத திருபபிககொடுததும, கருடன வநததும 396-397

காலவா இருநூறுகுதிரை குறைவெனறதும, கருடன் அவறறின வரலாறுகூறி அறுநூறு குதிரையையும மாதவியையும விஸுவாமிதரரிடம கொடுககசசெலலியதும 398-399

நிசீகா ஆயிரமகுதிரைகொடுதது ஸதயவதியை மணநத வரலாறு 398

காதி யாகததில குதிரைகளைப் பிராமமணருகளுக கொடுதததும, ஹாயஸுவன் முதலியோர அவாகளிடம அறுநூறுகுதிரைகளை விலைக்கு வாஙகியதும 398

நானூறுகுதிரைகளை ஆறடிததுபபோனது 398

காலவா அறுநூறுகுதிரையையும் மாதவியையும் விஸுவாமிதரரிடம கொடுதததும, அவா அஷ்டகனைப பெறறு அவளைத திருப்பிக் கொடுதததும 399

காலவர் மாதவியை யயாதியிடம கொணடுவிடடுச சென்றது 399-400

அத்யாயம். பக்கம்.

யயாதி மாதவிக்கு ஸ்வயம்வரம் ஏற்படுததியதும், அவள யாரையும வரியாமல காட்டில தவஞ்செயததும 400-401

யயாதி நெடுங்காலம ஸவாககததில வஸிததபின தேவாகளையும ரிஷிகளையும அவமதிதது ஒளிமழுங்கியது 401

யயாதி கவலையுறறதும, வேலைக்காரன் அவனை விழச சொலல, அவன ஸாதுக்களினநடுவில விழவேணடுமெனறதும 402-403

யயாதி பிரதாததனன்முதலிய நாலவாநடுவில் விழுநததும, அவாகள வினவ அவன தன வரலாறு கூறியதும 403

பிரதாததனன முதலியோா தம்புண்ணியததைக் கொடுப்பதாகச சொலலியதும, யயாதி பெறமறுததது 403

மாதவி, பிரதாததனன்முதலியோா யயாதிக்குப் பேரரெனபதைத் தெரிவிதது அவர்கள் கொடுதத புணணியததோடு தன புணணியததிலும பாதிகொடுததது 403-404

காலவா தமபுணயததில எட்டிலொருபஙகை யயாதிக்குக் கொடுததது 404

பிரதாததனனமுதலியோா தனிததனி தஙகள்புண்யததைக கொடுததது, யயாதி மறுபடியும ஸ்வாககம 405-406

யயாதி கேட்க ப்ரமமதேவர் அவன்விழக் காரணததையும அநதச சரிததனதைச சொலலுவோரடையும பயனையும கூறியது ... 407-408

நாரதா துரியோதனனை ஸமாதானம் செயதுகொள்ளச் சொலலியது 408

124 திருதராஷடிரன துரியோதனனை ஸமாதானம செயயுமபடி கோவிநதரை வேணடினதும,அவர் துரியோதனனுக்கு ஸமாதானம சொலலியதும 409-413

125 பீஷமரும துரோணரும கோவிநதர் சொல்லைக்கேட்குமபடி துரியோதனனுக்குச சொல்லியது 414-415

விதுரா, காநதாரியையும திருதராஷ்டிரனையும் பற்றி வருநதுவதாகச சொல்லியது 415

திருதராஷடிரன, கோவிநதர்சொலலைக் கேட்கவேணடுமென்றும கேளாவிடில் தோல்வியேஎன்றும மறுபடியும துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது .. 415-416

126 பீஷமதுரோணாகள் பகைவர் புததஸநநாஹம் செய்யுமுனனரே ஸமாதானம் செயதுகொள்ளும்படி துரியோதனனுககுத திரும்பவும் சொல்லியது ... 416-417

127 துரியோதனன தனனிடம சிறிதும் குற்றமில்லை எனறும் பீஷமர் முதலியோா காத்தலால் தன்னை

அத்யாயம்.		பக்கம்.
	வெல்லமுடியாது என்றும பாண்டவாகளுக்கு ஊசி ஞதமிடமும் கொடேன் எனறும கோவிநதரிடம சொல்லியது	418-420
128	கோவிநதர் துரியோதனனை நிநதித்து அவனபாண்ட வர்க்குச செய்ததீமைகளை நினைப்பூட்டியது	420-422
	துசசாஸனன் கௌரவர் துரியோதனனைக கடடிப பாண்டவரிடம கொடுப்பதொனறதும, துரியோத னன முதலியோர் கோபிததுப புறப்பட்டதும	422
	கோவிந்தா துரியோதனனைக்கடடிப் பாண்டவரிடம கொடுகசச சொல்லியது	423-424
	இது இதறகாக இதுஇதை விடவேணடு மெனபது	424
129	திருதராஷடிரனசொறபடி விதுரா காநதாரியை அழைத்து வநததும, அவள டிறுபடியும துரியோத னனை அழைப்பிதது நீதிகூறி ஸீமாதானம செயயச சொலலியதும	424-428
130	துரியோதனன காநதாரியின் சொலலைக கேளாமல திருஷ்ணரைககட்ட நிசசயித்ததும, ஸாதயகி அத னைக கோவிநதாமுதலியோருகுத தெரிவித்ததும	429-430
	விதுரா, துரியோதனுதியா கோவிநதரைக கட்ட மூயனறுல அழிவொனறது	431
	கோவிநதா கோபிததுத் தாம துரியோதனுதியரைக கட்டுவதாகத திருதராஷடிரனிடம சொலலியது	431-432
	திருதராஷடிரன் கோவிநதரைக கட்டமுடியாதெனறு துரியோதனனுகுச சொலலியதும, விதுரா கோ விநதர் மகிமையைச சொலலித துரியோதனனை நிந திததும	432-434
131	கோவிந்தா தமமிடதிலேயே எலலாமிருப்பதாகச சொல்லிச் சிரிததும, எல்லாவுலகமும அவரிடம காணபபட்டதும	434-435
	கோவிநதரது விஸ்வரூபங்களை அரசர்கள கணணை மூடி யதும, கோவிநதா திருதராஷடிரன முதலியோருக் குக் கண்ணையும ஞானக்கணணையும கொடுததும, திருதராஷ்டிரன விஸ்வரூபதைத தரிசிததும	436
	தேவாமுதலியோரா கோவிநதரைத துதித்து விஸ்வ ரூபதைத மறைகக வேணடினது	436
	திருதராஷடிரன் கோவிநதரை வேணடினதும, கண் களை மறைததும	436-437
	கோவிநதா விஸ்வரூபத்தை மறைததுப் புறப்பட்ட தும, திருதராஷ்டிரன் தன்முயற்சி பயன்பட வில்லை யெனறதும், கோவிநதர் அவர்களிடம சொலலிக்கொணடு குந்தியைப் பாரக்கச்சென்றதும	437-438

அத்யாயம். பக்கம்

132 கிருஷ்ணன குந்தியைவணங்கி ஸபையில நடந்ததைச சொலலியதும, அவள யுதிஷ்டிரருகுச செயகி சொலலியதும 438-441
குபேரன ரீராஜயங்கொடுத்ததும், முசுகுந்தன் பெற மறுத்ததும 439
அரசனே காலத்துக்குக காரணமெனபதும, இனன இனன யுகத்தைச்செயயும அரசன இன்ன இனன பயனை அனுபவிப்பானென்பதும 440
133-136 குந்தி யுதிஷ்டிரரைத தூண்டுதறகாக விதுலையின கதையைக கோவிந்தா மூலம தெரிவித்தது 441-454
விதுலை வம்சராஜனுக்குத தோறற தனமகன ஸஞ்சயனை இடித்துரைத்தது 442-444
புருஷன எனனும பெயரகாரணம 444
விதுலையினமகன தாழ்ந்திறப்பதால அவளுக்கெனன பயனென்றது 444-445
விதுலை பகைவரால அடிக்கப்பட்டவனுக்கு உயிரிருந்தும பயனிலலை யெனறு மகனை மறுபடியும தூண்டியது 445-449
எவர பிழைபபுச சிறந்ததெனபது 445
வறுமை மரணத்துகுப பிறந்தெனபது 446
விதுலைமுதலியோரின முனனெயநிலைமை 446-447
இந்திரன மஹேந்திரத்தை அடைந்தது 447
ஸஞ்சயன தானிறந்தபின செலவத்தாலெனன பயனென்று விதுலையைகேட்டது 449
விதுலை ஸஞ்சயனை மறுபடியும தூண்டினது 449-450
ஸஞ்சயன விதுலையைத தயையுளளவளாயிருக்க வேணடுமென்றது 450-451
விதுலை பகைவரைகொன்றபின்பே உனனை மதிப்பேனென்று மகனுகளுச் சொலலித்தூண்டினது 451
ஸஞ்சயன பொருகசமயலலை யென்றதும, விதுலை பொருள சேனை இவற்றைச சோககு முறைமுதலியவற்றைச சொலலியதும 451-453
ஸஞ்சயன பயமநீங்கி வெற்றிபெற்றது 454
விதுலோபாகயானதைக கேட்டறஞரியாரும கேட்டலின பயனும் 454
137 குந்தி கோவிந்தரிடம அஜாமனன முதலியோருக்குச் செயதிச்சொலலியது ... 455-457
அஜாமனன பிறந்தபோது அசரீரி சொல்லியவை 455
கோவிந்தா கர்ணனைத தேரிலேறறிக்கொணடு ரகஸயமாகப பேசி அவனை அனுப்பிவிட்டு உபப்லாவயம சேர்ந்தது 457

அத்யாயம்.		பக்கம்.
138	குந்திசொல்லியதைக் கேட்ட பீஷ்மததுரோணர்கள் துரியோதனனைப பாணடவருடன ஸமாதானம செயதுகொளளுமபடி வற்புறுததிச சொலலியது	458-460
139	பீஷமா துரியோதனன தமசொலலைக் கேளாவிடில அாஜுனனோடு யுததஞ செயதல தீமையெனறு துகககிததது	460
	துரோணா அாஜுனனோடு யுததமசெயய வருநதியதும், திருமபவும துரியோதனனை ஸமாதானம செயதுகொள்ளுமபடி சொல்லியதும	460-462
140	கோவிநதருக்கும காணனுககும நடநத ஸமவாதம	463-478
	கோவிநதா காணனுக்கு அவன குநதியின புதரனெனபதைத தெரிவிததது அவனைப பாணடவாபக்ஷததில சேர்நது அரசாளச சொலலியது	463-465
	கானீனனுக்கும் ஸகோடனுககும் யாரதநதை எனபது	463
141	கர்ணன், அதிரதன தனனைவளாததுத தன்குலததிலேயே மணமுதலியன செயவிததததையும துரியோதனன தனனை நமபியிருப்பதையும தான குநதீபுதரனெனபதை வெளியிடவெணடா மெனபதையும வெறறி பாணடவாகளுக்கே எனபதையும கூறி யுததததை யாகததோடு உருவகபபடுததி ஆலோசனையை வெளியிடாமல அாஜுனனை யுததததுக் கழைததுவருமபடி கோவிநதரிடம சொலலியது	465-471
142	கோவிநதா பாணடவருககு வெறறி நிசசயமெனறும் போருக்கு ஆயததமாமபடி பீஷமதரோணாதியருககுச செயதி தெரிவிககவேணடுமென்றும காணனிடம சொலலியது	472-474
143	காணன், தாம நாலவரே உலகஅழிவுக்குக காரணமெனபதையும அழிவு வெறறி தோலவிகளைக குறிககும நிமிததஙகளும் கனவுகளும நிகழ்நதவறறைக கோவிநதரிடம சொல்லியது	474-478
	கோவிநதா தம சொலலைக் கர்ணன கேளாமையால அழிவு நெருஙகிறறென்றதும, காணன மறுபடி காணபோமெனறு விடைபெறறுசசெனறதும	478
144	விதுரா போரில பலவீரா மடிவரெனறு சொலலிததுககிததது, குநதி காணனது வீரததனமைக்குப பய்நது அவனைக காணசசெனறதும	479-481
145	குநதி, காணன தன் மகனெனபதை அவனுககுக அவனைப் பாணடவருடன சேரசசொலலியது	482
	பெறறோரை மகிழவிப்பதே தாமமென்பது	482
146	சூரியன, குநதி சொலவதைச் செய்யுமபடி கர்ணனுக்குச சொலலியது	483
	காணன, குநதியை நிநதிததுத தான துரியோதனனை விடக்கூடாமையைச சொலலி அர்ஜுனனைத்தவிர	

அத்யாயம்.		பக்கம்
	மற்றப்பாண்டவரைக் கொலவதிலலையென்று பிரதிஜஞை செய்தது	483-485
	போஷகருக்கு உதவாதார்க்கு வரும பழிபாவங்கள	484
147	யுதிஷ்டிரா வினவ, கோவிந்தா பீஷ்மா சொலலியதைச் சொலலியது	486-489
148	கோவிந்தா துரோணரும விதுரரும காந்தாரியும சொலலியவற்றைச் சொலலியது	489-492
149	கோவிந்தா, தக்கவரே அரசாட்சிக குரியாரென்பது முதலியவற்றைத திருதராஷ்டிரன துரியோதனனுக்குச் சொன்னதைச் சொலலியது	493-496
150	கோவிந்தா துரியோதனன கட்டளைப்படி அரசாகள போருக்காகக குருக்ஷேத்ரத்துக்குப் புறப்பட்டதையும ஸாமதானபேதங்களால வசப்படாமையால் துரியோதனன்விஷயத்தில தண்டோபாயமே தக்கதென்பதையும் பாண்டவருக்குச் சொலலியது	496-497

ஸைந்யநிர்யாண பர்வம்

151	யுதிஷ்டிரா ஏழு அக்ஷௌகிணிகளுக்கும தலைவரைக கூறி யாரை எல்லாருக்கும தலைவனாக்கலாமென்று கேட்டது	498
	ஸ்கதேவன் விராடனையும, நகுலன துருபதனையும, அர்ஜுனன திருஷ்டதயுமனனையும, பீமன சிகண்டியையும, சேனாதிபதியாக்கலாமென்றது	498-500
	யுதிஷ்டிரா சேனாதிபதிவிஷயமாக, 'கோவிந்தரைக கேட்போம்' என்றதும அவா, 'திருஷ்டதயுமனனே தக்கவன்' என்றதும	500-502
	யுதிஷ்டிரா திருஷ்டதயுமனனைச் சேனாதிபதியாக்கிச செலவம மனைவி முதலியவற்றுக்குக் காவலமைத்துச் சேனையுடன குருக்ஷேத்திரம வந்தது	502-503
152	யுதிஷ்டிரா குருக்ஷேத்திரத்தில தகுதியான இடத்தில தமசேனையை நிறுத்தியதும, திருஷ்டதயுமனன முதலானவாகளுக்குத தனித்தனி பாசறைகளை [illegible]	504-505
153	துரியோதனன காணன் முதலியோரைப் பார்த்துப் போருக்குவேண்டியவற்றைச் சேகரிக்கச்சொல்லியதும, அதன்படி அரசாகள குருக்ஷேத்ரத்துக்குப் புறப்பட ஸித்தமானதும	506-507
154	ஆசாரியாகளை வதம்செய்வதில மதிமயங்கிய யுதிஷ்டிரா செய்யவேண்டிய காரியத்தை வாஸுதேவரிடம கேட்டதும, அவா யுத்தமே செய்யத்தக்கதென்று [illegible]	508-510
155	துரியோதனன தன் சேனையிலுள்ளவாகளை மூன்றுதரமாகப் பிரித்தது	510

அத்யாயம்.		பக்கம்.
	போாககருவிகளின் வாணனை	510-513
	துரியோதனன கிருபா முதலான பதினொருவரைச் சேனைததலைவராககியது	513
156	துரியோதனன பீஷமரை ஸேனாபதியாமபடி வேணடினது	513-515
	ஹேஹயரை மறற மூனறு வாணததாரும எதிர்ததுத தோறறதும, பிறகு வெனறதும	514
	பீஷமர் பிரதிஜஞைசெயது சேனைததலைமையை ஏறறதும, காணன, பீஷமா கொலலபபட்ட பினபே போா செயவதாகச சபதம செயததும	515
	துரியோதனன பீஷமரைச சேனாபதியாககிச சேனையுடன குருக்ஷேததிரம வநது பாசறை அமைததது	515-516
157	யுதிஷடிரா கோவிநதாசொறபடி எழுவரை அக்ஷௌஹிணிததலைவரும திருஷடதயுமனனை எலலாருககும சேனாபதியுமாக்கியது	517
	ஜனாததனா அாஜுனனுககு நாயகரும ஸாரதியுமானது	517 518
	பலராமா பாணடவரைக காணவநதது	518
	பலராமா பாரதாஅழிவைப் பாாககப் பொறாமல தீாததயாததிரை செனறது	518-519
158	ருக்மி விஜயமெனனும விலலையடைநததும, கோவிநதருககுத தோறற அவமானததால போஜகடமெனனும நகரைநிருமிதது அதில வசிததது	520
	ருகமி பாணடவருககு உதவுவதாக வநது தனனைப புகழநததும, அர்ஜுனன அவனுதவியை மறுததது	520-522
	ருகமி துரியோதனனிடம செனறு உதவுவதாகச சொலல அவனும மறுததது	522
159	திருதராஷடிரன குருபாணடவசேனைகளின் வரலாறறைக் கேட்க ஸஞசயன் மனிதரால ஊழினை விலகக முடியா தெனபது முதலியவறறைச சொலலியது	522-523

உலூகதூதாகமன பர்வம்

160	துரியோதனன உலூகனைப் பாணடவரிடம தூதனுப்பியது	524-533
	பைடாலவிரததை விளககும எலிபூனைகளின கதை	525-527
161	உலூகன் துரியோதனன சொல்லியவறறை யுதிஷரா முதலியோரிடம தனிததனி சொலலியது	534-537
162-163	பீமன முதலியோா உலூகன மூலம துரியோதனனுககு மறுமொழி அனுப்பியது ..	539-546
	உலூகன பாணடவா சொல்லியவறறைத் துரியோதனனிடம சொலலியது .	546
	துரியோதனன கர்ணன் மூலம யுததவிளமபரம் செயதது	546-547

அத்யாயம். பக்கம்.

164 யுதிஷடிரா சேனைகளைப போருககுப் புறப்படச் செய்ததும, திருஷடதயுமனன எவா எவரை எதிரக்க வேணடுமெனறதும . 547-548

ரதாதிரதஸங்கியானபர்வம்

165-168 பீஷமர் தமது வலலமையைத துரியோதனனுக்குச சொலலி அவனுக்கு அபயமளிததது 548-549
துரியோதனன வினவ, பீஷமர் தம் சேனையிலுளள ரதாதிரதாகளைச சொலலியது . 549-556
பீஷமா கர்ணனை அரததரதனுகச சொலலியதும, காணன பீஷமருளளவரை போா செயவதிலலை யெனறு பிரதிஜஞை செயததும 557-558
பீஷமா காணனை நிநதிததது, துரியோதனன அவரை ஸமாதானம பணணிப பாணடவசேனையிலுள்ள ரதாதிரதரைச சொலலுமபடிகேட்டதும 559
169-172 பீஷமா பாணடவ சேனையிலுளள ரதாதிரதரைக கூறியது 560-567
பீஷமா சிகணடி பெணணாயிருநததைககூறி அவனோடு யுததஞசெயயக்கூடாமையைத தெரிவிததது 567

அம்போபாக்யானபர்வம்

173-192 துரியோதனன வினவ, பீஷமர் அம்போபாக்யானம கூறியது 568-627
பீஷமா அமபை முதலிய மூவரை எடுததுவந்தது 568-570
அம்பைமுதலிய மூவரையும விசிதரவீாயனுக்கு விவாகம செயயததொடஙகியதும, அமபை தான ஸாலவராஜனை விருமபியதைக கூறி, அவனிடம செலல அனுமதி கேட்டதும 570-571
அமபை ஸாலவனிடமபோயத தனவரவைத தெரிவித்ததும, அவன அவளை ஏற்க மறுததது 571-573
அமபை பீஷமருக்குத தீஙகுசெயயககருதித தபோவனமசெனறு அஙகுளளவாகளுககுத தன வரலாறு கூறியது 573-575
முனிவாகள அமபைக்கு எனன செயயலாமெனறு ஆலோசித்தது 575-576
ஹோதரவாகனா அம்பையைப பரசுராமரைச சரணமடையசசொல்லியது .. 577-578
பரசுராமா மறுநாள் வருவரென்று அக்ருதவரணா ஹோதரவாகனருக்குச் சொல்லியது 578-579
அமபை குறறததைப்பற்றிக் கேட்டதும, அகிருதவரணர் பீஷ்மரே குறறவாளி யெனறதும 581
பரசுராமர் வநததும், அம்பை பீஷ்மரைக் கொல்லும படி அவரிடம் வேணடினதும 581-583

அத்யாயம். பக்கம்.

அகருதவரணா பரசுராமரைப் பிரதிஜஞைகளை நினைப்பூட்டிப பீஷமருடன போாபுரியத தூணடியது 584-585
பரசுராமா அமபைமுதலியோருடன குருக்ஷேததிரத திறகுப் புறப்பட்டது 585
பரசுராமா அமபையை ஏறறுக்கொளளுமபடி பீஷமரை வறபுறுததியதும, அவா மறுததது 586-589
பரசுராமரும பீஷமரும போருக்குச சிததமானதும, கஙகை ஸமாதானததுககு முயனறும பயனபடாமற போனதும 589-591
பரசுராமருககும பீஷமருககும யுததம 591-604
பரசுராமா பீஷமரைத தளளி மகிழநததும, வஸுக்கள் பீஷமரைத தேறறியதும 599-600
கஙகை பீஷமருககுத தேரோட்டியது 600
பீஷமர் பரசுராமரைத தளளினதும, தூநிமிததஙகளுண்டானதும 600-601
தேவாகள பீஷமாகனவில தோனறி ப்ரஸவாபனாஸதிரததை அவருககு நினைபபூட்டியது 602-603
பரசுராமரும பீஷமரும பிரமமாஸதிரமெயததும, ஆகாயததிலுளளவாகள தவிததது 604
பீஷமருககு ப்ரஸவாபாஸதிரம நினைவுககுவநதது 604
பீஷமா பரஸவாபாஸதிரததைப் பரசுராமாமீது விட எணணியதும, நாரதா தடுததது, தேவாசொறபடி பீஷமா அஸதிரததைத திருப்பியழைததது 605
பரசுராமா பீஷமரால் ஜயிககபபடடதாகச சொலலியதும, அவருடைய முனனோா, அவருககு, பீஷமர் ஜயிககப்படா ரெனறதும 605
கஙகையும முனிவரும, பீஷமரையும பரசுராமரையும ஸமாதானம செய்தது 606-607
பீஷ்மா பரசுராமரை வணஙகியதும, அவா வாழததியதும 607-608
பரசுராமாஅமபையைப பீஷமரையே அடையச சொலலியதும, அமபை மறுததுத தவமேசெயததும 608-611
கஙகை அமபையைக் காடடாறுகுமபடி சபிததது, அவள பாதிச சரீரததால ஆறும மறறப பாதியால பெணணுமானதும 610-611
மஹாதேவா அமபைககெதிரில வநது வரஙகொடுததது, அவள தீபபாயநததும 612-613
துருபதன தவஞசெயததும், மஹாதேவர் பெண பிறநது ஆணபிளளையாமென வரஙகொடுததது 613
துருபதனமனைவி பெண் பிறநததை மறைத்து ஆணெனசசொலலி ஜாதகாம முதலியன செய விததுச சிகண்டி எனப் பெயரிட்டது ... 614

அத்யாயம்		பக்கம்
	சிகண்டி ஆண் வேஷததோடு துரோணரிடம விலவிததை கறறது	615
	சிகணடிககுத தசாாணராஜனமகளை மணஞ்செய்ததும, இருகனனியரும பருவம அடைநததும	615-616
	தசார்ணராஜகுமாரி சிகணடி பெணணெனபதைததன் தகப்பனுக்குத தெரிவிததது	616
	தசாாணன துருபதனுக்குத தூதனுப்பியது	616-617
	தசாாணன் ஆலோசிததுத துருபதனுக்கு மறுபடியும தூதனுபபியது	617-618
	துருபதன தனமனைவியிடம உணமையை வினவியது	618-619
	துருபதன்மனைவி உணமையைக் கூறியது	619
	துருபதன மநதிரிகளுடனும மனைவியுடனும தனிததனி ஆலோசிதததும, மனைவி தேவபூஜை முதலியன செயயவேணடுமெனறதும	619-620
	சிகணடினி உயிரவிடததுணிநது வனததில் ஸதூணன் வாசலில பாடுகிடநததும, அவன காடசியளிததததும	620-621
	ஸதூணனவினவ, சிகணடினி தனனால தன பெறறோருககு வநத ஆபததைக்கூறிக் காககவேணடினது	621
	ஸதூணன ஸஙகேதததுடன சிகண்டினியின பெணதனமையைப் பெறறுத தன ஆண தன்மையை அவளுககுக கொடுததது ...	622-623
	தசாாணனும் துருபதனும ஒருவருக்கொருவர் தூதனுப்பினதும, தசாாணன சிகணடி ஆணென்பதை உபாயததாலறிநது ஸமாதானமடைநததும	623-624
	குபேரன ஸதூணனவீட்டுக்குவந்ததும, அவன பெண்ணானமையறிநது அவனைச சபிதததும	624-626
	யக்ஷாவேணடக குபேரன் சாபவிடையளிததது ..	626
	சிகணடி திருமபிவநது ஸதூணனிடம அனுமதிபெற்றுச சென்று விழாச் செயதது ...	626
	பீஷ்மா தாம் இனனாஇன்னாரை அடியேனெனறது	627
193	துரியோதனன் பீஷ்மரைப் பகைவாபடையை எவ்வளவு காலததில அழிப்பீ ரெனறு அவரைக கேட்டது ...	627-628
	பீஷமா பகைப்படையை 'ஒருமாததிலழிப்பேன்' எனறது ...	628
	துரியோதனன வினவத துரோணர் பகைவர்படையை 'ஒருமாததி லழிப்பேன்' என்றது.	628-629
	கிருபர் 'இரணடுமாததில கொல்வேன' என்றது	629
	அரவததாமா 'பத்துததினததில் கொல்வேன்' என்றது	629
	காணன 'ஐந்துதினததில் கொலவேன்' என்றதும, பீஷமர் அவனை இகழ்நததும	629

அத்யாயம். பக்கம்.

194 பீஷ்மர் முதலியோர்சொல்லே யுதிஷ்டிரர் தூதரா லறிந்து அர்ஜுனனே வினவியதும், அவன் தன்சக் திையையும் தனேவர்சக்திையையும் கூறியதும் ... 629-631

195 துரியோதனன் தன்சேனையை மூன்றுகப் பிரிததனுப் பியதும், எல்லாரும் தம்தம் படைவீடு சேர்ந்ததும் 631-633

196 யுதிஷ்டிரர் தம் சேனையை மூனறுகப்பிரித்து அனுப் பித் தாமும சென்றது ... 633-636

உத்தியோக பர்வ விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீகிருஷ்ணாய வாஸுதேவாய நமஃ.

ஸ்ரீகிருஷ்ணத்வைபாயநாய நமஃ.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

உத்யோக பர்வம்.

முதலாவது அத்யாயம்.

லேகநாத்யோக பர்வம்.

[1] நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரம்சைவ நரோத்தமம்।
தேவீம் ஸரஸ்வதீம் வ்யாஸம் ததோ ஜயமுதீரயேத்॥

(அரசர்கள் விராட ஸபையில் வந்ததும், வாஸுதேவர் பாண்டவர் வாலாறு கூறித் திருதராஷ்டிராணுக்குத் தூது அனுப்ப நிச்சயித்ததும்.)

வைசம்பாயனர், ஜனமேஜயரை நோக்கிச சொல்லலானார். "அப் பொழுது, கௌரவாகளிற் சிறந்த வீரர்களான பாண்டவர்கள் தங்க ளோ்ச சேர்ந்தவர்களுடன் அபிமன்யுவுக்கு விவாஹததை நடத்திவிட்டு மகிழ்சசியுறறு ராத்ரியில் இளபபாறி விடியறகாலத்தில் விழித்துக் கொணடு, பிறகு, விராடராஜனுடைய ஸபையைக்குறித்துச சென் றார்கள். மதஸ்ய தேசாதிபதியினுடைய அந்த ஸபையோ எல்லா வளங் களும் நிரம்பியதும் சிறந்த மணிகளாலும் உத்தம ரத்நங்களாலும் பல நிறங்கள் கொணடதும், ஆஸனங்கள் போடப்பட்டதும், நன் மணம் கமழ்வதுமாயிருந்தது. அரசாகளிற் சிறந்தவர்களான அவர்கள் அந்த ஸபையை அடைந்தனர். பிறகு, முன்னதாக, முதியவர்களும் அரசர் களாலே வெகுமானிக்கத் தக்கவாகளுமான விராடன் தருபதன் என்

1. இதன் உரை விசேஷங்களை ஆதிபர்வம் முதற்பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

கிற இரண்டு அரசாகளும், (வஸுதேவரென்கிறதங்கள்) பிதாவுடன் பலராம கிருஷ்ணாகளும் ஆஸனங்களில உடகாந்தார்கள. பாஞ்சால தேசாதிபதியான தருபதனுடைய ஸபீபத்தில சினிகளில உததம வீர னான ஸாதயகியும் பலராமனும் இருந்தாகள. விராடனுடைய ஸபீ பததிலோ கிருஷ்ணனும் யுதிஷ்டிரரும் மிகவும் நெருங்கி இருந்தார்கள த்ருபதராஜனுடைய புதராகளெல்லாரும் பீமாஜுனாகளும நகுல ஸஹதேவாகளும் யுததததில மிகவும வீராகளான பரதயுமனன் ஸாம் பன் இருவர்களும் அபிமன்யுவும், எலலாரும சூரர்களும பராக்ரமததி னலும் ரூபததினலும் பலததினலும (தங்கள) தந்தைகளுக்குசசமானா களுமான தரௌபதியின் குமாராகளும வீராடனுடைய புதராகளுடன் கூட ஸ்வாலகிதமான சிறநத ஆஸனங்களில உடகாந்தாகள ஆடை களாலும் ஆபரணங்களாலும் விளஙகுகின்ற.அந்த மஹாரதர்கள் அவவி தம் உட்காந்தபொழுது, சிறந்தஅரசாகள நிறைந்த அந்தஸபையானது நிர்மலமான க்ரஹங்களோடு கூடின ஆகாயம்போல விளங்கிற்று அதன் பிறகு, புருஷாகளிற சிறந்த வீரர்களான அந்த அரசாகள கூட்டமாகச சேர்ந்து பல பேசசுக்களப பேசி, ஒரு முகூர்த்தகாலம் பரியாலோ சன செய்கிறவர்களும் கிருஷணன நிமிர்ந்து பார்க்கிறவாகளுமாயிருந் தார்கள பேசசுக்கள முடிநது கிருஷ்ணனுல பாணடவாகளின் காரிய நிமித்தம தூணடபபடட அநதச் சிறந்த அரசாகள ஒன்று சோந்து ஸாரமான அர்தமுளளதும மிகவும் சிறநத பயனுளளதுமான கிருஷ ணனுடைய வாதததைபக் கேடடார்கள. வஸுதேவா, (அவர்களை நோக்கி,) 'இந்த யுதிஷ்டிரா சகுனியால சூதாடடததில வஞ்சனையாக ஜயிக்கப்பட்டதும், ராஜயமும் அபகரிக்கப்படடதும், வனவாஸ விஷ யத்தில பரதிஜஞை செய்யப்படடதும, பூமிமூழுமையும் கொடிப பொழுதில வெலலவலலவாகளாயிருந்தும் ஸத்தியததிலிருந்து ஸததி யத்தை ரதமாகக்கொண்டு சிறபபுறறவாகளான பாண்டவின் புதராகள் பதின்மூன்று வருஷங்கள மிகவும் கடிமையான அந்த விரதத்தை உள்ளபடி அனுஷ்டிதததும், மிகவும் தாணடமுடியாததான இந்தப பதின்மூன்றவது வருஷத்தை உங்களுடைய ஸபீபததில் (ஒருவரா லும்) அறியபபடாமலஸகிக்கமுடியாத பலவித துன்பங்களை ஸகித்துக் கொணடு செலுத்தியதும், மஹாத்மாக்களாயிருந்தும இவாகள் தங்கள குலக்ரமமாக வந்த ராஜ்யததை விரும்பிப் பிறருககு அடிமைப்படடவர் களுக்குரிய ஏவல்களுடன வனததிற் புகுந்ததும் உங்களெல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமே இபபடியிருக்க, தாமபுதகிரருக்கும் அரசனுமா

துர்யோதனனுக்கும் எது ஹிதமாகவும் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் உசிதமுமம புகழைத்தருவதும் தர்மத்திலிருந்து விலகாதது மாகுமோ அதனை ஆலோசியுங்கள் தாமராஜராகவா கேவராஜ்யமாயிருந்தாலும் அதாமத்துடன் கூடினதை விரும்பமாட்டார். இவர் ஒரே கிராமத்திலாலுலும் தாமார்த்தங்களுடனகூடின ராஜ்தத்தன்மையை அடைய விருமபுவார். திருதராஷ்டிரபுதராகள, இவருடைய பிதாவின் ராஜ்யதத்தைப [1]பொய்பான உபசாரத்தால எவவிதம் கவர்ந்து கொண்டார்களென்பதும், இவாகள மிகவும் ஸஹிக்கமுடியாத பொரிதான கஷ்டத்தை எவவிதம் அடைந்தாரென்பதுமம அரசாகள அறிந்தவைகளே. திருதராஷ்டிரரின் புத்ராகளான அவர்கள குந்திபுத்ரரைத் தங்களவலிமையினால யுத்ததத்தில ஜயிக்கவுமில்லை ஆனாலும், தர்மராஜர் நணபாகளுடன்கூடி அவாகளுக்கு ராஜ்யமத்தையே விரும்பு கிறார புருஷாகளில மிகவும் வீரர்களும குந்திபுதராகளும் மாதரியின் புதரர்களுமான பாண்டவர்கள், அரசாகளே வருதத வென்று தங்களாலேயே ஸம்பாதிக்கபபட்டது எதுவோ அதையே அபேக்ஷிக்கின்றார்கள. பலதத்துடனகூடினவாகளும் ராஜ்யதத்தைக் கவர்ந்துகொள்ள விருபபமுடையவர்களும் அஸ்தத்துக்களும கொடியவர்களுமான அந்தப் பதைவாகூட்டங்கள் இவாகளைப் பலவிதமான உபாயங்களாலே கொலலுவதற்கு மிகவுமவிருப்பங்கொண்டன; உங்களுக்கு அவையெலலாம் உளளபடி தெரியும் அவாகளுடைய அதிகமான லோபத்தையும் யுதிஷ்டிரருடைய தாமபுதத்தியையும் நன்றாக ஆலோசித்து அவர்களுடைய உறவின்முறையையும் ஆலோசித்து, சோர்ந்தும் தனிதத்தும் உறதியைச் செய்யுங்கள எபபொழுதுமே ஸத்யதத்தில பறறுள்ளவாகளான இவர்களோ, அப்படிபபட்ட பந்தயதத்தை ஏற்பட்டபடி காபபாறறியபின்னும் திருதராஷ்டிர புதராகளாலே பாதிராஜ்யத்தைக் கொடுபபதைவிட்டு வேறுவிதமாக உபசரிக்கபபடுவாகளாயினால, கூட்டமாகக்கூடின அவாகளைக் கொலலுவார்கள. பாதிராஜ்யம் கொடுபபதினிமித்தம் அவர்களால செய்யபபட்ட அபகாரத்தைக் கேட்டும நட்பினாகளான ஜனங்கள அவர்களைசசூழ்வார்கள. அபபடியே, யுத்தத்தால இவாகளை வருத்தபபடுத்தவும் செய்வார்கள. இவவிதம அவர்களால தூண்புறுதத்பபட்ட இவாகள் அவாகளையும் கொலவார்கள. ஆனாலும், இவர்கள் குறைவாயிருப்பதால அவாகளை ஜயிப்பதறகு அசக்தர்களென்று உங்களுக்கு எண்ணம் உணடாகவேண்டாம்.

1. ஸபாபரவேசத்திற்கு அழைத்தது.

எல்லாரும்சேர்ந்து நண்பர்களுடன் கூடிக்கொண்டு அவர்களைக் கொல்வ தற்கு யத்தனிக்கவே செய்வாகள. துரியோதனனுடைய எண்ணமும் என்னசெய்யப்போகிறனென்று உள்ளபடி தெரியவில்லை பிறனுடைய அபிபராயம அறியப்படாமலிருக்கையில, ஆலோசனையின் முடிவை எப படி அடைவோம்? ஆகையால, தாமசிலனும சுதத்தனும கல்ல குலத்திற பிறந்தவனும் அஜாக்ரதையில்லாதவனும ஸமாத்தனுமான ஒருவன் அவாகளைச் சமாதானஞசெய்து யுதிஷ்டிரருக்குப பாதி ராஜயத்தை கொடுக்கச செய்வதற்கு இங்கிருந்து தூதனுகப போகவேண்டும்' என்று சொலலினா. ஓ! அரசரே! அபபொழுது, தாமாத்தனுக னுடன்கூடினதும் இனியதும் பொதுவுமாயிருக்கிற கிருஷ்ணருடைய வாக்கியத்தைக் கேட்டு, உடனே, அவருக்கு மூத்தவரான பலதேவா அந்த வாத்தையை மிகவும் ஸலாகித்துவிட்டு ஒரு வாத்தை சொல்லலானா

இரண்டாவது அத்யாயம்.

ஸைனாத்யோக பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

—o—

(பலராமர், கிருஷ்ணர் சொல்லியதைச் சிலாகித்துக்கூறித் தமக்குத் துரியோதனனிடம் மிக்க அன்பிருப்பதை வெளியிட்டது.)

பலதேவர், 'தாமத்துடன்கூடியதும் ஆத்தத்துடன் கூடியதும அஜாதசத்துருவான தர்மபுத்திரருக்கும அபபடியே அரசனுன துரியோதனனுக்கும் நன்மையும் உசிதமுமான கிருஷ்ணனுடைய வாத்தையை நீஙகள கேட்டீர்கள. வீராகளான குந்திபுத்திராகள ராஜ்யத்தின் பாதியை விட்டுவிட்டு அதீனத்திருபபியடைய முயலகின்றாகள. திருதராஷ்டிர புத்திரனும், ராஜயத்தின் பாதியைக் கொடுத்து விட்டால ஸுகியாக நம்மோடு மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைவான் புருஷாகளிற சிறந்த வீராகளான இந்தப பாண்டவாகள் ராஜயத்தை அடைந்து, பகைவர்களும் நல்ல வழியில செலலும்பொழுது, பாண்டவாகள் மிகவும் மன அமைதியுள்ளவர்களாகி உறுதியான ஸுகத்தை அடைவார்கள அந்தத துரியோதனாதியாகளுக்கும் மிக்கிமனவமைதியும் பிரஜைகளுக்கு நன்மையும் உண்டாகும். ஆனல், துரியோதனனுடைய கருத்தை அறிவதற்கும் யுதிஷ்டிரருடைய வாத்தைகளைச சொல்லுவதற்கும கௌரவாகளையும் பாண்டவாகளையும ஸமாதானம்

செய்வதறகும் அவவிடத்திறகு ஒருவன் போவானானால எனககும பிரியம உணடாகும அபபடிபபோகிறவன், கௌரவாகளிற சிறந்தவரான பீஷ்மரையும மஹானுபாவனான திருதராஷடிரனையும துரோணரையும அஶவததாமாவையும் விதுரரையும க்ருபரையும சகுனியையும் காணனையும் கலந்து ஆலோசிததுக்கொண்டு, இவாகளும மறறுமுளள எலலாத் திருதராஷடிர புததிராகளும சேனையைப பிரதானமாகவுடையவாகளும நீதிசாஸதிரததைப பிரதானமாகவுடையவாகளும உளளபடி தஙகள தாமஙகளிலிருககினறவாகளும சாஸதிரததாலும ஒழுக்கததாலும பெரியோாகளுமான உலகததிலுளள வீராகளுமாகிய இவாகளெலலாரும வந்து படடணததிலுள்ள பெரியோாகளும் சோநதிருக்கையில, குந்தீபுதரரான யுதிஷடிரருக்கு நனமையைச செய்யுமபடி நமஸகாரபூாவகமாக வாாததையைச சொலலவேண்டும எவவித அவஸதைகளிலும அவாகளைக கோபிக்கக்கூடாது ஸஹாயததை அடைந்தவாகளான அவாகளாலே யுதிஷடிரருடைய அநதச செலவமானது கவாநதுகொளளபபட்டுவிடடது தவிரவும, இநத யுதிஷடிரா பரியததுடன அவாகளை அடைநது சூதாடடததில சிக்கிக்கொண்ட பொழுது ராஜயம் அபகரிககபபட்டது கௌரவாகளிற் சிறந்தவரான இவா சூதாடடததை அறியாதவராயிருந்தும் எலலா நணபாகளாலும தடுக்கபபடடும சூதாடினா அபபடி தடுத்தும சூதாடுகிற இவர், சூதில தோசசிபெற்ற காநதாரராஜபுதரனான சகுனியோடு எதிர்ததுச சூதாடினா அஜமீடவம்சததில் பிறந்த யுதிஷடிரா, காணனையும் துரியோதனனையும விடடு, (சகுனியைச) சூதாட அழைததாரலலவா ? அந்த ஸபையில யுதிஷடிரரால ஜயிககபபடக்கூடிய மற்றுமுளள சூதாட்டக்காராகள ஆயிரக்கணககாயிருநதும இவா அவர்களையெல்லாம் விட்டுவிடடுச சகுனியையே அழைதது அவனால் சூதாட்டத்தில ஜயிக்கபபட்டாா அபபடி எதிாதது விளையாடுகிறபொழுது, (எல்லா ஆடடஙகளிலும) காயகள தமககு விபரீதமாக இருந்தும் பிடிவாதமாகத தாமே வலிய ஆடி ஜயிக்கபபட்டாா. அதில, சகுனியினிடம் ஒரு குறறமும இல்லை ஆகையால, திருதராஷ்டிரரை வணஙகியே பலவிதமான ஸமாதான வாாததையைச சொலலவேண்டும் அப்படியானாலன்றோ, போகிற்வனான அநத மனிதனாலே திருதராஷடிரபுதரன் தன் காாயததில பிரவருததிக்கச செய்வதற்குக கூடியவனாவான குருவமிசததரசர்களுக்கு யுத்தமிலலாமலிருக்க விருமபுஙகள துர்யோதனனை நலவார்ததையினாலேயே ஸமாதானம செய்யுஙகள இன்சொல்லினால

ஸமபாதிக்கபபட்ட பொருளானது பயனளிப்பதாகும் யுத்தத்தில் அநீதியானது ஏறபடும். இந்த யுத்தத்தில அந்தப பொருளும இலலை' எனறா இவவிதம் பலதேவா சொலலுகையில, சினிகளிற் சிறந்த வீரனான ஸாதயகி விரைவாக எழுந்தான். அவருடைய அந்தவாாத தையைத தூஷித்துவிடடுக் கோபததுடன் பின்வரும வார்ததையைச சொலலத தொடங்கினான்

மூன்றாவது அத்யாயம்.

ஸேநோதயோகபாவம். (தொடர்ச்சி)

—— o: ——

(ஸாத்யகி பலராமர் சொல்லை மறுத்துத் துரியோதனனை அடக்க வேண்டுமென்றது)

ஸாதயகி, 'ஒருவனுடைய மனமானது எவவிதமிருக்கின்றதோ அவவிதம் அவன செவவையாகப பேசுவான் ஆகையால, உமமுடைய அந்தக்கரணமானது எவவிதம இருக்கிறதோ அவவிதம அழுததமாகப பேசுகிறீர் சூரர்களான மனிதாகளும இருககினறாகள அபபடியே இழிந்தவர்களான மனிதாகளும இருக்கின்றார்கள். மனிதாகள்விஷயத தில் பலமான இந்த இரணடுவகைகளும காணபபடுகின்றன எப்படி ஒரேமரததில பழமுளளதும் பழமிலலாததுமான கிளைகளிருக்கின் றனவோ அபபடியே ஒரேகுலததிலேயே வலிமையறற அலியும மிக்க வலிமையமைந்தவனும உணடாகின்றாகள ஓ! கலபபையை த்வஜ மாகவுடையவரே! நீர சொல்லுகிறவாாததையில நான் பொறாமைப படவிலலை. ஓ! மாதவரே! எவர்கள உம்முடையவாாததையைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்களோ அவாகளிடம் அஸூயைபபடுகின் றேன் தாமராஜரிடம் சிறிதுகுறறததையாவது சொலலுகிறவன் எப படி ஸபையின்நடுவில ஒருவரிடமிருந்தும் பயமிலலாதவனாகச சொலலு வதற்குத தக்கவனாவான்? சூதாட்டததில் வலலவர்களான அவாகள சூதாட்டததை அறியாதவரும் [1]ஸாததைக்குத்தக்கபடியிருப்பவரும மஹாதமாவுமான யுதிஷடிரரை வருந்திஅழைதது ஜயித்தார்கள். அவாகளிடததில் தர்மமான ஜயமானது ஏது? ஸஹோதரர்களோடு வீடடில விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற குந்தீபுத்ரரை எதிர்த்து யுத்தஞ்

---

1 'யயாஸாரத்தம' என்பதுமூலம, 'ஸாததையிலலாமைக்குத தககபடி யிருபபவரும' எனறும கொள்ளலாம,

செய்து அவர்களை ஜயிப்பாரேயானால், (அபபொழுது) அவர்களுடைய ஜயமானது தாமதத்தால ஏறபடடதாகும எபபொழுதும் க்ஷத்திரியனுக்குரிய தர்மத்தில பறறுள்ளவரான அரசரை அழைத்தது அவர்களை வஞ்சனையால ஜயித்ததாகா அவர்கள் செயதது மேலான நலலசெய்கையாமோ? இதவிஷயததில பெரிதான பந்தயத்தைச செயது வனவாஸத்திலிருத்தும விடுபடடுப பிதாமஹருடைய ஸதானததை அடைந்தவரான இவர் ஏன நமஸகரிபபார? இத யுதிஷ்டிரர பிறருடையதனங்களை விரும்புகிறவராயிருந்தாலும பிறர்களை அதிகமாக யாசிக்கிறவரில்லை வனவாஸத்தை முடிந்தவர்களான இதப் பாணடவர்களை, '(முன்னமே) அறியபபடடு விடடார்கள' எனறு சொலலுகிற அவர்களை எபபடி தாமவான்களாவார்கள? ஏன ராஜயததைக் கவரநதுகொளள ஆசைபபடடவர்களாகமாடடார்களா? பீஷ்மராலும துரோணராலும விதுரராலும நறபுதி சொலலபபடடும் அவர்கள பாண்டவர்களுக்குப பிதாவைச சோந்ததான தனத்தைககொடுபபதற்கு நிசசயிக்கவில்லையலலவா? நான் அவர்களை யுதததில பலததினால கூடாமையான பாணங்களால நலவாததை கூறி மஹாதமாவான குருநீ புதரருடைய பாதங்களில் விழச செய்வேன. அலலது, அவர்கள் புததிமானை யுதிஷ்டிரரை வணங்குவதில முயறசி செயயாமலிருபபார்களாகில், மந்திரிகளுடன் யமனுடைய வீடடை நோக்கிச் செலலுவார்கள. அவர்கள் யுததம்செய்ய விரும்பமாடடாளாவனும கோபங்கொண்டவனுமான யுதானனுடைய வேகததை மலைகள் வஜராயுதததின் வேகததைத தாங்கமாட்டாததுபோலத தாங்க ஸமர்த்தர்களாகார்கள எவன்தான் காண்டீவததை வில்லாகவுடையவரான அர்ஜுனரையும சக்ராயுதரான கிருஷ்ணரையும நெருங்கமுடியாதவரான பீமஸேனரையும் கோபத்தை அடைந்தவனை எவனையும யுதததில ஸகிபபான்? உயிரோடிருக்க விரும்பமாடடாளவனைஎவன உறுதியானவிலையுடையவர்களும யமனுக்குச சமானாகளும பெரிதான பராக்ரமமுடையவர்களுமான நகுல ஸஹதேவர்களையும், வீரர்களும் யமனுக்கும காலனுக்கும நிகரானபராக்ரமமுடையவர்களுமான விராடதருபதர்களையும், தருபதபுதரீனை திருஷ்டதயும்னனையும, தரௌபதிக்குக கீர்த்தியை விருதிசெய்கிறவர்களும பாண்டவர்களுக்கு நிகரான வடிவமும வீரியமுமுடையவர்களும மிகுந்த மதமுடையவர்களும பாண்டவர்களின புதரர்களுமான உபபாண்டவர்கள் ஐவர்களையும், தேவர்களாலும தாங்கமுடியாதவனும பெரியவில்லுடையவனுமான அபிமன்யுவையும், காலனுக்கும ஸமரியனுக்கும்

அக்நிக்கும் நிகரான கதன் ப்ரதயுமனன் ஸாம்பன் இவாகளையும் எதிர்ப்பான்? அப்படிப்பட்ட நாங்கள் சகுனியுடன் திருதராஷ்டிரபுதரனையும் காணனையும யுததததில கொன்று பாண்டவருக்கு அபிஷேகம் செய்வோம் ஆததாயிகளான சத்ருக்களைக் கொன்றதனால் ஓர் அதாமமுமிலலை. சதருக்களிடம் யாசிபபது அதாமமுடையது; இகழ்சசிக்கும காரணமானது. அந்தத துரியோதனனுடைய மனததில எந்த விருப்பமிருககின்றதோ அதனைச சோமபலிலலாதவாகளாகிச செயயுங்கள யுத்தமிலலாமல் திருதராஷ்டிரனுடைய மகன ராஜயததைக் கொடுபபதறகு விருமபவிலலை இபபொழுது, பாண்டு புதரரான யுதிஷ்டிரா ராஜ்யததையாவது அடையவேணடும. அல்லது, யுததத்தில எலலாரும் கொலலப்பட்டுப பூதலததில் நித்திரையாவது செயயவேண்டும்' என்றான்.

நான்காவது அத்யாயம்.

ஸைநோத்யோகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

—.o:—

(த்ருபதராஜன் ஸாத்யகியின் சொல்லைப் புகழ்ந்து அரரர்களை அழைப்பதற்குத் தூதர்களை அனுப்பவும் திருதராஷ்டிர மஹாராஜனிடம் தன் புரோஹிதரை அனுப்பவும் நிச்சயித்தது.)

த்ருபதராஜன, அபபொழுது ஸாதயகியை நோக்கி, 'ஓ! புஜபலமுடையவனே! இது இவவிதமே ஏறபடபபோகிறது, ஸநதேகமிலலை. துரியோதனன் இனிய வாாததையினால ராஜயததைக் கொடுக்கப்போகிறதிலலை புதரனிடம பரியததினால திருதராஷ்டிரனும், ஏழைத்தன்மையால் பீஷமத்ரோணாகளும, மூாக்கததனததால காண சகுனிகளும், அவனை அனுசரிப்பாாகள பலதேவருடைய வாாத்தையோ என் புத்திக்குப பொருததமாயிலலை நலல நீதியை விரும்புகிற மனிதன் முதலில இதனையலலவா செய்யவேணடும்? திருதராஷ்டிர புத்ரனானவன் ஒரு விதததாலும் இனியவாாத்தை சொலலத் தக்கவனில்லை. பாவபுத்தியுடைய அவன் மிருதுததன்மையால ஸாதிக்ககூடியவனலலனென்று நான் நினைக்கிறேன. கெட்ட நினைவுள்ள துரியோதனனிடம் மிருதுவான வாாததையைச சொலலுகிறவன், கழுதையினிடம் மிருதுததன்மையையும பசுக்களிடம் குரூரததன்மையையும் செய்பவனாவான். பாவியான துரியோதனன இன்சொற சொல்லுகிறவனைச சக்தியற்றவ

னாக நினைக்கிறான புத்தியிலலாத அவன் மிருதுததன்மை ஏறபட்டால அதன் நன்மையை அறியமாடடான இதனையே செய்வோம. இந்தவிஷயததில முயறசி செயயவேணடும நணபாகளுக்காக (த்தூதாகளை) அனுபபுவோம நமக்காக அவர்கள சேனைகளைச சேர்க்கட்டும் ஓ! அரசனே! சலயனுக்கும் தருஷ்டகேதுவுக்கும் ஜயத்ஸேனனுக்கும கேகயதேசததரசாகள் அனைவருக்கும் வேகமாகச் செலலுகின்ற தூதாகள செலலவேணடும் அந்தத தூயோதனனும் நிசசயமாக எஙகும் (தூதாகளை) அனுபபுவான ஸத்துக்களும, முநதி அனுபபபபடடால, முந்திக் கேட்டுக் கொணடவனையே அடைகிறாகள ஆகையால, முன்னதாகவே அரசாகளை அழைபபதறகு விரைவுபடுஙகள பெரிதான காரியமன்றோ நிரவகிக்கவேண்டியிருக்கிறதென்று எனகது எண்ணமுணடாயிருக்கிறது சல்லியனுக்கும அவனை அடுதத அரசாகளுக்கும விரைவாகத தூதன அனுபபபபடவேணடும ஓ! அரசனே! சீழ்கடறகரைவாசியும அளவற்ற பராகரமமுடையவனுமான பகதததனென்கிற அரசனுக்கும் அபபடியே உகரனுககும் கிருதவாமாவுக்கும அந்தகனுக்கும் தீர்க்கப்ரஜ்ஞனுக்கும் சூரனுக்கும ரோசமானனுக்கும அனுப்பபபடவேண்டும் ப்ருஹந்தனும ஸேனாபிந்துவென்கிற அரசனும ஸேனஜிததும் பிரதிவிந்தியனும் சித்ரவாமாவும் ஸுவாஸ்துகனும் பாஹலீகனும் முஞசகேசனும் சேதிதேசததரசனும் ஸுபாரசவனும் ஸுபாஹுவும் மகாரதனான பௌரவனும்[1] சகாகளும் பலலவஅரசாகளும் தரதஅரசர்களும் ஸுராரியும் நதீஜனும காணவேஷ்டனென்கிற அரசனும் நீலனும வீரதாமாவும பலசாலியான பூமிபாலனும் தூஜயனும் தநதவக்தரனும் ருக்மியும ஜனமேஜயனும் ஆஷாடனும வாயுவேகனும் பூரவபாவிஎன்கிற அரசனும பூரிதேஜனும தேவகனும புத்ரர்களோடு ஏகலவயனும் காருஷகாகளென்கிற அரசாகளும் பலசாலியான க்ஷேமதூர்த்தியும் காம்போஜாகளும் ரிஷிகாகளும் மேறகுக்கடலோரத்திலுள்ள அரசர்களும் ஜயத்ஸேனனும் காசிராஜனும் பஞசாபதேசத்தரசர்களும் நெருங்கமுடியாதவனான க்ராதபுத்திரனும மலைநாட்டரசாகளும் ஜனகவம்சத்தவனும் ஸுசாமாவும மணிமானும் அதிமத்ஸகனும் பாம்சுதேசாதிபதியும் பலசாலியான திருஷ்டகேதுவும் துணடனும் தணடதாரனும் பலசாலி

1 'சகாகளுககரசனான ஸுராரியும, பல்லவாகளுக்கு அரசனான நதீஜனும, தரதர்களுககு அரசனான காணவேஷடனென்கிற அரசனும' என்றும் கொள்ளலாம். 2 இவன வேறு

யான பருஹதசேனனும் அபராஜிதனும் நிஷாதனும் ஸுரேணிமானும் வஸுமானும பருஹதபலனும் மஹௌஜஸும் பாஹுவும் பரபுரஞ்சயனும் புதரனேடுகூடின பலசாலியான ஸமுத்ரசேனனெனகிற அரசனும் உதபவனும் கேஷமகனும் வாடதானனென்கிற அரசனும் ஸருதாயுவும் தருடாயுவும் பலசாலியான ஸாலவபுதரனும் கலிங்கர்களுக்கு அரசனும் யுதததில் கொடிய மதததையுடையவனுமான குமாரனும் வரவழைக் கப்படவேணடிம இவாகளுக்கு விரைவாகத தூதன் அனுபபபபட வேணடிம இது எனக்கு விருபபமானது. ஓ! அரசனே! வித்வானும் என்னுடைய புரோஹிதருமான இந்த வேதியரை திருதராஷ்டிரனிடம அனுபபலாம் இவரிடம் அவனுக்குச சொல்லவேணடிய வார்த்தையைச சொலலலாம துரியோதனனிடம எவவிதம சொலலவேணடுமென் பதையும் பீஷ்மராஜரிடம் எவவிதம சொலலவேணடுமென்பதையும் திருதராஷ்டிரனிடம் எவவிதம சொலலவேணடுமென்பதையும தேராளி களில் சிறந்தவரான துரோணரிடம எவ்விதம சொலலவேணடுமென் பதையும் சொலலி அனுபபலாம' என்று சொன்னான.

ஐந்தாவது அத்யாயம்.

ஸைனாதயோகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கிருஷ்ணர் த்ருபதன்சொல்லைப் புகழ்ந்து தூதர்களை அனுப்பச் சொல்லி த்வாரகை சென்றதும், விராடத்ருபதர்களாலும் துரியோதனனாலும் அழைக்கப்பட்ட அரசர்கள் அவ்வவ்விடம் வந்ததும்.)

வைசமபாயனர, (ஜனமேஜயரை நோக்கி), "திருபதன் இவ்விதமான வாததையைச சொனனபொழுது, வார்த்தையை அறிந்தவர்களிற் சிறந்தவரும விருஷ்ணிகளால ஸரேஷடருமான வாஸுதேவர், அந்த ஸபையில, (திருபதனை நோக்கி,) 'ஸோமகாகளிற் சிறந்தவரான (உம்மிடதில்) அளவறற பராகரமமுடையவரும் பாணடுவின் புதரர்மான அரசருகளகு விருபபததை நிறைவேறச செய்கிறதான இந்த வாரத்தையானது உசிதமாயிருக்கிறது நலல நீதியை விரும்புகிறவர்களான நமக்கு இது முதலில செய்யத தக்கது இதற்கு வேறுவிதமான காரியததைச செய்கிறவன் மிகவும் அறிவறறவனுவான் ஆனல, எஙகளுககு கௌரவாகளிடதிலும் பாண டவர்களிடத்திலும் ஸம்பந்தம ஸமானமானது. பாண்டவாகளும அவர்க

ளும் இஷ்டப்படி இருக்கும்பொழுது அப்படிப்பட்ட நாங்களெல்லாரும் விவாகத்திற்காக வரவழைக்கப்பட்டோம் நீரும் அப்படியே விவாகம் செய்யப்பட்டவுடன், ஸந்தோஷத்தோடு கிருஹங்களைக் குறித்துச் செலவோம் நீர் பிராயத்தினாலும் சாஸ்தரத்தினாலும் அரசர்களில் மிகவும் பெரியவர் நாங்களெல்லாரும் இந்த விஷயத்தில் உமக்குச் சிஷ்யர்கள் போல இருப்போம் ஸந்தேகமில்லை திருதராஷ்டிரரும் உமமை எப்பொழுதும் வெகுமானிக்கிறார் துரோணாசாரியருக்கும் கிருபாசாரியருக்கும் ஸகாவாகவும் இருக்கிறீர் அப்படிப்பட்ட நீர் இப்பொழுது பாண்டவர்களுக்குப் பயனைக் கூட்டுவிக்கிற வார்த்தையைச் சொல்லி அனுப்பும் நீர் எந்தவார்த்தையைச் சொல்லி அனுப்புகிறீரோ அதுவே எங்களெல்லாருடைய நிச்சயமும் குருபுங்கவனான துரியோதனன் நியாயமாக விரோதசமனத்தைச் செய்வானாகில், கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் உண்டான நல்ல ஸ்ஹோதரஸ்நேகத்தால் பெரிதான நாசம் ஏற்படாமலிருக்கும், அல்லது, திருதராஷ்டிரபுதரனானவன், அறியாமையால் செருக்கோடுகூடி அப்படிச்செய்யாவிட்டால், மற்றவர்களுக்கும் தூதர்களை அனுப்பிவிட்டு, பிறகு, எங்களை அழையும் அப்பொழுது, காண்டீவத்தை வில்லாகவுடைய அர்ஜுனன் சினம் அடைய, மந்தனும் மூடனுமான துரியோதனன் மந்திரிகளோடும் உறவினர்களோடும் நாசத்தை அடைவான்' என்று இந்த வார்த்தையைச் சொன்னார். அப்பொழுது, விராடராஜன், பரிவாரங்களோடும் உறவினர்களோடும் கூடின கிருஷ்ணபகவானுக்கு மரியாதைகள் செய்து அவரை த்வாரகைக்கு அனுப்பினான்

வாஸுதேவர் த்வாரகையை அடைந்த பிறகு, யுதிஷ்டிரா முதலானவர்களும் விராடராஜனும் யுத்தத்திற்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் செய்தார்கள் பிறகு, பந்துக்களோடுசேர்ந்து விராடனும் த்ருபதராஜனும் எல்லா அரசர்களுக்கும் தூதர்களை அனுப்பினார்கள் கௌரவ ஶ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களுடைய வசனத்தினாலும் விராடனுடைய வசனத்தினாலும் பாஞ்சாலர்களுடைய வசனத்தினாலும் மிக்க பலசாலிகளான அந்த அரசர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து வந்துசேர்ந்தார்கள் அதைக் கேட்டுப் பாண்டவர்களுடைய பெரிதான சேனையும் வந்து சேர்ந்தது. திருதராஷ்ட்ர புதரர்களும் அரசர்களை வரவழைத்தார்கள். ஓ! அரசனே! அப்பொழுது, கௌரவர்களுக்காகவும் பாண்டவர்களுக்காகவும் அரசர்களுடைய பிரயாணத்தில் பூமிமுழுதும் நெருங்கியதாயிற்று. அப்பொழுது, பூமியானது நாலவகைச் சேனையோடுகூடின

தாகி எங்கும நிரம்பியதாயிற்று. அந்த வீராகளுடைய சேனைகள் பாவதங்களோடும வனங்களோடுங்கூடிய இந்தப பூமிதேவியைச சலிக்கச செய்வதுபோல அங்கங்கிருந்தும் வந்தன. உடனே, பாஞ்சாலராஜன, யுதிஷ்டிரருடைய அபிப்பிராயப்படி, அறிவினாலும் பிராயத்தினாலும பெரியவரான தனது புரோஹிதரைக் கௌரவர்களிடம அனுப்பினான்.

ஆறாவது அத்யாயம்.

ஸேநோத்யோகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

—— o.——

(த்ருபதன் தன் புரோஹிதரைத் திருதராஷ்டிரனிடம் தூதனுப்பியதும், புரோஹிதர் அஸ்தினாபுரம் அடைந்ததும்)

த்ருபதன், (தனது புரோஹிதரை நோக்கி), 'உலகில உண்டான சராசரங்களுள் மூசசுவிடுபவை சிறந்தவை. அந்த பராணிகளில புத்தியால ஜீவிக்கின்றவைகள சிறந்தவைகள. புத்தியுள்ளவைகளில, மனிதாகள் சிறந்தவாகள மனிதாகளில பராமமணர்கள சிறந்தவாகள பராமமணர்களில வித்வான்கள் சிறந்தவாகள விதவான்களில ஸித்தாந்தத்தை அறிந்தவர்கள் சிறந்தவர்கள. ஸித்தாந்தத்தை அறிந்தவாகளில அறிந்தபடி செய்கின்றவர்கள சிறந்தவாகள செயகிறவாகளில பரம்மத்தைப பற்றிப பேசுகின்றவாகள சிறந்தவர்கள் அப்படிப்பட்ட நீர் காரியங்களின் நிச்சயத்தை அறிந்தவாகளில பிரதானராயிருப்பவரென்பது எனனுடைய எண்ணம். நீர் குலத்தினாலும் பிராயத்தினாலும சாஸ்திரத்தினாலும் சிறந்தவராயிருக்கிறீர்; அறிவினால் சுக்ராசாரியருக்கும பருஹஸ்பதிக்கும் நிகரானவா. அந்தத துரியோதனன எவ்வித நடையுடையவனென்பதும் பாண்டவரும் குந்தீபுத்ரருமான யுதிஷ்டிரா எவ்வித நடையுடையவரென்பதும் முழுதும உமககுத தெரியும. திருதராஷ்டிரனுக்குத தெரிந்தே பகைவர்களால பாண்டவர்கள வஞ்சிக்கப்பட்டார்கள அவன் விதுரரால நல்வாரத்தைசொல்லப்படடும புதரனையே அநுஸரிக்கிறான் சூதாட்டத்தை அறிந்தவனான சகுனி, சூதாட்டத்தை அறியாதவரும க்ஷத்ரியதாமத்தில இருப்பவரும சுசியுள்ளவருமான குந்தீபுதரரைப புத்திபூர்வமாக அழைத்தானல்லவா? அவர்கள் தாமராஜரான யுதிஷ்டிரரை அவ்விதம் வஞ்சித்துவிட்டு எந்த நிலைமையிலும் தாங்களாக ராஜ்யத்தைக கொடுக்கப்போகிறதில்லை. நீரோ, திருதராஷ்

டிரனிடம் தர்மமுள்ள வார்த்தையைச் சொல்லி அவனுடைய யுத்தவீரா களுடைய மனத்தை நிச்சயமாயத திருப்பப்போகிறீர் விதுரரும உம்முடைய அந்த வார்த்தையை ஸித்திக்குமபடி செய்வார ; பீஷ்மா துரோணா கிருபா முதலானவாகளுக்கும பேதத்தை உண்டாகசசெய் வார. மந்திரிகள் பேதத்தை அடைநது யுத்தவீராகளும பராமுகா களாயிருக்கும்பொழுது, அவாகளுக்கு மறுபடியும் அவர்களை ஒன்று சேர்க்கவேண்டிய கார்யம் ஏறபடும இந்த ஸமயத்தில பாண்டவாகள் புத்திக்குக் கவலையிலலாதவாகளாக ஸுகமாகச சேனைகளைச சேர்க் கின்ற காரியத்தையும் பொருள சோபபதையுமே செயவாாகள. தன னைச சேர்ந்தவாகள வேறுபடுத்தபபட்டு அபபடி நீரும அவவிடத்தில தாமதிக்கிறவராயிருககையில, அவாகள அவவிதம் சேனைகளைச சோப பதைச செய்யமாட்டாரகள, ஸந்தேகமிலலை இதில முக்கியமாக இந்தப் பயனும் அகப்படுகிறது. தருதராஷ்டிரனும் தாமததுடன கூடின உம்முடைய வார்த்தையை ஒறறுமையோடு செயவான். தாமத துடன கூடின அபபடிபபட்ட நீர. அவாகளிடம தாமமான காரியத தைச செய்கிறவரும தயாசாலிகளிடம பாண்டவாகளுடைய துனபங களை எடுதது உரைபபவரும பெரியோாகளிடம் முனனோகளால அனுஷ்டிக்கபபட்ட குலதர்மத்தைச சொலலுகிறவருமாகி, அவர்களு டைய மனஙகளைப பேதிக்கச செய்வீரென்பதில எனக்குச சநதேக மிலலை. உமக்கு அவாகளிடமிருந்து பயமுமிலலை. எனென்றால, வேதவிததான ப்ராம்மணராயிருக்கிறீரலலவா? தூதகாாயத்தில ஏற பட்டவரும் மிக்க முதியவருமாயிருக்கிறீர அபபடிபபட்ட நீர, புஷய நக்ஷத்திரமகூடின ஜயமுகூரததத்தில குநதீபுத்ரருடைய கார்யஸித திக்காகக் கௌரவாகளைக்குறிததுச சீக்கிரம் பிரயாணம செய்ய வேணடும' எனறு சொனனான் மகாத்மாவான த்ருபதனாலே அவ விதம சொல்லபபட்டு, சீலததோடுகூடிய புரோஹிதர் ஹஸ்தினாபுர மென்னும பெயரையுடைய நகரததைககுறிததுப புறபபட்டார். விதவானும் நீதிசாஸ்தரததில ஸமர்த்தருமான அவர் சிஷ்யர்களால சூழபபட்டுப பாண்டவர்களுடைய நன்மைக்காகக் கௌரவர்களைக் குறிததுச சென்றார.

ஏழாவது அத்யாயம்.

ஸைநோத்யோகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

—:o:—

(துரியோதனனும் அர்ஜுனனும் தற்செயலாக ஒரேஸமயத்தில் த்வாரகைக்குச் சென்றதும், அர்ஜுனன் கண்ணபிரானை ஸாரதியாகப் பெற்றும் துரியோதனன் நாராயணர்களையும் கிருதவர்மாவையும் பெற்றும் மீண்டதும்.)

அவாகள், ஹஸதினாபட்டணததைக்குறிததுப புரோஹிதரை அனுபபிவிட்டு, அரசாகளுககு ஆஙகாஙகு தூதர்களை அனுப்பினாகள மறறவிடஙகளுக்கும தூதாகளை அனுபபிவிட்டுப புருஷாகளிற சிறந்தவனும் குருவமசததில பிறந்தவனும குந்தீபுதரனுமான தனஞசயன, த்வாரகையைக்குறிததுத தானே சென்றான். மாதவரான கிருஷ்ணரும பலதேவரும் கூட்டங கூட்டமான அநதகாகள போஜர்கள முதலான எலலாரோடும தவாரகையை அடைநதபொழுது துரியோதன ராஜன் மாறுவேஷததுடன அனுபபபபட்ட ஒறறாகளாலே பாண்டவர்களுடைய எலலாச செயகையையும தெரிநதுகொணடான் அவன் வாஸுதேவா ஊருககுச சென்றுவிட்டாரெனபதைக கேட்டு, வாயுவுக்கு நிகரான நலல குதிரைகளால சில சேனையுடன துவாரகா நகரததை அடைநதான் அந்தத தினததிலேயே, குந்தீபுதரனும பாணடு நநதனனுமான தனஞசயனும அழகான தவாரகா நகரததை வேகமாக அடைந்தான புருஷஸரேஷ்டாகளும குருநந்தனாகளுமான அவவிருவாகளும, துவாரகையை அடைநது, நிததிரை செய்கிறவரான கிருஷ்ணரைக் கணடாாகள; சயனிததிருப்பவரான அவருககு நேராகவும சென்றார்கள

துரியோதனனோ, முதலில கிருஷணருடைய ஸமீபததை அடைந்து அவருடைய தலைபபககததில சிறந்ததான ஓா ஆஸனத்தில உடகார்ந்தான பிறகு, அவனுக்குப பின்னால, பெரிதான மனமுடைய கிரீடியானவன பிரவேசித்தான. அவனோ, கிருஷணருடைய காறபக்கததில வணககததுடன அஞ்சலிசெய்துகொணடு நின்றான நித்திரை தெளிநதவரான அந்த மாதவா முந்திக கிரீடியைப் பாாததார் பிறகு, திருமபி, ஸிமமாஸனததிலிருககிற துரியோதனனைப பார்ததார், அநத மதுஸூதனா அவாகளுடைய நலவரவைக் கேட்டு அவாகளை உசிதபபடி மரியாதை செயது அவாகளுடைய வரவின் காரணததை வினவி

னார். அப்பொழுது, துரியோதனன் அவரை நோக்கிச சிரித்துக் கொண்டு, 'இப்பொழுது நீர் இந்த யுதத்தில் எனக்கு உதவிசெய்ய வேண்டும் ஓ! மாதவரே! உமக்குச் சினேகமானது எனனிடத்திலும் அர்ஜுனனிடத்திலும் ஸமானம். அப்படியே, எங்களுக்கும் உமமிடத்தில் ஸம்பந்தமும் ஸமானம் ஓ! மதுஸூதனரே! நானும் இப்பொழுது உம்மை முந்தி அடைந்தவனாயிருக்கிறேன் முன் வழக்கத்தை அனுஸரிக்கின்றவர்களான பெரியோர்கள் முந்திவந்தவனை ஆதரிக்கின்றார்கள் ஓ! ஜனார்த்தனரே! நீரும் இப்பொழுது உலகத்தில் பெரியோர்களுக்கெல்லாம் மிகவும் ஶ்ரேஷ்டராகவும் எப்பொழுதும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவராகவும் இருக்கிறார் ஆகையால், பெரியோர்களுடைய நடக்கையைக் காப்பாற்றும்' என்று சொன்னான் கேசவர், (அப்பொழுது, அவனை நோக்கி), 'நீ முன்னமே வந்தவன் இதில் எனக்கு ஸந்தேகமில்லை ஓ! அரசனே! குந்தீபுதரனான அர்ஜுனனோ என்னால் முந்திப் பார்க்கப்பட்டான் ஓ! துரியோதனா! நீ முந்திவந்ததனாலும் அர்ஜுனன் முந்திப் பார்க்கப்பட்டதினாலும் இரண்டுபோகளுக்குமே ஸகாயத்தைச் செய்வேன் முதலிலே பாலர்களுக்கு இஷ்டதானத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று கேள்வி ஆகையால், பார்த்தனான தனஞ்சயன் முந்தி இஷ்டதானத்திற்கு உரியவன் என்னுடைய வடிவம்போன்ற வடிவமுள்ள கோபாலர்கள் கோடிக்கணக்காக இருக்கிறார்கள்; நாராயணர்களென்று கியாதிபெற்றவர்கள்; எல்லாரும் யுதத்திற் போர்புரிவார்கள் யுதத்தில் அணுகமுடியாதவர்களான அவர்களாவது ஒருவனுக்குச் சேனைகளாவார்கள் ஆயுதத்தைத்தள்ளினவனும் யுத்தத்தில் போர்புரியாதவனுமான நானாவது ஒருபக்கத்துக்கு இருப்பேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, அர்ஜுனனை நோக்கி, 'ஓ! பார்த்த! இந்த இரண்டில் உனக்கு எது மிகவும் விருப்பமாகத் தோன்றுகிறதோ அந்த ஒன்றை நீ கேட்டுக்கொள்ளலாம் தாமத்தால் நீ முதலில் அபீஷ்டதானத்திற்கு உரியவனல்லவா? ஓ! குந்தீபுதர! இதைத்திரிந்துகொண்டு அடிக்கடி ஆலோசித்து ஸஹாய நிமித்தம் அவர்களையாவது வரி; அல்லது, என்னையாவது ஸஹாயத்திற்காக வரி' என்று சொன்னார்

வாஸுதேவர் இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டுக் குந்தீபுதரனான தனஞ்சயன் யுதத்தில் போர்செய்யாதவரும் சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவரும் தம் இச்சையால் மனிதர்களில் ஜனித்தவரும் ஜனனமற்றவரும் நாராயணருமான வாஸுதேவரை எல்லா க்ஷத்ரியர்களுக்கும் எதிரிலும் தேவாஸுரர்களுக்கு எதிரிலும் வரித்தான் அப்பொழுது, துரியோத

னலே அவருடைய எலலாச சேனையையும வரிததான ஓ! பாரதரே! அவன் பததுலசுகம் வீரர்களையும் அடைந்தும் கிருஷணர் சேனையிலலா மலசெய்யப்படடிருபபதை அறிந்தும், மிகுந்த ஸந்தோஷததை அடைந்தான் பிறகு, பயஙகரமான பலத்தையுடைய துரியோதனராஜன் அவருடைய எலலாச சேனையையும பெற்றுக்கொணடு மிக்க பலசாலியான பலராமரை அடைந்தான் அவன் அவரிடம தன் வரவினுணடான எலலாக் காரணதையும நன்முகத தெரிவிக்கவும் செய்தான். அப பொழுது, பலராமா துரியோதனனை நோகி இவவிதம் ஒரு மறமொழி கூறினார.

- 'ஓ! புருஷரரேஷடனே! முன் விராடனுடைய விவாக காரியம் நடந்தபொழுது என்னால சொலலபபடடவையெலலாம் உனக்குத தெரிந திருகக தக்கவைகளே ஓ! குருநநதன! அரகனே! என்னால உன்னி மிததம் கிருஷ்ணனுனவன், 'நமக்கு ஸம்பநதமானது ஸமானமாயுளளது' என்று அடிக்கடி அடக்கிச சொலலபபடடான். எனனால சொல்லப படட அந்த வாததையானது கிருஷணனுக்கு ஏறுகவே இலலை. நான் கிருஷணனிலலாமல் ஒரு க்ஷணமகூட இருபபதறகு விருமபுகிறது மிலலை நான் பாணடவனுக்கு உதவியாகமாடடேன் வாஸுதேவனை நோக்கி இவவிதம எனனுடைய புதியானது உறுதி செய்யபபடடிருக் கிறது ஓ! புருஷரரேஷடனே! எலலா அரசாகளாலும் பூஜிக்தபபடட பரதவமிசததில பிறநதவனுயிருக்கிறாய் ஆகையால, போ க்ஷதரிய தாமததுடன் யுததம செய்' என்று சொன்னார

இவவிதம் சொலலபபடட திருதராஷ்டிரனின புதிரனை அந்த துரியோதனராஜன் அப்பொழுது பலராமரை ஆலிங்கனம்செய்து மீணட புஜஙகளோடு கூடிய கிருஷணரிடதிலும விடைபெற்றுககொணடு கிருதவர்மாவை அடைந்தான. அப்பொழுது, கிருதவாமா ஓர் [1]அக்ஷௌஹிணி ஸைனியததை அவனுக்குக் கொடுததான அந்தக் குருநநதனன், பயங்கரமான அநதச சேனையினால சூழபபடடு ஸந்தோஷத்தை அடைந்து ஸுஹருதது்களை ஸந்தோஷபபிக்கிறவனு கிச சென்றான். துரியோதனன் சென்றபிறகு, பீதாமபரதாரியும உல கதமகளை படைததவரும் ஜனங்களென்கிற அஸுராகளைக் கொனற வருமான கேசவர், கிரீடியை நோக்கி, 'எந்தப புதியைக்கொணடு யுத தம் செயயாதவனுனை நான் உனனால வரிகபபடடேன்?' என்று கேட டார் அபபொழுது, அரஜுனன, அவரை நோக்கி, 'ஓ! புருஷரரே

1. ஆதிபாவம 31-ம பககம் பாகக.

ஷடரே! நீர அவாகளெலலாரையும் கொலலுவதற்கு ஸமாதகா இருத விஷயததில ஸந்தகமிலலை நானும ஒருவனைக கொலவுதறகு ஸமர்த தன நீரோ உலகததில நிததிபெற்றவா அதைக நிததியானது உம்மை அடையும நானும புகழ்சசிகளை விருமபுகிறவன். ஆகையால, எனனுல வரிக்கப்படடா ஸாரதயமோ உமமால செயயதகக்கதெனபது எபபொழுதும் என் கருதது ஆகையால, வெகுகாலாக விரும்பப்படட இஷடதைத நீர செயயககடமைபுடையவர' எனறு சொனனன்.

அபபொழுது, வாஸுதேவா, அவனை நோக்கி, 'ஓ! பார்த்த! எனனுடன் போடடி போடுகிறாய் என்னும இது உசிதம உனக்கு ஸாதுயதைதை செய்வேன். உன இஷ்டம் நிறைவேறடடும' எனறு சொன்னார உடனே அரஜுனன இவவிதம் ஸந்தோஷம் அடைவிக்கபபட்டும் கிருஷ்ணனுலும தாசார்ஹர்ரேஷடாகளாலும சூழபபெறறும மறறபடியும் யுதிஷ்டிரரை அடைந்தான்

எடடாவது அத்யாயம்.

வேஷநாத யோகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

———:o:———

(பாண்டவர்களிட்ம் வரும் சல்யனைத் துரியோதனன் மறைந்து உபசரித்துப் போர்த்துணை வேண்டினதும், சல்யன் உடன்பட்டு யுதிஷ்டிரர் காக்காணச் சென்றதும், யுதிஷ்டிரர் கர்ணனது தேஜோவதத்தை வேண்டச் சல்யன் ஸம்மதித்ததும்.)

அரசரே! (அப்பொழுது), சலயன தூதர்களுடைய (வாத்தையைக்) கேடடுப பெரிதான சேனையால சூழப்பட்டு மஹாரதாகளான புத்ராளுடன் பாணடவாகளைக்குறிதது புறப்படடான் அவனுடைய சேனை தங்கியிருக்கும் இடமானது ஒன்றரையோஜனை நீளம் இருநதது ஓ! அரசரே! மனிதர்களில சிறந்தவனும் பெரிய வீரிய பராக்ரமங்களையுடையவனும் அகஷௌஹிணிகளுக்குப்பதியுமான அவன் அவ்விதம் விஸதாரமான சேனையைப போஷிக்கிறானல்லவா? எலலாரும் விசித்ரமான தவசமுடையவாகளும் சூரர்களும் விசித்ரமான கொடிகளும் வீரகளுமுடையவர்களும் விசித்ரமான ஆபரணங்கள் அணிந்தவாகளும விசித்ரமான தேர்களும் வாகனங்களுமுடையவாகளும் எல்லாரும் விசித்ரமான மலர்மாலைகளைத தரிக்கின்றவாகளும விசித்ரமான ஆடை ஆபரணங்களையுடையவர்களும் தங்கள தேசததிலுண்டான வேஷத

தையும் ஆபரணங்களையுமுடையவர்களும் வீரர்களும் நூறுயிரக்கணக்
குள்ளவர்களுமான சூரதரியர்ரேஷ்டாகள அந்தசசலயனுக்குபபடைத
தலைவர்களாக இருந்தார்கள. அவன் பிராணிகளை வருததுகின்றவன்
போலவும் பூமியைச சலிக்கச செய்கிறவன்போலவும் சேனையை
மெலல மெலல இளைப்பாறச செயதுகொணடு பாண்டவரிருக்குமிடத
தை நோகஙிச சென்றான ஓ! பாரதரே! அபபொழுது, துரியோதனன்
கேடடு மஹாதமாவும் மஹாரதனும் ஸமீபததில வருகின்றவனுமான
சலயனைத தான் விரைவாக எதிர்கொணடு சென்று பூஜித்தான் துரி
யோதனன் அவனுடைய பூஜைக்காக அழகான இடஙகளில ரதனங
களால பல நிறஙகளுளளவைகளும் நன்றாக அலங்கரிகபபடடவை
களுமான ஸபைகளை அமைத்தான் அவைகளில, பலவகையான சில்பி
களாலே விளையாடடுக்கள செய்விக்கபபடடிருந்தன. அந்த மணட
பஙகளில மாலைகளும் மாமஸங்களும் தின்பண்டஙகளும் குடிக்கதகக
வைகளும் வழஙகப்பட்டன பலவித ரூபஙகளுடையவைகளும் மனத
திறகுச சந்தோஷததை விருததிசெய்கின்றவைகளுமான பலவிதஉருவ
முளள கிணறுகளும் அனேகவித உருவமுளள ஓடைகளும தண்ணீர்ப்
பந்தலகளும் அமைக்கபபடடிருந்தன அந்தச சலயன் அந்த ஸபை
களை அடைநது இடஙகளதோறுமம நாலு பக்கததிலுமுள்ள துரியோ
தன்னுடைய மநதிரிகளாலே தேவனபோலப பூஜிக்கப்பட்டு ஸுதர்
மைக்கு நிகரான காநதியுடைய வேறொரு ஸபையை அடைந்தான்.
அவன், அந்த ஸபையில சேர்ந்தவைகளும் சுபமானவைகளும் மானிடத
தன்மைக்கு மேறபடடவைகளுமான விஷயஙகளாலே தன்னை மேலான
வனாக நினைததான்; இந்திரனையும அவமதிததான். பிறகு, அந்த
சூரதரியர்ரேஷ்டன் மிகுந்த ஸநதோஷததை அடைந்து வேலைக்காரா
களை நோக்கி, 'யுதிஷ்டிரனுடைய எந்த மனிதர்கள இங்கே இசசபை
களை செயதாகள? ஸபையை நிமாணம் செய்தவாகளை அழையுங்
கள. அவாகள பரிசு பெறுதற்கு உரியவாகளென்று நான் நினைத
திருக்கிறேன். அவாகளுக்கு வெகுமதிகளைக் கொடுபபேன். குந்தி
புத்ரன் ஸமமதிக்கவேண்டும்' எனறு கேட்டான் அதன் பிறகு, அந்த
மநதிரிகள, அரசனை மிக்க சந்தோஷமடைந்தவனாக அறிந்து உடனே
ஆசசரியம அடைநது துரியோதனனிடம் அறிவிதனதையும் சொன்
னாகள. எப்பொழுது சல்யன் மிகவும் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து
உயிரையும் கொடுக்க விருப்பமுளளவனாயிருந்தானை, அப்பொழுது,
அவனிடத்தில் மறைவாயிருந்த துரியோதனன், அம்மாதனை சலயன்

பார்க்க எதிரேவந்தான். மத்ரதேசாதிபதியான சலலியனும் அவனைப் பாாதது, அந்த முயற்சியை அவனுடையதாக அறிந்து ப்ரீதியடைந்து ஆலிஙகனம் செய்து, 'இஷடமான கார்யத்தைக் கேட்டுக்கொள்' என்று சொன்னான் துரியோதனன, 'ஓ' கலயாணகுணமுடையவரே! ஸத்யமான வாக்கையுடையவராகக் கடவீா எனக்கு வரத்தைக் கொடுக்கக் கடவீா. நீர் எலலாச சேனைகளுக்கும நாயகராக இருக்கவேணடும் உமக்குப பாண்டவாகள் எபபடியோ நானும் உமக்கு அப்படியே ஓ' பிரபுவே' கௌரவிக்கத தக்கவனும் ரக்ஷிக்கத தக்கவனும பக்தனுமான என்னை அடையக்கடவீர்' என்று சொன்னான் அப்பொழுது, சலலியன், 'செய்யபபடடது' என்றும், 'வேறு என்ன செயயவேணடும்?' என்றும் வினாவினான். துரியோதனனும்; 'போதும்' என்றே அடிக்கடி மறுமொழி சொன்னான் அபபொழுது, சலலியன், 'புருஷஸ்ரேஷ்டா' துரியோதனா' நீ உன்பட்டணததிற்குச செலலு நான் பகைவர்களைச சிக்ஷிக்கிறவனான யுதிஷ்டிரனைப பாாபபதறகுப போகிறேன். அரசனே' மனிதாகளுக்கெலலாம் அதிபதியாயிருப்பவனே' யுதிஷ்டிரனைப பார்தது விடடுச சீக்கிரம் வருவேன தவிரவும், புருஷஸ்ரேஷ்டனான பாணடவனை அவஸயம் பாாக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான். துரியோதனன, 'ஓ! அரசரே' பாணடவரைப் பார்த்துவிட்டுச சீக்கிரம் வரவேண்டும் ராஜஸ்ரேஷ்டரே! நாங்கள உம்முடைய அதீனமாயிருககிறோம் எஙகளுக்குக் கொடுத்த வரத்தை நினைக்கக் கடவீர்' என்று சொன்னான் சலயனும் அவனை நோக்கி, 'ராஜனே! உனக்கு மங்களம் உன் நகரம்செல பாண்டவரைப் பார்ததுவிடடுச சீக்கிரம் வருகிறேன் ராஜனே! பொய்யாக்கத துணியேன' என்று சொனனான் சலலியன் துரியோதனன் இருவர்களும ஒருவரை ஒருவா ஆலிஙகனம செய்துகொண்டாாகள அந்தத் துரியோதனன அபபடியே சல்யனிடம சொலலிக்கொணடு மறுபடியும தன்னுடைய பட்டணததை அடைந்தான் சல்யனும் அந்தத துரியோதனனுடைய அந்தச செய்கையைச சொலலுவதற்குப் பாணடவர்களை அடைந்தான். அந்தச சல்யன் உபப்லாவய (மென்கிற விராடனுடைய) நகரததை அடைந்து சேனைகளிருக்குமிடத்திலும் ப்ரவேசித்து உடனே அவ்விடத்தில அந்தப் பாண்டவர்களெலலாரையும கண்டான் யுதிஷ்டிரரோடு கூடின எல்லாரும் பலநாளுக்குப்பிறகு, மாதுலனும யுதததில் ஜயததையே அடைகிறவனுமான அரசனைக்கண்டு, ஆஸனஙகளிலிருந்தும்

எழுந்திருந்தார்கள். ஓ பாரதரே! அப்படியே, பீமனும் அர்ஜுனனும் ஸஹோதரியின புதரர்களான நகுல ஸஹதேவாகளிருவாகளும் த்ரௌபதியும் ஸுபதரையும் அபிமன்யுவும் ஸந்தோஷததை அடைந்தார்கள் உடனே, உதாரமான மனமும தாமபுததியுமுடைய யுதிஷ்டிரா புஜபலமிக்க சலலியனை அடைந்து புரோகிதா மூலமாகப பாதயததையும அர்க்யததையும் கோவையும கிரஹிக்குமபடி செயது அஞ்சலி பநதம் செய்துகொணடு, அவனை நோக்கி, 'ஓ! அரசரே! உமக்கு நல வரவு. இந்த ஆஸனததில இருக்கவேணடும்' என்று சொனனா அபபொழுது, சலயனும் ஸ்வாணமயமான சிறந்த ஆஸனததில உடகாரந்தான். தாமபுதரா அவனிடம பாதயததையும அாககியததையும் தெரிவிததார் சல்யன், தர்மராஜரை நோக்கி, 'ஓ! ராஜனே! சத்ருக்களைத தபிககச செய்கிறவனே! துரியோதனனால செயயபபடட பெரிதான இந்தத் துக்கததிறகுச சத்ருக்களைக கொனறு நலல பயனை அடையபபோகிறாய் ஓ! மஹாராஜனே! உலகததின்தனமை உனககுத் தெரிந்ததே. ஆகையால, உனககு உலகததால செயயபபடடது ஒனறுமிலலை' என்று சொனனான். ஓ! பாரதரே! பாணடவா, மதரராஜனுககு விதிபபடி அர்க்கியததைக் கொடுததுவிடடு, எல்லாருக்கும் ஸுகத்தை அளிக்கிறவனான அவனை நோக்கிக் குசலபரசனம் செயதார் பிறகு, தர்மததில் நடக்கின்ற அந்த எல்லாப பாணடவாகளாலும் சூழப்பட்டவனும் ஆஸனததிலிருப்பவனுமான அந்தசசலயன் குந்தீபுதரரை நோக்கி, 'ஓ! ராஜஸரேஷ்டனே! குருநந்தன! எலலா விஷயதீதிலும் க்ஷேமமா? ஜயசாலிகளிற் சிறந்தவனே! தெயவானுகூலத்தால வனவாஸத்திலிருந்தும் விடுபடடாய். ராஜனே! குறறமற்றவனே! குந்தீபுதரா! தம்பிகவோடும் இந்ததரௌபதியோடும் உன்னால நிர்ஜனமும் பரவேசிக்க முடியாததுமான வனத்தில செயயமுடியாத காரியமானது செயயபபட்டது கோரமான அஜஞாத வாஸததையும் செய்த உன்னால, செய்யமுடியாத காரியம் செய்யப்பட்டது ஓ! பாரத! ராஜயமிழந்தவனுக்குத துக்கமே தவிர, ஸுகம் ஏது? ஓ! யுதிஷ்டிரா! உனனுடைய புத்தியானது ஸத்யத்திலும் தவத்திலும தானததிலும இருக்கிறது ஓ! யுதிஷ்டிரா! பொறுமையும அடக்கமும அஹிமஸையும் ஸதயமுமே உன்னிடமிருக்கின்றன. ஓ! அரசனே! அத்புதமான உலகமோ உனனிடம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. நீ மிருதுவானவனும் [1]மிக்ககொடையாளியும ப்ராம்மணாகளுக்கு ஹிதனும் அடக்கமுள்ளவனும் தாமத

1 'வதாநய'. என்பது மூலம், 'இன்சொல்லன' என்பது பழையவுரை.

தையே முக்யமாக உடையவனுமாக இருப்பவன. ஓ! ராஜனே! உலகத்தை ஸாக்ஷியாகவுடைய பலதாமங்கள உன்னால அறியப்பட்டன ஓ! ஐய! சதருக்களைத தபிக்கச செய்பவனே! இந்த உலகமெல்லாம உன்னால அறியப்பட்டிருக்கிறது. ராஜனே! நீ ராஜபத்தில ஸ்தாபிக்கப்பட்டால மறுபடியும உலகம ஸந்தோஷத்தை அடைந்ததாகும அரசனே! பரதஶ்ரேஷ்ட! தெய்வானுகூலத்தால இந்தக் கஷ்டமானது தாண்டப்பட்டது. ஓ! ராஜஶ்ரேஷ்ட! பரபுவே! தெய்வானுகூலத்தால நீ தாமசித்த முள்ளவனும பரிவாரங்களோடு கூடினவனும அரிய கஷ்டத்தைத தாண்டினவனும தாமங்களுடைய மிகுதியை உடையவனுமாயிருப்பதைப பார்க்கிறேன' என்று சொன்னான

ஓ! பாரதரே! பிறகு, சலயராஜன துரியோதனனுடைய சோக்கையையும (அவனுடைய). அந்த எல்லா உபசாரத்தையும வரதானத்தையும யுதிஷ்டிரரிடம் சொன்னான அவா, (அப்பொழுது சலலியனை நோக்கி), 'ஓ! ராஜரே! வீரரே! நீர மனமகிழ்ச்சியடைந்து துரியோதனனுக்கு வாக்கினால பரதிஜ்ஞைசெய்த காரியமானது நல்ல காரியமே. ஓ! பூபதியே! உமக்கு மங்களம உண்டாகுக. ஆனால, நீர ஒரு காரியம செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன. ஓ! ராஜரே! ஸத்துக்களில சிறந்தவரே! அது செய்யக்கூடாதது. ஆனாலும், எனனை விரும்பி நீர அதைச செய்யவேண்டும ஓ! வீரரே! கேளும் உமக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறேன் ஓ! மஹாராஜரே! நீர் இவ்வுலகில யுத்தத்தில வாஸுதேவருக்கு நிகரானவா ஓ! ராஜஶ்ரேஷ்டரே! காணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் ஏற்படும தவந்தவ யுத்தத்தில உமமால காணனுக்கு ஸாரதயம் செய்யவேண்டிவரும், இதில ஸந்தேகமில்லை ஓ! அரசரே! என்னுடைய பரியத்தை விரும்பிகிறீரேயானால அந்த யுத்தத்தில உமமால அர்ஜுனன் ரக்ஷிக்கப்படத்தக்கவன நீர எங்களுக்கு ஜயத்தைக் கொடுக்கும்படி ஸூதபுத்ரனுடைய பராக்ரமத்தைப் பங்கம் செய்யவேண்டும். ஓ! மாதுலரே! செய்யக் கூடாததாயினும், நீர இதைச செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னார சலயன், 'ஓ! பாண்டவ! உனக்கு மங்களமுண்டாகுக யுத்தத்தில மிக்க பலசாலியான ஸூதபுத்ரனுடைய பராக்ரமத்தைக கெடுப்பதினிமித்தம் என்னிடம நீ கேட்டுக்கொண்ட விஷயத்தைப்பற்றிச சொல்லுகிறேன்; கேள் அவன் என்னை எப்பொழுதும் வாஸுதேவனுக்கு நிகராக நினைக்கின்றான ஆகையால, நான் அவனுக்கு யுத்தத்தில ஸாரதியாவேன்; நிச்சயம ஓ! பாண்டவ! குருஶ்ரேஷ்டனே! அவன, காவத்தை அடக்கிப பராக்ரமத்தை அப

ஹரித்து எளிதில கொலலுதறகவலலுமபடி, யுத்ததிலயுதறம செய்ய விருபபமுளளவனன அவனுக்கு விபரீதமாயும நலமிலலாததாயுமிருக் கிற வார்தத்தையை சொல்லுவேன்; நிசசயம இதை ஸதயமாக உனக்குச சொலலுகினறேன். ஓ! ஐய! நீ என்னிடம் சொலலிய படி இதைச செய்வேன. வேறு எநதவிருபபதததையும செயயததக்க வனறேனே அதனனயும உனக்குச செயவேன் ஓ! பெரிய பலததை யுடையவனே! வீர! சூதாட்டத்தில தரௌபதியோடு உன்னல அடை யபபட்ட துக்கமும, ஸுதபுதரனல சொலலபபட்ட கடுமையான வாத் தைகளும, ஜடாஸுரனிடமிருந்தும கீசகனிடமிருந்தும உணடான பெரிய துயரமும, தமயநதியினல அடையபபட்ட துக்கமபாலத துரெளபதியினல அடையப்பட்ட இநத எலலாததுக்கமும முடிவில ஸுகததைக் கொடுககினறனவாகும இநத விஷயததில நீ கோபததை அடையக்கூடாது தெய்வம மிகவும வலிமையுளளதனறே! ஓ! யுதிஷ டிர! மஹாதமாக்கள துக்கங்களை அடைகிறாகளலலவா? ஓ! உலகத்துக் ருப பதியாயிருபபவனே! தேவாகளாலும துககஙகள அடையபபடடன வலலவா? ஓ! அரசனே! பாரத! மஹாதமாவும தேவர்களுக்கு அரசனு மான இநதிரனுமே பதநியோடு பெரிதான துக்கமானது அனுபவிக்கப பட டதாகக் கேடகபபடுகிறது' என்று சொன்னன.

ஒன்பதாவது அத்யாயம்.

லோமசதீர்தயாகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

—°o.—

(கல்யன், இந்திரனுக்குத் துக்கம் நேரிந்தலதையும் அலத நீக்கிக் கொள்வதற்கு அவன் தேவர்களுடன் திருமாலினிடம் சென்றதையும் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறினது)

யுதிஷ்டிர, 'ஓ! ராஜரிரேஷடரே! மஹாதமாவான இநதிரனல் பதநியோடு எவவிதம பெரிதும கோரமுமான துக்கமானது அடையப பட்டது? இதைத தெரிந்துகொள்ள விருமபுகிறேன்' என்று சொன னார சலயன், 'ஓ! ராஜனே! பாரத! எவவிதம் பத்னியுடன் இந்திர னுல துககமானது அடையப்பட்டதென்பதில முன்னடந்த பழமை யான சரிததிரததைக் கேள தேவர்களிற் சிறந்தவனும் பெரிய தவ முடையவனுமான தவஷ்டாவன்கிற ஸருஷ்டிகாதன் இருந்தா ன்னறே? அவன் இந்திரனிடம் துரோகததினல மூன்று சிரமுடைய

புத்ரனை உணடுபணணினானாம் மிக்க காந்தியுளள அந்த விசவரூபன் இநதிரனுடைய ஸதானததில விருபபஙகொணடு கோரமும் ஸூரியன் சநதிரன அக்கினி இவர்களுக்குச சமமுமான மூன்று சிரஙகளில ஒரு முகததால வேதஙகளை அததியயனம் செய்தான்; ஒன்றினால ஸுரையைப பானம செய்தான்; மற்றொன்றினால் எல்லாத திக்குககளையும விழுங்குகிறவன்போலப பாததான் அவன இரக்கபபடததக்கவனும மெனமையுடையவனும அடக்கமுடையவனுமாகத தர்மததிலும் தவததிலும முயறசிசெயதான் ஓ! சதருக்களைசசிக்ஷிக்கிறவனே! அவனுடைய தவமானது பெரிதும தீவ்ரமும் (ஒருவராலும்) அனுஷ்டிகக முடியாததுமாக இருநதது அளவறற தேஜஸுளள அவனுடைய தவததின் வீரியததையும ஸதயத்தையும் பாததுவிட்டு இந்திரன்; 'இவன் இந்திரனாகாமலிருக்க வேணடுமே!' எனறு வருததமுற்றான். ஓ! பரதஸரேஷ்ட! பிறகு, புததிமானான அநத இந்திரன், 'விருததியடைகிறவனான இந்தத திரிசிரன் எலலா உலகததையும விழுங்கிவிடுவானலலவா? எவவிதமானால இவன் போகஙகளில அழுநதுவான்? பெரிய தவததைச செய்யாமலிருப்பான்?' எனறு பலவிதமாக ஆலோசிதது, தவஷடாவின் புதரனை ஏமாற்ற அப்ஸரஸுகளை நோக்கி, 'நீங்கள், அந்த த்ரிசிரஸானவன் காமபோகங்களில மிகவும் அழுநதும்படி சீக்கிரம் செய்யுஙகள்; செலலுங்கள்; ஏமாற்றுங்கள். தாமதம வேண்டாம் அழகிய இடையுடையவாகளே! எலலாரும ஸருங்காரவேஷததையுடையவர்களும மனததைக் கவரும் மாலைகளை அணிந்தவர்களும சிருஙகாரச செய்கைகளையும சநதோஷ முதலான மனததின் விகாரங்களையும் உடையவர்களும் சௌந்தரியததினால சோபிக்கினறவர்களுமாகி மோகிக்கும்படி செயயுஙகள உஙகளுககு க்ஷேமமுணடாகடடும் என பயததைப போக்குங்கள. ஓ! சிறந்தவாகளான ஸ்தீரீகளே! என்னை நானே ஸ்வஸ்தமிலலாதவனாக மனததினால அறிகிறேன் ஓ! ஸதிரீகளே! பெரிதும கோரமுமான என்னுடைய அந்தப் பயததைச சீக்கிரம் நிவ்ருத்தி செய்யுஙகள' என்று கடடளையிடடான்.

அபஸரஸுகள், அவனை நோக்கி, 'ஓ! இந்திரரே! வலாஸுரனைக் கொன்றவரே! நீர அநத தரிசிரஸினிடமிருந்து பயத்தை அடையாமலிருக்கும்படி அவனை வஞ்சிக்கிற நிமிததத்தில முயற்சியைச செயவோம. ஓ! தேவரே! தவத்தின் நிதியான இவன் கண்களாலே எரிக்கிறவன்போலிருக்கிறான் அவனை வஞ்சிப்பதறகு நாங்கள சேர்ந்து

செலலுகினறேமம அவனை வசம்பண்ணுவதறகும உமமுடைய பயத்தை நீக்குவதறகும முயறசி செயவோம' என்று சொன்னாகள பிறகு, அவாகள இந்திரனிடம அனுமதி கொடுக்கபபெறறு தரிசிரவஸின ஸபீபததை அடைநதாகள அவவிடததில சிறநதவாகளான அந்த ஸதிரீகள பலவிதமான பருஙகார சேஷடைகளாலே (அவனை) மோகிக்குமபடி செயதுகொணடு நடனததைக் காண்பிததாகள அபபடியே, அவயவஙகளிலிருக்கிற ஸௌநதாயததையும் காண்பிததாகள மிகவும பெரிய தவதனமையுடையவனும பூரணமான கடலுக்கு நிகரானவனுமான அவன் அவாகளைப பாரதது இநதிரியஙகளை ஸவாதீனம செய்துகொணடு [1]ஸந்தோஷததை அடையவில்லை பிறகு, அவாக ளெலலாரும அதிகமான முயறசியைச செயதுவிடடு, மறுபடியும இநதிரனை அடைநது அஞசலி செய்துகொண்டு அவனை நோக்கி, 'ஓ! பிரபுவே! நெருஙகமுடியாதவனுயிருக்கிற அவனுடைய தைரியததைச சலிக்கச செயவதறகு முடியாது ஓ! மஹாபாக்யவானே! பிறகு, உமக்கு எது செய்யவேணடுமோ அதைச செய்யலாம' என்று சொன்னாகள. ஓ! யுதிஷடிரா! (அபபொழுது) மஹா புததிமானை இநதிர அபஸரஸுகளை மரியாதைசெய்து அனுபபிவிடடு, அவனுடைய வதததின உபாயத்தைத தானே ஆலோசிததான

வீரனும பிரதாபமுடையவனும புததிசாலியுமான அந்தத் தேவராஜன் மௌனமாகஆலோசிததுத திரிசிரனுடைய வதததைமனதிலநிசசயம செயதுகொணடான. 'அவனபொருடடு இப்பொழுது வஜராயுதத்தை எறிகிறேன. சீக்கிரததில அவன் இலலாமறபோய்விடுவான் சதருதாபமிலலையிருந்தாலும விருததியடைந்தால பலமுடையவனுவான அவனை உபேக்ஷிக்கக்கூடாது' எனறு சாஸதிர விதிதாந்தபபடி நிரசயிதது (அவனுடைய) வதததில உறுதியானபுததியைசசெய்து உடனே கோபமடைநதவனுகி திரிசிரனைக்குறிதது அக்னிக்கு நிகராயும கோபரூபமுடையதாயும பயததைக் கொடுபபதாயுமிருக்கிற வஜராயுதததை விடிததான அவன் அநதவஜராயுதததால பலமாக அடிக்கப்படடுக்கொல்லபபடடுக் (கீழே) விழுந்தான் வஜராயுதததாற் கொலலபபடடுப்பூதலதில் பாவதததின் கொடுமுடிபோலத தளளபபடடவனும பீவதம்போல படிதிருபபவனுமான அவனை பாரத்து, தேவராஜன் அவனுடைய தேஜவினால எரிகபபடடவனுகி லோகத்தை அடையவில்லை கொல்லபபடடவனுயிருநதாலும பிரகாசிக்கினற தேஜஸை உடையவனை

1 'மனகலஙகாமல இருநதிவிட்டான' என்பது கருத்து

அவன் ஜீவிக்கிறவனுகவே காணப்பட்டான் கொல்லபபட்ட அவனுடைய சிரங்களயுத்தஸ்தலதில உயிருள்ளவைகள்போல ஆசசரியகரமாயிருந்தன அவனுடைய மூன்றுசிரங்களுமே மூன்று பக்ஷிகளாயின. ஓ! பாரத! விஸ்வரூபனுடைய அந்தச சிரங்கள் தித்திரிப் பக்ஷியும் கலவிங்கப பக்ஷியும் கபிஞ்சலபக்ஷியுமாயின பிறகு, இந்திரனே, மிகவும் உடலநடுங்கி ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தான் ஓ! மஹாராஜனே! உடனே, தச்சன் ஒருவன், தோளில கோடாலியை வைததுக்கொண்டு, அந்த த்ரிசிரன் விழுந்து கிடக்கினற வனம வந்துசோந்தான் பயததை அடைந்தவனும இந்திராணிக்கு நாயகனுமான அந்த இந்திரன், அவனிடம் தற்செயலாக வந்த அந்தத தசசனப பார்த்து, 'நீ சீக்கிரம இவனுடைய தலைகளை வெடடு நான சொன்னதைச செய்' என்று பரபரப்புடன் சொன்னான்.

தசசன், (அவனை நோக்கி), 'இவன் மிகவும் பெரிய தோளுடைய வனுயிருக்கிறனலலவா? கோடாலி தெறித்துவிடும் ஸத்துக்களால் நிந்திகசபபடட காரியத்தை நானும் செய்யத திறமையில்லாதவன்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'நீ பயப்படவேண்டாம். என்னால் சொலலபபட்ட இதை விரைவாகச செய்யக்கடவாய் என்னுடைய அனுக்ரஹததால உன்னுடைய ஆயுதம் வஜராயுதததிற்குச சமமாகும்' என்று சொன்னான்: தச்சன், 'இப்பொழுது, கோரமான இந்தக் காரியததைச் செய்த ஊம்மை நான் யாரென்று அறிவேன்? இதைக் கேட்க விரும்புகிறேன் என்னிடம் உண்மையாகச சொல்லும்' என்று கேட்டான் இந்திரன், 'ஓ! தசசனே! நான் தேவாகளுக்கு அரசனை இந்திரனென்று நீ அறிந்துகொள் ஓ! தசசனே! என்னால் சொல்லப்பட்ட படி இதைச செய்யக்கடவாய இந்த விஷயத்தில ஆலோசனை செய்யாதே திரிசிரனனவன் என்னால கொலலபபட்டுப படுத்துக்கிடக்கிறனென்றும் நீ அறிநதுகொள்' என்று சொன்னான். அந்தத தசசன் வணங்கி அஞ்சலி செய்துகொணடு, 'ஓ' இந்திரரே! இவன்விஷயததில் குரூரமான காயத்தைச செய்து ஏன் லஜ்ஜை அடையவில்லை? ரிஷி புத்ரனான இவனைக் கொனறுவிட்டு உமக்குப் பிரம்மஹதியிலிருந்து பயமில்லையா?' என்று கேடடான். இந்திரன், 'பின்னால் (பாவத்தின்) பரிசுததிக்காக மிகவும் கடினமான தர்மத்தை அனுஷ்டிபபேன் பெரிதான வீரியததையுடைய இநதச் சத்ருவானவன் என்னால் வஜராயுதத்தால கொலலபபட்டான். ஓ! தசசனே! இப்பொழுது, நான் நடுக்கமுறறு இவனிடமிருந்து பயப்படுகிறேன். சீக்கிரமாக நீ இவன் தலைகளைக் கொய்வாய் உனக்கு நான் அனுக்ரஹத்தைச செய்வேன்.

மனிதர்களை யாகங்களில உனக்குப் பசுவின் சிரதத்தைப் பாகமாகக் கொடுப்பார்கள. தசசனே! இது உனக்கு என்னுடைய அனுக்ரஹம். சீக்கிரம என்னுடைய இஷடத்தைச செய்' என்று சொன்னன். அப் பொழுது, அந்தத் தச்சன் இதைக்கேடடு இந்திரனுடைய வசனத்தினால் உடனே கோடாலியால திரிசிரனுடைய தலைகளை வெட்டினன். வெட் டப்படடபொழுது அவைகளிலிருந்து உடனே எங்கும் கபிஞ்சலங்கள திததிரிகள் கலவிங்கங்கள என்கிற பக்ஷிகள வெளியில வந்தன எதனால வேதங்களை அத்யயனம் செய்தானோ லோமரஸத்தையும் பானம்செய் தானோ அவனுடைய அந்த முகத்திலிருந்தும் சீக்கிரமாகக் கபிஞ்சலங் கள வெளிவந்தன. ஓ, அரசனே! எதனால எலலாத திசைகளையும விழுங்குகிறவன்போல பார்த்தானோ, அவனுடைய அந்த முகத்தி லிருந்தும் தித்திரிகளென்கிற பக்ஷிகள வெளிவந்தன அந்த திரிசி ரனுடைய எந்த முகமானது ஸோமபானம செய்ததோ அதிலிருந்தும் கல விங்கமென்னும குருவிகளும் பருந்துகளும உயரக்கிளம்பின. அந்தச சிரங்கள அறுக்கபபட்டபிறகு, அந்தக்ஷணமே மகவானும் தேவர் களுக்கு ஈச்வரனுமான தேவன் கவலையிலலாதவனாகித் தச்சனுக்கு அப் படியே வரத்தை அளித்துவிட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் ஸவாக்கம் சென்றான் தசசனும் தன் வீடு சேர்ந்தான்

தேவசத்ருக்களை நாசம்செய்பவனான இந்திரன் தருவைக்கொன்று விடடதை தன்னைக் கிருதாதனாக நினைத்தான் தசசனும் தன் வீடு சென்று ஒருவனிடமும் சொலலவே இலலை. அவ்விதம் [1]போனவனை விஸ்வரூபனை ஒருவருஷம் வரையில ஒருவரும் அறியவிலலை [2]ஓ! பிரபுவே! ஒருவருஷம் சென்ற பிறகு, பசுபதியினுடைய பூதங்கள் 'எங் களுடைய பிரபுவான இந்திரன் ப்ரமஹத்தி செய்தவன்' என்று அவனை நிந்தித்தன. அபபொழுது, பாகசாஸனனான இந்திரன் கோரமான வரதத்தை அனுஷ்டிததுத் தவதத்தையுடையவனாகித தேவர்களோடும் மருத்துக்களுடைய ஸமூகங்களோடும் ஸமுததிரங்களிடதிலும் பூமியி னிடத்திலும் விருக்ஷங்களிடதிலும் ஸ்திரீகளிடதிலும் பிரம்மஹததி யைப பிரித்துக்கொடுத்து அவைகளுக்கு வரங்களையும் கொடுத்தான். வரத்தை அளிபபவனான இந்திரன் கடலுக்கும் பூமிக்கும் மரங்களுக்கும் மாதாகளுக்கும் வரதத்தையளிதது அநத பிரம்மஹத்தியைத் தள்ளி னன் பிறகு, பகவானான இந்திரன் சுத்தனாகத் தேவர்களாலும் உல

1 'ஆசதம' என்று பாடங்கொணடு, 'வநதவனான இந்திரனை' என்றும கொள்ளலாம் 2 இது அதிக பாடம.

கத்து ஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டு மஹரிஷிகளால பூஜிக்கப்படுகிறவனுகி இந்திரஸ்தானத்தை அடைந்தான்]

பிறகு, த்வஷ்டாவென்கிற ஸ்ருஷ்டிகர்த்தன் இந்திரனல் புத்ரன் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டுக் கோபத்தால கண்கள சிவந்து, 'தவம் செய்பவனும் எப்பொழுதும் பொறுமையுடையவனும் அடக்கமுடைய வனும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுமான எனது புத்ரனைக் குற்றமில்லா மலிருக்கையில கொன்றமையால இந்திரனுடைய நாசத்தின்பொருட்டு நான் விருத்திரனை உண்டுபண்ணுகிறேன் உலகத்தார்கள் எனது வீர யத்தையும் தவத்தின் மிக்க பலத்தையும் பார்க்கட்டும் துராத்மாவும பாபபுத்தியுள்ளவனுமான அந்த தேவேந்திரனும் பார்க்கட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே, தவமுடையவனும் மிகப் பெரிதான புகழு டையவனுமான த்வஷ்டாவன்னவன ஸ்நானம்செய்து கோபமுடையவ னுகி அக்நியில் ஆஹுதி செய்து கோரனை விருத்ரனை உண்டு பண்ணி, 'ஓ! இந்த்ரசத்ருவே' என் தவத்தின் பெருமையினால விருத்தியடையக் கடவாய்' என்று சொன்னன் அவன் ஆதித்யனுக்கும் அக்னிக்கும் ஸமானமாக ஸவாக்கத்தை அளாவிக்கொண்டு விருத்தியடைந்தான். பிரளயகால ஸூரியன்போலக் ஜ்வலமினவனை அவன், 'நான என்ன செய்யவேண்டும்?' என்று வினவினன் 'இந்திரனைக் கொல்' என்று (த்வஷ்டா) சொல்லுக்கேட்டு, உடனே ஸுவாகாதத்தையும் அடைந்தான்.

பிறகு, ஓ! குருஸ்ரேஷ்டா ! மிகவும் கோபத்தை அடைந்தவர்க ளான விருத்ரனுக்கும இந்திரனுக்கும் பெரிதும் மிக்க கோரமுமான யுத்தமானது தொடர்சசியாக நேரிட்டது அப்பொழுது, வீரனை விருத்ராஸுரன் நூறு அஸ்வமேதயாகஞ செய்தவனும் சக்ரனுமான தேவேந்திரனைப் பிடித்துக் கோபத்தோடு வாயைத்திறந்து அதில்போட டுக்கொண்டான இந்திரன விருத்ரனால விழுங்கப்படும்பொழுது மிக்க பலத்தையுடைய அந்த தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் பரபரப்புடையவர் களாகி விருத்ராஸுரனை நாசம்செய்கிறதான கொட்டாவியை உண்டு பண்ணினர்கள் உடனே, விருத்ரன் கொட்டாவிவிட்டு வாயைத திறக்கவே, வலனைக்கொன்ற இந்திரன் தன் அங்கங்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு வெளியில் வந்தான் அதுமுதல் கொட்டாவியானது உலகத திலுள்ள பிராணிகளை அடைந்தது. தேவாகளெலலாரும், இந்திரன வெளியில் வந்ததைப்பார்த்து ஸந்தோஷத்தை அடைந்தனர். பரத ஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, மறுபடியும பரபரப்போடுகூடி விருத்ரனும் வாஸ வனுமாகிய இருவர்களுக்கும் அப்பொழுதே நீண்ட காலம் கோரமான

யுத்தமானது நேரிட்டது பலிஷ்டனும் தவஷ்டாவினுடைய தேஜோ பலத்தோடுகூடினவனுமான விருத்திரன் யுத்ததில விருததிஅடைந்த பொழுது இந்திரன் பின்னடைந்தான். இந்திரன் திரும்பிவர, தேவாகள மிகவும் வருததத்தை அடைந்தாகள. ஓ! பரத! அவர்களெலலாரும் இந்திரனேடுகூடி தவஷ்டாவினுடைய தேஜஸினுல மோகததை அடைந்தவர்களாகி முனிவர்களோடு சோந்து ஆலோசனை செய்தாகள் ஓ! அரசனே! இதறகு என்ன செய்யததக்கதென்று ஆலோசிதது எல்லாரும் பயததால மோகமுறறவர்களாகி மஹாதமாவும அழிவறறவருமான விஷ்ணுவை மனத்தால அடைந்தார்கள. எலலாரும விருத்ராஸுரனுடைய வதததை விருமபி மநதரபாவதததினஉசசியில இருந்தாகள.

பத்தாவது அத்யாயம்.

மேநாதயோகபாவம். (தொடர்ச்சி.)

—:o:—

(மஹாவிஷ்ணுவின்கடடளையினல் மஹரிஷ்கள் இந்திராணுக்கும விருத்ராணுக்கும் ஸ்மாதானம் செய்வித்ததும், இந்திரனல் விருத்ரன் கொல்லப்பட்டதும், பிரம்மஹத்தி இந்திரனைப் பற்றிக்கொண்டதும், அவன் ஓடி ஒளிந்ததும்)

இநதிரன், (தேவாகளை நோக்கி), 'ஓ! தேவர்களே! அழிவறற ஞான இந்த ஜகம் முழுவதும் விருதரனுல வியாபிக்கப்படடது அவனை எதிர்த்து அடிப்பதறகுத்தக்கதாக ஒன்றுமில்லையலலவா? நான முன்பு ஸமாத்தனுயிருந்தேன்; இபபொழுது அசக்தனுயிருக்கிறேன். ஆகையால, எவ்விதம் செய்யதக்கது? உஙகளுக்கு சேஷமமுணடாகுக அவனை அணுகமுடியாதவனென்பது என்னுடைய கருதது. பலமும பெரிய சரீரமும யுததததில அளவறற 'பராகரமமும் உடையவனை அவன், தேவர்கள அஸுராகள மனிதாகள இவாகளுடன்கூடின மூவுலகமாகிய அனைததையும கபளீகரிபபான ஆகையால், தேவாகளே! இநத நிசசயததைக் கேளுஙகள. விஷ்ணுவினுடையஸ்தானத்தை அடைந்து மஹாதமாவான அவருடன் சோநது ஆலோசித்துத தூடபுதியுளள அஸுரனுடைய வதததின உபாயத்தைஅறிவோம்' எனறு சொன்னன

இவ்விதம் இந்திரன் சொன்னவுடன், வ்ருதரனிடமிருந்துமுண்டான பயத்தால் வருத்தமுற்ற ரிஷிகணங்களும் தேவர்களுமான எல்லாரும் சரணமடைவதற்குத்தகுந்தவரும் மிக்க பலமுடையவருமான மஹாவிஷ்ணுவைச்சரணமடைந்து, தேவர்களுக்குத்தலைவரான அவரை நோக்கி, 'ஓ! பகவானே! முன்காலத்தில் நீர் மூன்று காலடிகளால் மூன்று உலகங்களையும் வியாபித்தீர்; அமிருதத்தையும் அஸுரர்களிடமிருந்து அபகரித்தீர் அஸுரர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்றீர்; பலியென்கிற பெரிய அஸுரனைக் கட்டி இந்திரனைத் தேவர்களுக்கு அதிபதியாகச் செய்தீர் நீர் எல்லாத்தேவர்களுக்கும் பிரபு உம்மால் இவ்வுலக முழுதும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஓ! மஹாதேவரே! எல்லா உலகங்களாலும் வணங்கப்பட்ட தேவா நீரே ஓ! தேவஶ்ரேஷ்டரே! இந்திரனோடு கூடின தேவர்களுக்கு நீர் கதியாகக் கடவீர் ஓ! அஸுரர்களை நாசம் செய்பவரே! விருதராஸுரனால் இந்த எல்லா உலகமும் வியாபிக்கப்பட்டது' என்று சொன்னார்கள்.

விஷ்ணுவானவர், (அவர்களை நோக்கி), 'உங்களுக்கு உத்தமமான நன்மையானது என்னால் அவஶ்யம் செய்யத்தக்கது ஆகையால், இவன் நசிக்கக்கூடிய உபாயத்தைச் சொல்லுகிறேன் எந்தவிடத்தில் விஶ்வரூபத்தைத் தரிக்கிறவனான இவனிருக்கிறானோ அந்தவிடத்தில் ரிஷிகளோடும் கந்தர்வர்களோடும் செல்லுங்கள் அவனுக்கு ஸமாதானத்தைப் பிரயோகியுங்கள். அதனால், அவனை ஜயிப்பீர்கள். ஓ! தேவர்களே! என்னுடைய ஆற்றலால் இந்திரனுக்கு ஜயமானது ஏற்படப்போகின்றது. நானும் காணப்படாமல் இவனுடைய சிறந்த வஜராயுதத்தில் பிரவேசிப்பேன் ஓ! தேவஶ்ரேஷ்டர்களே! ரிஷிகளோடும் கந்தர்வர்களோடும் செல்லுங்கள் விருதரனுக்கு இந்திரனோடு நடபைச்செய்யுங்கள். தாமதம் வேண்டாம்' என்று சொன்னார்.

தேவரால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட பொழுது, ரிஷிகளும் தேவர்களும் சோந்து இந்திரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு சென்றார்கள் மிக்ககாந்தியுடையவர்களும் இந்திரன்முதலான தேவதைகளுடன் கூடினவர்களுமான எல்லாருமே, ஸமீபத்தை அடைந்து, அவ்விடத்தில் (விருத்திரன்) ஸூரிய சந்திரர்கள் போலத் தேஜஸால் ஜ்வலிக்கிறவனும் பத்துத் திக்குக்களையும் தபிக்கச் செய்கிறவனும் மூன்று உலகங்களையும் விழுங்குகின்றவனுமாயிருப்பதைப் பார்த்தார்கள். முனிவர்கள், பிறகு, அருகிற் சென்று அவனை நோக்கி, 'ஓ! வெல்லப்படமுடியாதவனே! உன்னுடைய தேஜஸால் இந்த உலகம் முழுதும் வியாபிக்கப்பட்டது. பலசாலி

களில சிறநதவனே! நீயும இந்திரனை ஜயிக்கச சக்தனுயிலல இவவிடத திலு யுத்தம செய்கிறவாகளான உஙகளுக்கு மிகவும் நீண்டதானகாலமும் சென்று விடட்து தேவாகள அஸுராகள மனுஷயாகளோடுகூடின எல வாப பாரதை ரா! உனக்கு இநதிரனோடு எபபொழுதும ஸ்நேகமானது இருக்கட்டும நீயும ஸுகத் தையும் அழிவறறவையான இநதிரனுடைய உலகங்களையும அடைவாய்' என்று பரியமான வார்ததையைச சொன்னாகள மிக்க பலசாலியான விருத்திராஸுரனே, ரிஷிகளுடைய வாத்தையைக்கேட்டு, உடனே அநத முனிவர்களெல்லாரையும் தலையால வணங்கி, 'ஓ! மஹா பாக்ய வான்களே! நீஙகளெல்லாரும கந்தாவாகளெலலாரும சொலலியவற்றை எலலாம் கேடடேன ஓ! குறறமறறவாகளே! என்னுடைய வாததை யையும் கேளுங்கள நானும் இநதிரனும்நிகிய எஙகள் இருவாகளுக் கும் சோக்கையானது எபபடி ஏறபடும? ஓ! தேவாகளே! இரணடு தேஜஸுகளுக்கு ஸ்நேகமானது எபபடி ஏறபடும?' எனறு சொன் னான

முனிவாகள, (அவனை நோககி), 'ஒருகால நலலோகளுடைய சோக்கையை அடைய விரும்பவேணடும அதன பிறகு, கேடானது உணடாகும நலல மனிதனுடன் சோக்கையைக தளளகூடாது ஆகையால், நல்லவாகளுடைய சோகதையை அடைய விரும்பவேண்டும. நலலோகளுடைய சோக்கை எபபொழுதும உறுதியாகவே இருகக்கும. அறிவுளளவன, காரியஙகளுகுச சஙகடம நோந்திருக்கையில, காரியங் களைச சொலலவும வேணடும நலலவாகளுடன் நடபானது பெரும பயனுளளது ஆகையால, நீரனனவன நலலவனைக கொலலவிரும்பக் கூடாது இந்திரன், பெரியோர்களால ஒபபுக்கொளளபபட டவனும் நிநதிக்கதகாதவனும் மஹாதமாக்களுக்குப புகலிடமும ஸத்யத்தை உரைபபவனும தாமததை உணாந்தவனும ஸமஸ்தமான நிசயததை யுடையவனுமானவன் அபபடிபபடட இந்திரனுடன உனக்கு எப பொழுதும நட்பு ஏறபடடடும் இவ்விதம நமபிக்கையை அடையக கடவாய உன்க்கு வேறுவிதமான எணணம வேண்டாம' என்று சொனனாகள

மிக்க காநதியுடைய விருதரான மஹரிஷிகளுடைய வார்ததையைக் கேட்டு, 'ஓ! தவமுடையவாக்களே! ஸாவஜஞர்களான நீங்கள நிசய

1 பலம ஸமமாயிருநதால் நட்பு உணடாகாதென்பது.

யம் எனக்குப பூஜயாகளாயிருப்பவாகள் ஓ! தேவாகளே! நான எதைச சொலலுகிறேனே அதெல்லாம செய்யப்படுமேயானால், அப் பொழுது, தேவாகளா எண்ணோகி என்னசொன்னார்களோ அவை யெல்லாவற்றையும் செய்வேன் ஓ! வேதியாகளிற் சிறந்தவர்களே! நான், தேவாகளுக்கும் இந்திரனுக்கும் உலாந்தினாலும் சரமுள்ளதினாலும் கலலினாலும் மரத்தினாலும் சஸ்த்ரத்தினாலும் அஸ்திரத்தினாலும் பகலிலும் ராத்ரியிலும கொல்லத்தகாதவன் ஆகவேணும்' இவவிதமான வரனை எனக்கு இந்திரனிடம் எங்களாலும் சோகமயமான விருத்ராவ யிருகிறது' என்று சொன்னன்

ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டா! ரிஷிகள அவனை நோக்கி, 'ஸரி' என்ற சொனனாகள இவவிதம் சோக்கையான உண்டானபொழுது, விருத்ரன் மிக்க ஸந்தோஷததை அடைந்தவனாகி பிறகு, பிரகாசிக் கின்ற தேஜஸோடுகூடின ரிஷிகள இந்திரனுககும் வருதராகளுகும் ஒரு வரோடொருவாக்கு ஸமாதானத்தைச செய்துவிட்டு மறுபடியும் வந்த படியே சென்றாகள. விருதரனோடுகூடின இந்திரனும எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமுளளவனாயிருந்தான் (ஆனாலும), வருதரனுடைய வதத திற்குடபொருநதினவகளான உபாயங்களை ஆலோசித்தான். தேவராஜ னானவன், தனக்கு நட்புசசெய்கையில செய்யபபட்ட கட்டுபபாடுகளை யும் ரிஷிகளால சொலலபபடடதையும எபபொழுதும் நினைக்கிறவனும் ஸமயததைத தேடுகிறவனும் மிக்க வருத்தமுறறவனுமாகி வஸித்தான். அவன் ஒருஸமயம கடறகரையில பெரிய அஸுரனை விருத்ரனைக் கண்டான். ஸந்தியாகாலம் நேரிட்டு மிகவும் பயங்கரமான வேளையும் வந்தவுடன், பகவானை இந்திர மஹாதமாவான விஷ்ணுவினுடைய வரதானததை நினைதது, 'இபபொழுது பயங்கரமான ஸந்தியாகால மானது ஏறபட்டிருக்கிறது இரவும் அன்று; பகலும் அன்று எல்லா வறறையும்அபஹரித்தவனும் பகைவனுமான இந்தவிருதரனும் என்னல் அவஸ்யம் கொல்லபபடவேண்டியவன மஹாஸுரனும் மஹாபலசாலி யும் பெரிதான சரீரத்தையுடையவனுமானவிருத்ரனை வஞ்சிததுக் கொல் லாமலிருந்தால எனக்கு நனமை உண்டாகாது' என்று ஆலோசிததான் இவவிதம் ஆலோசிக்கிறவனை இந்திரன் மஹாவிஷ்ணுவை நினைக்க, உடனே, சமுத்திரத்தில் மலைபோன்ற நுரையைக் கணடான் இது உலாந்ததும் அன்று; ஈரமானதும் அன்று; அப்படியே, இது சஸ்திரமும அன்று. இதை விருதரனைக்குறித்து எறிவேன் அவன் கூரபொழு

திலே நிசிதமுஷ்டிவான்' எனறு நிசசயித்து, உடனே [1]வஜரத்துடன் சீக்கிரமாக அந்த நுரையை விருதரனிடதில பிரயோகித்தான் அப பொழுது, விஷ்ணுவானவா அந்த நுரையிற் புகுந்து விருதராஸுரனை நாசம் செய்தார்

விருத்ரன் கொல்லபபடடவுடனே, திக்குக்கள இருளில்லாதவை களாயின. மஙகளகரமான காற்றும வீசிறறு. அபபடியே, பிரஜைக ளும ஸந்தோஷததை அடைந்தன உடனே, தேவாகளும கந்தாவா களும யக்ஷர்களும ராக்ஷதாகளும பெரிய உரகாகளும ரிஷிகளும அந்த மஹேந்திரனைப் பலவிதமான ஸ்தோத்ரங்களாலே துதிததார்கள எல லாப் பிராணிகளாலும நமஸகரிக்கபபட்டு எலலாப பிராணிகளையும ஸமா தானம் செய்தான் பகைவனைக் கொனறு மிகக ஸந்தோஷததை அடைந்த மனத்தோடு கூடியவனும தாமத்தை உனாந்தவனுமான இந்திரன் தேவாகளோடு மூன்று உலகஙகளிலும சிறந்தவரான விஷ்ணு வைப் பூஜிததான. மிக்க வீர்யமுடையவனும் தேவாகளுக்குப பயத தைச செயகிறவனுமான விருத்திரன் கொல்லப்பட்டவுடனே, இந்திர னைவன் அஸத்யததினால அவமதிக்கப்படடவனும மிகவும் கவலை யுள்ள மனமுளளவனுமானன் அவன முன்னும திரிசிரனைக கொன்ற தனாலுண்டான பிரம்மஹத்தியினால் அவமதிக்கபபட்டிருநதான் [2][வல னையும் விருத்ரனையும் கொனறவனன அவனி பயமற்றவையான மஹாதேவருடைய பூதஙகளால மறுபடியும் பிரமமஹத்திக்கார னென்று நிர்த்திக்கபபடடு லஜ்ஜை அடைந்தான்] அந்தத தேவேந்தி ரன் உலகங்களின் கோடியை அடைந்து தன் செய்கைகளால் அவ மதிக்கப்படடவனும பெயரிழந்தவனும் அறிவிழந்தவனுமாகி ஒரு வராலும அறியபபடவிலலை. ஜலததில மறைநது நீர்ப்பாம்புபோல சஞ்சரித்துக்கொண்டு வஸித்தான் பிரம்மஹத்தியினிடமிருந்தும் உண்டான பயததால பீடை அடைந்த தேவேந்திரன் ஒளிந்தவுடனே, பூமியானது விருக்ஷஙகளற்றுக் காய்ந்த காடுகளையுடையதாகி நாசம் அடைந்ததுபோல ஆயிற்று ஆறுகள் வெளளமற்றன. எரிகள் ஜல மற்றன பிராணிகளுக்கு மழையிலலாமையாலுண்டாகும் பெரிதான கலக்கமுமுண்டாயிறறு தேவாகளும் அப்படியே எல்லீர மஹரிஷி களும மிகக நடுக்கத்தை அடைந்தாகள உலகமெலலாம அரசனில்லா ததாகி உபத்ரவங்களால் பீடிக்கபபட்டது. அபபொழுது, தேவலோகத

1 வஜ்ரதினை சகதி கலநதிருநதது என்பது

2. [ ] இது அதிக பாடம.

தில் தேவாகளும தேவரிஷிகளும தேவராஜனை இழந்தவாகளாகி, 'நமக்கு யார் அரசனாவான்?' என்று பயமடைந்தவர்களானார்கள் தேவர்களில ஒருவரும் தேவராஜயததில எணணங்கொள்ளவில்லை.

பதினோராவது அத்யாயம்.

ஸேநோத்யோகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

—.o.—

(நஹுஷன் இந்திரப்பட்டம் பெற்றதும், அவனால் விரும்பப்பட்ட இந்திராணிக்குப் பிருஹஸ்பதி அபயம் கொடுத்ததும்)

பிறகு, அந்த ரிஷிகளும் ஸ்வர்க்கததிற்குத தலைவர்களான எலலாத தேவாகளும, 'ஸ்ரீமானும சிறந்த பராக்ரமமும் புகழும் பொருந்தியவனும் எபபொழுதும் தாமசிலனுமாயிருக்கிற நகுஷனாவன் தேவராஜயத்தில் அபிஷேகம செய்யபபடவேணடும்' என்று சொலலிக்கொண்டு சென்று, 'ஓ! பூபதியே! நீர் எஙகளுக்கு அரசராயிருககவேண்டும்' என்று சொன்னாகள ஓ! அரசனே! அந்த நகுஷன், தேவாகளையும் பிதருக்களோடு கூடின முனிகணங்களையும் நோககித தனக்கு நன்மையை அடைய விருபபமுளளவனாகி, 'நான் வலிமையறறவன். உஙகளை ரக்ஷிபபதில் எனக்குச சக்தியிலலை பலவானான ஒருவனை விசாரிதது அறியுங்கள. இந்திரனிடததில எப்பொழுதும் பலமிருந்ததன்றோ?' என்று சொன்னான் மறுபடியும, ரிஷிகளை முன்னிடட எலலாத தேவர்களும் அவனை நோக்கி, 'எஙகளுடைய தவததையும அடைந்து ஸ்வாககததில அரசாடசி செயயும் எங்களுக்கோ, ஒருவரிடததில ஒருவருக்குக் கோரமான பயமுணடாயிருக்கிறது; ஸநதேகமில்லை. ஓ! ராஜஶரேஷ்டரே! அபிஷேகம் செய்துகொளளும் ஸவர்க்கத்தில அரசராயிரும் உம்முடைய நேத்ரங்களிற் புலபபட்ட தேவர்கள் அஸுரர்கள யக்ஷாகள ரிஷிகள் ராக்ஷஸர்கள் பித்ருக்கள் கந்தாவர்கள பூதங்கள் இவாகளுடைய தேஜஸை கிரகித்துவிடுவீர; பலவானுமாவீர எபபொழுதும், தர்மத்தை முன்னிட்டு எல்லா உலகங்களுக்கும் அதிபதியாக இருக்கக் கடவீர் ஸ்வாக்கத்தில பிரம்மரிஷிகளையும தேவர்களையும ரக்ஷிக்கக் கடவீர்' என்று சொன்னார்கள

ஓ! ராஜஶரேஷ்டனே! உடனே, அவன அபிஷேகம் செய்யப் பெறறு ஸுவர்க்கத்தில அரசனாயிருந்துகொண்டு எபபொழுதும தர்மததை முனனிட்டு எல்லா உலகங்களுக்கும் அதிபதியானான் மிகவும

அரிதான வரதத்தை அடைந்து ஸ்வர்க்கத்தில் ராஜ்யத்தைப் பெற்று எப்பொழுதும் தர்ம சிந்தனையுள்ளவனாயிருந்து, (பிறகு) காம சித்த முள்ளவனானான். பிறகு, தேவராஜனான நகுஷன் தேவர்களுடைய எல்லா உத்யானங்களிலும் நந்தன வனத்தின் பக்கத்துத் தோட்டங்களிலும் கைலாஸத்திலும் இமயமலையின் உச்சியிலும் மந்தர பர்வதத்திலும் ஸ்வேதபர்வதத்திலும் ஸஹ்யபர்வதத்திலும் மஹேந்திரபர்வதத்திலும் மலயபர்வதத்திலும் ஸமுத்திரங்களிலும் நதிகளிலும் அப்ஸரஸ்களாலும் தேவகன்னிகைகளாலும் சூழப்பட்டவனாகிப் பல விதமாக க்ரீடை செய்கிறவனும் கேட்க மனோஹரமான சிறந்த பல கதைகளையும் எல்லா வாத்யங்களையும் இன்பமான ஸ்வரத்தோடு கூடின கானத்தையும் கேட்கிறவனாகவும் இருந்தான். விஸ்வாவஸுவும், நாரதரும், கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும் இவர்களுடைய கூட்டங்களும், உருவங்கொண்டவைகளான ஆறு ருதுக்களும் தேவேந்திரனைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். வாஸனையுடையதும் மனத்திற்கு இனியதும் இயற்கையில் குளிர்ந்ததுமான காற்றானது வீசிற்று. துஷ்டசித்தமுடையவனான அந்த நகுஷன் இவ்விதம் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, இந்திரனுக்கு இஷ்டமஹிஷியான தேவியானவள் அவன் கண்ணிற்கு எதிர்ப்பட்டாள். துஷ்டசித்தமுடையவனான அவன், அவளைக்கண்டு ஸபையிலுள்ள எல்லாரையும் நோக்கி, 'இந்திரனுக்கு மஹிஷியான தேவியானவள் என்னை ஏன் அடையவில்லை? நான் தேவர்களுக்கு இந்திரனாயிருக்கிறேன். அப்படியே, உலகங்களுக்கெல்லாம் தலைவனாயிருக்கிறேன். இந்த்ராணியானவள் இப்பொழுது சீக்கிரம் என்னுடையிருப்பிடம் வரவேண்டும்' என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு தேவியானவள் மனதில் வருத்தமுற்று பிருஹஸ்பதியை நோக்கி, 'ஓ! ப்ராமமணரே! நகுஷனிடமிருந்து என்னை காபாற்றும் உபாயம் நான் சரணமடைந்தேன். ஓ! ப்ராம்மணரே! நீர் என்னை எல்லா லக்ஷணமும் பொருந்தியவளென்று நன்கு உரைக்கின்றீர். தேவராஜனுக்கு ப்ரியையும் மிக ஸௌக்யத்தை அடைகிறவளும் வைதவ்யத்தை அடையாதவளும் ஒரே பதியையுடையவளும் பதிவ்ரதையுமாகச் சொல்லியிருக்கிறீர். அந்த வார்த்தையை ஸத்யமாகச் செய்யும். ஓ! பகவானே! ஈஸ்வரரே! நீர் இதுவரையில் சிறிதும் பொய்சொன்னதில்லை. ஓ! ப்ராமமணரிஷ்டரே! ஆகையால், உம்மால் சொல்லப்பட்ட இது ஸத்யமாகட்டும்' என்று சொன்னாள்.

அப்பொழுது, பிருஹஸ்பதி பயததால மயக்கத்தைஅடைந்த வளான இந்திராணியை நோக்கி, 'தேவி! நான் உன் விஷயததிற் சொன்னது ஸததியமே ஆகும்; இது நிசசயம சீக்கிரத்தில் தேவராஜனான இந்திரன் இவவிடம் வருவான். அவனைப பார்பபாய் நகுஷனிடம் பயபபடவேண்டாம இதனை உனக்கு ஸததியமாகச சொலலுகிறேன் சீக்கிரததில உன்னை நான இந்திரனோடு சேர்த்துவைப்பேன்' என்று சொன்னா பிறகு, அந்த நகுஷராஜன், இந்திராணி அங்கிரஸின் புதரரான பிருஹஸ்பதியினுடைய வீட்டை அடைந்ததைக் கேட்டு உடனே கோபததை அடைந்தான்

பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

ஸேநோத்யோகபாவம். (தொடர்ச்சி.)

——:o:——

(நகுஷனை மகிழ்வித்தற்காகத் தேவர் முதலியோர் வேண்டியும் பிருஹஸ்பதி இந்திராணியை விடாதிருந்ததும், பிருஹஸ்பதியின் அனுமதியின் மேல் நகுஷனை வஞ்சிப்பதற்காக இந்திராணி ஸமயத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள அவனிடம் சென்றதும்)

கோபங்கொணடவனான நகுஷனைப் பாரதது, தேவாகள, ரிஷிகளை முன்னிட்டுக்கொணடு, தேவராஜனும் கோரமான பார்வையுடையவனுமான நகுஷனை நோக்கி, 'ஓ! தேவராஜரே! கோபத்தை விடும் ஓ! விபுவே! நீர கோபிததால அஸுராகள், கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள், மஹாநாகாகள இவர்களோடு கூடின உலகம் நடுங்கும் ஓ! ஸாதுவே! இந்தக் கோபததை விடும் உம்மைபபோன்றவாகள் கோபததை அடையாரகள அந்தத தேவியானவள் பிறனுடைய மனைவி ஓ! தேவராஜரே! மனம் தெளியக்கடவீர பரதாரததைக் கருதிச் சேரும் பாபததிலிருந்து மனத்தைத திருப்பும் தேவராஜராக இருக்கிறீர. உமக்கு க்ஷேமமுண்டாக வேணடும் பிரஜைகளைத தர்மததுடன் காபபாற்றும்' என்று சொன்னார்கள்

இவ்விதம சொல்லப்பட்டும, காமததால் மதிமயக்கங் கொண்ட அவன் அந்த வார்த்தையை ஏறறுக்கொள்ளவில்லை உடனே, தேவாகளுக்கு அதிபதியான நகுஷன, தேவர்களை நோக்கி, இந்திரன் விஷயமாய் இவ்விதம் சொன்னான். 'முன் காலத்தில பதி உயிருடனிருக்கையில ரிஷி பதநியும் புகழ்பெறறவளுமான அகலியையை இந்திரன் ஆக்ரமித்தா

னே; அவனை நீங்கள ஏன் தடுக்கவில்லை? முன் காலததில், அநேகம் கொடிய செயகைகளும் தாம விரோதமான திரிசிரவதம் முதலியவை களும விருததிரவத முதலியவறறில வஞசனைகளும் இந்திரனால செய்யப படடனவே, அவன் உங்களால ஏன் தடுககபபடவில்லை? தேவியானவள என்னை வந்தடையடடும். மேலான நலம் ஓ! தேவா களே! இபபடியானால உங்களுக்கும் எபபொழுதும க்ஷேமம உணடா கும்' என்று சொன்னான அப்பொழுது, தேவாகள, 'ஓ! ஸுவாகக லோகாதிபதியே! நீர விரும்புகிறபடி இநதிராணியை அழைதது வரு கிறோம ஓ! வீரரே! இநதக் கோபததை விடும ஓ! தேவா களுக்குத தலைவரே! பரீதி அடைநதவராககடவீர' என்று சொன னாகள

ஓ! பாரத! தேவாகள ரிஷிகளோடுகூடி அவனைநோக்கி இவவிதம சொல்லிவிட்டு, இந்திராணியைக்குறிதது நலலதலலாத வாரததையைச சொல்லுவதறகு பிருகஸபதியை அடைந்தார்கள (அவரைநோக்கி), 'ஓ' பிராம்மணஸ்ரேஷடரே! தேவரிஷிகளிற சிறந்தவரே! இநதிராணி யானவள் உமமுடைய கிருஹததில சரணமடைந்ததாகவும் உமமால அபயபரதானம செயயபபடடதாகவும அறிகிறோம். ஓ! மிகக காநதி யுடையவரே! அவவிதம் அறிந்த தேவாகளும கநதாவாகளும ரிஷி களும் உமமை அருளசெயயுமபடி வேணடுகிறாகள இநதிராணி யானவள நகுஷனுக்குக கொடுககபபடடடும தேவாகளுக்கு அரசனும பெரிய காந்தியுடையவனுமான நகுஷன் இந்திரனைக்காடடிலும மேலானவன சிறந்த நிறமுடையவளும சிறநத இடையுடையவளுமான இவள, இவனைப் பதியாக வரிககவேண்டும்' என்று சொலல, உடனே அநதத்தேவியானவள், கண்ணீர்சொரிந்து வாய்விட்டழுது எளிமையுறற வளாகி பருஹஸ்பதியை நோககி, 'ஓ! தேவரிஷிகளிற சிறந்தவரே! நான் நகுஷனைப பதியாக விருமபேன ஓ! பிராமமணரே! உமமைச சரணமடைந்தவளாயிருக்கிறேன் பெரிய பயததிலிருநதும் காபபாற றும்' என்று சொன்னாள

பருஹஸபதி, 'ஏ! இந்திராணி! சரணமடைந்த உன்னைக கைவிடேன் இது எனனுடைய உறுதி குறறமறறவளே! தாமத்தை உணர்ந்தவளும ஸத்யததைச சீலமாகவுடையவளுமான உன்னைக் கை விடேன் மேலும், பிராமமணனாயிருந்துகொணடு அகாரியததைச செயயவிருமபேன' என்று சொலலிவிட்டு, தேவாகளை நோக்கி, 'ஓ! தேவஸ்ரேஷ்டாகளே! தாமத்தைக் கேடடவனும ஸதயததைசசீலமாக

வுடையவனும் தர்மத்தின்விதியை அறிந்தவனுமான நான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்யேன், போங்கள். இந்த விஷயத்தில் முன்காலத்தில் பரம்மாவினால் சொல்லப்பட்ட இதைக் கேளுங்கள். அது, பயத்தினால் சரணமடைந்தவனை எவன் சதருவினிடம் கொடுக்கிறானோ அவன் விதைத்த விதை முளைக்கவேண்டியகாலத்தில் முளைக்கிறதில்லை அவனுக்கு மழை பெய்யவேண்டியகாலத்தில் பெய்கிறதில்லை. அவன், தன்னை ரக்ஷிக்க விரும்பின காலத்தில் ரக்ஷிக்கிறவன் அகப்படமாட்டான் எவன் பயந்து சரணமடைந்தவனைக் கொடுப்பானோ அவன் தூப்பலமான சித்தத்தையுடையவனாகி அனனத்தை வீணாக அடைவான், அங்கங்கள் அசைவற்று ஸுவர்க்கலோகத்திலிருந்தும் நழுவி விழுவான் அவனுடைய ஹவிஸைத் தேவர்கள் ஏற்கமாட்டார்கள் பயத்தால் சரணமடைந்தவனை எவன் பகைவனிடம் கொடுக்கிறானோ அவனுடைய ஸந்ததி அகாலத்தில் மரிக்கும் அவனுடைய பாதாபிதாக்கள் எப்பொழுதும் பரதேசவாஸத்தைச் செய்வார்கள் இந்திரனோடு கூடின தேவர்கள் அவன்மேல் வஜராயுதத்தால் அடிக்கின்றார்கள்' என்பது இவ்விதம் இதை அறிகின்ற நான், உலகத்தில் இந்திராணி என்று பிரஸித்தியடைந்தவளும் இந்திரனுக்குப் பிரியமான மதறிஷியுமான இந்தச் சசீதேவியைக் கொடுக்கமாட்டேன். ஓ! தேவஶ்ரேஷ்டர்களே! இவளுக்கும் எனக்கும் ஹித்ததைச் செய்யுங்கள் நான் சசீதேவியைக் கொடுக்கமாட்டேன்' என்று சொன்னார். (அப்பொழுது), கந்தர்வர்களுடன் கூடின தேவர்கள் குருவை நோக்கி, 'ஓ! பிருஹஸ்பதியே! எப்படி நல்ல நீதி ஏற்படுமென்று ஆலோசியும்' என்று சொன்னார்கள்

பிருஹஸ்பதி, 'மங்கள் குணமுள்ள தேவியானவள் நகுஷனிடம் சிறிது காலந் தாமதித்தலை வேண்டக் கடவள். இதுவோ இந்திராணிக்கும் நமக்கும் நன்மையாகும் ஓ! தேவர்களே! காலமானது பல விக்னங்களை உடையது (தேவி கேட்கும்) காலம் (நகுஷன் குறித்த) காலத்தைக் கடத்தும் நகுஷன் வரத்தை அடைந்ததனால் பலவானாகவும் காவம் கொண்டவனாகவுமிருக்கிறான் என்று சொன்னார். அவரால் அவ்விதம் சொல்லப்பட்டவுடனே, அப்படியே தேவர்கள் பிரீதியடைந்து (அவரை நோக்கி,)' ஓ! பிராம்மணரே! உம்மால் இது நன்றாகச் சொல்லப்பட்டது எல்லாம் தேவர்களுக்கு நன்மையாயுள்ளன. ஓ! பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரே! இது சரியே இந்தத் தேவியும் பிரஸாதத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே, அக்நி முதலான எல்லாத் தேவர்களும் ஒற்றுமையுடன் உல

கங்களுடைய நன்மையை விரும்பி இந்திராணியை நோக்கி, 'தேவி! சராசரமான இந்த உலக முழுதும் உன்னால தரிக்கபபடடிருக்கிறது ஒரே பதியுடையவளும் ஸதயமுடையவளுமாயிருக்கிறாய். நகுஷனைக் குறித்துச செல உன்னை விரும்புகிறவனும பாவததைச செய்கிற வனுமான நகுஷன் சீக்கிரம நசிக்கப போகிறான் இந்திரனும் தேவ ராஜ்யததை அடையப் போகிறான்' என்று சொன்னார்கள். இவ்விதம் உறுதிசெய்துகொணடு இந்திராணியானவள காரியஸித்தியின் பொரு டடு, லஜனஜயுடன், கோரமான பார்வையுடைய நகுஷனை அடைந தாள தருணவயதும் ரூபமுமுடையவளான அவளைப பாரதது, துஷ்டமனமுடையவனும் காமததால அறிவுகெடடவனுமான நகுஷ னும் ஸந்தோஷித்தான்

பதின்மூன்றாவது அதயாயம்

ஸைநோதயோகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

—.o:—

(இந்திராணி நகுஷனிடம் நியமம் செய்து கொண்டதும், இந்திரன் அஶவ மேதம் செய்து பாவம் நீங்கியும் பயந்து ஒளிந்ததும், இந்திராணி உபஶருதி தேவியைப் பூஜித்ததும்.)

பிறகு, தேவராஜனாயிருக்கிற நகுஷன் அவளைப பாரதது, அப பொழுது, 'சுததமான புன்னகை யுள்ளவளே! நான மூன்று உலகங் களுக்கும இந்திரன். சிறந்த தொடையும் சிறந்த மேனியுமுடையவளே! எனனைப பதியாக அடையக் கடவாய' என்று சொனனான்.

நகுஷனால இவவிதம் சொலலபபடட பதிவரதையான அந்தத தேவியானவள, பயததால கலக்கமுற்றுப பெருங காறறில வாழை நடுஙகுவதுபோல நடுஙகினாள் பிறகு, அவளோ சிரததால பரமமாவை வணங்கி அஞசலிசெய்துகொணடு தேவராஜனும் பாரக் கப பயங்கரனுமான நகுஷனை நோக்கி, 'ஓ! தேவராஜரே! நான் உமமிடமிருநதும் காலத்தின் அவகாசததை அடைய விரும்புகிறேன் இநதிரன் எதை அடைந்தானோ, எஙகேதான சென்றானோ, தெரியவில்லை. ஓ! பிரபுவே! இந்த உண்மையைத தெரிந்துகொணடு, (அவன்) அறியப படாமலிருந்தால், பிறகு, நான் உம்மை அடைவேன் உமக்கு இதனை ஸதயமாகச சொலலுகிறேன்' என்று சொன்னாள்

இநதிராணியினால இவவிதம் சொலலபபட்டவனான அநத நகுஷன்

ப்ரீதியுடன் (அவளை நோக்கி), 'ஓ! அழகான இடையுடையவளே! இப்பொழுது என்னை நோக்கி எவ்விதம் சொல்லுகிறாயோ அவ்விதமே ஆகட்டும் தெரிந்துகொண்டு அவசியம் வரவேண்டும். இந்த ஸத்யத்தை நினைக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னான்.

மங்களகுணமுள்ளவளும் புகழுடையவளுமான அவள் நகுஷனால் விடப்பட்டு உடனே வெளியில் வந்து பிருஹஸ்பதியின் கிருஹத்தையும் அடைந்தாள் ஓ! ராஜஶ்ரேஷ்டனே! அக்நி முதலான தேவர்களும் அவளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஒரே மனமாய்த் தேவதேவரும் ஸமாத்தருமான விஷ்ணுவினுடன் சோந்து இந்திரன் விஷயத்தைச் சிந்தித்தார்கள். பேசுந்திறமையுள்ளவர்களான அவர்கள் மிகவும் வருத்தமுற்று திருமாலை நோக்கி, 'ஓ! தேவரே! தேவகணங்களுக்கு ஈஶ்வரனான இந்திரன் பிரம்மஹத்தியினால் அவமதிக்கப்பட்டான் (எல்லாருக்கும்) முன் உண்டானவரும் உலகத்திற்கு பிரபுவுமான நீரே எங்களுக்குக் கதி எல்லாப் பிராணிகளையும் காப்பதற்காக வியாபகராயிருக்கும் தன்மையை அடைந்தீர். ஓ! தேவகணங்களுக்கெல்லாம் தலைவரே! விருதரன் உம்முடைய வீரியத்தால் கொல்லப்பட, இந்திரன் பிரம்மஹத்தியால் வியாபிக்கப்பட்டான் அவனுக்கு விமோசனத்தைச் சொல்லும்' என்று சொன்னார்கள்

'விஷ்ணுவானவர் அவர்களுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, 'இந்திரன் என்னையே ஆராதிக்கட்டும் நான் இந்திரனைப் பரிசுத்தம் செய்வேன் இந்திரன் புண்ணியமான அஶ்வமேதத்தால் என்னை ஆராதித்து ஓரிடத்திலிருந்தும் பயமில்லாதவனாகி மறுபடியும் தேவர்களுக்கு இந்திரனாவான் துஷ்ட புத்தியுடைய நகுஷனும் தன் செய்கைகளால் நாசத்தை அடைவான் ஓ! தேவர்களே! சோர்வில்லாதவர்களாகச் சில காலம் இதைப் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னார்

மங்களகரமாயும் ஸத்யமாயும் அமிருதத்திற்கு ஒப்பாயுமிருக்கிற திருமாலினுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, உடனே, உபாத்தியாயருடன் கூடின எல்லாத தேவர்களும் ரிஷிகளும், இந்திரன் பயத்தால் வருத்தமுற்று எவ்விடமிருக்கிறானோ அவ்விடத்தை அடைந்தார்கள் ஓ! அரசனே அவ்விடத்தில் மஹாத்மாவான மஹேந்திரனுடைய பரிசுத்திக்காக பரம்மஹத்தியை நிவருத்தி செய்வதும் மிகப் பெரிதுமான அஶ்வமேதமானது நடந்தது ஓ! யுதிஷ்டிர! தேவேஶ்வரனான இந்திரனோ, ப்ரம்மஹத்தியைப் பிரித்து விருக்ஷங்களிலும் நதிகளிலும் பர்வதங்களிலும் பூமியிலும் ஸ்திரீகளிடத்திலும் பிராணிகளிடத்திலும்

கொடுத்துவிட்டுக் கவலை நீங்கினவனும் பாவத்தை நீக்கினவனும் நல்ல மனமுடையவனுமானனை பிறகு, வலாஸுரனைக் கொன்றவனும் சசி தேவிக்குப்பதியுமான தேவனுனவன ஸ்தானத்திலிருந்தும அசைக்க முடியாதவனும் வரதானத்தால ஸஹிக்க முடியாதவனும் எலலா பிராணிகளுடைய பலத்தையும நாசம செயபவனுமான நகுஷனைப் பார்த்துவிட்டு மறுபடியுமே ஒளிர்ந்தான எலலாப பிராணிகளுக்கும் காணமுடியாதவனுகக் காலத்தை எதிரபாரத்துக்கொணடு ஸஞ்சரித்தான். இந்திரன் ஒளிர்ந்தவுடனே, இந்திராணியானவள சோகத்தை அடைந்தாள் மிகவருத்தத்துடன்கூடினவளான தேவியானவள, அப பொழுது, 'ஆ! இந்திர!' என்று புலம்பினுள 'நான தானத்தையும் ஹோமத்தையும் செயதும குருக்களை ஸந்தோஷிகக செய்து மிருப்பேனேயானுல, என்னிடம ஸத்யமிருக்குமேயானுல, ஒரு பாத தாவையே உடையவளாகக் கடவேன் நான், பரிசுத்தமானவளும் தேவர்களுக்கு நன்மையானவளும் உத்தராயணத்தில தொடஙகியிருப்பவளுமான இந்த ராதரிதேவியை வணஙகுகிறேன் எனனுடைய மநோரதமானது கைகூடட்டும்' என்ற அவவிடத்தில அவள பரிசுத்தையாய ராத்ரிதேவியை உபாவித்தாள அந்தராதரிதேவியானவள் (இந்திராணியினுடைய) பாதிவரதயத்தினுலும் ஸத்யத்தினுலும [1]உபஸருதியை அழைத்தாள் அபபொழுது, இந்திராணி, 'எந்த விடத்தில் இந்த தேவராஜன் இருக்கிறுனே அந்த இடத்தை எனக்குக் காடடு' [2]ஸத்யம் [3]ஸத்யத்தால் காணப்படடும்' எனறு உபஸருதிதேவியை நோக்கிச சொன்னுள.

பதினன்காவது அத்யாயம்.

லோபாத்யோக பர்வம். (தொடர்ச்சி)

——:o:——

(இந்திராணி உபஸ்ருதியுடன் சென்று தாமரைத் தண்டினுள்ளிருந்த இந்திரனைக்கண்டு நகுஷன் வலாற்றைக் கூறியது)

பிறகு, உபஸருதியானவள் ரூபதைதாடுகூடிய பதிவ்ரதையான இந்திராணியை வந்தடைந்தாள பருவமும் ரூபமுமுடையவளும் ஸரீ பதத்தில் வந்தவளுமான அந்த உபஸருதிதேவியைப பார்த்து இந்தி

1 'ஸந்தோஷத்தைத் தெளிவிக்கிற தேவி' என்பது பழைய வுரை.
2. 'இதுவாகிறபடி' 3 'இந்திராணியின் கற்பினுல'

ராணியானவள் மனத்தில் மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைந்து அவளைப பூஜித்து, பிறகு, 'ஓ! சிறந்த முகத்தையுடையவளே! நான் உன்னை அறிய விரும்புகிறேன். நீ யார்? சொல்' என்று சொன்னாள் உபஶருதி, 'ஓ! லர்வணயமுளளவளே! தேவியே! நான் உபஶ்ருதி. உன்னுடைய ஸமீபததை அடைந்தேன் உன்னுடைய ஸத்யத்தால உனக்கு நேரில தோனறினேன் நீ பதிவரதை யமததோடும் நியமத்தோடும கூடினவள தேவனும் வருததிரசதருவுமான இந்திரனை உனக்குக் காண்பிப்பேன் சீக்கிரம் பின்தொடர்நதுவா உனக்கு மஙகளமுண்டாகுக. தேவஶரேஷடனை பதியைப பார்ப்பாய்' என்று சொன்னாள உடனே, புறப்பட்டவளான அநதத தேவியை அந்த இந்திராணியானவள பின்தொடாந்தாள அவள், தேவவனஙகளையும அநேக பாவதஙகளையும் தாண்டி அப்பால் இமயமலையையும தாணடி, வடபாகத்தை அடைந்தாள் ஸமுததிரததையும அடைந்து அனேக யோஜனை விஸ்தாரத்தோடு கூடியதும் பலவிதமான விருக்ஷங்களாலும் கொடிகளாலும சூழப்பட்டதுமான ஒரு பெரிய தீவை அடைந்தாள். அவவிடததில திவயமானதும் பலவித பக்ஷிகளால வியாபிக்கபபட்டதும் நூறு யோஜனை அகலமும் அவ்வளவு நீளமும் உளளதும் மங்கள கரமுமான தடாகத்தைப் பார்ததாள ஓ! பாரத! அந்தத் தடாகத்தில திவ்யமானவைகளும் பஞசவர்ணங்களையுடையவைகளும் வண்டுகளால ரபதிக்கப்பட்டவைகளும் நன்றாக மலர்ந்தவைகளும் ஆயிரக்கணக்குமான தாமரைமலர்கள் இருந்தன. அந்தத் தடாகததின் மத்தியில் பெரிதும் சுபமாயுளளதுமான ஒரு தாமரைக்கொடியானது வெண்மையானதும் உயாந்த தண்டோடுகூடினதும் பெரிதுமான தாமரை மலரினால வியாபிக்கபபடடிருந்தது தாமரைப பூவினுடைய தண்டைப பேதித்துக்கொணடு அந்த இந்திராணியோடு பிரவேசித்தாள் அதில் தாமரைத தணடின் நூலில புகுந்திருந்த இந்திரனையும் பார்த்தாள் மிக்க ஸூக்ஷமமான ரூபத்தோடிருப்பவனும் பிரபுவுமான அவனைப் பாரதது, தேவியும் அந்த உபஶருதியும் ஸூக்ஷ்மரூபததைத தரிக்கிறவாகளானார்கள அபபொழுது, இந்திராணி இந்திரனை ப்ரஸிததமான முன் செயகைகளால் துதித்தாள. துதிக்கபபடடவனும் சத்ருக்களுடைய பட்டணத்தைப் பேதிக்கிறவனுமான தேவன் அப்பொழுது இந்திராணியை நோக்கி, 'எதற்காக வந்தாய்? எபபடி என்னை அறிந்தாய்?' என்று கேட்டான்

அப்பொழுது, அவள அவனிடத்தில் நகுஷனுடைய சேஷ்டை

யைக்குறித்துச் சொன்னதாவது: 'ஓ! நூறு அஸ்வமேதம் செய்தவரே! நகுஷனுனவன் மூன்று உலகங்களிலும இந்திரத்தன்மையை அடைந்து வீரியத்தையுடையவனும் கொழுப்பையுடையவனும் கெட்ட எண்ணத்தையுடையவனுமாகி என்னைத் தன்னிடம் வரச் சொன்னுன். குரூரனுன அவன் எனக்குக் காலதையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறுன். ஓ! பிரபுவே! நீர் ரகஸியாமறபோலுல அவன் என்னைத் தன்வசம் செய்வான். இதலுல, நான் உம்முடைய ஸமீபம் விரைந்து வந்தேன். ஓ! பெரிய புஜங்களையுடையவரே! குரூரனும் பாபத்தில உறுதியுடைய வனுமான நகுஷனைக் கொலலும் திதியின் புத்ரர்களையும் தனுவின் புத்ரர்களையும் கொன்றவரே! உம்முடைய ஸவரூபததை வெளியிடும். ஓ! விபுவே! தேஜஸை அடையும். தேவராஜயத்தையும் ஆளும்' என்று சொன்னுள்.

பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

லோபாத்யாக பர்வம். (தொடர்ச்சி)

—:o:—

(இந்திராணி நகுஷனை ஸப்த ரிஷிகள் சுமக்கும் பல்லக்கில் வரச் சொல்லியதும், பிருஹஸ்பதியின் விருப்பப்படி அக்னிதேவன் ஜலம் தவிர மற்றவிடங்களில் தேடிக் காணுமல் மீண்டதும்)

சசீதேவியினுல இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்தப் பகவான், மறுபடியும் அவளை நோக்கி, 'ஓ! காந்திபொருந்தியவளே! இது பராக்ரமதிற்கு ஸமயமன்று. நகுஷன் மிக்க பலசாலி. ரிஷிகளாலே ஹவையங்களாலும் கவயங்களாலும் விருததி செய்யபபட்டுமே இருக்கிறுன். ஓ! தேவி! இந்த விஷயத்தில ஒரு நீதியை ஏற்படுத்துவேன். அதனைச்செய்யக் கடவாய். நீ அதனை ரகஸ்யமாகவும் செய்யவேண்டும். மங்கள குணமுடையவளே! ஒருவரிடதிலும் சொல்லக்கூடாது. அழகான இடையுடைவளே! நீ ஏகாந்ததில் நகுஷனை அடைந்து சொல்லு (அதாவது):—'ஓ! ஜகத்திறகுப் பதியாயுள்ளவரே! திவ்யமான ரிஷி வாகனத்தால என்னை அடையக் கடவீர். இவ்விதம் செய்தால, நான் ப்ரீதியடைந்து உம்முடைய வசமாவேன்' என்று அவனுக்குச்சொல' எனறு சொன்னுன். கமலங்களைப்போன்ற கண்களையுடையவளான பதிவ்ரதையானவள், தேவராஜன் இவ்விதம சொல்லியதைக் கேட்டு, உடனே, 'அபபடியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு நகுஷனைக் குறித்துச் சென்றுள.

அபபொழுது, நகுஷன், புன்னகையுடன் இடையுடையவளே! சுத்தமான புன்னகை உடையவளே! உனக்கு நலவரவா? நான் என்ன செய்யவேணுமம்? கலயாணி! பக்தனுனஎன்னை அடையக் கடவாய் நல்ல மனமுளளவளே! எதை விரும்புகிறுப்? கலயாணி! அழுகான இடையுடையவமளே! உனக்கு எது செய்ய வேணுமோ அதைச செய்வேன் நீ லஜஜை அடையவேணுடாம் சிறந்த இடையுள்ளவளே! என்னிடம நம்பிக்கை வை. தேவி! ஸதயத தோடு பரதிஜ்ஞை செய்கிறேன நீ சொன்னதைச செயவேன்' என்று சொன்னன்

இந்திராணி, (அவனைநோக்கி) 'ஓ! ஜகததிறகுப பதியாயிருப்பவரே! உம்மால எனக்கு ஏறபடுததபபட்ட காலததை எதிர்பார்க்கிறேன் தேவ நாயகரே! பிறகு, நீரே என்னக்குப பதியாகப் போகிறீர் ஓ! தேவ ராஜரே! மனத்திலுளள காரியத்தைச சொலலுவேன். உறுதிசெயது கொளளக் கடவீர ஓ! அரசரே! எனக்குப பிரியமான இந்த வார்த் தையை அன்புடன்செய்வீராலை சொல்லுவேன பிறகு, உமமு டைய வசதததை அடைந்தவளாய்

யானைகளும் தோகளும வாகனங்களாயிருந்தன. ஓ! தேவர்நாயகரே! இப்பொழுது, உமக்கு, விஷ்ணுவுகும் ருத்ரருக்கும் தேவர்களுக் கும் ராக்ஷஸர்களுக்குமில்லாத புதிதான வாகனத்தை விரும்புகிறேன். ஓ! விபுவே! ராஜரே! மஹாபாக்யவான்களான எல்லா ரிஷிகளும் சேர் ந்து பல்லக்கினுல உமமைத தாங்கவேணடும். இதுவே எனக்கு விருப்ப மாயிருக்கிறது. அஸுராகளுக்கும தேவாகளுக்கும்ஸமானாக இருக் கத்தக்கவர் அல்லீர பாரவையினுலேயே உமது வீரயத்தால் எலலா ருடைய தேஜஸையும கிரஹிக்கிறீர் வீர்யவானுன ஒருவனும் உமக்கு எதிராக நிறப்பதறகுச சக்தனிலலை' என்று சொன்னள்.

இவவிதம் சொல்லபபட்டவனுன நகுஷன் அப்பொழுது மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான். தேவேந்திரனுன அவன் குறறமற்ற வளான அவளை நோக்கி, 'ஓ! சிறந்த நிறமுடையவளே! உன்னால் சொல் லபபட்ட இந்த வாகனமானது அபூர்வமாயுள்ளது தேவியே! எனக்கு நன்கு ருசிதிருக்கிறது. சிறந்த முகததையுடையவளே! உனக்கு வசமாயிருக்கிறேன். எவன் மூனிவர்களை வாகனங்களாகச் செய்கி றனே அவன் அற்பமான பராக்ரமத்தை உடையவனுக இருக்கமாட டான். நான் தவமுடையவனும பலமுடையவனும் சென்றது வரு வது இருக்கிறது இவைகளுக்கு ப்ரபுவுமாயிருக்கிறேன் நான் கோபத்

தை அடைந்தால உலகமிராது என்னிடம் எலலாம் ஸ்தாபிக்கபபட்டிருக்கின்றன. சுததமான புனனகையுடையவளே! நான் கோபத்தை அடைந்தால், தேவாகளும் தானவாகளும் கந்தர்வாகளும் கின்னராகளும் உரகாகளும் ராகஷஸர்களும் எல்லா உலகஙகளும்(என்னை எதிர்கபபோதியவைகளாகா. நான் கணணுல் யாரைப் பாக்கிறேனே அவனது பலததை அபகரிக்கிறேன். நான தேவாகளுக்கு இந்திரனுக இருக்கிறேன; உலகஙகளுக்குப் பெரிய ஈசுவரனுமாயிருக்கிறேன். ஹவய முமம கவயமும் அனுதியான உலகங்களும் என்னிடததிலேயே உளளன ஆகையால, தேவியே! உன்னுடைய வாதததையைச செயவேன. ஸங்தேகமிலலை. என்னை ஸபதரிஷிகளும் அபபடியே எலலாப் பிரமம ரிஷிகளும வகிபபாகள. ஓ! சிறந்த நிறமுளளவளே! என்னுடைய மாகாதமியததின சொக்கையையும் செழிப்பைபும பார' என்று சொன்னன் ஓ! பாரத! இவவிதம சொல்லிவிடடு, சிறந்த முகததையுடையவளை அந்தத தேவியை விடடுவிட்டு, பிறகு, அந்த நகுஷனை பலததின வீரியததால நன்றுக ஆலோசிதது ஸுப்ரதீகமென்கிற கஜததையும் ஐராவதததையும ஹம்ஸஙகள பூணட விமானத்தையும குதிரைகள பூணட தேரையும் விட்டுவிட்டு மிக்க கொழுப்பினுல மஹாமுனிவாகளை அவமதித்ததத தவக்தில நிலைததிருபபவர்களான ரிஷிகளை விமானத்தில சோப்பிததுப பிராமமணாகளுக்கு அஹீதனும் பலதோடு கூடினவனும் மததகின் பலததினுல வெறிகொண்டவனும் காமதகிறகுரிய செய்கையுளளவனும் துஷ்ட புதியுடையவனுமான அவன் அந்த ரிஷிகளைச சுமக்கச செய்தான்

நகுஷனுல் விடபபட்ட தேவியும் உடனே பிருஹஸபதியை நோக்கி, 'எனக்கு நகுஷனுல் செய்யப்பட்டிருக்கிற காலதலில்யானது சிறிதுதான் மிசசமிருக்கிறது. (ஆகையால), நீர் சீக்கிரம இந்திரனைத் தேடும பக்தையான எனக்குத் தயைசெய்யும' எனறு சொன்னாள பகவானுன பிருஹஸ்பதி, 'அபபடியே ஆகட்டும்' எனறு சொலலி, அவளை நோகி, 'ஓ! தேவியே! துஷ்டசிததமுடையவனுன நகுஷனிட மிருந்தும் நீ பயபபடவேணடாம. இவன் தெடுநாள நிலைக்க மாட்டான. இழிந்த மனிதனுகிய இவன் போய்விடடான். மங்களமுண்டாகுக முள்ளவளே! தாமத்தை அறியாதவனுன இவன் மஹரிஷிகளைச சுமக்கச செயவதனுலும் கெடடான இந்த மகிகெட்டவனுடைய நாசததிறகாக நானும யாகதததைச செய்கிறேன். இந்திரனையும் தெரிதது கொளளுகிறேன். நீ பயபபடாதே. உனக்கு மங்களமுண்டாகுக'

என்று சொன்னார்.

பிறகு, மிக்க தேஜஸுள்ள பிருஹஸ்பதியானவர். இந்திரனைத் தெரிந்துகொளவதின்பொருட்டு அக்னியை ஜ்வலிக்கச்செய்து சிறந்ததான ஹவிஸை விதிப்படி ஹோமம் செய்தார். ஓ! ராஜனே! அவர் ஹோமம் செய்துவிட்டு அக்னியை நோக்கி, 'இந்திரனைத் தேடும்' என்று சொன்னார். அதனால், பகவானும் தேவருமான அக்கினியானவர் தாமே அத்புதமாய் ஸதிரீவேஷத்தைச் செய்துகொண்டு அவவிடத்திலேயே மறைந்தார் அவர் திசைகளையும் மூலைத்திசைகளையும் மலைகளையும் காடுகளையும் பூமியையும் அந்தரிக்ஷத்தையும் தேடிப்பார்த்து, உடனே மனோவேகமாக நொடிக்குள் பிருஹஸ்பதியை வந்தடைந்தார் பிரஹஸ்பதியைநோக்கி, 'ஓ! பிருஹஸ்பதியே! தேவராஜனை இப்பொழுது ஓரிடத்திலும் காணவில்லை. ஜலங்கள் பார்க்கபபடாமல் மீதியிருக்கின்றன எப்பொழுதும் ஜலங்களில் ப்ரவேசிக்க எனக்கு உதஸாஹமில்லை. ஓ! பிராம்மணரே! எனக்கு அவைகளில செல்லுகை கிடையாது. உமக்கு வேறென்ன செய்யவேண்டும்?' என்று சொன்னார். தேவகுருவானவர், அவரை நோக்கி, 'ஓ! மிக்கதேஜஸையுடையவரே! ஜலத்தில்போம்' என்று சொன்னார். அக்கினியும் அவரைநோக்கி, 'ஓ! மிக்க தேஜஸையுடையவரே! ஜலததில் பிரவேசிக்கச் சக்தியில்லாதவனாக இருக்கிறேன். இந்த ஜலத்தில் எனக்கு நாசம் ஏற்பட்டுவிடும். உம்மைச சரணமடைந்தேன் உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகுக அப்புக்களிலிருந்து அக்கினியும் ப்ராம்மண ஜாதியிலிருந்து க்ஷதரியஜாதியும் கருங்கல்லிலிருந்து இரும்பும் உண்டாயின ஆகையால், எங்கும் செலலுகிற அவைகளுடைய சக்திகள அவறறின் காரணஙகளில் அடங்குகின்றன' என்று சொன்னார்.

பதினாறாவது அத்யாயம்.

ஸைநோத்யோகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

———:o:———

(பிருஹஸ்பதியால் பலப்படுத்தப்பட்ட அக்கினி இந்திரனைத் தேடித் தெரிவித்ததும், பிருஹஸ்பதி இந்திரனிடம் சென்று அவனைத் துதித்ததும் குபோன்முதலியோர் அங்குவந்ததும், இந்திரன் அக்கினிக்குப் பாகம்கொடுத்துக் குபோன்முதலியோரைத் திக்குப்பாலகராக்கியதும்.)

பிருஹஸ்பதி, 'ஓ! அக்னியே! நீர் எல்லாத்தேவாகளுக்கும் முகமாயிருக்கிறீர். நீர் ஹவிஸைத் தாங்குகிறவராயிருக்கிறீர் நீர் எல்லா பராணிகளுள்ளும் ஸாக்ஷிபோல மறைந்து ஸஞ்சரிக்கிறீர் கவிகளானவர்கள் உம்மை ஒருவராகச் சொல்லுகிறார்கள் உம்மை மறுபடியும் (காரஹபதய ஆஹவநீய தக்ஷிணாக்னி என்று) மூன்று விதமாகவும் சொல்லுகிறார்கள். ஓ! ஹவிஸைப் புஜிக்கிறவரே! உம்மால் விடப்பட்டால் இந்த உலகம் உடனே நசிக்கும் வேதியர்கள் உம்மை வணங்கித் தங்கள் காமங்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட சாஶ்வதமான கதியைப் பதனிகளோடும் புதராகளோடும் அடைகின்றார்கள் ஓ! அக்னியே! நீர்தாம் ஹவிஸை வஹிக்கிறீர் நீரே சிறந்ததான ஹவிஸ் [1]ஸதரங்களாலும் [2]யஜ்ஞங்களாலும் சிறந்தவைகளான அஶ்வமேதாதியாகங்களாலும் உம்மையே ஆராதிக்கிறார்கள் ஓ! ஹவ்யவாஹரே! நீர் இந்த மூன்று உலகங்களையும் படைத்து முடிவுக்காலமேற்பட்டபொழுது விருத்தி அடைந்து மறுபடியும் தகித்துவிடுகிறீர் ஓ! அக்னியே! நீர் எல்லா உலகத்திற்கும் உற்பத்திகாரணம் ஓ! அக்னியே! நீரே மறுபடியும் [3]ஆதாரமாகவும் இருக்கிறீர் ஓ! அக்னியே! விதவானகள் உம்மை மேகங்களாகவும் மின்னல்களாகவும் சொல்லுகிறார்கள் உம்மிடமிருந்தும் ஜ்வாலைகள் வெளிக்கிளம்பி எல்லாபராணிகளையும் பொறுக்கின்றன உம்மிடத்தில் எல்லா ஜலங்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உம்மிடத்தில் இந்த எல்லா உலகமும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன பரிசுத்தம் செய்யவரே! மூன்று உலகங்களிலும் உம்மால் அறியப்படாதது ஒன்றும் இல்லை எல்லாம் தம் காரணத்தில் பிரவேசிக்கின்றன ஸந்தேகமில்லா

---

1 பல யஜமானாகளால் பல வருஷங்கள் செய்யப்படுவது

2 ஒரு யஜமானனால் செய்யப்படுவது

3 லயஸ்தானம் என்பது பழைய உரை.

மல அபபுக்களில பிரவேசியும். ஈானீ உமமை ப்ரம்மததைச சோந்தவை களும் ஸநாதனமுமான மந்திரஙகளால் விருததி அடையச செய்கிறேன்' என்று சொன்னார்

பகவானுமை தீக்கதாசியும் சிறநதவருமான அந்த அக்னி இவவிதம துதிக்கபபடடு பரீதியுடன உடனே பிருஹஸபதியை நோக்கி, 'உமக்கு இந்திரனைக் காண்பிக்கிறேன். உமக்கு இதனை ஸதயமாகச சொலலு கிறேன்' என்று உததமமான வாததையைச சொன்னார உடனே, அக்னி, ஸமுத்திரங்களிலும் சிறகுளஙகளிலுமிருக்கிற அப்புக்களில பிரவேசித்து எந்த ஸரவிலை இநதிரன் ஒளிந்திருக்கிறானோ அதனை அடைந்தார். ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டனே! அவர அநதத தடாகததிலும தாமரைமலாகளில் தேடி உடனே தாமரைதணடின் மததியிலிருந் கிற தேவேந்திரனைக் கணடார் உடனே, வேகமாக வநது பிருஹஸ் பதியினிடம பிரபுவான இந்திரன் அணு அளவாயிருக்கிற சரீரதைதாடி தாமரை நூலை அடுததிருபபதாகவும் சொனனார.

உடனே, பிருஹஸபதி தேவாகளோடுமை முனிவாகளோடுமை கநதா வர்களோடும் சென்று, வலாஸுரனைக் கொன்றவனான இந்திரனை அவன மூன்செய்த செயகைகளால் துதிக்கலானார. 'ஓ! இந்திரா! உன்னுலே கரூரனான நமுசியென்கிற மஹாஸுரன் கொலலபபட்டான் அப படியே, தோரமான பிராக்ரமமுடையவர்களான சமபரனும் வலாஸுர னும் கொலலப்பட்டார்கள. ஓ! சதமகனே! வருத்தி அடையக்கட வாய் எலலாச சத்ருக்களையும் நாசம செய்வாய ஓ! இந்திர! எழுந்திரு வந்திருக்கிற தேவாகளையும் ரிஷிகளையும் பார ஓ! விபுவே! மஹேந்திர! அஸுராகளைக் கொன்று உன்னுல உலகஙகள காகபபடடன ஓ! தேவ்ராஜனே! ஜகததிறகுப் பதியாயிருப்பவனே! விஷ்ணுவினுடைய தேஜஸால விருததிசெயயபபடட ஜலதின துரையை எடுதது விருத ராஸுரன் உன்னுல் முன்பு கொலலபபடடான எல்லாப்ராணிகளி லும் நீயே ரக்ஷகனும் துதிக்கததக்கவனுமாயிருக்கிறவன. இவவுல கில உனக்கு நிகரான பராணியானது இலலை ஓ! இந்திரா! உன னுலை எல்லா பராணிகளும தரிக்கப்படுகின்றன நீ தேவாகளுகுகுக் கௌரவத்தைச செய்தாய். ஓ! மஹேநதிர! எலலா உலகங்களையும் காபபாறறு; பலத்தை அடை' எனறு இவ்விதம நன்குதுதிக்க, இந்திரன மெள்ள மெளள விருததியடைந்தான் தனது சரீரததை அடைந்து, அவன் பலத்துடன் கூடினவனுமானான். தேவனை அவன், நிறகிறவரும குருவுமான பிருஹஸ்பதியை நோக்கி, 'தவஷடாவின் புதரனை பெரிய

அஸுரனும் உலகங்களை நாசம செய்தவனும் மிகவும பெரிதான சரீரத்தையுடையவனுமான விருத்ரனும் கொல்லப்பட்டான் உங்களுக்கு என்ன காரியம் மீதியிருக்கிறது ?' என்று கேட்டான் பிருஹஸ்பதி, 'மனுஷ்யனை நகுஷன் என்கிற அரசன தேவர்கள் ரிஷிகள் இவர்களின கணங்களுடைய தேஜஸினால் தேவராஜ்யததை அடைந்து எங்களெல்லாரையும் மிகவும் துன்பஞ்செயகிறான்' என்று சொனனர்

இந்திரன், 'ஓ! பிருஹஸபதியே! நகுஷனனவன் அடைய முடியாத தேவராஜ்யத்தை எபபடி அடைந்தான் ? என்ன தவததோடு கூடினவன் ? எவவித வீரயத்தை உடையவன் ? அவன் இந்திரத்தன்மையை அடைநத வரலாறறையெல்லாம எனக்குச சொல்லும' என்று கேட்டான் பிருஹஸ்பதி, 'ஓ! தேவர்களுக்கு ஈசனே! நீ ஒளிந்து கொண்டபொழுது எலலா உலகமும அரசனிலலாததாகித துன்பததை அடைந்ததும் ஒன்றனிடததிலொன்று பயத்தால நடுக்கமுடையதும பீடை அடைந்ததும் ஆயிற்று பிறகு, கந்தர்வாகளோடும் ரிஷிக்கூட்டங்களோடும் அக்னியோடும், தேவர்கள், மனுஷ்யராஜனை நகுஷனைத் தேவராஜயததில் அபிஷேகம் செய்தார்கள் ஓ! இந்திர! தேவர்கள பயந்தவாகளாகி இந்திரனை விரும்பினாகள பெரிதான அந்த இந்திர பதமானது உன்னால் விடப்படடபொழுது, தேவாகளும் பிதருக்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வப்ரேஷ்டர்களுமாகிய எல்லாரும் சேர்ந்து நகுஷனை அடைந்து, 'நீ எங்களுக்கு அரசனும் உலகத்திறகு ரகஷகனுமாக வேணடும' என்று சொன்னார்கள். நகுஷனும் அவர்களை நோக்கி, 'நான சக்தனுகவில்லை. என்னைத் [1]தவத்தினாலும் [2]பலதினாலும் விருத்தியடையச செய்யுங்கள்' என்று சொன்னன் இவவிதம் சொலலப்பட்ட தேவர்களாலே நகுஷன் விருத்தி செய்யபபட்டுக் கோரமான வீர்யத்தையுடையவனாகி அரசனுமானான். துஷட புத்தியுள்ள அவன் மூன்று உலகங்களுக்கும் அரசனாகி மகரிஷிகளை வாகனமாகச செய்துகொண்டு உலகஙகளில் ஸஞசரிக்கிறான். நீ தேஜஸை அபகரிக்கிறவனும மணகளில் விஷமூளளவனும் மிகவும் கோரனுமான நகுஷனை ஒருகாலும் பாராதே. தேவர்களெல்லாரும மிகவும் பீடை அடைந்தவர்களாகியும் ஸ்வரூபததை மறைத்துச சஞ்சரிக்கிறவர்களாகியும் நகுஷனைப் பார்க்கிறார்களில்லை' என்று சொன்னர்

இவ்விதம, அங்கிரவின் குலத்தவாகளில சிறந்தவரானபிருகஸ்பதி சொல்லுகின்றபொழுது, லோகபாலனை குபேரனும் ஸமரியபுததி

1. இது ரிஷிகளுடையது. 2 இது தேவர்களுடையது.

ரனும் பலநாளாயிருப்பவனுமான யமனும் தேவனான ஸோமனும வருணனும் வநதாாகள அவாகள் வந்து இந்திரனை நோக்கி, 'தெய்வானுகூலத்தால, துவஷ்டாவின புததிரனும் விருததிரனும் கொலலப்பட்டாாகள். ஓ! இந்திரா! தெய்வானுகூலத்தால், க்ஷேமத்தையுடையவனும் காயமிலலாதவனும் சததுருக்களைக் கொன்றவனுமாயிருக்கிற உன்னையும் பார்க்கிறோம்' என்று சொன்னாகள். ஸமர்த்தனான அந்த மகேந்திரனும் உசிதப்படி லோகபாலர்களான அவர்களை அடுத்து, மனத்தில் ப்ரீதியடைந்து, அவர்களை நோக்கி, மறுமொழிசொலலிவிட்டு நகுஷன் விஷயத்தில் தேவாகளுக்குளள புததியை மாறறுவதற்காக ஏவுகிறவனாகி, 'நகுஷன் தேவாகளுக்கு அரசனும் கோரமான ரூபமுடையவனுமாயிருக்கிறான். அவன் விஷயததில் உங்களால எனக்கு ஸஹாயம் செய்யப்படவேண்டும்' என்று சொன்னான் அவாகளும, அவனை நோக்கி, 'ஓ ஈஸா! நகுஷன் கோரமான ரூபமுடையவனும் கண்களில் விஷமுடையவனுமாயிருக்கிறான் அவனுக்கு நாங்கள பயபபடுகிறோம். ஓ! சக்ரனே! நீ நகுஷராஜனை ஜயிபபாயானால அப்பொழுது நாஙகள (வரும் நன்மையில) பாகததை அடையவேணடியவர்களாகிறோம்' என்று சொன்னாகள.

அப்பொழுது, இந்திரன் (வருணனை நோக்கி), 'ஆகட்டும். அப்புக்களுக்குப பதியான நீயும் யமனும் குபேரனும் என்னால அபிஷேகத்தை அடையக் கடவீாகள. இப்பொழுது, சததுருவும் கோரமான பாாவையுடையவனுமான அந்த நகுஷனைத் தேவர்களுடன் ஜயிப்போம்' என்று சொன்னான பிறகு, அக்னியும், இந்திரனை நோக்கி, 'எனக்குப பாகம கொடு உனக்கு உதவிசெய்கிறேன்' என்று சொன்னான் இந்திரன் அவனை நோக்கி, 'ஓ! அக்னியே! உனக்கும் ஏறபடும் இநதிரன் அக்னி இருவாகளுக்கும் பெரிதான யாகத்தில் ஒன்றான பாகமானது ஏற்படப போகின்றது' என்று சொன்னான். பகவானும் பாகசாஸனனும் வரம் அளிபபவனுமான மஹேந்திரன் இவவிதம் ஆலோசிததுக் குபேரனை எலலா யக்ஷாகளுக்கும் தனங்களுக்கும் பதியாகவும், யமனைப் பிதருக்களுக்குப பதியாகவும், வருணனை அபபுக்களுக்குப பதியாகவும், (ஏறபடுததிப்) பூஜிதது ஆதிபததியத்தை அளித்தான்.

பதினேழாவது அத்யாயம்

ஸேநோத்யோகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

——:o:——

(அகஸ்தியர் இந்திரனிடம் வந்து நகுஷன் தேவராஜ்யத்திலிருந்து நழுவியதைச் சொல்லியது.)

பிறகு, புததிமானான தேவராஜன் நகுஷனைக் கொல்லும் உபாயத்தை லோகபாலர்களோடும் தேவாகளோடும ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில, அவவிடததில் சிறந்த தவமுடையவரான அகஸ்தியபகவான் காணப்பட்டாா அவா இந்திரனை உபசரிதது, 'நீ, தெய்வானுகூலத்தால், விஶவரூபனையும் விருததிரனையும் வதைதது விருத்திஅடைகிறாய் ஓ! புரந்தரனே! இபபொழுது, தெய்வானுகூலததால, நகுஷன் தேவராஜ்யததிலிருந்தும் நழுவிவிட்டான் 'ஓ! வலாஸுரனைக கொன்றவனே! தெய்வவசத்தால, பகைவாகளை மடித்தவனான உன்னைப் பார்க்கிறேன்' என்று சொன்னாா இந்திரன், 'ஓ! மகாமுனிவரே! உமக்கு நல்வரவு உம்முடைய தரிசனத்தால் நான் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். என்னால கொடுக்கப்பட்ட பாத்யததையும் ஆசமனீயத்தையும கோவையும அாக்கியததையும எறறுக்கொளளும்' என்று சொன்னான் பூஜிக்கபபட்டவரும் ஆஸனததிலிருபபவரும் முனிவர்களில் சிறந்தவரும பிராம்மணஶரேஷடருமான அநத அகஸதியரை நோக்கி, மிகவும ஸந்தோஷததை அடைந்தவனான தேவராஜன, 'ஓ! பகவானே! பிராம்மணஶ்ரேஷடரே! பாவததில் உறுதியுள்ள நஹுஷன் எவவாறு ஸ்வர்ககததிலிருந்து நழுவினான்? இதனை நீர் சொலலிக் கேட்க விரும்புகிறேன' என்றான்.

அகஸதியா, 'ஓ! சக்ரனே! துஷ்டபுததியுடையவனும் தீயஒழுக்கமுடையவனும் பலததால கொழுத்தவனுமான நகுஷன ஸ்வர்க்கததிலிருந்து நழுவின பிரியவாாததையைக் கேள ஜயசாலிகளிற் சிறந்தவனே! ஓ! தேவனே! வாஸவனே! பெரிய பாககியம் பெறறவாகளான தேவரிஷிகளும் களங்கமற்றவர்களான பிரம்மரிஷிகளும பாவத்தைச் செய்கிறவனான அந்த நகுஷனைச சுமந்து சிரமத்தால பீடை அடைந்தவாகளாகி நகுஷனை நோக்கி, 'கோக்களுடைய [1]ப்ரோக்ஷணததில் சொல்லபபட்ட பிராம்மணஙகளும மந்திரஙகளும் உனக்குப் பிரமாணமா? அலலது, இல்லையா?' என்று ஸந்தேகத்தைக் கேட்டார்

1. யாகததில் வதம; ஆஶ்வமேதிக பாவம், 371-ம பக்கம் குறிபபில் காண்க.

களை. தமோகுணத்தால் அறிவு மழுங்கிய நகுஷன், அவர்களை நோக்கி, 'இல்லை' என்று சொன்னான். ரிஷிகள், 'அதாமத்தில் அதிகமாகப் பிரவிருத்தித்தவனான நீ தாமதத்தை அறியவில்லை முன் எங்களுக்கு மஹரிஷிகளால் இது பிரமாணமாகச் சொலலபபட்டது' என்று சொன்னார்கள். ஓ! வாஸவனே! பிறகு, அவன் முனிவர்களோடு விவாதம செய்து, உடனே, அதர்மத்தால பீடிக்கபபட்டவனைப் பாதத்தால என்னை தலையில் இடித்தான் அதனால, பூபதியானவன் பராக்கிரமம் கெட்டு ஒளியும் இழந்தவனான பிறகு, தமோகுணத்தால மூடபபட்டவனும் மிகவும் பீடை அடைந்தவனுமான அவனை நோக்கி, நான், 'அரசனே! மூடா! பாபி! நீ முன்னோர்களால் செய்யப்பட்டதும பிரம்மரிஷிகளால் அனுஷ்டிக்கபபட்டதுமான புணணியத்தைத் தூஷித்ததாலும், என்னுடைய தலையில உதைத்ததாலும, பிரமமாவுக்கு ஸமானர்களும் நெருங்கமுடியாதவர்களுமான முனிவர்களை வாகனங்களாகச செயது சுமக்கச செய்ததாலும் ஒளிகெடடுப புண்ணியம்நசித்து, ஸவர்க்கத்திலிருந்தும் பூதலத்தில நழுவி நசிக்கக்கடவாய். பதினாயிரம் வருஷங்கள் பெரிய ஸாபபத்தின் உருவத்தைத தரித்து ஸஞசரிபபாய (அந்த வருஷங்கள்) பூர்ணமான பிறகு, மறுபடியும, ஸவர்க்கத்தை அடைவாய் பிராம்மணசாபத்தால கெடுக்கப்பட்ட நீ உன்னுடைய வமசத்தில்உண்டாகும யுதிஷ்டிரனென்பவனைப் பார்த்தபின் ஸவர்க்கத்தை அடைவாய' என்று சொன்னேன். ஓ! சதத்துருக்களைச சேர்க்கிறவனே! அந்த துராத்மாவானவன் இவ்விதம் தேவராஜ்யத்திலிருந்தும் நழுவினான். ஓ! இந்திரனே! தெய்வாதீனத்தால் விருத்தியடைகிறோம். பிரமமரிஷிகளுக்குத் தீங்கு செய்பவனான அவன் கெடுக்கப்பட்டான் ஓ! இந்திராணீவல்லப! ஸ்வர்க்கத்தை அடை இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும் பகைவர்களை வென்றவனும் மஹரிஷிகளால் துதிக்கப்படுகிறவனுமாகி உலகங்களைக் காப்பாற்று' என்று சொன்னார்.

ஓ! அரசனே! பிறகு, மகரிஷிகணங்களால் சூழபபட்ட தேவர்களும் பிதிருக்களும் யக்ஷர்களும் நாகாகளும ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் தேவகன்னிகைகளும் அப்ஸரஸ்திரீகளுடைய கூட்டங்களும் குளங்களும் ஆறுகளும் மலைகளும் கடல்களும் எலலாரும மிகவும் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவர்களாகி ஸமீபத்தில் வந்து, (இந்திரனை நோக்கி), 'ஓ! சத்துருக்களை ஸம்ஹரிகின்றவனே! தெய்வவசத்தால, விருத்தி அடைகிறாய். தெய்வாதீனத்தால், பாபியான நகுஷன் புதத்திமானான அகஸ்திய முனிவரால் கெடுக்கப்பட்டான் தெய்வாதீனத்தால, பாவ

மான நடையுள்ளவனான அவன் பூதிலத்தில் ஸர்பமாகச் செய்யப்பட்டான' என்று சொன்னாகள

பதினெட்டாவது அத்யாயம்.

ஸேநோத்யோகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

—:o:—

(இந்திரன் மறுபடியும் தேவலோகம் வந்து மூவுலகையும் ஆண்டதும், சலயன் இந்திரன் வரலாற்றல் யுதிஷ்டிரர்முதலியோரைத் தேற்றித் துரியோதனனிடம் வந்ததும்)

பிறகு, கந்தாவக் கூட்டங்களாலும் அப்ஸரஸுகளின கூட்டங்களாலும துதிக்கபபட்டவனும விருததிரனைக் கொன்றவனும ஸமாததனுமான இந்திரன், லக்ஷணங்கள பொருந்தியதும கஜங்களில சிறந்ததுமான ஐராவதத்திலேறி, பெரிதான தேஜஸையுடைய அக்கினி, மகரிஷியான பிருகஸபதி, யமன், வருணன், தனபதியான குபேரன் ஆகிய எலலாத தேவாகளாலும கந்தர்வர்களாலும் அப்ஸரஸுகளாலும சூழபபட்டு ஸவாக்கததை அடைந்தான் நூறு அஶவமேதங்கள செயதவனான அந்தத தேவராஜன் இந்திராணியுடன்கூடிச சிறந்த மகிழ்ச்சியுடன தேவராஜாவாகிப பரிபாலனம் செயதான் அபபொழுது, அவவிடததில் பகவானான அங்கிரஸ்மகரிஷியானவர் காணபபடடார். அவர், அதர்வவேதததின் மந்திரங்களால தேவேந்திரனை நன்றாகத் துதிததார அதனால, பகவானான இந்திரன் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தவனானான அபபொழுது, (அதர்வவேதத்தால் துதிததவரான) அநத அதர்வாங்கிரஸின்பொருடடு, 'இந்த (அதாவ) வேதத்தில் அதர்வாங்கிரஸமென்கிற பெயர் ஏறபடபபோகிறது இதுதான், (நீர் அதறகு ரிஷி என்பதற்கு) உதாரணம் யஜஞத்தில் பாகததையும அடையப்போகிறீர்' என்று வரததையும் அளிததான அப்பொழுது, பகவானும சதக்ரதுவுமான தேவராஜன் இவவிதம் அதர்வாங்கிரஸ மகரிஷியைப பூஜிதது அனுபபினான் ஓ! அரசனே! இந்திரன் மிகமகிழந்து எலலாத தேவர்களையும தவத்தையே தனமாகக் கொண்ட ரிஷிகளையும் நன்றாகப் பூஜிததுத தாமததுடன் பிரஜைகளைப் பாதுகாத்துவந்தான்

இவவிதம, இந்திரனால பத்னியோடு துக்கமானது அடையப்பட்டது பகைவாகளுடைய வதததில விருப்பததால் அஜஞாத வாஸமும செயயபபட்டது ஓ! ராஜஶரேஷ்டனே! துரௌபதியோடும

மகாத்மாக்களான பிராதாக்களோடும் பெரிய வனததில கிலேசத்தை அடைநத இநத விஷயததில நீ கோபம் அடையககூடாது. ஓ! ராஜ ஸரேஷ்டனே! பாரத! கௌரவ நநதன! இநதிரன் விருததிரனைக்கொன்று ராஜயததை அடைந்ததுபோல நீயும ராஜயத்தை அடையபபோகிறாய. கெடட ஆசாரமுடையவனும பிரம்மதவேஷியும பாவபுத்தியுடையவனுமான நகுஷன் அகஸ்தியருடைய சாபததால அடிக்கப்பட்டுப பல வருஷஙகள கேடடை அடைந்தான. பகைவர்களைக் கொல்லுகிறவனே! இவ விதம், துஷ்டபுததியையுடையவாகளான காணன் துரியோதனன் முதலிய உன்னுடைய பகைவாகளும சிக்கிரததில நாசததை அடையபபோகிறார்கள வீரனே! பிறகு, பிராதாககளோடும் இந்தத துரௌபதியோடும் ஸமுத்திரததை எல்லையாகவுடைய இநதப பூமியை அனுபவிக்கபபோகிறாய் வேதததிறகு நிகரான இந்திரவிஜயமெனகிற இந்தச்சரித்திரமானது, சேனையைசசேகரிக்கிறகாலததில ஜயததைவிருமபுகிற அரசனால்கேடகப படததககது ஆகையால, ஜயசாலிகளில சிறநதவனே! உன்னை ஜயத்தைக் கேட்கச செய்தேன ஓ! யுதிஷ்டிரா! மகாத்மாககளானவாகள துதிக்கப் பட்டால விருததி அடைகின்றாகள யுதிஷ்டிரா! துரியோதனனுடைய அபராதததாலும பீமாஜுனர்களுடைய பலததாலும் யுததத்தில மகாத்மாக்களான க்ஷததிரியாகளை இலலாமறசெய்கிற கோரமான இந்தக்ஷயமானது சீக்கிரததில உண்டாகப்போகிறது. எவன் நியமததுடன் இந்திர விஜயமென்கிற இந்தச சரிததிரத்தைப படிப்பானோ அவன் பாவங்களை நீக்கினவனும் ஸ்வர்க்கததை ஜயிததவனுமாக இகத்திலும் பரத்திலும் சந்தோஷததை அடைவான் அவனுக்குச சத்துருவிடமிருந்து உண்டாகும் பயம இலலை அந்த மனிதன் புத்திரனில்லாதவனாகான் ஓர் ஆபத்தையும அடையமாட்டான நீணட ஆயுளையும் அடைவான். எங்கும் ஜயததை அடைவான் ஒருபோதும அபஜயத்தை அடையமாட்டான்' என்று சொனனான்

ஓ! பரதஸரேஷடரே! இவவிதம தர்மத்தைத் தரிப்பவர்களில் சிறந்தவரான தாமராஜா சல்லியனால தேறறபபட்டு அவனை விதிப்படி பூஜிததார். நீண்ட புஜங்களையுடையவரும குந்தீபுததிரருமான யுதிஷ்டிரா சலலியனுடைய வாரத்தையைக் கேடடு, மத்திரதேசதது அரசனான அவனை நோக்கி, 'நீர காணனுக்கு ஸாரத்தியம் செய்யப்போகிறீர ஸந்தேகமிலலை அந்த ஸமயததில அாஜுனனுடைய ஸ்தோத்திரஙகளால காணனுக்குப பலக்குறைவைச செயயவேண்டும்' என்று சொன்னார சல்லியன, 'நீ என்னை நோக்கி வறபுறுததிச சொல்லுகிற

படியே இதைச செயவேன் வேறுளின் செய்யக்கூடியவதையும உனக்குச் செய்வேன' எனறு சொன்னான். பகைவாகளை அடக்குபவரே! பிறகு, மதிதிரதேசாதிபனும செலவவானுமான சலலியன் குந்தீபுததிராகளிடம் விடைபெறறுக்கொணடு சேனையுடன துரியோதனனை அடைந்தான்

பததொன்பதாவது அதயாயம்.

சைனாத்தியாகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

—— o.——

(ஸாத்யகிமுதலியோர் யுதிஷ்டிரரிடமும் கேகதத்தன்முதலியோர் துரியோதனனிடமும் தம் தம் சேனையுடன் வந்தது.)

அதன பிறகு, வீரனும் ஸாதவதாகளுள மகாரதனுமான ஸாதயகி பெரிதான நாலவகைச சேனையுடன் யுதிஷ்டிரரை அடைநதான் மிக வீரியததையுடையவராகளும பறபலதேசஙகளிலிருநதும வந்தவாகளும பலவிதமான ஆயுதஙகளை உடையவராகளும வீராகளுமான அவனுடைய யுததவீராகள சேனையை விளக்கமடையச செயதாகள எண்ணெயிட்டுத தீடடபபடட டவைகளும பிரகாசிக்கினறவைகளுமான பரசுகளாலும பிணடிபாலஙகளாலும சூலாயுதஙகளாலும தோமரஙகளாலும இருபபுலக்கைகளாலும பரிகஙகளாலும தடிகளாலும பாசஙகளாலும நிரமலமான கைவாள்களாலும படடாக்கதிகளாலும விறகளாலும நீயூசஙகளாலும பலவிதமான பாணஙகளாலும அந்தச சேனை சோபிதது மேகததினுடைய பிரகாசமுடையதும ஸ்வரணபரணஙகளால சோபையடைநததுமான அந்தபபடையினுடைய ரூபமானது மினனலகளோடு கூடிய மேகததினுடைய ரூபம்போல இருந்தது. ஓ! அரசரே! ஓர அகெஷளஹிணியான அந்தச சேனையானது அபபொழுது யுதிஷ்டிரருடைய சேனையில புகுநது ஸமுத்திரததை அடைந்த சிறறாறு போல மறைந்தது அபபடியே, சேதி தேசததவாகளில சிறநதவனும பலசாலியுமான திருஷடகேது ஓர அகெஷளஹிணி சேனையை சோதுக்கொணடு அளவறற பராக்கிரமமுடைய பாணடவாகளை அடைந்தான மகத தேசாதிபதியும ஜராஸநதனின் புததிரனும மிக்க வலிமையுடையவனுமான ஜயதஸேனனும் ஓர் அகெஷளஹிணி சேனையுடனே தாமராஜரை அடைந்தான். ஓ! ராஜஸ்ரேஷடரே! அபபடியே, பாணடிய

ராஜனும் கடற்கரையிலுள்ள நீர்வளம் பொருந்திய நாட்டிலுள்ளவர்களும் அநேகவிதமானவர்களுமான படாகளால சூழப்பட்டவனாக யுதிஷ்டிரரை அடைந்தான். அப்பொழுது, அழகான வேஷமுடையதும் நலலபலமுடையதுமான அவனுடைய சேனை அங்குள்ள சேனையில வந்து சேரும்போது பார்க்க இனிமையாயிருந்தது கேகய தேசத்ததிபாகளும் புருஷர்களில் சிறந்தவாகளும் ஒருவர்க்கொருவர் ஸகோதராகளுமான ஐந்து அரசாகள குந்தீபுதராகளை ஸந்தோஷிக்கச செயகிறவாகளாக ஓர் அக்ஷௌஹிணியுடன வந்தாகள பல தேசங்களிலிருந்தும் வந்தவாகளும சூராகளுமான மனிதாகளாலும் மகாரதாகளான தன்னுடைய புத்திராகளாலும சோபிக்குமபடி செய்யப்பட்ட துருபதனுடைய சேனையும் ஏறபட்டது. அப்படியே, மதஸிய தேசததரசனும சேனைக்குப் பதியுமான விராடனும் மலைநாட்டிலுள்ள அரசாகளுடன் பாண்டவர்களை அடைந்தான். மகாதமாக்களான பாண்டவாகளுக்கு இஙகுமஙகுமிருந்தும பலவிதமான துவஜஙகளால வியாபிக்கபபட்டவைகளான ஏழு அக்ஷௌஹிணிகள தாமே வந்தன; கௌரவர்களுடன யுத்தம் செய்ய விருபபமுள்ளவைகளாகப பாண்டவர்களை ஸந்தோஷிக்கவும செய்தன

அபபடியே, துரியோதனனுககு மகிழ்ச்சியைப் பெருககிக் கொண்டு பகததத்தனென்கிற அரசன் ஓர் அக்ஷௌஹிணி சேனையைக் கொடுத்தான் பொன்னிறமுள்ள சீன தேசததார்களாலும வேடர்களாலும சூழப்பட்டதும் நெருஙகமுடியாததுமான அவனுடைய படையானது கோஙகுவனமபோல விளஙகிறறு ஓ! குருநந்தனரே! அபபடியே, சூரனான பூரிஶரவஸும சலலியனும் தனித்தனி ஒவ்வோர் அக்ஷௌஹிணியுடன துரியோதனனை அடைநதாகள. ஹாத்திகயனான கிருதவாமாவும் போஜாகளோடும் அந்தகர்களோடும குகுராகளோடும ஓர் அக்ஷௌஹிணி சேனையுடனே துரியோதனனை அடைந்தான் வனமாலை தரிக்கிறவாகளான அந்தப் புருஷஶரேஷடாகளாலே அவனுடைய சேனையானது, விளையாடுகின்ற மதயானைகளால வனம விளங்குவதுபோல விளங்கியது ஸிந்து தேசததிலும ஸௌவீர தேசததிலும் வசிப்பவர்களும் ஜயதரதன்முதலானவாகளுமான மறற அரசாகளும் மலைகளை அசைக்கினறவாகள்போல வந்தாகள. அப்பொழுது, பலவிதமான அவாகளுடைய அக்ஷௌஹிணி சேனையானது, காறறினால் அலைக்கப்பட்டதும் அநேக ரூபமுடையதுமான மேகம் போல

1. பாதம வரையில் தொஙகுகிற மாலை.

விளங்கியது. ஓ! அரசனே! அப்படியே, காம்போஜ தேசததரசனான ஸுதக்ஷிணனும யவனாகளோடும் சகர்களோடும ஓர அக்ஷௌஹிணியுடன் துரியோதனனை அடைந்தான் அவனுடைய சேனைகளின் கூட்டமானது மின்மினிப் பூசசிகளின்கூட்டமபோல விளங்கிறறு அவனும் துரியோதனனை அடைந்து, உடனே, அந்தச சேனையிலேயே மறைந்தான். அப்படியே, மாஹிஷ்மதீநகரவாஸியான நீலனென்கிற அரசனும், நீல நிறமுளள ஆயுதங்களுடையவாகளும் மிக்க வீரியமுடையவர்களும் தென் மார்க்கத்தில வஸிப்பவாகளுமான வீரர்களுடன (துரியோதனனை) வந்தடைந்தான். பெரிதான சேனைகளால சூழபபட்ட அவந்தீதேசத்தரசாகளிருவாகளும தனிததனி ஒவவோா அக்ஷௌஹிணியுடன் துரியோதனனை அடைநதார்கள. ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! அங்கங்கிருந்தும் மகாத்மாக்களான (மற்ற) எல்லா அரசாகளுடைய வேறு மூன்று அக்ஷௌஹிணிசேனைகளும் வநது சோந்தன. இவ்விதம் பதினோர் அக்ஷௌஹிணிகளாகச் சோநத துரியோதனனுடைய அநதச சேனைகள் பலவிதமான துவஜங்களால சூழப்பட்டுக் குந்தீபுதராகளுடன் யுத்தம் செய்ய விருப்பமுடையவைகளாயிருந்தன.

ஓ! அரசரே! பாரதரே! அபபொழுது, ஹஸதினாபட்டணத்தில முக்கியமாகத் தங்கள் படைகளின முக்கியர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் கூட இடம் கிடைக்கவில்லை அதனால, பஞசாபபுத தேசமும் குருஜாங்கல தேசமும் ரோஹிதகமெனகிற வனமும, கேவலமான மருப்பிர தேசமும் அஹிசசதரம் காலகூடம் கங்காகூலம வாரணம் வாடதானம் யமுனையை அடுத்த பாவதம் ஆகிய இவை அடங்கிய மிகவும் விஸ்தாரமுடையதும் அதிகமான தன தானயங்களையுடையதுமான இவ்வளவு இடமும் கௌரவாகளுடைய சேனையால மிகவும் நிரம்பபபட்டதாயிற்று. பாஞ்சாலராஜனால் கௌரவர்களைக்குறித்து அனுபபப்பட்ட அந்தப்புரோகிதர் அவவிடத்தில் அவ்விதம் சோந்ததான படையைப் பார்ததார.

ஸேநோத்யோகபர்வம் முற்றிற்று

உத்யோகபர்வம்.

இருபதாவது அதயாயம்.

ஸஞ்சயயானபர்வம்.

(புரோஹிதர் துருபதன்சொல்லைத் திருதராஷ்டிரன்ஸபையில் சொல்லியது)

அநதத துருபதனுடைய புரோஹிதரோ, திருதராஷடிரனை அடைநது, திருதராஷ்டிரனாலும பீஷமராலும விதுரராலும பூஜிககப் படடு, முதலில எலலாருடைய க்ஷேமததையும சொலலிவிடடு, இவ்விதம் ஆரோககியததையும கேடடு, சேனைததலைவா எலலாருடைய மததியிலும ஒருவசனததைச சொலலலானா.

"அனாதியாயிருககிற ராஜதாமமானது உங்களெலலாராலும அறியபபடடதே. அறியப்படடிருநதும, வாாததையைத தொடங குவதினிமிததமாகச சொலலபபோகிறேன. திருதராஷ்டிரரும பாண்டுவும ஒருவருடைய புததிராகளெனபது பிரஸிததம். பிதருஸமபநதமான தனமானது அவாகளுககுப பொது. இநதவிஷயததில ஸநதேகமிலலை. (அப்படியிருககையில) திருதராஷ்டிரருடைய புததிரர்கள, பிதருதனததையடைய பாணடுவின்புததிரர்கள பிதருஸமபநதமான தனததை ஏன அடையவிலலை? பாண்டவர்கள், முன்பு வனததை அடைநதிருநததால, பிதருதனததையடையவிலலையெனபதும அது திருதராஷ்டிரரால ஆளபபட்டதெனபதும உஙகளுக்குத தெரியும. (இநதககௌரவாகள) அனேக முறை பிராணஹானியைச செயகினற உபாயஙகளாலே முயறசிசெயதும, ஆயுளில மிசசமுடைய அநதப்பாண்டவாகளை யமனவீடடையடையுமபடி செய்யமுடியவில்லை. மகாதமாககளான அவாகளால தஙகளபலததினால மறுபடியும ராஜயமானது விருததி செயயபபடடது. அறபாகளான திருதராஷ்டிர புததிராகள சகுனியைக்கொணடு கபடமாக அதையும அபகரித தனர். இவரால அநதசசெயகையும உசிதமானகாரியமபோலச சம்மதிக்கப்படடது இவவுலகில பெரிதான காடடிலும பதின்மூன்றுவருஷங்கள வஸிககுமபடி செயயபபடடாகள. அபபடியே ஸபையில பததினியோடு மிகககிலேசததை உணடுபண்ணப்படடவாகளான அநத வீராகளாலே காடடில மிகவும குரூரமான பலவித துனபஙகள அடையபபடடன. அப்படியே, [1]விராடநகரத்திலும் மகாத்மாக்களான அவாகளால, வேறு பிறப்பை அடைநதவாகளாலும பாபிகளாலும.

1 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

அடையப்படுவதுபோல மிகக ,, துன்பம அடையப்பட்டது. குரு வமசததில் சிறநதவாகளான அவாகள முனனுண்டான அநதக கொடுஞ்செயலகள எலலாவறறையும பின்னே தளளிவிடடு ஸமா தானததிலேயே கௌரவாகளுடன சோகதையை விருமபு கினறாகள. அவாகளுடைய நடையையும துரியோதனனுடைய நடையையும அறிநது இஙகுளள நண்பாகள துரியோதனனை ஒதது வரும்படி செய்வதறகுக கடமைப்பட்டிருகிறாகள. வீரர்களான அந தப பாண்டவர்கள உலகததிறகு நாசம ஏறபடாமலிருபபதறகாகக் கௌரவர்களுடன போரசெயயாமல தஙகள தனததை விருமபுகின் றார்கள. யுததவிஷயததில துரியோதனனுககு (சேனை அதிகமாக இருப்பதனனும) அநதக காரணததையும காரணமாக நினைக்க வேண்டாம. அவவிதம அவாகள பல்சாலிகளல்லவா? தருமபுததிர ருக்குச சோநதசேனைகளும ஏழு அகஷௌஹிணிகளுளளன. அவை கௌரவர்களுடன போர்புரிய விருபபமுடையவைகளாகி இநத தருமபுத்திரருடைய கட்டளையை எதிரபார்ககின்றன. (ஆயினும), ஸாதகியும பீமஸேனன மகாபலசாலிகளான நகுலஸஹதேவர்கள ஆகிய புருஷச்ரேஷ்டாகளான மறறவாகள ஆயிரம அகஷௌஹிணிக் குச சமானமாயிருககின்றனர ஒனறுசோநதவைகளான இநதப் பதினேர் அகஷௌஹிணிகளும ஒருபககம; மகாபாகுவும அனேகரூப முடையவனுமான தனஞசயன ஒருபககம. எப்படி கிரீடியானவன எல லாசசேனைகளையுங்காடடிலும அதிகரிததவனோ அப்படியே பெரிய புஜங்களுடையவரும மிகக ஒளியுளளவருமான வாஸுதேவரும அதிக ரிததவர். [1]சேனைகளின அதிகததையும தனஞசயனுடைய பராகரம மத்தையும கிருஷ்ணனுடைய புததிசாலிததனததையும அறிநது எநதமனிதன் யுததமசெயவான? ஆகையால, அப்படிப்பட்ட நீங்கள தர்மததையும காலததையும அனுஸரிதது கொடுககவேண்டியதைக கொடுஙகள. உங்களுககு இநத ஸமயம தவறவேண்டாம'' எனறு சொன்னார.

---

1 ஆயிரம அகஷௌஹிணிக்கு நிகரான ஸ்தயகி முதலானவர்களிருப்பதால் சேனைகள் அதிகம் எனபது கருதது.

இருபத்தோராவது அத்யாயம்.

ஸஞ்சயயானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் த்ருபதபுரோஹிதர்கோல் தக்கதென்றதும், கர்ணன் பாண்டவர் வனவாஸமுதலியவற்றைச் சரியாக நிறைவேற்றினால் நாட்டைப் பெறலாமென்றதும், பீஷ்மர் கர்ணனை நிந்தித்ததும், திருதராஷ்டிரன் தான் ஸஞ்சயனைப் பாண்டவரிடம் அனுப்புவதாகச்சொல்லி த்ருபதபுரோஹிதரைத் திருபபி அனுப்பியதும்.)

அவருடைய அந்தவார்த்தையைக கேட்டு ஞானத்தால் பெரியவரும் மிக்கபலமுடையவருமான பீஷ்மர் அவரைப பூஜித்துக கால்தத்தை அனுசரித்து ஒருவார்த்தை சொன்னார். "தெய்வானுகூலத்தால கிருஷ்ணனுடன அவர்களெலலாரும் க்ஷேமமாக இருகக்கிறார்கள. அவர்கள தெய்வானுகூலத்தால ஸஹாயமபெறறவர்களாயும தெய்வானுகூலத்தால் தாமத்தில பறறுளளவாகளாயுமிருகக்கிறார்கள. தெய்வானுகூலத்தால பிரார்தக்களான அந்தக குருக்ஷத்ரவாஸிகள ஸமாதானத்தை விரும்புகிறார்கள். தெயவானுகூலத்தால பாண்டவர்கள் பந்துகளுடன் போரபுரிவதில் மனமிலலாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். உம்மாலேயோ இவையெலலாம் ஸத்தியமாக உரைக்கபபட்டன; ஸந்தேகமிலலை. ஆனால், பிராமணராயிருப்பதால, உமமுடைய வாக்கியம் மிகக கடுமையாயிருகக்கிறதென்பது என்னெண்ணம. அத்தப்பாண்டவர்கள வனத்திலும இவ்விடத்திலும துன்பத்தை அடையுமபடி செய்யப்பட்டார்களை, ஸந்தேகமிலலை. அவர்கள தாமமாகப் பிதாவின் தனமெலலாவற்றையும ஐயமற அடையத்தகுதியுளளவர்கள். பிருதாபுத்ரனான அர்ஜுனன் பலசாலியும அஸ்த்ரத்தில சிரமப்படடவனும மஹாரதனுமானவன். ஸாக்ஷாத வஜ்ராயுதமதரித்த இந்த்ரனையிருந்தாலும எவன்தான் யுத்தத்தில் பாண்டுபுத்ரனான தனஞ்சயனைப் பொறுப்பான்? மறற வில்லாளிகளைச சொலலவும வேண்டுமா? அவன் மூன்று லோகங்களுக்கும ஸமாதானமென்பது என். எண்ணம்" என்று சொன்னார்.

இவ்விதம பீஷ்மர்சொலலிக்கொண்டிருக்கையிலேயே கர்ணன்துரியோதனனை நன்றாகப்பார்த்துக கோபத்தினால அவருடைய வார்த்தையைத் தைரியமாக ஆக்ஷேபித்துப் புரோஹிதரை நோக்கி, 'ஓ! பிராமணா! அந்த விஷம லோகத்தில் எந்தப்பிராணியினால அறியப்படவில்லை? அடிக்கடி ஒருமபித்திரும்பிசசொலலபபட்ட அந்தவார்த்தையால

என்னபயன்? துரியோதனனிமிததம் சகுனியானவன் முநதிச சூதாடடததில ஜயிததான. பாண்டுபுததிரனான யுதிஷ்டிரன பிரதிஜ்ஞையால கர்டடை அடைநதான் அவன் பிரதிஜஞையை நிறைவேறறிவிடடுத தனதநதையின ராஜயததையடைய விருமபவிலலை மூடனபோல மாதஸயர்களுடைய பலததையும பாஞசாலாகளுடைய பலததையும அடுதது விருமபுகிறான. ஓ! விததுவானே! துரியோதனனானவன் பயததினால கடைசியாகக காறபாகமும் கொடான; தர்மததினாலோ சததுருவுககும பூமிமுழுமையையும கொடுப்பான. அவாகள பித்ருபிதாமஹாகளைசசோநத ராஜயததை விருமபுகிறாகளானால பிரதிஜஞை செயதபடி வனததை அடைநது மறுபடி அவவளவுகாலம ஸஞசாரம்செயயவேண்டும. பிறகு, ஓரிடததிலிருநதும பயமிலலாதவாகளாகத துரியோதனனுடைய மடியிலிருக்கலாம. கேவலமான மூர்க்கததனததால அவாகள அதர்மமான புததியைக கொள்ளவேண்டாம. அலலாமலும, அநதப்பாண்டவாகள தாமததைவிடடு யுதததை விருமபுகிறாகளேயானால, இநதககௌரவஸரேஷடர்களை எதிரதது (தோறகும போது) எனனுடைய வாாததையை நினைப்பார்கள'' என்கிற வசனததைசசொனனான.

பீஷ்மர், ''ராதேய! உனனுடையவாாததையால் என்ன பயன் உண்டாகும? அநதச செய்கையை நீ நினைககவேண்டும. எப்பொழுது விராடநகரததில தீரனான அாஜுனன ஒருவனாகவே யுதததில ஆறுமகாரதாகளையும வென்றானோ அபபொழுது அவ்விடத்தில் நீ வரவேயிலலையா? அப்பொழுதே, பலமுறை ஜயிககப்பட்டவனான உன்னுடைய வேலை பாாககபபடடது இநதப்பிராமணா சொலலியபடி செய்யாமலிருபபோமானால் அவனால் யுததத்திலஅடிககப்படடு நிச்சயமாக மண்ணைக கவவுவோம: துரியோதனன மநதிரிகளுடன் நாசததை அடைவான்; ஸநதேகமிலலை'' எனறு சொன்னார. உடனே, குருகுலததவனான அநததிருதராஷ்டிரன் பீஷ்மரைத துதிதது ஸமாதானமசெயது, கர்ணனையும அதடடிவிடடு, ''சநதனுபுததிரரான [illegible]மர் நமககும பாணடவர்களுககும எலலா உலகததிறகும ஹிதமான [illegible]நதவாாததையைச சொனனார். நான ஆலோசிததுப பாண்டவர்களிடம ஸஞசய[illegible]வேன. நீர இபபொழுது பாண்டவாகளிடமே செல்லும, தாமதிககவேண்டாம'' என்று சொலலி அந்தப பிராமணரைப் பூஜிததுப் பாண்டவர்களிடம் அனுபபிவிடடு, ஸபையின மததியில் ஸஞசயனை அழைததது ஒருவாாத்தை சொலலலானான.

இருபத்திரண்டாவது அதயாயம்.

ஸஞ்சயயானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன் துரியோதனாதியரை இகழ்ந்தும் பாண்டவரைப் புகழ்ந்தும், ஸஞ்சயனைப் பாண்டவரிடம் தூதனுப்பியது)

திருதராஷ்டிரன், (ஸஞ்சயனை நோக்கி), "ஸஞ்சய! பாண்டுபுத்திராகள உபப்லாவயததில வநதிருபபதாகச சொலலுகிறார்கள. நீ போய் அவாகளை அறிநதுவா. அஜாதசததுருவான யுதிஷ்டிரனையும, 'பாககியததால நீ வனமவிடடுக கிராமததை அடைநதாய்' என்று மரியாதை செய்வாய் ஸஞ்சய! எலலாரையும நோககி, 'கஷ்டமான வாஸததை அதறகுத 'தகுதியிலலாதவாகளான நீஙகள செயது விடடு க்ஷேமததோடு கூடினீர்கள' எனறு சொலலு. கபடமறறவர்களும உபகாரிகளுமாயிருககிற அவாகளுககு எஙகள விஷயததில சீககிரமாகச சாநதியானது உண்டாயிருககிறது. ஓ! ஸஞ்சய! நான பாண்டவர்களிடம ஒருவிஷயததிலும ஒருகாலும ஒருவிதமான கபடச செயலையும பார்ககவிலலை. பாணடவாகள தஙகள பலததால் அடையப்பட்ட எலலாஸம்பததையும எனபொருடடே கொண்டுவநது கொடுததார்கள. நான பாண்டவாகளை நிநதிககககூடிய ஸூக்ஷமமான ஒருதோஷததையும அவாகளிடம தேடிபபாாததும அறியவிலலை. எப்பொழுதும் தர்மாாததங்களுக்காகக காரியததைச செய்கின்றாகள. ஆசையால் ஸுகததையும பிரியததையும அனுஸரிககிறார்களிலலை. பாாததர்கள உஷ்ணம, சீதம, பசி, தாகம, நிததிரை, சோமபல, கோபம், (விஷயததில) ஸநதோஷம, அஜாககிரதை ஆகிய இவைகளைத தைரியததாலும அறிவினாலும விலககித தாமாாதத ஸாதனஙகளில் மிகவும் முயற்சி செயகிறாகள. ஸமயததில மிததிராகளுககுத தனஙகளைக கொடுககினறாகள. அவர்களிடம நீணடகாலம வஸிபபதால ஸநேஹமானது குறைகிறதிலலை. அவாகள, யோககியதையை அனுஸரிததுக கௌரவிததலையும பொருளகொடுததலையும செய்கிறார்களல்லவா? பாபியும முரடனும மநதபுததியுடையவனுமான துரியோதனனையும மிகக அறபனான காணனையும தவிர வேறு அவாகளைத துவேஷிககிறவனிலலை. அலலாமலும, ஒருவாறு பீமாதிகளைத துவேஷிக்கிறவன் இருநதாலும, தர்மபுததிரனைத துவேஷிககிறவனே இலலை. ஸஞ்சய! விஷயததில புததியுடையவனும என்னுடையபுததிரனுமான துரி

யோதனன் மிருத்யுவின்வசதனத அடைந்துவிட்டான். (துரியோதனன காணன்) இவவிருவாகளும், ஸுகம பிரியமிரண்டும விட்டவர்களும மகாதமாகளுமான அவர்களுகுக கோபத்தை உண்டு பண்ணுகிறாகளலலவா? ஆரமப சூரனும, ஸுகமாக வளருகிறவனுமான துரியோதனன சிறுபிளளைதனதால, பாண்டவாகள உயிருடனிருகையில, அவாகளுடைய பாகதத அபகரிகககூடியதாக நினைபது நலலசெய்கையென்று எண்ணுகிறான. ஆஜுனனும கேசவனும விருகோதரனும ஸாதயகியும மாதரியின்புதரகளுமான ஸ்ருஞ்சயாகளும அனுஸரிதது பினதொடருகினற அஜாதசதருவினுடைய பாகதத யுதததுகுகு முனறி அவருக்குக கொடுப்பது நலம. இடகைபாலும பாணபபிரயோகம செயகிறவனும காணடீவமென்கிற விலலுடையவனுமான அநத அர்ஜுனனொருவனே தேரிலிருநதுகொண்டு பூமியைப் பிளப்பான ஜயதரதையே சீலமாகவுடையவனும நெருஙகமுடியாதவனும மூவுலகதிறகுமதிபதியும மகாதமாவுமான கிருஷ்ணனும அப்படியே. எலலா உலகஙகளிலும சிறநதவனான அவனமீன்னே எநத மனிதன நிறபான? காண்டீவததை விலலாகவுடைய அர்ஜுனன், ஒரேரத முடையவனுக, மேகம்போல முழஙகுபவைகளும மிகவேகமுடைய வைகளுமான பாணககூட்டஙகளை மினமினிபபூசசிகளைப்போல வாரி இறைதது வடதிகைகையும உததர குருதேசஙகளையும ஜயிததான். ஸவயஸாசியானவன இவாகளுடைய தனதனதையும அபகரிததான். தமிழர்களையும சேணகருப பினனாளகளாகவே செய்தான். காண்டீவனததில இநதிரனுடன்கூடின தேவாகளை ஜயிதத ஸவ்யஸாசியும காண்டீவததை விலலாகவுடையவனுமான பாண்டவன், பாண்டவாகளுகுக கீர்தியையும கௌரவததையும விருததிசெய்து கொண்டு அகினிககு அவவனததைக கொடுததான். இவ்வுலகில கதாயுதமஎடுததவர்களில பீமனுக்குச சரியானவன் இலலை. அவனுகுகுச சரியான யானையேறுகிறவனும இல்லை. ரதிகாகளில் அவனை அர்ஜுனனுகுகு நிறையாதவனெகவும் சொல்லுகிறார்கள; புஜங்களின் பலததால பதினாயிரம யானைகளின் பலமுளளவனெகவும சொல்லுகிறாகள. நனறுகப் பழகபபட்டவனும வைரமுண்டு பண்ணபபட்டவனும வேகமுடையவனுமான அவன் சீக்கிரமாக அற்பர்களான திருதராஷ்டிரன்புதரர்களை எரிதது விடுவான. எப்பொழுதும மிகக பொறுமைகொண்ட அவன் யுதததில் பலாதகாரமாக ஸாகூரத இநதிரனாலும வெல்லமுடியாதவன். நல்ல

தேஜஸுடையவர்களும பலசாலிகளும கைவேகமுடையவாகளும அர்ஜுனனால நன்றாகப் பழககபபட்டவர்களும ஸகோதராகளுமான மாததிரியின் புத்திராகள பக்ஷிககூடடஙகளைக் கொல்லுகின்ற [1] பருநதுகளபோலப பகைவர்களை மிசசமவைககமாட்டாாகள. நமமுடைய இநதசசேனை இவவிதம பூரணமாயிருககிறதென்பது ஸததியம. ஆனாலும, அவாகளை எதிரதது நிலலாதெனறு நினைககிறேன. அநதப்பாணடவாகளுடையநடுவில இருககிறவனும பலசாலியுமான திருஷ்டதயுமனன இவவுலகில ஒபபறறவன. ஸோமகர்களில ஸரேஷடனான துருபதன மநதிரிகளுடன பாண்டவாகளினிமிததம சரீரத்தில (ஆசையை) விடடவனாக எனனால கேடகப்பட்டான. விருஷணிகளில சிறநதவனான கிருஷணன பாணடவாகளுககுத தலைவனாயிருபபதால அஜாதசததுருவை வேறுஎவன ஸஹிப்பான? கூடவஸிப்பவனும உபகரிககபபடடவனும பிராயமுதிாநதவனும மசசதேசததாாகளுககு அதிபதியுமான விராடன புத்திராகளுடன பாணடவாகளின நிமிததமாயிருபபதாகவும யுதிஷடிரனிடததில பகதியுடையவனாயிருபபதாகவும அடிககடி எனககுக கேளவி. கேகயதேசததிலிருநதும வெளியில துரததபபடடவாகளும தேராளிகளும பெரிய விலலுடையவாகளுமான ஐநதுஸகோதரர்கள இருககின்றார்கள. அவாகளும கேகயாகளிடமிருநதும் ராஜயததைவிருமபினவர்களும யுதததை விருமபினவாகளுமாகிப் பாாததர்களை அடுதது வஸிககினறாாகள அரசாகளுள வீராகளும வநதவாகளும பாணடவாகளினவிஷயததில பறறுதலுள்ளவாகளுமான எலலாரையும சூராகளாகவும பகதிமானகளாகவும பிரீதியுளளவாகளாகவும தாமராஜனை அடுததவாகளாகவும நான கேடகிறேன. பாவதஙகளை அடுதது வஸிபபவாகளும பிரவேசிககமுடியாத வனஙகளில் வஸிப்பவர்களும பூமியில குலததாலும ஜாதியாலும் சுததாகளுமான யுததவீராகளும, பலவிதஆயுதஙகளும வீரியமுமுடையமிலேசசாகளும், பாண்டவாகளினநிமிததம வநதவாகளும் பறறுதலுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறார்கள. யுதததில இநதிரனுக்குஸமமானவனும அனேகம சிறநத யுததவீராகளுடன கூடினவனும மகாதமாவும உலகததில் சிறநதவீரனும நிகரிலலாதவீரியமும் பராககிரமமுமுடையவனுமான பாண்டியராஜனும பாணடவர்களநிமிததமாக வநதிருககிறான். துரோணரிடமிருநதும, அர்ஜுனனிடமிருநதும வாஸுதேவனிடமிருநதும், கிருபரிடமிருநதும, பீஷ்மரிடமிருநதும

1 'ஸயேநம்' எனபது மூலம; 'ராசாளி' எனறும கூறுவா.

அஸ்திரத்தை அபபியஸிததவனாக (எனனால்) கேட்கப்படுகிறவனும், இவனொருவனே பிரதயுமனனுககு நிகரெனறு சொலலப்பட்டவனுமான ஸாதயகியானவன பாண்டவர்களபக்ஷததில் சேர்நதிருக்கிறான். சேதி தேசததவாகளும கரூசக தேசததவர்களும் சேர்நது எலலாமுயறசிகளோடும நெருஙகினபொழுது, கிருஷ்ணன அரசாகளுடைய எலலாஉதஸாஹததையும தொலைதது அவாகளுடையமததியில ஸூரியனைபபோலத தபிககசசெயகிறவனும ஸ்ரீயுடன கூடினவனும ஜ்வலிககிறவனும பூமியில நாணிழுககிறவாகளில மிகவும் சிறநதவனுமான சிசுபாலனை யுததததில அடககமுடியாதவனாக நினைததுப் பலாதகாரமாகச சீககிரம நொறுககினான், கரூசராஜனமுதலான எல்லாஅரசாகளும எவனுககுக கௌரவததை விருததிசெயதாகளோ அநதச சிசுபாலனைப் பாரததுப பாண்டவாகளுககுக கீரததியையும கௌரவததையும விருததிசெயதுகொண்டுகொனறான அநதயுததததில் ஸுக்ரீவமுதலான குதிரைகளபூணட தேருடனகூடினவனும கேசவனுமான அநதவாஸுதேவனை ஸஹிககமுடியாதெனறு நினைததுச சிசுபாலனை விடடுவிடடு ஸிமமததைப்பார்தது அறபமிருகஙகள ஓடுவதுபோல மறறவாகள ஓடிவிடடாாகள. அபபடிபபடட வாஸுதேவனை (இரணடுரதிகாகள மாததிரம எதிர்ககிற)துவைரதமெனகிற யுததததில விருமபுகிறவனும விரோதியுமாகி வேகமாக எதிர்ததவனான சிசுபாலன கிருஷ்ணனால அடிககப்படடு உயிர மாண்டு, காற்றினால் முறிககப்படட கோஙகுமரமபோலச் சாயநதான். ஓ! ஸஞசய! கவல்கணனுடையபுததிர! அவாகள விஷயததில கேசவனுடைய பராககிரமததைச சாராகள எனககுத தெரிவிததகாரணததினால, அநத விஷ்ணுவினுடைய செய்கைகளை நினைதது நான் ஸமாதானததை அடையவிலலை. எநதப பாண்டவாகளுககு அநதககிருஷ்ணன் தலைவனாயிருககிறானோ அவாகளை ஒருகாலும மறறசசததுருவானவன் தாஙகமாட்டான். கிருஷ்ணாஜுனாகள ஒரேதேரில சேர்நதிருக்கிறார்களென்று கேட்டு என்னுடையமனம பயததால் நடுங்குகிறது. மநதபுத்தியுளள என்னுடையபுததிரன் அவாகளுடன யுதததை அடையாவிருப்பானாகில அப்பொழுது ஸுகத்தைஅடைவான். ஸஞசய! அப்படிககு இலலாதவிஷயததில இநதிரனும விஷ்ணுவும் அஸுரசேனையை எரிப்பது போல அவாகள கௌரவாகளை எரிததுவிடுவார்கள். தனஞசயனை இநதிரனுககு ஸமமாகவும கிருஷ்ணனை அனாதியான விஷ்ணுவாகவும் நான் நினைக்கிறேன். தர்மங்களுககு இருப்பிடமும் லஜ்ஜையுடன்கூடின

வனும பலசாலியும குநதீபுததிரனும பாண்டவனும துரியோதன னால வஞசிககபபடடவனுமான யுதிஷடிரன மனததை அடககியவனாக இலலாவிடடால, கோபமூண்டு திருதராஷடிர புததிராகளை எரித்தி ருபபான ஸூத! கோபததால் ஜவலிததவனான ராஜாவினுடைய கோபததிறகு எபபொழுதும இயலபாக நான மிகவும பயபபடுவது போல அர்ஜுனனிடமிருநதும வாசுதேவரிடமிருநதும பீமனிடமி ருநதும நகுலஸஹதேவாகளிடமிருநதும பயப்படுவதிலலை. அவன மிகக தவமுடையவனும பிரமமசரியததுடன கூடினவனுமாயிருககி றான. அவனமனததினுடைய இந்தஎண்ணம ஸிததிககும. ஸஞசய! அவனுடையகோபததை ஆலோசிதது உசிததை அறிகின்ற நான எப்பொழுதும மிகவும பயமடைநதிருககிறேன. அது உசிதமே. ஆகை யால, அனுப்பப்பட்டவனான நீ சீககிரம தேரிலேறிப் பாஞ்சாலராஜ னுடைய சேனையிருககுமிடததை அடை. தாமபுததிரனைக குசலபபிர ஶ்னம செய நீ அடிககடி பிரீதியுடன சொலலு ஐயா! மஹாபாககிய முடையவனும, வீரியமுடையவாகளில் சிறநதவனுமான கிருஷ்ணனை யும அடைநது எனவசனததினால ஆரோகயததைக கேள. திருதரா ஷ்டிரன பாணடவாகளுடன ஸமாதானததைஅடைய விருப்பமுளள வனாயிருககிறானெனறும சொலலு ஸூத! குநதிபுததிரனானவன அநதவாஸுதேவனுடைய எநதவார்ததையையும செய்யாமலிரான். வாஸுதேவன் இவர்களுககுப் பிரியனும வித்துவானும் இவர்களு டையகாரியததில எநநாளும முயற்சியுளளவனுமாயிருககிறான். பாண் டவர்களையும ஸ்ருஞ்சயாகளையும ஜனார்ததனனையும ஸாததியகியையும் விராடனையும திரௌபதியின் புததிரர்கள ஐவாகளையும ஆகிய எலலா ரையும ஓரிடத்தில வருவிககசசெயது எனவசனததால நோயின்மை யைக கேள. அவவிடததில நீ பிறாபொருடடு ஸமயோசிதமாகவும் பாரதாகளுககு நனமையாகவும எதைஎதை நினைப்பாயோ, எது கோபததை விருத்திசெய்யாதோ எது யுதததிறகுக காரணமு மாகாதோ அவறறை அரசாகளுடையமததியில சொல்லு" எனறு சொனனான.

இருபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

ஸஞ்சயயானபாவம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஞ்சயன் உபப்லாவ்யம் சென்று பாண்டவர்களிடம் திருதராஷ்டிரன் க்ஷேமம் விசாரிப்பதாகச் சொல்லியதும், யுதிஷ்டிரர் திருதராஷ்டிரன் முதலியோருடைய க்ஷேமத்தைக் கேட்டதும்.)

அப்பொழுது, ஸூதபுத்திரனான அநதஸஞ்சயனோ திருதராஷ்டிரராஜனுடையவார்த்தையைக்கேட்டு, அளவற்றபராக்கிரமமுடையவர்களான பாண்டவர்களைப் பார்ப்பதற்காக உபப்லாவ்யம் சென்று உடனே குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிரமஹாராஜரை அடைந்து, முதலில் நமஸ்கரித்துச் சொல்லலானான். 'கவலக்ஷணனென்கிற ஸூதனுடையபுத்திரனான ஸஞ்சயன் ஸந்தோஷமடைந்து, அஜாதசத்துருவான அவரைநோக்கி, 'ஓ! ராஜரே! நான், பாக்கியத்தினால், மஹேந்திரனுக்கு நிகரான நீர் ரோகமில்லாமல் ஸஹாயத்துடன் கூடினவராயிருப்பதைப் பார்க்கின்றேன் அம்பிகையின் புத்திரரும் வயதுசென்றவரும் புத்திமானுமான திருதராஷ்டிரராஜா உமமை ஆரோக்கியத்தை வினவுகிறார். பாண்டவரில் சிறந்தவனான பீமன் க்ஷேமமா? தனஞ்சயனும் அந்தமாத்திரியின் புத்திரர்களும் க்ஷேமமா? துருபதராஜன் புத்திரியும் தவறாதவிரதமுடையவளும் வீரர்களைப் பதிகளாக அடைந்தவளும் நல்ல புத்திரர்களையுடையவளும் மானமுடையவளுமான கிருஷ்ணையும் க்ஷேமமாயிருக்கிறாளா? ஓ! பாரதரே! க்ஷேமத்தை விரும்புகிற நீர் [1]எவர்களிடத்தில் இஷ்டமான காமங்களை விரும்புகிறீரோ (அப்படிப்பட்ட ஆபதாகளுக்கும்) குசலமா?' என்று கேட்டான்.

யுதிஷ்டிரா, 'ஓ! காவலக்ஷணியே! ஸஞ்சய! உனக்கு நல்வரவா? ஓ! ஸூத! நான் மனத்தில் பரீதியடைந்து உன்னைப்பற்றி ஸந்தோஷிக்கிறேன். நான் உன்னுடைய நோயின்னமையை அறிகிறேன். ஓ! விதவானே! தம்பிகளுடன் க்ஷேமமாயிருக்கிறேன். ஓ! ஸூத! ஸஞ்சய! பரதகுலத்தில் பிறந்தவரும் கௌரவர்களில் முதியவருமான அரசருடைய இந்தக் குசலவார்த்தையை வெகுகாலத்திற்குப் பிறகு கேட்டு, உன்னைப் பார்த்தமட்டினாலேயே பிரீதியின் சோக்கையால் நான் அரசரை நேரில் பார்த்ததாக நினைக்கிறேன். ஐயா! எங்களுக்குப் பிதாமஹரும் முதுமையடைந்தவரும் நல்லமனமுடையவரும்

---

1 'நீர் எவர்களுடைய க்ஷேமத்தை விரும்பி இஷ்டகாமங்களை விரும்புகிறீரோ அவர்களும் க்ஷேமமா?' என்பது கருத்து.

பேரறிவாளரும் எல்லாத் தர்மங்களோடும் கூடினவரும் குருவம்சத்தில் பிறந்தவருமான அந்தப் பீஷ்மர் குசலத்துடனிருக்கிறாரா? (எங்களிடத்தில்) அவருடைய [1]நடப்பு முன்போலிருக்கிறதா? அரசரும் விசித்திரவீரியபுத்திரரும் மகாத்மாவுமான திருதராஷ்டிரர் புத்திரர்களுடனகூடிக குசலத்துடனிருக்கிறாரா? ஓ! ஸுதபுத்திரா! மஹாராஜரும் பிரதீபபுத்திரரும் வித்துவானுமான பாஹ்லிகரும் க்ஷேமமா? அந்த ஸோமதத்தன க்ஷேமமா? ஸத்திய ஸந்தனான பூரிஸ்ரவஸ்ஸும், சலனும், புத்திரனோடுகூடியவனும் வேதியருமான துரோணரும், கிருபரும் ஆகிய பெரியவில்லுடைய இவர்களும் சோகமற்றிருக்கிறார்களா? ஓ! ஸஞ்சய! பூமியில பிரதானர்களும் அறிவிற்சிறந்தவர்களிலமஹானகளும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் தெளிந்தஅறிவுடையவர்களும் பூமியில விறபிடித்தவர்களில மிகவும் சிறந்தவர்களுமான விலைவாளிகளெலலாரும் கௌரவர்களிடம் ஆசையுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனரா? ஐயா! எவர்களுடைய ராஜ்யத்தில் ரூபவானும் பெரிய விலையுடையவரும் சீலமுடையவருமான துரோணபுத்திரர் வஸிக்கிறாரோ அந்தக்கௌரவர்களிடமிருந்து இந்தவிலைவாளிகள கௌரவத்தை அடைகின்றனரா? இவர்களும் சோகமிலலாதவர்களாயிருக்கின்றார்களா? ஓ! ஐயா! திருதராஷ்டிரமஹாராஜருக்கு வைஸ்யஸ்திரீயிடம பிறந்தவனும் அறிவிற்சிறந்தவனுமான யுயுத்ஸுவானவன க்ஷேமமா? ஐயா! எவனுக்குத் தர்மனான துரியோதனன் வசப்பட்டவனாயிருக்கிறானோ மானியான அந்தக்கர்ணன க்ஷேமமா? ஓ! ஸூத! ஸ்திரீகளும், விருத்தைகளும், பாரதர்களுடைய தாயகளும், பெரியவேலைக்காரிகளும், வேலைக்காரர்களின மனைவிகளும், புத்திரர்களுடைய மனைவிகளும், புத்திரிகளும், புத்திரர்களும், ஸோதரிகளின புத்திரர்களும், ஸோதரிகளும், புத்திரிகளின புத்திரர்களும (அரசரிடம) அப்பிரியமில்லாமலிருக்கின்றார்களா? ராஜாவானவர் முன்போல பிராமணர்களுடைய ஜீவனத்தை முறைபடிநடத்துகிறாரா? ஓ! ஸஞ்சய! துரியோதனன், பிராமணர்களுக்கு எனனுலைகொடுக்கப்பட்ட மானியங்களைக கெடுக்காமலிருக்கிறானே? புத்திரர்களுடனகூடிய திருதராஷ்டிரராஜா பிராமணர்களுடைய அதிக்கிரமங்களை உபேக்ஷிக்கிறாரா? அப்படியே ஸ்வர்க்கத்திறகுமார்க்கமாக ஏற்பட்ட அவர்களின பரிபாலனவிருத்தியை எப்பொழுதுமே உபேக்ஷிக்காமலிருக்கிறாரா? ஜீவலோகத்தில, பிரமமாவினுல பிரஜைகளுக்கு உத்தமமும சுதந்தரமான இந்தபபிராமணவிரு-

1 'ஜீவனமானது' எனறும கொள்ளலாம.

ததி பரிபாலனரூபமான ஜோதியானது ஏறபடுததப்படடிருக்கிறது. மநதாகளான அநதத துரியோதனாதிகள அஙஙனம (காவாமையாகிய) தோஷததை அடககாமலபோனால கௌரவாகளுககு முழுமையும நாசம ஏறபடும. புததிரனுடன திருதராஷ்டிரராஜா மநதிரிவர்ககததில ஜீவனததைக கொடுககவிருமபுகிறாரா? அவாகள் ஒறறுமையடைநது ஸுஹருததுககளுடையவேஷமும கெடடஎண்ணமுமுடையவர்களாகிப பேதததுடன் ஜீவிக்கவிருமபாதவாகளாயிருககிறாகளா? ஓ! ஐயா! அநதககௌரவாகளெலலாருமே, பாண்டவர்களிடததில தோஷததைச சொலலாமலிருககிறாகளா? புததிரருடன்கூடின துரோணரும வீரரானகிருபரும எஙகளிடததில தோஷஙகளைச சொல்லாமலிருககிறாகளா? ராஜயததில குருதேசவாஸிகளெல்லாருமே புததிரனுடன்கூடின திருதராஷ்டிரரை அடைநது (தங்கள காரியத்தைச) சொலலுகிறார்களா? ஒனறுசோநதுவருகிற திருடர்களின் கூட்டஙகளைப பாாததுவிடடு யுததஙகளுககுநாயகனான அாஜுனனை நினைககின்றாகளா? விலலைததரிககிறவனும பரபரப்புளளவனுமான தனஞசயனால நாணினமததியிலிருநது விடபபடடவைகளும, காண்டீவததால தளளபபடடவைகளும, மேகமபோல முழஙகுகின்றவைகளுமான பாணஙகளை நினைககிறாகளா? எவனுககுத தீடடப்படடவைகளும கூாமையான முனையுடையவைகளும நலலகடடுககளுடையவைகளுமான அறுபததொருபாணங்கள ஒருகையின் பிரயோகமெனபது ஒப்புககொள்ளபபடடிருககிறதோ அநதஅாஜுனனுக்கு அதிகமாகவோ ஸமமாகவோ ஒருவீரனையும நான பூமியில பாாககவிலலை. பலசாலியும கதையைக கையிலுடையவனும சேனையிலபதைவாகூடடஙகளை நடுஙகசசெய்துகொண்டு, கோரைககாடுகளில மதயானைநடபபது போல நடபபவனுமான பீமனை நினைககிறாகளா? சோநதுவநதவர்களான கலிஙகாகளை [1]யுததததில இடசாரிவலசாரியாகத தானே (பாணங்களை) வாரியெறிநதுகொணடுவெனறவனும மாதரீபுத்திரனும மிக்கவலிமையுளளவனுமான ஸஹதேவனை நினைககிறாகளா? ஓ! ஸஞசய! முன் நீ பாாததிருககையில் சிபிகளையும திரிகர்ததாகளையும ஜயிப்பதறகாக அனுபபபபடடு மேலைததிககை என்னுடைய வசமாகசசெயதவனும மாததிரியின புததிரனுமான நகுலனை நினைககிறாகளா? கெட்ட ஆலோசனையினால, துவைதவனததில் கோஷயாததிரையாக வநதவாகளான அவாகள பலமறறவாகளாகிப் பகைவாவசப்

1 'தந்தகூரே' எனபது மூலம், தநதகூரம் என்னும இடத்தில் எனறும கொள்ளலாம.

பட்டு, அவமானததையடைநதபொழுது, (அவாகளைப்) பீமஸேனனும விஜயனும விடுவிததாாகள. நான அாஜுனனுககுப் பின்பலமாயிருநது காததேன. பீமன, நகுலஸஹதேவாகளைப் பினபல்மாயிருநது காததான. காண்டீவததை விலலாகவுடைய விஜயனும சததுருககூட டஙகளை ஓடடி (அவாகளைவிடுவிததுவிடடு) க்ஷேமததுடன திருமபிவந் தான. இநத அவமானததை நினைககிறாாகளா? ஓ! ஸஞசய! நாஙகள திருதராஷ்டிரனுடைய புததிரனை (த தானபேததணடஙகளாகிற) எலலா உபாயததினாலும ஜயிபபதறகுச சகதாகளாகாமலிருப்போமே யானால அப்பொழுது இவாகளவிஷயததில (ஸாமமென்னும) ஒரு நலல செயகையினால ஸுகம அடையககூடியதாகாது. இது நிசசயம்' எனறு சொனனாா.

இருபத்துநான்காவது அத்யாயம்

ஸஞ்சயயானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஞ்சயன் யுதிஷ்டிரநடைய வினாக்களுக்கு விடைகூறித் திருதராஷ்டிர னனுப்பிய செய்தியைக் கேட்கும்படி யுதிஷ்டிரரை வேண்டியது)

ஸஞசயன், 'ஓ! பாண்டவரே! எனககு எதை எப்படிச சொன்னீரோ அது அபபடியேதான. ஓ! குருஶரேஷ்டரே! கௌரவர் களையும மறற ஜனங்களையுமபறறிக கேடகிறீா. ஐயா! குநதிபுத்திரரே! நீா எநத்ககௌரவஶ்ரேஷ்டர்களைப்பறறி வினவுகிறீரோ அவாகள் நலலமனமுடையவாகளாகவும ரோகமறறவாகளாகவுமிருககிறார்கள. துரியோதனனிடத்தில முதியோாகளான ஸாதுககளும இருககிறாா கள., பாபிகளும இருககினறாாகளென்றுஅறியும். துரியோதன னானவன பகைவாகளுககும கொடுபபான. பிராமணர்களுடைய மானியஙகளை ஏன் கெடுப்பான்? இவன துரோஹமசெய்யாதவர் களான உங்களவிஷயததில துரோஹம செயகிறவாகளிடததிற்போல இருப்பது நலலதனறு. நனனடக்கையுடைய உங்களைப் பகைக்கிற வனும் கெடடவனுமான துரியோதனன மித்திரததுரோகி ஆவான. ஓ! அஜாதசதருவே! அநதக கிழவரும அறிகிறாா, மிகவும தபிககி றாா; உளளேதுயரமும அடைகிறாா மிததிரததுரோகமானது பாத கஙகளைககாடடிலும பெரிதெனறு ப்ராம்மணாகளிடமிருநது கேடகிறா ரன்றோ? ஓ! அரசரே! ஸபையில உமமைநினைககினறார்கள. யுததம நேரிட்டபொழுது யுததஙகளுககுநாயகனான அாஜுனனையும நினைக கிறாாகள். துந்துபிவாத்தியஙகளுடன சஙகமுழககமானது கோஷிக்

கப்பட்டபொழுது கதாபாணியான பீமஸேனனை நினைககிறார்கள். அபபடியே யுததமததியில எலலாததிககுககளிலும தடையினறிச செலலுகினறவாகளும, எப்பொழுதும சேனையினமேல பாணவாஷங்களைப் பொழிகினறவாகளும யுததததில சலிககுமபடிசெய்யமுடியாதவர்களும, மஹாரதாகளுமான மாததிரீபுததிராகளையும நினைககின்றாகள. ஓ! ராஜரே! பாணடவரே! (அபபடியிருகக) எலலாத தாமஙகளோடுமகூடின நீரே மிகவும கஷடமான துயரததை அடைநதீராஞல மனிதனுககு எது நேரிடககூடியதோ அது அறியபபடுகிறதேயிலலையெனறு நினைககிறேன. ஓ! அஜாதசததுருவே! கஷ்டததை அடைநதவரான நீரே விவேகததிஞல இதை மறுபடியும ஸமாதானம செய்து கொளளவேணடும. இநதிரனுககுநிகரான பாண்டுவினபுததிராகள எலலாரும காமததிறகாகத தாமததை விடவேமாடடாாகளலலரோ? ஓ! அஜாதசததுருவே! திருதராஷடிர புதராகளும, பாணடவாகளும, ஸ்ருஞசயர்களும மறறுமசோநதிருககிற அரசாகளும, ஏதஞல ஸுகததை அடைவாாகளோ இதை நீரே விவேகததிஞல ஸரிபண்ணிககொளளும ஓ! அஜாதசததுருவே! உமமுடையபிதாவான திருதராஷ்டிரா ராததிரியில எனனிடம சொலலிய அபபடிபபடட இநதவாாததையை மநதிரிகளோடும புததிராகளோடும சோநது அறியக்கடவீர' எனறுசொனனான.

இருபததைந்தாவது அதயாயம்.

ஸஞ்சயயானபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(ஸஞ்சயன் போரைஇகழ்நது ஸமாதானமடைவதே பீஷ்மர் முதலியோரின் கருத்தென்பதை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது)

யுதிஷ்டிரா, (அவனை நோககி), 'ஓ! காவலகணியே! ஸூத புததிரா! பாண்டவாகளும ஸ்ருஞசயாகளும ஜனாததனரும ஸாததியகியும, விராடனும (சோநது) வநதிருககிறாகள. திருதராஷ்டிரரால உனனிடம கடடளையிடபபடட வாாததையைச சொல' எனறு கேடக, ஸஞசயன சொலலலானான.

'யுதிஷ்டிரரிடததிலும, பீமனிடததிலும, தனஞசயனிடததிலும, மாததிரியின் புததிராகளிடததிலும, வாஸுதேவரிடததிலும், ஸாததியகியினிடததிலும, சேகிதானனிடததிலும, விராடனிடததிலும, பிராயம முதிரந்த பாஞசாலராஜனிடததிலும், பிருஷத வம்

சதத்தில் பிறந்தவனும் யஜ்ஞசேனின்புதல்வனுமான திருஷ்டத்யுமனனிடத்திலும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். குருவம்சத்தோர்களுக்கு க்ஷேமத்தை விரும்பிச் சொல்லப்போகிற என்னுடைய இந்த வார்த்தையை எல்லாரும் கேட்க வேண்டும். திருதராஷ்டிரராஜா பகைத்தணிதலில் புகழ்பவராகி விரைவுடன் எனக்குத் தேரைப் பூட்டிவிட்டார். பிராதாக்களோடும் புத்திரர்களோடும் பந்துக்களோடும்கூடின அரசருடைய அந்த வார்த்தையானது பாண்டவர்களுக்கு ருசிக்கவேண்டும். சமம் ஏற்பட்டவேண்டும். குந்தியின் புத்திரர்களான நீங்களோ எல்லாத் தர்மங்களோடும் அழகோடும் இருப்பையோடும் நேர்மையோடும் கூடினவர்களும், நல்ல குலத்தில் பிறந்தவர்களும், ஹிம்சையே செய்யாதவர்களும், கொடையில் சிறந்தவர்களும், லஜ்ஜை புடையவர்களும், காரியங்களின் முடிவை யறிந்தவர்களுமாயிருக்கிறீர்கள். ஓ! பயங்கரமான சேனையையுடையவர்களே! உங்களிடத்தில் இழிவான காரியமானது பொருந்தாது ஏனெனில், உங்களுடைய நற்குணமானது அப்படிப்பட்டது. உங்களிடத்தில் ஏற்படுகிற களங்கமானது வெளுப்பு வஸ்திரத்தில் மையின் புள்ளிபோல ஸ்பஷ்டமாகப் பிரகாசிக்குமன்றோ? பரபதத்திற்குக் காரணமும், சூன்ய ரூபமும், குருக்களுடைய் ஸ்ர்வநாசத்திற்குக் காரணமும், ஜயாபஜயம் ஸமமாக்க காணப்படுவதுமான யுத்தகார்யத்தை, அறிந்தவனை எவன் ஒருகாலாவது செய்வான்? எந்தப் பாண்டவர்களால் ஞாதிகளின் காரியமானது செய்யப்படாதோ அவர்களே தன்னிபாகள். அவர்களே புத்திரர்களும்,ஸுஹ்ருத்துக்களும் பந்துக்களுமாயிருப்பவர்கள். பாரதர்கள் கௌரவர்களைப் பரிபாலித்துப் பிறகு அவர்கள் எல்லாரையும் பகைவர்களாக நிச்சயித்துக் கொன்றுவிடு (அதனால்) நிந்திக்கப்பட்ட உயிர்களை விடுவார்களேயானால், கௌரவர்களுக்கு நிலையான மஹிமையுண்டாகும். ஒரு ஸமயம், நீங்கள் ஞாதிகளைக் கொன்ற தினால் நன்றாக ஜீவித்தாலும் உங்களுடைய அந்த ஜீவனம் மரணத்தோடொப்பானதாகும். திருஷ்டத்யுமனனுடைய புஜங்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களும், கேசவருடனும் சேகிதானனுடனும் ஸாத்யகியுடனும் கூடினவர்களுமான உங்களை, இந்திரனுடன்கூடின தேவர்களை ஸஹாயமாக அடைந்தவனாயிருந்தாலும், எவன்தான் வெல்லுவதற்கு எதிர்த்து நிற்பான்? ஓ! ராஜரே! த்ரோணராலும் பீஷ்மராலும் காண்ணுலும் காக்கப்பட்டு அஸ்வத்தாமாவுடனும் சல்யனுடனும் கிருபர் முதலியவர்களுடனும் (மற்ற) அரசர்களுடனும்

கூடியிருக்கும கௌரவாகளே, எவ்ஹதான யுத்தததில வெலலுவதறகு எதிரதது நிறபான்? திருதராஷ்டிரபுதரனுன அரசனுடைய பெரிய சேனையை தான நாசததை அடையாமல கொலலுவதறகு எவனதான வலலவன்? இவவிதமெலலாம ஆலோசிககிற நான, ஜயததிலேயும அபஜயததிலேயும ஒருவிதமான கேஷமததையும பாகாகவிலலை. கெடட குலததில பிறநத இழிநதவாகளபோலப் பாததாகள தாமாததஙகளுககு விரோதமான காரியததை எப் படிச செய்யகூடும? (இவ்விதம கவலையுடையவனுன) நான் வாஸு தேவரையும, முதியோரான பாஞசால ராஜரையும வணஙகி, இரக் கமு வரசசெய்து, கௌரவர்களுககும ஸ்ருஞசயர்களுககும கேஷம மூண்டாகும வண்ணம (செயதறகாக) அஞசலிசெயதுகொண்டு, உஙக ளசு சரணமடைகிறேன் 'அவவிதமிலலை; இவவிதம' என்று ஒரு வாரததையையும் வாஸுதேவரோ தனஞசயனே ஒருகாலும சொல லகூடாது.[1] யாசிககப்படுகிறவன பிராணன்களையுமவிடலாம. மறற தை ஏன் விடகூடாது? ஓ! விதுரவானே! காரியமமுடிவதறகாக இதைசசொனனேன உஙகளுககு இவவுலகில உததமமான சாரதி யானது ஏறபடவேண்டுமெனபதுவே பீஷமரை முனனிடடவரான திருதராஷ்டிர மஹாராஜருடைய கொளகை' என்று சொன்னன.

இருபதாறுவது அத்யாயம்.

ஸஞ்சயயான பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தர்மபுத்ரர் நன்மையோ தீமையோ வருமென்பதையும், தம்மைத் துரியோதனுதியர் வெல்லமுடியாதென்பதையும் இந்த்ரப்ரஸ்தராஜ்-யத்தைக் கொடுத்தால் ஸமாதானமடைவோமென் பதையும் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், 'ஓ! ஸஞ்சய! யுததததில பயபபடுகிறுயே? என னிடமிருநது யுதததிலவிருப்பமுளள எநதவாரதததையைக கேட டாய? ஐயர்! யுதததைதகாடடிலும யுததமிலலாமை சிறநதது. ஓ! ஸூத! எவன[2] அதை அடைநதபிறகு ஒருகாலாவது சுகதமசெய் வான்? ஓ! ஸஞசய! மனிதன் ஒருகாரியததையும செயயாமலேமனதத்

---

1 மூலததில 'யாசமான:' எனறிருகிறது. 'யாசயமான.' எனறு மாறறப்பட்டது.

2 'யுததமில்லாமல இருததறகுகாரணதததை' அதாவது, இஙகு, 'நம் பாகதததை அடைந்து' எனபதே பொருள்.

தால் விரும்புவதெலலாம் ஸித்திக்குமேயானால, யுத்தத்தைவிட மிக லகுவான மறறககாரியதததையும செயயமாடடானென்பது நான் அறிநதவிஷயம அபபடியிருநதால, எதறகாக எநதமனிதன ஒரு காலாவது யுததததை அடைவான? தேவாகளால சபிக்கப்பட்ட வனனரே யுததததைவிநமபுவான? ஸுகததை விருமபினவாக ளான பாததாகள தாமததாலுணடாகும ஸுகததைப பிராததிக கிறவர்களாகத தாமததினாலு குறைவடையாததும உலகத திற்கு ஹிதமுமான காரியதததைச செயகிறாகள. உண்மைபில கஷ் டபபடடு நிறைவேற்றகூடிய காரபமே துககம. ஸுகததை அடைய விருமபுகிறவனும துககதைத நிவிருததிகக விருமபுகிறவனுமாபிருப்ப வன தாமதததைவிட்டு விலகாதிசபதைபைத தொடாகவேணடும. ஆசைக்குவசபபடடவைகளாலு இநதிரியஙகளுடைய காரியததை அறிநத எவன தன் சரீரத்தை வருததபபடுததுவான? எநத ஆசையி னலவிடபடடவன துக்கமான காரியதததைச செய்பவிலலையோ எலலாத தாமதததையுமவிடடு விலகினதான அதனைத தளளவேணடும. மூட டப்பட்டதும நன்கு கொழுதுவிடடெரிவதுமான அகனிக்கு மேல மேலும பலம விருத்தியடைகிறதுபோலவே விருமபினது விருமபின படி கிடைப்பதால ஆசைக்கு மேனமேலும பலம விருததியடைகிறது. நெயயினால விருததியடைநத அகனிபோல மனிதன் திருப்தியடை கிறதிலலை. எஙகளோடு கூடியிருநதால திருதராஷடிரராஜநக்கு இநதப்போகஸமூகம நனகு பெரிதாயிருகக மெனபதை ஆலோசித துப்பார. மிகுநத புண்ணியமிலலாதவன் யுததஙகளுகக வல்லவ னுகான. மிகுநத புண்ணியமிலலாதவன கானசப்தததைககேடகிற திலலை. மிகுநதபுணணியமிலலாதவன் மாலைகளினகநதஙகளை அனு பவிககிறதிலலை. மிகுநதபுணணியமில்லாதவன சநதனமுதலானவை களைப் பூசுகிறதில்லை. மிகுநதபுண்ணியமிலலாதவன சிறநத வஸ் திரஙகளை உடுககிறதிலலை. அப்படியில்லாவிடடால எஙகளைக குரு தேசஙகளிலிருநதும எவ்விதம துரதது வார? அறியாதவனுககுத தான் அநேகமாக இநதவிஷபததிலேயே ஆசையானது ஏறபடும. அது சரீரததில மனததை வருததுகிறது அரசரானவர் தாம ஸங் கடததில அகப்படடுகொணடு பிறாகளுடைய பலததைத தேடு கிறார அது நலலதன்று.[1] அவர தம்முடைய நடையை எவ்விதம நிணைக்கிறாரோ அவ்விதமே பிறாகளுடைய நடையையும நிணைக்கிறார. ஓ! ஸஞ்சய! வஸநதருதுவில் வெயிலவேளையில பககததிலிருககிற

1 'துரியோதனன்' எனபது பழையவுரை.

அக்கினியை நுழையமுடியாததும தூமபுகள் அடர்ந்ததுமான புதரில் எறிநதுவிடடு, அது காறறினவசததிஞல விருதநிஅடைய, (அதிலிருந்து) விடிதலேவிருமபி கேஷமததைபபறறித துகஙிப்பது போல ஐஸ்வரியததைஅடைநதவரான திருதராஷடிரராஜா, துஷ்ட புதியுடையவனும கோணலவழியிலபறறுளளவனும மநதனும தாமநதிரிகளேயுடையவனுமான புதிரனை அஙகீகரிததுகொணடு இபபொழுது எனனகாரணததிறகாகப புலமபுகிறார?

துரியோதனனும மிகக ஆபதரான விதுரருடைய வாததைகளை ஆப்தனலலாதவனுடைய வாததைகளைப்போல அவமதிதநிநக கிறான. (அநதப்) புதிரனுடைய பிரியததை விருமபினவரான திருதராஷடிரராஜநும (விதுரருடையவாததைகளைஅவமதிதது) நன்ருக அறிநதே அதாமததில பிரதிஷடிதநிருகனிறார. மேதாவி யும் கௌரவாகளுடைய அரதததில விருப்பமுளளவநும மிகக்கறற வரும வியவகாரதநிலவலலவநும சிலமுடையவருமான அநதஷதி ரரை, அநதததிருதராஷ்டிரராஜா, புதிரனிடமுளளபோராசையால, கௌரவர்களுகது வேண்டினவராகநினதாரில்லை. ஓ! ஸஞ்சய! (எங களை) மானத்தைககெடுததவனும, (தனகது) மானததைவிருமபுகிற வனும பொறுமையுளளவனும படபடபபுளளவனும, அநதததாமந களைகடநதவனும தாபபாஷைபேசுகிறவனும கோபததினவசமான வாகளைப் பின்பறறுகிறவனும, காமதிலமனமுடையவனும, துஷட மனமுளளவாகளால கெடட எண்ணம உண்டாகபபடடவனும, திருப்பமுடியாதவனும, ஸ்ரேயஸிலலாதவனும, மிககோபமுடைய வனும், மிதிரதது ரோகமசெயகிறவனும, பாவநதில புதியுடைய வனுமான புதிரனுடைய பிரியததைவிருமபுகிற திருதராஷ்டிரராஜா ப்ரதியக்ஷமாகப பாரதது கொண்டே தர்மகாமநகளை விடடு விடடார். ஓ! ஸஞ்சய! நான் சொகுகடடாஞுகையில, ஹிதமான வாததையைச சொலலுகிறவரான விதுரரைத துரியோதனன மெசசிக்கொண்டாடாதபொழுதே கௌரவாகளுகது நாசமானது வநதுவிடுமென்கிற எண்ணம எனகது உணடாகிவிடடது. ஓ! ஸூத! மநதிரியான விதுரருடைய புதியை எபபொழுது அவர்கள அனு ஸரிக்கவிலலையோ அப்பொழுதே கௌரவாகளுக கஷ்டம வந தடைநதுவிட்டது. எதுவரையில அவருடைய புத்தியை அனு ஸரித்துவநதாகளோ அதுவரையில அவாகளுகது ராஜயவிருதது யானது ஏற்பட்டது. ஓ! ஸூத! பொருளாசைகொண்ட திருத ராஷ்டிரரின்புத்திரனுக்கு இபபொழுது எவாகள மநதிரிகள் என்

பதை என்னிடமிருந்து கேள். (அவர்கள்) துச்சாஸனனும் சகுனியும் காணனுமாவர். ஓ! காவலகணியே! இவனுடைய அறியாமையைப் பார். அதையெல்லாம் நினைக்கின்ற நான் நன்றாக ஆலோசித்தும், எவ்விதம் கௌரவர்களுக்கும் ஸ்ருஞ்சயர்களுக்கும் க்ஷேமமுண்டாகுமென்பதைக் காணவில்லை. திருதராஷ்டிரர் பிறர்களிடமிருந்து ஐஸ்வரியத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு, தீர்க்கமான ஆலோசனையுடைய விதுரரை விலக்கிவிட்டுப் புத்திரர்களுடன் பாரில் பகையற்ற பெரிய அரசாட்சியை விரும்புகிறாரல்லவர்? நான் வனம் போக, எவர் எல்லாத்தனத்தையும் தமமுடையதாக நினைக்கிறாரோ அவர் விஷயத்தில் (ஒன்றும் வாங்காமல்) கேவலமான சமமானது அடையத்தக்கதில்லை. காணனானவன் யுத்தத்தில் ஆயுதமெடுத்தவனான் அர்ஜுனனை வெல்லக்கூடியவனாக நினைக்கிறானே; முன் பெரிய யுத்தங்கள் ஏற்பட்டபொழுது (அவன்) இவர்களுக்குத் திட்டுப்போல ஆதாரமாக ஏன் ஆகவில்லை? அர்ஜுனனைக்காட்டிலும் வேறு (சிறந்த) வில்லாளி இல்லையென்பதைக் காணனும் துரியோதனனும் துரோணரும் பிதாமஹரான பீஷ்மரும் மற்றும் அங்குள்ள கௌரவர்களும் அறியவே செய்கின்றார்கள். கௌரவர்களும் சோந்தவர்களான மற்றஅரசர்களும் எல்லாருமே சத்துருக்களைச் சிக்ஷிக்கிறவனான் [1] பாலகுனனானவன்இல்லாமலிருந்ததால் இவ்வுலகில் துரியோதனனிடம் ராஜ்யம் இருந்ததென்பதை அறிகிறார்கள். [2] பனைப்பிரமாணமான வில்லுடையவனும், அந்த வில்வித்தையை அறிந்தவனுமான கிரீடியோடு அந்த ராஜ்யவிஷயத்தில் யுத்தத்தைச்செய்து திருதராஷ்டிரரின்புத்திரன்(அந்த அர்ஜுனனுக்கும்) ஸம்பந்தமுள்ள பாண்டவர்களுடைய ராஜ்ய ஸம்பந்தத்தை அபகரிக்கமுடியுமென்று நினைக்கிறான். அந்தத்தார்த்தராஷ்டிரர்கள் காண்டீவத்தின் நாணொலியைமட்டும் கேட்டபொழுதே சாவார்கள் துரியோதனனானவன் கோபத்தை அடைந்த பீமஸேனனைப் பாராமலிருப்பானேயானால் தனத்தை ஸித்தித்ததாகநினைக்கலாம். ஐயா! பீமஸேனனும், தனஞ்சனும், நகுலனும் ஸகிக்கமுடியாத வீரனான ஸஹதேவனும் உயிருடனிருக்கையில், இந்திரனும் எங்களுடைய ஐஸ்வரியத்தை அபஹரிக்க மனத்தைச் செலுத்தமாட்டான்.. ஓ! ஸூத! முதியவரான அந்தஅரசர் புத்திரனுடன் பாண்டவர்கள் வெல்லப்படமுடியாதவரென்னும் (இந்தப் புத்தியை) அடைவாராகில், யுத்தத்தில் அவருடைய புத்திரர்கள் இவ்

---

1 பாலகுனனிருந்தபடியால் என்றும் கொள்ளலாம் 2 தால் என்பது மூலம், 'நானகு முழ நீள முள்ளது' என்பது பழையவுரை

விதம் பாண்டவர்களின கோபததால தகிக்கப்படடு நாசததை அடையாரகள. எஙகளுககு ஏறபடட கிலேசததை நீ அறிகிறாய. ஓ! ஸஞசய! உன்னைக கௌரவபபடுததுகிறதறகாக நான் கௌரவாகளால எங்களுககு முன்ஏறபடட கிலேசததைப் பொறுத்துககொளளுகிறேன. துரியோதனனிடததில நாஙகள அபபொழுது எவவிதம இருநது வநதோமோ அவவிதமே அவனிடததில இபபொழுதும இருககக்கடவோம. நீ எபபடிசசொலலுகிறாயோ அப்படியே நான் சாநதியை அடைவேன இநதிரப்பிரஸ்தததிலேயே எனனுடைய ராஜயம ஏறபடடடும. பாரதாகளில முதறபாகததிற்கு உரியவனான துரியோதனன எனனுடைய ராஜயததையே கொடுககடடும்' எனறு சொன்னார்.

இருபத்தேழாவது அதயாயம்

ஸ சயயான பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸஞ்சயன் போரில் பலகுற்றங்களைக் காட்டிப் பகைவர் பங்கு கொடாவிடினும் போரின்றிப் பொறுத்தலே சிறந்ததென்று யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது)

ஸஞ்சயன, (அவரை நோககி), 'ஓ! பாண்டவரே! உமமுடைய செய்கையானது எபபொழுதும தாமததுடன கூடினதென்று உலகததில பிரஸிததமாயிருககிறது. ஓ! குநதிபுததிரரே! (இப்பொழுதும) காணப்படுகிறது. ஓ! பாண்டவரே! நீர [1] பெரிய புகழையும அநிததியமான உயிர்வாழ்ககையையும நனறாக ஆலோசியும. (ஞாதிகளை) நாசமசெயயாதீர். ஓ! அஜாதசததுருவே! கௌரவர்கள யுதததை விடடு (வேறுவிதமாக) உமககுப பாகததைக் கொடாமறபோனால அந்தகாகள், விருஷ்ணிகள இவாகளின் ராஜ்யததில பிக்ஷாடனததை மேலானதாக நினைககிறேன; யுதததாலடையககூடியராஜயததையோ சிறநததாக நினைக்கவிலலை. மனிதனுக்கு ஏறபடட உயிரவாழககையானது அற்பகால முடையதும (வெளியிலபோக) பலமாாககஙகளுடையதும எநநாளும் துககமுடையதும சஞ்சலமுமாயுளளது. ஓ! பாண்டவரே! மேலும, அது கீரததிககு நிகராகாதாகையாலும, நீர பாவததைசசெய்யாதீர. ஓ! அரசரே! தாமத்தின்கேட்டுக்கு

---

1 'பெரிய புகழோடு கூடிய உயிர வாழககையும நிலையுளளதனறு' எனறும் கொள்ளலாம்.

மூலமாக இநதககாமஙகள மனிதனைப் பற்றுகின்றன. புததிமானான மனிதன அவைகளை முநதியே நாசம்செயது உலகததில களஙகமறற புகழை அடைகிறான. இவவுலகததில பொருளாசையானது கட்டுக கயிறனறோ? அதனை விரும்புகிறவாகளுககுத தாமம பாதிககவே படுகிறது. எவன தாமததை நனறாகவிரும்புகிறானோ அவன அறிநதவன். காமததிலாசையுளளவன அாததததை அனுஸரிததுக குறைவை அடைகிறான். ஐயா! காமஙகளில சிறநததான தாமததைச் செய்து பெரிதான பிரதாபமுளளவன ஸூரியனபோல விளஙகுவான. தாமமகுறைநதவனும பாவததில புததியுடையவனுமான மனிதனோ இநதப்பூமி (முழுமையும) அடைநதும துககததை அடைவான. சிறநததான ஸ்வாககஸ்தானததைக கருதின உமமாலே வேதமானது அததியயனஞசெய்யப்பட்டது, பிரமமசரியமும அனுஷ்டிககப்பட்டது; யாகஙகளால தேவபூஜையும் செயயபபட்டது, பிராமணாகளுக்குததானமும செய்யபபட்டது, அனேகமவருஷம ஸுகததிறகாகச சரீரமானது அதிகமாக அாப்பணம செயயவுமபட்டது. கரைகடநது ஸுகததையும பிரியததையும அனுபவிததுககொணடு யோகாபபியாஸ விஷயததில காரியததைசசெயயாதவன, காமததினவேகததால தூண்டபபட்டுத தனநாசமஏறபடடபொழுது, ஸுககுறைவடைநது கரைகடநத துககததில விழுகிறான. இவவிதம, மறுபடியும பிரமமசரியததில பறறிலலாதவனும தாமததைவிடடு அதாமததை மிகச செய்கிறவனும பரலோகததில ஶரததையிலலாதவனும மூடனும மநதனுமானஅவன தேகததைவிடடுப பரலோகமடைநது தபிககிறான. பரலோகததில புண்ணியகாமஙகளுககோ அலலது பாவகாமஙகளுக்கோ (பயனிலலாமல) நாசமானது இலலை. புண்ணியமும பாவமும, செயதவனுககு முநதிபபோகின்றன இவைகளைச செயபவன பினனே தொடாகிறான. ஆகையால, உமமால பிராமணாகளுககு நியாயததுடனகூடினதும, ஶரததையால பரிசுததமானதும, மணமும சுவையும சோநததுமாக அனனதானம செயயபபட்டது. உததமமான தக்ஷிணைகளையுடைய யாகஙகளில உமமுடைய செயகையானது அப்படிபபட்டதென்று புகழபபடுகிறது. இஹலோகமாகிற க்ஷேத்திரததில தாமகாரியமானது செய்யபபடுகிறது. பரலோகமசென்றால ஒரு காரியமும செயயபபடுகிறதிலலை. பரலோகஸாதனமும ஸததுககளால மிகவும சிலாகிககபபட்டதும பெரிதுமான புணணிய கர்மமானது உமமால செய்யபபட்டது. பரலோகததில மரணததையும ஜரையையும பயததையும விடுகிறான. பசியும தாகமும மனத்திறகு அப்

பிரிபஙகளுமில்லை. இநதிரியஙகளோத திருபதிசெய்வியபபதைத்தவிர வேறெனறும செய்யவேண்டியதிலலையனறோ? ஓ! அரசரே! கர்மத தினபயனனது இததனமையுடையது ஓ! பாணடவரே! (திருத ராஷ்டிர காநதாரிகளான) தநதைதாயகளுடைய இருதயததின 1அபரியததுட னு தஸாகததாலுணடான கோபததையும விடும. பலநாளாகத தேடின இமமை மறுமைகளிரணடையும, காமஙகளின மூடிவை அடைநது உணடான புகழையும ஸததியததையும அடக கததையும, நோமையையும விடாதீர. அஸுவ்மேமதததையும ராஜ ஸூயததையும செயதுவிடடுத திருமபவும பாவகாமததின பயனை அடையாதீர ஓ! பாணடவாகளே! இவவிதம பெரிய துவேஷததால வெகுநாளுககுப பிறகு அவவிதமான பாவசசெய்கையைச செய வீரகளேயானால, எநதசசேனையானது, உமககுச சொநதமாக அப் பொழுதிருநததோ அதை முன வனயாததிரையால தளளிவிடடுத தாமததுககாக வனஙகளில அனேக வருஷஙகள நீஙகள என துக மான வாஸததைச செயதீரகள? உமககு இநதமநதிரிகள எநநாளும வசமாயுளளவரகள. ஜனாததனநம, வீரனை ஸாதயகியும, புதநிராகளுடனகூடின 2ருகமரதனெனகிற மதஸ்யராஜனும, (மிகவும) சததுருகளை அடிபபவாகளான புதநிராகளுடன கூடின விராடனும, முன உமமால ஜயிககபபடட அரசாகளனைவாகளும உமமையே அடுதநிருபபாகள. பெரிய ஸஹாயமுடையவரும, மிக வும தபிகிறவரும, சேனையுடனிருபபவரும, வாஸுதேவராலும அரஜுனனாலும பூஜிககபபடடவருமான நீர சூதாட்ட ஸபையிலேயே சிறநதவாகளான சததுருகளைககொனறு துரியோதனனுடைய கொழுபபைத தொலைததிருககலாமே? பாணடவரே! எனன காம ணததால சததுருவுககுப பலததை விருதநியடையவும உமமைச சோநத ஸஹாயாகளாக 3குறையவும செயது, அனேக வருஷஙகள வனஙகளிலும வஸிதததாக குறைவுணடான காலததில யுததம செயய விரும்புகிறீர? ஓ! பாணடவரே! அறிவிலலாதவனை அலலது தா

---

1 'கோபத்தைவிடடால, அவாகளுடைய அபரியமும விடும' எனபது கருதது

2 மசஸ்யதேசதததில இவன ஒரு பகுதியை ஆணடவனுதல வேணடும 'மச்சநாடனும, பொறறேருளளவனும, புகதிராகளுடன கூடினவனும,புதநிரா களோடு கூடின நனகு அடிகதம தனமையுளள வீராகளோடு கூடினவனுமான விராடராஜனும' எனறும கொளளலாம.

3 'கஸமாத' எனபது மூனறிடததில வருகிறது, 'இரணடிடததில விடப் படடது.

மத்தை அறியாதவனோ அவனும் யுத்தம செய்து, பிறகு, ஐசுவரியததை அடைகிறான. அறிவுளளவனோ, அலலது தர்மததை அறிநதவனோ அவனும மோகததாலே (தெய்வச் செயலாக) ஐசுவரியததிலிருநதும நழுவுகிறான. ஓ! பாரததரே! உமமுடைய புததியானது அதாமததிலிருககிறதிலலை. நீர கோபததால் பாவ காமததைச செயதவரலலா அறிவுகது விரோதமாக இநதக காமததைச செயய விரும்புவதறகுக காரணம சொலலும. ஓ! மகாராஜரே! வியாதியால ஏறபடாததும, காரமாயுளளதும, தலைவலியை உணடாககுவதும, புகழைததிருடுவதும, பாவததின பயனுககுக காரணமும, ஸததுககள பானம செய்யககூடியதும, அஸததுககள பானம செயய முடியாததுமான கோபததைப் பானம செயயும; சமனததை அடையும. பாவந தொடாவதான அதை எவன விரும்புவான? உமககுப பொறுமையே சிறநதது. சநதனுவின புததிரரான பீஷமரையும, புததிரரோடுகூடின துரோணரையும, கிருபரையும, சலயனையும, ஸோமதததன் புததிரனையும, விகாணனையும, விவிமசதியையும, காண துரியோதனாகளையும கொனறு அடைபபபடட போகஙகள சிறநதவைகளாகாவனறோ? இவாகளைக கொனறுவிடடு அடையும ஸுகம எவவிதமானதாகும? அதைச சொலலும. ஸமுததிரததை எலலையாகவுடைய இநதப பூமியை அடைநதாலும நீர முதுமையையும மரணததையும விலககவேமாடடீர. ஓ! அரசரே! பிரியததையும அபபிரியததையும ஸுகததையும கஷ்டததையும விலககமாடடீர். இவவிதம அறிநதவரான நீர யுதததை ஒருபோதும செய்யாதீர. மநதிரிகளுடைய இசசையின காரணததால, நீர இவவிதம நேரிட்டதான காமாவைச செயய விரும்புகிறீரானால, அவாகளுககே தனததைக கொடுததுவிடடு விலகிவிடும. நீர தேவயானமெனகிற பிரமம லோகமாாககததை விடடு விலகாதீர' எனறு சொனனான

இருபத்தெடடாவது அத்யாயம்.

ஸஞ்சயயானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் தர்மாதர்ம நிச்சயம் ஸாமான்யர்கள் கொல்லமுடியாதாதலின் தர்ம ரஹஸ்யங்களை அறிந்த வாஸுதேவரே கொல்லவேண்டுமென்பதை ஸஞ்சயனுக்குச் சொல்லியது)

யுதிஷ்டிரா, 'ஓ! ஸஞ்சய! கர்மஙகளுள தாமமானது சிறந்ததென்று நீ சொன்னதானது உண்மை; ஸநதேகமிலலை. ஆனால,

நான் தர்மததை அனுஷ்டிககிறேனோ அதாமததைஅனுஷ்டிககிறேனோ வென்று தெரிநதுகொணடு நீ எனனைத தூஷிககககடவாய எவனிடததில [1]அதர்மமானது தாமரூபஙகளைத தரிககிறதோ, எவனிடததில [2] தர்மமுழுதுமஅதாமரூபமாககாணபபடுகிறதோ, அப்படியே எவனிடததில [3] தாமம தாமரூபததையே தரிககிறதோ அவர்களை அறிஞர்கள புததியினாலே நனறாககாணகிறாகள. அபபடியே, ஆபததில இவ விதமான இநதஅடையாளததை நிலையான தனமையையுடைய தாமாதாமஙகள அடைகினறன. ([4] அதாமமானது தாமரூபததைததரிககினறதெனகிற) முநதினஅடையாளமானது எவனுககு ஏறபடடதோ அது அவனுககுததான பிரமாணம. ஓ! ஸஞசய! அதை ஆபததாமமாக அறியககடவாய. செலவமகுறைநதபொழுது, குறைவை அடைநதவன எதனால காமததை நிறைவேறறலாமோ அதை அடைபவிரும பலாம. ஓ! ஸஞசய! போதுமான செலவததிலிருநதுகொணடு ஆபததாமததிலிருககிறவனும ஆபததிலிருநதுகொண்டு செலவநிலைககு ஏறபடடதாமததிலிருபபவனும இநத இருவாகளும நிநதிககததககவாகளாகிறாகள. விதாதாவானபிரமமாவினாலே விநாசம வராமலிருபபதைவிரும்புகிறவாகளான பிராமணாகளுககுப பரிகாரமானது விதிககப்படடிருககிறபடியால, காமஙகளிலிருககிறவாகளை நனறாககவனிததுப்பாா. ஓ! ஸஞசய! நீ விரோதமான காமததிலிருபபவாகளை நிநதி. மனததின வசததை விரும்புகிறவாகளுககுப புததியினசெயகை ஒடுஙகுவதனபொருடடு எபபொழுதும நலலவாகளிடததில ஜீவனம விதிககப்படடிருககிறது பிரமமநிஷ்டரலலாதவாகளும, விதவானகளலலாதவாகளுமாயிருப்பவாகளினபொருடடு (தாமாதாமஙகளாகிற) எலலாக் காமஙகளுடைய ஸமபநததையும நலலதென்றுநினைககவேணடும பிதிருககளும, பூாவிகாகளானபிதாமஹாகளும அவாகளுககும முநதின

---

1 பிறாகேடடுககாகச செயயும ஆபிசாரததில செயயபபடும ஹோமமுதலியன தாமமாகததோற்றுதல.

2 யோகிகளெனறு காடடிககொள்ளாத தததாதரேயா முதலியோா விருபபு வெறுபபினறிச செயயும யோகதாமம நிதயகாமநியமஙகள தவறுவதால பிததா செயலபோலிருபபதால அதாமமாகத தோறறுவது

3 வஸிஷடா முதலியோா உளளும புறமும ஒததுசசெயயும தவ முதலியன

4 'பிராமணனுககு அதாமமான வத முதலியன க்ஷததிரியனுககுத தாமம். பிராமணனுககுத தாமமான யாஜநமுதலியன க்ஷததிரியனுககு அதாமம அவனவனுககேறபட்டது அவனவனுககுததாமம் ஆபத்திலமேலவாணததுககுக கீழவாணததின தாமஙகளும தாமமாகிவிடும்' எனறு கருதது.

மற்றவர்களும (என்னலசொல்லலப்படாத) அந்த (க்கர்ம) மாகாகத்தை உடையவர்களாயிருந்தனர். எவர்களை யஜ்ஞத்தை விரும்புகிறவர்களோ அவர்களும காமாவையே செயவார்களாகையால் நான காஸ்திகனுகிவிடுவேனென்று அதைகாட்டிலும வேறான (பிக்ஷாடனம் முதலிய மாகாகத்தை) நினைக்கவில்லை. ஓ! ஸஞ்சய! இந்தப்பூமியின் கணணுளள தனமுழுமையையுமோ, [1] மூனறேநிலைமைகளையுடைய தேவாகளுடைய சிறந்ததானபதத்தையோ, ஸ்வர்ககத்தையோ, பிரமமலோகத்தையோ நான அதரமத்தால விரும்பமாட்டேன். தர்மஙகளுகுத தலைவரும ஸமாதானரும நீதியுளளவரும பிராமணர்களை உபாஸிகிறவரும புதிதிசாலியுமான வாஸுதேவா பலஷிதமானவர்களும மிகபலசாலிகளுமராஜவமசத்தில பிறந்தவர்களுமான போஜாகளை பரிபாலனமசெயகிறார். ஸமாதானத்தைவிடடு யுத்தமசெய்கிற நான நிந்திகத்தகவனுவேனனும ஸ்வதாமத்தைவிடடவனுவேனனும, அந்தவிஷயத்தைப பெரிதானகீர்த்தியுடைய கேசவர் சொலலடடும. அவரோ இரணடு சபாகளுகும நனமையை ருஷிமபுகிறவர். இந்தராத்தியகியும, சேதிதேசத்தாகளும, அந்தகாகளும, விருஷ்ணியினகுலத்தில உண்டானவர்களும, போஜாகளும், குருக்களும, ஸ்ருஞ்சயாகளும, வாஸுதேவருடைய புத்தியை அனுசரித்தவர்களாயபு பகைவாகளை நாசஞசெயது மித்திராகளைச் சந்தோஷிகசெயகிறார்கள. யதுவமசத்தில பிறந்த வருஷ்ணிகளும அந்தகாகளும உகிரஸேனன் முதலானவர்களும கேசவரால் நடத்தப்படடவர்களுமான எல்லாகளுமே இந்திரனுக்கு சமானர்களும நலலமனமுடையவர்களும ஸத்தியத்தையே முகியஸாதனமாயுடையவர்களும மிகபலசாலிகளும போகத்தோடுகூடினவர்களுமாயிருகிறார்கள எவனபொருடடு வாஸுதேவரானவர் வருஷாகாலத்தில மேகமானது பிரஜைகளினபொருடடு வர்ஷிப்பதுபோல இஷ்டங்களைப் பொழிகிறாரோ காசிதேசத்தரசனான அந்தப்பப்ருவான வன, பிராதாவாகவும சிஷ்யகாகவுமிருகிற அவரை அடைந்து, உத்தமமான சமபத்தை அடைந்தான. ஐயா! இப்படிப்பட்ட இந்தக்கேசவர் விதவானபுளளவர். இவரை காமஙகளுடைய நிசசயத்தை உணாந்தவராக அறி. இவர எங்களுகுப பிரியரும மிகவும நலல வருமாயிருப்பவர். இவருடைய வாத்தையைக கடக்கமாட்டேன் எனறுசொனனார்.

---

1 'பாலயம, கௌமாரம, யௌவனம' எனினும, 'மூனறுவதாகிய யௌவன மட்டுமே உடையவர்' எனினுமாம.

இருபததொன்பதாவது அத்யாயம்.

ஸஞ்சயயானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கிருஷ்ணர் தாம் கௌரவபாண்டவவிஷயத்தில் ஸமமான எண்ணத்துடனிருப்பதையும் செய்யவேண்டியதை அவசியம் செய்ய வேண்டுமென்பதையும் துரியோதனனுடைய தீச்செயல்களையும் திருதராஷ்டிரன் இஷ்டப்படி செய்யலாமென்பதையும் தாம் ஸமாதானத்திற்காக ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு வருவதாயிருப்பதையும் ஸஞ்சயனுக்குச் சொல்லியது)

வாஸுதேவா, 'ஸஞ்சய! நான் இந்தப்பாண்டவர்களுக்கு நாசமில்லாமலிருப்பதையும் ஐஸ்வரியத்தையும் பிரியத்தையும் விரும்புகிறேன். ஸூத! அப்படியே, அநேகம் புத்திரர்களையுடைய திருதராஷ்டிரராஜருக்கு விருத்தியையும் நன்கு பிரார்த்திக்கிறேன். ஓ! ஸஞ்சய! எந்நாளுமே என்னுடைய விருப்பம் இதுதான். அவர்களைக் குறித்துச் சமனத்தை அடையுங்களென்பதைத்தவிர வேறு சொல்லமாட்டேன். பாண்டவர்களுடைய முன்னே திருதராஷ்டிரராஜருடைய இந்தப்பிரியத்தையும் கேட்கிறேன். இதையும் ஆலோசிக்கிறேன் ஓ! ஸஞ்சய! எந்தவிஷயத்தில் புத்திரனுடனகூடின திருதராஷ்டிரர் ஆசைகொண்டிருக்கிறாரோ அதில் சமமானது நிச்சயமாகச் செய்யமுடியாதென்பது பாண்டவரால் காண்பிக்கப்பட்டதன்றோ? ஆகையால், என்னகாரணத்தால் இவர்களுக்குக் கலகமானது விருத்தியடையாது? ஓ! ஸஞ்சய! இவ்வுலகில் பலவிதமாக நடந்து வருகிற தாமத்தை என்னையும் யுதிஷ்டிரரையும் காட்டிலும் நீ அறியவில்லை. ஓ! ஸஞ்சய! அப்படியிருக்க, உத்ஸாஹமுடையவரும் தம கர்மத்தை முடிக்கிறவரும் புகழுக்குத் தக்கபடி குடும்பத்தில் வஸிக்கிறவருமான பாண்டவருக்கு என்னகாரணத்தால் முன்[1] செய்யவேண்டிய நல்லகாரியத்தை விட்டதாகச் சொன்னாய்? உண்மையாக இந்த விதியானது இருக்கையில், பிராமணர்களுடைய எண்ணங்கள் அனேக விதமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சிலர் காமாவினாலே பரலோகத்தில் ஸித்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். சிலர் காமாவைவிட்டு ஞானத்தினால் ஸித்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். வித்துவானாயிருந்தாலும், இவ்வுலகில் போஜனமாகிற கர்மாவைச்செய்யாமல் பக்ஷியபோஜயங்களில் திருப்தியடைகிறதில்லை. பிரமமவித்துக்களான பிராமணர்களுக்கும்

1 போர்புரியாமல் வனம்சென்றது தவறென்பது.

இவ்வுலகில கர்மா விதிககப்பட்டிருககிறது. எநதவிததைகள் இவ்வுல கில காமாவைசசாதிககினறனவோ அவைகளுககுப் பயன் இருக் கிறது; மறறவைகளுககுக காணவிலலை. ஆகையால, இம்மையில் காமா, பிரததியக்ஷமானபயனை உடையதாயிருககிறது. தாகத்தால் வருநதினவன தணணீரையருநதித தாகசாநதியை அடைகிறான். ஓ! ஸஞசய! அபபடிபபட்ட இநதககர்மவிதியானது காமாவினாலேயே விதிககப்படடிருககிறது. பரலோகநிமிததம காமாவானது செவவை யாகச சொலலப்படடிருககிறது. பரலோகவிஷயததில எவன் கர்மா வைவிடடு மற்றதை நல்லதாக நினைபபானோ வன்மை குறைநதவ னான அவனுடைய புலமபல வீணானது காமாவினாலே பரலோகத் தில இநததேவாகள விளஙகுகிறாகள. இவவுலகததில வாயுவான வன் காமாவினாலேயே வீசுகிறான. ஸூரியன காமாவினாலேயே இராப்பகலகளைசசெய்து சோமபலிலலாமல நிததியம உதயமாகிறான. தவிரவும, சநதிரனும காமாவினாலேயே மாஸங்களையும பக்ஷஙகளையும செயதுகொணடு சோமபலிலலாமல நக்ஷததிரஙகளுடைய சோககை களை அடைகிறான். அககினி மூடடப்படடுப் பிரஜைகளின பொருடடு வேலையைசசெய்து, சோமபலிலலாமல எரிககிறான. பூமிதேவியான வள் சோமபலிலலாமல் பலததினால பெரிதான இநதபபாரத்தைத தாஙகுகிறாள். நதிகளானவை எலலாப்பிராணிகளுக்கும் நனகு திருப்திசெய்விததுககொண்டு சோமபலிலலாமல் ஜலததை வேகமாகக் கொணடுபோகின்றன. மழைக்கடவுள அதிகமான தேஜஸுடைய வனும, ஆகாயததையும திககுக்களையும மிகவும சபதிககசசெய்கிற வனுமாகச சோமபலிலலாமல பொழிகிறான. வலனுககுப பகைவனான இநதிரன தேவஸரேஷ்டனாயிருககும தன்மையைவிரும்பி, ஸுகததை யும மனததினபிரியஙகளையும தளளிவிட்டுச சோமபலிலலாமல் பிரமம சரியததை அனுஷ்டித்தான. அவன் அநதககாமாவினால் தலை மையை அடைநதான. மகவானான அவன் ஸத்தியததையும தர்மத தையும் தவறுதலிலலாமல காககிறவனாகி, அடக்கம, பொறுமை, ஸமபுததி (எலலாபபிராணிகளிடததிலும) பிரியம இவையெலலாவற் றையும் அனுஷடிததுச சிறநததான தேவராஜ்யததை அடைநதான். பிருகஸ்பதியானவா இநதிரியஙகளை அடககி ஸுகததைவிடடு ஸமாதி யுடன்கூடினவரும் இளைதத சரீரமுடையவருமாக விதிப்படி பிரம்மசரி யததை அனுஷ்டிததார. அதனால, அவா தேவர்களுக்குக குரு வானார். ஓ! ஸூத! அப்படியே, நக்ஷத்திரஙகளும ருததிரர்களும ஆதிதயர்களும வஸுககளும விஸவேதேவர்களும் யமனும ராஜா

வும் விஶரவஸின் புத்திரனுமான குபேரனும், கந்தாவாகளும், யக்ஷர்களும், அப்ஸரஸுகளும், கர்மாவினாலே ஸ்வாக்கத்தில் விளங்குகின்றார்கள். பிரமமவித்தையையும் பிரமமசரியத்தையும் காமாவையும் அனுஷ்டித்து ரிஷிகள் ஸ்வாக்கத்தில் விளங்குகின்றார்கள். ஓ! ஸஞ்சய! எல்லாஉலகங்கள், பிராமணஶ்ரேஷ்டாகள், க்ஷத்திரியர்கள், வைஶ்யாகள் இவாகளின் இந்தத்தாமத்தை அறிகிறவனாயிருக்கிறாய். அப்படிப்பட்ட நீ ஞானமுடையவனாயிருந்தும், அறிந்தவாகளைக் கௌரவாகள் நிமித்தம் ஏன் தடுக்கிறாய்? இவருக்கு வேதங்களிலும், அப்படியே அஶ்வமேதத்திலும், ராஜஸூயத்திலும், எந்நாளும் ஸமபந்தத்தை அறியக்கடவாய். (இவா,) விலலையும் கவசத்தையும் யானை குதிரை முதலியவைகளையும் ரதங்களையும் சஸ்திரங்களையும் மிகுதியாக உடையவராயிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட இந்தப்பாண்டவாகள் கௌரவாகள் விஷயத்தில் வதமில்லாமலே (வேறு) உபாயத்தை அறிவார்களேயானால், அப்பொழுது இவாகளுக்குச் சிறந்தத்தான் கொல்லாமையில் பீமஸேனனை அடக்கித் தாமத்தைக் காக்கிறதான புண்ணியமானது செய்யப்பட்டதாகும். அப்படிப்பட்ட இவாகள் தந்தை வழியில் வந்த (க்ஷத்ரியத) தொழிலிலிருக்கிறவாகளும், சக்திக்குத் தக்கபடி தமகாமத்தைப் பூர்த்திசெய்கிறவாகளுமாகித் தெய்வவசத்தால் மரணத்தை அடைவாராகளானால், இவாகளுக்கு அந்த மரணமும் சிலாக்கியமாகும். நல்லது இருக்கட்டும். நீ சாந்தியையே நினைக்கிறாயே அரசாகளுக்கு யுத்தம்செய்வதில் தாமமிருக்கிறதா? அல்லது, யுத்தம் செய்யாமையில் தாமமிருக்கிறதா? நீ சொல்லுகிறபடியே உன்னுடைய இந்தவார்த்தையைக் கேட்கிறேன். ஓ! ஸஞ்சய! முதலிலே நான்குவர்ணங்களுடைய தாமவிபாகத்தையும் உன்னுடைய கடமையையும் பார்த்துக்கொண்டு பிறகு பாண்டவாகளுடைய செய்கையையும் கேட்டு உனக்குத் தோற்றுகிறபடி ஶலாகி; அல்லது, நிந்தி. பிராமணனானவன் அத்தியயனம் செய்யவேண்டும், யாகம் செய்யவேண்டும், தானம்செய்யவேண்டும், சிறந்த தீர்த்தங்களுக்குச் செல்லவேண்டும்; அத்தியயனம் செய்விக்கவேண்டும், யாகம் செய்விக்கக் கூடியவாகளுக்கு யாகம்செய்விக்கவேண்டும்; விதிக்கப்பட்டவைகளான தானங்களை (வேண்டுமானால்) வாங்கவேண்டும். க்ஷத்திரியனானவன் அத்தியயனம்செய்யவேண்டும்; பிறகு, யாகம்செய்யவேண்டும், தனத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்; ஒன்றையுமே யாசிக்கக் கூடாது; யாகம் செய்விக்கவும் கூடாது, அத்தியயனம் செய்விக்கவும் கூடாது. இவ்விதம் அனாதியாக க்ஷத்திரியதர்மமானது கருதப்பட

டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட அரசனானவன் அஜாககிரதையில்லாமல தாமததுடன் பிரஜைகளின் பாலனததைசசெயது, பிறகு, தானம செய்து யாகஙகளால பூஜிதது, எலலா வேதஙகளையும் அததிய யனமசெய்து, மனைவியைவிவாகமசெய்துகொணடு, புணணியஙகளைச செய்து, இலலறததிலிருககவேணடும. தாமததில, மனமுடைய வனான அநதக்ஷததிரியன பரிசுததமான தாமததை அடைநது (வேறுகாரணமினறி) இயறகையினாலேயே பிரமமலோகததை அடை கிறான. வைஶயனானவன அததியயனமசெயது, கிருஷி, பசுககாத தல, வாததகம இவறறால தனததைத தேடுகிறவனும, (தேடினதை) அஜாககிரதை இலலாதவனாகிப பரிபாலிககிறவனும, பிராமணாக ளுககும க்ஷததிரியாகளுககும பிரியததைசசெயகிறவனும, புண்ணி யததைச செயகிறவனுமாக வீடுகளில வஸிககவேணடும. சூததிர னுககுப பிராமணாகளுடைய பரிசரியையும வநதனமும தாமம, அத தியயனம செயயககூடாது இவனுககு யாகமானது மறுககபபடடிருக கிறது. ஐஶவரியததின விஷயததில எநநாளும முயறசிசெயகிறவ னும சோமபலிலலாதவனுமாயிருககவேண்டும. இவவிதம அனாதியா கச சூததிரனுடைய தாமமானது கருதபபடடிருககிறது. அரசன இவர்களை அஜாககிரதையிலலாமல காககிறவனும எலலாவாணததாா களையும தஙகளதாமததைச செயவிககிறவனும, காமததில புததி யைச செலுத்தாதவனும, பிரஜைகளிடததில ஸமமாயிருபபவனும காமததால அதாமசீலாகளை அனுஸரியாதவனுமாயிருககவேணடும.

அவனைபபாாககிலும மிகசசிறநதவனும எலலாததாமஙகளையு முடையவனுமாக அறியபபடடவன ஒருவனிருநதானேயானால, அநத அரசன, அவனைப பிரஜைகளைபபாாததுககொளளுவதறகுக கடடளையிடவேண்டும. அவன்விஷயததில, 'இதை இவன தெரிநது கொளளககூடாது' எனகிறஎணணம நலலதனறு. எபபொழுது (ஓா அரசன) தெயவக்கெடுதலால ஹிமஸிககிறவனும சேனையைச சேர்க கிறவனுமாகப பிறனுடைய ஐஶவரியததில ஆசைவைப்பானோ அப பொழுது அரசாகளுககு இநதயுததமானது ஏறபடடது. அதில கவச மும ஆயுதஙகளும விலலும உண்டாயின. இநதிரனாலே திருடாக ளைக கொலலுவதறகாக இநதயுததமும கவசமும ஆயுதஙகளும விலலும உண்டுபணணப்பட்டன. அதில் திருடாகளுடையவததினா லே புண்ணியமானது அடையப்படுகிறது.

ஓ! ஸஞசய! கடுமையே உருவஙகொண்ட அப்படிப்பட்ட இந்தக் குறறமானது அதர்மததை அறிநதவாகளும (கருதுகிறவாகளும) தா

மத்தை அறியாதவாகளுமான கௌரவாக்ளால உண்டாகிவிட்டது, அது நலலதனறு. அப்படியாகையில், புததிராகளுடனகூடின திருதராஷ்டிர ராஜா அகாரணமாகப் பாண்டவாகளுடைய தாமமான தனததை அபகரிததாா. அவா வமசததிலுளள கௌரவர்களெலலாரும அனாதியான ராஜதாமததைப் பாாககவிலலை. (ஒருவன்) காணப்படாதவனாகித தனததை அபகரிததாலும, காணப்படடவனாகிப் பலாதகாரமசெயது அபகரிததாலும இவவிருவாகளும நிநதிககததக்கவாகளாகினறாகள. (ஆகையால), திருதராஷ்டிர புததிரனிடததில (திருடனைக காடடிலும) எனன விததியாஸமிருககிறது? அப்படிபபடட துரியோதனன கோபததின வசததை அடைநது தான் விருமபுவதைப் பேராசையால தாமமாக நினைககிறான. பாண்டவர்களுடைய பாகமோ (கௌரவாகளிடம அடைககலமாக) வைககப்படடிருநதது. எஙகளுடைய அநதப் பாகததை என்ன காரணததால் பகைவாகள பிடுஙகிககொளளுவாாகள? இநதப் பாகவிஷயத்தில் யுததம செயகிறவாகளான எஙகளுககு வதமும சிறநததே. பிறருடைய ராஜபததைககாடடிலும பிதிரு ராஜபமானது சிறநதது. ஓ! ஸஞசய! பழமையான இநதத தாமஙகளை அரசாகளுடைய மததியில் கௌரவர்களுககுச சொலலககடவாய். மூடாகளான இநத அரசாகள் மதததினால மிருதயுவின வசத்தையடைநது, துாயோதனனால் வரவழைககப்பட்டு வநதாாகள. ஸபையின மததியில் நடநத இநதச செய்கையோ, மிகவும கொடுமையாயுளளதே. பீஷ்மா முதலான கௌரவாகள் பாண்டவாகளுககுப் பிரியமானமனைவியும், துருபத ராஜன் புததிரியும, புகழுடையவளும், நற்குணமும் நனனடையுமுளளவளுமான திரௌபதியானவள போகுமபொழுது, [1] காமததிலழுநதினவனான துசசாஸனன் தடுதது மறிததை உபேஷிததாாகளே. கௌரவர்களுடைய அநத நடையைப் பார். இளையவாகளோடும முதியவர்களோடும்கூடின அந்தக் கௌரவாகள, [2]அநதத துசசாஸனனைததடுததிருப்பார்களேயானால திருதராஷ்டிரர் எனனிஷ்டததைச செயதவராவா. இவருடைய புததிராகளுககும இவரால நன்மையானது செய்யப்படடதாக ஏற்படும. துசசாஸனனானவன் அககிரமமாக மாமனாகளுடைய ஸபையின மததியில கிருஷ்ணையைக் கொண்டுபோய் நிறுததினான். அவ்விடம கொணடுவநது நிறுததப்பட்ட அவள தீனமாகப்பாாதது விதுரரைத தவிர வேறு ரக்ஷகனைச

---

[1] 'காமாநுகேந உபருததாம்' எனபதுமூலம் 'வீட்டுககு விலககானவளும்' எனபதுபழையவுரை.

[2] வேறுபாடம்.

சிறிதும அடையவில்லை. அங்கு சேர்நதிருநத அரசாகள் (மீறிச சொல்ல முடியாமலிருநததாகிய) எழைததன்மையினாலேதானே ஸபையில மறுமொழி சொலலுவதற்குக கூடியவாகளாகவிலலை? தர்மததைவிடடு விலகாத விஷயததைச சொலலுகிறவரான விதுரர் ஒருவா, தாமபுததியினாலே, அறபபுததியையுடைய துரியோதனனை நோககி உததரம சொனனா. (ஆகையால) நீ இநதத தர்மததை அறியாமல ஸபையில பாணடவருககு உபதேசிகக விருமபுகிறாய். தரௌபதியோ அநதஸபையை அடைநது அநதக கஷ்டததில ஸமுததிர வெளளததிலிருநதும தோணி கரையேறறுவதுபோலப் பாண்டவாகளையும தனனையும கரையேறறககூடியதும செய்யஅரியதும் சுத்தமுமாயிருககிற இநதக காரியததைச செய்தாள. ஸபையில ஸூத புததிரனான காணன மாமனாகளுடைய ஸமீபததில நிறகிறவளான கிருஷ்ணையை நோககி, 'யஜஞஸேனனுடைய புததிரி! உனசகு ஆதாரம இலலை. துரியோதனனுடைய வீடடை அடைவாய். உன்னுடைய அநதப் பதிகள ஜயிககப்படடுவிட்டாாகள். உனககுப பதிகளிலலை. ஓ! காநதிபொருநதியவளே! நீ வேறுபதியை வரிபபாய்' என்று சொனனபொழுது, காணனிடமிருநது, எலுமபைமுறிககிறதும் மாமததைபபிளககிறதும மிகவும கோரமும கடுமையான தேஜஸுடையதுமான எநதவாகரூபமான பாணமானது அாஜுனனுடைய இருதயததில் தைததோ அது (அநத) அாஜுனனுடைய இருதயத்தில் நிலையாக நிறகிறது. துசசாஸனன, மானதோலகளை உடுப்பதறகு விருமபினவாகளான பாண்டவர்களைககுறிதது, 'இவாகளெலலாரும எளளுப்பதர்கள்; தன நாசததை அடைநதாாகள; குறைவை அடைநதார்கள; நெடு நாளகளுக்கு நரகததைஅடைநதாாகள' என்று கடுமையாகச சொலலியதும, காநதாரதேசததரசனான அநதசசகுனியானவன், வஞசனையால சூதாடுமகாலததில, யுதிஷ்டிரரைநோககி, 'நகுலன ஜயிககப்பட்டான். உனககு எனன இருககிறது? யஜஞஸேனன் புதரியான கிருஷ்ணையைககொண்டு சொககட்டானாடு' எனறு சொலலியதுமாகிய சூதாட்டத்திலுண்டான இழிவான இநத எலலாவாரததையையும் நான சொல்லிய இநதப்படி நீயும அறிநதேயிருககிறாய. கெடுதலையடைநததான இநதக காரியததைச சரிபண்ணுவதற்கு நான் நேரிலே அவவிடததில போவதறகுப பிரார்ததிககிறேன். தூபுத்தியுடையவனும பாவததின வசததை அடைநதவனுமான திருதராஷ்டிரபுத்திரனுடைய மோகததை நீ அறிகிறாய். பாண்டவாகளுடைய காரியததைக் கெடுககாமலே கௌரவாகளுககுச சமனத்

தையும் செய்யக்கூடியவனாவேனானால பெரிதான பயனுடைய புண்ணியமானது என்னால செய்யப்பட்டதாகும. கௌரவர்களும மிருதயுவின பாச்ததிலிருந்து விடுபடுவார்கள. தவிரவும, சுக்கிராசாரியருடைய நீதியும தாமததிற்கிருப்பிடமும பயனுள்ளதும ஹிமஸையிலலாததுமான வாரததையை நான் சொல்லும்பொழுது திருதராஷ்டிரரின் புததிரர்கள கேடபார்களா? நேரில தானாகவே வந்த எனனைக கௌரவாகளும கௌரவிப்பாகளா? இதற்கு மாறுபட்டால தேரிலேறின அர்ஜுனனாலும யுதததிற்காகக கவசம பூணட பீமஸேனனாலுமே பலததால காவங்கொண்டவாகளும தம செயகையால பாபிகளுமான திருதராஷ்டிரரின புததிராகளைததகிக்கப்படுகிறவாகளாக அறியககடவாய துரியோதனன ஜயிககபபட்டவர்களான பாண்டவாகளைககுறிததுப பயங்கரமும கடுமையுமான வாரததைகளைச சொல்லுகிறான (அந்தத) துரியோதனனைப் பீமஸேனன கதையைக கையிலுடையவனும அஜாககிரதையிலலாதவனுமாக ஸமயததில (அவைகளை) நினைககசசெயவான.

துரியோதனன கோபரூபமான பெரியமரம, கர்ணன் அதனுடைய அடிககிளை; சகுனி (அதன) சிறுகிளைகள; துசசாஸனன செழிததவைகளான (அதன) மலாகளும கனிகளும; புததிபிலலாத திருதராஷ்டிரராஜா (அதன) வேர. யுதிஷ்டிரரானவா தாமரூபமான பெரியமரம, அர்ஜுனன அதனுடைய அடிககிளை, பீமஸேனன அதனசிறுகிளைகள, மாததிரியின புததிராகள செழிததவைகளான அதன மலர்களும கனிகளும, நானும வேதமும பிராமமணாகளும (அதன்) வேர். ஓ! ஸஞ்சய! புததிராகளுடன்கூடின திருதராஷ்டிரராஜன ஒரு வனம பாண்டவாகள அந்த வனததின ஸிமமங்கள. ஸிமமங்களால ரக்ஷிககப்பட்டவனமானது நாசததை அடையாது வனததால ரக்ஷிககபபட்ட ஸிமமமும நசிககாது. வனமிலலாத ஸிமமமும கொலலப்படும. ஸிமமமிலலாத வனமும அழிககபபடும். ஆகையால, ஸிமமம் வனததைக காககவேண்டும. வனமும ஸிமமததைக காககவேண்டும திருதராஷ்டிரராஜா வனம, பாண்டவாகள வனததிலுள்ளபுலிகள. புலிகளோடுகூடின வனததை அழிததுவிடாதே. வனமிலலாவிடில் புலிகள நசிககும வனமிலலாத புலி கொலலபப்டுறது. புலியிலலாத வனம வெட்டபபடுகிறது. ஆகையால, புலி வனததைககாககவேண்டும. வனமும புலியைக காககவேண்டும. ஓ! ஸஞ்சய! திருதராஷ்டிரரின் புத்திராகள் கொடிககுஒப்பான தன்மையுடையவாகள. பாண்டவாகள ஸாலவிருக்ஷங்கள. பெரியமரததைப்பறறாத கொடியானது ஒருகா

லும் விருத்தியடையாது. சததுருக்களைச சிக்ஷிககின்ற பாரததர்கள பணிவிடைசெயவதறகானாலும இருககிறார்கள; யுததமசெய்வதற்கானாலும இருககிறாகள. திருதராஷ்டிரருககு எது செயயவிருப்பமோ அதை அவாசெயயடடும. மகாதமாககளும தாமததிலநடப்பவாகளும் போாவீராகளும ஸமாததாகளுமான பாண்டவாகள பொறுமையிலிருககிறாகள. ஓ! விதவானே! அதை உளளபடி சொலலு' என்று சொனனா.

முப்பதாவது அத்யாயம்.

ஸஞ்சயயான பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஞ்சயன் யுதிஷ்டிரரிடம் விடைகொண்டதும், யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மர்முதலிய எல்லாருக்கும் தம்வநதனமுதலியனகூறி க்ஷேமத்தைத் தெரிவிக்கச்சொல்லியதும், ஸமாதானமோ அல்லது சண்டையோ எதுவும் தமக்கு ஸம்மதமென்பதைத் துரியோதனனுக்குச் சொல்லச்சொல்லியதும்.)

ஸஞசயன், (யுதிஷ்டிரரைநோககி) 'ஓ! அரசரே! உம்மிடம் தெரிவிததுககொளளுகிறேன, நான போகிறேன். ஓ! பாண்டவரே! உமககு க்ஷேமம உணடாகுக. எனனாலே, மனததினுடைய ஆககிரகததால, ஒருவிதமானபாவமும, வாககினால சொலலப்படவிலலையல்லவா? வாஸுதேவா, பீமன, அாஜுனன, மாததிரியினபுததிரர்கள், ஸாததியகி, சேகிதானன இவாகளிடத்திலும தெரிவித்துக்கொண்டு மஙகளமாகப போகிறேன. உஙகளுககு ஸுகமுண்டாகுக. ஓ! அரசாகளே! எனனைக குளிரசசியான நேததிரததால பாருங்கள' என்று சொன்னான.

யுதிஷ்டிரர், "ஓ! ஸஞ்சய! எங்களால அனுமதிகொடுககப்படுகிறாய். க்ஷேமமாகப்போவாய. ஓ! விதவானே! நீ ஒருபொழுதும் எங்களுககு அப்பிரியததை நினைக்கிறவனல்லை. அவாகளும் நாங்களுமெலலோரும உனனைச சுத்தமனமுடையவனும, ஸபையிலிருககிறவனும, நடுநிலையிலிருப்பவனுமாக அறிகிறோம. ஓ! ஸஞசய! நீ ஆப்தனும மிகவும பிரியனும சுபவார்த்தையுடையவனும் சீலமுடையவனும திருப்தியுடையவனுமான தூதனாக [illegible]க்கிறாய். ஓ! ஸஞசய! நீ ஒருபொழுதும் புததிமோகததை

அடையமாட்டாய். 1 கெட்டவார்த்தைகளால் பேசப்பட்டவனு யிருந்தாலும கோபிக்கவுமாட்டாய. ஒருபொழுதும் விரஸமும குரூரமுமான வார்த்தையைப பேசமாடடாய். கடுமையான குறிப்பு வாதத்தையையும சொலலமாடடாய. பயனிலலாத வாதத்தையையும சொல்லமாட்டாய். ஓ! ஸூத! உன்னுடைய இந்தவார்த்தையைத தர்மதிறகு இருப்பிடமும பயனுளளதும ஹிமலையிலலாததுமாக அறிகிறோம. ஓ! தூத! நீதான் எஙகளுககு மிகவும பிரியனுனவன். (நீ இவ்விடமவநதது) இரண்டாம விதுரர் வநததுபோன்றது. நீ பழமை யானவன், அடிககடி (பிரியனுகப) பார்ககப்பட்டிருக்கிறாய். அரஜுன னுக்குத தனககு நிகரான தோழனுகிறாய். ஓ! ஸஞசய! இவ்விடமி ருநது சீகிரமாகசசென்று, துரிககததகவாகளான அநதப்பிராம ணாகளைத் துரிகககடவாய். ஐயா! மிகவும சுததமான நியமாதிய யன முடையவர்களும, ஆசாரமுடையவாகளும, நலலகுலதில பிறந தவர்களும, எலலாத தர்மஙகளோடுமகூடினவாகளும, தஙகள வேதஙகளை ஆவிருததி செய்துகொண்டுவருகிறவாகளுமாக இருக குமும பிராமணாகளையும, யஜிகளையும, எநநாளும வனஙகளில தவம செய்துகொணடிருப்பவர்களையும வணஙகி, அப்படியே, எனனுடைய வார்தையினுலே அநதப்பெரியோர்களிடம சூக்ஷமமவிசாரிகக கட வாய். ஓ! ஸூத! அப்படியே அநதத திருதராஷ்டிரராஜருடைய புரோஹிதரையும, ஆசாரியர்களையும, சேர்நதவாகளாயிருகஇற ரித் விக்குக்களையுமே நியாயப்படி குசலபிரசனததோடு அடையககட வாய். ஸ்ரோததிரியாகளல்லாதவாகளும நலலமனமுடையவாகளும சீலத்தையும பலதையுமுடையவர்களும எஙகளை விரும்புகிறவா களும் நினைகிறவர்களும் சக்திக்குததகபடி லேசான தாமத்தை அனுஷ்டிகின்றவர்களுமான எநதப்பெரியோாகள வஸிகின்றூர் களோ அவாகளிடத்தில் என்னை சூக்ஷமததோடுகூடினவனுகச சில ரித்துசசொல்லு. பிறகு, ஆரோகியததைக்கேள். (நமது) ராஜ்யத தில எவர்கள வாணிகததால ஜீவிகினறூாகளோ, எவாகள பசுக களைப் பரிபாலிததுககொண்டு வசிக்கின்றூர்களோ, எவர்கள் உழவு செயகின்றவாகளாக உலகததைப் போஷிகின்றூாகளோ அவாகள எல்லாாகளுடைய சூக்ஷமததையும வினவகககடவாய். ஆசாரியரும், அனபுடையவரும, நியாயத்தில செலலுகிறவரும, (எலலாருக்கும) கட்டுப்பட்டவரும், வேதஙகளை அடையவிரும்பிப் பிரம்மசரியததை அனுஷ்டித்தவரும, பினனும அஸ்திரததை (மந்திரம, உபசாரம,

1 வேறுபாடு.

விடுதல், திருப்பிஅழைத்தல் என்கிற). ஞானகு பாதமுடையதாகவே அப்பியாஸம செய்தவரும, மனத்தின் தெளிவுடையவருமான அந்தத துரோணரை (எனககாக) நீ நமஸ்கரிக்கவேண்டும. வேதங்களை அத்தியயனமசெய்தவரும, ஆசாரமுடையவரும, பினனும ஞானகுபாதங்களையுடையதாகவே அஸ்திரததை அப்பியாஸம செயதவரும், கந்தருவபுததிரனுககு நிகரானவரும, பலசாலியுமான அந்த அஸவததாமாவையும கூஷமம விசாரிகககடவாய. ஓ! ஸஞ்சய! சரதவானுடைய புதிரரும, மகாரதரும், ஆதமஜ்ஞானிகளில சிறநதவருமான கிருபருடைய கிருகத்தையடைநது நீ எனனை அடிககடி சொலலி, கையினுல அவருடைய பாதஙகளைப பிடிககக்கடவாய். சூரததனமையும துரோகமிலலாமையும தவமும பிரஜஞையும ஒழுககமும வித்தையும ரூபமும தைரிய மும் பொருநதியவரும கௌரவர்களில சிறநதவருமான பீஷ்மருடைய பாதஙகளைப்பிடிததுக்கொண்டு அவரிடததில் என்னைத தெரிவிககக்கடவாய். ஓ! ஸஞசய! அறிவையே கண்ணுகவுடையவரும கௌரவாகளுகுத தலைவரும மிகக்கறறவரும பெரியோகளைஸேவிக்கிறவரும புதிமானும முதியவருமான அநதத திருதராஷ்டிரராஜருககு நமஸ்காரஞசெயது நான ஆரோக்கிய முடையவனுக இருக்கிறேனென்று தெரிவிகககடவாய். ஓ! ஸஞசய! திருதராஷ்டிரருடைய மூதததபுத்திரனும மநதனும மூடனும் வஞசகனும் பாவததிலேயே பற்றுள்ளவனும் உலகமெலலாம பரவின அபவாதமுடையவனுமான துரியோதனனைக குசலப்பிரசனம் செயயக்கடவாய். ஓ! ஸஞ்சய! ஐயா! அவனுக்குத தமபியும மநதனும் அப்படிப்பட்ட ஒழுக்கமுடையவனும பெரிய விலலுடையவனும கௌரவாகளில மிகவும சூரனுமான அநததசசாஸனனையும அடிக்கடி குசலப்பிரசனம செயயவேண்டும். ஓ! ஸஞசய! எந்நாளும் பரதகுலததோர்களுடைய சமனததைத் தவிர வேறுவிருப்பத்தை அடையாதவரும, மனுவசமுடையவரும, [1]நல்லசீலமுடையவருமான அநதப் பாஹ்லிகதேசததரசரும உன்னுல வணஙகததகாகவர். ஐயா! முன்விழுநது யுததம செய்கிறவனும, பெரிதான விறபிடித்தவனும், தேராளிகளில உத்தமனும, சிறநதவனுமான பூரிஸரவஸை அடைநது என் வாததையால சொலலு. அபபடியே, சலயனையும என் வார்தததையால் ஞாபகமுடையவனுகிச சொலலு. பெரிய விலலுடையவனும தேராளிகளிலுத்தமனும சிறநதவனும் இந்தச சலலியனுக்குப் பின

1 வேறுபாடம் 'எனவிஷயததில அருளுள்ளவராயப பேசும்படி' என்பது மூலபாடததின பொருள.

பககத்தை ரக்ஷிககிறவனும. இவனுககுச சமானனுமான சல னும, லஜ்ஜை பொருநதியவனும சூது விளையாடுகிறவனும சூதுக் காய்களை அறிநதவனும் உறுதியான விரதமுடையவனுமான புரு மித்திரனும், ஜயனும (என வாாததையால சொல்லபபடத தக்கவர் கள்.) ஐயா! எவாகள் அப்பொழுது எனனுடைய வனயாததிரை யைச சநதோஷிககவிலலையோ அவாகளெலலாருடைய குசலததை யும பிரசனம செயவாய். மிகவும சிறநதவைகளான அநேகம குணங களுடனகூடினவரும, மிகக அறிவுடையவரும, நிஷ்டூரததன் மையே இலலாதவரும, அனபினால எபபொழுதுமே பொரு மையை அடககுகிறவருமான அநத ஸோமதததரானவர் பூஜிககத தக்கவரென்பது எனனெணணம ஓ! ஸஞசய! கௌரவாகளில மிக வும பூஜிககததக்கவனும, எஙகளுககுப் பிராதாவும, எனக்குத துணை வனும, பெரிய விலலுடையவனும, தேராளிகளில சிறநதவனும, யோககியனும, மநதிரிகளுடனகூடினவனுமான அநத ஸோமதததத னுடைய புததிரனை க்ஷேமம விசாரிககக்கடவாய். ஓ! ஸூத! இவர்களைத்தவிர வேறு எவர்கள கௌரவர்களில சிறநதவாகளான யௌவனப் பிராயமுளளவாகளிருககினறாகளோ, எஙகளுக்குப் புததிராகளாயும பௌததிராகளாயும பிராதாககளாயும எவாகளிருக் கினறாகளோ இவாகளில எவர் எவருககு எது எது தகுதியெனறு நினைககிறாயோ அவரவருககு அதை அதைச சொலலிவிடடு, ஆரோக கியத்தைச சொலலககடவாய். ஓ! ஸூத! துரியோதனனாலே பாண்ட வர்களுடன் யுத்தம செய்வதறகாக வரவழைககபபடடவர்களும, எல்லாரும் குரூரததனமையிலலாதவாகளும, ஒழுககமும ஆசாரமு முடையவர்களும, வஸாதிகளும, ஸால்வாகளும, கேகயர்களும், அம பஷ்டாகளும, சிறநதவாகளான திரிகாததர்களும, கீழ்ததிக்கிலுளள வர்களும, வடதிககிலுளளவாகளும், சூராகளான தெற்குத திககி லுள்ளவர்களும, மேலைத திககிலுளளவாகளும், பாவதப் பிரதேசததி லுள்ளவாகளுமான அரசாகளெலலாரையும குசலப்பிரஶனம செய் வாய. யானை ஏறுகிறவர்களும தேராளிகளும குதிரை ஏறுகிற வாகளும் காலாட்களுமான மகான்களான ஆரியர்களுடைய ஸஙகஙகளில் என்னை எநநாளும க்ஷேமததுடன்கூடினவனாகச் சொலலிவிடடு, எல்லாரிடததிலும் ஆரோககியததைககேடகக் கடவாய். அப்படியே, திருதராஷ்டிரராஜருடைய தனவிருததியில முயன்றவர்களான மநதிரிகளையும, வாயிலகாப்பவாகளையும, ஸேனா திபதிகளையும, வரவுசெலவுக கணக்குப்பார்க்கிற கணக்கர்களை

யும், எநநாளும் பெரிய (கப்பமுதலான) திரவியங்களைச்சிந
திககிறவாகளையும் (ஆரோககியததை விசாரிககககடவாய்.) ஐயா!
(திருதராஷடிரருககு) வைஶயஸ்திரீயினிடம (பிறநத) புததிரனும,
கௌரவாகளுடைய மததியில மௌடடியமிலலாமல பெரிதான பிரஜ
ஞையுடையவனும, எலலாததாமஙகளோடுஙகூடினவனும், ஒருகால
மும (எஙகளுடன) யுதததை விரும்பாதவனும, சிறநதவனுமான
யுயுதஸுவைக குசலபிரசனம செய்யககடவாய. ஓ! ஐயா! பொரு
ளைபபறிககினற சூதாடடத்தில நிகரறறவனும, மறைவான கபடச
செய்கையுளளவனும, நன்றாகசசூதாடுகிறவனும, சூதுககாய்களில்
நிசசயமுடையவனும, யுதததில [1]தேவரதனாலே ஜயிக்கமுடியாத
வனுமான சுததிரஸேனனானவன குசலப்பிரசனம செயயப்படத
தககவன. ஓ! ஸூத! காநதாரதேசததரசனும, மலைநாடடிலுளளவ
னும, பொருளைககவர்வதில நிகரிலலாதவனும, துரியோதனனுக்குக்
கௌரவததைசசெயகிறவனாகிச சூதாடினவனும, கெட்டபுததி
யுடையவனுமான சகுனியைக குசலபபிரசனமசெயவாய்.

நெருஙகமுடியாதவாகளான பாண்டவாகளை ஒருரதத்துடன்
வெல்லுவதறகு மிககஊககமகொணடவீரனும, மயககததைஅடை
கினற கௌரவர்களை மயககுவதில நிகரற்றவனுமான அநதககர்ணனை
யும குசலப்பிரசனமசெய்வாய. ஆழமானபுததியுடையவரும் தீர்க்க
மான ஆலோசனையுடையவருமான விதுரர் எஙகளிடம அன்புள்ளவர்.
அவரே எஙகளுககுக் குரு; அவரே எஙகளைத தாஙகுகின்றவர்; அவரே
பிதா, அவரே மாதா; அவரேநணபா, அவரே மநதிரி. அவரைக குசலப்
பிரசனமசெய்யககடவாய. ஓ! ஸஞசய! முதியவாகளான ஸ்திரீகளும்,
குணங்களோடுகூடின ஸ்திரீகளும எங்களாலேமாதாககளாக நினைககப்
படுகிறார்கள. ஆகையால, முதியமாதாகளோடுகூடினவாகளும் சோநத
வாகளுமான அநத எலலாஸ்திரீகளையுமடைநது நமஸ்காரத்தைச
சொலலககடவாய். ஓ! ஸஞசய! 'உஙகளுடைய புததிரர்கள உயிர்
வாழும பிளளைகளுளளவாகளாகிக குரோதததன்மையில்லாதவர்
களாக நல்ல நடையிலிருககினறாகளா?' எனறு கேடடுவிடடு, பிறகு,
'அஜாதசததுருவானவன புததிரர்களுடன க்ஷேமமாயிருககிறான'
என்று சொல்லு.

---

1 'யோதாஜயோ தேவரதே நஸங்கயே' எனபதுமூலம. 'யுததத்திலல்
லாமல் சூதாடடததில ஜயிககமுடியாதவனும்' எனபது இஙகிலீஷமொழிபெயா
ப்பு. அங்கே 'தேவரதே' எனபதற்கு 'சூதாட்டத்தில' எனறு பொருளசெய
திருககிறது.

ஓ! ஸஞ்சய! அவ்விடததிலுளள ராஜபாரியைகளை அறிகிறாய். ஐயா! அவர்களெலலாருடைய க்ஷேமததையும வினவககடவாய். 'ஓ! குற்றமற்றவர்களே! நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்டவாகளும் வாஸனை தரிககினறவாகளும வீடடுக்காரியங்களில அஜாககிரதையிலலாதவர்களுமாக வீடுகளில இருககினறீாகளா? ஓ! மஙகளத்துடன்கூடியவாகளே! மாமனார் மாமியாாகளவிஷயததில நனமையுடனகூடினதும், குரூரததன்மையே யிலலாததுமான செய்கையிலிருககினறீாகளா? உஙகளுடைய பதிகள அனுகூலமாயிருககுமபடி உஙகள நடையை உறுதிப்படுததுங்கள்' என்றுசொலலு. ஓ! ஸஞ்சய! அவவிடததில நலல குலஙகளிலிருநது வநதவாகளும நற்குணமுளளவாகளும குழநதைகளுளளவாகளுமான எஙகள மருகிமாாகளை அறிகிறாய். அவாகளையும அடைநது, 'யுதிஷ்டிரன உஙகளிடம மகிழ்ச்சியுளளவனாக விசாரிததான்' என்றுசொலலு. ஓ! ஸஞ்சய! இலலங்களிலிருககிற கன்னிகைகளைத்தழுவிககொண்டு என்னுடையவார்ததையினால, நோயினமையை வினவி, 'உஙகளுககுநற்குணமுடையவர்களும அனுகூலாகளுமானபதிகள் கிடைக்கககடவர்கள. நீஙகள பதிகளுககு அனுகூலாகளாயிருககககடவீா' என்று சொலலு ஓ! ஐயா! ஆபரணஙகளணிநது சிறநத ஆடையுமுடுத்து நலலகநதமபூசிக் குறறமறறு, ஸுகசாலிகளும போகமுடையவாகளுமாய் அழகானதோறறமும மிருதுவான வாாததையுமுடைய (அரசாகளுடைய) வேஶயாஸ்திரீகளையும க்ஷேமததை வினவுவாய். கௌரவர்களுடைய வேலைககாராகளிடததிலும வேலைக்காரிகளிடத்திலும அந்தககௌரவாகளை அடுதத அனேகாகளான கூனர்களிடததிலும் முடவர்களிடததிலும நான க்ஷேமமாக இருககிறேனென பதைச் சொல்லிவிடடு, பிறகு, ஆரோககியததை வினவுவாய். 'துரியோதனன உங்களுககுப் பழைய ஜீவனததை நடததுகிறானா? போகஙகளைக கொடுக்கிறானா?' என்றுகேள். துரியோதனன் தயையினால் போஷிககினற அஙகபபழுதுளளவர்களும தீனர்களும் குளளர்களும் குருடாகளும செவிடாகளும பலவகைககைததொழில் ஜீவனமுளளவர்களுமான எலலாாகளிடததிலும் நான் க்ஷேமத்துடனிருப்பதைச சொலலிவிடடு, பிறகு நோயின்மையையும வினவககடவாய் 'துக்கததை யுண்டுபண்ணுகிற இழிவான பிழைப்பினிமித்தம பயப்படாதீாகள. நிசசயமாக (முன் பிறப்புக்களில்) பாவமானது செய்யப்படடிருக்கும; பகைவரைத தண்டிததது, நண்பரை அனுக்கிரகித்து, உங்களை ஆடைகளாலும அன்னததினாலும போஷிப்பேன்' என்று சொல்லு. ஓ! ஸஞ்சய! இதுவும ஒருவனாலே சொல்லக்கூடியதன்று. பலதேசங்

களிலுள்ளவர்களும, பலர்களும், பயங்கரமான ஸேனையாகச சேர்நத வர்களுமான பலஜாதிககூட்டங்களை நகரமவிட்டு வெளியிலசென்ற வனான நான் சிறுவனபோலப் பாாககவிருப்பமுளளவனாக் வணங்குகி றேன் அவர்கள எனனால் உண்மையாகச சொலலபபட்டதும உனனால உரைககப்படுகிறதுமான இநதவாாததையைக கேடகுமபடி செய் வாய். 'எனனால பிராமணாகளினபொருடடு (வாஷாசனமாகச) செய் யபபட்ட (மானயமுதலியவைகள) இருககினறனவே? அவைகளை நான் நடததிவநததுபோலவே உனனைசசேர்நதவர்களும கெடுககாமல நட ததுகிறாகளா? அபபடி நடநதுவரும விஷயததை எனககுத தெரிவி' என்று துரியோதனனிடம சொலலு. ஓ! ஐயா! திககற்றவாகளும் (எப்பொழுதும) வலிமையற்றவாகளும, எப்பொழுதும [1] சுயநலததி லேயே முயலுகிறவாகளும, மூடாகளும எலலாவிதததாலுமே எளிய வருமாயிருபபவர்களையும நீ எனனுடையவாககியததால க்ஷேமம விசா ரிப்பாய் ஓ! ஸூதபுததிரா! திருதராஷடிரபுததிராகளை அடுததவா களும பல திசைகளிலிருநதும வநதவாகளுமாயிருப்பவாகளையும பாாததுப பூஜிககததககவாகளான அவர்களெலலாாகளையும க்ஷேமத தையும கெடுதலிலலாமையையும கேடகக கடவாய. இவவிதம அழைக கப்படடு வநதவாகளும தாமாகவநதவாகளுமான எலலார்களையும எல்லாததிசைகளிலிருநதும வநதவர்களான எல்லாததூதாகளையும குசலபபிரசனம செய்து, பிறகு, அவாகளிடம நான க்ஷேமத்துடனி ருப்பதாகச சொலலவேண்டும. துரியோதனனால அடையபபட்ட போாவீரர்களுககு நிகரான வேறு போாவீராகள பாரில இலலையலல வா? தாமமோ நிததியமாயுளளது எனககுப பகைவரை வெலலுவதின் பொருடடுப் பெரிதான பலததையுடைய தாமநதானே இருககிறது? ஓ! ஸஞசய! திருதராஷ்டிரபுததிரனான ஸுயோதனனிடததில், 'சத்துருவற்றவனாககெளரவாகளை ஆளவேனென்கிற விருப்பமானது உனனுடைய சரீரததிலிருநதுகொணடு இருதயததை வருததுகிறதே; இதறகு ஒருவிதமான உபாயமுமிலலை உனககு எவ்விதம இஷ்ட மோ அவவிதம செய்யமாடடேன். ஓ! பரதவமசததாரில் சிறநத வீரனே! எனனுடைய இநதிரப்பிரஸ்ததததைமடடுமேயாவது கொடு. அல்லது, யுதததததையாவது செய' என்று இநத வார்ததையைக் காதிலபோடு.

---

1 'ஆதமநயேவ' எனபது மூலம. 'மனததிலேயே நினைப்பதலலாமல செய கையால செயயாதவர்' எனபது பழையவுரை.

முப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

ஸஞ்சயயானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர், திருதராஷ்டிரனுக்கும் பீஷ்மருக்கும் வந்தனங்கூறி ஸமாதானத்தைவிரும்புவதாகவும் துரியோதனனுக்கு அவனுடைய குற்றங்களைத் தாங்கள்பொறுப்பதாக வும் ஐந்து ஊர்களையாவது கொடுத்து ஸமா தானஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுவதாக வும் சொல்லும்படி ஸஞ்சயனிடம் சொல்லியது)

ஓ! ஸஞ்சய! கடவுள நல்லவனையோ, கெட்டவனையோ, சிறு வனையோ, முதியவனையோ, பலமில்லாதவனையோ, பலசாலியையோ, (யாரையும) தம வசம செயதுகொளளுகிறார. முன்காரணமான வினையை வெளிபபடுததுகிறதற்காக மூடனுககுப் பாண்டிததியத தையோ, பண்டிதனுக்கு மூடததன்மையையோ முழுதும கொடுக்கி றார். (ஆகையால), உளளபடி ஆலோசனையைசசெய்து, ஸநதோ ஷததையடைநது, எங்கள பலததை அறியவிருபபமுளளவனான துரி யோதனனுககு உண்மையாகச சொலலககடவாய. ஓ! ஸஞ்சய! குரு தேசததைஅடைநது, மிககபல முளள திருதராஷ்டிரரை நமஸ்கரித்து, (பாதஙகளைப) பிடிததுககொண்டு, பிறகு, ஆரோககியததைக்கேள். ஸஞ்சய! கௌரவாகளால சூழபபடடிருககிறவரான அவரிடததில நீ, 'ஓ! அரசரே! பாண்டவாகள உமமுடையபலததினாலேயே ஸுக மாக ஜீவிககிறார்கள. ஓ! சததுருககளைசசிக்ஷிககிறவரே! உமமுடைய அனுககிரகததினாலே (அவாகள பாலர்களாயிருககையிலேயே) ராஜ் யததைஅடைநதாாகள. முதலில் அவர்களை ராஜ்யததில ஸ்தாபனம செய்துவிடடு, (அவர்கள) கெடுதலையடைகிறபொழுது, உபேக்ஷியாதீர. இநத உலகமெலலாம் ஒருவனுககுமபோதாது. ஓ! பிதாவே! நாங் கள சோநது ஜீவிபபோம. நீஙகள சததுருக்களுடைய வசததை அடையவேண்டாம' எனறு சொலலு. அபபடியே, நீ சநதனு வினபுததிரரும் பாரதாகளுககுப பிதாமஹருமான பீஷ்மரை என்னு டைய பெயரைசசொலலிககொண்டு சிரததால வணஙகககடவாய். வணஙகிவிட்டு, பிறகு, எஙகளுடைய பிதாமஹரிடம, 'ஓ! ஐயா! முழுகிப்போனதான சநதனுவினுடைய வமசமானது உமமால் மறு படியும கரையேறறப்பட்டது. ஓ! பிதாமஹரே! அபபடிப்பட்டநீர் உமமுடைய அபிப்பிராயததைககொண்டு எப்படி உமமுடைய பௌத

திராகள ஒருவருககொருவர் பிரீதியுடையவாகளாக ஜீவிப்பாகளோ அப்படிச செயயும' எனறு சொலலவேண்டும. அபபடியே, கௌரவாகளுககு மநதிரியாயிருககிற விதுரரிடததில, 'ஓ! ஸாதுஸ்வபாவமுடையவரே! யுதிஷ்டிரனவிஷயததில ஹிததததை விரும்புகிறவரான நீர யுததம கூடாதெனறு சொலலும' எனறு சொலலககடவாய். பிறகு, கௌரவாகளுடைய நடுவிலிருககிறவனும பொறுமையிலலாதவனும ராஜபுததிரனுமான துரியோதனனிடததில அடிககடி இன்சொற்கூறிச சொலலு. 'குறறமறறவளும ஸபையை அடைநதவளுமான இநதககிருஷ்ணையை நீ உபேக்ஷிததததாலுண்டான துககததைப் பொறுததோம கௌரவாகளைக கொலலாமல விடுததோம. இவ்விதம பாணடவாகள பலவானகளாயிருநதும், முனனும பினனுமான கிலேசஙகளைப பொறுததாகளென்கிற எலலாவறறையும கௌரவர்கள அறிவாகள ஓ! ஸாதுவே! எங்களை மானதோலுடுககுமபடி செய்து, வனததிறகுத துரததின துககததையும பொறுததோம. கௌரவாகளைக கொனறோமிலலை பகைவரை வாடடுபவனே! குநதியை மீறிவிடடுத துசசாஸனனானவன உன் ஸமமததததின்மேல் கிருஷ்ணையைக கூநதலில பிடிததிழுததது எஙகளால பொறுக்கபபடும. உசிதமான எஙகள பாகததை அடையக கடவோம. ஓ! அரசனே! பிறாபொருளில ஆசைகொண்ட புததியைத் திருப்பு. அரசனே! இப்படியானால வைரசாநதி ஏறபடும. ஒருவருககொருவர் பிரீதியும உண்டாகும. ஸமாதானததை விருமபுகிறவாகளான எஙகளுககு ராஜயத்தில ஒரு சிறுபகுதியையாவது கொடு. அவிஸ்தலததையும விருகஸ்தலததையும மாகநதியையும வாரணாவததையும ஐநதாவதாக ஏதாவது ஒன்றையுமகொடு.[1] இபபடி கொடுப்பதில முடிவு ஏறபடடடும. துரியோதன! ஐந்து பிராதாககளுக்கும ஐநதுகிராமஙகளைக கொடு' என்றும சொல்லு. ஓ! பேரறிவாளனான ஸஞசய! எஙகளுககு ஞாதிகளோடு வைரசாநதியானது ஏற்படட்டும. பிராதா பிராதாவைஅடையட்டும். பிதா புததிரனோடு சேரடடும. பாஞசாலாகள ஸநதோஷத்தை அடைநது, கௌரவாகளுடன சேரடடும. பாஞசாலாகளைக் கெடுதலிலலாதவாகளாக நீ செயவதைப் பாக்கவேண்டுமெனறு விருமபுகிறேன். ஓ! பாரதாகளில் சிறநதவனே! ஐயா! நாஙகள எல்லாரும நலலமனததை அடையககடவோம. ஓ! ஸஞ்சய! ஸமாதானத்துக்கும், அப்படியே யுத்தததிறகும திறமையுளளவனாகவே இருககி

[1] 'இதில வாஸஸதலம ஏறபடட்டும' எனபது பழையுவுரை.

றேன். நான் தாமாரததஙகளவிஷயததில், நயமான செய்கைக்கும கடுமையான செயகைக்கும சகதனாகவே இருககிறேன'' என்று சொன்னார்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

ஸஞ்சயயானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் பீஷ்மர்முதலியோருக்கு வநதனம்சொல்லியதும், ஸஞ்சயன் திரும்பி இரவில் அஸ்தினாபுரிசேர்நது திருதராஷ்டிரனிடம் யுதிஷ்டிரர் வநதனம்சொல்லி க்ஷேமம் விசாரித்ததைக் கூறித் திருதராஷ்டிரனை நிநதித்து, யுதிஷ்டிரர் சொல்லியவற்றை மறுநாள் ஸபையில் தெரிவிப்பதாகச் சொல்லித் தன் வீடுசென்றதும்.)

குநதிபுததிரனான தனஞசயன தாமராஜருடைய வாரததையைக கேட்டு, அநதஸபையில வாஸுதேவா கேட்டுககொண்டிருககையில, ஸஞசயனை நோககி, 'ஓ! ஸஞசய! சநதனுவின புததிரரான பிதாமஹரையும், திருதராஷ்டிரரையும, துரோணரையும, அஶவததாமாவையும, சலயனையும, மகாராஜரான பாஹலிகரையும, விகாணனையும, ஸோமதததனையும, ஸுபலபுததிரனான சகுனியையும, விவிமசதியையும், சிததிரஸேனனையும, ஜயதஸேனனையும, அப்படியே சூரனும யுததமசெயபவாகளில சிறநதவனுமான பகதததனையும், மீற்றும அஙகிருககினற கௌரவாகளையும, துரியோதனனால அழைககபபடடவர்களும யுததமசெயய விருபபமுளளவாகளும ஸமுததிரததில வஸிப்பவர்களும பூமியில்வஸிபபவர்களும உலகைப்பரிபாலிப்பவாகளுமான அரசர்கள சோநதிருநதால அவாகளையும, சோநதிருககும்பொழுது, நியாயப்படி என்வாரததையால குசலப்பிரசனததையும நமஸ்காரததையும சொலலககடவாய். ஓ! ஸஞசய! பிறகு, அரசாகளினமததியில் பாவததைசசெய்பவாகளுககெலலாம தலைவனான துரியோதனனையும சொலலு' ஏன்றான. இவ்விதம, குநதிபுததிரனான தனஞசயன் அநத ஸஞசயனைப பிரயாணபபடுததியபிறகு, தனனுடைய ஜனஙகளுககு ஸநதோஷததைச செய்கினறதும திருதராஷ்டிரபுததிரர்களை நடுஙகச செய்கினறதும அர்ததமுளளதும தர்மமுளளதுமான வார்ததையைச சொன்னான. அரஜுனனால கட்டளையிடபபடட ஸஞ்சயனோ, 'அபபடியே' என்று சொலலிவிட்டுப் பாண்டவாகளிடததிலும சிறநத புகழுடைய கேசவரிடததிலும அனுமதிபெறறுககொண்டான். பகைவரை

வாட்டுபவரே! அப்பொழுது, ஸஞ்சயன், தர்மபுததிரரால் அனுமதி கொடுககப்பெற்று, மகாதமாவான திருதராஷ்டிரனுடைய கட்டளை யெலலாவறறையும செயதுவிடடுப புறப்படடான. சததுருககளைத தபிககசசெயகிற அவன் ஒரே பகலில சீககிரமாகச சென்று, ராததிரி காலததில ஹஸதினாபுரியை அடைநதான. மிகவும வேகமுடைய குதிரைகளாலே, சீககிரமாக ஹஸ்தினாபுரததை அடைநது, அநதப் புரததைசசோநது, வாயிலகாப்போனை நோககி, 'வாயிலகாப்போனே! 'ஸஞ்சயனபாண்டவாகளிடமிருநது வநதிருககிறான' எனறு திருதராஷ் டிரரிடம தெரிவி. தாமதம செயயாதே. ஓ! வாயிலகாப்போனே! விழிததுககொண்டிருநதால நீ சொலலு. அரசருககுத தெரிவிததுக் கொண்டு நான உளளே பிரவேசிபபேன. ஏனெனறால, இவரிடததில் எனககுத தெரிவிககவேண்டியதும், தெரிவியாவிடடால கெடுதியுமான காரியம இருககிறது' எனறு சொனனான. உடனே, வாயிலகாப் போன கேடடு, அரசனிடததில, 'ஓ! பூபதியே! உமக்கு நமஸ்கா ரம. இதோ ஸஞ்சயன் உமமைப் பாாககவேண்டுமென்கிற விருப்பத் தால வாயிலில வநதிருககிறான. தூதுசெனற அவன் பாணடவர்க ளிடமிருநது வநதிருககிறான. ஓ! அரசரே! இவன என்ன செய்ய வேண்டும? கடடளையிடும' எனறு சொனனான். திருதராஷ்டிரன், (வாயில் காவலனை நோககி), 'நான் ஸௌககியமா யிருப்பதாகவும, எப்பொழுதும பாாககககூடியவனா யிருபபதாகவும அநத ஸஞ்சய னுககுச சொலலு. அவனை வரசசொலலலாம. ஸஞ்சயனுக்கு நல வரவா? நான அவனுக்கு ஒருபோதும் பாாக்ககூடாதவனலலேன். (ஆகையால), அவன் எனன காரணததால் என்னுடைய வாசலில தடுககப்படடு நிறகவேண்டும?' என்று சொன்னான.

உடனே, ஸூதபுததிரனான ஸஞ்சயன, அரசனுடைய ஸம்மதத் தினமேல, அறிவிற சிறநதவர்களும சூரர்களும பூஜ்யர்களுமான ஜனங்களாலே ரக்ஷிககப்படட பெரிதான ராஜகிருகததில் பிரவேசித்து, அஞ்சலிசெயதுகொண்டு, ஸிம்மாஸனததிலிருக்கிற விசித்திரவீரி யன் புததிரனான அரசனை அடைந்தான். அவன, திருதராஷ்டிரனை நோககி, 'ஓ! அரசரே! நான ஸஞ்சயன. உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ! நரபதியே! பாண்டவாகளிடம சென்று வநது சேர்நதேன். நல்லமனமுள்ள பாண்டுபுததிரரான யுதிஷ்டிரர் உமமை நமஸ்கரித்து க்ஷேமததையும விசாரிததார. அவா ஸநதோஷததை அடைநது உமமுடைய புத்திராகளையும விசாரிததார. ஓ! அரசரே! புததி ரர்களோடும, பௌத்திரர்களோடும, இஷடர்களோடும, மநதிரிக

ளோடும உமமை அடிதது ஜீவிககிறவர்களோடும பிரீதி அடைகின் றீராவென்றும வினவினார' எனறு சொனனான

திருதராஷ்டிரன், 'அப்பா! ஸஞசய! குருகுபுத்திரனான அஜா தசதருவை ஸுகமாகச சிலாகித்துகொண்டு உன்னிடம சொல்லு கிறேன். கௌரவாகளுககு அரசனான அநத யுதிஷ்டிரன் புதிரா களோடும மந்திரிகளோடும தமபிமாகளோடும கேஷமமா?' என்று கேட்டான். ஸஞசயன, 'பாண்டுபுதிரரானவர் மநதிரிகளுடன கேஷமமாயிருக்கிறார். உமமுடைய முனனே தமககு எது ஏற்பட் டிருநததோ அதை அடைய விருமபுகிறார். அவர் தோஷமறற தர்மார்தங்களைச செயகிறவரும கலலமனமுடையவரும நிரமபக் கற்றவரும கலலாலோசனையுளளவரும சிலமுடையவருமாயிருக கிறார். பாண்டவருககுத தபைபான்து, பெரிதான தாமம. அவ ருக்குப் பொருட்குவியலகளாடிலும தாமமானது மேலானதென்று அபிபிராயம. ஓ! பாரதரே! அவருடைய புதியானது அதாமமில லாதவைகளும அாதததுடனகூடினவைகளுமான இனபததையும இஷ்டததையும அனுஸரிகினறது. மனிதன கயிறறால கோகபட் பட்ட மரதாலசெயத பெண்பாவைபோல், கடவுளால ஏவப்படடு, பலவிதமாக வேலிசெயகிறான பாண்டவருடைய இநத அடககதைப பாதாலும, பாவதைத முடிவில பயனுகுடையதும கோரமானதும சொலலதாகாததுமான உமமுடைய இநதத தீயசெயலைப் பாதாலும, மனிதமுயறசிபைகாடிலும தெய்வதினை செயகையைப் பெரிதாக நினைகிறேன். எதுவரை மேலானசதருவானவன (இவனிருக கடடுமென்று) விருமபுகிறானோ அதுவரை இநதமனிதன கரைகடநத புகழச்சியை அடைகிறான. சதருகளிலலாதவரும் வீரருமான யுதிஷ்டிரரோ, ஸர்பபமானது ஜீரணமும பலமறறதுமான சடடையை விடுவதுபோலப் பாவதைத தளளி, உமமுடையவிஷயதில கெடித லான காரியதைவிடடுவிடட, பூஜயமான நடையோடிருபபதை விருமபுகிறாரல்லரோ? ஓ! அரசரே! கஷடம! உமமுடைய செய்கை யைத் தாமோதரகளோடுகூடின பூஜயாகளுடைய நடதையைவிடு விலகினதாக அறியும. அரசரே! இமமையில நிநதையை அடைநத வருமாகிறீர; மறுமையிலும அதிகமான பாவமும பற்றும. அப்படிப் பட்ட நீர, புதிரனவசதையடைநது, அநதப்பாண்டவாகளை விடடு, ஸநதேகததுகுகிடமான பொருளை விரும்புகிறீர. இபபடிப் பட்ட உமககுப பூமியில் தாமந்தவறினவரென்னும பெரியசப்த மும ஏற்படும. ஓ! பாரதாகளில சிறநதவரே! இநதக்காரியம உமககுச

சரியன்று. அறிவிலலாதவன், கெட்டகுலததிலபிறநதவன, குரூரத தன்மையுளளவன், நீடிததவைரமுளளவன, க்ஷததிரியருககுரிய விததைகளில தைரியமிலலாதவன, வீரியமகுறைநதவன், சிஷ்டா சாரமிலலாதவன் இவ்விததததனமையுளளவாகளை ஆபததுக்கள வநதடையும. நலலகுலததில பிறநதவனும பலமுடையவனும கீரததி யுடையவனும அதிகமாகக்கறறவனும ஸுகமாகஜீவிககிறவனும மனத் தை அடககினவனுமான எவன தர்மாதாமஙகள கலநதவைகளென னும உறுதியுடனிருககிறானோ அவன இநததெயவததின வசததால (உணடானதை) அடைகிறானலலவா? சிறநததான ஆலோசனையை யுடையவனும மனததைவசமசெயதவனும ஆபததில தாமாாததஙகளை நனறாகசசமபாதிககினறவனும எல்லாஆலோசனைகளும குறை யாதவனும மூடததனமையில்லாதவனுமெனறு இவவிதமசொலலப் பட்டமனிதன் எபபடி குரூரமான செய்கையைச செயவான்? உமககோ இநதமநதிரிகள்சோநது காரியஙகளில எநநாளும் முயறசி செயதுகொண்டிருககிறாகள. அவாகளுடைய உறுதியான இநத நிசசயமானது அவசியமாகக கௌரவாகளின நாசததினநிமிததம ஏறபடடது. அஜாதசததுரு ஒருகால (உமமுடைய) கெட்ட செய கையினால உமமுடையவிஷயததில கெட்டசெயகையை விருமபு வாரேயானால, அகாலததில கௌரவாகள நசிததுவிடுவாாகள. தர்மபுதரா உமமிடததில பாவததைவைததுவிடடு (ததாம பாவ மறறவராவார்.) உலகததில உமககு இநத நிநதையும ஏறபடும. [1] தேவாகளுடைய விஷயததைககாட்டிலும மறறதில எனன இருக கிறது? தெயவவசததால பரலோகததைப பாாபபதறகாகச செனற வனும (தேவாகளுககு) ஸம்மதனுமான அாஜுனனும அவ்விதம வன வாஸியானானெனபதனால, முயற்சி பயனற்றதென்பதில ஸநதேக மிலலை. மகாபலிசககரவாததியோ, காமததால செய்யபபட்ட இந தககுணஙகளையும, தறகாலமிருபபவைகளும நிலையற்றவைகளுமான செலவததையும, வறுமையையும, கர்மாவினால் செயயப்பட்டனவாக அறிநது ஆலோசிததுப்பாாதது முடிவைஅடையாமல இநதவிஷயத தில காலததைததவிர வேறுகாரணம உணடென்று நினைககவிலலை. கண், காது, மூககு, நா, துவககு இவைகள பிராணியினுடைய ஞானததிற்கு இருபபிடம. இவைகள ஆசைநசிததபொழுது திருப் தியைஅடையவே அடைகின்றன. (ஆகையால), வருததமிலலாத வனும துககமிலலாதவனுமாக அவைகளைப் பழககவேணடும. மனி

[1] 'எலலாம தெயவாதீனம எனபது.

தனுடைய கர்மாவோ நனறாகச செய்யப்பட்டாலும பலிககிறதென்றே நினைக்கவிலலை. தாய்தநதையரிடமிருநது பிறநத குழந்தை, விதிப படி, போஜனததினால வளர்வதும(முன) வினையினாலேயே. ஓ! அரசரே! விருப்புவெறுப்புக்களும, ஸுகதுக்கஙகளும், புகழ்சசி இகழ்சசிகளும (மனிதனை) அடையவே செய்கின்றன. அனனியனானவன் இவனைக குற்றமேற்பட்டபொழுது நிநதிககிறான். அவனையே நல்நடையோடிருக்குமபொழுது ஸலாகிக்கிறான. ஆகையால, நான் உம்மைப் பாரதர்களுடைய விரோதததால நிநதிககிறேன. இதோ பிரஜைகளுக்கு நாசமானது ஏற்படப்போகிறது, நிசசயம. (ராஜ்யம் கொடுப்பதாகிய) இநதக்காரியம (உமககுச) சமமதமிலலாவிடில, உமது குற்றத்தால், கிருஷ்ணவாதமாவென்கிற பெயருடைய அககினியானது காய்நததிருணக்குவியலை எரிப்பதுபோலக் கிருஷ்ணனை வழிகாட்டியாகவுடைய அர்ஜுனன் கௌரவாகளை எரிததுவிடுவான். ஓ! அரசரே! நரஸ்ரேஷ்டரே! (ஒருகால), நீர் ஒருவராகவே காமததிலேயே மனமுடைய புததிரனவசததை அடைநது எலலா உலகததிலும (உமமைக்) கிருதார்த்தராக நினைதது, சூதாடும ஸமயத்தில சமனததை அடையாமலிருநதீர. இதனுடைய கெடடபயனைப பாரும. ஓ! அரசரே! குருவம்சத்திலுதிததவரே! நீர வேண்டாதவர்களைச சோததுக்கொண்டதாலும வேண்டியவர்களை விலககியதாலும வலியற்றவராய், விரிவாயும அளவறறதாயுமிருககிற பூமியைக்காபபதற்கு அசக்தராகிவிட்டீர். ஓ! நரஸ்ரேஷ்டரே! ரதததின்வேகததால் சரீரம் அலைககபபட்டவனும ஸரமததை அடைநதவனுமான நான் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு சயனத்தை அடைகிறேன. கௌரவாகள் காலையில் ஸபையிலசேர்நது யுதிஷ்டிராசொன்ன வார்த்தையைக கேட்பார்கள்' என்று சொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன். 'ஓ! ஸூதபுததிரா! உத்தரவுபெற்றுக கொண்டு கிருகததிற்குச செல்லு; சயனம செய்துகொள, கௌரவர்கள் காலையில் ஸபையில் உன்னால் சொலலப்பட்ட அஜாதசததுருவின் வாாததையைக கேடபார்கள' என்று சொன்னான.

ஸஞ்சயயானபர்வம் முற்றிற்று.

முப்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

ப்ரஜாகரபர்வம்.

(திருதராஷ்டிரன் சவலையால் நித்திரையற்று இரவில் விதுரரை அழைத்துத் துரியோதனாதியர் ஸுகமாகவாழ உபாயங் கேட்டதும், விதுரர் நீதிகளைக்கூறிப் பாண்டவர்களுக்கு ராஜ்யங்கொடுப்பதே உபாயமென்றதும்)

பேரறிவுடையவனும அரசனுமான திருதராஷ்டிரன், வாயில்காப்போனை நோககி, 'விதுரனைப் பாாகக விருமபுகிறேன. அவனை இவவிடம அழைததுவா. தாமதம வேண்டாம' எனறுசொன்னான். திருதராஷ்டிரனால அனுபபப்பட்ட தூதன விதுரரை நோககி, 'பேரறிவாளரே! ஐஶவாயமபொருநதிய நமது மஹாராஜர் உமமைப் பாாக்க விருமபுகிறார' எனறு சொனனான் இவவிதம சொலலியதைககேட்ட விதுரரோ ராஜமாளிகையை அடைநது வாயிலகாப்பவனை நோககி, 'திருதராஷ்டிரரிடம எனவரவைத் தெரிவி' எனறு சொன்னார. வாயிலகாவலனும் திருதராஷ்டிரனிடததில், 'ஓ! ராஜஶரேஷ்டரே! உமமுடையகட்டளைப்படி, இதோ விதுரர் கூடவே வநதுவிட்டார. உமமுடைய பாதஙகளைத தரிசிகக விரும்புகிறார். எனனசெய்யவேண்டும? எனககுக கட்டளையிடும' எனறு சொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன், (வாயிலகாவலனை நோககி) 'பேரறிவாளனும் தீர்ககமான ஆலோசனையுளளவனுமான விதுரனை உளளேவிடு; நானோ இநதவிதுரனுக்கு ஒருபொழுதும பாாககத தகாதவனலலேன்' என்று சொன்னான. (உடனே), காவறகாரன விதுரரிடததில, 'ஓ! [1] க்ஷத்தாவே! புததிமானான மகாராஜருடைய அநதப்புரததில் போம். அரசர் உமககு ஒருபொழுதும காணககூடாதவரலலரென்றும் என்னிடம் சொனனார' எனறு கூறினான். உடனே, விதுரர் திருதராஷ்டிரனுடைய அரண்மனையில பிரவேசிதது, கவலையுறறிருககும அரசனை நோககி அஞசலிசெயதுகொணடு, 'ஓ! மிகக அறிவுடையவரே! உமமுடைய கட்டளையினால, நான விதுரன் இதோ வநதிருககிறேன். ஏதாவது செயயவேண்டுவது இருக்குமேயானால எனனைக கட்டளையிடும' எனறு சொனனார.

---

1 ஆதிபாவம 789 பககம் பாாகக.

திருதராஷ்டிரன, 'ஓ! விதுரா! ஸஞ்சயன் வந்துவிட்டான். எனனைத் தூஷித்துவிட்டும் போயவிட்டான். அவன யுதிஷ்டிரனுடைய வார்த்தையை நாளை ஸபையினநடுவில சொலலுவான. கௌரவர்களில சிறந்தவனான அந்த யுதிஷ்டிரன சொனனவார்த்தையானது இப்பொழுது எனககுத தெரியவிலலை. அது என் அங்கங்களை எரிக்கின்றது. அது மிகவும [1] ஜாகரத்தைச செய்துவிட்டது அப்பா! [2] ஜாகரணத்தோடுகூடினவனும எரிககப்படுகிறவனுமான எனககு எதை நனமையென்று ஆலோசிககிறாயோ அதை நீ சொலலு. நீ நமமுடைய தர்மார்த்தங்களில ஸமாத்தனலலனோ? எப்பொழுது ஸஞ்சயன் பாண்டவாகளிடமிருந்து வந்தானோ அதுமுதலதான என மனத்திறகு வழககமபோலச சாந்தியானது இலலை. எலலா இந்திரியங்களும ஸ்வபாவம மாறிவிட்டன. எனன சொலலப்போகிறானோ வென்று இப்பொழுதே எனககுப் பெரிய கவலை உண்டாகிவிட்டது. ஆகையால, ஓ! விதுர! நீ அஜாதசத்துருவினுடைய எலலா அபிப்பிராயத்தையும உணமையாகச சொலலு. அப்பா! எவ்விதம நமககு நனமை உண்டாகுமோ, எலலாப பிரஜைகளும ஸுகத்தை அடையுமோ அவ்விதத்தையும சொலலு' என்று சொனனான.

விதுரா, 'ஓ! அரசரே! வலிமையிலலாதவனும யுத்தஸாதனங்கள் குறைந்தவனுமாயிருககையில வலிய பகைவனால எதிரிககப்பட்டவனையும, பொருளைப்பறிகொடுத்தவனையும, காமியையும, திருடனையும் ஜாகரணமானது வந்தடைகிறது. இந்தப பெரிய தோஷங்களாலே நீர பரிசிககப்படாமலிருககிறீரா? பிறருடைய தனங்களில "ஆசைகொண்டு பரிதாபத்தை அடையாமலிருககிறீரா?" என்று கேட்டார திருதராஷ்டிரன், 'தாமத்திலிருந்து விலகாததும சிறந்ததும் க்ஷேமத்தைசசெய்கிறதுமான உனனுடைய வார்த்தையைக கேடக விரும்புகிறேன். இந்த ராஜரிஷிவமசத்தில நீ ஒருவனே விவேகிகளுககு ஸமமத்தனவனலலனோ' என்று சொனனான. விதுரா, 'ஓ! திருதராஷ்டிரரே! ஜனங்களை ரஞ்சிப்பிககிறவனும ராஜலக்ஷணங்கள் பொருந்தியவனுமான யுதிஷ்டிரன மூன்று உலகத்திறகும அதிபதியாவான. உமககு [3] ஏவலாளியாயிருககிற அவன (இனத்திற்கு) அனுபபவேபட்டான். மிககவிபரீதரும பாரககுமதன்மை இலலாதவருமான நீர ராஜயபாகத்தை அடையுமவிஷயத்தில ஒப்புக்கொளளப்படவிலலை. தாமசித்தமுடையவனும, தர்மத்தை அறிந்த

1, 2 தூககமிலலாமை.

3 'எலலாராலும 'மிகவிரும்பப்பட்டவன' என்பது பழையவுரை.

வனுமான யுதிஷ்டிரன், குரூரத்தன்மையில்லாததினாலும் தயாளுவானதாலும் தாமததாலும் ஸத்தியததாலும் பராக்கிரமததாலும் உமமிடம் குருவெனனும் எண்ணததினாலும் நன்றாக ஆலோசித்துப் பலகிலேசங்களைப் பொறுக்கின்றான். துரியோதனன், சகுனி, காணன், துச்சாஸனன் ஆகிய இவர்களிடம் ராஜாதிகாரததை வைதது விட்டு நீர் எப்படி ஸம்பததை விரும்புகிறீர்? ஆதமஜ்ஞானம், சரியானமுயற்சி, பொறுமை, தாமததையே நித்தியமாயுடைய வனாயிருததல் இவைகள் எவனைப் புருஷார்தததிலிருந்தும் நழுவச் செய்யவில்லையோ அவனே பண்டிதனாகச் சொல்லப்படுகிறான். ஓ! அரசரே! ஒரே மரததிலிருந்து ஸுகத்து, தரோணி, பேடநீ, பீடனமென்கிற யாகபாததிரங்கள் உண்டாகின்றன. மன்னரே! நான் சொல்லுகிற இந்தவார்ததையினாலே தெரிந்துகொள்ளும். ஒரே வஸ்துவிலிருந்தும் நல்லதும் கெட்டதும் உண்டாகின்றன. பண்டிதன் ஸ்லாக்கியமான காரியங்களைச் செய்வான்; நிந்திக்கப்பட்டவைகளைச் செய்யமாட்டான், நாஸ்திகததன்மையில்லாதவனும் ஸாரததையுள்ளவனுமாயிருப்பான். இது பண்டிதனுடைய லக்ஷணம். கோபம், ஸந்தோஷம், மதம், லஜ்ஜை, வணக்கமில்லாமை, நான் பூஜ்யனென்கிற எண்ணம் இவைகள் எவனைப் புருஷார்தததிலிருந்தும் நழுவச் செய்யவில்லையோ அவன் பண்டிதனாகச் சொல்லப்படுகிறான். எவனுடைய காரியததையோ, ரஹஸ்யமாகச் செய்யப்பட்ட ஆலோசனையையோ, பிறர் அறியாமல் அவன் செய்தபிறகே அறிகிறார்களோ அவனே பண்டிதனாகச் சொல்லப்படுகிறான். எவனுடைய காரியததைக் குளிரோ, வெப்பமோ, அச்சமோ, விளையாட்டோ, செல்வமோ, வறுமையோ தடைப்படுததவில்லையோ அவனே பண்டிதனாகச் சொல்லப்படுகிறான். பரவுகிறதான் எவனுடைய பிரஜ்ஞையானது தாமார்ததங்களை அனுஸரித்திருக்கிறதோ, எவன் இமமை மறுமைகளின் நிமிததம் பொருளைத் தேடுகிறானோ, அவனே பண்டிதனாகச் சொல்லப்படுகிறான். தேர்ந்த அறிவுள்ள மனிதர்கள் சகதிக்குத்தக்கப்படி காரியததைச் செய்யவிரும்புகிறார்கள், சகதிக்குததக்கப்படி செய்யவும் செய்கிறார்கள், ஒன்றையும் (அவமதிப்பதில்லை). பண்டிதன் சீக்கிரம் அறிகிறான்; வெகுகாலம் கேட்கிறான்; விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அடைகிறான், ஆசையால் அடைகிறதில்லை. பிறனுடைய விஷயததில் கேட்கப்படாமல் சொல்லுகிறதில்லை. அது பண்டிதனுடைய முதன்மையான லக்ஷணம். தேர்ந்த அறிவுள்ள மனிதர்கள் அடையமுடியாததை விரும்புகிறதில்லை. கெட்டுப

போனதைநினைத்துத் துக்கப்படுவதில்லை. ஆபத்துக்காலங்களிலும் மயங்குகிறதில்லை. எவன் உறுதிசெய்துகொண்டு ஆரம்பித்தகாரியத்தின்மத்தியில விடுவிடுகிறதில்லையோ, காலத்தை வீணுக்க போக்காதவனும் மனத்தைவசப்படுத்தியவனுமான அவனே பண்டிதனுக்கு சொல்லப்படுகிறான். ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! பண்டிதர்கள் சிறந்தகாரியத்தில விருப்பங்கொள்ளுகிறார்கள், ஸம்பத்திற்குரிய காரியங்களைச் செய்கின்றார்கள்; நன்மையான காரியத்தில வெறுப்பு அடைகிறதில்லை. எவன் தன்னைக் கௌரவித்தபோழுது ஸந்தோஷிக்கவில்லையோ, அவமானத்தால் தாபத்தை அடைகிறதுமில்லையோ கங்கையின மடுவைப்போலக்கலக்கமுடியாதவனுமிருக்கிறானோ, அவன பண்டிதனுக்கு சொல்லப்படுகிறான். எல்லாப்பிராணிகளுடைய தன்மையையும் அறிந்தவனும் எல்லாக்காரங்களுடைய முறையையும் அறிந்தவனும் உபாயத்தை அறிந்தவனுமான மனிதன், மனிதர்களால பண்டிதனுக்கு சொல்லப்படுகிறான். தடையில்லாத வாக்குடையவனும், விசித்திரமாகப் பேசுகிறவனும், ஊஹா முடையவனும், காலோசிதமாகத்தானும் புத்தியைபுடையவனும், சீக்கிரமாகக் கிரஹித்ததை சொல்லுகிறவனுமாயிருப்பவன் பண்டிதனுக்குச் சொல்லப்படுகிறான். எவனுடைய சாஸ்திராப்பியாஸமானது தனதுடையகொள்கையை ஒத்திருக்கிறதோ, கொள்கையும சாஸ்திராப்பியாஸத்தை ஒத்திருக்கிறதோ, எவன ஆசாரங்களுடைய முறையை மீறாமலிருக்கிறானோ, அவன பண்டிதனென்னுஞ் பெயரை அடைகிறான். எவன அதிகமான தனத்தையும கல்வியையும அதிகாரத்தையும் அடைந்தும, கர்வமில்லாதவனுக்க ஸஞ்சரிக்கின்றானோ அவன பண்டிதனுக்கு சொல்லப்படுகிறான். சாஸ்திரத்தை அப்பியஸியாதவனாயிருந்தும கர்வம்கொண்டவனும், தரித்திரனாயிருந்தும ஔதார்யமுடையவனும, இழிவான காரியத்தினால செலவுத்தை அடைய விரும்புகிறவனுமான வன் பண்டிதர்களாலே மூடனுக்குச்சொல்லப்படுகின்றான். ஏனென்றால தனனுடைய காரியத்தை விட்டுவிட்டுப பிறனுடைய காரியத்தைச் செய்கிறானோ, மித்திரனிடத்தில கபடமாக நடக்கிறானோ அவன மூடனுக்கு சொல்லப்படுகிறான். எவன் தன்னிடம விருப்பமில்லாதவர்களை விரும்புகிறானோ, (தன்னை) விரும்புகிறவர்களை விட்டுவிடுகிறானோ, வலிய வனைப் பகைத்துக்கொள்ளுகிறானோ அவனை மூடபுத்தியுடையவனுக்கு சொல்லுகிறார்கள். எவன பகைவனை மித்திரனுக்கு செய்கிறானோ, நண்பனைப் பகைத்த அவனுக்குத்தானபமும செய்கிறானோ, தீயசெயலையும செய்யத்தொடங்குகிறானோ அவனை மூடபுத்தியுடையவனுக்கு

சொல்லுகிறார்கள். ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! எவன் காரியங்களைப் [1] பெருகச செய்கிறானோ, எல்லாககாரியததிலும் ஸந்தேகிக்கிறானோ, சீக்கிரம செய்யவேண்டிய காரியததில தாமதததைச செய்கிறானோ அவன மூடன. எவன பிதிருககளுககு ஸராததததைச செய்கிறதிலலையோ, தேவதைகளைப பூஜிககிறதிலலையோ, நலலமனமுடைய மிததிரனை அடைகிறதிலலையோ அவனை மூடபுத்தியுளளவனாகச சொலலுகிறாகள. மூடபுததியுடைய கெடடமனிதன அழைககப்படாமல பிரவேசிககிறான; கேடகபபடாமலே, அதிகமாகச சொலலுகிறான, (தனனிடம) நமபிககையிலலாதவனிடம் நமபிககை வைககிறான. எநத மனிதன், தான அவவிதமிருநது கொணடு பிறனைத தோஷததினால நிநதிககிறானோ, சகதியிலலாதவனாயிருநதுகொணடு கோபிககிறானோ அவன மிகவுமமூடன். தனபலததைஅறியாமல, தாமாததஙகளிலலாததும அடையமுடியாததுமான விஷயததை முயறசியிலலாமலே விரும்புகிறவன் இவ்வுலகில மூடபுததியுடையவனாகச சொலலபபடுகிறான. ஓ! அரசரே! எவன உபதேசிககககூடாதவனுககு உபதேசிககிறானோ, உபதேசிககவேண்டியவனுககு உபதேசிககவிலலையோ, லோபியைஉபாஸிககிறானோ, அவனை மூடபுததியுடையவனாகச சொலலுகிறாகள. அடுததவாகளுககுப் பஙகிடடுககொடாமல எவன சிறநத உணவுப்பொருளை ஒருவனாகப் புஜிககிறானோ, சிறநதவஸ்திரததையும ஒருவனாகவே உடுககிறானோ அவனைககாடடிலும மிகவும கொடியவன் எவன இருககிறான்? [2] ஒருவன பாவஙகளைச செயகிறான; ஜனஙகளுடைய ஸமூகமானது பயனை அனுபவிககிறது. பயனைஅனுபவிககிறவாகள விடுபடுகிறாகள. செயதவன தோஷததால பறறபபடுகிறான. விலலாளியால விடப்பட்ட பாணமானது ஒருவனைககொலலும; அலலது, கொல்லாமலுமிருககும. புததிமானாலே பிரயோகிககபபடட புததியானது அரசனோடு ராஜயததையும அழிககும. ஒரு புததியினாலே காரியாகாரியஙகளிரண்டையும நிசசயிதது (சததுரு மிததிரன உதாஸீனன) மூனறு போகளையும (ஸாமதானபேத தண்டஙகளாகிய) நானகுகளாலும வசமடணணககடவீர. (இநதிரியஙகள) ஐநதையும ஜயிதது,

---

1 'பிறரைககொணடு செயவிககிறானோ' எனபது பழையவுரை.

2 'ஒருவன பாவமாகிய தீஙகைசசெயகிறான அததீஙகினால் வரும் துன்பததைப் பலா அனுபவிககினறனர் அததீஙகினால கிடைத்தலாபத்தை அவனைசசாாநத சிலா அனுபவிககினறனா. பாவபபயன அவாகளுககிலலை. செயதவனே பாவத்தால வரும தணடனையாகியபயனை அடைகிறான' எனபது.

ஸந்தி விக்கிரகம முதலான) ஆறினையும் அறிந்து (ஸ்திரீ, சூதாட்டம, வேடடை, மதுபானம, கடுஞசொல, கடுந்தண்டனை, தனததை வீணாககுதல இவ்) ஏழையும தளளி ஸுகததை அடைவீராக. விஷததின ரஸமானது ஒருவனைக கொலலுகிறது. ஆயுதததால ஒருவன கொல்லபபடுகிறான. தவறான ஆலோசனையானது ராஜபததோடும பிரஜைகளோடும அரசனைக கொலலும ருசியான பதாரததததை ஒருவனாகப் புஜிககககூடாது. ஒருவனாக விஷயஙகளை ஆலோசிககககூடாது. ஒருவனாக வழி போககூடாது. தூஙகுஞ் ஸந்தளின நடுவில ஒருவனாக விழிததிருககககூடாது. ஓ! அ[illegible]லைவாநத ஒன்றை நீர அறியவிலலையோ அது இரணடறறு ஒன்றானை, அவிருககிறது. அநத ஸததியமானது, ஸமுததிரததிறகு ஓடமபோல, ஸ்வர்ககததிறகுப படியாயிருககிறது. பொறுமையுளளவாகளுககுப பொறுமையுளளவனாயிருககிற இவனை ஜனஙகள சகதியிலலாதவனாக நினைககிறார்களெனகிற ஒனறே தோஷம இரண்டாவது தோஷம அடையப்படுகிறதிலலை. அவனுககு அது தோஷமாகக கருதததககதனறு. பொறுமையானது பெரிய பல மனறோ? சகதியிலலாதவாகளுககுப் பொறுமையானது குணமாகிறது. சகதியுளளவாகளுககும பொறுமை அலஙகாரம. உலகததில பொறுமையானது வசபபடுததுவதாகும. பொறுமையால எதுதான சாதிககப்படுகிறதிலலை? எவனுடையகையில சாநதியாகிறகததிஇருககிறதோ அவனைத தூஜனன என்ன செய்வான? கூளமிலலாத இடததில விழுநத தீயானது தானே அவிகிறது. பொறுமையிலலாதவன் தனனையுமே மிககதோஷஙகளோடு சேர்ப்பிப்பான். தாமமஒன்றே சிறநததான நனமை. பொறுமை ஒனறே உத்தமமான சாநதி. விததைஒனறே மேலான திருபதி. அஹிம்ஸை ஒனறே ஸுகததைககொடுககிறது. (சததுருககளிடம்) விரோததைசசெலுததாத அரசன, தீரததயாததிரைககுப போகாத பிராமணன இவவிருவாகளையும, ஸாபபமானது எலிகளைத தினபதுபோல, பூமியானது தின்றுவிடுகிறது. கடுமையாக ஒருவாாததையும சொலலாமலிருப்பதும, அஸததுககளைப் பூஜியாமலிருப்பதுமாகிய இவவிரண்டுகாரியஙகளையும செயகிறமனிதன இவவுலகததில விளககமடைகிறான. ஓ! ஆண்மையிறசிறநதவரே! இசசிககப்பட்டவைகளையே இசசிககினற ஸ்திரீகளும, பூஜிககபபடடவர்களையே பூஜிககின்ற மூடாகளுமாகிய இவவிருவரும பிறர்களிடம் நமபிக்கையை வைக்கினறவர்கள. தனமிலலாதவனுடையவிருப்பமும, சகதியில்லாதவனுடைய கோபமும, கூாமையானவைகளும சரீரததை உலரசசெய்

கின்றவைகளுமான முள்ளுகள். முயற்சியில்லாத கிருகஸ்தனும் காரியங்களோடுகூடிய ஸந்யாஸியுமாகிய இருவர்களுமே மாறுபட்ட செய்கைகளாலேயே விளக்கம் அடைவதில்லை ஓ! அரசரே! சக்தியுள்ளவனாயிருந்தும் பொறுமையுடனகூடினவனும், தரித்திரனாயிருந்தும் தானம்செய்கிறவனும் ஆகிய இவ்விரண்டு மனிதர்களும் ஸ்வர்க்கத்தின்மேலே இருக்கிறார்கள். நியாயமாகவந்தபொருளுக்கு அபாத்திரத்தில் கொடையும், பாத்திரத்தில் கொடாமையுமாகிய இரண்டும் தவறுதல்களாக அறியத்தக்கவைகள். தானம்செய்யாத, தனவானும் தவம்புரியாத தரித்திரனுமாகிய இருவர்களையும் கழுத்தில் பாரமானகல்லைக்கட்டி ஜலத்தில் ஆழ்த்தவேண்டும் ஓ! புருஷஶ்ரேஷ்டரே! போகத்துடனகூடின யதியும் போரில் எதிர்முகனாகநின்று கொல்லப்பட்டவனுமாகிய இவ்விருவர்களும் (ஸ்வர்க்கத்திற்கு வழியான) ஸூரியமண்டலத்தைப் பிளக்கின்றார்கள். ஓ! பரதஶ்ரேஷ்டரே! மனிதர்களுக்கு [1] உத்தமம் [2] மத்தியமம் [3] அதமமென்று மூன்று நியாயங்கள் கேட்கப்படுகின்றன. இவ்விதம், வேதவித்துக்கள் அறிகின்றார்கள். ஓ! அரசரே! மனிதர்கள் உத்தமர், மத்தியமர், அதமரென மூன்றுவகையினராவர். அவர்களை முறைப்படி மூன்றுவிதமான காமங்களிலேயே சோப்பிக்கவேண்டும் ஓ! அரசரே! மனைவி, வேலைக்காரன், மகன் ஆகிய மூவருமே (தமக்கென்ற) தனமில்லாதவர்கள். அவர்கள் அடையும்பொருள் அவர்கள் யாரைச்சார்ந்தவரோ அவருடையதே. பிறர்பொருளை அபகரிப்பதும், பரதாரங்களைச் சேருவதும், அன்புள்ளவனைத்தள்ளுவதுமாகிய மூன்றுதோஷங்களும் நாசத்தைச் செய்யும். காமம், குரோதம், லோபம் என்னும் இவை நரகத்தின் மூன்றுவித வாயில்கள், ஆதம்நாசத்திற்குக் காரணமானவை. ஆகையால், இம் மூன்றையும் தள்ளவேண்டும். ஓ! பாரதரே! [4] வரம்பெறுதல், அரசனாதல், புத்திரனுண்டாதல், [5] ஶரம்பபட்டுச் சத்துருவினிடமிருந்துவிடுபடுதல் (இந்தநான்கும்) ஸமமாயுள்ளவை. அடுத்தவன், அடுக்கிறவன், உமமைச் சேர்ந்தவனாகிறேனென்று சொல்லுகிறவனாகிய சரணமடைந்த இம்மூவரையும் (தனக்குச்) சங்கடம் நேரிட்டகாலத்திலும் கைவிடக்கூடாது. மிக்கபலசாலியான அரச

---

1 ஸமாதானம் 2 தானபேதங்கள் 3 யுத்தம்.

4 'வரபரதானம்' என்பது மூலம். 'வரங்கொடுப்பது' என்பது நேரான பொருள்

5 'பகைவனாகிய யுதிஷ்டிரனைத் தன்கோத்ரத்தாரர்களைத் தான்கொல்லுவதினின்றும் விடுவிப்பது' என்பது பழையவுரை.

னாலே நானகுகாரியஙகள தளளததக்கவைகளென்று சொல்லுகிறார்கள. பண்டிதனானவன அவைகளைத தெரிநதுகொளளவேணடும புலலறிவினரோடும, விரைநதுசெயயவேண்டிய காரியததில தாமதமான முயறசியுளளவாகளோடும, சோமபேறிகளோடும், [1] சாரணாகளோடும ஆலோசனை செய்யககூடாது ஐயா! கிருகஸத தாமததிலிருநது கொண்டு செல்வததுடன்கூடினவராயிருககிற உமமுடைய கிருகததில [2] வயதுமுதிரநத ஞாதியும, செலவநதளாநதுபோன குலீனனும, ஏழையான நணபனும, புததிரனிலலாத ஸஹோதரியும ஆகிய நானகு போகளும வஸிககவேணடும. ஓ! மஹாராஜரே! பருகஸ்பதியானவா (தமமிடம) வினவிய இநதிரனைநோககி நானகுகளை உடனே பலிககின்றவைகளாகச சொனனார. தேவதைகளுடைய ஸஙகறபம, புததிமானகளுடைய மகிமை, விததியாபபியாஸம செயதவாகளுடைய விநயம, பாபிகளுடைய [3] நாசகாமமஆகிய இவைகளை எனனிடமிருநது தெரிநதுகொளளும. அககினிஹோததிரம, மௌனம, அத்தியயனம யஜஞமென்கிற நான்கு காமங்களும அபயததைச செய்கின்றவைகள. அவைகள வேறுவிதமாகக கௌரவததிறகாகச செயயபபடடால பயததைக கொடுக்கினறன. ஓ! பரதஶரேஷடரே! பிதா, மாதா, அகனி, ஆதமா, குருவெனகிற ஐநதுஅககினிகள மனிதனால முயறசியுடன பணிவிடைசெய்யபபடததககவைகள உலகததில தேவாகள, பிதிருககள, மனுஷியாகள, யதிகள, அதிதிகள ஆகிய ஐநதுவகையாகளையுமே பூஜிககிறவன மிககபுகழை அடைகிறான. எஙகெஙகே போவீரோ அஙகஙகெலலாம மிததிராகள, சததுருககள, மததிபஸ்தர்கள், ஆஶரயிககபபடவேணடிய பெரியோாகள, ஆஶரயிததவாகள் ஆகிய ஐநதுபோகளும உமமைப் பினதொடாவாாகள. ஐநது இநதிரியஙகளையுடைய மனிதனுடைய ஓா இநதிரியமானது துவாரமாகுமேயானால (=விஷயததில பறறுமேயானால,) அதன வழியாக இவனுடைய அறிவானது தோலால செயயபபடட (ஓடடைப) பாததிரததிலிருநதும ஜலம நழுவுவதுபோல வெளியில நழுவிவிடும. ஸமபததை விருமபுகிற மனிதனாலே அதிக நிததிரை, சோமபல, பயம, குரோதம, முயறசியினமை, விரைநது

---

1 ஸதோதரம செயபவாகள

2 'முதியவனானஞாதி குலதாமஙகளை உபதேசிபபான, குலீனன குழநதைகளுககு நலலபழககஙகளைக கறபிபபான, நணபன நனமையைச சொலலுவான; ஸகோதரி பொருளைக காப்பாறறுவாள' எனபது பழையவுரை.

3 திருட்டுமுதலியன,

செய்யாமை எனகிற ஆறுதோஷஙகளுநம தள்ளதகக்கவைகள். மனிதன நன்ருகசசொலலாதவனன ஆசாரியனபும, அத்தியயனம் செயயாதரிதவிகளையும், ரகஷிககாத அரசனபும, அபபிரியமாகப் பேசுகிற மனுஷியபையும, கிராமதைவிநமபுகிற இடையனபும, வனதைவிநமபுகிற செஷ்டபகனபும இவவாறு போகளையும ஸமுதகிரதிலுடைநதிதாணிபைதாளுவதுபோலதளரவேண்டும. மனிதனுலே உணமைபுரைதல, ரதல, சோமபலிலலாமை, அஸூயையிலலாமை, பொறுமை, தைரிபம ஆகிய ஆறுகுணஙகளும ஒருபொழுதும விடாதகைவைகாலல. ஓ! அரசரே! எநநாளும தனதினவரவு, நோயறறிருதல, அனபுடைபவளும பிரியமாகபபேசுகிறவளுமான மனைவி, வசபபடடவனன புதிரன, தனதைசசெபகிறவிதைதை இவைஆறும மனிதவாழக்கைதிறகு ஸுஙகதைதகொடுகினறவைகள. மனதில நிதிபமாபிருகிற (காமம, குரோதம, லோபம, மோஹம, மதம, மாதஸரிபட) இவவாறினபும அடகுதனமையை எவன அடைகிறானோ, இதரிபஙகளை ஜபிததவனன அவன பாபஙகளோடு கூடிகிறதிலலை. அவன அனாதஙகளை எனனகாரணததால அடைவான? பினவரும ஆறுபோகளிடதில ஜீவிகிறாகள ஏழாமவன அறியபபடவிலலை. (எனனிவெனில) திருடாகள அஜாகரதையுளளவனிடமும, வைததியாகள சோரயாளிகளிடமும, ஸதரீகள காமிகளிடமும, யாகமசெய்விபபவாகள யாகமசெயபவாகளிடமும, அரசன வழஙகாளிகளிடமும பணடிதாகள மூடாகளிடமும எபபொழுதும ஜீவிகிறாகள. பசுகளை, ஊழியம, வேளாணமை, மனைவி, கலவி, சூதிரருடைய சோகதை இவவாறும ஒரு முகூரததம பாராவிடடால் நசிகினறன. கறபிகபபடட சிஷ்யாகள ஆசாரியனபும, தாரததை அடைநதவாகள மாதாவையும, காமம நீஙகினவாகள நாரியையும, பயனஅடைநதவாகள உதவிசெயதவனபும, கரையையடைநதவாகள தோணியையும, வியாதிநீஙகினவாகள வைததியனபுமாக (முனமுனசொலலப்பட்ட) இவவாறுபோகளும முனனம உபகரிததவாகளான (பினபின்சொலலபபடட) ஆறுபோகளையும அவமதிகினறார்கள. ஓ! அரசரே! நோயினமை, கடனிலலாமை, பரதேசவாஸமிலலாமை, ஸததுகளான மனுஷியாகளுடன சோகதை, [1] தன்புதிதியாலவற்பட்டஜீவனம, பயமிலலாதவாஸம இவவாறும ஜீவாகளுககு ஸுகஸாதனஙகள. பொரு

1 'தன புதிககு நிசசயமாகத தோறறுகிறபடியே நடததல,' எனபது பழையவுரை

மையுடையவனும் அருவருப்புளளவனும் திருபதியில்லாதவனும் கோபிஷ்டனும எபபொழுதும சஙகைபபடுகிறவனும பிறனுடைய பாக்கியததைஅடுததுப் பிழைப்பவனும இவவாறுபோகளும எந நாளும துககமுளளவர்கள. வேரூனறின அரசாகளையும பெரும பாலும நாசததைஅடையுமபடி செய்கின்றவைகளும வியஸனததிற் குக காரண முமானஸ்திரீகள, சூது, வேடடை, பானம, கடுஞசொல, பெரிதும கடுமையுமான சிக்ஷை, தனததை வீணாககுதல எனகிற ஏழு தோஷஙகளும எபபொழுதும அரசனால தளளததககவைகள. பிராமணாகளை (ததானாக) முதலில துவேஷிபபதும, பிராமணா களால் விரோதிககபபடுவதும, பிராமணாகளின பொருளைக கவா வதும, பிராமணாகளைக கொலலவிருமபுவதும, அவாகளைத தூஷிப பதில மகிழவதும, அவாகளைப் புகழவதில மகிழாதிருபபதும, செயயவேணடிய காரியஙகளில அவாகளை நினையாதிருபபதும, அவாகள யாசிககையில அஸூயையடைவதுமான எடடும ஒரு மனி தன அடைகிற நாசததிறகு முனனுணடாகும குறிகள. அறிவுடைய வனான மனிதன புததியால இநதத தோஷஙகளை அறிநது நீகக வேணடும ஓ! பாரதரே! நணபாகளுடன் சோககையும, அதிகமான தனலாபமும, புததிரனுடைய ஙகனமும, அனபு ஒதத ஸ்திரீ புருஷாகளின சோககையும, ஸமயததில பிரியமானஸலலா பமும, தனனுடைய கூடடததாகளுள மேன்மையும, இஷ்டமான வஸ்துவின லாபமும, ஜனஸஙகததில மரியாதையும, இவ்வெடடும ஸநதோஷததிறகு வெண்ணெய போனறனவாகக காணபபடுகினறன. அவைகளே தனககு ஸுகததை அளிககினறவைகளாயுமிருககினறன. அறிவு, நறகுடிபபிறபபு, அடககம், கலவி, பராககிரமம, மிதமான வாரததை, சகதிக்குததக்கபடி தானம, செயநநனறி அறிதல (இநத) எடடுககுணஙகளும மனிதனை விளஙகசசெயகினறன. எநத வித வான ஒன்பது துவாரமுடையதும [1] (இளை, பிஙகளை, ஸுஷுமனை யெனகிற) மூனறு தூணகளுளளதும [2] இநதிரியஙகளாகிற ஐநது [3] ஸாக்ஷிகளையுடையதும ஜீவனால வசிககபபட்டதுமான இநத(ச சரீ ரமாகிற) கிருகததை அறிநதானோ அவன சிறநத அறிவுளளவன். ஓ! திருதராஷ்டிரரே! பததுப போகள தாமததை அறிகிற திலலை. அவாகளைத தெரிநது கொளளும. அவாகள மதஙக

1 'வாதபிததஸலேஷமஙகள' என்பது பழையவுரை.

2 'இநதிரியஙகளின விஷயஙகளாகிற' எனபது பழையவுரை

3 பாரககிறவாகள.

கொண்டவன, அஜாககிரதையுடையவன், பிததன, களைப்படைநதவன், கோபததையடைநதவன், பசிததவன, அவஸரககாரன், லோபி, பயந்தவன, காமி ஆகிய இப்பதின்மரும ஆவர் ஆகையால், பண்டிதனுனவன(மதமுதலான) இநதவிஷயங்களில 1விழககூடாது. இநதவிஷயததிலேயே அஸுர ஸரேஷ்டனுன பரஹலாதனுககும ஸுதநவாவுககும பரஹலாதபுதரனவிஷயமாக நடநதவாாததையான பழமையான இநத இதிஹாஸததைச சொலலுகிறாகள. எநதஅரசன காமககுரோதங்களை முழுதும தளளுகிறானோ (நலல) பாததிரததில தனததை அளிககிறானோ, விசேஷஙகளை அறிநதவனும சாஸதிரததைக கறறவனும (காாயததை) விரைநது செயகிறவனுமாயிருக்கிறானோ அவனை எலலா மனிதர்களும 2 பிரமாணமாகச செயகிறாகள. எவன மனுஷியாகளை விசுவாஸம வரசசெயவதறகு அறிகிறானோ, அறியபபட்ட தோஷமுடையவாகளிடததில சிக்ஷையைச செய்கிறானோ, சிக்ஷையின் அளவையும 3 பொறுமையையும அறிகிறானோ அவ்விதமான அவனை நிரமபினசெலவம அடைகிறது பகைவரின தவறுதலைப் பாாபபதில விழித்திருநதுகொண்டு புததிபூாவகமாகப பகைவனை அடுககிறவனும, சிறிதும பலமிலலாதவனாயிருககிற ஒரு பகைவனையும அலக்ஷியம செய்யாதவனும, பலசாலிகளோடு யுதததை விருமபாதவனும, ஸமயததில பராககிரமததை வெளிபபடுததுகிறவனுமாயிருபபவனே தீரன. காரியததில துரநதரனும, ஆபததை அடைநதபொழுதும ஒருகாலும் துன்பததை அடையாதவனும, அஜாககிரதையிலலாமல் பிரவிருததியைததேடுகிறவனும, துககம நேரிடடபொழுது பொறுப்பவனுமாயிருககும மகாதமாவால பகைவாகள ஜயிககபபடடவாகளாவார்கள். எவன் வீடடைவிடடுப் பயனிலலாமல தேசாநதரம செலவதையும், பாபிகளுடனசோககையையும, பிறாமனைவியைசசோதலையும, டம்பத்தையும, திருடடையும, கோளசொலலுவதையும், மதுபானத்தையும செயயவிலலையோ அவன எப்பொழுதும ஸுகியாயிருப்பான். மூடனலலாதவன் தாமார்ததகாமஙகளைப் படபடப்பாக ஆரம்பிக்கிறதிலலை; அழைததுககேடகபபடடால் உணமையையே சொலலுவான்; மிததிரனவிஷயததில விவாததை விருமபுகிறதிலலை. பூஜிககபபடாவிடடாலும கோபிககிறதிலலை. எவன அஸூயை அடைகிறதில்லையோ, தயைசெய்கிறானோ, பலமில்லாதவனாயிருக்கையில விரோ

1 சமபநதிககககூடாது.

2 அவனைப பாாதது நடகக நிச்சயிக்கிறாகள' எனபது கருத்து.

3 குறறவாளிகளாயினும சிக்ஷிககத தகாதவரைச சிக்ஷியாமை.

தத்தைச செய்வதில்லையோ, ஒன்றையும் அதிகமாகச சொல்லுகிற தில்லையோ, விவாததத்தை ஸஹிக்கிறானோ அப்படிப்பட்டவன் எங்கும் புகழ்ச்சியையடைகிறான. எவன் ஒருபொழுதும் கர்வத்தைக்காட்டும் வேஷத்தைச செய்துகொள்ளுகிறதில்லையோ, பௌருஷத்தால பிறரிடம தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளுகிறதில்லையோ, மிஞ்சினவனாகிச் சிறிதும கடுமையான வார்த்தைகளைப் பேசுகிறதில்லையோ அவனை மனிதன் எப்பொழுதும பிரியனாகச்செய்கிறானல்லவா? அடங்கின வைரத்தைவளரச்செய்யாதவனும கொழுப்பையடையாதவனும்பொறுமையைஅடைந்தவனும வறுமையடைந்திருக்கிறேனென்று அகாரியத்தைச்செய்யாதவனுமாயிருப்பவனை ஆரியாகள மிகவும ஆரியாகளுடைய சீலமுடையவனாகச சொல்லுகிறார்கள தனக்கு ஸுகமுண்டானபொழுது ஸந்தோஷத்தைஅடையாதவனும, பிறருக்குத துக்கமேற்பட்டபொழுதும ஸந்தோஷத்தைஅடையாதவனும், கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு பச்சாத்தாபப்படாதவனுமாயிருப்பவன் ஸத்புருஷனாகவும புகழத்தக்க ஒழுக்கமுடையவனாகவும சொல்லப்படுகிறான. தேசாசாரங்களையும, (அங்குள்ள) கொள்கைகளையும, ஜாதிகளின தர்மங்களையும அறிகிறவனும ஏற்றத தாழ்வறிந்தவனுமாயிருப்பவன் முன்னுக்கு வருகிறான. அவன எங்கேபோனாலும, அவ விடத்தில (ஜனங்களால்) அடையப்பட்டவனாகி (அந்த) ஜனக்கூட்டத்திற்கு அதிபதியாயிருத்தலை அடைகிறான. டம்பத்தையும, மோகத்தையும, மாதஸரியத்தையும, பாவச்செயலையும, ராஜதவேஷத்தையும, கோள்சொல்வதையும, ஜனக்கூட்டங்களோடு பகைத்தலையும், மதங்கொண்டவர்களோடும பித்தர்களோடும் துர்ஜனாகளோடும பேச்சையும தள்ளுகிற பேரறிவாளனே சிறந்தவன. எவன அடக்கம, சுத்தி, தெய்வகாமம, மங்களகாரியங்கள, பிராயச்சித்தங்கள, பலவிதமான உலக வியவஹாரங்கள ஆகிய இவைகளை நித்தியமாகச செய்கிறானோ அவனுக்குத தேவதைகள மேன்மேலும விருத்தியைச செய்கிறார்கள. ஸமமாயுள்ளவர்களுடன விவாஹத்தைச செய்கிறவனும, இழிவானவர்களுடன விவாஹத்தை செய்யாதவனும், ஸமானர்களோடு ஸ்நேஹத்தையும் (ஆகாரம் முதலான) வியவகாரத்தையும் ஸம்பாஷணத்தையும செய்கிறவனும, குணங்களால் சிறந்தவர்களைக கௌரவிக்கிறவனுமான விதவானுடைய நீதிகள் நன்றாகச செலுத்தப்பட்டவைகளாகும. (தன்னை) அடுத்தவர்களுக்குப் பகுத்துக் கொடுத்துவிட்டு மிதமாகப் புஜிக்கிறவனும, அளவற்ற காரியத்தைச செய்துவிட்டும மிதமாக நித்திரைசெய்கிறவனும,

யாசிககப்பட்டால பகைவர்களுககும் தானம செயகிறவனும, நல்ல மனமுடையவனுமாயிருபபவனை அனாததஙகள விடடுவிலகுகின்றன. எவனுடைய செயயவிருமபபபடட காரியததையும, மாறாகச செயயப பட்ட காரியததையும, இதரஜனஙகள சிறிதும அறிகிறதிலலையோ அவனுடைய ஆலோசனை ரகஸ்யமாயும நன்றாக அனுஷ்டிககப்பட்ட தாயுமிருநதால (அவனுககு) ஒருகாரியமும சிறிதும நழுவுகிறதிலலை. எலலாப்பிராணிகளவிஷயததிலும அமைதியில பிரவேசித்தவனும, உணமையுளளவனும, மிருதுஸவபாவமுடையவனும, (தககவாகளை) நனகுமதிககிறவனும, சுததமான எணணமுடையவனுமாயிருககிற வன, ஞாதிகளின்நடுவில, நலலஜாதியிலுண்டானதும தெளிவுளளது மான பெரிய ரததினமபோல அதிகமாக அறியபபடுகிறான. எநதமனி தன தானாகவே (அகாரியஙகளில) மிகவுமலஜஜைஅடைகிறானோ அவன் எலலாஉலகததிறகும குருவாகிறான; தவிரவும, அளவறற தேஜ ஸுடையவனும நலலமனமுடையவனும சிததமநிலைபெறறவனுமாகி றான. அவன தேஜஸினால ஸூரியனபோல விளஙகுகிறான. ஓ! அமபிகையினபுததிரரே! சாபததால எரிககபபடடவரும அரசரு மான பாணடுவினுடைய புததிராகள ஐவரும வனததில பிறநதாாகள, ஐநதுஇநதிராகளுககு நிகரானவாகளாயிருககிறாகள. பாலாகளான அவாகள உமமாலேயே வளாககபபடடவாகளும் கறபிககப்பட்டவா களுமாக உமமுடைய கடடளையைக காததுவருகிறாகள. ஓ! ஐயா! அவாகளுககு உசிதமான ராஜபததைககொடுததுவிடடுப் புத்திரா களுடன் ஸுகியும ஸநதோஷிககிறவரும ஆகககடவீா. ஓ! அரசரே! (இப்படிசசெயதால) நீா தேவாகளுககும மனுஷியாகளுக்கும் நிநதிக் கததககவர் ஆகமாடடீா' எனறா

முப்பத்துநான்காவது அதயாயம்.

ப்ரஜாகரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் துரியோதனாதியரின் மேன்மைக்கு ஸாதனத்தைக் கேட்க, விதுரர் பலநீதிகளைக்கூறிப் பாண்டவர்களுக்கு ராஜ்யம் கொடுப்பதே முக்கியஸாதனமென்றது)

திருதராஷ்டிரன், 'நிததிரையிலலாதவனும, கவலையினால எரிக் கப்படுகிறவனுமான எனககு எநதககாரியத்தை ஆலோசித்தறிகி றாயோ அதனைச் சொலலு. நீயோ நமமவாகளில தர்மார்த்தங் களில ஸமாததனும் சுசியுளளவனுமாயிருககிறாய். உதாரமான மனத்

தையுடையவனே! விதுரா! ஆகையால், அஜாதசத்துருவுக்கு நன்மையான எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி நன்குஉணாந்து சொல்லக்கடவாய். கௌரவாகளுக்கு நன்மையைக்கொடுப்பதாக எதை நினைக்கிறாயோ அதைச் சொல்லு. கெடுதலைச் சங்கிக்கிறவனான நான் கெடுதியைப் பார்க்கிறவனாகி வியாகூலமான மனத்துடன் உன்னை வினவுகிறேன். அறிவு தளராதவனே! ஆகையால், அஜாதசத்துருவுக்கு இஷ்டமான எல்லாஉண்மையையும் உள்ளபடி சொல்' என்று கேட்டான்.

விதுரர், 'அவமானத்தை விரும்பாதவன் சுபத்தையோ அல்லது பாவத்தையோ, துவேஷத்துக்குரிய காரியத்தையோ அல்லது பிரியத்தையோ, கேளாமல் ஒருவனுக்கும் சொல்லக்கூடாது. அரசரே! ஆகையால், (நீர் கேட்டபடியால்) கௌரவாகளுக்கு நன்மையும் உறுதியைச் செய்வதும் தாமத்திலிருந்து விலகாததுமான வார்த்தையை உமக்குச் சொல்லுகிறேன். சொல்லுகிற என்னிடமிருந்து அதைத் தெரிந்துகொள்ளும். ஓ! பாரதரே! கபடத்துடன்கூடினவையும் கெட்ட உபாயங்களால் செய்யப்பட்டவையும் கைகூடுகின்றவையுமான கார்யங்களில் மனத்தைச் செலுத்தாதீர். மேதாவியானவன் அப்படியே யுக்தியினால் செய்யப்பட்டவையும் உபாயங்களுடன் கூடினவையும் பயனை அளியாதவையுமான செயகைகளில் மனத்தை ஈரமப்படுத்தக் கூடாது. பயனுடன்கூடின காமங்களிலே பயனகளைப் பார்க்கவேண்டும்; நிச்சயித்துச்செய்யவேண்டும், படபடப்பாயச் செய்யக்கூடாது. தீரனானவன் கர்மங்களுடைய பலனையும் விபரீதபலனையும் தின்னுடைய வளர்ச்சியையும் நன்றாக அறிந்தே செய்யவேண்டும். அல்லது, செய்யாமலிருக்க வேண்டும். கோட்டைமுதலான இருப்பிடத்திலும் வளர்ச்சியிலும் குறைவிலும் பொக்கசத்திலும் பட்டணத்திலும் சேனையிலும் பிரமாணத்தை அறியாதவன் ராஜ்யத்தில் நிலைக்கிறதில்லை. எவன் இவைகளில் பிரமாணங்களைச் சொல்லப்பட்டபடி அறிகிறானோ, தாமார்த்தங்களிலும் ஞானத்திலும் முயற்சியுள்ளவனான அவன் ராஜ்யத்தை அடைகிறான். ராஜ்யம் கிடைத்தேவிட்டதென்று தகாதபடி இருக்கக்கூடாது. முதுமையானது உத்தமமான ரூபத்தைக் கெடுப்பதுபோல அடங்காமை செல்வத்தைக் கெடுத்துவிடும். ஆகாரத்தில் விருப்பமுள்ள மீனானது சிறந்தஉணவால் மறைக்கப்பட்ட இரும்புத்தூண்டிலை விழுங்குகிறது; பின்பு நேரிடும் விபரீதமான பயனை அறிகிறதில்லை. பக்ஷிக்கமுடிவதும், பக்ஷிக்கத்தக்கதும், பக்ஷிக்கப்பட்டு ஜரிக்கிறதும், ஜரிக்கும்போது ஹிதமாயிருப்பதுமானதை க்ஷேமத்தை விரும்புகிறவன் சாப்பிடவேண்டும். மரத்திலிருந்து பக்குவமாகாத

பழஙகளைப பறிக்கிறவன் அவைகளிலிருநது ரஸததை அடையமாட்டான் அநதமரததினுடைய விதையும நசித்துவிடுகிறது. முதிரநது பககுவமான ஸமயததில பழததைப்பறிககிறவனோ பழததிலிருநது ரஸததை அடைகிறான, விதையினால மறுபடியுமே பலததை அடைகிறான். வண்டுகள புஷ்பஙகளைக கெடுககாமல மதுவைககவர்வது போல மனிதாகளிடமிருநது நலியாமல தனஙகளைககிரகிககவேண்டும. [1] மாலை கட்டுகிறவன பூநதோடடததில் செயவதுபோலப் புஷ்பிககப் புஷ்பிககப் பறிககவேண்டும கரியைச சோககிறவனபோல மூலத்தை நாசஞசெய்யககூடாது. மனிதனானவன, 'இதைச செயதால எனக்கு எனன உண்டாகும? இதைச செயயாவிடடால என்ன உண்டாகும?' என்று நனறாக ஆராயநது காமாககளைச செயயவேணடும. அப்படியிலலாவிடில செயயககூடாது. (ஏனென றால) எநதககாரியஙகளில செயயப்பட்ட மனித முயறசியானது பிரயோஜனமிலலாததாகிவிடுமோ அவ்விதம எபபொழுதும ஆரமபிகக முடியாதவைகளும் அடையப் படாதவைகளுமாகச சில கார்யஙகள ஏறபடுகினறன. அனாததத்திலேயே பறறுளளவனும அாததததில பராமுகனுமாயிருககிறவனை நபுமஸகனானபதியை ஸ்திரீகள விருமபாததுபோல ஜனஙகள போஷகனாக விருமபுகிறதிலலை எவனுடைய மகிழசசியும கோபமும பயனிலலாதவையோ அவனை ஸ்திரீகள நபுமஸகனைப் பதியாக விருமபாததுபோலப போஷகனாக விருமபுகிறதிலலை. அறிவுளளவனான மனிதன சிறு முயறசியுடையவைகளும பெரிய பயனுளளவைகளுமான சிலகாரியஙகளைச செய்யச சீககிரமாக ஆரமபிககிறான; அப்படிப் பட்டவைகளைத தாமதிககச செயகிறதிலலை. எலலாவற்றையும நேததிரததினால பானம்செயகிறவனபோல ருஜுவாகப் பார்ககிறவன் சுமமா (ஒனறும செயயாதவனாக) இருநதாலும அவனை மனிதர்கள விருமபுகிறாகள. [2] நலல புஷ்பஙகளுளளதாகஇருநதும் பழஙகளிலலாததாக இருக்கவேண்டும. பழங்களுளளதாக இருநதும் ஏற முடியாததாயிருகக வேண்டும. பககுவமாகாததாக இருநதும பககுவமானதுபோல விருககவேண்டும. ஆனால, ஒருபொழுதும உதிரலாகாது. நேததிரததினாலும மனததினாலும வாககினாலும செய்கையினாலும எவன உலகததை நானகு விதமாக மனமகிழசசெயகிறானோ

---

1 மாலை கட்டுகிறவன பூநதோட்டததில புஷபிககப புஷபிககப் பறிப்பது போலத தனம் செழிககச செழிககக கிரஹிககவேணடும. ஒரே தரமாய உபததிரவிககக கூடாதெனபது கருதது.

2 சாந்திபாவம் 484 ம் பககம் பாாகக.

அவனிடம உலகம மகிழ்கிறது. மானபிடிக்கும வேடனிடமிருந்து மான்கள பயபபடுவதுபோல எவனிடமிருந்து பிராணிகள பயபபடுகின்றனவோ அவன ஸமுத்திரம வரையிலுள்ள பூமியை அடைந்தாலும குறைவுஅடைவான. அதிபுத்திமான்களான தபபன பாடடன வழிபாடவந்த ராஜபதத்தை அடைந்தாலும தனசெய்கையால, வாயுவானது மேகத்தை அடைந்து அதனை ஏழுவசசெபவதுபோல ராஜபதத்தை ஏழுவசசெயகிறான. ஐதுதுகளால அனுஷ்டிகபபட்ட தாமதத்தை ஆதிமுதலிகொணடு அனுஷ்டிதது வருகின்ற அரசனுடையபூமியானது, தனங்களால நிரமபினதும ஐசுவரியத்தைப பெருகுகின்றதுமாக விருந்திபடைகிறது. அப்படியிலலாமல, தாமதத்தை விடடவனும அதாமத்தை அனுஷ்டிகிறவனுமான அரசனுடைய பூமியானது, அகனியில போடபபடட தேரலபோல குறைவை அடைகிறது. சதுரங்கினுடைய ராஜபதத்தை நாசமடிசெய்வதில செயயபபடுகிறமுயறசியே தனராஜபதின் பரிபாலனத்திலும செயயதகாகது. தாமமாக ராஜபதத்தை அடையவேண்டும, தாமமாகப பரிபாலிகவேணடும; தாமமூலமான செலவத்தை அடைந்தால, அது நழுவாது. அவன் குறைவபடையமாடடான. புலமபுகிறவனை பிதனிடமிருந்தும மாறிமாறிப பேசுகிற குழந்தையினிடமிருந்தும எலலாவறறிலுமிருந்தும கற்பாறைகளிலிருந்துபொனனை கரகிபபதுபோல ஸாரத்தைக கிரகிகவேணடும. உஞ்சவிருத்தியால ஆசாரமசெய்கிறவன கொஞ்சம கொஞ்சமாகக் கிரகிப்பதுபோல மஹானகளுடைய நலலவசனங்களையும நலல காமங்களையும தீரனவன அங்கங்கிருந்து ஸமபாதிகிறவனாக இருகக வேணடும. பசுகள் காலதால பாகனைனறன. பிராமணாகள வேதங்களால பாகனிறாகள. அரசாகள சாராகளால பாகனிறாகள. மறறஜனங்கள நேதிரங்களால பாகனிறாகள. அரசரே! எந்தப் பசுவானது பாலகறக்க இணங்குகிறதில்லையோ அது அதிகமான தனபதத்தைஅடைகிறது. அப்படியிலலாமல, எது லேசாகக கறக கினறதோ அதைத தனபபடுத்துவதே இலலை. எது காய்சசாமலே வளைகிறதோ, அது காயசசப்படுகிறதில்லை. எந்தமரம் தானாகவே வளைந்திருக்கிறதோ அதனை அறிந்தவன வளைகமாடடான். இந்த உபமானத்தினாலே தீரனவன பலவானை வணங்கவேண்டும. பல வானை வணங்குகிறவன இந்திரனை வணங்குகிறவனாவான. பசுகளை (வர்ஷதேவதையான) பாஜன்யனை நாதனாகவுடையவைகள. அரசாகள மந்திரிகளை உறவினராகளாகவுடையவாகள. ஸ்திரீகளுகுப் பதிகள்

பந்துக்கள். பிராமணர்கள் வேதஙகளைப் பந்துக்களாகவுடையவர்கள். தாமமானது ஸத்தியத்தால் காக்கப்படுகிறது. வித்தையானது அப்பியாஸத்தால் காக்கப்படுகிறது. ரூபமானது சுத்தமசெய்வதால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. குலமானது நல்லநடையால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. அளவினால் தானியம் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. குதிரைகளைத் தேகப்பயிற்சி முதலியவற்றால் காக்கவேண்டும். அடிக்கடி பாரப்பதினால் கோக்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். மட்டமானவஸ்திரத்தால் ஸ்திரிகள் ரக்ஷிக்கத் தக்கவர்கள். நடையால் இழிவானவனுக்குக் குலமானது பிரமாணமாகிறதில்லையென்பது என்னெண்ணம். கீழ்க்குலத்தில் பிறந்தவர்களானாலும், அவர்களுடையநன்னடையானது குலத்தைக்காட்டிலும் அதிகமாகிறதல்லவா? எவன் பிறர்களுடைய தனம், ரூபம், வீரியம், குலம், ஸந்ததி, ஸுகம், நல்லபாக்கியம், பூஜை இவைகளில் பொறாமையுடையவனாயிருக்கிறானோ அவனுக்கு வியாதியானது முடிவற்றது. அகாரியங்களைச்செய்வதிலும் காரியங்களைவிடுவதிலும் அகாலத்தில் விபரீதமான ஆலோசனையிலும் [1] பயந்தவன் மத்ததைக்கொடுக்கிற வஸ்துவைப் பானம் செய்யக்கூடாது. வித்தியாமதம், தனமதம், மூன்றாவதானகுலமதம் ஆகிய இந்தமதங்கள் காவங்கொண்டவர்களுக்கு ஏற்படுகின்றன. இவைகளே ஸத்துக்களுக்குச்(சொல்லாலும்பொருளாலும்)மத்ததிற்கு எதிரிடையான தமங்களாகின்றன: ஒருகால், ஒருகாரியநிமித்தம் ஸத்துக்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட அஸத்துக்கள், அஸத்தென்று பிரஸித்தமாயிருந்தும் தம்மை ஸத்தாக்கினைக்கிறார்கள். பிராணிகளுக்கு ஸத்துக்கள் கதி, ஸத்துக்களுக்கு ஸத்துக்களே கதி. அஸத்துக்களுக்கும் ஸத்துக்கள் கதி. அஸத்துக்களோ ஸத்துக்களுக்குக் கதியல்லா. நல்லவஸ்திரமுள்ளவனாலே ஸபையானது ஜயிக்கப்பட்டதாகும். கோக்களுள்ளவனால் நல்லஆகாரத்திலாசையானது ஜயிக்கப்பட்டதாகும். வாகனமுள்ளவனால் வழியானது ஜயிக்கப்பட்டதாகும். சீலமுடையவனால் எல்லாம் ஜயிக்கப்பட்டனவாகும். மனிதனுக்குச் சீலம் முக்கியம். அது எவனுக்கு இகத்தில் நசித்து விடுகிறதோ அவனுக்கு உயிரினாலும் தனத்தினாலும் பந்துக்களாலும் பயனில்லை. ஓ! பரதஶ்ரேஷ்டரே! தனவான்களுக்கு மாமஸத்தால் சிறந்ததும், நடுவாயுள்ளவர்களுக்கு ஆவின்பால் தயிர் நெய் மோர்களால் சிறந்ததும், தரித்திரர்களுக்குத் தைலத்தால் சிறந்ததுமாயிருக்கிற அன்னமானது ஏற்படுகிறது. தரித்திரர்கள் எப்பொழுதும்

---

1 'இவைகளில் பயப்படவேண்டும்' என்றும், 'மதிமயக்கத்தைத் தரக்கூடிய வஸ்துவைக் குடிக்கக்கூடாது' என்றும் பழையஉரை கூறுகிறது.

உடனே பாகமான அனனதைப் பு ககிறாகள பசியானது அவா
களுககு ருசியை உணடுபணணுகிறது. தனவானகளுககு அநதபபசி
எளிதில கிடையாது உலகததில அனேகமாகத தனவானகளுககுப
புஜிபபதறகுச சகதியிருககிறதிலலை ஓ! அரசரே! தரிததிரா
களுககுக காயநதகடடைகளும ஜரிககினறனவலலவா? கீழான
மனிதாகளுககுப பிழைபபிலலாமலபோவதில பயம, நடுவானவா
களுககு மரணததில பயம, மேலானமனிதாகளுககு அவமானததில
மிககபயம. குடிமத முதலான மதஙகளுககெலலாம ஐஸவரியமத
மானது மிகவும பாவமாயுளளது பணககொழுபபால கொழுததவன
விழுநதும (=தாழவையடைநதும) அறிகிறதிலலையலலவா? விஷயங
களில பிரவிருததிககினறவைகளும வசபபடாதவைகளுமான இநதி
ரியஙகளாலே இநத உலகமானது (சூரியனமுதலான) கிரகஙகளால
நக்ஷததிரஙகள தாபததையடைவதுபோலத தாபததை அடைகிறது.
கூடபபிறநததும மனததைவெளியிலிழுபபதுமான ஐமபுலனகளின
கூடடததால வசமசெயயபபடடவனுககு வளாபிறையில சநதிரன
வளாவதுபோல ஆபததுககள வளாகினறன. எவன தனனை வசம
செயயாமல மநதிரிகளை வசமசெயய விருமபுகிறானோ, மநதிரிகளை
வசமசெயயாமல சததுருககளைத தான வசமசெயய விருமபுகிறானோ
அவன அவசனாயிருநது குறைவையடைகிறான. முதலில தனனையே
துவேஷததுடன (வசமசெயயவேணடியவாகளுடன) சோககவேண
டும. பிறகு, மநதிரிகளையும பகைவாகளையும சோககவேணடும.
வீணாக (இதறகுமாறாக) வசமசெயயவிருமபககூடாது இநதிரியங
களை வசமசெயதவனும, மநதிரிகளை வசமசெயதவனும, சததுருககள
விஷயததில சிக்ஷையைசசெயபவனும, ஆலோசிததுச செயபவனும,
தீரனுமாயிருபபவனைச செலவமானது எபபொழுதும அடையும. ஓ!
அரசரே! மனிதசரீரம ரதம, புததி ஸாரதி, இவனுடைய இநதிரி
யஙகள குதிரைகள. அடஙகினவைகளான அநத நலலகுதிரைகளால
ஜாககிரதையுளளவனும ஸமாததனுமாகஇருபபவன தீரனான தேராளி
போல ஸுகமாகச செலலுகிறான. சிக்ஷிககபபடாதவைகளான
இவைகளே, அடககமிலலாதவைகளும வசமாகாதவைகளுமான
குதிரைகளபோல ரததோடு ஸாரதியையும குதிரையான தனனையும
கொலலுவதறகுப போதும. அறிவிலலாதவன அடஙகாதஇநதிரி
யஙகளால அனாததததை அாததமாகவும அாததததை அனாதத
மாகவுமே பாாககிறவனாகிப பெரியதுககததை ஸுகமாக நினைக
கிறான. எவன தாமாாததஙகளைவிடடு இநதிரியஙகளினவசததை

அடைந்தவனுகிறனே அவன் அரசனு, பிராணன், தனம, தாரங்கள இவைகளிலிருந்து சீகரம குறைவை அடைகிறன். எவன் தனஙகளுகது அதிபதியும, இந்திரியஙகளுகது அதிபதியலலாத வனுமாவானே அவன இந்திரியஙகளுகது அதிபதியலலாமை பறறி ஐமவரியததிலிருந்தும நழுவுகிறனலலவா? அடஙகினவைகளான மனம, புதது, புலனகள இவைகளாலே தானுகவே தன்னை தேடவேணடும ஆதமாவே ஆதமாவுகது பரது அலலவா? ஆதமாவே ஆதமாவுகுச சதருரு. எவனுல தனனுலேயே தனனுடைய ஆத்மா வசமசெயயப்படடதோ, அவனுடைய ஆதமாவுகது ஆதமாவே (=அவனே) பரது. அந்த ஆதமாவே நிலையான பரது; அநத ஆதமாவே நிலையானசதருரு. ஓ! அரசரே! பலமிலலாதகண்களுளள வலையினுல மூடபபடட இரணடு பெரிய மீனகள் அநதவலையை அறுப்பதுபோலக் காமமும குரோதமும, சிறநத அறிவை நாசஞசெயகின்றன. இவ்வுலகில எவன தாமார்ததஙகளை நன்முகத தெரிநது கொண்டு (யுதத) ஸாதனஙகளை அடைகிறனே, பூரணமான ஸாதனங்களுளள அவன எபபொழுதும ஸுகமாக விருதது அடைகிறன். எவன உளளேயிருபபவைகளும மனத்தின் விகாரஙகளுமான ஐம புலன்களான பகைகளை வெலலாமல மறறப்பகைகளை வெலல விரும்புகிறனே அவனைப் பகைவாகள அவமதிததுவிடுகிறாகள. மகாதமாக்களான அரசாகள இராஜயததிலுணடான [1]மோகஙகளாலே, இந்திரியஙகளை வசமசெயயாததால, தஙகள காமஙகளால் நிர்பநதிகபபடடவர்களாகக காணபபடுகிறாகளலலவா? பாவம செய்கிறவாகளை விலகாததினுல் பாபமிலலாதவாகளுகதும சேர்க்கையினுல ஸமமான சினகூ ஏற்படுகிறது. உலாத விறகுடன் சேர்ந்த ராவிறதும எரிகபபடுகிறது. ஆகையால, பாவிகளுடன் சேர்க்கையை அடையகூடாது. தனனை சேர்ந்தவைகளும் கிளமபினவைகளும ஐநது பயனுளளவைகளுமான ஐநது பகைகளைத் தனவசமசெய்யாத மனிதனை ஆபததானது விழுஙகுகிறது. அஸூயையிலலாமை, நேமை, சுசியாயிருததல், மகிழசசி, இனசொல, அஹிகம, மெயமமை, சஞசலமிலலாமை ஆகியஇவைகள் துஷ்டமனமுள்ளவாகளுகது உண்டாகமாட்டா. ஓ! பாரதரே! ஆதமஞானம, அனுயாஷம, பொறுமை, தாமததை நிதியமாகக் கொள்ளுதல, அடகமான வாததை, அடக்கமானதானம ஆகிய இவைகள கீழான மனிதர்களிடம இரா. நிநதைகளாலும அபவாதங்

1 அரசாட்சியாலுணடான மயக்கங்கள.

களாலும, அறியாதவாகள் பண்டிதர்களைத துன்பமசெய்கிறார்கள. சொனனவன் பாவததைககிரகிககிறான பொறுககிறவன் விடுபடுகிறான. தீயவர்களுககுப் பிறரைப்பீடிததல பலம, அரசாகளுக்குச சிக்ஷைசெய்வது பலம. மாதாகளுககுக கண்வாபணிவிடை பலம. குணசாலிகளுககுப் பொறுமை பலம ஓ! அரசரே! வாககை அடககுவது செயய மிகஅரியதாக ஒபபுககொளளபபடடிருககிறது. அரததமுடையதாகவும விசிததிரமாகவும அதிகமாகப பேசுவதற்கு முடியாது. நலமாகச சொலலபபடட வாரததையானது பலவிதமான நன்மையைக கொடுககிறது. ஓ! அரசரே! அநதச்சொலலே கெடுதியாகச சொலலப்பட்டால கெடுதியினபொருடடு ஏறபடுகிறது. பாணஙகளால் உண்டான புண்ணும, கோடாலியால வெடடபபடட காடும, (மாறி) ஆறியும துளிரததும விடுகின்றன வாககினாலே கெடுதியாகசசொல்லப்பட்ட நிநதையாகிறசொறபண்ணானது ஆறுகிறதிலலை. காதுபோன்ற பிடியுடைய காணியென்கிற பாணஙகளையும குணடுகளையும நாராசஙகளையும் சரீரததிலிருநதும பிடுஙகியெடுககிறார்கள. வாககாகிறசலலியமோ எடுககமுடிகிறதிலலை. அது இருதயததில ஊனறிப்போகிறதனறோ? எவைகளால் அடிககபபடடவன் இராப்பகல துககிககிறானோ அநதசசொறகளாகிற அமபுகள வாயிலிருநதும வெளியில வருகினறன. அவைகள பிறனுடைய மாமஙகளைத தவிர மறறவிடஙகளில விழுகிறதிலலை. பணடிதனானவன் அவைகளைப் பிறாகளினபொருடடு விடககூடாது. தேவாகள் எநத மனிதனபொருடடு அவமானததைக கொடுககிறாகளோ அவனுடைய புததியைக குறைககினறாகள அவன கீழானகாரியஙகளைப பாராககிறான். புததி கலஙகி நாசமநேரிடட ஸமயததில அநீதியானது நீதிககு நிகராகி மனததைவிடடு விலகுகிறதிலலை. ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! உமமுடைய புததிரர்களுடைய அபபடிபபடட இநதப் புததியானது பாணடவாகளிடம விரோதததினால வியாபிககபபடடிருககிறது. இவாகளை நீர அறியவிலலை ஓ! திருதராஷ்டிரரே! ராஜேநதிரரே! எலலா லக்ஷணஙகளும பொருநதினவனும, மூவுலகததிறகும அரசனாககூடியவனும,உமமுடைய எல்லாப்புததிராகளுககும மேறபடடவனும, பாககியததால கௌரவிககப்பட்டவனும, வலலமையும மிகக அறிவுமுடையவனும, தர்மாததஙகளின உணமையை அறிநதவனும, தாமஙகளை வகிககினறவாகளில சிறநதவனுமான இநத யுதிஷ்டிரன, தயையினாலும, குரூரததனமையிலலாமையினாலும, உமமிடமிருககும குருததனமையினாலும, உம்மாலுண்டான

பல கிலேசஙகளைப் பொறுககிறான். உமககுச் சிஷ்யனான இநத யுதிஷ்டிரன் அரசனாக இருககடடும' எனறு சொனனா.

முப்பததைநதாவது அதயாயம்.

ப்ரஜாகரபர்வம். (தொடர்ச்சி)

விதுரர் திருதராஷ்டிரனுக்கு ஸுதன்வா விரோசனஸம்வாதமுதலிய வற்றைச்சொல்லிப் பாண்டவர்களிடம் புத்திரனிடம் போலிருக்கவேண்டுமென்றது.

திருதராஷ்டிரன, 'ஓ! மஹாபுததிமானே! மறுபடியும, தாமாாததஙகளுடனகூடின வசனததைச சொல. கேடகிறஎனககுக கேடடுத திருபதியுணடாகவிலலை. இவவுலகில, நீ விசிததிரமான விஷயஙகளைச சொலலுகிறாய' எனறு கேடடான.

விதுரா, 'எலலாததீரததஙகளிலுமஸநானமும எலலாப்பிராணி களவிஷயததிலும ருஜுவான இருப்பும இவவிரணடும ஸமான மாயிருககலாம. அலலது, ருஜுததனமையானது அதிகமாயிருக கலாம. ஓ! பிரபுவே! புதராகளான பாணடவாகளவிஷயததில எப் பொழுதும ருஜுததனமையை அடையககடவீா.(அதனால)இமமையில சிறநததான கீாததியைஅடைநது, மரணததிறகுபபிறகு ஸ்வாககத தையும அடைவீா. ஓ! புருஷஸரேஷடரே! எதுவரையில மனிதனு டைய பரிசுததமான கீாததியானது உலகததில சொலலபபடுகிறதோ அதுவரையில அவன் ஸ்வாககலோகததில பூஜிககபபடுகிறான். இநத விஷயத்திலும கேசினி எனகிற ஸ்திரீவிஷயததில விரோசனனுககு ஸுதனவாவுடன உண்டான ஸமவாதரூபமான பழைய இநதச சரிததிரததைச சொலலுகிறாரகள. 'ஓ! அரசரே! நிகரறற அழகு பொருநதியவளும கேசினிஎனகிற பெயருடையவளுமான கனனிகை யானவள சிறநதவனானபதியை அடையவிருமபி ஸ்வயமவரததி லிருநதாள. அப்பொழுது, விரோசனனெனகிற அஸுரன அவளை அடையவிருபபமுளளவனாக உடனே அவவிடம வநதான. உடனே, அவவிடததில கேசினியானவள, அநத அஸுரராஜனை நோககி, 'ஓ! விரோசன! பிராமணாகள சிறநதவாகளா? அலலது, அஸுராகள சிறநதவாகளா? பிராமமணாகள சிறநதவாகளாதலால, எனனகார ணததால ஸுதன்வா மஞசததிலஏறாமலிருபபாா?' எனறுகேடடாள. விரோசனன, 'ஓ! கேசினி! காஶயபபரஜாபதியின வமசததில

பிறந்தவர்களும் மிக்க ஸ்துதிகளும்மான நாங்களே சிறந்தவர்கள். இந்த உலகங்கள எங்களுடையவையல்லவா ? தேவர்கள் [1]யார்? வேதியாகள யார ?' எனறுசொனனன. கேசினி, ' ஓ ! விரோசன ! நாமஇருவரும இவவிடதகிலேயே எதிபாதிருபபோம. (என்னை) அடைவதனிமிதம நாளைகாலையில ஸுதனவா வருவார். சோந்திருப்பவர்களான உங்கள இருவரையும் நான பாப்பேன்' எனறு சொனனள. விரோசனன, ' ஓ ! மங்களகுண மூளளவளே ! பயந்தவளே ! நீ எவவிதம சொலலுகிறாயோ அவவிதம் செய்வேன. காலையில சோந்திருப்பவாகளான என்னையும ஸுதனவாவையும் பாபபாய ' என்றுசொனனன.

ஓ ! அசாகளிறசிறந்தவரே ! இரவுசெனறு ஸுரிய மண்டலம் உதித்தபிறகு, ஸுதனவா அந்த இடம வந்தார். ஓ ! பிரபுவே ! விரோசனன கேசினியுடனிருகிற அவவிடதிறகு ஸுதன்வா என்கிறபராமமுனரும, பரஹலாதபுதரனன விரோசனனுகதும கேசினிக்குமநேராக வந்தார ஓ ! பரதவமசதகிற்சிறந்தவரே ! கேசினி, நேரில வந்தவரான வேதியரைபபாரத்து எதிசென்று அவருகது ஆஸனதையும பாதபதையும அரகியதையும கொடுத்தாள. ('எனனுடன இந்த ஆஸனதகிலிருபபீர்'எனறு விரோசனனல் சொலலப்பட்டவரான) ஸுதன்வா, விரோசனனைநோகி, ' ஓ ! பிரஹ்லாத புதரனே ! ஸுவாணமயமான மஞசதில உடகாரு. நான பிராம மணன. ஓ ! பிரஹ்லாதபுதர ! ஸுவாணமயமானதும சிறந்ததுமான் உன்னுடைய ஆஸனதை (கையால) பரிசிக்கினறேன. உனகது ஸமமான தனமையை அடைந்தவனலல உடகாருவேனு. (அபபடியில லாததால) நான் உன்னுடன உட்காரமாடடேன' என்ற சிறந்தவசனதைசசொனனர. விரோசனன், 'உமகது பலகையோ கூசசமோ தர்ப்பாஸனமோ உசிதமானது ஓ ! ஸுதனவாவே ! நீர எனனுடன ஸமமான ஆஸனதிறகுத தகுகவரலலீர' எனறு சொனனன. ஸுதனவா, ' பிதாவும புதரனும இரண்டுவேதியாகளும இரணடு க்ஷத்திரியர்களும விருத்தாகளான இரண்டு வைஸயாகளும இரணடு சூத்ராகளும சோந்திருகலாம. மறறவர்கள ஒருவரோடொருவர சோந்திருகககூடாது உன்னுடைய பிதாவானவன் எனனைச சிறந்த ஆஸனதில இருந்திக கீழேயிருந்துகொண்டு உபாஸித்தானலலவா ? பாலனும வீட்டில ஸுகமாக வளாக்கப்பட்டவனுமான நீ ஒன்றையும் அறியாய' எனறு சொனனர். விரோசனன்,

[1] 'தனனிலும தாழந்தவர' எனபது.

'ஓ! ஸுதன்வாவே! ஸ்வர்ணத்தையும பசுககளையும் குதிரைகளை யும அஸுரர்களுள எஙகளுககுச சொநதமானதனததையும பந்தயம வைக்கிறேன. அவறறைககொண்டு அறிநதவாகளிடத்தில நாமிரு வரும வினவுவோம' எனறு சொனனான ஸுதனவா, 'ஓ! விரோசன! ஸுவாணமும பசுககளும குதிரைகளும உனககே இருககடடும. உயிாபபநதயம வைததுககொணடு தெரிநதவாகளிடம வினவுவோம' எனறுசொனனா. விரோசனன, 'உயிாபபநதயம வைததுககொணடு நாம எவ்விடமசெலவோம? நான தேவாகளமுனனும மனிதாகளமுன் னும ஒருகாலுமநிறகமாடடேன' எனறுசொனனான பிறகு, ஸுதன் வா, 'உயிர்ப்பநதயம வைததுககொணடு உனபிதாவினிடம செலலு வோம. அநதபபிரஹலாதன புதரனநிமிததமும பொய்யைசசொலல மாட்டான' எனறுசொனனா. இவவிதமவிரோசனனுமஸுதன்வாவும பநதயமவைததுககொணடு கோபததுடன அபபொழுது ப்ரஹலாத னிருககுமிடம வநதுசோநதாாகள. அபபொழுது, பரஹலாதன், 'இவாகள முனபு சோநதுஸஞசரிககாதவாகள அபபடிபபடட இவா கள எதிரில காணப்படுகிறாாகள. ஸாப்பஙகளபோலககோபஙகொண்ட வாகளும ஒரேவழியில வநதவாகளுமாக இருககிறார்கள' எனறு நினைததுப் புதரனைநோககி, 'விரோசன! நீஙகளஇருவரும எனன காரண்ம இவவிதம சோநது ஸஞசரிககினறீாகள? இதறகுமுன சோநதுஸஞசரிககிறதிலலையே? உனகது ஸுதன்வாவுடன. நடபு உண்டாயிருககிறதா? இதைபபற்றிக கேடகிறேன' எனறு கேட டான. விரோசனன, 'ஓ! ப்ரஹ்லாதரே! எனக்கு ஸுதனவாவுடன் ஸ்நேகமிலலை. உயிரில பநதயமவைததுககொணடிருககிறோம. உண் மையைக கேட்கிறேன. கேளவிககு விடை பொயயைசசொலலா தீா' எனறு சொனனான் பிறகு, பரஹலாதன, 'ஸுதனவாவுககு (பபாதயததிறகுத) தீாததததையும மதுபாககததையும கொண்டு வாருஙகள' எனறு சொலலிவிடடு, ஸுதனவாவை நோககி, 'ஓ! பிராமமணரே! பூஜிககததககவராகிறீர். பருதத வெளளைபபசு வானது மதுபர்ககததிறகாக ஏறபடுததபபடடிருககிறது' எனறு சொனனான ஸுதன்வா, 'ஓ! பிரஹ்லாத! கேளவிககு மறுமொழி சொலவதினாலேயே எனககுப் பாதயஜலமும மதுபாககமும கொடுக கபபடடனவாயவிடும. இபபொழுது கேடகிறவனான எனனுடைய கேளவியை உணமையாகச சொல. பிராமமணாகள சிறநதவாகளா? அலலது, விரோசனன சிறநதவனா?' எனறு கேடடார். பரஹ்லா தன, 'தாமமானது சிததிரவாணமுடையதுமிலலை, கபில நிறமுடை

யது மில்லை, கறுத்த நிறமாயுமில்லை; சிவந்த நிறமாயுமில்லை. கத்தி முனையைக்காட்டிலும் கூர்மையாயிருக்கிற தாமத்தை எவன் சொல்லக்கூடியவனாகிறான்? ஓ! பிராமணரே! நீர் வணங்கத்தக்கவரும் பந்தயத்தின் விஷயத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டவருமாயிருக்கிறீர். ஓ! பிராமணரே! எனக்கு ஒருபுதரன் நீரும் இங்கே நேரில் இருக்கிறீர். விவாதம் செய்துகொண்டவர்களான அப்படிப்பட்ட இருவர்களுடைய கேள்வியையும் என்னைப்போன்றவன் எவ்விதம் சொல்லுவான்?' என்று சொன்னான். ஸூதனவர், 'ஓ! பிரஹலாதனே! நிகரற்றதான இந்தக் கேள்வியை நீ சொல்லாமலிருந்தாலும் அல்லது விபரீதமாகச் சொன்னாலும் உன்னுடைய தலை சிதறிவிடும்' என்று சொன்னார்.

ஓ! திருதராஷ்டிரரே! அறிவிற்சிறந்தவரே! பிரஹலாதன், ஸூர்யனுடன்கூட வருவதும் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்ததும் எல்லாவற்றையும் நேரில் பார்ப்பதுமான ஹமஸத்தைநோக்கி, 'ஓ! ஹமஸமே! புத்திரனும் மற்றவனும் பந்தயமவைத்துக்கொண்டு விவாதம்செய்தால் அவர்கள் விஷயத்தில் எப்படி (சொல்வது) தாமமாகும்?' என்று கேட்டான். ஹமஸம், 'புத்திரனுக்குப் பசுவையோ வேறு இஷ்டமானதனத்தையோ கொடுக்கலாம். ஓ! அரசரே! இரண்டுபேர்கள் வாதம்செய்யும்போது (கேட்ட) கேள்வியை (விதிப்படி) உண்மையாகவே உரைக்கவேண்டும்' என்று சொல்லிற்று. பிரஹலாதன், ஹமஸத்தைநோக்கி, 'ஓ! ஹமஸமே! உண்மையைக் கேட்கிறேன் ஒருவன் மெய்யையோ பொய்யையோ தெளிவாகச் சொல்லவில்லையானால் அவன் எவ்வளவு பாவம்செய்தவனாவான்?' என்றுகேட்டான். ஹமஸமும், 'தாமத்தைப்பற்றிக் கேட்கப்பட்டவன் விபரீதமாகச்சொல்லக்கூடாது ஓ! அரசரே! கோவின் காதுபோலச் சஞ்சலமாக நடக்கிறவன் தாமத்திலிருந்தும் நழுவுவான். தவிரவும், அவனுக்கு உலகமுமில்லை, பிரஜைகளுமில்லை. தர்மத்தைஆராய்ந்தறிந்தவர்களான எவர்கள் மனத்தில்நினைத்துக்கொண்டு மௌனமாயிருக்கின்றார்களோ அவர்களைத் தாமமானது கரையில்முளைத்த விருக்ஷங்களை நதிகள் பங்கப்படுத்துவதுபோலப் பங்கப்படுத்துகிறது. எந்தஸபையில் நிந்திக்கப்படத்தக்கவன் நிந்திக்கப்படவில்லையோ அந்தஸபையில் தலைவனாயிருப்பவன் (அவன்பாவத்தில்) பாதியை அடைகிறான். செய்தவனுக்கு நாலிலொன்றுகிடைக்கிறது. நாலிலொன்று அந்தஸபையிலுள்ளவர்களிடம் சேருகிறது. எந்தஸபையில் நிந்திக்கத்தக்கவன் நிந்திக்கப்படுகிறானோ அதில் ஸபைத்தலைவன் பாபமில்லாதவனாகிறான். ஸபையிலிருப்பவர்களும்

பாபத்திலிருநதும விடுபடுகிறாகள் பாவமும செய்தவனைச சாருகின்றது' எனறுசொலலிறறு ப்ரஹலாதன, ஹமஸததை நோககி, 'ஓ! ஹமஸமே! ததவததைக கேடகிறேன. அறியாமையினாலேயோ ஆசையினாலேயோ பொய்பான வாரததையைச சொல்லுவானானால தவறாக எடுதது உரைததவன எவவிதம வசிபபான்?' என்று கேடடான. ஹமஸமும, 'ஒருஸ்திரீ இருககையில மற்றொருததி விவாகம செய்யபபடடால அநதமூததாளும, சூதாடடத்தில அபஜயததை அடைநதவனும, சுமைசுமநது அஙகம நைநதவனும, அநதராததிரி முழுவதும எவவிதம வஸிப்பார்களோ அவவிதம தவறாகச சொனனவனும[1] வஸிப்பான படடணததில கோடடைககு வெளியில தடுககபபடடுப பசியுடனகூடி அனேகம பகைவாகளைப் பாரககினறவன (இராததிரி முழுவதும எவவிதம துககததுடன வாஸததைச செயவானோ) அவவிதமே தவறாகச சொன்னவனும வஸிபபான பிரியனான மிதரனவிஷயததில கபடம செயதவனும துரோகம செயயபபடடவனும எலலாப பொருளையும இழநதவனும (அது அது செயயப்படட) ராதரி முழுதும எவவிதம வஸிபபாரோ அவவிதம மாறாகச சொனனவனும வஸிப்பான.[2] ஆடடுககாகப பொயசொலலுபவன முனனோகளான ஐநது போகளையும நாசம செயதவனாவான,[3] கோவுககாகப பொய் சொலலுபவன முன்னோகள பததுப்போகளைக கொன்றவனாவான; குதிரையினிமிததம பொயசொலலுபவன நூறுபேர்களை நாசம செய்தவனாவான, மனிதனிமிததம பொயசொல்லுபவன ஆயிரம போகளை நாசமசெயதவனாவான, ஸ்வாணததினிமிததம பொய்சொலலுபவன் பிறநதவாகளையும பிறக்கப் போகினறவாகளையும் கொனறவனாவான, பூமியினிமிததம பொயசொனனால எலலாவறறையும கொன்றவனாவான; (ஆகையால)[4] பூமியினிமித்தம பொய் சொலலாதே' எனறு சொலலிற்று.

ப்ரஹலாதன, (புததிரனை நோககி), 'விரோசன! அஙகிரஸ் எனனிலும சிறநதவா, ஸுதனவா உனனிலும சிறநதவரே; உன மாதாவைககாடடிலும இவருடையமாதா சிறநதவளே ஆகையால, நீ இவரால ஜயிககப்படடாய. விரோசன! இநதஸுதனவா உனனுடைய பிராணனுககு எஜமானா' எனறுசொலலிவிடடு, (ஸுதன

1 'அவவித துககத்தை அடைவான' எனபது கருதது

2 3 இவறறைக கொலலுவதறகாக.

4 'பூமிககுநிகரான கேசினியினிமிததம' எனபது பழையவுரை.

வாவைநோககி) 'ஓ! ஸுதனவர்வே! விரோசனன் மறுபடியும உமமால் கொடுககபபட விருமபுகிறேன' எனறு சொனனான. ஸுதனவா, 'ஓ! பிரஹலாதனே! நீ தாமதைககைபபறறி ஆசையால பொயயைச சொலலாமையால கிடைககஅரிய புததிரனைத திருமப உனககுக கொடுககிறேன. ஆனால, பிரஹலாத! எனனால கொடுககபபடட உனனுடைய புததிரனான இநதவிரோசனன சிறுமியான கேசினியின் முன்னே எனது [1]பாதஙகளை ப்ரக்ஷாலனம செயயவேண்டும' என்று சொனனார்.

ஓ! அரசஸரேஷ்டரே! ஆகையால, ஒரு பூமியினிமிததமும் பொய்யைசசொலல அருகரலலீர. புததிரனிமிததம (உணமையைச) சொலலாமல புததிராகளோடும மநதிரிகளோடும நாசத்தைஅடையாதீர. தேவாகள, மாடுமேய்ப்பவனபோலக கோலையெடுததுக கொண்டு (மனிதனைக) காககவிலலை' எவனைக காககவிருமபுகின்றார்களோ அவனுககு நலலபுததியை உண்டுபணணுகிறாகள. ஒரு மனிதன எவவளவுககெவவளவு நலலகாரியததில மனததைச செலுததுகிறானோ அவனுககு விருமபினவையெலலாம அவவளவுககவவளவு ஸிததிக்கினறன. இநதவிஷயததில சநதேகமிலலை கபடததோடிருககினற இநதமாயாவியை வேதஙகள பாவததிலிருநதும கரையேறறுவதிலலை. சிறகுமுளைதத பக்ஷிகள கூடடை (ததளளுவது) போல வேதஙகள இவனை முடிவுககாலததில தள்ளிவிடுகினறன கடகுடிததலையும், கலகததையும, ஜனககூட்டததுடன வைரததையும, கணவனையும மனைவியையும பிரிபபதையும, ஞாதிகளைப்பேதிப்பதையும, ராஜததுவேஷததையும, ஸ்திரீபுருஷாகளின விவாததததையும, மிகக கெட்டமார்ககததையும தளளததககவைகளாகச் சொலலுகின்றாகள. ரேகைபாாததுச சொலலுகிறவனையும [2] முனபுதிருடனாயிருநது பின வாணிபம்செயபவனையும [3]சலாகைவைததுக்கொணடு (யோகிவேஷம பூணட) வஞசகனையும வைததியனையும பகைவனையும் நண்பனையும [4] காயகனையும இவ்வேழுபோகளையும மதயஸ்தாகளாகச

---

1 'எனமுனனிலையில கேசினியினபாதஙகளில மஞசளபூசவேண்டும' எனபது பழையவுரை

2 'தராசு முதலியவறறால் ஏமாறறுகிறவன' எனினுமாம்.

3 'கமபி அலலது கயிறுமுதலியன வைததுககொணடு சகுனமுதலியன சொலலி ஏமாறறுகிறவன' எனபது பழையவுரை.

4 'குசீலவ' எனபது மூலம, 'இழிவான தனமையுடையவன்' எனபது பழையவுரையின கருதது.

செய்யககூடாது. அபயததை அளிககிறவைகளான அகனிஹோதரம, மௌனம, அதயயனம, யஜஞம இநநானகும கௌரவததிறகாகச செய்யபபடடால கபடமாகச செயயபபடடவைகளாகிப் பயததை அளிககினறன வீடடில தீ வைககிறவனும் விஷமிடுகிறவனும பதனியை வயபிசரிககசசெயது ஜீவிககிறவனும ஸோமலதையைவிறகிறவனும ஆயுதம செயகிறவனும கோடசொலலுகிறவனும மிததிரனுக்குத துரோகமசெய்கிறவனும பரதாரததில பறறுதலுளளவனும [1] பரூணஹததி செயதவனும குருதாரகமனம செயதவனும கடகுடிககினற இருபிறபபாளனும மிககஞரனும அசுசியாயிருப்பவனும நாஸ்திகனும வேதநிநதை செயபவனும உபநயனமுதலான ஸமஸ்காரமிலலாதவனும [2] கிராமபுரோகிதனாயிருப்பவனும [3] உழவு செயபவனும பலமிருநதும ரக்ஷியெனறு சொலலபபடடும ஹிமஸிககிறவனும இவாகளெளலாரும பரமமஹததிசெயதவனுககு ஒபபாவாரகள. உருவமுளள பொருளானது (இருளாயிருககையில) துரும புபபநதததினாலும, தாமமானது நடையினாலும, ஸாதுவானவன (துனபமசெயயாமைமுதலிய) விபவகாரததினாலும அறியபபடுகினறனா பயஙகள நேரிடடபொழுது சூரனும, அாததஙகளுககுக கெடுதலநேரிடடபொழுது தீரனும, பஞசமமுதலான ஸஙகடஙகளும ஆபததுககளும நோநதபொழுது மிதராகளும சததுருககளும அறியபபடுகிறாகள. முதுமையானது ரூபததையும, ஆசையானது தைரியததையும, மிருதயுவானவன பிராணனகளையும அஸூயையானது தாமமசெய்தலையும கோபமானது ஸமபததையும அனாரியாகளைஸேவிததலானது சீலததையும காமமானது லஜஜையையும அபகரிககினறன (செலவமுதலியவறறாலுணடான) செருககானது எலலாவறறையுமே அபகரிககிறதலலவா? குரோதமுளளவனுக்கு அாததமஇலலை, ஹிமஸிககிறவனுககு மிதரனிலலை. குரூரனுககு ஸ்திரீயிலலை. ஸுகியாயிருப்பவனுககு விததையிலலை: காமிககு லஜஜையிலலை, சோமபேறிககுச செலவமிலலை, உறுதியிலலாதவனுககு ஒன்றுமேஇலலை. செலவமானது மஙகளமான காரியததால உணடாகிறது, ஸாமாததியததால விருததியடைகிறது; சீககிரமான செயகையால வேரூனறுகிறது, அடககததால நிலைககின்றது.

---

1 சாநதிபாவம 43 வது பககம குறிபபில காணக 2 'அரசாஙகஉதயோக வலிமையால எலலாவியாபாரிகளிடமுமஸ்ருவமெனனும கருவியால தானிய முதலியவறறை வாஙகுகிறவன' எனினுமாம' எனபது பழையவுரை 3 'ரகசியமாக ஆடுமாடுகளைககொலபவன' எனபது இஙகிலீஷமொழிபெயாபப

அறிவு, குடிப்பிறப்பு, அடக்கம, கலவி, பராக்ரமம, மிதமாகப் பேசுதல, சகதிககுததககபடி தானம, நனறியறிதல் என்கிற எடடுக்குணஙகளும மனிதனைப் பிரகாசிககசசெயகின்றன. ஓ! ஐய! மிக்கமகிமைபொருநதிய இநதககுணஙகளை ஒருகுணமானது பலாதகரிததுசசேருகிறது. அரசனானவன எபபொழுது ஒருமனிதனைப் பூஜிககிறானோ அபபொழுது அநதராஜபூஜையாகிற குணமானது (அவனிடததில) எலலாககுணஙகளுககும மேறபட்டு விளஙகுகினறது. ஓ! அரசரே! (சொலலபபோகிற) இநதஎடடுககளும மனிதலோகததில, ஸ்வாககலோகததிறகு ஸூசகஙகளாயிருககின்றன. இவைகளில, நானகுகள [1] ஸததுககளால தேடிஅடையப்படுகினறன. இவைகளில, (மற்ற) நான்குகளை ஸததுககள அநுசரிதது நடககின்றாகள (2 அவைகளாவன,-) யாகம தானம அததியயனம தவம இநநானகுகளும [3] ஸததுககளால தேடிஅடையபபடுகினறன. அடககம, ஸதயம, நோமை, அஹிமஸை இநநான்குகளையும ஸததுககள அநுசரிதது நடககினறாகள. யாகம, தானம, அதயயனம, தவம, ஸதயம, பொறுமை, தயை, லோபமினமை எனறு தாமததிறகு எடடு விதமான மாரககஙகள கருதபபடடிருககினறன. அவைகளில முந்தின நானகுகளுடைய வாககமானது டமபததிறகாகவும செயயப்படுகிறது. பின்னுளள நானகுகளின கூடடமானது மஹாதமாககளைததவிர மறறவாகளிடம இருககிறதிலலை. எதில பெரியோாகளிலலையோ அதுஸபையனறு எவர்கள தாமததைசசொலலுகிறதிலலையோ அவாகள பெரியோர்களலலா எதில ஸதயமிலலையோ அது தர்மமாகாது. எது கபடததுடன்கூடியிருககிறதோ அது ஸதயமாகாது ஸதயம, விநயததிறகுரிய லக்ஷணம, அததியயனம, தேவதைகளின உபாஸனம, குலததிறகு உசிதமான காரியம, ஒழுககம, பலம, தனம, சூரததனம, யுகதியுடன்கூடினவாாததை இநதப் பததும ஸ்வாககததிறகுக காரணஙகள. பாவததைசசெய்கிறவன பாவமான கீாததியுடையவனாகப பாவததின பயனையே அனுபவிககிறான. புணணியததைச செயகிறவன பரிசுததமான கீாததியுடையவனாக மிககபுணயபலததையே அனுபவிககிறான ஆகையால, மனிதன கடுமையான விரதமுடையவனாகப பாவததைசசெய்யாமலிருககவேண்டும பாவமானது அடிககடி செய்யப்படடால அறிவை நாசமசெயகிறது அறிவழிநதமனிதன எநநாளும பாவததையே செய்யஆரமபிககிறான். புண்ணியமானது அடிககடி செய்யபபட்டால, அறிவை விருததி

1 -2-3 'ஸாதுககளிடம எபபொழுதுமிருககினறன' எனபது பழையவுரை.

செய்கிறது. அறிவு விருத்தியடைந்த மனிதன் எந்நாளும புண்ணியத்தையே செயயஆரம்பிக்கிறான். புண்ணியத்தைச் செய்கிறவன் புண்ணியமான புகழுடையவனாகிப் புண்யமான ஸ்தானத்தையே அடைவான ஆகையால, மனிதன மனத்தை நனகு ஒருவழிப் படுத்தினவனாகிய புண்ணியத்தையே செயயவேண்டும. அஸூயையை செயகிறவனும மாமத்தைபபேசுகிறவனும சூரமாகபபேசுகிறவனும வைரத்தைசசெயகிறவனும ரகசியமாக அபரியத்தைசசெய்கிறவனுமான மனிதன பாவத்தைசசெயது விரைவில பெரிதான கஷ்டத்தை அடைவான. அஸூயைபபை செயயாதவனும அறிவைச செலுத்துகிறவனுமான மனிதன எபபொழுதும சுபகாரியங்களையே அனுஷ்டிததுப பெரியகஷ்டத்தை அடைகிறதிலலை; எங்கும விளகக்கத்தையும அடைகிறான எவனை அறிவுடையோரகளிடமிருந்து அறிவையே ஸமபாதிகிகிறானோ பண்டிதனான அந்தஅறிஞனை தாமாந்தங்களை அடைந்து ஸுகமாக விருத்தியடைவதற்குத் தகுதவனாகிறான. எதனால ராத்திரியில ஸுகமாக வஸிபபானோ அதைப பகலிலேதானே செயதுகொளளவேண்டும. எதனால மாரிகாலம முழுதும ஸுகமாக வஸிபபானோ அதனை (மற்ற) எடுமாதத்தினாலே செயதுகொளள வேண்டும. எதனால முதுமைகாலத்தில ஸுகமாக வஸிபபானோ அதனை இளமையிலேயே செய்துகொள்ளவேண்டும. எதனால மரித்த தினபிறகுஸுகமாகவஸிபபானோ அதனைஉயிருளளவுமசெய்யவேண்டும ஜீரணமான அன்னத்தையும, யௌவனம கடந்த மனுஷியையும, யுத்தத்தில வெற்றியடைந்த சூரனையும, தத்வத்தை அறிந்த தவசியையும சிலாகிகினறார்கள அதாமத்தால அடையபபட்ட தனத்தாலே எந்தத[1] துவாரம அடைகபபடுகிறதோ அது அடைபடாததேஆகிறது. அத்தத்தவிர, வேறுதுவாரமும திறகிறது. நலல மனமுடையவாகளுககுக குருவானவா சிக்ஷகா. துஷ்டமனமுளளவாகளுககு அரசன் சிக்ஷகன. உளளேமறைகபபட்ட பாவத்தையுடையவாகளுககு ஸூரியபுதரனான யமன் சிக்ஷகன ரிஷிகள, நதிகள, மஹாதமாகளுடையகுலஙகள, ஸ்திரீகளுடைய கெட்டநடை இவற்றினமூலமானது விசாரிகக்தத்தகதிலலை. ஓ! அரசரே! பிராமணாகளுடைய பூஜையில பறறுளளவனும கொடையாளியும ஞானிகளிடம நோமையாயிருப்பவனும ஒழுககமுளளவனுமான அரசன நெடுங்காலம பூமியைப பரிபாலனமசெய்கிறான். சூரனும கறறறிந்தவனும ஊழியமசெய்யும முறைஅறிந்தவனுமாகிய மூனறுமனிதர்களும்

1 தோஷம.

ஸுவாணமவிளையும பூமியை ஸம்பாதிககின்றாகள. ஓ! பாரதரே! புததியினால செயயபபட்ட கர்மஙகள சிறநதவைகளும புஜபலததால செய்யபபட்டவை மத்யமமானவைகளுமாகினறன காலாலநடததலால் செய்யப்பட்டவை இழிநதவைகளும சுமததலால செயயபபட்டவை மிகஇழிநதவைகளுமாக இருககினறன துரியோதனனிடததிலும சகுனியினிடததிலும முடனான துசசாஸனனிடததிலும காணனிடததிலும நீர அதிகாரததை வைததுவிடடு எப்படி ஸம்பததைவிரும்புகிறீர? ஓ! பரதஶ்ரேஷ்டரே! எலலாக குணஙகளோடுமகூடின பாண்டவாகளோ பிதாவினிடமபோல உமமிடததிலிருககின்றாகள. நீர அவாகளிடததில புதராகளிடததிலிருபபதுபோல இருக்கககடவீர.

முப்பததாறாவது அதயாயம்.

ப்ரஜாகரபர்வம் (தொடர்ச்சி)

(விதுரா, ஆத்ரேயர் ஸாதயர்களுக்குச்சொல்லிய நீதியையும் மஹாகுலலக்ஷணத்தையும் திருதராஷ்டிரனுக்குக் கூறிப் பாண்டவர்களுடன் ஸந்திசெய்யும் படி சொல்லியது)

இநத விஷயத்திலேயே ஆதரேயருககும ஸாதயர்களுககும நடநத ஸமவாதரூபமான பழமையான இதிஹாஸததைச சொலலுகினறாகளென்று நமககுககேளவி. முனகாலததில ஸாதயாகளெனகிற தேவாகள, ஹமஸரெனனும ஸநயாஸிரூபததுடன ஸஞசரிககிறவரும கடுமையான வரதமுடையவரும மஹாப்ராஜஞருமான ஆதரேய மஹரிஷியைநோககி, 'ஓ! மஹரிஷியே! நாஙகள ஸாதயர்களெனகிற தேவாகள. உமமைபபாரதது (இபபடிப்பட்டவரெனறு) அனுமானமசெயவதற்குச சகதாகளாகவிலலை. சாஸதிரககேளவியினால நீர தீரரும புத்திமானுமாக எஙகளால நினைககப்படடீர. வித்வானுககு லக்ஷணமும உதாரமுமான வாரததையைச சொலலவேண்டும' என்று வினவினாகள (அப்பொழுது), ஸநயாஸியானவர் (அவாகளைநோககி), 'ஓ! அமராகளே! இநதககாரியமானது எனனால (குருவிடமிருநது) கேடகப்பட்டது. மனிதன தையம, அடககம, ஸததியததையும் தாமததையும அனுஸரிததுநடப்பது, மனததினுடைய எலலா (ஸஙகறப) முடிசசுககளையும் விலககி ப்ரியத

தையும அப்பிரியததையும தனககுச 'சமமாகச செய்துகொள்ளல இவறறை அடையவேணடும. நிநதிககபபடடவன திருமபி நிநதிக ககூடாது. பொறுககிறவனுடையகோபமே நிநதிககிறவனை எரிக கிறது. நிநதிககிறவனுடையபுணயததையும (பொறுததவன)அடை கிறான. பிறனை நிநதிககிறவனும அவமதிககிறவனும மிததிர னுககுத துரோகமசெயகிறவனும ஆககூடாது. தவிரவும, இழிவானவனுககு வேலைககாரனாகவும இருககககூடாது. காவ முடையவனும இழிவான தொழிலுடையவனுமாயிருககககூடாது. குரூரமும கோபததுடனகூடினதுமான வாரததையைத தளளவேண டும. இவவுலகில கடுமையானசொறகள மனிதாகளுடைய மாமங களையும எலும்புகளையும இருதயததையும உயிரகளையும எரிக கினறன. ஆகையால, தாமததில பறறுளளவன எநநாளும கடுமை யும எரிககிறதுமான சொலலை விலககவேணடும. வருததததை உணடுபண்ணுகிறவனும கடுமையாயிருபபவனும குரூரமான வாரத தையுடையவனும மனிதாகளைச சொறகளாகிற முடகளால குதது கிறவனுமான மனிதனை ஜனஙகளுள சிறிதும திருவறறவனும் முகததிலகடடப்பட்டமிருதயுவைத தாஙகுகிறவனுமாக அறிய வேணடும. மேனமைபெறற கறறறிநதோன, பிறன மிககூாமை யானவைகளும அக்னிபோலவும ஸூரியனபோலவும ஜவலிககிற வைகளுமான சொலலமபுகளாலே தனனை மிகவும அடிபபானே யானால (தரீன) தாழ்ததப்பட்டானானாலும, 'எனககுப்புணயததை உணடுபணணுகிறான' என்று நினைககவேணடும. நலலவனையோ கெடடவனையோ தவசியையோ திருடனையோ ஒருவன் அடுபபானா னால ஆடையானது சாயததினவசததை அடைவதுபோல அவன அபபடியே அவர்களினவசததை அடைகிறான. எவன் அதிகமான வாரததையைச சொலலவிலலையோ (பிறனைககொணடு) சொலலுமபடி செய்யவுமிலலையோ அடிககபபடடும எதிரதது அடிப்பதில்லையோ அடிக்குமபடி செயகிறதுமிலலையோ தனக்குக கேடுசெய்தவனைக் கொலலவிருமபுகிறதுமிலலையோ (அவன) வருமபொழுது தேவாகள அவனிடம ஆசைவைககிறாகள. பேசுவதைககாடடிலும பேசாம லிருபபதைச் சிலாகயமாக (=முதலாவதாகச) சொலலுகிறாகள. பேசினால் உணமையைபபேசவேண்டும, அது இரண்டாவது. அபபடிப் பேசுவதிலும பிரியததைசசொலலவேண்டும, அது மூன்றாவது. அபபடிச சொலவதிலும தாமமாயுளளதைச சொலலவேணடும, அது நான்காவது. மனிதன எப்படிபபட்டவர்களுடன சேருகி

ருனோ எப்படிப்பட்டவர்களுடன் வேலைசெயகிருனோ எப்படிபபட்டவனாக ஆக விருமபுகிருனோ அபபடிபபட்டவனாக ஆகிருன. எதிலிருநதும எதிலிருநதும நிவிருததியடைகிருனோ அதிலிருநதும அதிலிருநதும விடுபடுகிருன. எலலாவறறிலிருநதும் நிவிருததிஅடைநதால அணுமாததிரமான துககததையும அறியமாடடான. இவன வெலலபபடுகிறது மிலலை, பிறாகளை வெலல விருமபுகிறதுமிலலை, வைரததைச செயகிறதுமிலலை, இடையூறறைச செயகிறதுமிலலை, நிநதைகளிலும ஸ்துதிகளிலும ஸமமான ஸவபாவ ததையுடையவனாகத துககிககாமலும ஸநதோஷததை அடையாமமலும இருககிருன எவன எலலாருககும க்ஷேமததை விருமபுகிருனோ, கெடுகலில மனததைச செலுததுகிறதிலலையோ, ஸததியவாதியும மெனமையும அடககமுடையவனுமாயிருககிருனோ அவன தான் உததமனானமனிதன எவன பயனிலலாதபடி இனசொல கூறுகிறதில்லையோ, கொடுபபதாகச சொனனால கொடுதது விடுகிருனோ, பிறனுடைய குறறததை அறிகிருனோ, அவன மததியமமான மனிதன (மறறவன) தகாதவறறைக கடடளையிடுகிறவனும, கெடுககபபடடவனும, நிநதிககபபடடவனும, நனறிமறநதவனுமாகக கோபததின வசததிலிருநது திருமபுகிறதிலலை. கெடடசிததமுடையவன, ஒருவனுககும மிததிரனாகிறதிலலை. இநதஅம்சஙகள இவவுலகில அதமனானமனிதனைச சோநதவைகள. எவன தனனையே சஙகிததவனாகிப் பிறாகளிடமிருநதும நனமையைநமபுகிறதிலலையோ மிததிராகளை நிராகரணம செயகிருனோ, அவன அதமனான மனிதன. எவன் தனககு ஸமபததை விருமபுகிருனோ அவன உததமாகளையே அடுககவேணடும. (அவசியமான) ஸமயமநேரிடடால மததியமாகளையும அடுககலாம அதமாகளையோ (ஒருபொழுதும) அடுககக கூடாது. (அதமன) கெடடவாகளுடைய பலததினாலே, நிததியம முயறசிசெயது, அறிவினாலுமமனிதஸாமாததியததினாலுமதனததை அடையவே செயவான, நலலபுகழையோ அடைகிறதேயிலலை. உயர் குடிபபிறநதோாகளுடைய நடையையும அடைகிறதிலலை' என்று சொனனா' எனறு கூறினா

(அபபொழுது) திருதராஷ்டிரன,'மஹாகுலஙகளின விஷயததில தேவாகளும, தாமாாததஙகளை நிததியமாயுடையவர்களும, மிகுதியாக அததியயனமசெய்தவாகளும ஆசைவைககினறாகள. ஓ! விதுரா! உனனிடம இநத்ககேளவியைக கேடகிறேன. எவைகள மஹாகுலஙகளாகினறன?" எனறு கேடடான. விதுரா, 'தவம, ஐம

பொறியடகல, வேதஙகளபறிதல, பிரமை, யாகம, [1] விவாஹஙகள, இனசொல, அனனதானம இநதளடுகணஙகளும பெரியோாகளிடதில எபபொழதும இவ்விதமே இருகின்றன. (அவர்களின) அநதகுலஙகள மகர்குலஙகள. எவாகளுடைய நடையானது தவறுகிறதிலலையோ, யமசமமதவறுகிறதிலலையோ, சிதததனின தெளிவுடன எவாகள தாமததைஅனுஷடிகிறாகளோ, எவாகள தம் குலததில சிறநதபுகழை விரமபுகிறாகளோ, பொயமைத தளளி யிருகிறாகளோ (அவாகளின அநதகுலஙகள) மகாகுலஙகள. குலஙகள, யாகமினமையாலும கெடடவிவாகஙகளாலும வேதத தைவிடடதனாலும தாமததைககடடததனாலும கெடடகுலமாதலே அடைகினறன. தேவாலயதின திரவியஙகளை ஈகமசெயவ தினாலும, பிராமணாகளினபொருளை ஆபகரிததலினாலும, பிரா மணர்களை மீறிநடததலினாலும, நலலகுலஙகள கெடடகுலஙகளா கினறன. ஓ! பாரதரே! பிராமமணாகளை அவமதிபபதினாலும, அபவாதமசொலவதினாலும, அடைகலம வைத்ததனததை எதித துககொளவதினாலும நலலகுலஙகள கெடடகுலஙகளாகினறன. கோகளையும மனிதாகளையும தனஙகளையு முடைபவைகளாபிரு தாலும நடகைகயால இழிவானவைகளாபிரகிற குலஙகள குலக கணககில சேருகிறதிலலை. சிறிது செலவமுடைபவைகளாபினும, நனனடை குறையாதகுலஙகள குலககணககில சேருகினறன. பெரும புகழையும தமமிடம இழகினறன. சிலததை மூபபனறு காகக வேணடும தனமானது வரவுமசெயகிறது, போகவுமசெயகிறது. தனததால குறைநதவன குறைநதவனலலன. சிலததால கெட்ட வனே கெடடவனே சிலததால இழிவடைநதகுலஙகள வித்தை களாலும பசுகளாலும குதிரைகளாலும மிகவுமசெழிபபான கிருஷி யினாலும முனனுககு வருகிறதிலலை நமமுடையகுலததிலே ஓர் அரச னும வைரததைசசெயகிறவனும, (பிறர்களுககுக்) கடபபடட வனும, பிறர்பொருளை அபகரிகிறவனும, மிதரோதரோகமசெய கிறவனும, வஞசகனும, பொயசொலலுகிறவனும, தாயதிகதைகளுக குமதேவதைகளுககும அதிதிகளுககும (போஜனம செய்விப்பதறகு) முன புஜிகிறவனும் இருகக வேண்டாம. நமமில எவன பிரா மணாகளைத தூஷபபடிததுவானோ, நமமில எவன பராமமணாகளைப் பகைப்பானோ, நமமில எவன கிருஷிககு இடையூறு செய்வானோ அவன் நமது ஸபையை அடையவேணடாம். (அதிதிகளுககுகொடு

1 தகக குலஙகளில ஸமபநதமசெயதல.

க்குமபடி)[1] திருணஙகளும த்ரையும ஜலமும நானகாவதானஇன் சொலலும ஆகிய இவை ஸாதுககளுடைய வீடுகளில ஒருபொழுதும இலலாமல போகிறதிலலை ஓ! அரசரே! பேரறிவுளளவரே! மேலான ஶரததையுடன கொணடுவரபபடடவைகளான இவைகள தாமவான களான புண்ணியசாலிகளுககுப் பூஜையைசசெயவதறகு ஏறபட்டிருக கினறன. ஓ! அரசரே! சிறியதாயிருநதாலும[2] ஸ்யநதனமரமானது பாரததைத தாஙகுதறகுச சகதியுளளது. மறறமரஙகள அவவிதம சகதியுளளவைகளாகிறதிலலை. இவவிதம பெரிய வமசததில பிறநத வாகள முயறசியுளளவாகளாகிக (குடுமப) பாரததைப் பொறுபபவா களாகினறனா. மறறமனிதாகள அப்படி ஆகிறதிலலை. எவனுககு எவ னுடையகோபததினினறும பயமிருககிறதோ அவனுககு அவன மித திரனலலன. எவன பயநது உபசரிககபபடவேண்டியவனோ அவனும மிதரனலலன எநத மிததிரனிடததில பிதாவினிடமபோல ஆறுதலை அடைகிறானோ அவனதான மிததிரன மறறவை (பேருககு மாத திரம) சோககைகள. எவனாயிருநதாலும (காரணததால) கடடுப்ப டாமல மிததிரததனமையடன இருககிறவனே பநது, அவனே மிததிரன, அவனே கதி, அவனே மேலான ஸதானம, சஞசலமான சிததமுடையவனும, பெரியோரகளை அடுககாதவனும, அறிவு மயகக முளளவனுமான மனிதனுககு மிததிரனுடைய சோககையானது எபபொழுதும, நிலையிலலாததாயிருககிறது. சலிககினற சிததமுடைய வனும, புததியிலலாதவனும, இநதிரியஙகளினவசத்தை அடைநத் வனுமான மனிதனை, அாததஙகள, வறறினகுளததை அனனபபற வைகள சூழவதுபோலச[3] சுறறியிருககினறன. காரணமிலலாமல கோபிபபதும காரணமிலலாமல மகிழ்வதுமாகிய அஸாதுககளுடைய சிலமானது சஞசலமான மேகம்போனறது. பூஜிககப்பட்டவாகளும உபசரிககபபடடவாகளுமான எவாகள (அநத) மிததிராகளுடைய (நனமையினபொருடடு) ஏறபடுகிறதிலலையோ, அநத நனறிகொன்ற வாகளை மரிததபொழுதும ஊனுணபவைகளும தினகிறதிலலை தன மிருநதாலும இலலாவிடடாலும மிததிராகளை யாசிககவே வேண டும. யாசிககாதவன மிததிராகளுடைய நடபின உறுதியையும உறுதியினமையையும அறிகிறதிலலை. ஸநதாப்ததினால நிறம குனறு கிறது, ஸநதாபததினால பலம நழுவுகினறது; ஸநதாபததினால

1 பாய முதலியன

2 தோககாலுககு உபயோகமான உறுதியுளள ஒருமரம

3 'விலகிநிறபன' எனபது கருதது.

ஞானம நசிககிறது. ஸநதாபததினால (மனிதன்) வியாதியை அடைகிறான சோகததால அடையககூடிய நனமை ஒனறுமிலலை; சரீரமும தாபததைஅடைகிறது. பகைவாகளும மிகச சநதோஷிக்கினறாகள (ஆகையால,) சோகததில மனததைச செலுததாதீர். மனிதன அடிககடி மரிககவும செயகிறான, பிறக்கவும செய்கிறான. மனிதன அடிககடி குறைவையும அடைகிறான், விருததியையும அடைகிறான. மனிதன அடிககடி யாசிககவும செயகிறான்; யாசிககப்படவுமசெயகிறான. மனிதன அடிககடி துககிககிறான், (பிறரால) துககிககவுமபடுகிறான. ஸுகம, துககம, இருபபு, இலலாமை, லாபம, நஷ்டம, பிழைபபு, இறபபு ஆகியஇவைகள கிரமமாக எலலாவறறையும அடைகினறன. ஆகையால, தீரனானவன ஸநதோஷிககவுமகூடாது; துக்கிககவுமகூடாது. இநத [1] ஆறு இநதிரியஙகளும் சஞசலமானவையாயிருககினறன அவைகளில, எதுஎது எதில எதில விருததியடைகிறதோ அதனதனவழியாய (அதிலதில) இவனுடையபுததியானது, துவாரமுளள நீரககுடததிலிருநது ஜலம ஒடுகிறதுபோல தினநதோறும ஒடுகிறது' எனறு சொனனா.

திருதராஷடிரன, 'அரணியாகிற சரீரததில கட்டபபடட அககினி போனறவனும, எனனால கபடமாக உபசரிககபபட்டவனும நுட்பமான தாமததினால அடககபபடடவனுமான தாமராஜன யுத்தததினாலே மநதாகளான எனது புததிராகளுடைய நாசததைச செய்யப் போகிறான். இவைஎலலாம எநநாளும பயததோடுகூடியவை. இநத மனமும எநநாளும பயததோடுகூடியது. ஓ! மிகக புததிசாலியே! எநதபபதமானது பயமற்றதோ அதனை எனக்குச சொல' எனறு கேடடான.

விதுரா, 'ஓ! குறறமறறவரே! உமககு விததையும தவமுமாகிய இவைகளைககாடடிலும மறறதில சாநதியை (=நன்மையை) நான் பாரககவிலலை. இநதிரியஙகளின சிக்ஷையைககாடடிலும மறறதில உமககுச சாநதியைக காணகிறேனிலலை லோபததைததளளுவதைககாடடிலும மறறதில உமக்குச சாநதியை நான காணவிலலை. ஒருவன் புததியினால பயததை விலககுகிறான, தவததினால (குரு, சாஸ்திரம முதலிய) பெருமையை அடைகிறான. குருபணிவிடையினால ஞானததை அடைகிறான, போகததினால சாநதியை அடைகிறான். முக்தாகள, தானததாலுண்டான புணணியததை ஆச்ரயிககாதவர்களும வேதததாலுண்டான புணணியததை ஆசரயிக்காதவாகளும

1 பொறிகள ஐநதும மனம ஒனறும.

விரும்பிவந்தபுருஷனிடமாவிட்டவர்களுமாகி இவ்வுலகில் ஸுகரிகளாகின்றார்கள். நியமத்துடனுடின அதியபனமும தாமமானயுத்தமும குறைவற்ற தலக்ஷணமும் நன்றாகச் சேர்ந்திருக்கப்பட்ட தவமும ஏறப்பட்டால், அவைகளினால் முடிவில்(மனிதன) ஸுகமாகவிருந்திடைகின்றன. (தம இனத்தில்) பிறந்தவர்களை அடைந்தவர்களாகவும் தலைவிரிப்புகளுடனுடின சபனங்களை அடைந்தாலும் ஒரு போழுதும் நித்திரையை அடைகிறதில்லை; ஓ! அரசரே! ஸ்திரீகளிடத்திலும் மகிழ்ச்சியை அடைகிறதில்லை, மாகதர்களாலும் ஸூதர்களாலும் துதிக்கப்பட்டாலும் மகிழ்ச்சியை அடைகிறதில்லை. பிறந்தவர்களை அடைந்தவர்களை ஒருகாலும் தாமதத்தை அனுஷ்டிப்பதில்லை. பிறந்தவர்களை அடைந்தவர்கள் இவ்வுலகில் ஸுகத்தை நுகைகிறதில்லை. பிறந்தவர்களை அடைந்தவர்கள் கௌரவத்தையும் அடைகிறதில்லை. பிறந்தவர்களை அடைந்தவர்கள் சுமத்தை விரும்புகிறதில்லை அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட இன்சொல்லும நுகர்கிறதில்லை அவர்களுக்கு இஷ்ட வஸ்துவின லாபமும இருக்கிற வஸ்துவின பாலன முண்டாகிறதே இல்லை. ஓ! அரசரே! பிறந்தவர்களை அடைந்தவர்களுக்கு விரோதத்தைத் தவிரசகிறதான ஒருகதியும இல்லை. தேகத்தினிடத்தில் (பால முதலியவற்றின) பெருக்கு உண்டாகக்கூடியது. பிரமமணனிடத்தில் தவம உண்டாகக்கூடியது. ஸ்திரீகளிடத்தில் சாபலயம உண்டாகக்கூடியது. ஞாதிகளிடத்திலிருந்து பயம உண்டாகக்கூடியது. [1] மேலியனவாயிருந்தாலும் தீண்டலைகளும பலவும ஸமமாயிருப்பவைகளுமான நூல்களும, பலவாயிருப்பதால பலவருஷங்கள (இழுக்கப்படுதல முதலிய) பலவான ஆபாஸங்களைப் பொறுக்கின்றன' என்பதேஸாஸ்திரங்களுக்கு உபமானம. ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! திருதராஷ்டிரரே! ஞாதிகளானவர்களால பிரிந்தால, பிரிக்கப்பட்ட கொளளிகள புகைவதுபோல மங்குகின்றார்கள. தேசத்தால்சேர்ந்தகொளளிகளைப்போலஜ்வலிக்கின்றார்கள. திருதராஷ்டரே! எவர்கள பிரமமணர்களிடத்திலும ஸ்திரீகளிடத்திலும ஞாதிகளிடத்திலும தேகத்தினிடத்திலும சௌரியத்தைச் செலுத்துகிறார்களோ அவர்கள பகைவர்களானபழம காமபிலிருந்து விழுவதுபோல விழுகின்றார்கள. பெரிதும பலமுளளதும நன்றாக சேவிக்கப்பட்டதும சிறந்ததுமாயிருந்தாலும ஒன்றாக மூளைத்த மரமானது கூர்மையான கோடரியினால தெரடிபபொழுதில முறிக்கக்கூடியதேயாகிறது அப்படிபல்லாமல, எந்தமரங்கள நன்றாக வேரூன

1 'பாண்டவர்கள பலவருஷம கஷ்டத்தை ஸஹித்தார்கள, ஸாதுக்களான தால' என்பது கருத்து.

றிக் கூட்டமாகச சேர்ந்திருககின்றனவோ அவைகள் ஒனறை யொனறு பறறிககொணடு மிககவேகமுளள காறறுககளையும பொறுக் கினறன. இவவிதம குணஙகளோடுகூடினவனாயிருநதாலும ஒரு வனாயிருககிற மனிதனை, வாயுவானது தனியேமுளைதத மரததைப் போலச சததுருககளால வெலலபபடககூடியவனெனறு நினைககிறார் கள ஞாதிகளானவாகள தடாசததிலிருககினற கருநெயதலமலர் களபோல ஒருவரையொருவாபறறி ஒருவரையொருவா அடுததிருதத லால நனறாக விருததிபடைகினறாகள பிராமணாகளும கோகக ளும ஞாதிகளும சிசககளும ஸதிரிகளும அனனமிடடோாகளும சரணமடைநதோாகளும கொலலபபடததககவாகளலலா. பெரி தானகுறறமும ஏறபடடாலும விலககிவிடுவதே அவாகளுககுத தண டனை. ஓ! அரசரே! பொருளுடனகூடியிருபபதையும நோயிலலா மலிருப்பதையுஙகாடடிலும மனிதனிடததில சிறநதகுணம வேறு ஒனறிலலை. உமககு மஙகளம உணடாகுக. ரோகிகள மரிததவா களுககு நிகரலலா. ஆகையால, ஓ! மகாராஜரே! வியாதியாலுண் டாகாததும, காரமுளளதும, தலைவலியைக கொடுபபதும, பாவத துடன கூடியதும, கடுமையும கூரமையும உஷ்ணமுமுளளதும, ஸாதுக களால பானம செயய (அடகக)க கூடியதும, தீயவர்களால பானம செய்ய முடியாததுமான கோபததைப பானம செயயும ; சமனததை அடையும. ரோகததால பீடிககப்பட்டவாகள (புதரன முதலிய) பயன்களை ஆதரிபபதிலலை; விஷயஙகளில உண்மையை அறிகிற திலலை. ரோகிகள எநநாளும துககததோடு கூடினவாகளாகிறாகள. தனததாலுண்டான போகஙகளையும ஸௌகயததையும அறிகிற திலலை. ஓ! அரசரே! சூதாடடததில ஜயிககபபடட துரௌபதியைப் பாரதது, 'சூதாடடததின விஷயததில துரியோதனனைத தடுககககட வீர' என்று முறகாலததிலே எனனால சொலலபபடட வாரததையை நீர செயயவிலலையனறோ? பண்டிதாகள சூதாடுநதனமையை விலககு கிறாகள. மிருதுவாயிருபபவனுடன விரோதிபபதெனபது பலதது ககு ஒதததன்று. ஸூக்ஷமமான தர்மமானது விரைவாகச செய் யததககது. செலவமானது கொடியவனிடததில வைககப்பட்டால பெரிதான நாசததை அடைகின்றது; நலலவனிடமோ வளர்நது புதர பௌதராகளை அடைகிறது. உமமுடைய புதராகள பாண்டவாகளைக் காப்பாறறவேண்டும. பாணடுவின புததிராகள உமமுடைய புதராக ளைக காபபாறறவேண்டும. ஓ! அரசரே! கௌரவாகள ஸமமான சதருமிததிராகளையுடையவாகளும ஸமமானகாரியத்தையுடையவாக

ளும ஸுகததுடன் கூடினவாகளும செழிப்படைநதவர்களுமாக ஜீவிக்கககடவர். ஓ! அஜமீடவமசததிலுதிததவரே! இப்பொழுது நீர கௌரவாகளுககு [1] மேடராக இருககிறீர. குருகுலமானது உமமுடைய அதீனமாயிருககிறது ஐயா! உமமுடைய கீர்ததியைக்காபபதற்காக வனவாஸததால தாபததை அடைந்த சிறுவாகளான குநதீபுதராகளை ரக்ஷிககககடவீர ஓ! கௌரவரே! நீர் பாண்டுபுதராகளுடன் ஸநதியைச செய்யும. உமமுடைய பகைவாகள [2] ரநதிரததை பராாததிககவேண்டாம. ஓ! அரசரே! அவர்களெலலாரும ஸதயததிலே இருககிறாகள. ஓ! ராஜரே! நீர துரியோதனனை அடககும

முப்பத்தேழாவது ஆத்யாயம்.

பரஜாகரபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன் வினவ விதுரர் ஆயுளின்குறைவுக்குக் காரணத்தையும் நீதிகளையும் சொல்லிக் கௌரவபாண்டவர்களை ஸமாதானம்செய்யும்படி சொல்லியது.)

ஓ! ராஜஸரேஷ்டரே! விசிததிரவீரியரின புதரரே! பிரமம புதரரான மனுவானவா கறபிககததகாதவனுககுக் கற்பிப்பவனையும், சிறுலாபததால ஸநதோஷிககிறவனையும், பகைவனை 'அளவுககு மிஞசி அடுதது க்ஷேமததைஅடைகிறவனையும், [3] ஸ்திரீகளைரக்ஷிததுக்ஷேமததை அடைகிறவனையும, யாசிககததகாதவனை யாசிககிறவனையும, தறபுகழ்சசிசெயகிறவனையும, நலலகுலததிலபிறநது அகாரியததை ஸரததையுடன செயபவனையும், பலமிலலாதவனாகஇருநது பலசாலியுடன எநநாளும பகைபபவனையும, ஸரததையிலலாதவனுககுசசொலலுகிறவனையும, விரும்பததகாததை விரும்புகிறவனையும, மாமனாராயிருநதுகொணடு மருமகளுடன் பரிஹாஸததை நினைககிறவனையும,

---

1 'மேஉபூத' எனபது மூலம, 'மேட.' எனபதற்குக 'களததில தாமணி கடடுகிற நடுதறி' எனபது பொருள 'முளை, தானஅசையாமலநினறு காளைகளை அடககி நடததுவதுபோல, நீர நடுநிலைமையிலிருந்து புதராகளை மனம போனபடிசசெலலாமல அடககவேணடும' எனபது கருதது ஆஸவமேதிக பாவம 2-ம் பககம குறிப்பிறகாணக.

2 நீர அஜாகரதையாகஇருககும ஸமயததை

3 அவாகளால வரும் பொருளால பிழைபபவன

[1] மருமகளாலே பயநிவிருததி அடைநதவனாகிக் கௌரவததை விருமபுகிறவனையும, பிறாமனைவிபரை அடைகிறவனையும, ஸ்திரியை அதிகமாக நிநதிககிறவனையும, (பிறரிடமிருநது ஒனறை) அடைநது பின்பு நினைவிலலையெனறு சொலலுகிறவனையும, [2] தானமசெயதுவிடடுப் பிறகுகேடகப்படடபொழுது தனனைப புகழநதுகொளளுகிறவனையும, துஷடாகளை [3] நலலவாரததைசொலலுகிறவனையும இநதபபதினேழு மனிதாகளையும ஆகாயததை முஷடிகளால உடைககிறவாகளாகச சொனனா. மேலும, அவாகளையே, வளைககமுடியாத இநதிரனுடைய (வான) விலலை வளைககிறவாகளாகவும, அவவாறே, பிடிககமுடியாத ஸூரியகிரணஙகளைப பிடிககினறவாகளாகவுமசொனனா. இவாகளைப் பாசததைக கையிலகொணடவாகளான யமபடாகள நரகததை அடைவிககிறார்கள. எநதமனிதன, எவனவிஷயததில எவ்விதமிருக்கிறானோ அநதமனிதனவிஷயததில அவனும அவவிதமஇருககவேண்டும ; அது தாமம கபடமானஆசாரமுடையவனவிஷயததில கபடததுடன இருககவேணடும நலலஆசாரமுடையவன நலலஆசாரததுடன்அடையபபடததக்கவன. ஜரை ரூபததையும, ஆசை தைரியத்தையும, மிருதயு பிராணனகளையும, அஸூயை தர்மானுஷ்டானததையும, காமம லஜஜையையும, ஈனாகளை ஸேவிபபது சீலததையும, கோபமானது செலவததையும அபகரிககினறன. அஹஙகாரமானது எலலாவறறையுமே அபகரிககிறது' எனறு சொனனா

திருதராஷடிரன, 'மனிதன நூறுவயதுளளவனாக எலலாவேதங்களிலும சொலலபபடடிருககிறானே, அபபடியிருகக, எனன காரணத்தால இவவுலகில அநத ஆயுளமுழுமையையும அடைகிறதிலலை?' என்று கேடடான. விதுரா, 'ஓ! அரசரே! மிகக அதிக அகஙகாரம, அதிகப் பேசசு, மிகக குறறம, மிககோபம, தனனைமாததிரம போஷிபபதில ஆசை, மிததிரததுரோகம எனற இநத ஆறுமாகிற கூாமையானகததிகள தேகிகளுடைய ஆயுளை அறுககினறன இவைகள மனிதாகளைக் கொல்லுகினறன. மிருதயுகொலலுகிறதிலலை. உமககு க்ஷேமம உணடா

---

[1] மருமகளவகையாரால கடனமுதலியஆபததுககளில் காககபபடடுப பினனும் அவாகள பொருள்முதலியனகொடுததுக கௌரவிததலை விருமபுகிறவன்.

[2] தீாததமுதலியஇடஙகளில கொடுப்பதாகசசொலலிப் பிறகு அதை யாசகன வீட்டிலவநது கேடகுமபோது அதனைக கொடாமலே தனனைபபுகழ்ந்து கொள்ளுகிறவன.

[3] 'ஸதவம' எனறுபாடங்கொண்டு, 'தீயவரை நலலவரெனறு சொல்பவர், அலலது பொயயை மெயயெனறு சொலபவா' எனபது பழையவுரை.

குக. ஓ! பாரதரே! நம்பினவனுடைய தாரத்தைச் சேருகிறவனும், குருபத்தினியை அடைந்தவனும், இருபிறப்பாளனாயிருந்தும் சூத்திரஸ்திரிக்குப் பதியானவனும், கடகுடிப்பவனும், நியமிப்பவனாயிருந்து கொண்டு தன் கீழுள்ளவர்களின் ஜீவனத்தைக் கெடுக்கிறவனும், வேதியர்களை வேலைக்கு ஏவுகிறவனும், சரணமடைந்தோர்களைக் கெடுக்கிறவனும் ஆகிய இவர்களெல்லாரும் பரமமஹத்தி செய்தவனுக்குச் சமமானவர்கள். இவர்களுடன் சேர்ந்தால் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று கேள்வி. (ஹித) வார்த்தையை ஏற்றுக்கொள்பவனும், நீதியறிந்தவனும், தானத்தில் ஸமாத்தனும், (தேவதை முதலியவர்களுடைய) சேஷமான அன்னத்தைப் புஜிப்பவனும், சிறிதேனும் துன்பஞ்செய்யாதவனும், பயனில்செய்கைகளால் கலக்கப்படாதவனும், நன்றியுணர்ந்தவனும், உண்மை பேசுபவனும், மென்மைத்தன்மை புள்ளவனுமான விதவான ஸவர்க்கத்தை அடைகிறான். ஓ! அரசரே! எப்பொழுதும் பிரியமாகப் பேசுகின்ற மனிதர்கள் எளிதில் அகப்படுவார்கள். அப்பிரியமான நன்மையைச் சொல்லுகிறவனும் கேட்கிறவனும் கிடைப்பதரிது. எவன் தாமத்தை அடுத்து எஜமானனுடைய பிரியத்தையும் அப்பிரியத்தையும் தள்ளிவிட்டு, அப்பிரியமானாலும் நன்மைகளையே சொல்லுகிறானோ அவன்தான் அரசனுக்கு உற்ற துணைவன். ஒருகுலத்தினிமித்தம் ஒருமனிதனை விடவேண்டும். ஒரு கிராமத்தினிமித்தம் ஒருகுலத்தை விடவேண்டும். பட்டணத்தினிமித்தம் ஒருகிராமத்தை விடவேண்டும். தன்னிமித்தம் நாட்டையேவிடலாம். ஆபத்திற்காகத் தனத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டும். தனங்களாலே தாரத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டும். தாரத்தினாலும் தனங்களாலும் ஆத்மாவை எப்பொழுதும் ரக்ஷிக்கவேண்டும். இந்தச்சூதாட்டமானது முன்கற்பத்தில் மனிதர்களுக்குப் பகையைச்செய்கிறதாகக் காணப்பட்டது. ஆகையால், புத்திமானானவன் விளையாட்டிற்காகவும் சூதாட்டத்தைச் செய்யக்கூடாது. ஓ! அரசரே! பிரதிபகுலத்திலபிறந்தவரே! சூதாடுங்காலத்திலேயே என்னால் 'இது உசிதமில்லை' என்று தடுத்து ஒருவார்த்தையானது சொல்லப்பட்டது. ஓ! விசித்ரவீரியரின் புதரரே! அது, வியாதிகொண்டவனுக்குப் பத்தியமான ஔஷதம் ருசியாததுபோல உமக்கு ருசிக்கவில்லை. விசித்ரமான தோகைகளையுடைய இந்தப்பாண்டவர்களான மயில்களைத் தார்த்தராஷ்டிரர்களாகிற காகங்களால் அபஜயமடையச் செய்தீர். ஓ! அரசரே! ஸிம்மங்களைத் தள்ளிவிட்டு நரிகளை மறைத்து வைத்துக்கொண்டவரான நீர் ஸம

யமவரதபரிபாலனஞ் செய்கிறீர். ஐயா! எந்தப்போஷகன் பக்தனுடைய தனத்தைபிலபற்றுளவனுமான வேலைக்காரனவிஷயத்தில எல்லாகாலத்திலும் தொழிலாளிகளிடமிருந்து முறை அந்தப்போஷகனிடத்தில் வேலைக்காரர்களுடைய விசுவாஸத்தை அடைகிறாகள். ஆபத்துக்காலங்களிலும், இவனைக்கைவிடுகிறதில்லை. கொலைக்காரர்களுடைய ஜீவனத்தைக் கெடுக்கும்படி புதிதான ராஜபக்தர்களையோ தனத்தையோ அடையவிரும்பக்கூடாது. ஸ்நேஹத்துடனுங்கூடின மதியுள்ளவர்களை, வருங்காலப்படவர்களை போகமிழந்தவர்களாகும்படி விரோதிகளாக்கி, இவனைக் கைவிடுகிறார்களல்லவா? முதலில் எல்லாக் காரியங்களையும் வரவுசெலவுக்கு உசிதமான விருத்திபிரமாணம் கணக்கிடும் அதற்கு உசிதர்களான ஸஹாயர்களைச் சேர்க்கவேண்டும். செயப்படியாதவைகளானகாரியங்களும் ஸஹாயதாரல் ஸாதிக்கக்கூடியவைகளுமல்லவா? யஜமானனுடைய கருத்தை அறிந்து சோம்பலில்லாமல் எல்லாக்காரியங்களும் செய்கிறவனும் ஹிதமாகவுஞ் சொல்லுகிறவனும் பறாதலுடையவனும் பூஜனும் சக்தியை அறிந்தவனுமான அந்தவேலைக்காரனை தனக்குப்பிரியத்தைச்செய்பதற்காகவல்லவா? என்ன சொல்லப்படும். சொன்னசொல்லை மதிக்கிறதில்லையோ, கடனாயிடப்படும் திரவியத்தை சொல்லுகிறீரோ, அறிவிறந்தவனெனகிற அபிமானமுடையவனும் விபரீதமாகப் பேசுகிறவனுமான அபபடிபபட்ட அந்த வேலைக்காரன் சீக்கிரமாகவே விலகப்படத்தக்கவன். மந்தமில்லாதவனும் ஆணைமையுடையவனும் காரியத்தைச் சீக்கிரம் செய்கிறவனும் தபையுள்ளவனும் திறமையுடையவனும் பிறரால் கலைக்கமுடியாதவனும் சிறிதுமோசமில்லாதவனும் யுக்தியுக்தமான வார்த்தைசொல்லுபவனும் ஆக எட்டுகுணங்களும் பொருந்தினவனை தூதனாகச் சொல்லுகிறார்கள். அறிவுள்ளமனிதன் விசுவாஸத்திற்கில்லை தன்னிடம் நம்பிக்கையில்லாதவனுடைய வீட்டில் ஒருபோதும் ஸாயங்காலத்தில் போகக்கூடாது. ராத்திரியில் காரகந்தியில மறைந்துகொண்டு நிற்கக்கூடாது. அரசனால் இசிகைப்பட்ட ஸ்திரீயை இசிகைகூடாது. மந்திரிகளோடுஞ் செய்கிறவன அனேகம் பேர்களிடம் கலந்த அலோசனையுடையவனும் கெட்டசோகையுடையவனுமாயிருக்குமபோழுது, (எனபோனறவன) ஆலோசனையைச்செயயகூடாது. '(பலருடன ஆலோசிக்கும) உமமிடத்தில தான நமபிகைவைகக்வில்லை' எனறு சொலலவுமகூடாது பின எனனவெனில், 1 காரணத்தோடு விபரீதத்தைச்செயயவேணடும.

1 'தனக்கு வேறுகாரியமிருப்பதாக காரணத்தோடு சொல்லி விலகிப் போகவேண்டும்' எனபது.

தயாளு, அரசன, விபசரிக்கிறவள, அரசனுடைய ஸேவகன், புத்திரன, ஸகோதரன, பாலாகளான புததிராகளையுடைய விதவை, சேனையிறபுகுநது ஜீவிககிறவன, வீடடில அதிகாரம விலகினவன ஆகிய இவாகள பொருளைச செலவிடுதலமுதலிய வியவகாரஙகளிலிருநது விலககபபடததககவாகளாவாரகள. அறிவுடைமை, நறகுலம, கலவி, அடககம, வலலமை, பலசொலலாமை, சகதிக்குததககபடி தானம, நனறியறிதல ஆகிய எடடுககுணஙகளும மனிதனைபபிரகாசிககசசெயகினறன. ஐயா! மிகக மஹிமைபொருநதிய இநதக குணஙகளை ஒரு குணமானது பலாதகரிததுச சேருகிறது. (அதாவது), எபபொழுது அரசன ஒருவனை உபசரிககிறானோ அபபொழுது (ராஜோபசாரமாகிய) இநதககுணம (அவனிடததில) எலலாககுணஙகளையும அதிகரிதது விளஙகுகிறது. ஸ்நானசீலனான ஒருவனைப பலம, ரூபம, ஸ்வரசுததி, அக்ஷரசுததி, மெனமை, நனமணம, அதிகமான சுததி, காநதி, அழகு, சிறநதவாகளானஸதிரிகள இநதப் பததுககுணஙகளும அடைகினறன. அளவறிநது உணபவனை ஆரோகயம், ஆயுள, பலம, ஸுகம, மறுவறற குழநதை, பெருநதீனிககாரனெனகிற நிநதையிலலாமை ஆகிய இநத ஆறுகுணஙகளும அடைகினறன. தீசசெயலை இயலபாகவுடையவனையும பெருநதீனிககாரனையும உலகததுடன பகைபபவனையும பலவித வஞசனைகளுளளவனையும ஹிமஸை செயபவனையும தேசகாலஙகளை அறியாதவனையும [1] தகாதவேஷமுடையவனையும தனவீடடில வஸிககுமபடி செயயககூடாது ஈயாதவன, நிநதிககிறவன. மூடன, [2] காடடில வஸிபபவன, சூதாடுகிறவன, பூஜிக்கததகாதவனைப பூஜிககிறவன, தயையிலலாதவன, பகைமைபாராடடுகிறவன, நனறிமறநதவன ஆகிய இவர்களை மிகுதியான பீடையுளளவனாக இருநதாலும ஒருகாலும யாசிககககூடாது. [3] ஆததாயி, மிகக அஜாகரதையுடையவன, எநநாளும்பொய்சொலலுகிறவன, உறுதியான அனபிலலாதவன, ஸ்நேகததை விடடவன, (தனனை) ஸமாததனாக நினைபபவன ஆகிய மனிதாகளில ஈனாகளான இநத ஆறுபோகளுககும வேலைசெயயககூடாது. அாததஙகளோ ஸஹாயததைக காரணமாகவுடையவைகள. ஸஹாயஙகள அாததததைக காரணமாகவுடையவைகள. ஒனறோடொனறு

---

1 'பௌததஸநயாஸிவேஷமுதலிய வேஷஙகளைத தரிப்பவன' எனபது பழையவுரை.

2 'செமபடவன' எனபது பழையவுரை

3 விராடபர்வம 175-ம பககம குறிபபில காண்க.

மூலமாகவுடையவைகளான இவைகள் ஒன்றிலலாமல மற்றொனறு கிடைபபதிலலை புத்திராகளை உண்டுபணணிக கடனறறவர்களாகச செயது அவாகளுககு ஒரு பிழைபபை ஏறபடுததி எலலாக குமாரிகளையும சரியான இடஙகளில கொடுததுவிடடு, பிறகு வனததிலிருநதுகொணடு முனியாவதறகு விருமபவேணடும. சகதனாயுளளவன எது எலலாபபிராணிகளுககும ஹிதமும தனககு ஸுகததை அளிபபதுமாயிருககிறதோ அதைச செயயவேண்டும. இது எலலா அாததஙகளின ஸிததிககும மூலம. செலவப் பெருககம, சததுருஜயம,சௌரியம,ஸதவகுணம, முயறசி, உறுதி இவைகள எவனுககு ஏறபடுமோ அவனுககுப பிழைபபிலலாமையாலுண்டான பயம எது? ஓ! இநதிரனுககு நிகரானவரே! பாணடவாகளுடன பகைபபதிலுண்டாகும தோஷஙகளை நீர ஆலோசியும எதில இநதிரன் முதலான தேவாகளும வருநதுவாரகளோ, எதில புததிராகளுடன வைரமும எநநாளும பயநத குடியிருப்பும புகழின நாசமும சததுருக்களுககுச சநதோஷமும பீஷமருககும உமககும துரோணருககும அரசனான யுதிஷடிரனுககும கோபமும உண்டாகினறனவோ, அது விருததியடைநதால ஆகாயததில குறுககாக விழுநத தூமகேதுவைபபோல இநத உலகததை நாசம செயயும். உமமுடைய நூறு புததிராகளும காணனும பாண்டவாகள ஐவாகளும (சோநது) கடலை ஆடையாகவுடைய பூமி முழுமையையும ஆளக்கூடியவர்கள. ஓ! அரசரே! உமமுடைய புதரர்கள காடு; பாணடு புத்ராகள ஸிமமஙகள எனறு கருதபபட்டாரகள. புலிகளுடனகூடிய காடடை வெடடாதீர் வனததை விடடுப புலிகளும் நாசததை, அடையவேணடாம. புலிகளிலலாவிடடால காடு இராது. காடில்லாவிடடால, புலிகளும இரா. காடு புலிகளால காககப்படுகிறது. காடு புலிகளைக காககிறது. பாவபுததியுளளவாகள பிறாகளுடைய கெடடகுணததை அறிவதறகு எவவிதம விருமபுகிறாகளோ அவ்விதம அவாகளுடைய நலல குணஙகளை அறிவதறகு விருமபுகிறதிலலை. பெரியகாரியஸிததியை விருமபுகிறவன் ஆதிமுதல தாமததையே ஆசரிககவேணடும. ஸ்வாககததிலிருநதும அமிருதம விலகாதது போலத தாமததிலிருந்தும அாததமானது விலகுகிறதில்லை. பாவத்திலிருநதும ஒழிவடைநத எவனுடைய மனமானது நலல காரியததில பிரவேசிககச செயயப்படடதோ அவனால் காரணமும காரியமுமான இவையெலலாம் அறியப்படடவையாகும எவன தாமததையும அாததததையும் காமததையும அநதஅநதக காலததில செயகிறானோ

அவன் இமமையிலும மறுமையிலும தாமார்தத காமஙகளுடைய ஸமபததை அடைகிறான. ஓ! அரசரே! எவன மேலோஙகிய விருப்பு வெறுப்புககளுடைய வேகததை நனறாக அடககுகிறானோ, எவன் ஆபததுககளில மோகததை அடையவிலலையோ அவாகள ஸமபத திறகு இருபபிடம. மனிதாகளுககு நிதயமாயும ஐநதுவிதமாயுமிருக கிற பலததை எனனிடமிருநது தெரிநதுகொளளும். புஜபலமென்பது முதலாவது பலமாகச சொலலப்படுகிறது. மநதிரிகளுடைய லாபமா னது இரண்டாவது பலமாகச சொலலபபடுகிறது உமககு க்ஷேமம உணடாகுக தனலாபததையோ புததிமானகள மூனறாவது பலமாகச சொலலுகிறாகள. ஓ! அரசரே! இநத மனிதனுககுத தாதைமூதா தைகளின வழியாக இயறகையாக வநததும [1]அபிஜாத பலமென்று பெயருளளதுமான பலமானது நானகாவது பலமாகக கருதப்பட் டிருக்கிறது. ஓ! பாரதரே! எதனால இநத எலலாப்பலஙகளும ஸஙகிரகஞ செயயபபட்டிருககினறனவோ எது பலஙகளுககெலலாம சிறநததான பலமோ அது அறிவின பலமெனறு சொலலப்படுகிறது. எநதமனிதன மறறொருவனுககுப பெரியதீஙகைசசெய்ய வல்லவனா வனோ அவனுடன வைரததைசசெயதுவிடடுத தூரததிலிருககிறே னெனறு ஸமாதானததை அடையககூடாது. ஸதிரிகள, அரசாகள, ஸாப்பஙகள, [2] தனவேதாதயயனம, பிரபு, சதரு, போகம, ஆயுள இவைகளில புததிமானான எவன நமபிககை வைககததககவனாவான? (பகைவனுடைய) புததியாகிற பாணததால அடிக்கப்பட்டவனுக்கு வைததியர்களுமிலலை, ஔஷதஙகளுமில்லை, (சாநதி) ஹோமததிற் குரிய மநதிரங்களும இலலை, நனமையைசசெயயும காரியஙகளு மிலலை, அதாவணவேதததிலுள்ள ஆபிசார மந்திரஙகளுமிலலை; மிககஸிததியுளள ரஸகுளிகைகளுமிலலை. ஓ! பாரதரே! ஸாப்பமும அககினியும ஸிமமமும தனகுலததில பிறநத புதரனும மனிதனால அவமதிககததககவாகளலலா. இவர்களெலலாரும அளவற்ற பராக ரமமுடையவாகளலலவா? உலகததில பெரியதேஜஸாயிருககிற அக் னியானது மரஙகளில மறைநதுகொணடிருககிறது; பிறாகளாலே ஜ்வலிபபிககபபடாதவரையில அநதககடடையை உபயோகப்படுதது கிறதுமிலலை (=எரிகசிறதுமிலலை) அநதஅகனியே எப்பொழுது கட் டைகளிலிருநதும கடைநது ஜவலிபபிககப்படுகிறதோ அபபொழுது தன்தேஜஸினால அநதககடடையையும மறறவனததையும சீககிரமே

---

1 நறகுடிப பிறபபு

2 'ஆவிருததியில்லாவிட்டால மறநதுவிடும' எனபது கருதது.

எரிததுவிடுகிறது. இப்படிப்போலவே அகனிககுநிகரான தேஜஸை யுடைய குலபுதராகள, பொறுமையுடையவாகளும சேஷ்டையிலலாத வாகளுமாகக கடடையில தீ அடஙகியிருபபதுபோல அடஙகியிருககி றாகள. புததிராகளுடனகூடின நீர கொடிககுசசமமான தன்மையு டையவா. பாணடுவினபுததிராகள ஸாலவிருக்ஷஙகளாகக கருதபபட் டாகள பெரியவிருக்ஷததை அடுககாத கொடியான ஒருபொழுதும விருததி அடைகிறதிலலை. ஓ! அரசரே! அமபிகையின புததிரரே! உம முடைய புததிரன காடு பாணடவாகளை வனததிலிருககும ஸிம மஙகளாக அறியும. ஸிமமமிலலாத வனம நசிககுமனறோ? வன மிலலாத விஷயததில ஸிமமஙகளும நசிககும

முபபததெட்டாவது அதயாயம்.

ப்ரஜாகர பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(விதுரர் திருதராஷ்டிரனுக்கு நீதிகளைச்சொல்லி, பாண்ட வர்களுக்கு நாடுகொடாவிடில் துரியோதனனுக்கு ராஜ்யம் நிலையாதென்றது.)

பிராயமுதிர்நதவன வருமபொழுது, தருணனுடைய பிராணன் கள உயரககிளமபிவிடுகினறனவலலவா? அவன, எதிர்கொளவது நமஸ்காரமசெயவது இவைகளாலே மறுபடியும அவைகளை அடை கிறான். தீரனானவன வநதவரான ஸாதுவுக்கு ஆஸனஙகொடுதது ஜலததைகொண்டுவநது பாதஙகளைககழுவி ஸுகததைவிசாரிததுத தனனுடைய ஸ்திதியைத தெரிவிததுப் பிறகு ஸாரததையுடன் அன் னததை அளிககவேணடும. வேதததையறிநதவா எவனுடையகிரு கததில் (அவனுடைய) லோபததினாலோ (அவனிடமுளள) பயததி னாலோ அலலது (அவனுடைய) கிருபணததனமையினாலேயோ (பாத் திய) ஜலததையும மதுபாககததையும கோவையம பெற்றுககொளள விலலையோ அவனுடைய உயிரவாழககையைப் பெரியோகள பயனற றதாகச சொலலுகிறாகள. வைத்தியன, ஆயுதமசெயகிறவன், பிரமமசரியம நஷடமானவன, திருடன், குரூரன, மதுபானம் செய பவன், [1] பரூணஹததி செய்பவன், படையில ஜீவிககிறவன, [2] வேத

---

1 சாநதிபாவம 43-ம் பககம குறிப்பிற காணக.

2 வேதனம வாஙகிககொணடு வேதாத்தியயனம செயவிககிறவன.

தனை விறகிறவன ஆகிய (இபபடிப்பட்ட) [1] அதிதிகள மிகவும ப்ரியமாயிருநதாலும ஜலம கொடிககபபடாதகாகவரலலா உப்பும பகருவமானஅனனமும தயிரும பாலும தேனும எணணெயும நெய யும எளளும மாமஸமும பழஙகளும கிழஙகுகளும கிரையும சிவபபு வஸ்திரமும எலலாவாசனைபொருளகளும வெலலம முதலியவை களும விறகாதாகவைசளலல. எவன கோபமறறவனும, ஓடடாஞ சிலலியும கருஙகலலும பொனனும சமமாக நினைபபவனும, சோகம நீஙகினவனும, கடபுபபாடபிலலாதவனும, இகழபுகழகளிலொழி வடைநதவனும, விருபபு வெறுபபுகளை விட்டவனும, உதாஸீனன போனறவனுமாயிருகக்கிறானோ அவனதான பிரஹ்ம. வனாதில வஸிதாகாலதாணடி தின கிழஙகு இலகுதவிருஷாதினகாயகள கிரைகள இவைகளால ஜீவிபபவனும, மனாதாதை நனகு அடகினவ னும, அகனிகாரியமகளில முபபறசி புளளவனும, [2] அதிதிகள விஷய தில அஜாகரிதாதிலலாதவனும, (காரிய) பாரதாதை வகிகிறவனும, புண்ணியதாதை செயகிறவனுமான அவன தவம செயபவன. புதி மானுகு அபகாரதாதை செய்துவிடடால தூரதாதிலிருக்கிறே னெனறு ஸமாதானதாதை அடையகூடாது. புதிமானுடைய மைகள நீணடவைகள. தான தானபஞசெயபபடடால (தானபஞ செயதவனே) அவைகளால தானபஞசெயவான. தனனிடம நமபிகை யிலலாதவனிடம நமபிகை வைகாகூடாது. நமபிகையுளளவ னிடமும அதிகநமபிகை வைகாகூடாது நமபிகை வைதாதா லுண்டான பயமானது வேகாளையும அறுகும. தாரஙகளை காபபவனும (அநத) ஸ்திரீகள விஷயதில பொறுமையிலலாதவனும வருமபடியைப் பிரிதாகாகொடுகிறவனும பிரியதாதை சொலலுகிற வனும மிருதுவான ஸவபாவமுளளவனும இனபமாகப பேசுகிறவனு மாயிருகாவேணடும. ஆனால, இவாகளுடைய வசதாதை அடையக கூடாது. பூஜிகக யோகயாகளும மஹா பாகயமுடையவாகளும பரிசுதாதாகளும வீடடை ஸுனகாகசெயகிறவர்களுமான ஸ்திரீகள வீடடிறகு லக்ஷ்மிகளாகச சொலலப்படுகிறாகள. ஆகையால், அவா கள விசேஷமாகக காகபபடடாதாகவாகள. பிதாவுகு அநதப புரத்தின மேறபாவையை அளிகாவேணடும. மாதாவுகுப பாக

---

1 'இவாகள தணணீரும கொடுகாதாதாகவாயினும அதிதியாகவநதால மிகக பிரியம பாராட்டப்படடாதாகவாகள' எனபது பழைய வுரை.

2 'இபபடிபபடடவனும அதிதிகளைப பூஜிகாவேணடுமெனறதனால, செலவமுளளவாகளைபபறறிச சொலலவும வேணடுமா?' எனபது பழையவுரை.

சாலையை அளிக்கவேண்டும். பசுகளிடத்தில் தனக்குச் சமமாயுள்ளவனை ஏறபடுத்தவேண்டும். தர்மனை கிருஷ்ணருக்குச் செலவிவேண்டும். வேலைக்காரர்களால் விபாபாரத்திற்குரிய பதார்த்தங்களை போக வாசஸ்யவேண்டும். புத்திரர்களால் பிராமணர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டும் ஜலத்தில் நடந்து அக்னியும் பராமணனிடம் ருந்து ஷத்திரிய-வியை ஏறபாறையில் நடந்து உலோகமும் உண்டாயின எந்த ஸ்திலுக்கிற அவைகளுடைய சக்தியானது தன் காரணங்களில் அடங்கியிருக்கிறது. நலலகுலத்திற பிறந்தவர்களும் அக்னிக்குச்சமானதேஜஸ்ஸுடையவர்களான ஸத்துக்கள் எடுபோழுதும் பொறுமையுள்ளவர்களும் (ஸத்துக்களென்னும்திரிபும்) ரூபமிலலாதவர்களுமாகிய கடலைப்போல அக்கினி அடங்கியிருபபதுபோல அடங்கியிருக்கிறார்கள். எந்த அரசனுடைய ஆலோசனை அவனைச சேர்ந்தவர்களும் வெளியிலுள்ளவர்களும் அறிபவலலபோ, எந்த அரசன் எங்கும சாரர்களாகிற கண்களுடையவனாயிருக்கிறானோ அவன நெடுங்காலம ஐசுவரியத்தை அனுபவிபபான். தாமம காமம அர்த்தம இவைகளினிமித்தமான காரியங்களைச செயபபோகிறவன் சொலலக்கூடாது செயதவைகளைச செயதபிறகுதான் வெளியிட வேண்டும அபபடியானால ஆலோசனைபானது வெளிபாகாது. மலையின உச்சியிலேயோ உபரிகையிலேயோ ஏறி ஏகாந்தமாக இருந்து ஆலோசனை செயயவேண்டும.செடிகொடிகளிலலாத காடாயிருந்தால் அவ்விடத்தில ஆலோசனை (செபபுமபடி) சொலலப்படுகிறது. ஓ! பாரதரே! நண்பனலலாதவனும், நணபனாயிருந்தாலும பண்டிதனலலாதவனும, பண்டிதனாயிருந்தாலும அடக்கமிலலாதவனும் மூடிவர்ன ஆலோசனையை அறியத்தக்கவரல்லர். அரசனானவன் பரீக்ஷியாமல ஒருவனை தனக்கு மந்திரியாக வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. மந்திரியின மூலமாகவேபனரே தனலாபமும மந்திராலோசனையைக்காத்தலும ஏறபடும். எந்த அரசனுடைய தாம நிமித்தமும அர்த்தநிமித்தமும காமநிமித்தமுமான எலலாக்காரியங்களையும செயதபிறகு ஸபையோர்கள அறிகிறார்களோ அந்த அரசன அரசர்களில சிறந்தவன். அரசன் ரகசியமான ஆலோசனையுடையவனுக இருந்தால, அவனுக்கு ஸுகமேதகமினறிக காரியஸித்தியுண்டாகும. அறியாமையால இகழத்தக்க காரியங்களைச செயபவன அவைகளின நாசத்தினால வாழ்நாளிலிருந்தும நழுவுகிறான. புகழத்தக்க காரியங்களைச செய்வதோ மிக்க ஸுகத்தையளிக்கும. அவைகளைச செயயாமலிருப்பதுவே பசசாத்தாபத்தைச செயவதாக கருதபபடுகிறது.

வேதஙகளை அததியயனமசெயயாத வேதியன் எப்படி ஸராததகர் மததிறகு அருகனிலலையோ அப்படியே (ஸநதிவிக்ரகமுதலான) ஆறு குணஙகளையும கேடடறியாதவன மநதிராலோசனையைக கேடக அருகனாகான. ஓ! அரசரே! நிலை விருததி க்ஷயஙகளை அறிநதவனும (ஸநதி முதலான) ஆறுகுணஙகளாலும பிரஸிததிபெறறவனும அவமதிககபபடாத நலலொழுககததையுடையவனுமாயிருபபவனுககு பூமியானது சுவாதீனமாக இருககிறது வீணாகாத கோபசநதோஷஙகளையுடையவனும தானேசெயது பினனுமபாாககிறவனும தனனால நியபபடட தனசாலையையுடையவனுமாயிருபபவனுககுப பூமியானது செலவஙகளை அளிததுககொணடேயிருககிறது. அரசனானவன (அரசனெனகிற) போமாததிரததினாலும குடையினாலும ஸநதோஷிகக வேணடும. திரவியஙகளை வேலைககாராகளுககுக கொடுககவேண்டும. ஒருவனாகவே எலலாவறறையும கிரகிததுககொளளுகிறவனாக இருககக கூடாது பிராமணனைப் பிராமணன அறிவான. ஸ்திரீயைக கணவன் அறிவான. மநதிரியை அரசன அறிவான. அரசனை அரசனே அறிவான். கொல்லவேணடியநிலைமையைஅடைநத பகைவன தன வசப்பட்டால விடககூடாது கொலலவேணடியவனை வணககததுடனிருநதுகொணடு அடுககவேணடும (தனககுப) பலம உண்டான பொழுது கொலலவேணடும. கொலலபபடாத விஷயததில அவனிடமிருநதும சீககிரம பயமுணடாகும தெயவஙகள அரசாகள பிராமணர்கள முதியவாகள இளைஞர்கள நோயாளிகள இவாகளவிஷயததில கோபததை எபபொழுதும முயறசிசெய்து அடககவேணடும. அறிவுளளவன, மூடாகளால செய்யப்பட்ட பயனறறதான கலகததை விலககவேணடும. அப்படிசசெய்தால, உலகததில கீாததியையும அடைவான், அனாததததோடும சேரமாடடான். எநத யஜமானனுடைய அனுககிரகமும கோபமும பயனறறனவாகுமோ அவனை ஜனஙகள அலியானபதியை ஸ்திரீகள விருமபாததுபோல விருமபமாடடாாகள. புததியானது தனலாபததிறகுக் காரணமாகிறதிலலை. மூடததனமையானது செழிபபிலலாமைககு (ககாரணமாகிறதிலலை) உலக பரமபரையினுடைய வரலாறறைப புததிமான அறிகிறான; மறறவன அறிகிறதில்லை. ஓ! பாரதரே! மூடனானவன, விததையால சிறநதவாகளையும சீலததால சிறநதவாகளையும பிராயததினால மூததவாகளையும புததியினால சிறநதவாகளையும தனததால பெரியவாகளையும குலததால மேலானவாகளையும எப்பொழுதும அவமதிககிறான. இழிவான செயகையுடையவனையும்

அறிவில்லாதவனையும் அஸூயையுடையவனையும் தாமம் செய்யாதவனையும் குற்றமானசொற்களைப் பேசுகிறவனையும் கோபமுடையவனையும் அனாதநங்கள் விரைந்து அடைகின்றன. தான் சொன்ன சொல் தவறாமல் கொடுப்பதும் காலத்தைக் கடவாமலிருப்பதும் (ஜனங்களுக்கு) இனிய வார்த்தையும் மனிதர்களைத் தன்னிடம் [1] அடிக்கடி வரும்படி செய்கின்றன. சொன்னசொல் தவறாதவனும் ஸமாத்தனும் நன்றியறிந்தவனும் புத்திமானும் நோமையுள்ளவனுமான மனிதன் பொக்கசம் நசித்தாலும் பரிவாரத்தை அடைகிறான். தைரியம், சமம், தமம், சுத்தி, தயை, நிஷ்டுரமில்லாதவார்த்தை, மித்திரர்களுக்குத் துரோகம் செய்யாமை இந்த ஏழும் செல்வத்தை நன்கு விருத்திசெய்கின்றவைகள். ஓ! அரசரே! பாகித்துக்கொடாதவனும் தீயமனமுடையவனும் நன்றிமறந்தவனும் லஜ்ஜையற்றவனுமான அப்படிப்பட்ட அரசன் உலகத்தில் விலக்கப்படத்தக்கவன். எவன் குற்றமுள்ளவனாயிருந்துகொண்டு தனக்குள்ளிருக்கிற குற்றமில்லாத மனிதனைக் கோபமவரச் செய்கிறானோ அவன் ஸாப்பத்தோடுகூடிய வீட்டில் வஸிப்பவன்போல் இரவில் ஸுகமாகத் தூங்குகிறதில்லை. ஓ! பாரதரே! எவர்கள் மனக்கலக்கமடைந்தால் யோக க்ஷேமத்திற்குத் தீங்கு ஏற்படுமோ அவர்களுக்குத் தேவதைகளுக்குச் செய்வதுபோல் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷம் வரும்படி நடக்க வேண்டும். எந்தப் பொருள்கள் ஸ்திரீகளிடத்திலும் மிக்க மதங்கொண்டவர்களிடத்திலும் ஒழுக்கங்குன்றியவர்களிடத்திலும் இழிவானவர்களிடத்திலும் சேர்ந்திருக்கின்றனவோ அவைகள் ஸந்தேகத்தையடைந்தவைகளே. எவ்விடத்தில் ஸ்திரீயும் சூதாடியும் இளைஞனும் அதிகாரஞ்செலுத்துகிறார்களோ அங்குள்ளவர்கள் கலதோணியிலுள்ளவர்கள் நதியில் முழுகுவதுபோல் ஸ்வதந்திரமற்றவர்களாகி முழுகிவிடுகிறார்கள். ஓ! பாரதரே! எவர்கள் விசேஷமான பிரயோஜனங்களில் பற்றில்லாதவர்களாயிருக்கிறார்களோ அவர்களை நான் அறிவுள்ளவர்களாக நினைக்கிறேன். விசேஷங்கள் [2]கலகப்பிரஸங்கத்தைச் செய்கின்றவை யல்லவா? எவனைச் சூதாடட்க்காரர்கள் புகழ்கின்றார்களோ எவனைக் கூத்தாடிகள் புகழ்கின்றார்களோ எவனை வியபிசாரிகள் புகழ்கின்றார்களோ அவன் ஜீவிக்கிறதில்லை. ஓ! பாரதரே! பெரிய விலலையுடையவர்களும் அளவற்ற பராக்ரமமுடையவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களைவிட்டு உமமாலே துரியோதன

1 'தன் வசப்படுத்துகின்றன' என்பது கருத்து.

2 'பொறாமைக்குக் காரணமானவை' என்பது கருத்து.

னிடத்தில பெரிய ஐஸ்வரியமானது வைக்கப்பட்டது. ஆகையால, ஐஸ்வரிய மதததால மதிமயங்கியிருககிற அவன, அநத ஐஸ்வரியத திலிருநது, மூவுலகங்களிலிருநதும மஹாபலி நழுவினதுபோல நழுவினதை நீர பாரபபீர' என்று சொனனார.

முப்பத்தொன்பதாவது அதயாயம்.

ப்ரஜாகரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் திருதராஷ்டிரனுக்கு ஞாதிகளை வசப்படுத்திக்கொள்வதிலுள்ள நன்மையையும் கௌரவ பாண்டவர்களிடம் ஸமமாயிருக்க வேண்டுமென்பதையும் சொல்லியது)

திருதராஷ்டிரன, விதுரரை நோக்கி, 'இநத மனிதன பொருளுடைமையிலும பொருளினமையிலும கபிறறில கோககப்பட்டதும மரததால செய்யபபட்டதுமான பெண்பதுமைபோல அசகதனாயிருககிறான. இவன பிரமமாவினால முனவினைப்பயனை அனுசரிததுப் படைககப்பட்டவனாயிருககிறானே' ஆகையால, நீ சொல நான கேடபதில உறுதியுடையவனாயிருககிறேன' என்று சொனனான. விதுரா, 'ஓ! பாரதரே! ஸமயநதவறி வாரததையைச சொலலுகிறவன பிருகஸ்பதியாயிருநதாலும புததிககுறைவையும அவமானததையும அடைகிறான. (ஒருவன) தானததால பிரியனாகிறான. மற்றொருவன் பிரியமான வாரததையால பிரியனாகிறான். வேறொருவன் [1]ஆலோசனையைக் காரணமாகவுடைய பலததினால பிரியனாகிறான. எவன பிரியனோ அவன பிரியனே. வேண்டாதவன நலலவனாகிறதிலலை; புததிமானுமாகிறதிலலை; பண்டிதனுமாகிறதிலலை; வேணடினவனிடமுளள காரியஙகளெலலாம நலலவைகளே. வேண்டாதவனிடமுளள காரியஙகளெலலாம தீயவைகளே. ஓ! அரசரே! பிறநதவுடனேயே, 'நீர துரியோதனன ஒரு புதரனை விடடுவிடும; அவனை விடுவதால நூறு புததிராகளுககும விருததியுண்டாகும, அவனை விடாவிடில நூறு புததிராகளுககும நாசமுணடாகும', என்று நான சொன்னேன. எநத வளாசசியானது பிறகு குறைவைக் கொடுககுமோ அநத வளாசசி பெரிதாக நினைக்கததககதிலலை. குறைவாயிருந்தாலும எநதக குறைவானது பிறகு வளர்சசியைக கொடுக

---

1 'மந்திராலோசனையின பலததினாலும மூலபலததினாலும' எனபது பழைய வுரை.

குமோ அது பெரிதாக நினைக்கத்தக்கது. ஓ! மஹாராஜரே! எந்தக குறைவானது வளர்ச்சியைக் கொடுக்குமோ அது குறைவன்று. இங்கே எந்தக் காரியத்தை அடைந்து பலவற்றை அழிப்பானோ அது குறைவென்று நினைக்கத்தக்கது. ஓ! திருதராஷ்டிரரே! சிலர் குணங்களால் பூர்ணமாயிருக்கிறார்கள் சிலர் தனத்தினால் பூர்ணமாயிருக்கிறார்கள். தனத்தால் நிறைந்தவர்களானாலும் குணங்களால் குறைந்தவர்களை விடக்கடவீர்' என்று சொன்னார்.

திருதராஷ்டிரன், 'நீ எல்லாவற்றையும் அறிவுடையோர் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவையும் வருங்காலத்தில் நற்பயனளிக்கத்தக்கவையுமாகச் சொல்லுகிறாய். ஆனாலும், புத்திரனை விடுவதற்குத் துணியவில்லை. எங்கே தாமமோ அங்கே ஜயமுண்டாகும்' என்று சொன்னான். விதுரா, 'நிரம்பிய குணங்களுள்ளவனும் வணக்கமுள்ளவனுமாயிருப்பவன் பிராணிகளுடைய மிக்க ஸூக்ஷ்மமான நாசத்தையும் ஒருபொழுதும் உபேக்ஷிக்கமாட்டான் எவர்கள் பிறர்களுடைய நிந்தையில் பற்றுள்ளவர்களும் பிறர்களுக்குத் துக்கங்களை புண்டு பண்ணுவதிலும் ஒருவருக்கொருவர் விரோதத்திலும் எப்பொழுதும் கிளம்பினவர்களுமாக முயற்சி செய்கிறார்களோ, எவர்களைப் பார்த்தால் தோஷம் ஏற்படுமோ, உடன் வஸிப்பதிலும் பெரிதான பயமுண்டாகுமோ, (எவர்களுடைய) தனத்தைக் கிரகிப்பதில் பெரிதான தோஷமுண்டாகுமோ, (எவர்களுக்குக்) கொடுப்பதிலும் பெரிதான பயமுண்டாகுமோ, எவர்கள் பேதப்படுத்துவதை இயல்பாகவுடையவர்களோ, எவர்கள் காமத்துடன்கூடினவர்களும் லஜ்ஜையில்லாதவர்களும் ரகஸ்யமாக அனிஷ்டத்தைச் செய்பவர்களுமாயிருக்கின்றார்களோ, எவர்கள் பாவிகளென்று பிரஸித்தியடைந்து ஸகவாஸத்தில் நிந்திக்கப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்களோ, எவர்கள் மற்றப் பெரிய தோஷங்களுடனும் கூடினவர்களாயிருக்கிறார்களோ அவர்களை விட்டுவிடவேண்டும் இழிவான எவனிடத்தில் நடபின காரணம் விலகும்பொழுது, அன்பும் பயனின உத்பத்தியும் ஸ்நேகத்திலுள்ள ஸௌகயமும் அழிகின்றனவோ, எவன் அபவாதம் சொல்வதற்கு முயலுகிறானோ, அழிவில் முயலுகிறானோ, அறியாமல் சிறிது தீங்கு ஏற்பட்டபொழுதும் பொறுமையை அடைகிறதில்லையோ, துன்பம் செய்கிறவர்களும் மனத்தை வசஞ்செய்யாதவர்களுமான அப்படிப்பட்ட அற்பர்களுடன் சேர்க்கையை விதவான் புத்தியினால் நன்கு ஆராய்ந்து தூரத்தில் விலக்கவேண்டும். எவன் ஞாதியையும் வறியவனையும் பரிதாப நிலையிலிருப்பவனையும் நோயாளியையும் அனுகரிக்க

கிறானோ அவன புததிராகளாலும பசுககளாலுமுண்டான செழிப்பையும் அழிவறற க்ஷேமததையும அடைகிறான. ஓ! அரசாகளில சிறநதவரே! எவாகள தமககு நனமையையும குலததிற்கு விருததியையும விரும்புகிறாகளோ அவர்கள் ஞாதிகளை விருததியடையச செயயவேண்டும. ஆகையினாலே, நலலதைச செயயககடவீர. ஓ! அரசரே! ஞாதிகளுடைய பூஜையைச செய்கிறவன க்ஷேமததுடன சேருவான. ஓ! பரதஶரேஷ்டரே! ஞாதிகள குணககேடரானாலும நனகு ரக்ஷிககபபடத தககவாகள. குணவானகளும உமமுடைய அருளை விரும்புகிறவாகளுமான பாண்டவாகள காககப்படத தககவாகள. குணவானகளும உமமுடைய அருளை விரும்புகிறவாகளுமான பாண்டவாகள ரக்ஷிககபபடததககவாகளென்று சொலலவும வேணடுமா? ஓ! அரசரே! வீராகளான அவாகளுககு அனுகரகததைசசெயயும. ஓ! அதிபதியே! அவாகளுடைய ஜீவனததிறகாகச சில கிராமஙகளைக கொடுககககடவீர. ஓ! அரசரே! இபபடிச செயதால, உலகததில உமமால புகழானது அடையபபடடதாகும. ஐயா! முதியவராயிருககிற நீர புததிராகளைக கடடளையிடவேணடும. எனனாலும நனமையானது சொலலததககது. எனனை உமமுடைய நன்மையில விருப்பமுடையவனெனறு அறியும. சுபததைவிரும்புகிறவன ஞாதிகளுடன பேர்செயயககூடாது. ஓ! பரதஶரேஷ்டரே! ஸுகஙகளானவை ஞாதிகளோடு கூடியே அனுபவிககததககவைகள. ஞாதிகளோடுகூடி ஒருவரிடததொருவா நலல போஜனமும் நலல ஸமபாஷணமும நலலபரீதியும செயபவேண்டும. ஒருபொழுதும விரோதமானது செயயததககதன்று. இவவுலகில, ஞாதிகள ஆபததுககளினினறும தாண்டுவிப்பாரகள; முழுகுவிககவும செய்வாரகள. இவவுலகில நனனடையுடைய ஞாதிகள தாணடுவிபபாரகள். தீயநடையுளளவர்கள முழுகசசெயவாரகள. ஓ! ராஜேநதிரரே! பகைவாகளின காவததை ஒழிககிறவரே! பாண்டவாகள விஷயததில நலல நடையுடையவரா யிருககககடவீர. அவாகளால சூழபபடடால நீர பகைவாகளுககு வெலலமுடியாதவராவீர. எநத ஞாதியானவன செலவவானாயிருககிற ஞாதியை அடைநதும விஷமபூசின பாணததைக கையிலுடையவனை அடைநதமிருகமபோலக கெடுதலை அடைகினறானோ அவனுடைய பாவததைச செலவவானாயிருககிற அநதஞாதி அடைகிறான். ஓ! அரசரே! பினனாலேயும அநதப பாண்டவாகளையோ அலலது புததிராகளையோ கொலலபபட்டவாகளாகக கேடடு உமககுத தாபமானது உண்டாகப்

போகிறது. ஆகையால், அதைப்பற்றி யோசிக்கக்கடவீர உயிர் நிலையிலலாமலிருப்பதால, (மனிதன்) எந்தக காரியத்தைச செய்தாலும கவலை கொண்டவனாகிப் பரிதாபத்தை அடைவானேனு அதைன முன்பே செய்யாமலிருக்க வேண்டும ஶாஸ்திரத்தைச செயத சுக்ராசாரியரைத தவிர மற்றவன அசாஸ்திரபைச செயபாதவன? ஆனால, அந்த அசாஸ்திரமானது நடந்துவிட்டது ஆதலால், நடக்கவேண்டியதை அந்தந்த ஸமயத்திற்குத்தக்கபடி செயவதெனபது புத்திமான்களிடத்திலதான் இருக்கிறது. ஓ! அரசரே! துரியோதனனுடைய அவர்களவிஷயத்தில் இந்தக கெடுதலான காரியமானது முன் செய்யப்பட்டிருக்குமேயானல், (இப்பொழுது) குலத்தில பெரியவரான உமமால அதானது நிவிருத்தி செய்யத்தக்கது. ஓ! அரசரே! நீர அவர்களை ஓரிடத்தில நிலைக்கசெய்து உலகத்தில களங்கம நீங்கினவருமமதிமானகளால பூஜிக்கத்தக்கவருமாவீர. எவன ரோகஞ்டைய நல்லவச்னங்களைப பயனவரையும ஆசை காரியங்களில உறுதியை ?ஜை அவன் வெகுகாலம புகழடனிருப்பான். மிகவும ஸமாதானமாபிருந்தாலும அறிவேண்டியதை அறியாமலும அறியப்படடதை அனுஷ்டியாமலும இருப்பாகளாகில, (அவர்கள தங்கள்) ஞானத்தை நனகு உபயோகித்தவர்களாகா. எந்தவித்தவான பாவத்தின உதபத்தியைப பயனுவுடைய காரியத்தை ஆரமபியாமலிருக்கிறானே அவன விருத்தியடைகிறான். எவன் முன் செயயப்பட்ட பாவத்தை ஆலோசியாமல தொடாந்துசெயகிறானே துர்ப்புத்தியுள்ள அவன் ஆழமான சேறுடன்கூடின பள்ளத்தில (=கொடிய நரகத்தில) தள்ளப்படுகிறான. புத்திமானவன் ஆலோசனை வெளியாகிக் கெடுவத்றகுக காரணமான இவவாறினையும பார்க்க வேண்டும. செலவத்தின மிகுதியை விரமபுகிறவனுக எபபொழுதும இவைகளை நேராமல காக்கவேண்டும. ஓ! அரசரே! (அவைகளாவன:—) குடிமயக்கம, அதிதித்தை, பிறருடைய ரகஸியமான சாரர் முதலியவரை அறியாமை, தன்னிடமுண்டாகும குறிப்பு, துஷ்டமந்திரிகளிடம் நமபிக்கை, ஸாமாத்தியமிலலாத தூதன இவ்வாறுகளே. அரசரே! இந்த ஆறுதுவாரங்களையும எவன் அறிந்துகொண்டு எப்பொழுதும மந்திராலோசனையை மறைக்கிறானே அவன் தர்மார்த்த காமங்களை அனுஷ்டிபபதில் முயறசியுடையவனுகப் பகைவர்களைக கீழ்ப்படுத்திகொண்டிருக்கிறன். பிருஹஸ்பதிக்கு ஸமானாகளாலும, சாஸ்திரத்தை அறியாமலும பெரியோர்களை ஸேவியாமலும தர்மார்த்தங்கள் அறியப்படக்கூடியவைகளல்ல. கடலில விழுந்தது

நஷ்டமே. செவிகொடாதவனிடம சொலலப்பட்ட வார்ததை நஷ்டமே. புததிபில்லாதவனிடம சாஸ்திரம நஷ்டமே. சாமபலில விழுநத ஹவிஸ் நஷ்டமே. புததிமானுனவன் யுக்தியால பரீக்ஷிதது, அடிகடி புததியால நிசசயிதது, பிறா மூலமாகவும கேட்டு, தானும பாரத்த பிறகு, விசேஷமாகத தெரிநதுகொணடு அறிஞாகளுடன ஸ்நேகததைச செய்யவேணடும. அடகமானது புகழினமைபப போகுமு. பராக்ரமமானது பொருளினமையை நாசம செயயும. பொறுமையானது எபபொழுதும கோபததை நாசஞசெயயும். ஆசார மானது அலக்ஷணததை (=இனனகுலததானென்று அறியபபடும அடையாளமினமையை) நாசஞசெயயும. ஓ! அரசரே! அனுபவிக கும பொருளகளாலும உதபததி கேஷதரததிலுலும கிருகததிலுலும ஔழுகததிலுலும போஜனததிலுலும, ஆடையிலுலும குலததைக் கணடறியவேணடும. சரீரததில ஆசையவிடடவனுககும காமம கேரிடடால தபிதது செலவது முடியாது காமததில. ஆசை கொணடவனுககு கேட்பானேன? பேரறிஞாகளை அடுப்பவனும விதவானும தாமசிலனும காடசிகளினியவனும மிதரனுடன்கூடின வனும நலலவாகுடையவனுமான நணபனைப் பரிபாலிககவேண்டும கெடடகுலததிற பிறநதவனை நலலகுலததிற பிறநதவனை எவன மரியாதையைத தாணடாமலிருபபானை, தாமததை விருமபுகிறவனும மெனமைதனமையுடையவனும லஜ்ஜையுடையவனுமான அவன நலல குலததோாகள தூறுபோகளைக காடடிலுடி சிறநதவன. எநத இருவருகு எணணததோடு எண்ணமும ரகஸியததோடு ரகஸியமும அறிவோடறிவும ஒததுப்போகினறனவோ, அவாகளுடைய ஸ்நேகமானது கெடுகிறதிலலை. புததிசாலியான்வன் மதிகேடனும கலவியறிவிலலாதவனுமாபிருப்பவனைப புற்களால மறைகபபடட கிணறறைப்போல விலகவேணடும. அவனிடததில ஸ்நேகம நசிததுவிடும. பண்டிதனுனவன, காவஙகொண்டவாகளிடததிலும மூடாகளிடததிலும கோப முளளவாகளிடததிலும ஆலோசியாமற கெயகிறவர்களிடததிலும தாமம விலகினவாகளிடத்திலும் ஸ்நேகததை வைகக்கூடாது. நனறியறிநதவனும தாமம செய்பவனும ஸதயமுளளவனும அறபததனமிலலாதவனும உறுதியான பகதியுடையவனும இநதிரியஙகளை ஜயிததவனும (இருக்கவேண்டிய) முறையிலிருபபவனுமான மனிதனை மிதரனென்று (விதவான) விரும்புகிறான. இநதிரியஙகளை விஷயஙகளிற செலலவிடாமலிருபபதானது மரணததைக காட்டிலும அதிக (ஶரம) மாயிருக்கிறது. இந

திரியங்களை அதிகம செல்லவிடுவதோ தேவதைகளையும கெடுதது விடும எலலாப் பிராணிகளின் விஷயத்திலும மிருதுவான ஸ்வபாவம, அஸூயையிலலாமை, பொறுமை, தைரியம, மிததிரர்களை அவமதியாமலிருததல இவைகளைப பணடிதர்கள ஆயுளுக்குக காரணங்களாகச சொலலுகினறாகள. எவன அநியாயததால கெடுக்கப்பட்ட அாதததகை மிகக மனவுறுதியை அடைநது நலல நியாயததால மறுபடியும திருபப விரும்புகிறானோ அவனுடைய அசசெய்கை உததம புருஷாகளின விரதமாகிறது வரபபோகிற துககததில் பரிகாரததை அறிநதவனும நடக்கினற காரியததில உறுதியான நிசசயமுடையவனும (அகாரயம) நடநதபின மேல செய்யவேண்டிய காரியததின் சேஷததை அறிநதவனுமான மனிதன் அாததஙகளால விடபபடுகிறதிலலை. செய்கையினாலும மனததாலும வாககாலும எதை அடிககடி பறறுகிறானோ அதே அவனைக கவர்கினறது. ஆகையால, நலல காரியததைச செய்யவேண்டும. மஙகளத திரவியஙகளைத் தொடுவதும, உதவியின நிறைவும, சாஸ்திரமும, முயறசியும, ருஜுததனமையும, அடிககடி ஸததுககளைத தரிசிபபதும ஆகிய இவைகள ஐஸவரியததைச செயகினறவைகள. முயறசியை விடாமலிருப்பது செலவததிறகும லாபததிறகும நனமைககும காரணம. முயறசியை விடாதவன் பெரியவனாகிறான; அளவறற ஸுகததையும அனுபவிககிறான. ஐயா! வலலவனாயிருபபவனுககு எப்பொழுதும எலலோர் விஷயததிலும பொறுமையுடனிருபபதைக காட்டிலும மிகக திருவுடையதும மிககநலமாயிருபபதும வேறொனறுமிலலை அசகதனானவன எல்லாவறறையும பொறுககவேண்டும. சகதியுளளவன தாமததின காரணமாகப் பொறுககவேண்டும. எவனுககு அாததமும அனாததமும ஸமமோ அவனுககு எபபொழுதும பொறுமை அனுகூலமானது. எநத ஸுகததை அனுபவிககிறவனாயிருநதும, தாமார்ததஙகளிலிருநது குறைவையடையானோ அதை இஷ்டப்படி அனுபவிக்கலாம. மூடனுடைய விரதததைச செயபககூடாது. துககததால பீடிக்கப்பட்டவாகளிடததிலும மதமகொண்டவாகளிடததிலும நாஸ்திகாகளிடததிலும சோமபேறிகளிடததிலும அடக்கமில்லாதவாகளிடததிலும ஊககமிலலாதவர்களிடததிலும செலவமானது நிறகிறதிலலை. நோமையுடையவனும நேர்மையால(அகாரியஙகளில)லஜஜையுளளவனுமான மனிதனைத தூபபுததியுளளவாகள சகதியிலலாதவனாக நினைததுககொணடு அவமதிககிறாகள. மிகக யோகயனும் அதிகமாகக கொடுபபவனும அதிசூரனும அதிக விரதமுடையவனும தன்னறி

வால் கர்வமுள்ளவனுமாயிருப்பவனே லக்ஷ்மியானவள் பயத்தினால் விட்டு நீங்குகிறதில்லை. இந்த லக்ஷ்மியானவள் அதிக குணவான்களிடத்திலும் அதிக குணமற்றவர்களிடத்திலும் இருக்கிறதில்லை. இந்த லக்ஷ்மியானவள் குணங்களையும் விரும்புகிறதில்லை; குணமில்லாவிட்டாலும் பற்றுகிறதில்லை. பிதாவுக்கொண்டவளான இந்த ஸ்ரீயானவள், கண் பொட்டையான பசுப்போல எதாவது ஓரிடத்திலேயே இருக்கிறாள். வேதங்களை அகண்டிதமாதிரத்தைப் பயனுள்ளவுடையவைகள். சாஸ்திரமானது நல்லிபறகையையும் நன்னடையையும் பயனுள்ளவுடையது. ஸ்திரீயானவள் கீழ்டையையும் புதிரனையும் பயனுள்ளவுடையவள். தனமானது தானத்தையும் போகத்தையும் பயனுள்ளவுடையது எவன அதர்மத்தால ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனங்களால் பரலோகத்திற்குரிய காமாவைச் செய்கிறானே அவன், (அந்த) தனம் கெட்ட வழியாய் வந்ததால, மரித்தபிறகு அந்தக் கர்மாவின பயனை அனுபவிக்கமாட்டான. ஸத்வகுணமுள்ளவாகளுக்குக் காடுகளிலும வனத்திலுள்ள செல்லமுடியாத இடங்களிலும கஷ்டமான ஆபத்துக்களிலும பரபரப்பை உண்டுபண்ணுகிற காரியத்திலும ஆயுதங்கள ஒங்கப்பட்ட காலத்திலும பயமிலலை. மூயற்சி, இந்திரியங்களின அடக்கம, நிறமை, அஜாக்ரதையில்லாமை, தைரியம, ஞாபகசக்தி, நனகு ஆலோசித்து ஆரம்பித்தல் இவைகள ஐஸ்வரியத்திற்குக காரணமாக அறியும. தவசிகளுக்குத தவம பலம்; பிரமமஜ்ஞானிகளுக்குப் பிரமமம பலம. தீயோர்களுக்குத துன்பம்செய்தல் பலம. குணவானகளுக்குப் பொறுமை பலம். ஜலம, கிழங்கு, பால, பழம, [1] ஹவிஸ், பிராமணனுடைய அனுமதி, குருவின வசனம், ஔஷதம இவ்விவ்விடங்களில விரதத்தைக கெடுக்காதவைகள. எது தனக்குக கெடுதலாயிருக்கிறதோ அதைப் பிறனுக்குச்செய்ய நினைக்கக்கூடாது. (புலனகளின்) அடக்கத்திலேதான் தாமமானது உண்டாகும. அதாமமானது காமத்தால நடக்கிறது. கோபியாமலிருந்தே கோபத்தை ஜயிக்கவேண்டும. துஷ்டனைத் தன நல்லொழுக்கத்தால ஜயிக்கவேண்டும. லோபியைத் தானத்தால ஜயிக்கவேண்டும பொயயை ஸத்தியத்தால் ஜயிக்கவேண்டும. ஸ்திரீ, தூர்த்தன, சோமபேறி, பயந்தவன, கொடுமையுள்ளவன, (தான ஒருவனே) ஆண்பிள்ளை யெனகிற காவமூளவன், கிருடன், நன்றிமறந்தவன, நாஸ்திகன் (இவர்களிடத்தில) நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது. நமஸ்காரத்தை வழக்கமாகவுடையவனும் எந்

1 ஞஞிவடிக்காமல் பொங்கின அன்னம.

நாளும பெரியோர்களை அடித்து வழிபடுகிறவனுமான மனிதனுக்குக் [1] கீர்த்தியும ஆயுளும [2] யசஸும பலமும இவைகள்குடி கன்றுக விருத்தியடைகினறன. எந்த அர்த்தங்கள அதிகக் கிலேசத்தினு லேயோ தாமதத்தை மீறுவதனுலேயோ சத்துருவை வணங்குவதனு லேயோ ஏறபடுமோ அவைகளில மனத்தைச்செலுத்தாதீர். கலவாத மனிதனு துக்கிக்கபபடாத தசகவன. பிரஜைபை உண்டுபண்ணுத சோகதை துக்கிக்கபபடாததகது. ஆசாரமிலலாத பிரஜைகள துக்கிக கபபடாததசகவைகள. அரசனில்லாத நாடு துக்கிக்கபபடாததகது. தேவிகளுசகு வழிப்போகானது ஜரை, பாவத்துக்குகு ஜலமானது ஜரை, ஸ்திரீகளுககு ஸமபோகமிலலாமை ஜரை, மனத்திறுக கடினு சொலஜரை வேதங்கள அபபியாஸமிலலாமைபை களங்கமாகவுடை யவைகள, பிராமணனுகு ஷமதமிலலாமை களங்கம; பூமிகு வாஹ லீக தேசத்து ஜனங்கள களங்கம, மனிதனுகுப பொய் களங்கம்; பதிவிரதைகுகு [3] கௌதூஹலம களங்கம, ஸ்திரீகளுகுப பரதேச கமனம களங்கம. ஸ்வாணத்திறகு வெளளி மலம, வெளளிகு ஈயம மலம; ஈயத்திறுக் காரீயம மலம, காரீயத்திறகு அழுகே மலம. சயனத்தால நித்திரையை ஜயிககமுடியாது; காமத்தால ஸ்திரீ களை ஜயிககமுடியாது, விறகினுல அகனியை ஜயிககமுடியாது; பானத்தால் ஸுரையை ஜயிககமுடியாது மித்திரனை தானத்தால ஜயித்தவனும, சத்துருக்களை யுத்தத்தால ஜயித்தவனும, தாரத்தை அனனபான்த்தால ஜயித்தவனுமா யிருப்பவனுடைய வாழ்வு பய னுளளது. ஆயிரமுளளவாகளும ஜீவிக்கிறார்கள, நூறுளளவர்களும் ஜீவிககிறார்களு. ஓ! திருதராஷ்டிரரே! ஆசையை விடும. எப்படி யாவது ஜீவிகபபடுகிறதில்லை யெனபதில்லை. பூமியில எவ்வளவு நெலலும யவையும பசுக்களும ஸ்வாணமும் ஸ்திரீகளுமுண்டோ அவையெல்லாம ஒருவனுக்குப் போதாவெனறு பார்க்கிறவன மயக கத்தை அடைகிறதில்லை. ஓ! அரசரே! மறுபடியும உமககுச சொல்லுகிறேன. ஓ! அரசரே! உமக்குச சொந்தப் புத்திராகளிடத திலும பாண்டவின புத்திராகளிடத்திலும ஸமமான எண்ணமிருகுகு மேயானுல (அநத) புத்திராகளவிஷயத்தில சமமாக நடப்பீராக.

---

1 தானம முதலானவற்றால உண்டாகும் புகழ.

2 பராகரமத்தால உண்டாகும் புகழ்.

3 அரிய பொருளகளில்

நாறபதாவது அதயாயம்.

ப்ரஜாகரபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(விதுரர் திருதராஷ்டிரனுக்கு அவரவர் ஜாதித் தொழிலை அவரவர் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதையும் யுதிஷ்டிரருக்கு ராஜ்யங்கொடுத்து க்ஷத்திரியத் தொழிலிலிருக்கச் செயயவேண்டுமென்பதையும் கூறியது)

பற்றுதலிலலாதவனும ஸாதுககளால பூஜிககபபடடவனுமான எவன சகதியைக் கெடுததுககொள்ளாமல காரியததை (சசெவவையாயச) செய்கிறானோ ஸததானஅவனைப் புகழானது விரைநது வநதடைகினறது. ஸததுககள மிகக மகிழ்ச்சியை அடைநது (அவனுடைய) ஸுகததிறகாக அமைகிறாகள. எவன (பகைவாகளால) தாழ்ததப்படாமலிருநதே, பெரிதாயிருநதாலும, அதாமததுடன கூடின பொருளை விடுகிறானோ அவன ஜீரணமான தோலைவிடட ஸாபபமபோல மிககதுககஙகளைவிடடு ஸுகமாக நிததிரை செய்வான. பொய்சொலலி மேன்மையடைவதும, அரசன்விஷயததில கோளும, குருவினவிஷயததில கபடமான நிர்பபநதமும, பிரமமஹததிககொப்பானவைகள. பொறாமையானது எலலாவிதததாலும மிருதயுவே. அதிகப்பேசசானது திருவை அழிககும. (குருவுககுப) பணி செயயாமை, விரைதல், (பிறா) புகழதல ஆகிய மூன்றும விததைககுப் பகைகள. சோமபல, மதம, மோகம, சாபலயம, வீண்பொழுது போககும கூட்டம, கர்வததுடன கூடுதல, விறைப்பு, [1]தியாகியாயிருப்பது இநத ஏழுதோஷஙகளும எபபொழுதும விததியாததிகளுககு உணடாகுமெனறு கருதபபட்டன ஸுகததை விருமபுகிறவனுககு விததை ஏது? வித்தையை விருமபுகிறவனுககு ஸுகம இலலை. ஸுகததை விருமபுகிறவனாயிருநதால விததையை விடவேண்டும. விததையை விருமபுகிறவனாயிருநதால ஸுகததை விடவேண்டும். அக்னியானது கடடைகளவிஷயததில திருப்தியடைகிறதில்லை. கடலானது நதிகளையடைநது திருபதியடைகிறதிலலை. மிருதயுவானவன் எலலாப் பிராணிகளாலும திருப்தியடைகிறதில்லை. ஸ்திரீயானவள புருஷர்களவிஷயததில திருபதியடைகிறதிலலை. ஆசையானது தைரியததை அழிககிறது.. அநதகன, (பெண்டிா மககள முதலான) செழிப்பை அழிககிறான. கோபமானது செலவததை அழிககிறது.

1 'அத்யாகித்வம்' எனறு பிரிதது 'ஈயாமை' எனபது பழையவுரை.

ஈயாமையானது புகழை அழிக்கிறது, பாலனம்செய்யாமை பசுக்களை அழிக்கிறது. ஓ! அரசரே! கோபத்தை அடைந்த ஒரு பிராமமணன ராஜயத்தை அழிப்பான. ஓ! பாரதரே! அஜங்கள், வெண்கலப பாத்திரம், நல்லவெள்ளி, தேன், [1] விஷத்தையிழுக்கிற சகோரபக்ஷி, ஸரோதரியன, முதுமையடைந்த ஞாதி, ஸரமத்தையடைந்த நல்ல குலத்தோன இவர்கள் எப்பொழுதுமே உமமுடைய கிருகத்திலிருக்க வேண்டும். பாரதரே! சந்தனம், அஜம், விருஷபம், வீணை, கண்ணாடி, தேன், நெய், உலோகம், தாமரபாத்திரம், சங்கம், ஸாளக்கிராமம், கோரோசனை ஆகிய இவைகள் சிறந்தவைகள் தேவர்கள் பிராமமணர்கள் அதிதிகள் ஆகியஇவர்களுடைய பூஜைக்காக வீட்டில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியவைகளென்று மனு சொல்லியிருக்கிறார். எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததும் புண்ணியமான ஸ்தானமும் உத்ஸவத்திற்கு ஸமானமுமான இதனையும் உமக்குச் சொல்லுகிறேன். ஒருகாலும் காமத்தாலோ பயத்தாலோ லோபத்தாலோ, உயிரின் நிமித்தமாகவும் தாமத்தை விடக்கூடாது தாமம் நிலையானது ஸுக துக்கங்கள் நிலையற்றவை ஜீவன் நித்தியமானது. இந்த ஜீவனுடைய [2] சரீரமானது அநித்தியம் அநித்தியத்தைத் தள்ளிவிட்டு நித்தியத்தில் நிலைத்திருக்கக் கடவீர். ஸந்தோஷத்தை அடைவீராக. ஸத்துக்கள் ஸந்தோஷத்தை முக்யமாகவுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள் லலரோமிக்க பலசாலிகளும், மகானுபாவர்களும், தனங்களாலும் தானியங்களாலும் பூர்ணமாயிருக்கிற பூமியை ஆண்டு ராஜயங்களையும் விரிவான போகங்களையும் விட்டுவிட்டு அந்தகனுடைய வசத்தை அடைந்தவர்களுமான அரசர்களை ஆலோசித்துப் பாரும் ஓ! அரசரே! கஷ்டப்பட்டு வளர்த்த புத்திரனையும் மரித்தபொழுது மனிதர்கள் தூக்கித் தங்கள் வீடுகளிலிருந்தும் வெளியாக்குகிறார்கள். அவனைக்குறித்துத் தலைவிரித்துக் கொண்டு இரக்கமாக அழுகிறார்கள், சிதையின் நடுவில் கட்டையைப் போலப் போடவும் செய்கிறார்கள். இறந்துபோனவனுடைய தனத்தை மற்றொருவன் அனுபவிக்கிறான். பக்ஷிகளும் அகனியும் சரீரத்தின் தாதுக்களைப் பக்ஷிக்கின்றன இவன் புண்ணியத்தாலும் பாவத்தாலும் சூழப்பட்டு இரண்டுடனும் பரலோகம் செல்லுகிறான். ஐயா!

---

1 அரசருண்வைப் பரீக்ஷிப்பதற்குச் சகோரபக்ஷியைக் கொணர்ந்து உணவை அதற்குக்காட்டி அதன் முகவேறுபாடு முதலியவற்றால் அவ்வுணவில் விஷ முதலியன் கலந்திருத்தலை அறிவது முற்கால வழக்கம்

2 'ஹேது:' என்பது வேறு பாடம். 'ஜீவனுக்குக் காரணமான அவித்தை' என்பது பழையவுரை.

ஞாதிகளும மிததிரர்களும புததிராகளும, மலர்களும கனிகளுமில்லாத மரஙகளைப பறவைகள விடுவதுபோல, விடடுவிடடுத திருமபி வநதுவிடுகிறாகள. அககினியில போடப்பட்ட மனிதனையோ அவன செயத காமமானது தொடருகிறது. ஆகையால, மனிதன மெளள மெள்ள முயறசிசெயது தாமததை ஸமபாதிககவேண்டும ஓ! அரசரே! உலகததிற்கு மேலும ஸ்வாககலோகததிறகுக கீழும, பெரிதான இருளடைநத அநததாமிஸரமெனகிற நரகம இருக. அது இநதிரியஙகளை மோகிககசசெயயுமெனறு அறியககடவீர. அது உமமை அணுகவேணடாம இநத வாரததையைக கேடடு உண்மையாக எலலாவறறையுமே செயயவலலவராவீரானால பூலோகததில பெரிதான புகழை அடைவீர. உமககு இமமையிலும மறுமையிலும பயமுமிலலை. ஓ! பாரதரே! ஜீவனானது புணணியகாமததைத தீர்ததமாகவுடையதும பிரமமததிலிருநதுமுணடானதும சநதோஷததைக கரையாகவுடையதும தயையை அலையாகவுடையதுமான நதி. அதில் ஸ்நானம செயதவன பரிசுததனாகிறான, புணணிய காமததைச செயதவனும ஆகிறான எநநாளும அழிவிலலாத ஆதமாவே புணணியனலலவர[1] காமககுரோதஙகளாகிற முதலைகளுளளதும ஐமபுலனகளாகிற ஜலமுளளதுமான நதியையும (அதிலுளள) ஜனமஙகளாகிற மடுககளையும ஸநதோஷமாகிற ஓடததைசசெயது தாணடககடவீர எவன, பேரறிவால முதியவனும தாமததால முதியவனும விததையால முதியவனும பிராயததால முதியவனும தன் பநதுவுமாயிருபபவனைக காரியாகாரியஙகளில பூஜிதது மகிழசசெயது வினவுவானோ அவன் ஒருபொழுதும் மோகததை அடையமாடடான. மனவுறுதியினால் பெணவிருப்பததையும உதரததையும ரக்ஷிககவேணடும. கணணால கைகாலகளைக காககவேண்டும. மனததால் கண காதுகளைக காக்கவேணடும காமாவினால மனததையும வாககையும காககவேணடும நிததியம ஸ்நானம செயபவனும, நிததியம யஜஞோபவீததுடன் கூடினவனும, நிததியம தன் வேதததைஅததியயனம செய்கிறவனும, பதிதாகளுடைய அனனததைத தளளினவனும, உண்மையை உரைககிறவனும, குருவினுடைய பணிவிடையைச் செய்கிறவனுமான பிராமமணன பிரமமலோகததையடைநது நழுவாமலிருப்பான. வேதஙகளை

1 'ஸ்வர்ககததிறகும இவவுலகததிறகும் கீழேயுள்ள' எனபது பழையவுரை.

அத்யயனம செய்து அகனிகளுககுத் தாபபஙகளால் 1பரிஸ்தரணம் செயது யாகஙகளால ஆராதிததுப பிரஜைகளைப் பரிபாலித்துக் கோககளுககும பிராமமணாகளுககுமாக யுததததில கொல்லப்பட்டுச் சஸதிரததினால பரிசுததமான மனததையுடையவனான க்ஷததிரியன் ஸ்வாககததை அடைகிறான வைசயனானவன அததியயனம செயது பிராமமணாகளுககும க்ஷததிரியாகளுககும தனனை அடுததவாகளுக கும ஸமயததில தனஙகளைப பிரிததுககொடுதது (காஹபததிய முத லான) மூனறு அககினிகளுடைய பரிசுததம செயவதும புண்யமு மான தூமததையும முகாநது, மரிததபிறகு ஸவாக்கததில திவயஸு கஙகளை அனுபவிககிறான. சூததிரனானவன பிராமமணஜாதி க்ஷத்தி ரியஜாதி வைசயஜாதிகளை முறையாக நியாயபபடி பூஜிக்கிறவனும இவர்கள ஸநதோஷததை அடைநதபொழுது வருநதாதவனுமாகிப் பாவஙகளை எரிததுத தேகததைவிடடு ஸவாககததில ஸுகஙகளை அனுபவிககிறான். இபபொழுது நானகு வாணஙகளுடைய தாமமும உமககுச சொலலபபடடன. (இதைச சொனனதறகுக) காரணததை யும அடுததுச சொலலுகிற எனனிடமிருநது தெரிநதுகொளளும. பாணடுபுததிரனானவன க்ஷததிரிய தாமததிலிருநதும குறைவை அடைகிறான. ஓ! அரசரே! நீர அவனை ராஜதாமததில ஏறபடுதத வேணடும்' எனறு சொனனார.

(அபபொழுது), திருதராஷ்டிரன், 'நீ எனககு எநநாளும அறி விககிறபடி இது உணமையே. எனககு இனியவனே! நீ என்னிடம எவவிதம சொலலுகிறாயோ அபபடியே எனனுடைய புததியும இருக கிறது பாணடவாகளைககுறிதது எபபொழுதும என்னுடைய புததி யானது இவ்விதம செயயபபடடிருநதாலும துரியோதனனை அடைநது (=நினைதது) மறுபடி திருமபி விடுகிறது. ஒரு பராணியினாலும தெய்வ மானது தாணட முடிகிறதிலலை. தெயவததையே நிலைததென்றும மனிதனுடைய சகதியையோ பரயோஜனமறறதென்றும நினைக்கி றேன்' எனறு சொனனான்.

ப்ரஜாகரபர்வம் முற்றிற்று.

---

1 அகனியைச சுறறித தாப்பங்களைப் பரப்புவது, 'தினந்தோறும் அகனி ஹோதரம செயது' எனறபடி.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

நாறபததோராவது அத்யாயம்.

ஸநத்ஸுஜாதபர்வம்.

(திருதராஷ்டிரன் மேலும் தர்மங்களைக் கொல்லும்படிகேட்க விதுரர் தமது தகுதியில்லாமையைக் கூறி, நினைத்தவுடன் வநத ஸநத்ஸுஜாதரைத் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தத்வோபதேசம்செய்ய வேண்டினது)

திருதராஷ்டிரன, 'விதுர! உன வாககினுலே சொலலபபடடாதது எதாவது இருககுமானுல, கேட்க விருபபமுளளவனன எனககு அதனனயும சொல. விசிததிரமான விஷயஙகளைச சொலலுகிறுயன்றே?' என்று கேடடான விதுரா, 'ஓ! திருதராஷ்டிரரே! பாரதரே! ஆதியிலுணடானவரும அழிவிலலாதவரும [1] குமாரருமான ஸநதஸுஜாதரானவா, 'மிருதயுவானது இலலை' எனறு சொனனுர். ஓ! மகாராஜரே! புதிமானகளெலலாரிலும சிறநதவரான அவா உமககு ரகஸயமும வெளிபபடையுமான மனததிலுளள எலலாவறறையும சொலலுவார' எனறு சொனனுர.

திருதராஷ்டிரன,'ஓ! விதுர! எனககு இதனமேல ஸநாதனரான ஸநதஸுஜாதா சொலலபபோவது உனககுத தெரியாதா? உனககுத தெரிநதவறறில மிசசமிருககுமேயானுல நீயே சொல' எனறு சொனனுன விதுரா, 'நான சூததிர ஜாதியில பிறநதவன், ஆகையால, இதறகுமேற சொலல நான துணியவிலலை. குமாரருடைய அநாதியாக வநத கொளகையை நான அறிவேன. பிராமமண ஜனமததை அடைநதவரான அவா ரகஸயததையும சொலலுவா. அதனுல, அவா, தேவாகளுககு நிநதிகககூடியவராகமாடடார. ஆகையினுலே, நான உமககு இதனனச சொலலுகிறேன' எனறு சொனனுர.

திருதராஷ்டிரன, 'விதுர! நீ அவரைப் புராணரும எநநாளும இருப்பவருமாக எனனிடம சொலலுகிறுய. இநததேகததுடன இஙகேயே எப்படி (அவருடன) சோகையானது ஏறபடும?' எனறு கேடடான விதுரா, உகரமான விரதததை யுடைஞவரான அநத முனிவரை நினைததா ஓ! பாதரே! அநதமுனிவரும விதுரருடைய நினைவை அறிநது தரிசனம அளிததா அநத விதுரரும சாஸ்திரததில் காணபபடட செயகையால அவரை வரவேறறார. பிறகு,லுகமாக உடகாரநதவரும ஸாமமபரிகாரம செய்துகொணடவருமான அவரை

1 'முதுமையில்லாதவா, நிதயயௌவனமுடையவர்' எனபது பொருள்

நோககி, விதுரா, 'ஓ! பகவானே! திருதராஷ்டிரருடைய மனததில, எனனால சொலலககூடாததாயிருககிற ஒரு ஸநதேகம இருககிறது. எதைககேடடால, இநத அரசா எலலாத துககஙகளையும கடநதவரா வாரோ, லாபாலாபஙகளும வேண்டுதலவேணடாமைகளும ஜரா மரணஙகளும பயம பொறாமைகளும பசிதாகஙகளும மத ஐஸுவரியஙகளும வெறுபபும சோமபலும காமககுரோதஙகளும விருததி க்ஷயஙகளும இவரைத துனபுறுததமாடடாவோ, அதனை நீ இவருக்குச சொலலவேணடும' எனறு வேணடினா.

நாறபததிரண்டாவது அத்யாயம்.

ஸநத்ஸுஜாதபாவம். (தொடர்ச்சி)

(ஸநத்ஸுஜாதர் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தத்வத்தை உபதேசித்தது)

பிறகு, புததிமானான திருதராஷ்டிர ராஜன விதுரரால சொல்லப்படட அநத வாரததையைப புகழநது, [1] ஆதம ஸவரூபமாவதறகு விருபபமுளளவனாகி, ஏகாநதததில, (ஸநததெனகிற ஹிரணயகாபபரிடமிருநது சமதமாதிகளுடன் நறபிறவியாகப பிறநதவரான) ஸநத ஸுஜாதரை நோககிச சிறநத ஆதமஞானததை வினவினான. 'ஓ! ஸநத ஸுஜாதரே! மிருததியுவானது இலலையெனறு நீ உபதேசிததிருபபதாகக கேடகிறேன. தேவாகளும அஸுராகளும மிருததியுவிலலாமலிருப்பதறகாகக குருகுலவாஸததை அனுஷ்டிததாகளே? அவவிரணடில எது ஸததியம?' எனறு கேடடான ஸநதஸுஜாதா, 'சிலா காமாவினால மிருததியுவின நிவிருததியைச சொலலுகிறாகள. மறறவாகள மிருததியுவானது இலலையெனறு சொலலுகிறாகள ஓ! அரசனே! இது எவவிதமெனபதைச சொலலுகிறேன. எனனிடமிருநது கேள, ஸநதேகப்படாதே ஓ! க்ஷததிரியாகளில முதனமையானவனே! (மிருததியு இருககிறான, இலலையெனகிற) இரணடு விதஙகளும ஸததியமாக இருககினறன சில விதவானகளால இந்த மிருத்தியுவானது (அனாதமாவில ஆதம புததியான) மோகமாக ஒப்புக கொளளப்படடதாயிருககிறது. நானோ (ஆதம ஸவரூபததிலிருநதும) தவறுதலான அஜஞானததை மிருததியுவாகச சொலலுகிறேன். அபபடியே, (தன ஸ்வரூபததிலிருககையான) தவறாமையை மோக்ஷமாகவும் சொலலுகிறேன. தவறுதலால அஸுராகள அவமானததை

---

1 'புபூஷன' எனபது மூலம.

அடைநதாகள். தவறாமையால், தேவாகள் பிரமமமானார்கள. மிருத்தியுவானது பிராணிகளைப புலிபோலப பக்ஷிககிறதிலலை. ஏனெனறால, இநத மிருததியுவினுடைய ரூபமானது அறியபபடுகிறதிலலையனறோ? சிலா இதைக காடடிலும வேறாக யமனை மிருததியுவாகவும, புததியில வஸிபபவனாகவும, மரணமறறவனாகவும, பிரமம நிஷ்டனாகவும, அநதத தேவனைப புணணியசாலிகளுககு ஸுகததையளிககிறவனும பாவிகளுககுத துககததைக கொடுககிறவனுமாகப பிதிருலோகததில ராஜயததை ஆளுகிறவனாகவும சொலலுகிறாகள. இவனுடைய ஆஞஞையினாலே மனிதாகளுககுக கோபமும தவறும லோபரூபமான மிருததியுவும உணடாகினறன. அகஙகாரததினாலே சாஸதிர விரோதமான வழிகளில சஞசரிககிறவனாயிருநதுகொணடு ஒருவனும ஆதமாவினுடைய தியானததை அடைகிறதிலலை. மோகததை அடைநதவர்களான அவர்கள அநத மிருததியுவின வசததிலிருககிறவாகளாகி இஙகிருநது பரலோகததில சென்று மறுபடியும விழுகிறாகள. பிறகு, அவர்களை இநதிரியஙகள (காமஙகளை) அனுஸரிததுச சுறறுகினறன. இதனால, மரணஙகாரணமாக மிருததியு ஆகிறான. அவாகள காமம (பயனதரத) தொடஙகிக காமப பயனில விருபபமுளளவாகளாகி அதனைத தொடருகிறாகள. (அதனால) மிருதயுவைத தாணடுவதிலலை. தேஹியானவன பரமாதமாவை அடையககூடிய யோகததை அறியாமையால போகததின சோககையால எலலாவறறிலும பிரவிருததிககிறான். அநதப போகப பிரவிருததியானது இநதிரியஙகளுககு மகாமோகததை உணடுபண்ணுகிறது. (பிறகு), பொய்யான விஷயஙகளுடைய சோககையில செலவானது நியமமாக ஏறபடுகிறது. பொயயான விஷயஙகளின சோககையால கெடுககபபடட அநதராதமாவையுடையவனாக எஙகும விஷயஙகளை நினைததுககொண்டு அனுபவிககிறான. முதலில விஷயததின தியானமானது உலகஙகளைக கெடுககிறது. பிறகு, காமமும குரோதமும சீககிரம பிடிததுக கொணடு கெடுககினறன. இவைகள மூடாகளை மிருதயுவுககுக கொடுககின்றன. தீராகளோ தைாயததினால மிருதயுவைத தாணடுகின்றாகள். அவன், விஷயதோஷஙகளைச சிநதிககிறவனும மேலே வர விருப்பமுளளவனும அனாதரவினால அவைகளை நினையாதவனுமாய்த தள்ளவேணடும. இவவிதம எநதவிதவான் விஷயங்களைத தள்ளுவானோ அவனை (அஞஞானமாகிற) மிருதயுவானது மிருதயுப் போலாகிப் பக்ஷிககிறதிலலை. காமஙகளை அனுசரிககின்ற மனிதன காமஙகளுடன் நசிக்கினறான். காமஙகளை விடடவன எல்லாப்புண்

ணிய பாவததையும நாசம செய்கிறான. இதோ பிராணிகளுக்கு அஞ்ஞான ரூபமான இருளாகிற நரகமானது காணப்படுகிறது. பிராணிகள, மோகததை அடைநது, மேலே பாரததுககொணடு பள ளததிறகெதிராயபபோவதுபோல ஓடுகினறன. இவவுலகில மூட னுடைய செயகைபோனற செயகையிலலாத இநத மனிதனுககு மிருதயுவானவன புலலால செயயபபடட புலிபோல எனன செயவான? ஓ! அரசனே! (விஷயஙகளை) நினையாமலிருககிறவன வேறு ஒனறை யும நினைககிறதிலலை. (அபபொழுது), இவனுககு (மிருதயுவானவன) புலலாறசெயத பாமபுபோலாகிறான. கோபததாலும லோபததாலும் உண்டான மோஹ பயஙகளுடனகூடின இநத ஆதமாவே மிருதயு. இவன உமது சரீரததிலிருககிறான இவவிதம மிருதயு உணடா கிறதைத தெரிநதுகொணடு ஞானததிலிருககிறவன் இவவுலகததில மிருதயுவினிடமிருநதும பயததை அடைகிறதிலலை. அவனுடைய விஷயததில மிருதயுவானவன மிருதயுவின விஷயததைபடைநது மனிதன நசிபபதுபோல நசிககிறான' எனறா.

திருதராஷ்டிரன, 'தவிஜாகளுககு யாகததால மிகவும பரிசுதத மானவைகளும ஸநாதனமானவைகளும சிறநதவைகளுமான வேத விததுககள சொலலுகினற உலகஙகளையே வேதஙகள இநத ஸமஸார மணடலததில பரமபுருஷாரததமாகச சொலலுகினறன. விதவா னானவன ஏன இநதக காமாவைச 1 செயகிறதிலலை?' எனறு கேட டான. ஸநதஸுஜாதா, 'இவவிதமே அவிதவான் அடைகிறான். வேதஙகள அஙகஙகேயும பயனகளின கூடடததைச சொலலுகின றன. அவனோ இவவுலகில் திருமபிவருகிறான (விதவான இதர) மாாககஙகளைத தளளி (ஞான) மாாககததினால 2 பரமாதமாவாகிப் பரமனை அடைகிறான' எனறு சொனனா.

திருதராஷடிரன, 'ஜனனமறறவரும புராதனருமான அவரை (ஸமஸாரததில) ஏவுகிறவன யாா? கிரமமாக இநத எலலாமாயிருககி றாரேயானால அவருககு இதில எனன காாயம? அலலது, என்னஸுகம? ஓ! விதவானே! அது அனைததையும எனககு உள்ளபடி சொல்லும' எனறு கேடடான. ஸநதஸுஜாதா, '(இவரிடம) பலவாயிருபபதினஸம பநத முணடெனறாலோ பெரிய 3 தோஷம ஏறபடும. அனாதியான அவிததையின ஸமபநதததால நிததியர்களான ஜீவாகள ஏறபடுகின்ற

1 'நைதி' எனபது மூலம

2 தானே பரமாத்மாவென்றெணணி அதுவேயானானென்பது.

3 ஒருவராயிருப்பதைத் தெரிவிககிற சாஸ்திர விரோதம.

னர். அப்படியாகையில, இவருக்குச சிறிதேனும [1]அதிகதன்மை போகிறதில்லை. ஆகையால, அவாகள அவிததையின ஸமபநதததிலுல பரமாத்மாவினிடமிருநதும உணடாகினறனா. பகவானும நிததியருமான அவா, மாயையின ஸமபநதததால இநதபபிரபஞசததை உணடுபணணுகிறா. அப்படியாகையில, (அது) அவருடைய சகதியெனறு கருதப்படடது. வேதஙகள அவவிதமான [2]ஆதாரஸமபததுடன ஏறபடுகினறன' எனறார்.

திருதராஷ்டிரன, 'இவவுலகில [3]சிலா தாமஙகளைச செயயாத காரணததாலும சிலா இவவுலகததில தாமஙகளைசசெயகினற காரணததாலும தாமம [4]பாவததால கெடுககபபடுகினறதா? அலலது, தாமம பாவததைக கெடுக்கினறதா?' எனறு கேடடான. ஸுதஸுஜாதா, 'அநதப் பிரமமதததிலிருநது விதவானுனவன ஞானததிலுல நிததியமான அவவிரணடையும நாசம செயகிறான். இது உணமை. விதவானலலாத விஷயததில தேகியானவன கேரிடடவையான புணணியததையும அபபடியே பாவததையும அடைகிறான, இது நிசசயம. காமாவுடன சென்று புணணியபபலஙகளினுடைய ஸதிரமான இரணடு பயனையும [5]அனுபவிகிறான. [6]அநதவிதவானும இமமையில புணணியகாமததிலுல பாவததை நாசம செயகிறான. அவைகளின தாமம பலமுளளதெனறு அறியககடவாய' எனறு சொனனார்.

திருதராஷ்டிரன, 'ஓ! விதவானே! புணணியததைச செயகினறவாகளான தவிஜாதிகளுககுத தமதாமதததிறகுரிய ஸநாதனமான ஸுதலோகஙகளைச சொலலுகினறாகளோ அவைகளுடைய கிரமஙகளையும அவைகளைககாட்டிலும மறறவைகளையும சொலலும. இநதககாமததை நான அறியவிரும்பவிலலை' எனறான. ஸுதஸுஜாதா, 'ஆனால, எவாகளுககு [7]விரதத்தில் பலவானகளுககுப பலததில ஏறபடுவதுபோல [8]ஸபாதததை ஏறபடுகிறதோ அநதபபிராமமணாகள இஙகிருநது சென்று ஸுவாககதததில பிரகாச

---

1 எலலாவறறினும மேலானவரெனபது.

2 பொருளைத தெரிவிகினறன எனபது.

3 யதிகள. 4 தாமதததைச செயயாமை.

5 இது சஙகராசாரியா பாடம, கிருஷ்ணசாரியா பாடத்திற்கு, 'அடைந்து (மறுபடியும) காமாவுடன கூடுகினறான' எனபது பொருள.

6 அறிவுடனகூடிக காமாகளைச செய்பவன.

7 பயனில் விருபபத்துடன் அனுஷ்டிககபபட்டதாமம.

8 தததம்விரதததினபயன மேறபட்டிருககவேணடுமெனனும எண்ணம.

மாபிருதத்தில் அடைகின்றனர். எவனுக்கு தருமத்திலே 1 ஸ்வாத தைதான் அவனுக்கு அது ஞானமாகின்றது அந்தப்பிராமண ராகள், இவனுக்கே பிடிபட்டவனாகி 2 மூன்றுவஸ்துக்களுடன கூடினவர்களை (அவற்றின்னாலும் மிலக்கிக்க) காகின்ற மோக்ஷத்தை அடைகின்றனர் 3 வேதத்தித்துக்களான மனிதர்கள் அவனுடைய தாமானுஷ்டானத்தை நலனாகச் சொல்லுகின்றனர். அவன வெகுவான இந்தப்பாதுஜனங்களோ மற்றவர்களோ கருதக்கூடாது எந்தவிடத்தில், மரிக்கால்த்தில் புலும்ம ஜலமும் அதிகமாயிருப்பதுபோல்ப பிராமணனுக்குரிய அனைமும் பாணமும் நிரம்பஇருப்பதாக எண்ணுவானே, அந்தவிடத்திலிருந்து ஜீவிக்க வேண்டும், வருந்தக்கூடாது எங்குள்ள 4 ஜனங்கள் (தனமகாத மியத்தை) வெளியிடாதவனுபிரயோகிக்க (இவனுக்கு) அதிகமாகசெய்ய வேண்டிய மரியாதையைச் செய்பாதவர்களாய 5 அமங்களமான பயத தைக கொடுக்கின்றனரோ அங்குள்ள அந்தஜனங்கள் (இவனுக்கு) நனமையைச செய்பவரல்ல. இந்தஜனங்கள் நனமையைச்செய்பவரல லா. 6 எவன (தனமகாத்மியத்தை) வெளியிடாதவனுடைய ஆத் மாவைத தபிக்கச்செய்யானே பிரமமஸ்வத்தைக 7 கெடுக்கமாட டானே அவனுடைய அனனமானது ஸத்துக்களுக்குச் சமமாயுள

---

1 'நச்வபாதத்' எனபது சங்கரபாஷ்யபாடம், 'ஸ்வாதத்தையிலேயே' எனபது பொருள.

2 'ஜாகரஸ்வப்னஸுஷுப்திகளுமேறபட்ட துரியநிலையை அளிதது' எனறு கருதது.

3 'அந்தத்தாமதத்தை நனறாயறுஷடிப்பதை வேதவித்துக்களான ஜனங்கள நலலதாகச் சொலலுகின்றனர வெளிவியாபாரமுடையவனும அந்தர் முகனுமாயிருக்கின்ற இவனே அதிகமாகக்கௌரவிக்கக்கூடாது சிறிது செயய வேண்டும்' எனபது பழையவுரை.

4 ' (தனமஹிமையைச்) சொலலாமலிருக்கும்போது அமங்களமான பயத தையுண்டுபண்ணுமிடத்திலிருந்துகொண்டு தனனைச் சிறந்தவனுகத தெரிவிக காமலிருப்பவன சிறந்தவன மற்றவன சிறந்தவனலலன' எனபது பழைய வுரை. 5 அவமானம

6 ' தனமஹிமையைச் சிலாகிக்கிறவனேபறறி வருந்தமடையாதவனும யதிகளுக்கும பிரமசாரிகளுக்கும பிக்ஷாபிடாமல போஜனம செயயாதவனு மாயிருப்பவனுடைய அனனம ஸாதுக்களுக்கு ஸமமதமானது' எனபது பழைய வுரை,

7 சங்கரபாஷ்யபாடம், கிருஷ்ணசாரியர் பர்டத்துக்கு, ' பிரமமஸ்வத்தை யெடுத்து அனுபவியாதே' எனபது பொருள,

ளது. போகியினுடையகுசம .வலகலம வஸதிரம முதலியவற்றை பிரமமஸ்வமாகச சொலலுகினறனர. எபபடி நாயானது எபபொழு தும கணடோரஅருவருகுமபடி தனனுடையவாகதியைத தினனு கினறதோ அபபடியே, (தமமஹிமையை வெளியிடுகினற) ஞானிகள தம பலதைதகொணடி ஜீவிபபதால வாகதிபைப புழுகினறனர. பிரமமவிததானவன, 'எனனுடைய ஒழுகஙகள எநதாலும பிற ரால அறியபபடவேணடாம' எனறு எணணவேணடும. இவவிதம, ஞானிகளுடைய மததியில வஸிபபவனுகு ஒனறையுமடையாமலிருக வேணடும. எவன பிரமமணனுயிருநதுகொணடி, லிஙகசரீரமிலலா தவரும சலியாதவரும சுததரும எலலாதவநதவஙகளும அறறவரு மான அநதராதமாவை எவவிதம அறிவதறகு யோகியனுகிறான? எவன ஒருவிதமாயிருகக ஆதமாவைமமறறுவிதமாய அறிகிறானே ஆதமாவை அபஹரிததவனன அநதததிருடனலே எநதபபாவம செயயபபடடதாகாது? பிரமமவிததும பணடிதனுமாயிருகக அநதப பிராமமணனவன, (பசிதாகஙகளால) பரமமிலலாதவனும (ஒனறை யும) பெறறுகொளளாதவனும (பெரியோகளால) ஒபபுகொளளப படடவனும (சோகமுதலான) உபதரவமிலலாதவனும இசடனுமா யிருககவேணடும, சிஷடனபோலிருகக கூடாது எவாகள மணிதா களசசோதத தனததில பூரணமாயிலலாதவாகளும தெவாகளைச சோதத யாகததில பூரணாகளுமாயிருகினறனரோ அவாகள வெலல முடியாதவாகளும அசைகக முடியாதவாகளுமானவாகள. அவா களைப பிரமமததின சரிரமாக அறியவேணடும. இவவுலகில எவ னொருவன மிகவும இசடதைதச செயகினற எலலாத தெவாகளையும அறிவானே அவனும, [1] எநதத தெவனிடம தான பிரயததினம செயகிறானே அநதத தெவனும பிரமமவிததுககு ஸமானமாகார்கள. பிரயததினமிலலாதவனுயிருகக எவனே மனவடகக முளளவாகள பூஜிகினறாகளோ பூஜிகபபடுகிற அவன (பூஜிகபபடடோ மெனறு) நிணகக கூடாது, அவமானம ஏறபடடபொழுதும அதிகம வருநதகூடாது. (பூஜிகபபடகூடிய விததுவானுனவன) பூஜிகப படடபொழுது, 'இமை மூடுதறபதுபோல எபபொழுதும உலக மானது இயறகையான செயகையுளளது. (ஆகையால), இஙகே வித வானகள பூஜிகினறனர' எனறு நிணககவேணடும. [2] பூஜிகப

---

1 சஙகரபாஷயபாடம; 'தஸமிந' எனறு பாடமகொணடு, 'அவன அந்த இஷடநிமிததம முயலவதால பிரமமஜஞானிகு ஒப்பாகான' எனபது பழையவுரை. 2 'மயேத அமாநித.' எனறு திருததப்படடது.

படாதபொழுது, 'உலகத்தில் அங்கம்,நகில் சிறுனாகளும் மூடர் களும் மாயையில் மோதாகக் ருபாபிரபவாகள, பூஜிகத்தகவணப பூஜிகமாடடாகள' எனறு நினாகிவணடட. எபபொழுதும மானமும மௌனமுட தொகுவாகிறதிலை விதவானகள, 'மானதாதிறகு இநத லோகட மௌனதாதிறகுப பரலோகமான தபதாதாதம (=மோகஷம)' எனறு அபிபிராயபடா ஜ! கஷதாதிய! செலவமோமானமெனறும பொருனான தொருதி ருகிறது அதுவும (மோகஷதுகது) விரோதமாபி ருகிறது பிரமமதாதைச சோரந்த (மோகஷ) செலவமோ பிரஜனை இலலாதவனுல அடைய மிகவும அரிதாயுளாது இவவுலகில மநுதுகளா பலவிதமானவைகளும தரிகமுடியாதவைகளும சாவதாதையும மோகதாதையும தபபவை களுமான ஸதாதியம, தொடை, ஜைஜை. அடகம. சுசிபாபிருதாதல, விதாதை இநத ஆறுகளையும அநத மோகஷ செலவம வருதறகு வாயிலகளாகச சொலலுகினறனா' எனறு சொனனா

நாறபாதமூன்றுவது அத்யாயம்.

ஸநத்ஸுஜாதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸநத்ஸுஜாதர் தத்வோபதேசத் தொடர்ச்சி.)

திருதராஷடிரன, 'ஓ! முனிவரே! இநத மௌனமானது [1]யாருகது? [2]இவவிரணடில எது மௌனம? ஓ! விதவானே! மௌனதாதினாலனமையைச சொலலும விதவானனவன வாககின் மௌனதாதால பிரமமமாகிற மௌனதாதை அடைகிறனு? (அலலது வேறு உபாயதாதாலா?) இவவுலகில மௌனதாதை எவவிதம செயகின றாகள?' எனறு கேடடான ஸநதஸுஜாதா, '[3]வேதஙகள மன்த தூடன இநதப பிரமமதாதில பிரவேசிகமுடியாத காரணதாதினால இது மௌனம அரசனே! எவாவிஷயதாதில இநத வேதசப்த மானது உணடாயிருகிறதோ அவா அநத வேத சபதாதினாலேயே சொலலத தககவராயிருகிறா, [4]ஜோதிரமயமாக விளஙகுகிறா' எனறா

---

1 'எனனப்ரயோஜனதாதிறகாக' எனபது பழையவுரை.

2 வாகினமௌனம, அாதமௌனம, அதுபிரமமம.

3 'வாக்கும மனமும செலலாநிலைமையுடைமையால' எனபது கருதாதி

4 'தநமயதவேந' எனபது மூலம 'சபதமயமாக' எனபது பழையவுரை,

திருதராஷ்டிரன், 'எந்தப் பிராமணனை ரிக்குகளையும் யஜுஸ்களையும், ஸாமங்களையும் அறிவானோ அவன் பாவங்களைச் செய்ததால் பாவத்தால் ஸ்பரிக்கப்படுகிறானோ, இல்லையா?' என்று சேடனான ஸுதஸுஜாதர், 'ரிக்குக்களோ யஜுஸ்களோ ஸாமங்களோ, வாக்குமனங்களை அடைகின்ற ஸாமாந்தியமில்லாதவனைப் பாபகாமத்திலிருந்தும் காக்கின்றதில்லை. உடைந்த நான் பொய்யைச் சொல்லுவதிலிருந்து கப்பல்களாகிய வேதங்களை பாவத்திலிருந்தும் காப்பாற்றுகிறதில்லை. சிறகுமுளைத்தபக்ஷிகள் கூடை விட்டுவிடுவதுபோல, வேதங்கள் இவனை மூடியகாலத்தில் விட்டுவிடுகின்றன' என்றார்.

திருதராஷ்டிரன் 'ஓ! ஸுதாத்மரே! வேதங்களை வேதவித்தைகள் காக்கச் சக்தியில்லாமல் நாஸ்திகபாஷ்யங்களில் பிராமணனாகாதவனுக்கு நெடுநாளாயுளை இந்தப் [1]பூலோகம் என்ன?' என்று கேட்டான. ஸுதஸுஜாதர், 'ஓ! மஹாராஜரே! [2]வேதங்களாலானவை அந்தப் பரமாத்மாவினுடைய நாமமுதலான விசேஷரூபங்களாலேயே இந்த ஜகத்துவிளங்குகின்றதென்று உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகின்றன (முன்பு சொன்ன) அந்தப்பிராமணத்தை, பிரபஞ்சத்தைவிட வேறானதாக முடைபடாதாக உதாஹரிக்கின்றார்களா அந்தப்பிரமணஸ்வரூபத்தை அடைவதற்காக (வேதத்தில்) இந்தத்தவமும் யாகமும் சொல்லப்பட்டன. இந்தவித்தையால் அவைகளால் புண்ணியத்தை அடைகிறான். பிறகு, அவன் புண்ணியத்தால் பாவத்தை நாசம் செய்து ஞானத்தினால் தன்னால் விளக்கப்பட்ட ஆத்மாவையுடையவனாகிறான். ஆத்மாவானவன் ஞானத்தால் பரமாத்மாவை அடைகிறான், [3]வேறுமாதிரியாகத்தால் அடைகிறதில்லை (அறமும்பொருளின்பங்களென்னும்) திரிவர்க்கங்களின் பலன்களை விரும்புகிறவன் இவ்வுலகில் செய்யப்பட்ட எல்லாவற்றையும் கிரஹித்துக்கொண்டு பரலோகத்தில் அனுபவிக்கிறான் மறுபடியும், (ஸம்ஸார) மார்க்கத்தை அடைகிறான் இவ்வுலகில் தவம் செய்யப்படுகிறது பரலோகத்தில் பயன் அனுப

1 வேதத்தின் ஆவிர்பாவம்.

2 'வேதங்கள் எதனுடைய புலம்பலென்று சொல்லுகிறார்களோ அந்தப் பிரமத்தின் நாமமுதலான விசேஷ ரூபங்களுடன் இந்தஉலகம் விளங்குகின்றது. வேதங்கள் உருவமுள்ளனவும் இல்லாதனவுமான உலகமெல்லாம் பிரமமே எனறு குறிப்பிட்டு நன்குசொல்லுகின்றன. அந்தபரமாத்மத்தை உலகத்தைவிட வேறான ரூபமுள்ளதாகவும் சொல்லுகின்றன' என்பது பழையவுரை.

3 வேறுபாடம்.

விக்கப்படுகிறது பிராமணர்களுக்கு இந்த உலகங்கள் தவம் வளர்தற்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன பிரம்மவித்துக்களான பிராமணர்களுடைய தவமானது மிகவளர்கிறது பிரம்மத்தை அறியாத மற்ற பிராமணர்களுடைய தவமானது அவ்வளவாகவே இருக்கிறது பயனை விரும்பாமல் செய்யப்பட்ட கேவலமான இந்தத்தவம் அதிகம் வளர்வதாகி மிக அதிகம் வளர்வதாகின்றது' என்று சொன்னார்

திருதராஷ்டிரன், 'கேவலமான தவமானது வளர்ச்சியுள்ளதாயிருந்தும் எப்படி மிக்க வளர்ச்சியுடையதாகிறது? ஸந்தஸுஜாதரே! நாங்கள் அறிந்துகொள்ளும்படி அதைச் சொல்லும்' என்று கேட்டான். ஸந்தஸுஜாதர், 'பயனில் விருப்பமுதலிய கலமஷமில்லாத இந்தத்தவம் கேவலமாகச் சொல்லப்படுகின்றது கேவலமான இந்தத்தவம் வளர்வதாயினும் மிகவளர்வதாகிறது ஓ! க்ஷத்திரியனே! நீ என்னிடம் கேட்கிற இந்த உலகமுழுதும் அந்தக் கேவல தவத்தைக் காரணமாகவுடையது வேதவித்துக்களோ தவத்தால் அமிருதமான பரமாதமாவை அடைவார்கள்' என்றார்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! ஸந்தஸுஜாதரே! எதனால் ரகஸ்யமும் ஸநாதனமுமான இந்தப் பிரம்மத்தை அறிவேனோ கலமஷமில்லாத அந்த (கேவல) தவமானது கேட்கப்பட்டது தவத்தின் கலமஷத்தைச் சொல்லும்' என்று கேட்டான் ஸந்தஸுஜாதர், 'அரசனே! தவிஜர்களுடைய தவத்திற்குக் குரோத முதலிய பன்னிரண்டு தோஷங்களும், பதினமூன்று குரூபதோஷங்களும், தாம முதலிய பன்னிரண்டு குணங்களும், மனு முதலான வம்சகாத்தர்களுடைய சாஸ்திரத்தில் அறியப்பட்டன [1]குரோதம், [2]காமம், [3]லோபம், [4] மோஹம், [5]விதிதஸை, [6]அகருபை, [7]அஸூயை, [8]மானம், [9] சோகம், [10]ஸபருஹை, [11]ஈர்ஷை, [12]ஜுகுபஸை ஆகிய (இவைகள்) மனிதர்களுக்குரிய தோஷங்கள் இந்தப் பன்னிரண்டும் மனுஷ்

---

1 விருப்பத்தைத் தடுத்ததாலுண்டானதும் வைதல்அடித்தல் முதலியவற்றிற்குக் காரணமுமான மனக்கொதிப்பு 2 ஸ்திரீ விஷயமான ஆசை. 3 பொருட்செலவில் பயம். 4 செய்யத்தக்கவை தகாதவைகளைப் பகுத்தறியாமை 5 மேல்மேல் லாபமேற்பட்டும் திருப்தியில்லாமை. 6 தயையில்லாமை 7 பிறர்குணங்களில் தோஷத்தை வெளியிடுதல் 8 தன்னைப் பூஜ்யனாக நினைத்தல். 9 இஷ்ட வஸ்து நசித்தபொழுது மனத்தின் தளர்ச்சி. 10 அனுபவப் பொருள்களில் ஆசை 11 பிறருடைய மேம்பாட்டைப் பொறாமை. 12 பிறரை நிந்தித்தல், அல்லது அஞ்சுதல்,

யர்களால எபபொழுதும விலக்கபபடததககவைகள். ராஜஶரேஷ்டனே! இவைகள ஒவவொனறுமே மனிதாகளை மிருகஙகளுடைய ஏமாறற நிலையைத தேடுகினற வேடனபோல அவாகளுடைய தவறுதலைத தேடி அடைகினறன தனனைப புகழகினறவனும போகததில விருபபததையே இயறகையாக உடையவனும அதிக காவததால பிறரை அவமதிககும தனமையுடையவனும தீராககோபமுளளவனும [1]சாபலயமுடையவனும [2]நிமிததமினறிக கோபிககிறவனுமான பாவிகளான மனிதாகள (இஹ பரஙகளிலுளள) பெரிய கஷ்டததில பயமறறுப பாவமான இநத ஆறையும செய்கினறாகள சிறறினபததில பறறினால விபவஸதை கெடடவனும அதிக காவமுடையவனும கொடுததுவிடடுப பசசாததாபததையடைகிறவனும பிராணன போகிறதானாலும பணசசெலவை ஸஹியாதவனும [3]அதிகமாக வரியை வாஙகுகிறவனும (பிறரை நிநதிபபதாகிய) [4] பாவததைப புகழ்கிறவனும (தனனால) விவாஹம செயதுகொளளபபடட ஸதிரீகளிடம பஙககிறவனும இநத ஏழுபோகளும மறறக குரூராகளின வகைகள தாமமும ஸததியமும காமேநதிரிய நிககிரஹமும தவமும மாதஸரியமிலலாமையும (அகாயததில) வெடகமும பொறுமையும அஸூயையிலலாமையும யாகமும தானமும தைரியமும அதயயனமும ஆகிய பனனிரணடும பிராமமணனுககுரிய (குணஙகளான) விரதஙகள எவன இநதப பனனிரணடிலும ஸமாததனாவானோ அவன இநதப்பூமி முழுமையும ஆளுவான. (இவைகளில,) மூனறோ இரண்டோ ஒனறோ இருபபவன எவனோ அவனுககும பாகயம இருககிறதெனறு அவனை அறியவேணடும காமேநதிரிய நிககிரஹம, காமபலததியாகம, [5]அஜாககிரதையிலலாமை இவைகளில மோக்ஷமானது வைககபபடடிருககிறது விதவானகளான வேதியாகள அவைகளை ஸததியததை முதனமையாககொண்டவைகளாகச சொலலுகினறனா தமமெனபது பதினெடடுத தோஷஙகளை உடையதாகும (ஒரு தோஷததைச) செயதாலும தமததுக்கு இடையூறுசெயததாகும எலலாருககும பிரதிகூலனாயிருததல, பொயசொலலுதல, அஸூயை,

---

1 ஸநேகம முதலியவறறில உறுதியிலலாதவன.

2 'அரக்ஷணம' எனபது வேறுபாடம 'சகதியிருநதும காககவேணடிய மனைவி முதலியோரையும காவாதவன' எனபது பழையவுரை

3 ஞானபலமிலலாதவன' எனபது சஙகர பாஷ்யம்

4 'இந்திரியககூட்டத்தை' எனபது சஙகர பாஷயம்.

5 'பிரமமததியானம' எனபது பழையவுரை

காமம், பொருளதிகமில் பெருமுயற்சி, பொருளாசை, கோபம், சோகம், பேராசை, பொருட்சேமில் தணிபாடை, கோள, மதமோகம், பலவித்தவிடமை, அதிதூரகட, கலகாரியங்களில் வெறுபபு, 1 செயயவேண்டியகாரியததை உறுதல, விணன அதிகபபேசசு, தனனை அதிகமாக மதிதல இதததிராஷகளால விடபபட்டவன ஸததுகளால நமமுடையவனென்று சொலலபபடுகிறன. மதமானது பதினெடடுதிராஷகருடையதாகும தியாகமானது ஆறுவிதமாகிறது. இதததமதிராஷகள எதிரிடையாக கருதபபடடு மததிராஷகளாபச சொலலபபடடன. மூனசொலலபபடட தமதகின திராஷங்கள விலகதவேண்டும ஆறுவிதமான தியாகமும மிகவுமசிறநதவை (இவைசாரில), மூனறுவது செயயமுடியாததாயிருகிறது அதனமூனறுவது தியாகதிலை, (ஆதயாதமிக முதலிய மூனறு) பிரிவான துககதைதும தாணடுகினறன. அதானது செயயபபடடபொழுது (எலலாம) ஜபிகபபடடதாகும ஆறுவிதமான தியாகமும ஸாரஸயகரமாகும ஐஸவரியததைஅடைதது காவமிலலாமலிருபபது (முதலாவது). எபபொழுதும பயனில விருபபமிலலாமையோடு கூடிய யாகமும (தடாகநிரமாணம முதலிய) பூரதகமும இரணடாவதாகும ஓ! ராஜஸரேஷடனே! காமஙகளோத தியாகம செய்வது மூனறுவதெனறு கருதபபடடது. இதனைச சொலலவும முடியாததாகச சொலலுகினறாகள. தரவியஙகளை விடவதாலுண்டாகினறதும போகபபொருளகளை உபயோகிததாலுணடாகாததுமான திவ்ய காமதவ குணமானது மூனறுவதாகக கருதபபடடது. அது, தரவியஙகளை அடைவதினலும போகதகிறகாகப பொருளகளைச சேமிதது வதாலும உணடாவதிலலை தரவியமுடையவனுயிருபபதும எலலாக குணஙகளோடுமே கூடியவனுயிருபபவனுகுக காரியஙகள பயனபெறுதபொழுது துககமுணடாகாது அதனால, ஸாரமததை அடையமாடடான. (இதுவரை மூனறுவது). 'அனிஷ்டமேறபடடகாலததில ஒரு பொழுதும வருததாததை அடைகிறதிலலை' எனபது ஞானகாவது. 'ஒரு பொழுதும இஷடாகளையும புததிராகளையும தாரஙகளையும யாசிகக மாடடான' எனபது ஐநதாவது. யோகியனை யாசகனபொருடடுத தானம செயயவேண்டும. அது ஸலதாகும, இது ஆறுவது. இவைகளால, 2அபரமாதமுடையவனுவான. அநத அபரமாதமும எடடுககுணஙகளுடையதாகும. உணமையுரைததல, ஸாஸவர ஸ்வரூ

1 'பரிவாதம்' எனபது சஙகரபாஷய பாடம, ஒருவனை நேரில தூஷிததல.

2 அஜாகரதை யிலலாமை; தவறுதலில்லாமை.

பதைச கிருதிதல, பிரமமஸவரூபமாய நிலைபெறறிருதல, 'நான யார? யாரச சோநதவன? எஙகிருநது வநதேன?' எனறு தனக குளளே வினவல, 1வைராககியம, திருடாமை, 2 எடடுவிதமான சோகைபைத தளளுதல, (புதிரன தாரம பூமி முதலியவைகளைச) சோதது கொளளாமலிருததல (இவைகள எடடும அபரமாதததின குணஙகள) இவவிதம மநதத்திறகும தோஷஙகள சொலலபபடடன. அநதத தோஷஙகளையும விலககவேணடும. அபபடியாலை, தியாக மும எடடுக குணஙகளுடையதாகக கருதபபடட அபரமாதமும ஏற படும. பிரமாதததால வநத தோஷஙகள 3 எடடு. அவைகளையும விலககவேணடும. ஓ! பாரத! ஐம்புலனகள, மனம, சென்றவைகள, வருபவைகள, (ஆக எடடுவித தோஷஙகளிலிருதும) விடுபடட வன ஸுகியாவான ஓ! ராஜஸரேஷடனே! ஸததியததில மன மூடையவனுயிரு ஸததியததில உலகஙகள ஸதாபிககப்படடிருக கினறன. அவைகளை ஸததியததை முதனமையாபுடையவைகளாக சொலலுகினறனர மோஷடனது ஸததியததில வைகபபட டிருககிறது இவவுலகததில, தோஷஙகளை விலககியே தவமாகிற விரதததை செயயவேணடும இது பிரமமாவினை செயயபபடட செயகை. ஸததுகளுககு ஸததியமே விரதம இவவித தோஷஙகளை விடடவனும இநதககுணஙகளுடன கூடினவனுமாயிருககவேணடும. இவவிதம கேவலமான தவமானது மிகவும நிறைவுடையதாகிறது. ஓ! ராஜஸரேஷடனே! நீ எனனிடம கேடடதைச சுருககமாகிச சொலலு கிறேன. இது பாவததைபபோககுவதும பரிசுததமும பிறபபுமூப புச சாகாடுகளை நிவிருததிபபதுமானது' எனறார.

திருதராஷடிரன, 'மனிதன இதிஹாஸபுராணஙகளை ஐதாவ தாகவுடைய வேதஙகளாலநனகுபிரமபினவனுகச சொலலபபடுகிறான. அபபடியே, சிலர நானகுவேதமுளளவாகளும சிலர மூனறுவேதமுள ளவாகளும சிலர இரணடுவேதமுளளவாகளும சிலர ஒருவேதமுள வாகளும சிலர நிகருதமியவேதமே இலலாதவாகளுமாகச சொலலப

---

1 ஐஹிகாமுஷ்மிக போகஙகளில ஆசையை விடுதல.

2 1 ஸதரீயை நினைததல, 2 அவளைபபறறிப் புகழுதல; 3. அவருடன விளையாடுதல, 4. அவளைப பாரததல, 5 ரகஸயமர்க அவருடன பேசுதல; 6 சோகைகயை ஸகறபிததல, 7 உறுதி செயதல, 8. சோதல.

3 ஐம்புலனகள், மனம இவறறின விஷயஙகளில விருபபு வெறுப்புகளா லுணடாகும தவறுகள ஆறு, இறநதுபோன புதான முதலியவற்றை நினைத் தலாலுணடாகும தவறு ஒனறு, புதரனே விரும்பியும் உணடாகாமை முதலிய வறறால உணடாகும தவறு ஒனறு, ஆக எடடு.

பதினொன்றனா அவாகளில் எவரை ஏன் பிராமணராக அறியவேண்டுமெ' எனறு கேட்டான அஜாதசத்ரு, 'ஓ' ராஜரிஷேஷ்டனே! ஒரு[1] வேதத்தை(=பிரமத்தை) அறியாமையால உணமையான அதை ஒருபரமத்தை அறிவதற்காக பலவேதங்களை செயயப்பட்டனை அதனை அறிந்த ஒருவன அந்த ஸத்கிரதில் நிலைத்தவனுடனிருக்கிறான இவ்விதம் வேதத்தை அறியாமல (ஒருவன) தான் பிராஜஞனெனறு நினைக்கிறான. தானமும அதபபனமும யாகமும லொபத்துடனே (=பயனில ஆசைபடனே) கடகினறன. ஸத்தய நிலைநாடாது சூழினை இயாகஞடைய ஸகலபரமனாது வீண்ஆகும. ஆகையால, ஸத்தியத்தை உறுதியாக அறியாததால யாகமானது விஸ்தாரமாகச் செயலபடுகிறது. ஒருவனுக்கு[2]மனதாலும, ஒருவனுக்கு[3]வாகினாலும, ஒருவனுக்கு[4]கிரியையினாலும யாகமானது உணடாகிறது தியானத்தால விதத்திபெறற மனிதனை விருமபபபடட உலகஙகளை அடைகிறான. இதை ஸகலபதத்திற்கு நிலையிலலாததால நிஷ்கனுக்குரிய விரதத்தைச் செயயவேணடும (நிஷ்கிதனெனகிற) இதைப் பெயர (விரதமெனனும பொருளுளள) 'நிஷ்க' எனகிறவினைபடியால உணடாயிறறு ஸத்தியகரஞகு ஸத்தியமே கிறதாதாபளளது. ஞானமெனபது பிரத்தியக்ஷம. தவமானது அப்பிரத்தியக்ஷமாக உணடாகிறது வெகுவாகபபடிக்கிற வேதியனையோ, மிகபபடிதவனுக அறியவேணடும. ஓ! க்ஷத்ரியனே! ஆகையால, பாடஞதிலேயே பிராமணனுக நினையாதே[5]ஸத்தியத்திலிருபதும விலகாதவனுகவேயிருபபவன உனனுல பிராமணனுக அறியதகுகவன. ஓ' க்ஷத்ரியனே' வேதஙகளெனபன, 'அதாவா' எனகிற இநத மூனிவரும மகரிஷிகளின ஸகலமும முனகாலத்தில் எவைகளைக கானம செய்தாகளோ அவைகளை தவிரவும், எவர்கள வேதஙகளால அறியவேணடிய பிரமமதத்தின தத்துவததை அறியாமல வேதததை அதயபனம செயதவாகளோ அவாகள் வேதவித்துகளலலர ஓ' அரசனே! வேதஙகளெனபவைகள அநத பிரமமதத்தினிடதில 6 ஸ்வதந்திரமான ஸமபநதத்தைதடிருக

1 'பிரமத்தை அறியாமல எதனை வேதம படிததாலும பிராமணனிலலை' எனபது கருத்து

2 தேவதாரூபததை மனததால தியானிததல

3 வாகினால வேதததைச் சொலலுவதாகிய பிரமமயஜ்ஞம்.

4 செய்கையால செயவதாகிய ஜ்யோதிஷ்டோம முதலியன.

5 பிரமமம 6 காமாதிலி அறிந்து செயயவும் வேண்டுவது போலில்லாமல் அறிந்த மாதிரத்தில் பயனைதருவது.

கினறன. அதனால, வேதவித்துககளான் ஆயாகள வேதஙகளை அதயயனம செயது வேதததினபொருளை அடையவிலலையெனப திலலை ஓ! அரசனே! ஒருவன வேதஙகளை அறிகிறதிலலை, ஆனால, மறறொருவன இநத வேதஙகளை அறிகிறவனுமாகிறான. எவன வேதஙகளை அறிநதவனோ அவன வேதயததை (=அறிய வேணடிய பிரமமததை) அறிநதவனலலன எவன ஸததியததிலிருப பவனோ அவன வேததியததை அறிவான [1] வேதஙகளுள ஒனறும (பரமாதமாவை) அறிவதாயிலலை அநதவேதததால பரமாதமாவை அறிவதிலலை, உலகததையும அறிவதிலலை. எவன வேதததை (=பரமாதமாவை) அறிநதானோ அவன உலகததையும அறிவான எவன உலகததையறிநதானோ அவன பரமாதமாவை அறியான. எவன (ரிகமுதலான) வேதஙகளை அறிநதானோ அவன் உலகததை அறிவான ஆனால, அநதப பரமாதமாவை வேதவித்துககள அறி கிறதிலலை வேதஙகளும அறிகிறதிலலை ஆனாலும, எநதப்பிராமமணா கள வேதவித்துககளாகினறனரோ அவாகள (ரிக முதலான) வேதஙகளால பரமமததை அறிகினறனா எனனவெனறால, சநதிரனுடைய கலையைத தெரிவிபபதில விருக்ஷததின [2] கிளைகள எபபடியோ அப படியே பரமாதமாவைத தெரிவிபபதாகிற ஸததியமான அநத அாத தததில வேதஙகளுமெனறு சொலலுகினறனா (பரமாதமாவை) விவ ரிததுச சொலலுகினற பணடிதனைப பிராமமணனாக அறிகினறேன. எவன ஸநதேகஙகள அறறவனோ அவன எலலா ஸநதேகஙகளையும விரிததுரைககினறான் கிழககுத திககிலே இவனை (=ஆதமாவை)த தேடுவதை அடையககூடாது, தெறகிலும கூடாது, அருகிலும கூடாது குறுககில எபபடிககூடும? திககிலலாமல தேடுவது ஒரு விதததிலுமிலலை [3]சததுருக்களிடததில எபபடியாவது அவனைத தேடுவதை அடையவேணடும. வேதததில இதனைத தேடாமல தவததைசசெயது பிரபுவான இதனைப பாாககிறான மௌனமான வனாகி இதனை ஆராயநதறியவேணடும மனததினாலும அசையக கூடாது. பிரஸிததமான அநதபபிரமமததை [4]அநதராதமாவில

---

1 சஙகரபாஷயபாடம

2 'மரததினகிளைகள சநதிரனிடம ஸம்பநதியாமலே அவனால் பிரகாசித துககொணடு அவனைக காணபிபபதுபோல வேதஙகள பிரமமததைக காணபிக கினறன' எனபது

3 'தேக இநதிரிய விஷயஙகளாகிற சததுருககளில கலநதிருபபதால் அவைகளில தேடவேணடும' எனபது.

4 சரீரததிறகுளளே.

[1] உபாஸியும். மௌனத்தால் அவன் முனியாகிறதில்லை; வனவாஸத்தினாலும் முனியாகிறதில்லை. ஆனால், தன்னையே லக்ஷணமாகவுடைய பிரமமத்தை எவன் அறிந்தானோ அவன் சிறந்த முனியாகச் சொல்லப்படுகின்றான் எல்லா அர்த்தங்களையும் வியாகரணம் (=விவரம்) செய்தால், வையாகரணனாகச் சொல்லப்படுகிறான். அந்தப்பிரமமமூலமாய் உலகத்துக்கு வியாகரணம் (=விவரணம்) ஏற்பட்டிருக்கிறது. [2]வியாகரணம் செய்கிறதென்று அந்தப்பிரமமம், அப்படி, வையாகரணனாகிறது. (அந்த) மனிதன் உலகங்களைப் பிரத்தியக்ஷமாப்பார்க்கின்றவனும் [3]எல்லாவற்றையும் பார்க்கின்றவனுமாவான் ஸத்தியத்திலிருக்கிறவனும் அதை அறிந்தவனுமான பிராமணன், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாவான் ஓ! க்ஷத்திரியனே! தாமமுதலியவைகளிலிருப்பவனும் இவ்விதம் பிரமமத்தைப் பார்க்கிறான் வேதங்களுடைய வரன்முறையினாலும், புத்தியினாலும் இதனை உமக்குச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னார்

நாற்பத்துநான்காவது அதயாயம்.

ஸநத்ஸுஜாதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸநத்ஸுஜாதர் தத்வோபதேசத் தொடர்ச்சி)

திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! ஸநத்ஸுஜாதரே! குமாரரே! நீர் உயர்ந்தபயனையுடையதும் பலரூபமுடையதும் பிரமமத்தைப்பற்றியதுமான இந்த வார்த்தையைச் சொல்லுகிற காரணத்தால் சிறந்ததும் தன்னிச்சையால் அடையவரிதுமான கதையாயிருக்கிற இவ்விதவார்த்தையை (இன்னும்) எனக்குச் சொல்லும்' என்று கேட்டான். ஸநத்ஸுஜாதர் சொல்லுகிறார் '(அரசனே!) எந்த பரமமத்தை ஆவலுடன் எனனைக்கேட்டு மிகமகிழ்கிறாயோ அந்தப்பிரமமமானது அவஸரக்காரனால் அடையத்தக்கதில்லை. புத்தியில் மிகவும் மனம் லயித்த பொழுது சிந்திக்கக்கூடிய அந்த (பரமம்) விதத்தையானது பிரமமசரியத்தால்லல்லவா அடையக்கூடியது?' என்றார்

1 உபாஸதி=விசாரித்தறிதல்

2 'அதை விவரணம்செய்கிறானென்று அந்தமுனியும் அப்படி வையாகரணனாகிறான்' என்பது பாஷ்யம்.

3 எல்லாமாகிற பிரமமத்தையும்.

திருதராஷ்டிரன, 'முடிவற்ற பிரமமத்தினவித்தையானது நித்திய ஸித்தமும பரமமசாயத்தால வயக்தமாகினறதும (காமாவைபபோல) ஆரமபிககமுடியாததும காமாவைசசெயயுமபொழுதுமிருபபதுமாக நீா சொலலுகிறீரே? மோக்ஷமானது பிராமமணனுககு ஹிதமெனப தும அடையபபடுவதெனபதும எபபடியாகும்' எனறு கேட்டான ஸநதஸுஜாதா, 'எநத வித்தையானது குருவினால விருத்தியடைநத வாகளிடத்தில நிலைத்திருககிறதோ, எநதவித்தையானது அவா களிடம புத்தியினாலும பிரமமசரியத்தினாலும ஸித்தித்திருக கிறதோ, எதை அடைநது இநத மரிககுநதனமையை விடுகிறாா களோ, ஆதியிலுண்டானதும ஸதயமான விஷயத்தையுடையதுமான அநத வித்தையைச சொலலபபோகிறேன்' எனறா

திருதராஷ்டிரன, 'எநதவித்தை பிரமமசாயத்தினால உணமை யாக அறியககூடியதோ, (அதறகு ஸாதனமான) அநதப பிரமமசாயம எவவிதமாகும்? ஓ! விதவானே! இதனை எனககுசசொலலும்' எனறு கேட்டான ஸநதஸுஜாதா, 'எவாகள ஆசாரியனுடைய ஸமீபத்தை அடைநது சிஷயாகளாகிப [1] பிரமமசரியத்தையனுஷ்டிக கினறாகளோ அவாகளே இநத உலகில சாஸதிர காததாகளாகினறா கள , பிறகு, தேகத்தை விடடுவிடடு ஸதயமான பரமாதமாவை அடைகினறாகள. அவாகள ஒவவொருநாளும பிரமமத்தில இருப்பை வஹிககிறவாகளாகி இவவுலகில இபபொழுதே காமஙகளை ஜயிககின றாகள. ஸதவகுணத்திலிருபபவாகளான அவாகள, இமமையில, முஞசப்புலலிலிருநதும ராககை இழுபபதுபோலத தைரியத்தால தேகத்திலிருநதும ஆதமாவைப பிரித்தறிகிறாகள ஓ! பாரத! மாதா பிதா இவவிருவாகளும சரீரத்தைசசெயகிறாகள ஸதயமான பிரமமமநதிரத்தை உபதேசித்து வாணஙகளைப பரிசுத்தமசெயது பிரமமத்தை உபதேசித்து மோக்ஷத்தைக கொடுபபவனான ஆசாரிய னாலே கறபிககபபடட [2] ஜனமம பரிசுத்தமானது அது, ஜரையற றது; மரணமற்றது. ஸதயமான பிரம்மத்தையறிவித்து மாறாததான அநதப பிரமமஸவரூபத்தால [3]ஜாதியின அபிமானத்தைத தொலைத்து மோக்ஷத்தையளிககினற ஆசானையே தநதைதாயகளாக நினைககவேண டும. அவாசெயத நனறியை நினைககிறவனாகி அவருககுத்துரோகம செயயாமலிருககவேணடும சிஷ்யன குருவை எநநாளும நமஸகரிகக

1 குருபணிவிடை முதலியன

2 உபநயனமபெறறு வேதமோதுவதாகிய பிறப்பு.

3 பிரமமஜஞானத்தால் பேத உணாசசியைப் போகி.

வேண்டும அஜாரசாயிலுள்ளவனுக, சுசியுடன, தனவேதத்தை ஆசி
ருத்தி செயயவேண்டும. அறுகசாரத்தை செயயாமலும கோபத்தை
அடையாமலும நகசெயனை. இது பிரமசரியத்தின முத்றபாதம.
எவன எபபட சிஷயனுகுகொணடபபடாலேபி மித்
தைபை அடைகிறதோ அவனுடைய அதமா இதபபிரமமசரிய வி
ரதத்தின முதறபாதமாக சொலலபபடுகிறது. பிராணனகளாலும
தனகளாலும செயகையினாலும மனதினாலும வாகினாலும ஆச
ரியனுடைபபிரியத்தைச செயவது இரணடாவது பாதமாக சொலலபப
டுகிறது. எவராலும ஒனறுபோலக குருவினிடம வடகினறதும அவ
விதம குருபதனியினிடத்திலும குருபுதரனிடத்திலும வடகினற
தும இரணடாவது பாதமாகச சொலலபபடுகினறன. ஆசாரியனால
தனகுசெயயபபடட உபகாரத்தை நினைகிறவனுமட அதன
பயனை தெரிதுகொணடு அவனமிஷபத்தில ஸமிதாஷ்டத்தை
யடைந்த புதிதியுடைபவனுகமட, 'இவரால விருத்திபடையுமபடி
செயயபபடடேன' எனறு நினைபது பிரமமசரியத்தின மூன
றுவது பாதம. பிராஜஞ்ஞனவன ஆசாரபனுகுத தகுதினகொடுப
பதாகிய கடனை தீராகாடல வேறுஇடம போகாகூடாது தீரதது
விடடு, 'நான இதைசசெயதேன' எனறு நினைகாகூடாது; சொல
லவும கூடாது அதுவே பிரமமசரியத்தின நானகாவது பாதம.
இவன ஆசாரியனுடைய சோகையினால (விதைபின) காறபாகதத
அடைகிறான, தனனுடைய புதிதியின வைபவத்தினால, காற
பாகதத அடைகிறான [1] காலகிரமத்தால காறபாகதத அடைகி
றான. பிறகு, (உடன பயிலவாரோடி) சாஸதிராபசகிசெயவதால
மறறொரு காறபாகதத அடைகிறான [2] தாமமூநலான பனனி
ரணடு ரூபஙகளுடையதும (ஸதயமமூநலான) இதரஸாதனஙகளை
யுடையதும யோகபரவிருத்தியாகிய அவைகளாக காகும பலமுடை
யதுமான பிரமமசரியமானது ஆசாரியனிடம சோகாது வேதாரத்தத
தைப பெறுவதனால பலிகினறதெனறு சொலலுகிறாகள இவ
விதம பரவிருத்திதவன, தானஅடைந்த தனதத, உடனே
ஆசாரியனிடம அரிசகவேணடும அபபடிபபடடவன வெகுவான
குணஙகளையுடைய அருதசசெயகையை அடைவான. ஆசாரியபுத
திரனிடதிலும, இருதச செயகையுடன இருகவேணடும இவ
விதம வஸிபபவன இகதத்தில எகதும மேனமையடைகினறான;

1 புதிதியின பரிபாகம

2 இதன 174 ம பகுதிதிலும 184 ம பகுதிதிலும் பாரகக.

வெகுபுததிராகளையும அடைவான, புக்ழையும அடைவான. இவனுககுத திக்குவிதிகருககள வருஷிக்கும இவன வஸிககுமபொழுது ஜனஙகளும பிரமமசரியததில வஸிபபா. இநதப பிரமமசரியததால தேவாகள தேவததனமையை அடைநதனா மஹாபாகயவானகளான ரிஷிகளும மனோவசமுளளவாகளாகிப பிரமமலோகததை அடைநதனா. இதனாலேயே கநதாவாகளுககும அப்ஸரஸுகளுககும அழகு உணடாயிறறு இநதப் பிரமமசரியததினால சூரியனும பகலைச செயபவனானான. சிநதாமணியானது விருமபுகிறவாகளுககு விருமபியபொருளை விருமபியபடி கொடுபபதுபோல, இநததேவா முதலியவாகள இநதபபிரமமசரியமும அவவிதம செயயுமெனறு அறிநது (பரமமசரியததை அனுஷடிததது) அவவித (தேவா முதலியவா) ஆகுநதனமையை அடைநதாகள ஓ! அரசனே! இநதபபிரமமசரியததை அடுததுத தவததால வாடடபபடடு வாழநாள முழுதும பரிசுததனாக இருநது, விதவானானவன குழநதைபோல காமம குரோதம டமபமுதலியன அறறவனாகி முடிவுககாலததில ஸமஸாரநிவிருததியை அடைவான ஓ! க்ஷததிரிய! அவிதவானகளான ஜனஙகள களஙகமறற காமாவினால அழிவுளள (ஸவாககமுதலான) உலகஙகளை அடைகினறாகள பிரமமததையே அறிநதவிதவானானவன ஞானததினால எலலாமாகிய பிரமமததை அடைகிறான மோக்ஷததிறகு வேறுவிதமான மாககம கிடையாது' எனறா

திருதராஷ்டிரன, 'விதவானான பராமமணன இநதசசரீரததில ஓரிடததில பிரமமததைப பாககிறானே, அநதபபிரமமம வெளுபபா? சிவபபா? கறுபபா? [1]பொனனிறமா? எபபடி பரகாசிககினறது? எநதவிடததில பிரகாசிககினறது? அமிருதமும விகாரமில்லாததும (எலலாரும அடையவேணடிய) ஸதானமுமான அது எவவித ரூபமுளளது?' எனறு கேடடான ஸநதஸுஜாதா, 'இது வெளுபபுபபோலவோ சிவபபுபபோலவோ கறுபபுபபோலவோ [2]பொனனிறம போலவோ தோறறுகினறது. இது பிருதிவியிலிருககிறதிலலை ஆகாயததிலும இருககிறதிலலை இது (ஸமஸார)ஸமுததிரததில ஜலபபிரதானமான தேகததை வஹிககிறதிலலை இதனுடைய ருபமானது நக்ஷததிரஙகளிலுமிலலை, மினனலை அடுதததாயுமிலலை; மேகஙகளிலும காணப்படுகிறதிலலை வாயுவினிடததிலும தேவதைகளிடததிலும சநதிரனிடததிலும சூரியனிடததிலும காணபபடுகிறதிலலை. அரசனே! அசைவறற அதானது ரிககுககளிலோ யஜுஸுகளிலோ

1, 2 ஒருசொல விடபபடடது.

அதாவதுதிரதகனிலை கனகதிலதாந ஸாமதகளிலுளள ரதகதிர ஸாமதகிலை பிருதலாமதகிலை மஹாவிரதனாமதகிலைகாணப் படுகிறதுதிலை, ராணடபூர்பாகதை அஸ்ராணதகிறகு அபபுறப் படடதுமான அதில ஸ்தகணை பூர்யாகாலதகில லயிகிறது. அதத ருபம அணுகருகதுமஅணுவும கதகிழுகைகு நிகரும பாவ தகளோக காடடுமம பெரிதுமான ருபமாதுமம அது எலலாவறறிற கும ஆதாரம அது அழிவறறது (=மாறாதது) அதுவே உலகதகள அது பிரமமம அது யாவை அதனிடமிருதுமம பிராணிகளுணடாகினறன. அதிலேபே பிரளயதையடைகினறன அது நிகழதவறறது. (அது) வியாபகமாயுளளது அது மிகவும பரமனதான யாவை கவிகளால பெயரவேறுபாடுகளாகச சொலலபபடட இரதஜகரிலலாட எதிலகற பிகபபடடிருகினறதோ அதைஅறிதவரகள முகதியடைகினறனர அபபடிபபடட இரத எலலாஜகததும அதிலிருநதேதோனறும (அதன) பிரகாசததால பிரகாசிகிறது ஆதமஜஞானிபானவன ஞானபாகத தால அதனைப பாகிகிறான அதனிடதில இரத எலலாஜகததும ஸ்தாபிகபபடடிருகிறது இதை எவரகள அறிகினறாரகளோ அவர கள முகதாகளாகினறாரகள

நாற்பத்தைநதாவது அத்யாயம்

ஸநத்ஸுஜாதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸநத்ஸுஜாதர் தத்வோபதேசத்தொடர்ச்சி)

சோகம, கோபம, லோபம, காமம, அஹகாரம, நிதநிரையிற பறறுதல, பொறுமை, அறியாமை, ஸதேகம, ஸதேகம, அஸூயை, (தனனைக) குறைவாகநினைததல இரதப்பனனிரணடும மனிதனுடைய பிராணனை நாசமசெயகினற பெரியதோஷஙகள ஓ! ராஜரோஷடனே! மனிதனை வியாபிதது, அவனை மழுஙகினஅறிவுடையவனும பாவத தில பிரவிருததிபபவனுமாகசசெய்கினற இவைகள ஒவவொருமனித னையும சூழகினறன. பேராசையுளளவனும இரகசமறறவனும கடுமை யாகபபேசுகின்றவனும அதிகமாகபபேசுகிறவனும மனததாலதோ பதைதத தரிகிறவனும தனனைப்புகழதுகொளபவனுமான இரத ஆறுமனிதாகளும குரூரமான தனமையுடையவாகள தவிரவும், இவர்

கள ஒருகால் தனததைஅடைநதால, பிறரை மதியாாகள். ஸம போகததில பறறுதலினால தவறுதலாகநடபபவனும அதிக காவ முடையவனும கொடுததுவிடடுத தனனைபபுகழகிறவனும கிருப ணனும தூபபலனாயிருபபவனும தனனை மிகவும புகழகிறவனும எபபொழுதுமே மனைவியைப பகைககிறவனும ஆகிய ஏழுபோகளு மே பாவஒழுககமுடையவாகளும கரூராகளுமாகச சொலலபபட டனா. தர்மம, ஸதயம, தவம, அடககம, மாதஸாயமிலலாமை, லஜஜை, (ஸுகதுககஙகளைச) சகிததல, அஸூயையிலலாமை, தானம, அதயயனம, தைரியம. (பிறாபிழை) பொறுததல இநதப் பன னிரணடும பிராமமணனுககுப பெரிய விரதஙகள எவன இநதப பனனிரணடிலிருநதும நழுவானோ அவன இநதஎலலாபபூமியையும ஆடசிசெயவான எவன இவைகளுள, மூனறு இரணடு அலலது ஒனறையாவது விருமபுவானோ அவனுககுத [1]தனனைசசோநத பொருள இலலைஎனறு அறிபவேணடும தமம, தியாகம, தவறாமை இவைகளில மோக்ஷமானது நிலைததாயிருககிறது இவைகள பரம் மததை ப்ரதானமாகவுடையவாகளும விதவானகளுமான பராமமணர் களுககுரியவைகள உளளதோ இலலாததோ [2]பிறரைததூஷிபபது பிராமமணனுககுச சொலலபபடவிலலை எநதமனிதாகள இவவிதம செயகினறனரோ அவாகள நரகததில நிலையுளளவாகளாவாகள. மத மானது பதினெடடுததோஷஙகள கொணடது. அவைகளை முனபு நான் சொலலவிலலை. அவை —உலகததிறகுத துவேஷததையுணடு பணணுகிறகாமம, விபரீதமாயிருததல, அஸூயை, பொயயுரைததல, காமம, குரோதம, பரதநதிரனாயிருததல, பிறரைததூஷிததல, கோட சொல்லுதல, தனததைககெடுததல, விவாதம, மாதஸாயம, பிராணி களைப்பீடிததல, பொறாமை, களிததல, அதிவாதம, புததிநாசம, அஸூயையையுணடுபணணுதல் ஆகிய பதினெடடுமாம ஆகையால, புததிமானானவன மததததை அடையககூடாது எபபொழுதுமே இது நிநதிக்கப்படடதாகும. நலலமனமுடைய தனமையிலோ ஆறுகுணஙக ள அறியததககவைகள. (அவைகள யாவையெனில.—) நணப னுககு மகிழசசியுணடாகுமபொழுது (அவனுடைய நணபாகள்) மகிழ்வாா, துனபம வநதபொழுது வருநதுவாா. தனககு [3] மிக்க பிரியமான பொருளையுமகூட (நண்பன்) கேடடால் கொடுக்கிறான்.

---

1 அவன பறறறறவன எனபது

2 ' பிராம்மணனைத தூஷிப்பது சிலாகிககப்படுகிறதிலலை ' எனறும் கொளளலாம. 3 ஸுசிரம எனபது ருசிரம எனறு மாறறப்பட்டது.

எனினும், பரிகதத நகர்கிபோ நரும அவனுகு ணபன் விஷயத கிக கொடிகதத்தகளவை யாகுட. அபபோது சுதத்மான மனமூளை அவன இஷ்டாகமான தனது புத்திராகளாபும ஸமபத்துகளும, ராஜகளாபுட்ட பரிகபட்டம கொடிகதத்தகளவனுகிக திரவியங்களாத நிபாகடசெபதி வுகடாக வலிபபான. 1ஆசையால இகதத்தில போகஙகளை அனுபவிபான 2காடகளுடைய பயனில விநபதத்தபும கொண்படபான கிரிபமூனாவனும குணமூளவனுமான ஸாதஷிகன இவனிடம கொடைபாளியாகிறன. அவவிதமானவன ஐது விஷபஙகளில நாதும பஞ்சபூதஙகளாலுண்டான இநதிரிபஙகளைத தி நபடகிறன இநத்தவமானது 3கேவலமாக ஸமருத்தி (=மிகசகதிறை) புளளதாபினும ஸாதவத்தில நாதும நழுவின வாகளிடம 4ஸஙகபபத்துடன் சேரபபடடு ரித்திபுடன (=சாதாரண நிறைவுடன) கூடினதாகிறது ஸாதபஸஙகலபத்தால (=பிரமமதயானத்தால) யாகஙகள செழிபபடைகினறன. ஆகையால, 5ஓருவனுகு மனத்தினாலேபே (யஜ்ஞம) ஏறபடுகிறது; 6ஓருவனுகு வாகினால ஏறபடுகிறது; 7மறறொருவனுகுக கிரியையினால ஏறபடுகிறது ஸஙகறபத்தில விதத்திபேறற மனிதரை ஸஙகறபமறறவன மிஞ்சுகிறன. தவிரவும, பிராமமணனுகுரிய விசேஷமான வேதஞானத்தையும எனனிடம கேள. பிராமமணன பெரிதாபும யஜமானன பெயருடைய பிரமமத்தை அடைய ஸாதனமாபுமிருகிற இநத யோகசாஸத்திரத்தை(சிஷ்பனுகு) அதபயனம செயவிகவேணடும. விதவானகள(மநுபுசசாஸத்திரஙகளை) சொலலேவேறுபாடுகளனறு சொலலுகினறனர. இநத யோகத்தில இநத உலகமெலலாம இருகிறது. அதனை அறிநதவாகள மோகஷத்தை அடைநதவாகளாகின்றனர. அரசனே! ஸுகிருதகாமத்தினாலேயே பிரமமத்தையடையமாடடான (அகனிஹோத்ர முதலிய) வேதமத்தைத்தான செயயடடும; அலலது, யாகத்தைத்தான செயயடடும; அவிதவானனவன

1 இமமைஇனபத்தில வைராகயம

2 மறுமை இனபத்தில வைராகயம, 'நண்பன விரோயத்தில செயத உதவிகளுப் பிரதிப்பயனை எதிரபாரான' எனறும கொளளலாம.

3 பயனை விரும்பாமற செயயப்பட்டது. 4 பயனில ஆசை.

5 ஸதயஸஙகறபத்தில நிலைத்தவனுகுத தியானத்தால யஜ்ஞம நிறை வேறுகிறது. அதறகு உதாரணம, பிராதாவால கிணற்றில தள்ளப்பட்ட தீர்க்கதபஸ. சலயபாவம் 172-ம பகுதி பாரக

6 நடுத்தரமானவனுகு பிரமமயஜ்ஞமுதலியனைகளின ஜபத்தினால.

7 அதமனுகுக காமாவினால

இதனால மோக்ஷத்தை அடையான. அரசனே! அவன முடிவில் சந்தோஷத்தையும அடையான ஒருவனாக மௌனத்தை உபாஸிக்க வேண்டும மனத்தினாலும சலிக்கக்கூடாது. அப்படியே ஸதுதியினால ஸந்தோஷத்தையும நிந்தையினால ரோஷத்தையும தள்ளவேண்டும அரசனே! இந்த நிலையேயிருப்பவன பிரமமத்தை அடைகிறான. வேதங்களில முறையாக இதைப பார்க்கிறான ஓ! விதவானே! இதை உனக்குச சொல்லுகிறேன.

நாறபத்தாறாவது அதயாயம்.

ஸந்த்ஸுஜாதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸநத்ஸுஜாதர் தத்வோபதேசத் தொடர்ச்சி)

சுத்தமான பெரிய ஜோதியும பிரகாசிக்கின்ற பெரிதான யசஸும தேவாகளால உபாஸிக்கப்பட்டதும ஆதித்யனுக்கு பரகாசத்தை உண்டுபண்ணுவதும எப்போதுமிருப்பதும பகவானுமான அந்தப பரமாதமாவை, யோகிகள நன்கு பார்க்கின்றனர். ஹிரண்யகாப்பரை உண்டுபண்ணி வளரச்செய்வதும, (ஆதித்யன முதலிய) ஜோதிகளின்மத்தியில (அவைகளால) விளக்கப்படாமல (அவைகளை) விளக்கிக்கொண்டு விளங்குகின்றதும எப்பொழுதுமிருப்பதும பகவானுமான அந்தச சுத்தப்பிரமமத்தை யோகிகள நன்கு பார்க்கின்றனர் இந்த ப்ரமமத்தினிடமிருந்தும [1](ஸூக்ஷம) அப்புக்களைப் பிரதானமாகவுடைய [2](ஸூக்ஷம) பூதங்களும அவைகளிலிருந்து [3]ஸ்தூலஅப்புக்களை பரதானமாகவுடைய தேகரூபமான [4]ஸ்தூல பூதங்களும உண்டாயின அந்தத்தேகமத்தியில ஹிருதயாகாசத்தில ஜீவேசுவராகளாகிய இரண்டுதேவாகள ஆசுரயித்திருக்கின்றனர். இவ்விருவாகளையும பிருதிவியையும தேவலோகத்தையும, மாயையற்றதும ஜகத்காரணத்தை வியாபித்திருப்பதுமான பரமமம வகிக்கின்றது. எப்பொழுதுமிருப்பதும பகவானுமான அந்தச சுத்தப்பிரமமத்தை யோகிகள நன்கு பார்க்கின்றனர். சுத்தமான ப்ரமமம இரண்டு தேவாகளையும பூமியையும தேவலோகத்தையும திக்குக்களையும பிரமமாண்டத்தையும வஹிக்கின்றது. அதனிடமிருந்தும திக்குக்கள பரவுகின்றன. நதிகள ஓடுகின்றன.

---

1 மற்றப்பூதங்களோடு கலவாதஜலம். 2 கலவாத பூதங்கள்.
3 மற்றப்பூதங்களோடு கலந்தஜலம். 4 கலந்த பூதங்கள

அளவற்றகாமங்கள உண்டாயின. எப்போழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அநந்தசுகந்தபிரமமதத்தை யோகிகள தனகு பாகின்றனர். நிலையற்றும அழிவுற்ற காமாவேடையதுமான சரீரமாகிற தேரினுடைய கோணகமாகிற சகரத்திலிருகின்ற புலனகளான குதிரைகளை பிரஜாஸ்ருஷ்டனகூடின ஜீவன இருதயாகாசத்திலிளங்குகிறதும ஜரைப்பற்றதுமான பரமமதத்தைக தரிசித்து உறிகின்றன. எப்போழுதுமிருப்பதும பகவானுமானஅநந்த சுகந்தபிரமமதத்தை யோகிகள தனகுபாகின்றனர இதபரமமந்திரினுடையருபமானது இந்தரனதுடைய உவமைபிலிருகிறதில்லை (ஆசை பால). இதன ஒருவரும கணணால பாகமுடியாது வாகால இதயன 1புதியினுமிட 2மனதினாலும 3இருதயதிலாலும அறிகின்றனரோ அவரகள முகந்தர்களாகின்றனர எப்போழுதுமிருபதுமிட பகவானுமான அநந்தசுகந்தபிரமமதத்தை யோகிகள தனகு பாகின்றனர. எந்த ஜீவாகள, சிதகமெனகிற காணைமூகம 1, அதன காரயமான நினைவின ஸ்மூகம 2, ஸ்ரோதர முதலிய ஞானேந்திரிய ஸ்மூகம 3, அதனகாரயமான கேளவிமுதலிய ஞானஸ்மூகம 4, வாகு முதலிய காமேந்திரியஸ்மூகம 5, பேசுதலமுதலிய அதன காரியஸ்மூகம 6, சபதமுதலிய விஷயஸ்மூகம 7, அதறகு ஆதாரமான வாணமுதலிய பூதஸ்மூகம 8, பிராணஸ்மூகம 9, சுவாஸம முதலிய அதன் காரியஸ்மூகம 10, பழைய வாஸனைகளுடம 11, அதன காரயமான புணணியப்பாபகூடடம 12, ஆக இப்பனனிரண்டு கூடடமுடையதும ஆதிதயன முதலிய தேவாகளால காகபபடடதுமான அவிதைபாகிறதினையானமிசயது காமபலனனைதானுபவிகின்றனரோ அவாகள இநதபரமமதத்தினிடம கறபிகபபடடிருகிறகோரமான ஸம்ஸாரதியில ஸஞசரிகின்றனர எப்போழுதுமிருபதும பகவானுமான அநந்தசுகந்தபிரமமதத்தை யோகிகள தனகுபாகின்றனர் தேனீபோலச சுபாவமுட ஜீவன சுகமிலபமே அரைமாதமாயிறைவேறின சந்திராமிருதமாகிற அநந்தத்தினை அநுபவிகிறன. ரஜனன பரமமம அநந்தசஸநிரினை எலலாபபிராணிகளவிஷயத்திலும தெரிவாகுமபடி கறபிதத்தது. எப்போழுதுமிருபதும பகவானுமான அநந்தசுகந்தபிரமமதத்தை யோகிகள தனகு பாகின்றனர. சிறகுகளில்லாத அநந்தஜீவாகளாகிற தேனீகளை பிராமமனநிதேகமாகிற ஸவாணமயமான அஸுவத்தமரத்தையடைந்து அதில பரமாத்மஞான முத

1 புதியின விருத்தியினால 2 மௌனம, ஊஹாபோஹம.
3 இருதயதேசத்தில.

லிய சிறகுகளுள்ளவைகளாகி அவைப்வைகளுக்குரிய திக்குக்களை நோக்கிப் பறக்கின்றன. எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச்சுத்தப்பிரமமத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர் பூர்ணமான ப்ரமமத்தினிடமிருந்து பூர்ணமான ஜீவர்களை எடுக்கின்றனர். பூர்ணமான பரமமத்தினாலேயே பூர்ணமான ஜீவர்கள் செய்யப்பட்டனர் பூர்ணமான பரமமத்தினாலேயே பூர்ணமான ஜீவர்களை ஹரிக்கின்றனர் முடிவில் பூர்ணமான பரமமமே மிஞ்சுகிறது. எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச்சுத்தப்பிரமமத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர். பரமமத்தினிடமிருந்து வாயு வந்தான், அதனிடமே எப்பொழுதும் அடங்கியிருக்கிறான். அதனிடமிருந்து அக்னியும் ஸோமனும் வந்தனர். அதனிடம் பிராணன் பரவியிருக்கிறான் எல்லாம் பரமமத்தினிடமிருந்தே வந்தன்வென்றறிய வேண்டும் அதையதை (தத்னித்தனி) சொல்லச் சக்தர்களாகிறோமில்லை. எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச்சுத்தப்பிரமமத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர். பிராணன் அபானனை அடக்குகிறான். பிராணனை மனோரூபியான சந்திரன் அடக்குகிறான் சந்திரனைப் புத்திரூபனான ஆதித்யன் அடக்குகிறான் ஆதித்யனைப் பரமமம் அடக்குகிறது. எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச்சுத்தப்பிரமமத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர். பரமமமாகிற ஹம்ஸமானது ஸம்ஸாரமாகிற ஜலத்திற்கு மேலே ஸஞ்சரிக்கிறதாயிருந்துகொண்டு ஜீவனாகிற தனது ஒரு பாதத்தை உயர் எடுக்கிறதில்லை அது ஸம்ஸாரத்தில் பரவினதான் அந்த ஒருபாதத்தை எப்பொழுதும் எடுக்குமேயானால் பந்த மோக்ஷங்கள் ஏற்படா எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச்சுத்தப்பிரமமத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர். அந்தராதமாவும் பூர்ணமான அந்தபரமமம் [1]லிங்கசரீரத்தின் சோக்கையினால் கட்டைவிரலளவுள்ளதாகி எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறது. துதிக்கத்தக்கதும் உடபுகுந்து உலகத்தைக் கற்பிக்கின்றதும் ஆதியும் பிரகாசிக்கின்றதுமான அந்த பரமமத்தை மூடர்கள் பார்க்கின்றார்களில்லை எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச்சுத்தப்பிரமமத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர். இந்தப்பரமாதமா சமம் முதலிய ஸாதனமுடையவர்களோ ஸாதனமில்லாதவர்களோ எல்லாமனிதர்களிடத்திலும் ஸமமாக்க காணப்படுகின்றது. இது மோக்ஷத்திற்கும் வேறான ஸம்ஸாரத்திற்கும் ஒரேவிதமாயிருக்கிற அவர்களில் ஸாதனத்துடன்கூடி முக்தர்களானவர்கள் மதுவினுடைய உயர்ந்த

1 சாந்தி பாவம் 788-ம் பக்கம் பார்க்க.

பாகத்தை அடைகின்றனர். எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச் சுத்தப்பிரமமத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர். விதவான விதத்தையினால் இரண்டு உலகங்களையும் வியாபித்துச் செல்லுகிறான். அப்பொழுது அவனுக்கு ஹோமம் செய்யப்படாத அக்னிஹோத்ரமும் ஹோமம் செய்யப்பட்டதாகின்றது [1]பிரமம் விதத்தையானது உனக்கு லேசான தன்மையைச் செய்ய வேண்டாம் பிரமம்ஞானம் ஏற்பட்டும் அதனைத் திராகள் அடைகின்றனர். எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச் சுத்தப்பிரமமத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர் இவ்விதம் ஞானத்தை ரூபமாகவுடைய மனிதன் பரமாத்மாவாகிறான் எல்லாவற்றையும் அடக்குகிற அக்நியையும் அடக்குகிறவனான அவன் ஹ்ருதய குகையிலிருக்கும் ஆத்மாவை அறிகிறான். அவனுக்கு இந்தச்சரீரத்திலே ஆத்மா தெரியாமற்போவதில்லை எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச்சுத்தப்பிரமமத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர் ஆயிரமாயிரம் சிறகுகளை அமைத்துக்கொண்டு மனோவேகமாக (கோடிகல்பகாலம்) பறந்தும் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமான எந்தப் பரமாத்மாவை முழுமையும் காணமாட்டானோ,பகவானும் பழமையாயிருப்பதுமான அந்தப்பிரமமத்தை யோகிகள் பார்க்கின்றனர் இந்த பரமமத்தினுடைய ரூபமானது காணக்கூடிய நிலையிலில்லை. மிகவும் சுத்தமான மனமுடையவர்கள் அதனைப் பார்க்கவும் செய்கின்றனர். அவ்விதமறிந்த விதவான உலகத்திற்கு ஹிதமாகி மனத்தை அடக்க வல்லமை அடைந்து மனத்தால் தாபத்தை அடைகிறதில்லை எவர்கள் (பரமமத்தையடையத்) துறவிகளாகின்றனரோ அவர்கள் முக்தியடைகின்றனர் எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச் சுத்தப்பிரமமத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர் பரமமத்தையறியாத வஞ்சக மனிதர்கள் வஞ்சகமான குருவின் உபதேசத்தாலோ அல்லது ஸ்வேச்சையான தமது நடையினாலோ புதர்களில் ஸர்ப்பங்கள் மறைவதுபோலத் தமமை மறைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். அவர்களிடம் மூடஜனங்கள் மயங்குகின்றனர் அவர்கள் தங்கள் வழிப்படியே நரகபயம் உண்டாகும்படி அந்த மூடஜனங்களை மயங்கச் செய்கின்றனர். வஞ்சகர்களால் அறியப்படாமலிருப்பதும் பகவானும் ஸநாதனமுமான பிரமமத்தை யோகிகள் பார்க்கின்றனர். நான் அஸத்தான தேகம் முதலியவையாகச் செய்யப்படவில்லை. எனக்கு மரணமுமில்லை ஜனனமுமில்லை. மோக்ஷம் ஏது? ஸத்தியம்போல

[1] பரம்மவித்தையை அடையாமல் நீ அற்பனாகவேண்டாமென்பது கருத்து.

விளங்குகின்ற ஆகாய முதலிய உலகமும் பொய்யான ஸவப்னப்பிரபஞ்சமும் எனனிடம் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன காரியத்திற்கும் காரணத்திற்கும் 'நானொருவனே காரணம்' என்று அறிகிறயோகிகள் எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச் சுத்தப்பிரம்மத்தை நன்கு பார்க்கின்றனர் மனிதர்களிடத்தில் இந்தப் பிரம்மமானது நல்ல கர்மத்தினாலோ கெட்ட கர்மத்தினாலோ வேறுபாடுள்ளதாகக் காணப்படுகிறதில்லை இது மோக்ஷத்திலும் வேறுபாடில்லாததென்று அறிய வேண்டும். இவ்வித யோகத்துடன் கூடினவனாகிப் பிரம்மமாகிற அந்த மதுவை அடைய விரும்பவேண்டும் எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவானுமான அந்தச்சுத்தப்பிரம்மத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர் நிந்தைகளானவை இந்தப்பிரம்மவித்தினுடைய மனத்தைத் தபிக்கச்செய்கிறதில்லை அதயயனம் ரெய்யாமலிருப்பதும் அகனிஹோத்திரஹோமம்செய்யாமலிருப்பதும் இவனுடைய மனத்தைத் தபிக்கச்செய்கிறதில்லை பிரம்மவித்தையானது யோகிகள் அடைகின்ற அந்த ஞானத்தை இவனுக்குச் சீக்கிரம் உண்டு பண்ணுகிறது எப்பொழுதுமிருப்பதும் பகவனுமான அந்தச் சுத்தப்பிரம்மத்தை யோகிகள் நன்கு பார்க்கின்றனர் இவ்விதம் எவன் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தன்னுடைய ஆத்மாவை நன்கு பார்க்கின்றானோ அவன் அதன் பிறகு மற்றவர்கள் மற்ற வஸ்துக்களில் பற்றுள்ளவர்களாயிருக்கையில் ஏன் துக்கிப்பான்? நான்கு பக்கத்திலும் த்துமபி வழிகின்ற பெரிதான தடாகத்தில் எப்படி மற்றத் தடாகமுதலியவிடத்தில் செய்துகொள்ளும் காரியம் எல்லாம் செய்துகொள்ளக்கூடுமோ அப்படியே ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்கு வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லாஸாதனத்தாலுமுண்டாகும் பயனும் கிடைக்கின்றது பூர்ணமும் மஹாத்மாவும் ஜனனமற்றதுமான பரம்மம் கட்டைவிரலளவுள்ளதாக இருதயத்தில் நன்குபுகுந்து இராப்பகல் சோம்பலின்றி ஸஞ்சரித்தும் காணப்படுகிறதில்லை. விதவான அதனைக் கருதியறிந்து தெளிந்தவனாயிருக்கிறான் நானே, எது உள்ளதோ, எது இல்லாததோ, எல்லாவற்றிற்கும் தாயும் தந்தையுமாகக் கருதப்பட்டேன் நானே அந்தராத்மாவுமாகிறேன். நானே புத்திரனுமாகிறேன் நானே கிழமான பிதாமஹரும் பிதாவும் புத்திரனும் ஆகிறேன் ஓ! பாரத! நீங்கள் என்னது ஆத்மாவிலேயே இருக்கின்றீர்கள் நீங்கள் என்னுடையவர்களில்லை நான் உங்களுடையவனில்லை எனக்கு ஆத்மாவே ஸ்தானம். என்னுடைய ஜனமத்திற்கு ஹேதுவும் ஆத்மா நான் குறுக்கும் நெடுக்கும்

விபாபிதகவன ரழவாக ஸ்திதிபை உடையவன, ஜனனமறறவன; சோமபனினறி ராபபகல ஸஞசாகனறவன பானை மனனயநிநது திதனிவடைதவனபி நகநிரன ஆதமா அணுவுகதும அணுவாகி கலல டனமுடைபதாகி எலலாப பிராணிகளிடகதிலும விதிதிருகனைபது உலகதநிலுப பிதாவாபிருகறி அதத ஆத மாவை ஸ்தானகவா எலலாபபிராணிகளுடைய இருதபகமலதகிலு மிருபபதாக அறிகினறனர்' எனறுசொனனா

ஸநத்ஸுஜாதபர்வம் முற்றிற்று.

நாறபத்தேழாவது அத்யாயம்

யாஸ்நதிபர்வம்

(திருதராஷ்டிரன்முதலியோர் ஸபைபிற்கூடியதும், ஸஞசயன் வந்து கோவிநதர் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லியதும்)

இவவிதம ஸநதஸுஜாதரோடும புதிமானன விதுரரோடும (கதைபைச) சொலலிகொணடிருகையில அரசனுககு அநத இரவா னது கழிநதது. அநதராதிரியானது விடிநதபொழுது, அநத எல்லா அரசகளுமே ஸுதனன ஸஞசயனைப பாரகக விருபபத தால ஸுதாஷ்டடைநதவாகளாகி ஸபைபை அடைநதாகள. ஓ! அர சரே! திருதராஷ்டிரனமுதலிய எலலா நட அமமபாநளகளோடு கூடி யவையான பாணடவாகளுடைய வாரததைகளை கேடகவிரும்பி, கப மானதுட, 1ஸுதையால வெளுபபாயுட விரிவாயுமுளளதுட, பொன் மயமான முகபபுகளால அலஙகரிகபபடடதும, சநதிரனுக்கு நிக ரான காநதியுடையதும, மிகவும அழகாயிருபபதும, சநதன ஜலத தால தெளிகபபடடதும, ரமணீயமானவைகளும பொனமபமானவை களும மரததால செயபபடடவைகளும ரதினஙகள இழைததவை களும தநதஙகளால செயதவைகளும கலலவிரிபபுளளவைகளும் மேறகடடியுளளவைகளுமான ஆஸனஙகளால விரிகபபடடதுமான ஸபையை அடைநதாகள. ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிஷ்மரும துரோணரும கிருபரும சலலியனும கிருதவாமாவும ஜயதரதனும

---

1 சுதை - சுண்ணமபு, ஸுதைபோல வெளுதததது, ரஜதமயமெனறுங் கொள்ளலாம்.

அஶவத்தாமாவும் விகர்ணனும் ஸோமதத்தனும் பாஹ்லிகனும் பேரறிவாளரான விதுரரும் மகாரதனான யுயுதஸுவும் சூராகளான எல்லா அரசாகளும் சோந்தவாகளாகித திருதராஷ்டிரனை முன்னிடடுக் கொண்டு சுபமான அந்த ஸபையை அடைந்தார்கள் ஓ! அரசரே! துச்சாஸனனும் சித்ரஸேனனும் ஸுபலபுத்திரனான சகுனியும் துர்முகனும் துஸ்ஸஹனும் கர்ணனும் உலூகனும் விவிம்சதியும் கௌரவாகளுக்கு அரசனும் பொறாமையுடையவனுமான துரியோதனனை முன்னிடடுக்கொண்டு, தேவாகள் இந்திரஸபையை அடைவதுபோல அந்தஸபையை அடைந்தார்கள். ஓ! அரசரே! நானகு பக்கத்திலும் பிரவேசிக்கின்றவாகளும் இருப்புலக்கைபோன்ற கைகளையுடையவகளுமான சூராகளாலே அப்பொழுது அந்த ஸபையானது, [illegible] களால் மலையினதுகை விளங்குவதுபோல, விளங்கிறது. பெரிய விலலுடையவாகளும் பெரிதான பராக்கிரமமுள்ளவாகளும் ஸூர்யனுக்கு நிகரான காந்தியுடையவாகளுமான அவாகளெல்லாரும் ஸபையில் பிரவேசித்து விசித்திரமான ஆஸனங்களை அடைந்தார்கள். ஓ! பாரதரே! அந்த எல்லா அரசாகளும் ஆஸனத்திலிருக்கும்பொழுது வாயிலகாவலன், 'எவன பாண்டவர்களைக் குறித்துச் சென்றானோ அவன ரதத்துடன வருகிறான். நமமுடையதூதன நன்றாக இழுக்கிறவைகளான குதிரைகளாலே வேகமாக வருகிறான்' என்று ஸூதபுத்திரனவந்ததைத் தெரிவித்தான். குண்டலங்களுடையவனான அவனோ சமீபத்திலவந்து சீக்கிரமாக ரத்தத்திலிருந்து இறங்கி, மகாதமாக்களான அரசாகளநிறைந்த ஸபையில் நுழைந்தான். ஸஞ்சயன், 'ஓ! கௌரவாகளே! பாண்டவாகளிடம் சென்று வந்துசேர்ந்தேன். அதனை அறியுங்கள் பாண்டவாகள் வயதிற்குத் தக்கபடி கௌரவாகளெல்லாரையும் கொண்டாடினார்கள்; பெரியோர்களை நமஸ்கரித்தார்கள். தோழாகளைத் தோழாகள் பூஜிப்பதுபோலப் பிராயத்துக்குத் தக்கபடி பூஜைசெய்து, பாண்டவர்கள் திரும்பவும் வினாவினார்கள். நான திருதராஷ்டிரரால முன கட்டளையிடப்பட்டு இங்கேயிருந்துபோய்ப் பாண்டவாகளை அடைந்து, அப்படியே சொன்னேன். அதில் ஒன்றும் விடப்படவில்லை' என்று சொன்னான். *

*இதற்குப்பின் இந்த அதயாயம் முழுதும் அதிகபாடம்.

திருதராஷ்டரன், 'அப்பா! ஸஞ்சய! பலம் தளர்ந்தவரும் புத்தங்களை நன்றாக நடத்துகிறவரும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களின் உயிரை நாசம் செய்பவரும் மகாத்மாவுமான ஜநார்த்தனர் சொன்ன வாக்கியத்தை அரசர்கள் மத்தியில் உன்னைக் கேட்கிறேன்' என்று சொன்னான் ஸஞ்சயன், 'அரசரே! நான் கணுக்கால்களவரை வஸ்திரமுடுத்தவனும் சுத்தியுள்ளவனும் கைகளைக் குவித்தவனும் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான (கிருஷ்ணாஜுனர்களிடம்) தெரிவிக்கப்பட்டவனுமாகி அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்தேன் எந்த இடத்தில் கிருஷ்ணாஜுனர்களும் லாவண்யமுடையவர்களான திரௌபதியும் ஸத்தியபாமையுமிருக்கின்றனரோ, எந்தவிடத்தில் மனிதருட்சிறந்தவர்களான கிருஷ்ணாஜுனரிருவரும் ரத்தேன் பூந்தேன்களால் புஷ்டியையடைந்தவர்களும் சிறந்த சந்தனத்தால் பூசப்பட்டவர்களும் மாலைசூடினவர்களும் சிறந்த வஸ்திரமுடைய அங்கங்களுடையவர்களும் சிறந்த பணிபூண்டவர்களுமாகி அநேக ரத்தினங்களால் பலநிறமுடையதும் பொன்மயமும் பலவகை விரிப்புக்கள் விரிக்கப்பெற்றதுமான சிறந்த ஆஸனத்திலிருக்கின்றனரோ அவ்விடத்தில் அபிமன்யுவும் நகுல ஸஹதேவர்களும்கூட்டப் போவதில்லை ஜனார்த்தனரோ, ஸத்தியபாமையின் மடியைத் தலையணையாகச்செய்து சயனித்திருக்கிறார் கேசவருடைய பாதங்களை அர்ஜுனனுடைய மடியை அடைந்தவைகளாக்கண்டேன் அர்ஜுனனுடைய இரண்டு பாதங்களும் சுபையான திரௌபதியின் மடியை அடைந்தவைகளாயிருந்தன பார்த்தனுடைய ஸந்தோஷத்துடன் ஸவாணமயமான பாதபீடத்தை (எனக்கு) அளித்தான் என்பொருட்டு இரண்டு தாஸிகளால் கொண்டுவரப்பட்ட (அதைக் கையால்) தொட்டுவிட்டுப் பூமியில் உட்கார்ந்தேன். உயர்முகமான ரேகைகளால் அடையாளம் செய்யப்பட்டவைகளும் சுபமான லக்ஷணங்களுடையவைகளும் பாதபீடத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவைகளுமான அர்ஜுனனுடைய பாதங்களைச் சிறந்தவர்களான வேலைக்காரிகளிருவர்களும் தரித்தார்கள் எனக்கு (சசெய்தஉபசார) காரியங்களில் கொஞ்சமேனும் கலமஷமில்லை. நிச்சயம் ரகஸ்யத்தில் ஸ்திரீரத்னங்களுடன் சேர்ந்த அவர்கள் என்னிடம் பேசினார்களாதலால் எனக்குப் பெரிதான ஆச்சரியமுண்டாயிற்று எனக்கு மிகுதியான (ஆனந்தக) கண்ணீர் உண்டாயிற்று. சேர்ந்திருந்தவர்களான அவ்விருவர்களையும் பார்த்துவிட்டு (என்னுடைய) ரோமங்களும் சிலிர்த்தன. பசுமை நிறமுடையவர்களும் பருத்தவர்களும் தருணர்களும் யானைகள்போல் மிகவுமுயர்ந்தவர்களும் ஒருபடுக்கையை அடைந்தவர்களுமாயிருப்பவர்களைப் பார்த்த பிறகு, பெரிய பயமானது என்னை அடைந்தது அவ்விடத்தில் ஆண்மையிற்சிறந்தவர்களான அவர்களைப்பார்த்துவிட்டு, உடனே இந்த நரநாராயணர்களிருவரும் எவருடைய உத்தரவை அடைந்தவர்களாயிருக்கின்றனரோ (அந்த) தாமராஜருக்கு எண்ணினது ஒன்றும் அடையமுடியாததில்லையென்று நினைத்தேன் வஸ்திரத்தால் போர்த்தப்பட்டு அன்னபானங்களால் உபசரிக்கவும்பட்டேன். உபசாரத்தையடைந்த நான் சிரத்தில் அஞ்சலியைச் செய்துகொண்டு நீங்கள் சொன்ன செய்தியையும்

தெரிவிததேன. பிறகு, தனஞ்சயன விறபிடிததுப் பழகிய காத்தினாலே கீர்த்தி பெற்றவரான கேசவருடைய லக்ஷணஙகளபொருநதிய ஒரு பாததைத மடக கினான. திவவியமான ஆபரணஙகளால அலஙகரிககப்படடவரும இநதிரனுககு நிகரான வீரயமுடையவருமான கேசவா இநதிரனுடைய தவஜமபோல் எழுந் திருந்து உடகாரந்து எனனை நோக்கிச் சொனனா பேசுகிறவாகளில சிறநதவ ரான அவா சொலலுவதறகு உசிதமும தாாததராஷடிராகளைத தூலிகி[illegible] ஆரமபததில மிருதுவும மிகக கடுமையுமான வாாததையை எடுததா[illegible]திமா னான அவா வெளியில ஸஞசரிககினற பிராணன போனறவனும [illegible]த்தைச செய்கிறவனும் பிரியனுமான அரஜுனனுடைய புததியைக கலகொணடு வாாததையை எடுததா. உசனததை அறிகினற அவருடைய வமானது எழுத்திலககணப்படி உச்சரிககப்படும் அக்ஷரங்களுடன கூடினதும்ந்ததும், மனததிற்குச சந்தோஷததைச செய்கிறதும் பிறகு, மனததைசவதுமாயி ருந்தது. (எவவிதமெனறால) மாதவா, 'ஸஞசய! க்ஷததிரியாகளுய ஸபை யையடைநது கௌரவாகளில பெரியவரான பீஷ்மரும புததிமானுதுரோண ரும் கேட்க இந்த வாாததையைச சொல்லு. பாணடவாகளிடததில ருளகளை விடுஙகள. காமததாலுணடான ஸுகததை அடையுஙகள பிரகளுககு ருப பிரியததைச் செயயுங்கள் அரசரான தாமபுததிரரோ, வெலவதில விரைவு படுகிறா. பலவிதமான யாகஙகளால பூஜியுஙகள். தக்ஷிணைகளைக கொடுஙகள். புததிராகளோடும் பததினிகளோடும ஸநதோஷததை அடையுங்கள. உங்க ளுககுப் பெரிதான பயம வநதுவிட்டது. துரௌபதியானவள் நெடுந தூரததில் வஸிப்பவனான எனனை புததேசித்து, 'கோவிந்தா' எனறலறி னதானது வட்டியேறினகடனபோல எனமனததிலிருநதும விலகுகிறதிலலை. தேஜோமயமும அதிககிரமிககமுடியாததுமான காண்டீவமெனகிற விலலை யேந்தியவனும் எனனை ஸஹாயமாகவுடையவனுமான தனஞ்சயனுடன உங்க ளுககு வைரம நேரிட்டுவிட்டது' எனறு சொனனா. அவருடைய இந்த வாாத்தையைககேட்டு உமது புத்திரனுடைய மிகுகினற லோபததையும பார்தது, எனக்குப பெரிதான பயம் வந்துவிட்டது மநதனான (துரியோத னன) பீஷமரையும துரோணரையும அடுததிருப்பதினாலும் காணனுடைய தறபுகழ்ச்சியினாலும் ஸோமனுககும இநதிரனுககும ஒபபானவாகளான அந்த வீரர்களை அறியவிலலை' எனறு சொன்னான.

நூறத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்தி பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஞ்சயன் கிருஷ்ணரைப் புகழும் அர்ஜுனன் பேச்சை விரித்துக் கூறியது)

திருதராஷ்டிரன், 'ஸஞ்சய! ஐயா' தளர்தபதத்தையுடைய வனும் புததங்களருகத காபகனும கெடடமனமுளளவாகளின உபிரை ரசம செயபவனும மகாதமாவாடான தனஞசயன, அரசகளின மத திபிலி எனன சொலலினா ரொனனார்' (அதறகு) உனனிக கேடகி றேன்' எனறான ஸஞசயன, 'புததம பெரபபோகிறவனும மகாதமாவும தனஞசயனுமான அரஜுனன யுதிஷ்டிரருடைய அனு மதியினமேல கிருஷ்ணன கேடடுக்கொணடிருகையில சொனன தான இநத வாதத்தையாக துரியோதனன கேடகவேணடும. திரனும தனபுஜபலத்தை அறிநதவனுமான கிரீடியானவன புத தநதில் அஞசாதவனும புதம செயபபோகிறவனுமாகி வாஸு தேவரின் சமீபதில எனறுசொலலி, 'ஈது' எனறுடன எப்பொழுதும புதமசெயய விருமபுகிறவனும மநதபுதியுளள வனும காலமுடிவை அடைநதவனும மிகமூடனும கெடட பேச சுகளைப் பேசினவனும துராதமாவுமான ஸுயோதனன கேட டுகொணடிருகுமபோது கௌரவாகளினமநதியில துரியோதனனை நோகசசொலலு. பாணடவாகளுடன யுதநதிபாக வரவழைகபப டட அரசாகளும கேடடுகொணடிருகையில எனனல சொலலப படட வாதத்தையும முழுமையும உளளபடி மநதிரியுடனகூடின அர சனைக் கேடகசசெயவாய' எனறு சொனனான எபபடி சசயமாக வஜ்ரபாணியான இநதராஜனுடைய (வாதத்தை) மலலாததேவா களும கேடகவிருமபுகிறாகளோ அபபடியே பாணடவாகளுட ஸ்ருஞ சயாகளும கிரியுமல சொலலபபடட சிறநதபொருளுளள வாத தையை விருமபிக கேடபாகள யுதம செயயபோகிறவனும காணடீவமெனகிற விலலியுடையவனுமான அரஜுனன சநதாமரை மலர்கணபோனற நேதரஙகளையுடையவனுக இவவிதம சொனனான. 'அஜமீடவமசததில பிறநதவரும அசருமான யுதிஷ்டிரருடைய ராஜ யதைதத திருதராஷ்டிரரின புதிரன விடாமலிருபபானேயானால அவர்களுகுப பீமஸேனரரஜுனராகளோடும நகுலஸஹதேவாகளோ டும வாஸுதேவரோடும ஆயுததை ஏநதிய ஸாதியகியோடும திருஷ்டதயுமனனோடும சிகணடியோடும கெடுகக நீயிததமாதிரத

தில் பூமியையும ஸ்வாக்கததையும எரிககின்றவரும இநதிரனுககுச் சமானருமான யுதிஷடிரரோடும யுததமநோவது திணணம. திருத ராஷடிர புததிராகளாலே முனனனுபவிககபபடாத பாவசசெய்கை யானது செய்யபபட்டிருககிறதெனபது நிசசயம. துரியோதனன அவாகளோடு யுததமசெயய நினைககிறானேயானால பாணடவாக ளுடைய எலலாவிஷயமும நிறைவேறிவிடடது பாணடவனுடைய தனநிமிததமாக நீ அதை (=யுதததை)ச செயயாதே நீ அபிபபிரா யபபடடால யுதததை அடையககடவாய துரததபபடடவரும தர்மததைச செயகிறவருமான பாணடவா வனததில துககததுடன கூடிய எநதசசயனததில வஸிததாரோ மிககதுககமுடையதுமஅனாத தமும கடைசியுமான அநதப படுககையைத துரியோதனனானவன உயிரைவிடடு அடையடடும [1]துஷடசிததமுளளவனும நியாயமில லாத செயகையுடையவனுமான துரியோதனன, லஜஜையினாலும ஞானததினாலும தவததினாலும அடககததினாலும சௌயததினா லும தாமரக்ஷணததினாலும தனததினாலும கௌரவாகளையும பாண டவாகளையும அதிகரிததிருநதான. கபடமாகச செயயபபடடதை அடைநதவரும உணமையுரைககிறவரும கரைகடநது கிலேசததை அடைநதவருமான எஙகள அரசா, அமைதி, நோமை, தவம, அடக கம, தாமரக்ஷணம, பலம இவைகளால பொறுககிறவராயிருநதார. எபபொழுது அடககப்பட்டமனததையுடையவரும மூததவருமான பாணடவா, முனஎணணமமாறின மனமுடையவராகிப பலவருஷமாய அடககப்பட்டதும மிககோரமுமான கோபததைக கௌரவாகளி டததில செலுததுவாரோ அபபொழுது துரியோதனன யுதததைக குறிததுத தாபததைபடைவான யுதிஷடிரா விருததியடைநததும ஜவலிததுமான அக்கினிபோலக கோபததால ஜவலிததவராகிக சேரடைககாலததில தீயானது கூளததை எரிபபதுபோலத துரியோ தனனுடைய சேனையை அடுததுபபாரதது எரிககபபோகினறா எபபொழுது, துரியோதனன, தேரிலிருபபவனும கதையைக கையிலுடையவனும கோபமாகிறவிஷததைக ககுகிறவனும பொறு தவனும பயஙகரமான வேகததையுடையவனும பாணடவனுமான பீமஸேனனைப்பாரபபானோ அபபொழுது யுதததைப்பறறி வருநது

---

1 'துராத்மாவும அனனியாயச செயகையுடையவனுமான துரியோத னன எநத ஜனஙகளுககுத தலைவனாயிருநதானோ அவாகளை லஜஜை, அறிவு, தவம, அடககம, சௌயம், தாமரக்ஷணம, தனம இவைகளுடனகூடின பாணட வாவசம் செயவாய' எனபது பழையவுரை.

வான். எப்பொழுது, சேனையின முன செலலுகிறவனும் கவசம்பூணட வனும தலலகஷணமுடைபவனுட பதைவாகரில வீரர்களைக கொலலு கிறவனும சேனைபை அழகுகிறவனும யமனுகுகிகாப்பானவனுமான பிமஸேனனைப பாரபபதினு அப்பொழுது அதிக காயமிகாண்ட அவன [1](தானதிசானன) வாரதைதபை நினபடான எபபொழுது, பிம ஸேனனால அடகபடுதகாரபபடடைகெரட பாவதகளின கொடி மூடிபால விளஙகுகினறமைபோல மடிதகட உடலகளாலும குடஙகளாகிகாணடு சிதரிகிடபால ரதகதைதக கருதினற வைகருமான பாணகளைப பாரபபதினு அபபொழுது துரியோதனன யுதத்தைபபறறி வருதுவான எபபொழுது, கதாபாணியும பயக கரமான நபமுடையவனுமாய பிமனனவன, பெரிய சிஙகமானது பசுகளலிபுகுநது கொலலுவதுபோலத திருதராஷ்டரபுதிராகளை யடைநது கொலலுவானு. அபபொழுது, துரியோதனன யுதத தைபபறறி வருதுவான பெரிதான படமேறபடடபொழுது பய மிலலாதவனும படைகளைப் பினறவனும புதத்திலபைகை படைபைகொணடகுகிறவனும சூரனுமானாயினன, ஒருதாசாணிட எதிரறற தேரகூடடஙகளையும காலாகளினகூடடஙகளையும கதை யால எதிரதது அடிகிறவனும வேகதால அனேகம சேனைகளை முறிக கிறவனுமாகிக கோடாலியால வனதைதவெடடுகிறவனபோலத துரி யோதனனபடையை எபபொழுது வெடடுவானு அபபொழுது துரி யோதனன யுதத்தைபபறறி வருதுவான. தீயினால எரிகபபடட கூரைவீடுகிறைநத கிராமதைதபபோல, பிமஸேனனால சஸ்திரஜவாலை யினால எரிகபபடட தாரதராஷ்டராகளையும, இபபடி தீயினால எரி கபபடட வீளைநதபயிரைபபோல எரிகபபடடதும தாரதத்தில துரத் தபபடடதும வீராகளமடிநததும சேனபதியிழநததும பயததால பிடையடைநததும திருமபியதும பெருமபாலும [2]தைரியமிலலாத வீராகளுடையதுமான தனது விரிவானசேனையையும பாரதது, உடனே துரியோதனன யுதத்தைதக குறிதது வருதுவான். எபபொழுது, பலவிதமாக யுததம செயகிறவனான நகுலன [3]கிறநத அஙகஙகளுளள (வீராகளுடைய) பகஙகளில வலமாகச சுறறு

---

1 'நூறுபேரையும வதைகிறேனென்று பீமனசொனன' எனறும கொளளலாம. 2 வேறுபாடம

3 'ரதிகாகளுள கிறநதவனும விசிதரமாக யுததம செயபவனுமான நகுலன எப்பொழுது ஸாமாதியததால தலைகளை (அறுதது) குவிபபானோ, ரதிகாளைக கூட்டமாகச் செயவானோ' எனபது பழையவுரை

வானோ, ரதிகர்களில சிறநதவனான அவன ரதிகாகளையும கூட்டமாகச செயவானோ அப்பொழுது துரியோதனன யுதததைக குறிதது வருநதுவான. ஸுகததிறகுத தககவனான நகுலன வெகு காலம வனஙகளில துககமான படுகைகையில படுததை (நினைதது, எப்பொழுது), கோபததையடைநத ஸாபபமபோல (கோபமாகிற) விஷததைக ககுவானோ அபபொழுது துரியோதனன யுதததைபபறறி வருநதுவான ஸூத! அரசாகளுடன யுதததிறகாகத தாமராஜரால உததரவு அளிககபபடடவாகளும சரீரததை வெறுததவாகளும பிரகாசிககினற ரதஙகளுடன சேனையை எதிரததுப பாயகிறவாகளுமானவாகளைப பாரததுவிடடுத துரியோதனன யுதததைபபறறிவருநதுவான கௌரவனானவன சிசுககளும அஸதிரஙகளை அபயஸிததவாகளும பெரியவாகள போலவிளஙகுகினறவாகளுமஉயிரகளைவெறுததுக கௌரவாகளை வளைககிறவாகளுமான உப்பாணடவாகளான ஐநது சூரர்களையும எபபொழுது பாரபபானோ அபபொழுது துரியோதனன யுதததைக குறிதது வருநதுவான எபபொழுது, ஸஹதேவன அஸுராகளை நாசம செயவதறகாக இநதிரனபோல ஸுவாணமயமான நக்ஷததிரஙகள பதிததும அடஙகினவைகளான சிறநத குதிரைகளுடன கூடியதுமான ரதததில ஏறி அமபுகளுடைய கூடடஙகளாலே அரசாகளுடைய தலைகளை உருடடப போகிறானோ அபபொழுது பெரிய பயமானது நேரிட, தேரிலிருபபவனும வளைததுவருகிறவனும யுதததினிமிததம அஸ்திரஙகளைக கறறவனும எலலாத திககுககளிலும வநதுவிழுகிறவனுமான அவனைப பாரததுவிடடுத துரியோதனன யுதததைககுறிதது வருநதுவான. எபபொழுது, லஜஜையுடையவனும ஸமாததனும மெயபேசுகிறவனும மிகக பலமுளளவனும எலலாத தாமஙகளுடனுங கூடினவனும (போரை) விரைவாகச செயகிறவனும வேகமுடையவனுமான ஸஹதேவன, ஸஙகுல யுதததில சகுனியை எதிரதது ஜனஙகளை உருடடபபோகிறான எபபொழுது, பெரிய விறகளையுடையவாகளும சூராகளும அஸ்திரஙகளைப பயினறவாகளும தோசசணடையில் வலலவாகளும கொடிய விஷததையுடைய ஸாபபஙகளைபபோல வருகிறவாகளுமான துரௌபதியின புததிராகளைப பாரபபானோ அபபொழுது துரியோதனன யுதததைக குறிதது வருநதுவான எபபொழுது, பகைவீரர்களைக கொலலுகிறவனும கிருஷ்ணனுககு ஒபபானவனும அஸ்திரஙகளை அபயஸிததவனுமான அபிமன்யுவானவன பகைவாகளிடததில [1]சரஙகளால

[1] சரம=ஜலம; அலலது, பாணம்

மேகமழைபோல பொழிகிறவனுக்கு, கலகத்தாலேனு அபிமழுது துரியோதனனை புத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான் எப்பொழுது, பாலனுடைய கருணையுடைய விரமுடையவனுடைய பகைவரின் படையில் மிருகபுலிபோல்ப பாடுகிறவனுடைய இந்திரனுக்கு நிகரானவனுடைய அஸ்திரங்களைப் பின்பற்றுவானான அர்ஜுனனுடைய புதல்வனுடைய பாலபாரதனு அபிமழுது துரியோதனனை புத்தத்தைக் குறித்து வருந்துவான் எப்பொழுது, மிகவும்கழுடையவர்களும் கருணைகளும் ஸ்டாத்தர்களும் சிங்கத்திற்குச்சமமான விரமுடைய வர்களுமான பரபுரர்களால் சைனியத்துடனும் திருதராஷ்டிரன் புதல்வர்களை எதிர்வாங்கினார் அபிமழுது துரியோதனனை புத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான் எப்பொழுது, மிருகர்களும் மகாரதர்களுமான விராடனும் துருபதனும் ஒவ்வொரு நிசேனபுடன் தனித்தனி எதிர்த்துச் சென்றுகிறவர்களாகிய சென்னபுடன்கூடிய திருதராஷ்டிரபுதல்வர்களைப் பாபபர்களாகினார் அபிமழுது, துரியோதனனை யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான் எப்பொழுது, படைசகலர்கள் பலனுவனை துருபதன் சடலில் தெரிந்து கோபங்கொண்டு ஜலலிருந்தும் விடுபட்டசரங்களாலே காளையர்களுடைய தலைகளை வெட்டுகிற கோபவாலனு அபிமழுது துரியோதனனை யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான். எப்பொழுது, விராடன பகைவர்களில் விராகளைக கொலலுகிறவனுக்கு குரூரமிலலாத ரூபத்தையுடையவர்களான மச்சதேசத்தாராகளுடன தேர்களுக்கிடையில பகைவர்களுடைய சேனையில் நுழைவானனு அபிமழுது துரியோதனனை யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான். எப்பொழுது, மச்சராட்டுகுத்தலைவனும் குரூபமிலலாமல் சிறந்தகானரூபமுடையவனும் தேராளியும் பாண்டவர்களுக்கு மிகுந்தபிரியமான கவசம பூண்டவனுமான விராடனுடையமூதபுதல்வனை எதிரில பாப்பானனு அபிமழுது துரியோதனனை யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான். கௌரவர்களில் மகாவீரரும சந்தனுவின புதல்வருமான பீஷ்மர் சிகண்டியினால யுத்தத்தில் கொலலப்பட்டபினபு, ஒருபொழுதும சத்துருக்களை எங்களுக்கு தாங்க மாட்டார்கள். இதனைச சந்தேகமினறி உண்மையாகச சொல்லுகிறேன எப்பொழுது, சேனையால் சூழப்பட்ட சிகண்டி தேராளிகளைத் தேடிக்கொண்டும நிவயமான குதிரைகளாலே தேர்க்கூட்டங்களை கொறுக்கிக்கொண்டும தேருடன பீஷ்மரைத்தாபபானனு அபிமழுது துரியோதனன் யுத்தத்தைக்குறித்து வருந்துவான். எப்பொழுது, ஸ்ருஞ்சயர்களுடைய படையின முனபாகத்தில் விளங்குகிறவ

னும புததிமானான துரோணரால ரகஸயமான அஸதிரததை உபதே சிககபபடடவனுமான திருஷடதயுமனனைப பாரபபானோ அப பொழுது துரியோதனன யுததததைககுறிதது வருநதுவான எப பொழுது, ஸேனாதிபதியும அளவறற வலலமையுடையவனுமான அவன பாணஙகளால திருதராஷடர புததிராகளை அடிபபவனும பகைவாகளைத தாஙகுபவனுமாபத துரோணரைப போரில எதிரப பானோ அபபொழுது துரியோதனன் யுததததைக குறிதது வருநதுவான ஸோமகாகளில சிறநதவனான அவன, அகாரியங களில லஜஜையுடனகூடியவனும புததிமானும பலவானும நலல மனமுடையவனும திருவுடையவனுமாயிருபபவன. எவா களுககு விருஷ்ணிகளில சிறநதவரான அநதக கோவிநதா நாயக ராவாரோ (அவாகளைத தவிர) மறறபபணகவாகள அவனை ஒருகாலும தாஙகமுடியாதவராவா உலகததில யுததததில எதிராளியிலலாத வனும ரதததிலிருபபவனும சினிககுப [1]பேரனும மிகக பலமுடைய வனும பயமிலலாதவனும, அஸ்திரஙகளைக கறறவனுமான ஸாததிய கியை ஸஹாயமாக வரிககிறோம (ஆகையால), 'யுததததை வேண் டாதே' எனறு இதனையும சொலலு விசாலமான மாாபுடைய வனும நீணடபுஜஙகளுளளவனும பகைவாகளை அரைககிறவனும யுத ததில நிகரறறவனும சிறநத அஸதிரஙகளை அறிநதவனும் சினிக குப [2]பேரனும பனையளவான விலலுடையவனும மகாரதனும பயம நீஙகினவனும அஸதிரஙகளில பழகினவனும சினிகளுககு அதிப தியுமான இவன எபபொழுது எனனால தூணடப்பட்டுச சரஙகளால பகைவாகளமேல மேகமபோலப பொழிகிறவனும பகைவாகளைக கொலலுகிறவனுமாகிச சிறநதவாகளான வீராகளை மூடுவானோ அப பொழுது துரியோதனன யுததததைபபறறி வருநதுவான. நீணட கைகளுடையவனும உறுதியான விலலுடையவனும மகாதமாவு மான அவன எபபொழுது யுததம செயவதறகாகத தைரியத தைக காணபிபபானோ, அபபொழுது, பகைவாகள போாமுகததில இவனிமித்தமாகச சிஙகததின வாஸனையை முகாநது பசுககள நடுஙகு வதுபோல நடுஙகுவாாகள நீணடகைகளுடையவனும திடமான விலலுடையவனுமான அநதமகாதமா, மலைகளை உடைப்பான, எலலா உலகஙகளையும சஙகரிபபான; அஸதிரஙகளில உழைததவனும் ஸமர்ததனும கைவேகமுளளவனுமான அவன ஆகாயததில நிலைத

1, 2 'நபதாரம' எனபது மூலம.

திருகினர. ஸோமனைப்போல மினஙருனர. யதுகுலத்தில பிறந்த நம விருஷ்ணிகளில சிறந்த நரான கிருஷ்ண நடைய அஸ்திரபயிற்சியான பல திறமுட ஆயுஷமுட விபரபைதரவதும னரக கிரபயட்டதுடனர அவ நடைய பயிற்சியை எப படிபயட்டதாகும சிறந்தராகம கொலுவினனரோ அபபடி பட எலரக குணஙகளோடும கூதிபக கூடனவன. எபபொழது, வசமிரபயபட்ட மனதைதுடையவனும மநதனுமான துரியோதனன, புதநதில மதுவினவடீரதிலுதிதநவனை கியகிபிலுடைய பொனமயமானதும ரனரு மிவளிலகுதிரை களுடன கூனதுமான திதரைய பாரபபரோ, அபபொழது, வருநதுவான எப்பொழது, பொனகளாலும ரதினஙகளாலும பிரகாசிகினறதும மிவளிலகுதிரைகள பூடபடடதும வான ரகமொடியையுடையதும உகிரமானதும கேசவரால உடகாரபபட டதுமான எனனுடைய திரையும பாரபபரோ, அபபொழது, மறறவரமிலலாத அநத மநதன வருநதுவான. எபபொழது, மநத புதியுடையவனும மூடனும துஷடபுதியுடையவனும துஷடர களின உதவியாகவுடையவனுமான திருதராஷடிரபுதிரன, பெரிதான யுதததில என்னால அசைகபபடுகினற காணடீவதினுடைய உகிரமும பெரியசபதததையுடையதும வஜராயுதத்தின உரைத லுகுசமமுமான உளளஙகையில நாணுரைதலக கேடபாரோ, அப்பொழது, யுதமுகபில மழைகாலிருடடில தடைபபடு கினற பசுகூடடஙகளைபோல அமபுமழைபாலுணடான இருளில் மூறியடிகபடுகினற சேனையைபாரதது விடடு, யுதசிமிதக, மாயத தபிகபபோகினறன எபபொழது, காணடீவதால விடப படடவைகளும, நாலினமுகதிலிருநதும வருகினறவைகளும், கூரமையான மூனியுடையவைகளும, நலலகணுகளுளளவைகளும, மேகதிலிருநதும வெளிகிளமபி மிகபயதத்தை செயபவைகளான மினனலின் கணஙகளபோல கோரமானரூபதததையுடையவைகளும, எலுமபுகளை மூறிகினறவைகளும, மாமஙகளைப்பிளகினறவைகளும, யுததஙகளில பகைவாகளை ஆயிரஙகளாகக் கொல்லுகினறவைகளும, குதிரைகளையும யானைகளையும கவசம்பூண்டவீராகளையும விழுதகு கினறவைகளுமான பாணகளுடனஙகளை பார்பபரோ, அபபொழது, துரியோதனன் யுதததைகைகுறிதது வருநதுவான. எப்பொழது, மந்தனை துரியோதனன எனபகைவாகளால விடப்படட பாணஙகள எனனுடைய பாணங்களால எதிரதது திருபபபபடடு அநத அமபுக

ளாலே குறுககே அடிததுமுறிககபபடுவதைப் பாாப்பானோ, அப்பொழுது, யுதததைககுறிதது வருநதுவான. எபபொழுது, எனது கைகளால விடபபடட விபாடஙகளெனனும அமபுகள வீராகளுடைய தலைகளைப பக்ஷிகள மரஙகளினுனியிலிருநது பழஙகளை (உதிாபபது) போல உதிாததுக கூடடிககுவிககினறனவோ, அபபொழுது, துரியோதனன யுதததைபபற்றி வருநதுவான எபபொழுது, சரஙகளால கொல்லப்பட்டவாகளும தேர்களிலிருநதும பெரியயானைகளிலிருநதும விழுகினறவாகளும குதிரையிலிருநது கொலலபபடடு விழுநதவாகளுமான சிறநதபோாவீராகளைப பாாபபானோ, அபபொழுது, துரியோதனன் யுதததைபபறறி வருநதுவான. எபபொழுது, தனபகைவனுடைய அஸ்திரமாாககததில எதிாககாமலும போரில ஒரு செயலையும செயயாமலும நானகுபககததிலும ஒளிககிறவர்களான தாாததராஷ்டிாகளைப பாாபபானோ, அபபொழுது, துரியோதனன் யுத்தததைபபறறி வருநதுவான எபபொழுது, வாயைத திறநது கொண்ட காலனபோல அமபுகளை இடைவிடாமல தொடுக்கும நான ஜவலிககினற பாணவாஷங்களாலே காலாடகளுடைய கூடடஙகளையும தோககூடடஙகளையும பகைவாகளையும நாறபுறஙகளிலும குததித தளளுவேனோ, அபபொழுது, மநதபுததியுடைய அவன் வருநதுவான. எபபொழுது, எல்லாததிககுககளிலும சுறறிவருகின்ற எனது தேரின தூளியால கெடுககபபடடும காணடிவததால அறுககப்படடும மோகததையடைநததான தனசேனையைப பார்பபானோ, அபபொழுது, மநதபுததியுடைய அவன் வருநதுவான. எபபொழுது, மநதபுததியுடைய துரியோதனன் பயநதோடினதும் சரீரம அறுபடடதும நினைவறறதும குதிரைகளும வீரஸரேஷ்டர்களும அரசாகளும யானைகளும கொலலபபடடதும தாகமெடுததது ஸரமததை அடைநத வாகனஙகளையுடையதும பயததால பீடையடைநததும தீனமான ஸ்வரததையுடையதும கொல்லபபடுகினறதும கொலலப்படடதும சிதறின கேசம எலுமபு மணடையோடு இவைகளின் குவியலகளையுடையதுமான எலலாசசேனையையும பாாபபானோ, அப்பொழுது, [1]யதாாததததில நிலைதததான (=தவறுததான) பிரமமதேவருடைய வேலையைபபாாத்துவிடடுத தபிககபபோகிறான. தேரில காணடீவததையும வாஸுதேவரையும திவயமான பாஞசஜனயமென்கிற சஙகத்தையும் குதிரைகளையும குறைவடையாத தூணிகளையும் தேவ

1 'பரஜாபதியைத தேவதையாகவுடைய வாஜபேயயாகததில் பதினேழு பசுக்கள் கொல்லப்பட்டுச சிதறிககிடப்பதுபோல' எனபது பழையவுரை.

தததமென்கிற சஙகததையும என்னையும போரிலபாாததபிறகு துரியோதனன வருநதுவான எபபொழுது, யுகமுடிவில சோநதவர்களான திருடாகளின கூடடஙகளை எரிககிறவனாகி வேறுயுகததைப பிரவிருததிககசசெயகினற அசகினிபோலக கௌரவாகளை எரிப பேனோ, அபபொழுது, திருதராஷடிரா புததிராகளுடன தவிப்பார். உடனபிறநதவாகளுடன கூடினவனும சேனையுடனகூடினவனும வேலைககாராகளுடனகூடினவனும கோபததிறகு வசமானவனும அறபமான அறிவுடையவனும மநதனுமான துரியோதனன், அடிககப்படடு நடுககஙகொணடு ஐஶவரியமிழநது கொழுபபு முடிநதபொழுது வருநதுவான. ஒரு ஸமயம, [1]ஜலககரையில முறபகலில மநதிரஜபம செயதவனான எனனை நோககி, ஒருவேதியா, 'அர்ஜுன! செய்ய முடியாத காயம உனனால செயயததககதாயிருககிறது ஓ! ஸவயஸாசியே! உனககுப பகைவாகளுடன யுததம செயயவேண்டியதாயிருககிறது. போரில உனனுடைய முனனாலே இநதிரனாவது, குதிரையையுடையவனும வஜராயுததைக கையிலுடையவனும பகைவாகளைக கொலலுகிறவனுமாகச செலலடடும; வாஸுதேவரான கிருஷ்ணராவது ஸுகரிவமுதலான குதிரைகளபூடடிய ரதததுடன உனககுப்பின்னால ரக்ஷிககடடும' எனறு இனிமையாகச சொனனார். நானும இநதயுததததில வஜரபாணியான இநதிரனை விடடு வாஸுதேவரை ஸஹாயமாக வேண்டினேன். திருடாகளான (தாாததராஷ்டிராகளின) வதததினபொருடடு நான அநதக கிருஷ்ணரை அடைநதேன; எனககு இது தேவதைகளால செய்யபபடடதென்று நினைககிறேன. (அநதக) கிருஷ்ணா போாசெயயாமலே மனததினால ஒரு மனிதனுககு வெறறியை விருமபுவாரானால் அதனாலேயே அநதமனிதன இநதிரனுடனகூடின எலலாத தேவாகளுமான பகைவாகளையும மிஞசுவான. மனிதனவிஷயததில் சிநதையிலலை. எவன தேஜஸோடுகூடியவரும மிககசூரரும வஸுதேவரினபுத்திரருமான கிருஷ்ணரைப் போரால வெலலவிருமபுவானோ, அவன், ஸகரபுததிராகளால் செய்யப்படடதும் அளவிடமுடியாததுமான ஜலஸமுததிரததைக் கைகளால் கடக்கவிருமபுவான. எவன் திரளான பாறைகளுள்ளதும மிகப்பெரிதுமான ஶவேதபாவததை உள்ளஙகையால உடைகக விருமபுவானோ அவனுடைய நகஙகளுடனகூடிய கைதான சிதறும. பாவதததிறகோ அவன ஒன்றையும செய்ய முடியாது. எவன யுததததால வாஸுதேவரை வெலல

1 'ஸந்த்யாவந்தனததில ஆசமநீயததின முடிவில்' எனபது பழையவுரை,

விருமபுவானோ அவன மூணடெரிகினற தழலைக கைகளால அவிப பவனாவான, சநதிரனையும சூரியனையும தடுப்பான, தேவாகளுடைய அமிருததை வலிமைசெய்து கவாவான மகாதமாவான பரதயும னனைப் பெறறவளும புகழால விளஙகுகினறவளுமான ருகமிணி யெனகிற மனைவியை, யுதததில ஒரேதேருடன போஜதேசத தரசாகளைத துரததிப பாலாதகாரமசெயது மணநதவரான இவா காநதாரதேசததை விரைவில நாசமசெயது நகனஜிததின புததிராக ளனைவரையும ஜயிதது, கடடபபடடவனும சபதிககிறவனும தேவ தைகளுககு அலஙகாரபூதனுமான ஸுதாசனனெனகிற அரசனை வனமைசெயது விடுவிததா இவா கவாடநகரததில பாணடியனைக கொனறா; அபபடியே, கலிஙகாகளையும தநதவகதரனையும கொன றா. வாராணஸியெனகிற நகரியானது இவரால எரிககபபடடதா கிப பலவருஷஙகள நாதனிலலாததாயிருநதது இவா, மறறவாக ளால ஜயிககமுடியாதவனும ஏகலவயனெனனும பெயருளளவனுமான அநத வேடராஜனை யுதததில எதிாககக கருதினா பிரஸிததனான அவன இவரால அடிககபபடடு உயிாதுறநது மலையினால வேக மாயடிககபபடட ஜமபனபோலப படுததிருககிறான. அபபடியே பல தேவரை ஸஹாயமாகககொணடு மிககதுஷடனும விருஷணி அநதகா களுடைய நடுவையடைநதவனும ஸபையிலிருபபவனும உககிரஸே னன புததிரனுமான கமஸனை வீழததினா அவனைககொனறுவிடடு, உககிரஸேனனுககு ராஜயததையும கொடுததா இவா ஆகாயததி லிருபபவனும மாயையால பயஙகரனும சாலவராஜனுமான ஸௌப னுடன் யுததமசெயதா, ஸௌபனுடைய வாசலில (அவனால பிர யோகிககபபடட) சகதியைக கைகளால பிடிததா எநதமனிதன இவரைத தாஙகுவான? பிராகஜோதிஷமெனறு பெயருடையதும சொலலமுடியாததும கோரமும ஸகிககமுடியாததுமான அஸுரா களுடைய படடணமிருநதது. அதில மிககபலமுடையவனும பூமி யின புததிரனுமான நரகாஸுரன அதிதியினுடைய சுபமான[1] ரதன குணடலஙகளைககவாநதான. யுதததில மிருதயுவினிடமிருநதும பயமிலலாதவாகளும ஒருஙகுசோநதவாகளுமாயிருநதும இநதிர னுளளிடட தேவாகள அவனை வெலல வலலவாகளாகவிலலை. அவாகள கேசவரான கணணபிரானுடைய அபபடிபபடட பராககிரமததைப பாாததுவிடடுப பலததையும தடுககமுடியாத அஸதிரததையும ஸ்வபாவததையும அறிநதவாகளாகித திருடனுடைய வதததிற

[1] ஸபாபாவம 55 வது அததியாயம் பாாகக.

காகக கிருஷ்ணரை எதிர்நோகக சாபஸ்நதிகளைத தமவசததி
இடைபவரான அநதவாஸுதேவர் செயபபடடுததான அநதக
காரியததைச செயபதாகப பிரதிஜனை செயதார். அநதவீரர்,
நிரமோசனமெனறிய வரதனதில ஆரவமுட போகாமக கொனறு,
கநதிபோனற சபதசீலரகளை பாரதகளை வெலலாத அழிதது,
முரனையும அழிதது, ஹிரணயகிரபுரதையும கொனறு, நிரமோச
னததையும அடைநதார் அநதகபடிக பலராமரின அநத மூர
னுடன அதிபலராமரின இநத விஷ்ணுவைககு புநரட ஏறபடடது
அவன கோவிநதரால அகறபபடடுக காடறினால புறகபபடட
கோஙகுமரமபோல உபரிசரபபழுதான விதவாணுட நிகரறற
பிரபாவமுளளவருடான வாஸுதேவர் பூமிபுதரனை நரகாசுரனையும
முரனையும கொனறழிதது அநத மணிநூணடலஙகளைத திரும
பக கவாரது காநதியினுட புகழாலும நிலைபபடடவராயத திருமபி
வநதார். அபபோழுது, தேவரகளால வேலலசெயயபபடட பயஙகர
மான அநதசசெயலலபபாதது, 'போரிறபடற உடகரு மரணம ஏற
படாது, ஆகாயததிலுட நிலததிலுட உடகரு ஸநதாபம ஏறபட
டுமெ, உடமுடைய சரீரததில ஆயுதஙகள பாயாமலிருகக கடவன'
எனறே இவருகரு வரஙகளை அளிததாரகள். அதனால, வாஸுதேவ
ரும கிருதாததரானார் இவவிதரூபததையுடையவரும உளளபடி
அறியமுடியாதவரும மிகவனமையுடையவருமான வாஸுதேவரி
டததில எபபோழுதும குணஙகளின நிறைவே இருககிறது. பகைவ
ரால தாஙகமுடியாதவரும அளவறற வீரயமுடையவருமான அநத
விஷ்ணுவைத தவிரயோதனன ஜயிபபதறகு விருமபுவானா. மறறி
கேடனால அவன எபபோழுதும இவரை [1] எதிரநதது வாதாடுகிறான.
எவரளைபபாதது அதையும இவர பொறுககினறார். எவன, எனக
கும கோவிநதருககுமேலட (எவரளை) மீறிவநததான கலகத
தையும (அதனால) பாணடவாகளுககு (அவரிடமிருககிற) நமமைச
சோநதவரெனகிற ஸமபநதததை அபகரிகக முடியுமெனபதையும
நினைககிறானே அவன, அதை [2] அவவிடததில யுததததால அடைநது
அறிவான. ராஜயததை அடையவிருபபுகிறவனால நான, சநதனு
வின புதரரான அரசருககும புதரருடனகூடின துரோணருக
கும எதிரறறவரான கிருபருககும நமஸகாரமசெயதுவிடடுப போர
செயயபபோகிறேன எவன தாமததில லாபரிபபவனுகபபாணடவர
களுடன யுததமசெயயபபோகிறானே அவனுகருத தாமததால நேரி.

1 கடட முயலகிறான எனபது பழையவுரை- 2 குருகேஷதிரததில.

டும மரணததை நினைககிறேன குரூரர்களாலே ராஜபுததிராகளான (நாஙகள்) பொயயான சூதுபபநதயததில வெலலப்படடோம. பன னிரணடுவருஷஙகளான நீணடகாலம காடடில கஷடமானவாஸமும, ஒருவருஷம யாராலும அறியபபடாத வாஸமும, விதிககவும பட டன அநதத திருதராஷடிரபுததிராகள், பாணடவாகள உயிருட னிருககுமபோது எநதககாரணததால அதிகாரததிலிருநதுகொணடு மகிழவாகள? அவாகள யுததமசெயகிறவாகளான எஙகளை இநதிரன முதலானதேவாகளாகிற ஸஹாயஙகளாலும ஜயிபபாகளேயானால தாமததைககாடடிலும அதாமமானது அனுஷ்டிககபபடடுப பெரி தாகிவிடும அப்பொழுது, செயயபபடட ஸதகாமமும நிலையிலலை இநதமுயறசியானது பயனறறதாகுமானாலும, எஙகளை மேறபடடவா களாக நினையாமறபோனாலும, நான வாஸுதேவரை ஸஹாயமாக உடையவனாகித துரியோதனனை அடுததவாகளுடன் கொலல விருமபு கிறேன இநதசசெயகையானது அரசாகளுககுப பயனறறதெனறு தோறறாமலிருககுமேயானால, நறகருமமும பயனறறதாகாததேயா னால, இதனையும அதனையும ஆலோசிததுத துரியோதனனுககு அப ஜயமே தகும; நிசசயம. கௌரவாகளே! நான்சொலவது உஙக களுககுப பிரதயக்ஷமாகவுளளது. திருதராஷ்டிரபுததிராகள யுத தமசெயதால அழிநதுவிடுவார, யுததமசெயயாமறபோனால இருப பாகள இநத யுததததில ஒருவனும மிஞசபபோகிறதிலலை. நானோ காணனுடனகூடின திருதராஷ்டிரபுததிராகளைககொனறு அவாக ளுடைய முழுராஜயததையும வெலலுகிறவனாயிருககிறேன. உஙக களுககு எது செயயததககதோ அதைச செய்யுஙகள. உஙகள் செலவததுககுததககபடி இஷடமான தாரஙகளையும் உங்களபோகஙக களையும அடையுஙகள. தவிரவும, எஙகளுககு இவவிதம (தெரிவிக கினற) பெரியோாகளும கலவிமிககவாகளும நலல சீலமுடையவா களும நலலகுலததிற பிறநதவாகளும வாஷபபயனறிநதவாகளும ஜோதிஷததில பயிறசியுடையவாகளும நக்ஷததிரஙகளிலும யோகஙக களிலும நிசசயததைஅறிநதவாகளுமான பிராமமணாகளும இருக கினறனா பலவேறுவகைபபடடதும தெயவததுடனகூடினது மான ரகஸயமும வரபபோகினறவைகளைத தெரிவிககும பிரஸனஙக களும ஆராயப்படும ராசிகள முதலியவறறின சககரஙகளும முகூாத தஙகளும கௌரவாகளுககும் ஸ்ருஞசயாகளுககும பெரிதான நாசத தையும பாணடவாகளுககு ஜயததையும தெரிவிககினறன. எபபடி யெனறால, காரியஙகள கைகூடுபவரான எஙகள் அஜாதசததுருவான

வாபகைவாகளை அடகதிண்கதிழா. பிரதிபஷமாக அறிகின்ற வருட விருஷணிகளில் சிறதவருமான ஜனாதனரட ஸாதிகதை நிணைகயிலிஸ்.ாலுட, அஜாகிரதையிலாதவரை, திரிடபோகி னற இதிணப புததிபினல அபபடபே திரிபாகினறன. காரிய லிதிகு முனனுணாடான எனறுடைப 1பாரவையானது மாறுகிற திலலி. யுதமதிசபவாகினபாலை நிருதராஷடரபதிரர்கள இருகமாடடாகள. காணடீவமெனகிற விலலானது எடுகபபடா மலே 2வாயைதிறகினறது எனது விலலின ராண அடகபபடா மலே அசைகிறது எனறுபாணஙகளும அடகத அடபதினின் முகதிலிருதுட மெலிகினமபிபபோவதபோல இசசிகின்றன. ஜீரணமான தனசடடையைத தளரவிடடி ஸாபமானது கிளமபு வதுபோலக கதிதியானது கூடடிலி நருதுட பனபனபபாக வெளியில வருகிறது. துவஜதிதில, 'ஓ! கிருபே! உனனுடைப திராணது எபபொழுது (யுதததில) உபயோகிகபபடபோகிறது?' எனறு மிகபபயஙகரமான சபதஙகள உணடாகினறன. ராதிரியில ரி களினகூடடஙகள கதுகினறன. ஆகாபதிலி நருதும ராகஷஸாகள கீழேவிழுகினறாகள. மிருகஙகளும ரிகளும மயிலகளும காகஙக களும கழுகுகளும கொகுகுகளும சிறுதையைகளும கருடன்களும வெளளைகுதிரைகளபூணட தேரைபபாரதிதுவிடடுப பினனால வருது விழுகினறன நாமெனருவனே சரஙகளைபபொழிகிறவனெனப் பூமியி லுளள எலலாப்போவீராகளையும யமனுலகமடைவிபபேன; தனித தனியான அஸ்திரமாகஙகளைக கிரகிகிறவனும வதததில உறுதி கொணடவனும வேகமுளளவைகளான ஸதிரமுகாணமெனகிற அஸ் திரதையும பாசுபதமென்கிற மஹாஸ்திரதையும ப்ரமமாஸ்திரத் தையும இநதிரன எனகு அளிதத ஐநதிராஸதிரதையும விடுகிறவ னுமாகிக கோடைகாலததில மூணடெரிகினற தியானது காடடை மிச்சம் வைகாதுபோல் இவவுலகில பிரஜைகளைக கொஞசமேனும மீதிவைகாமாடடேன. ஓ! கவலகணபுதரனே! (பிறகு), சாதகியை அடைவேன இது எனனுடைய மேலானதும உறுதியுளளதுமான அபிபிராயம்; அவாகளிடம சொலலு. ஸூதனே! எவாகள யுத ததில சோதவாகளும இநதிரனமுதலானவாகளுமான தேவா களை எதிதது ஜயிககவே செயவாகளோ அவாகளுடனகூட அந ததத துரியோதனன வலிமைசெயது போரை நிணைகிறான. இவனு

1 'யோகாப்பியாஸதாலுணடான திருஷடியானது மறைபட்டதா யிலலே' எனபது பழையவுரை. 2 கொடடாவிடுகினறது.

டைய அறியாமையைப பாருஙகள ! பிராயமுதிரநதவரும சநதனு புததிரருமான பீஷ்மரும, கிருபரும, புததிரருடனகூடின துரோணரும, புததிமானான விதுரரும ஆகிய இவாகளெலலாரும எதைச சொலலுகிறாகளோ அது நடககடடும கௌரவாகளெலலாரும நீணட ஆயுளுளளவாகளாக இருககடடும' எனறு சொனனான'' எனறான.

நாறபததொன்பதாவது அதயாயம்

யாநஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பீஷ்மர் நரநாராயணரே கிருஷ்ணார்ஜுனராயவதரித்தனரென்பதையும் அவர்களுடன் பகைத்தால் கௌரவரழிவரென்பதையும் கூறிக் கர்ணனை நிநதித்ததும், திருதராஷ்டிரன் பீஷ்மத்ரோணர் களின்சொல்லைக் கேளாமற்போகவே கௌரவரனை வரும் உயிரில் ஆசையற்றவரானதும்)

ஓ! பாரதரே! அநத அரசாகளெலலாரும சோநதிருககும பொழுது, சநதனுவின புததிரரான பீஷ்மா, துரியோதனனைநோககி, இநதவாரதையைச சொலலலானா 'பிருகஸபதியும சுகராசார்யரும பிரம்மதேவரைச சூழநதிருநதாகள. அபபொழுது, இநதிரனுடன தேவாகளும அககினியும வஸுககளும ஆதிததியாகளும ஸாததியாகளும ஸவாககததிலுளள ஸபதரிஷிகளும விஸுவாவஸுவெனகிற கநதருவனும சுபமான அபஸரஸுகளின கூடடஙகளும உலகஙகளுக்கெலலாம முதியவரான பிதாமஹரை நமஸகரிததுவிடடு நெருஙகிச செனறாகள. அவாகள எலலாவுலகங்களுககும ஈசரான (அவரை)ச சூழநது இருநதாகள. அபபொழுது, (தஙகள) காநதியினால அவாகளுடைய மனததையும சகதியையும கவாகினறவாகளபோனறவர்களும பழமையான தேவாகளுமான நரநாராயணாகளெனகிற ரிஷிகள கடநது செனறாகள பிருகஸ்பதியோ, பிரமமாவை நோககி, 'ஓ! பிதாமஹரே! இவாகள யார? உமமை உபசரிககவிலலை. இவாகளை எஙகளுக்குச சொலலும' எனறு கேட்டார .

பிரமமதேவா, 'பூமியையும ஆகாயததையும பிரகாசிககச செய்கிறவாகளும ஜவலிககினறவாகளும அழகுளளவாகளும இஙகு வியாபிததுச சென்றவாகளுமான இநதததவசிகள மிககபல சாலிகளான நரநாராயணாகள. ஒருலகததிலிருநது மறறொருல

கததுககுச சென்றாகள். 'தஙகளதவததால உறுதியுளளவாகளும மிககபலமும பராககிரமமுமுடையவாகளுமான இவாகளே காமாவினால உலகததை ஸநதோஷிககச செயதாாகள். இது நிசசயம. ஓ' பிராமமண! மிககஅறிவுளளவாகளும பகைவாகளை வாட்டுகிறவாகளும தேவாகளாலும கநதாவாகளாலும பூஜிககபபடடவாகளுமான இவாகளை அஸுராகளின விநாசததினபொருடடு(ஒருவரே) இரணடானவாகளாக அறியககடவாய' எனறு சொனனாா. அதைககேடடு இநதிரன், பிருகஸ்பதிமுதலான எலலாத தேவகணஙகளுடனும அவாகளதவமசெயகினறவிடததை அடைநதான, தேவாகளுககும அஸுராகளுககுமுணடான யுததததில தேவாகளுககுப பயமானது உணடாயிருககுமபோது, மகாதமாககளான நரநாராயணாகளிடததில வரததை யாசிததான. ஓ' பரதஶரேஷட' அப்பொழுது, அவாகள, 'வரததைககேள' எனறு சொனனாகள பிறகு, இநதிரன அவாகளை நோககி, 'எஙகளுககு ஸஹாயததைசசெயயவேண்டும' எனறு சொனனான. உடனே, அவாகள இநதிரனைநோககி, 'எதை விருமபுகிறாயோ அதைசசெயவோம' எனறு சொனனாகள். இநதிரன, அவாகளுடனகூடித [1]தைததியாகளையும [2]தானவாகளையும ஜயிததான அபபொழுது, பகைவரைவாடடுபவனும நரனுமானஇநத ஆஜுனனோ இநதிரனுடைய யுததததில சுறறிவருவதான தேரிலிருநதுகொணடு, ஆயிரவாகளும நூறறுவாகளுமான பௌலோமர்கள காலகஞசர்களெனகிற பகைவாகளைககொனறுவிடடுப போரில் விழுஙகுகிறவனான ஜமபனுடையதலையையும் பலததால்அறுததான. இவன் ஸமுததிரததினஅககரையில யுததததில அறுபதினாயிரம நிவாதகவசாகளைககொனறு ஹிரண்யபுரததை அழிததான். நீண்ட புஜங்களுடையவனும பகைவாகளினபடடணததை ஜயிபபவனுமான இநதஆஜுனன இநதிரனுடனகூடித தேவாகளை ஜயிதது அக்கினிககுத திருபதியைசசெயதான. அப்படியே, இவவுலகில நாராயணரும் வேறு அனேகாகளைக கொனறாா. இவவிதம, பெரிதானவீர்யமுடையஅவவிருவாகளையும, வீராகளும மகாரதாகளும சோநதுவநதவாகளுமான இநதவாஸுதேவராகவும அாஜுனனாகவும பாருஙகள். நரநாராயணாகளென்கிற தேவாகள பூாவதேவாகளெனறு கேளவி; மானிடவுலகததில இநதிரனுடனகூடின தேவாஸுராகளாலும ஜயிககமுடியாதவாகள். நாராயணா இநதககிருஷ்ணராகவும நரன

1 திதியின புத்திரர்களான அஸுராகள. 2 தனுவின புத்திராகளான அஸுராகள்.

அர்ஜுனனுகவும கருதப்பட்டனா. ஒரேவஸ்துவானது நாராயணரென்றும நரனென்றும இரணடுவிதமாகச செய்யபபட்டது. இவாகளோ, கர்மாவினால குறைவறறவைகளும நிலையுளளவைகளுமான லோகஙகளை அடைகினறாகள், அஙகஙகே யுததஸமயததில அடிககடி ஜனிககிறாகள ஆகையினால, காமாவே செய்யததககதென்று நாரதர் சொனனார். இநதஎலலாவறறையுமோ வேதவிததான நாரதர் விருஷ்ணிகளின ஸமூகததிற்குச சொன்னா. அபபா! துரியோதன! எபபொழுது, ஸநாதனாகளும மகாதமாககளும ஒரேதேரிலிருபபவர்களும கிருஷ்ண (=கருமை) நிறமுளளவாகளுமான சஙகசகரகதாபாணியான கிருஷ்ணரையும, அஸ்திரஙகளையெடுபபவனும பயஙகரமானவிலலுடையவனுமான அரஜுனனையும பார்பபாயோ, அபபொழுது, என்வாாததையை நினைபபாய். (எனவாாததையைக) கேளாவிடில கௌரவாகளுககு இதோ அழிவானது நேரிடடதாகி விடும். அப்பா! உன்புததியானது அறததிலிருநதும பொருளிலிருநதும கெடடுவிடடது. இநதவாாததையை ஏற்றுககொளளாமலிருப்பாயேயானால் அநேகமபோகளைக கொலலபபடடவாகளாகக கேடபாய உனனுடையகொளகையையே கௌரவாகளெலலாரும பினபறறுகினறனா. பரதஶரேஷ்ட! அப்படிப்படட நீ ஒருவன, பரசுராமராலேயே சபிககபபடடவனும கெடடபிறபபுளளவனும ஸூதபுததிரனுமான கர்ணன, ஸுபலபுததிரனான சகுனி, அறபனும பாவியும் உடன்பிறநதவனுமான துசசாஸனன ஆகியமூவருடைய கொளகையையுமே அஙகீகரிககிறாய' எனறு சொனனா.

கர்ணன, 'ஓ! பிதாமஹரே! எனனைககுறிதது எதைசசொனனீரோ அது [1]ஆயுஷ்மானான உமமால், சொல்லததககதன்று. ஸ்வதாமததைவிடடுவிலகாமல க்ஷததிரியதாமததில நிலைததவனாயிருககிறேன. மேலும, என்னை நீா தூஷிக்ககாரணமான வேறெனன கெட்டநடை எனனிடம இருககிறது? திருதராஷ்டிரரின புததிராகளோ ஒரு விஷயததிலும எனனிடம குறறததைக காணவிலலை. நான் துரியோதனனுககு ஒருநாளும ஒருகெடுதலையும செயயவிலலை. நானோ போரிலநிறகின்ற எலலாப்பாணடவாகளையும கொலலபபோகிறேன முன விரோதிககப்படடவாகளுடன் பெரியோாகளால எப்படி மறுபடியும ஸமாதானமானது செய்யபபடுகிறது? எனனால திருதராஷ்டிரராஜருடைய விருப்பமனைததும் செய்யததககன. அப்படியே, துரியோதனனுடைய விருப்பமனைததும செயயததககன. அவனோ ராஜ்யததில் ஸ்தாபிககபபடடான' என்றுசொனனான.

---

1 தோப்பாகன தோவீரனை அழைப்பது.

காணனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மறுபடியும் சந்தனுவின் புத்திரரான பீஷ்மரோ, திருதராஷ்டிரமகாராஜனை அழைத்து, இந்த வார்த்தையைச் சொன்னார் 'இவன் பாண்டவர்களைக் கொல்லப்போகிறேனென்று எந்நாளும் (தன்னைப்) புகழ்ந்துகொள்ளுகிறானே? இவன் மகாதமாக்களான பாண்டவர்களுக்குப் பதினாறிலொருபாகங்கூட நிரம்பினவனாகான் தூப்புத்திகொண்ட உன் புத்திரர்களுக்கு வரப்போகின்றகேடானது, கெடுமதியுடையவனும் தேர்ப்பாகன்மைந்தனுமான இவனுடைய வேலையென்று அறியக்கடவாய். மந்தபுத்தியுடைய உன்புத்திரனான துரியோதனன் இவனை அடுத்து, வீரர்களும் தேவபுத்திரர்களும் பகைவர்களைத் தண்டிக்கிறவர்களுமான அவர்களை அவமதித்தான். தவிரவும், முன் அந்தப்பாண்டவர்கள் எல்லாராலும் தனித்தனியாகச் செய்யப்பட்டதுபோல இவனால் முன் செய்ய மிகவுமரிதான் என்னகாரியம் செய்யப்பட்டது? விராடநகரத்தில் தன்ஞசயனால் வலிந்துகொல்லப்பட்டவனும் பிரியனுமான [1]பிராதாவைப் பார்த்துவிட்டு, அப்பொழுது இவனால் என்ன செய்யப்பட்டது? அவர்கள் எல்லாரும் அஸ்திரங்களை அறிந்த சூரர்கள்; எல்லாரும் பெரியபுகழை அடைந்தவர்கள்; பூர்ணமான தேவஐஶ்வரியத்தைவிட்டாலும் விடுவார்கள், ஜயத்தையோ வெனில், விடார்கள். தன்ஞசயன், சோந்தவர்களான எல்லாக்கௌரவர்களையுமே எதிர்த்து அடித்து ஆடையையும் கவர்ந்தான். அப்பொழுது, இவன் வெளியில் போயிருந்தானா? இப்பொழுது காளைபோலக் கத்துகின்ற ஸூதபுத்திரன் [2]கோஷயாத்திரையில் கந்தருவர்களால் உன்னுடையபுத்திரன் அபகரிக்கப்பட்டபொழுது எங்கே இருந்தான்? அப்பொழுதும், பீமனாலும் மகாதமாவான அர்ஜுனனாலும் நகுலஸஹதேவர்களுடனும் கூடியே அந்தக்கந்தருவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்களல்லவா? பரதஶ்ரேஷ்டா! உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். இவைகள் எப்பொழுதும் அறம்பொருள்களைக் கெடுக்கிறவனும் தற்புகழ்ச்சி செய்கிறவனுமான இவனுடைய பலவான பொய்வார்த்தைகள்' என்று சொன்னார்

பெரிய மனத்தையுடைய துரோணரோ, பீஷ்மருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அரசர்களுடைய மத்தியில் கொண்டாடித திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, 'ஓ' அரசரே! பரதஶ்ரேஷ்டரான பீஷ்மர் சொன்னதைச் செய்யவேண்டும். மிக்க காவங்கொண்டவர்களுடைய

1 சதருந்தபன, விராடபாவம் 239-ம் பக்கம் பார்க்க

2 பசுமந்தை காணச்சென்றது.

வார்ததையைச செய்யததக்கவரல்லீர. யுததததிறகு முனனமே பாண்டவாகளுடன சோக்கையை நலலதாக நினைககிறேன அாஜுனனால எநதவாாததையானது சொலலபபடடு ஸஞசயனால தெரிவிககப்பட்டதோ அதையெலலாம அாஜுனன செயவானெனறும அறிகிறேன். மூனறு உலகஙகளிலும இவனுககுச சமமான விலலாளியானவன் இலலை' எனறு இநத வாாததையைச சொனனா.

அநத அரசன, பயனுடனகூடினதான பீஷ்மததுரோணாகளுடைய அநத வார்ததையையோ அனாதரவுசெய்துவிடடுப பிறகு பாணடவாகளைப்பறறி ஸஞசயனிடம வினவலானான. எபபொழுது அரசன பீஷ்மததுரோணாகளை அனுஸரிதது நன்றாகபபேசவிலலையோ அபபொழுதே கௌரவாகளெலலாரும உயிரில ஆசையிலலாதவாகளானார்கள்.

ஐம்பதாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்கள் யாநடையபலத்தால் போநக்கு முயல்கின்றனரென்று கேட்க, ஸஞ்சயன் பாண்டவர்களின் வல்லமையை நினைத்து மூர்ச்சையடைந்து பின்புதெளிந்து பாண்டவர் கிருஷ்ணஸகாயத்தாலும் தங்கள் வலிமையாலும் மற்ற அரசர்களினுதவியாலும் முயல்கின்றனரென்றது)

திருதராஷ்டிரன, 'ஸூத! பாணடுபுததிரனும அரசனுமான இநதததாமபுததிரன, இவவிடததில எஙகளுடைய பிரீதிககாக வநதவைகளும பலவுமான சேனைகளைககேடடுவிடடு எனனசொனனான? யுததம செய்யபபோகிறவனான அநதயுதிஷ்டிரன என்னசெய்கிறான? உடனபிறநதவாகளுளளும குமாராகளுளளும எவாகள் இவனுடைய கடடளையை அடையவிருப்பமுளளவாகளாகி முகததைப்பாாககினறாகள்? எவாகள மநதாகளாலே வஞசனையினால கோபிககும்படி செயயப்பட்டவனும் தர்மததை உணாநதவனும தாமததைஅனுஷ்டிபபவனுமான அவனை யுததததிலிருநதும 'ஒழிவைஅடை' என்று தடுககின்றாகள?' எனறு கேட்டான ஸஞசயன, 'பாண்டவாகளுடன பாஞ்சாலர்கள் யுதிஷ்டிரராஜருடைய முகததை எதிாபாாககினறனா. உமக்கு க்ஷேமமுணடாகுக. அவரும எலலாரையும கடடளையிடுகின்

ருர். பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலர்கள் இவர்களுடைய தோககூட்டங்கள் தனிததனி இருநதுகொண்டு, வருகினறவரும குநதீபுததிரருமான யுதிஷ்டிரரைக கொணடாடுகினறன. பாஞ்சாலாகள. ஆகாயததில உதிககினற ஸூரியனைப்போல ஜவலிககினற தேஜஸையுடைய குநதீபுததிரரைபபறறி மகிழகினறனா உதிததிருககும ஒளிக கூடடததைபபோல யுதிஷ்டிரரைபபறறி மாடடிடையாஆடடிடையா முதலானோகளும ஸநதோஷிககினறனா. பாஞ்சாலாகளும மத்ஸியாகளும கேகயாகளும பாணடவரைககுறிதது மகிழகினறனா. விளையாடிககொணடிருககினற பிராமமணபபெணகளும ராஜபுததிரிகளும வைஶயபுததிரிகளும, ஸனனததராயிருககிற பாாததரைப பாாபபதறகு நானகு பககததிலிருநதும வருகினறனா' எனறு சொனனான.

திருதராஷ்டிரன, 'ஸஞ்சய' பாணடவாகள திருஷ்டதயுமனனுடைய சேனையும ஸோமகாகளுடைய பலமுமான எவவித ஸஹாயததால எஙகளைககுறிதது ஸனனாஹம செயதாகளெனபதைச சொல' எனறு கேடடான். அதைககேடட ஸஞ்சயனோ, கௌரவாகள கூடியிருககும அநத ஸபையில மிகவும நெடுமூசசுவிடடு அடிககடி சிநதிககிறவனபோல இருநதான. அபபொழுது, காரணமின்றிததெய்வாதீனமாக ஸஞ்சயனுககு மயககமுணடாயிறறு. அபபொழுது, விதுரா, ஸபையில அரசாகளுடைய மததியில, 'ஓ! மஹாராஜரே! இநத ஸஞ்சயன மூாசசையடைநதவனாகிப பூமியிலவிழுநதுவிடடான். நினைவுதபபி அறிவு குறைநதவனாகி ஒரு வாாததையையும சொலலவிலலை' எனறு சொனனான்

திருதராஷ்டிரன, 'ஸஞ்சயன மகாரதாகளான குநதீபுததிரர்களைப பார்ததான. புருஷஶரேஷ்டாகளான அவாகளாலே இவனுடைய மனம மிகவும நடுஙகுமபடி செய்யப்படடதென்பது நிசசயம' என்று சொனனான. ஓ! மஹாராஜரே! ஸஞ்சயன அறிவை அடைநது தேறுதலையும அடைந்து ஸபையில கௌரவாகளின மததியில திருதராஷ்டிரனைநோககி இநத வாாததையைசசொலலலானான. 'ஓ! ராஜேநதிரரே! மதஸியராஜனுடைய கிருகததில வஸிபபதினாலுண்டான நிாபபநதததினாலே கிலேசததை அடையும்படி செயயப்படடவாகளும மகாரதாகளுமான குநதீபுததிராகளைப் பாாததேன். ஓ! மஹாராஜரே! எவாகளைககொண்டு பாணடவாகள படைகளை ஆயததம செய்தாாகளோ அவாகளைககேளும. யுதததில வீரனான திருஷ்டதயுமனனாலே அவாகள உஙகளைககுறிதது ஸநநாஹம செய்தார்

களை. ஓ! மஹாராஜரே! தாமாத்மாவும் கோபததிஞலோ பயத்தி ஞலோ லோபததிஞலோ தனததின காரணததிஞலோ (ஞனறை ஸதாபிபபதறகு) ஹேதுவைச சொலலுவதறகாகவோ, ஒருபொழு தும ஸதயததை விடாதவரும தாமதததை தரிககினறவாகளில சிறநதவரும் தர்மத்தில பிரமாணமாயிருப்பவருமான அநத [1] அஜாத சதருஷிஞல பாணடவாகள போருககு ஆயததம செய்தாகள. கைவனமையில பூமியில ஒருவனும நிகரிலலாதவனும விலலாத தரிதது எல்லா அரசாகளையும வசமசெயதவனும யுததததால காசி அஙக மகத கலிஙக தேசஙகளை ஜயிததவனுமான பீமஸேனஞல பாணடவாகள உஙகளுககுறிதது ஸநநாஹஞசெபதாகள பூமியில (தனது) வீர்யததிஞல ஈனகுபாணடவாகளையும அரகுமாளிகையி லிருநதும வெளிபபடிதது அவாகளுககு ஹிடிமபனெனகிற ராகூஸ னிமிததம திடடாக அமைநதும, ஸிநதுராஜன பாஞசாலியைஇழுதத பொழுது அவர்களுககுத திடடாகியும, வாரணாவதததில சோதது எரிககபபடுகினற எலலாப்பாணடவாகளையும விடுவிததவனும குநதி புதரனுமான பீமஸேனஞல அவாகள உஙகளுககுறிதது ஸந்நாஹம செய்தாகள் திரௌபதிககுப் பிரியததைச செய்வதறகாக, மேடு பளளமானதும பயஙகரமாயிருபபதுமான கநதமாதன பாவதத தில பிரவேசிததுக குரோதவசாகளெனகிற யகூஷாளுகளெனற வனும கைகளில பதினுயிரம யானைகளுக்குளள ஸாரமான பலததையுடையவனுமான பீமஸேனஞல பாணடவாகள உங் களுககுறிதது ஸநநாஹமசெய்தாகள. முன அகனியின்மகிழ்சசி யினபொருட்டுக கோவிநதரைஸஹாயமாகக்கொணடு, யுததமசெய கினற இநதிரனை பராகரமததால் ஜயிததவனும, (யுத்தததிஞல) கயிலையகிரியில வஸிபபவரும சூலததைக கையிலுடையவரும தேவாகளுககுததேவரும உமைகுபபதியுமான மஹாதேவரை நேரில (எதிரதது) யுதஞசெயது மகிழவிததவனும, விலலாததரிததே எல லாலோகபாலாகளையும வசமசெயதவனும, வீரனுமான விஜயஞல பாணடவாகள உஙகளுககுறிதது யுதஸந்நாஹஞசெயதாகள. மிலேசசகூடடஙகளுடனகூடின மேறகுதிகைகை வசமசெய்தவ னும விசிததிரமாக யுததமசெயபவனுமான நகுலன அநதயுத ததில யுதமசெயபபோகிறவனுக நிசசயமசெயதான. ஓ! கௌரவயரே! அழகாயிருபபவனும வீரனும பெரியவிறபிடிதத வனும மாதரியினபுதிரனுமான அவனுல் பாணடவாகள உங

[1] அஜாதசதருவின பலததைககொணடு எனபது கருதது.

களைக்குறித்து புத்தஸந்நாஹம் செய்தார்கள. காசி அங்க மகத கலிங்கதேசங்களை புத்தத்தால ஜயித்த ஸஹதேவனுல பாண்டுபுத்தி ராகள உலகங்களைக்குறித்து புத்தஸந்நாஹஞ்செய்தார்கள. அரசரே! இவ்வுலகவாஸிகளில் வீரனுட மாத்திரஞ்ச சதுரங்கஸைன்யத்தைச் செய்பவனுமான அந்தஸஹதேவனுடைய வீரத்தினிது அளவுத காமா திருஷ்டத்தைக்குறித்து பிரபுமனன ஆதிய ரானகுமனிதர்களை உலகில் சிகாயிருப்பவர்கள. இவனுடன உலகங்களைக்கு மிக்க கெடுதி யைச்செய்பும் புத்தம் சேரிட்டபோகிறது. ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! முன காசிராஜனுடைய பெண்ணாயிருந்த மரித்துவந்த பிஷ்மரைக் கொல்ல விருப்பங்கொண்டு கடபரிந்து பாஞ்சாலனுடைய புத்திரி யாகப் பிறந்து தபஸ்வத்தால மறுபடி புருஷனுக்கு ஸ்திரீபுருஷாகளு டைய குணதுணங்களைப்பரிந்தவனும புருஷஸ்ரேஷ்டனும யுத்தத் தில்கெடடமுடங்கொண்டு கலிங்கர்களைத்தரிந்தவனும அஸ்திரங்க ளைப்பயின்றவனும பாஞ்சாலனுடைய பத்திரனுமான சிகண்டி யினிலே பாண்டவர்கள உலகங்களைக்குறித்து புத்தஸந்நாஹம் செய தார்கள. பிஷ்மரைக் கொல்லவேண்டுமென்ற விருப்பத்தினால யக்ஷன எவனைப புருஷனுக்குசெய்தாரோ பெரிதான விலுடை யவனும பயங்கரனுமான அவனால பாண்டவர்கள உங்களைக் குறித்து புத்தஸந்நாஹம் செய்தார்கள. பெரியவிலுடையவர்களும ராஜபுத்ரர்களும பிராதாகளும கவசமுண்டவர்களுமட சூரர்களு மான ஐந்துகேகயர்களால அவர்கள உங்களைக்குறித்து புத்தஸந்நாஹம் செய்தார்கள. நீண்டகைகளுடையவனும வேகமான அஸ்திரமுடை யவனும் தைரியசாலியும் தவறுத பராக்ரமமுடைபவனும விருஷ்ணிகளில் வீரனுமான யுயுதானனுடன உங்களுக்கு யுத்தம் நேரிடபோகிறது. ஸமஸ்தத்தில் மஹாதமாக்களான பாண்டவர்களுக்குச் சரணமாகஆன விராடனுடன யுத்தத்தில் உங்களுக்கு எதிர்ப்பு ஏறபடபோகிறது. வாராணஸியிலிருப்பவனும் மஹாரதனும காசி தேசத்திறபதியுமான அரசன் அவர்களுக்காக யுத்தம்செய்யப் போகிறான. அவனால அவர்கள உங்களைக்குறித்து யுத்தஸந்நாஹம் செய்தார்கள. சிபிக்களும் போரில (பிறரால்) வெல்லமுடியாத வர்களும மஹாரதமாக்களும ஸர்ப்பங்களுக்கு நிகரான ஸ்பரிசத் தையுடையவர்களுமான திரௌபதியின புத்திரர்களாலே பாண டவர்கள உங்களைக்குறித்து யுத்தஸந்நாஹம் செய்தார்கள. வீர்யத தில் வாஸுதேவருக்கு நிகரும அடக்கத்தில் யுதிஷ்டிரருக்குச் சமமு மான அபிமன்யுவினால் பாண்டவர்கள உங்களைக்குறித்து யுத்தஸந்

நாஹம செய்தாாகள வீாயததில எதிரில்லாதவனும பெரிதான புகழுடையவனும போரில (பிறரால) தாஙகமுடியாதவனும குரோத முளளவனும சிசுபாலனபுததிரனும மகாரதனும ஓாஅக்ஷௌகிணி யால சூழபபடடுப பாணடவாகளை அடுததவனும சேதிதேசததரச னுமான திருஷ்டகேதுவினால பாணடவாகள உஙகளைககுறிதது யுததஸநநாஹம செயதாாகள எவா தேவாகளுக்கு இநதிரன போலப பாணடவாகளுககுப புகலிடமாயிருககினறாரோ அநத வாஸுதேவரால பாண்டவாகள உங்களைககுறிதது யுததஸநநாஹம செய்தாாகள. ஓ! பரதஶரேஷ்டரே! பிரஸிததாகளும சேதிராஜ னுககுப பிராதாககளுமான சரபன கரகாஷன இருவாகளாலும் அவாகள உஙகளைககுறிதது யுததஸநநாஹம செய்தாாகள ஜரா ஸநதனபுததிராகளும தோயுதததில வீராகளுமான ஸஹதேவன ஜயதஸேனன இருவாகளும பாணடவாகள நிமிதததில உறுதியா யிருககினறனா பெரிய சேனையையுடையவனான தருபதனும, பெரி தான சேனையால சூழபபடடவனும சரீரததை வெறுததவனுமாகப் பாண்டவாகளினபொருடடு யுததம செய்யபபோகிறவனாகி உறுதி யாயிருககினறான. இவாகளையும, கீழைததிககிலுளளவாகளும வட திககிலுளளவாகளும நூறறுககணககாயுளளவாகளுமான மறறும அனேக அரசாகளையும அடுததுத தாமராஜா (யுததததினபொருடடு) உறுதியாக நிறகிறாா' எனறு சொனனான.

ஐம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் பீமஸேனனுடைய பலபராக்கிரமங்களை ஸஞ்சயனிடம் சொல்லி வருநதியது)

திருதராஷ்டிரன சொலலுகிறான: 'உனனாலசொலலப்படட இவர்களெலலாரும மிகுநத ஊககததையுடையவர்களே. இவர்க ளெல்லாருமே சோநது ஒரு பாகம, பீமன ஒரு பாகம. அபபா! கோபததையடைந்தவனும பொறாதவனுமான பீமஸேனனிடமி ருநதே எனககுப் பெரிதானகலைமானுக்குப புலியினிடமிருநது உண் டாவதுபோல அடிககடி பெரிய பயம உண்டாகிறது. அப்பா! சிங்கத தினிடமிருநது மறறமிருகம் பயப்படுவதுபோல விருகோதரனிடமி ருநதும் பயநதவனாகி எல்லாராதரிகளும் தீாக்கமாகவும உஷ்ணமாக

மூட ராசகிடிபிரதிராணி ஆகாமலிருக்கிறான. பெரிய கைகள புடைத்தமுட இருதிரளாக கோரான பலமுடைபவனுமான அவ னுடைய திருக்கோயிலில் அவன புகுந்ததில் தாகதுப வோப பாகாகிவிட்ட பெரிதாமுட, உயர்கிபான வைரமுடைபவ னுட, கோபாடுகிரிபிரிவாகவனுட, மகவிபிடைபவனுட, குறுக பாரவையுடைபவனுட, பெரிப சபதமுடைபவனுட, மிக வேக முடைபவனுட, அதிக உதவாக முடைபவனுட, கண்டகைகளபுடைப வனுட, மிகவனடைபுடைபவனுட, குதிபுகாணுமான பாண்டவன, புதந்தானை, மூடாகளான எனபுதந்திராகனுடைப காரதகைச செய யபடிபோகிறன காளையானவிருகோதான, பெரிப பிடிவாதந்திறகு வசபட்ட கோபாகனுடைப பெரில அதிகன தண்டகைகை கைபில்கரிபபதுபோல கழுதையை காலில் கரிதிருபபான எட பிபட்டகையபுடைபதும திருமபாப கோபபபட்டதும கோப மானதும பொனனுபராணகளபுடைபதுமான அதிகனதையை உபாதியாகபட்ட 1பராடதனாடதைபோல தான மனதால பாகிறென பலமுரசிஙகமான நமிருககூட்டஙகளில சனசரிப பதிபோல பிமனவன எனறெணிகளில ஸஞசரிகபோகிறன. கொடிய பாராகரமுடையவனுட அதிகமாக புனிகிறவனும சிறுவய திலேயே விரோதமாக கடபவனும பபபொழுதும படபடதிருபவனு மான அவன என்புதிராகள 2எலலாருகுமே ஒருவன. துரியோ தனன முதலான எனபுதிராள சிறுவயதிலேயே அவனுடன போர செயது பாணியலஅதிகபடிவதுபோல அதிகபபடடார்களே! எனனுடைய புதிராகள எலராலும அவனுடைய வீரியதினால மிகக கிலேசததை அடைநதாகள. பயஙகரமான பாராகரமுடைய அநதபபிமனே பேதந்திறகு காரண பிமனபுதந்தில கோப மிகுநதவனும யாணதிரைமனிதாகளின கூடடஙகளை விழுஙகு றவனுமாக எதிரில பாராகிறவனபோலிருகிறன. அரிதிரதில துரோணருகும அரஜுனனுகும ஸமானனும வேகதில வாயுவு குரசமானனும கோபதில ருதரருகுரசமானனும பயஙகரமாயி ருபபவனும சூரனும பொறுமையுளளவனுமான அவனை புதந்தி தில எவன கொலலுவான? ஸஞசய! எனகுரு கொலலு. பலர வாகளைக கொலலுகிறவனும முயறசியுளளவனும மானியுமான அவன அபபொழுதே எனபுதிராகளெலலாரையும கொலல மலிருநததையே அதிகலாபமாக நான நினைகிறென. முன

1 ப்ராம்மண சாபம். 2 "எலலாருகுமே போதுமானவன' எனபது கருதது.

காலத்தில பயங்கரமான பலமுடையவர்களான யக்ஷர்களையும ராக்ஷஸர்களையும கொன்றவனன அவனுடைய வேகத்தை யுத்தத்தில மனிதன எப்படி தாங்கப்போகிறான? ஸஞ்சய! அவன பாலத்திற்கூட ஓர்காலும எனவசத்திலிருந்ததில்லை. இப்பொழுது எனனுடைய துஷ்டபுத்திரர்களால கிலேசப்படுத்தப்பட்ட அந்த பாண்டவன என வசமாகானென்று சொல்லவும வேண்டுமா? மிகக் கடிஞ்சொல சொலலுகிறவனும கோபமுடையவனுமான அவன பங்கப்படடாலும படுவான; வணங்கமாட்டான குறுக்காகப்பார்க்கிறவனும 1சோகப்பட்டபுருவங்களையுடைபவனுமான விருகோதரன எப்படி தணிவை அடைவான? முன இளமையிலேயே, 'பாண்டவன ரூபத்தாலும வீரியத்தாலும சூரன, சிவந்தநிறமுடையவன; தனக்கு நிகரான பலசாலியற்றவன; அளவில்லாத்மாபோல உயர்ந்தவன, அரஜுனனைக்காட்டிலும ஓரடியுயரம அதிகமாயுள்ளவன மத்தியம பாண்டவனன அவன வேகத்தால குதிரைகள மிஞ்சினவன, பலத்தால யானைகள மிஞ்சினவன; சொற்கள விளங்காதபடி பேசுகிறவன, தேனநிறமான கண்களையுடையவன, பலசாலி' என்று விபாஸாமுகமாக நான உண்மையாக்னக்கு கேட்டிருக்கிறேன கோபத்தையடைந்தவனும பயங்கரனும குரூரமான பராக்கிரமத்தையுடையவனுமான அவன யுத்தத்தில இருபத்துலகையால தேர்களையும யானைகளையும மனிதர்களையும குதிரைகளையும கொலலப்போகிறான. அப்பா! பொறுமையுடையவனும் எப்பொழுதும படபடத்தவனும அடிக்கிறவர்களில சிறந்தவனுமான பீமன முன துன்பங்களைச செய்யப்பட்டு என்னால அவமதிக்கப்பட்டான. கோணலிலலாததும இரும்பால செய்யப்பட்டதும பருத்ததும புறங்களழகியதும பொன்னலங்காரமுடையதும (ஓர் அடிக்கு) நூறுபோர்களைக் கொல்வதும பெரியசபதமுடையதுமான கதையை எனபுத்திரர்கள எப்படி தாங்கப்போகிறார்கள? ஐயா! கரையற்றதும ஓடமற்றதும ஆழமானதும சரங்களின (=அம்புகளின =ஜலத்தின) அபுயுள்ளதும செல்லமுடியாததுமான பீமஸேனமயமாயிருக்கிற ஸமுத்திரத்தை மூடர்களான எனபுத்திரர்கள தாண்ட விரும்புமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர். பாலர்கள் போனறவர்களும பண்டிதனென்கிற கர்வமுள்ளவர்களுமான (இவர்கள்) கதறுகின்றவனன எனனுடைய (வாத்தையைக) கேட்கிறதில்லை. தேனைப்

1 'கோபம வரும்பொழுது புருவங்களிரண்டும நெற்றியில் ஏறி வளைந்து சோந்துவிடும்' எனபது.

பார்க்கிறவர்களா, (விழுங்கால் ஏறமுடியாத) விஷமமான பள்ளத்தை நீங்களிறதிலீ ஐயா! விதவிதத்தால் ஏவப்பட்டவர்களாகி நிசயமாக புத்தத்தில் சிலகாலத்துடனே பெரிபமானங்ள எதிர்பத்துபோல மானிடனேஷ்டிகாண்ட பிந்தப்பட்டனை எதிர்கப்போகின்ற எனபுத்திரர்களா, உறிலைவைக்கப்பட்டதும் ரனகுழப்புளனும் ஆறுபடைடிளனும் அனவற்றல்முடைபதும் ஏவப்பட்டதும் துயருமபுத்தகுவுமான கதையை எவற்தம் தாங்கப்போகின்றனர்? கதையைச் சுற்றுகின்றவனும் பாண்டவத்தர்களைப்புடைக்கின்றவனும் கடைவாய்களை நக்குகின்றவனும் அக்கக்க (முசப) புகையை விடுகின்றவனும் பாண்டவர்களைக் குறித்துப் பயபின்றவனும் பயங்கரமான சபதங்களைச் செய்கின்றவனும் மதங்கொண்ட காஜிகின்ற யானைகளைக்குறித்து மாறிப்பாய்கின்றவனும் தோளின் வலிகளில் புகுந்து மேலானவர்களைக் குறிவைத்து அடிக்கின்றவனுமான அவனிடமிருந்தும், கொழுப்புவிடவிடிப்பும் அகனிபின்னிடமிருந்து விடுபடாதது போல எனனைச்சேர்ந்தவர்கள் விடுபடவர்போகின்றனர்? பெரிய கைகளைப்புடைய அவன், வழிபைச்செய்துகொண்டு எனசேனையை ஓடுகிறவனும் டனமசெய்கிறவன போன்றவனும் கதாபாணியுமாகி யுகமுடிவைக காணபிக்கப்போகிறான். விருகோதரனஅவன், யுத்தத்தில், புஷ்பித்தமரங்களை ஒடிக்கின்றமதயானை போல, எனபுத்திரர்களுடைய சேனையில் பிரவேசிக்கபோகிறான். ஸஞ்சய! ஆணமையிற்சிறந்த அவன், தோள்வீரர்களிலுள்ளதவைகளும் ஸாரதிப்பற்றவைகளும் குதிரைகளிலுள்ளதவைகளும் தவஜமற்றவைகளுடனசெயகிறவனும், தேராளிகளையும் குதிரைக்காரர்களையும் கொலுக்கிறவனுமாய், ஜலமுள்ள கரைபிரதேசத்தில் முளைத்த பலவகைமரங்களை கங்கையின் வேகம முறிப்பதுபோல, யுத்தத்தில் எனபுத்திரர்களுடைய சேனையை முறிக்கபோகின்றான ஸஞ்சய! முனகாலத்தில் வாஸுதேவரை ஸகாயமாகவுடைய ஸ்ரதபிமன்யுனன அந்தபுரத்தில் பிரவேசித்து மிகவீரியமுடைய ஜராஸந்தனனகிற அரசனை விழுத்தளளினானே அவனிடமிருந்துமுண்டான பயத்தால் பீடிக்கபட்டு எனபுத்திரர்களும் பருதயாகளுமஅரசாகளுமே நிசயமாக வத்தத்தையடையபோகின்றனர். புத்திமானும் மாகதாகளுக்கு அரசனும் பலவானுமான ஜராஸந்தனுல இந்தப்பூமிதேவியானவள முழுமையும் வசஞ்செயப்பட்டுத துனபுறுத்தபட்டாள். பீஷ்மருடைய பிரதாபத்தால கௌரவாகளும புத்தியின தரித்ரத்தால அந்தகாகளும விருஷ்ணி

களும அநத ஜராஸநதனவசததை அடையாதவாகளாயிருநதது. கே
வலம தெயவபலமே அபபடிபபடடவனை வேகமுடையவனும புஜ
பலமுளளவனும வீரனுமான பாணடுபுததிரன ஆயுதமிலலாதவ
னாயச சென்று கொனறதைககாடடிலும மேறபடடது எனன இருக்
கிறது? ஸஞசய! அவன, ஸாபபமானது நெடுநாளாகப பொருநதி
யுளள விஷததைச செலுததுவதுபோல யுததததில எனபுததிரா
களிடததில பலததைச செலுததபபோகிறான தேவாகளில சிறநத
வனான மஹேநதிரன வஜராயுததததால அஸுராகளை நொறுககியது
போலக கதாபாணியான பீமஸேனன என புததிராகளை நொறுககப
போகினறான. பீமஸேனன் பிறரால தாஙகமுடியாதவனும தடுகக
முடியாதவனும மிகக வேகததையும பராககிரமததையுமுடையவனும
மிகவும சிவநத கணகளுடையவனுமாக வருகிறதைப பாாககிறவன
போலிருககிறேன. கதையும விலலும தேரும கவசமுமிலலாமல
கைகளாலே யுததம செயதாலுஙகூட அவனுககு முனனே எநத
மனிதன் நிறபான? நான எபபடி புததிமானான அவனுடைய வீரயத
தை அறிநதவனோ அபபடி பீஷமரும துரோணரும சரதவானுடைய
புதரரான கிருபரெனகிற இநதவேதியரும அறிகினறாகள ஆரியா
களின விரததை அறிகினறவாகளான புருஷஸரேஷடாகள யுததத
தில முடிவைசசெயய விருபபமுளளவாகளாய என புததிராகளுடைய
சேனைகளின முனபாகஙகளில நிறபாாகள விசேஷமாக அநதப
பாணடவாகளுககு ஜயததைப பாாககிறவனாயிருநதும புததிராகளை
நான அடககாமலிருககிறபடியால, மனிதனுடைய (முயறசியைக காட
டிலும) எலலா விஷயததிலும தெய்வமானது பலமுளளது. பெரிய
விலலுடையவாகளான அவாகள புராதனமான ஸ்வாகக மாாககததை
அடைநதவாகளும பூமியிலுளள புகழைக காககிறவாகளுமாகி நெருக
சமான யுததததில பிராணனை விடபபோகிறாகள. ஐயா! எனபுத
ராகள எபபடி இவாகளுள பீஷ்மருககுப பௌதராகளும துரோணரு
ககுமகிருபருககும சிஷயாகளுமாயிருககினறனரோ அபபடியே இவா
களுககுப பாணடவாகளுமாவா ஸஞசய! நமமுடைய அடுததலும
சிறிது கொடையும பூஜையும ஆகிய இவைகளுககுக கைமமாறறை
முதியவாகளான மூவரும ஆரியாகளாயிருபபதால செயவாாகள. சஸதி
ரததையெடுததவனும க்ஷதரியஜாதியின தாமததை அடையவிருபப
முள்ளவனுமான க்ஷதரியனுககு யுததததில மரணததைச சிறநத
தும உததமமுமாகவே சொலலுகினறனா. ஆகையால, நான பாண
டவர்களுடன யுததமசெயய விருமபினவாகளான எலலாரையுமபற்

றிக லுகதிகதிறல. ஆதிரில விதுரரால சதரிச சொல்லப்பட்ட அதகதகைய இநதபபடரானது நடநதிடடது. மெநதப' ஜரனததைத லுகதநதினரி நிறுததிவைபத நி ...ராக நினைகதரிலலீர. மிகபல புனனதான நிதரர ஆசைபபடடும ஜரனமுறைகூட கெடடிகதிற காதிறர. (...) ...ரிபடடோரரால புரரிவரநதும உல சட சைபபதறகரி நினரு ... ...

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன் அர்ஜுனனது பலபராக்ரமங்களைச் சொல்லி வருந்தியது)

ஒருபொழுதும் பொய்வாராததைகளை எவனசொல்ல நாம கேட்டதில்லையோ, எவனுக்குத் தனஞ்சயன போர்வீரனோ. அவனை மூன்று உலகமும் சோந்ததாகும். எப்பொழுதும் ஆலோசித்தும், காண்டீவமெனகிற வில்லையுடைய அவனை யுத்தத்தில் தேருடன் எதிர்த்துச் செல்லுகிறவனை நான் காணவேயில்லை. மாரைப்பபிளக்கின்ற காணி, நாளீகம் எனகிற பாணங்களை இறைக்கிறவனான அர்ஜுனனைப் போரில் நேராக எதிர்த்துச்செல்லுகிறவன் ஒருவனுமில்லை வீராகளும் புருஷஸ்ரேஷ்டாகளும் அஸ்திரங்களைப் பயின்றவாகளும் பலவானகளில் சிறந்தவாகளும் சண்டைகளில் தோல்வியை அடையாதவாகளுமான துரோணரும் காணனும் எதிர்ப்பார்களேயானால் (ஒருவாறு) உலகத்தில் பெரிதான ஸந்தேகமுண்டாகலாம். எனக்கோ விஜயமிருக்கிறதில்லை. பீமன் முதலியவாசளிடம் காணனானவன் தயையுள்ளவனும் அஜாகரதையுடையவனுமாயிருப்பவன். ஆசாரியா முதுமையடைந்தவரும் குருவுமாயிருப்பவா. அர்ஜுனன் ஸமாத்தனும் பலவானும் திடமானவில்லுடையவனும் ஸ்ரமத்தை வென்றவனுமாயிருப்பவன் யுத்தமானது மிகவும் நெருக்கமாக ஏற்படும். ஒருவருக்கும் தோல்வி இராது எல்லாரும் அஸ்திரங்களை அறிந்தவாகளும் சூராகளுமாயிருப்பவாகள் எல்லாரும் பெரும்புகழை அடைந்தவாகள். தேவஸம்பத்தை முழுமையும் விட்டாலும் விடுவாகள், வெற்றியை விடாகள். அவாகளுடைய வத்ததிலாவது சாந்தி ஏற்படும், அர்ஜுனனுடைய வத்ததிலும் ஏற்படும் நிச்சயம். அர்ஜுனனைக் கொல்லுகிறவனோ இல்லை. அவனை வெல்லுகிறவனுமில்லை. மந்தர்களைப்பற்றி உண்டான அவனுடைய கோபமானது எப்படி ஆறுதலையடையும்[1] மற்றவாகளும் அஸ்திரங்களை அறிகின்றாகள். (அவாகள்) ஜயிக்கப்படவும் செய்கின்றனா, ஜயிக்கவும் செய்கின்றனா. அர்ஜுனனுக்கோ மாறாத ஜயமே கேட்கப்படுகின்றது. [1] முப்பத்துமூன்றுதேவாகளைச் (சண்டைக்கு) அழைத்துக் காண்டவ

1 'முப்பத்துமூன்று வருஷங்களுக்குமுன்' என்பது பழையஉரை.

வனத்தில் அக்னியைத் திருப்திபடையச்செய்தான். எல்லாத் தேவர்களையும் ஜயிக்கவும் கூடிய இவனுக்குத் தேஜஸ்ஸை அறிந்திருப்பீலல்லை அப்பா! காலனுக்கு யுத்தத்தில் சிலத்தாலும் கடையாதும் மடமான திருஷ்ணை ஸாரதியோ அவனுக்கு, இந்திரனுக்குப் படி கொஞ்சி உபதேசித்தோ அப்படி கொஞ்சி உபதேசானது. ஒரு தேரில் ஸனாதனர்களான கிருஷ்ணார்ஜுனர்களையும் காண்டீவமென்கிற வில்லையும் ஒரேகாலத்தில்தோன்ற மூன்று கூடர்களாக கேட்டிருப்பீர். கூடாகு அப்படிப்பட்ட வில்லுமில்லை; போர் வீரனுமில்லை, பாகனுமில்லை. அர்ஜுனர் துரியோதனனவசத்தை யடைந்த மூடர்கள் அறிவீலல்லை ஸஞ்சய! மூளைகெட்டதான இடியாவது தலையிலவிழுந்து மிதிவைகளும் கிரிபால இழைக்கப்பட்ட சபதங்களை மீறிவைத்தபோ. தனிரவும், தனஞ்சயன் (பாண்டவர்கள்) இறைகிறவனைபோலவும் அழிறவனைபோலவும் சமாரிகளால சரீரங்களின்றும் ரக்தம் ரோகங்கள் (அழுத்தும் தாகஞ்சிறவன்) போலவும் விளங்குகிறான். இனனமும் காண்டவத்தினிடமிருந்தும் கிளம்பின பாணப்படலமான அகவியானது எவ்வுமபற்றிக்கொண்டு யுத்தத்தில் வண்டிருந்தாகவுடைய சேஷனை எரிக்கும் இனனமும் பார்த்தர்களுடைய அந்தரசேஷனானது ஸவ்யஸாசியினுடைய தேரின் ஒலியினால உண்டான பயத்தால பிடை அடைந்ததும் பலவிதமாக நடிக்கமுற்றதுமாக எனக்குத் தோனறுகிறது பெரிதான ஜவாலையுடையதும் காற்றினால மூட்டப்பட்டதுமான பெரியதீயானது எவ்வும பரஸ்பர காயந்த புறவுஷியலை எரிப்பதுபோலத் தனஞ்சயன் எண்ணச சோதரர்களை எரிக்கப்போகிறான். யுத்தத்தில், [1]ஆதாயியான கிரீடி கூடமையான அப்படிப்பட்ட பாண்டவுஷியல்களை எப்பொழுது கொல்கிறவனுவனை அப்பொழுது பரமமாவினால படைக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையும் கவர்கிறவனான அந்தகனைபோல வெல்லமுடியாதவனுவான். யுத்தத்தில் எவ்வும அடிக்கடி நான அந்தக கௌரவர்களுடைய அப்படிப்பட்ட பலவித (தனபாண்டவர்களின்) பிரகாரங்களை கேட்குமபடி யுத்தமுகத்தில் பாரதர்களை இந்த நாசமானது வந்தடைகின்றதலலவா?

---

[1]அவனிடத்திலுள்ள வெறுப்பினால இவ்வண்ம கூறினான்

ஐம்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபர்வம் (தொடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களின் துணைவலிமை முதலியவற்றைச் சொல்லி ஸமாதானத்துக்கு முயல்வதாகச் சொல்லியது)

எப்படி பாண்டவர்களெல்லாரும் பராகரமுள்ளவர்களும் ஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களுமாகவே இருக்கிறார்களோ அப்படியே அவர்களை அடைந்தவர்களும், சரீரத்தை வெறுத்தவர்களும் ஜயத்தில் (மனத்தை) வைத்தவர்களுமாயிருக்கிறார்கள் குழந்தாய்! நீதானே எனக்குப் பகைவர்களான பாஞ்சாலா கேகயா மாதஸியர் மாகதர்களான அரசர்களைப் பராகரமுடையவர்களென்று சொன்னாய்? எவர் விரும்பினால் இந்திரனுடனகூடின இவ்வுலகங்களை வசப்படுத்துவரோ உலகத்தைப் படைக்கின்ற அந்தக் கண்ணபிரான பாண்டவர்களுடைய வெற்றியில் உறுதியுள்ளவராயிருக்கிறார் அர்ஜுனனிடமிருந்தும் முழு (அஸ்திர) விதத்தையும் விரைவாக அடைந்தவனும் சினியின் குலத்தில் பிறந்தவனுமான ஸாத்யகி விதைகளை விதைப்பதுபோல போரில் சரங்களை இறைக்கிறவனாவான். பாஞ்சாலன் புத்திரனும் குரூரமான (போர்ச்) செயலையுடையவனும் மகாரதனும் சிறந்த அஸ்திரங்களை அறிகின்றவனுமான திருஷ்டத்யுமனனும் என் சேனைகளிடத்தில் யுத்தத்தைச் செய்யப்போகிறான். அப்பா! யுதிஷ்டிரனுடைய கோபத்திலும் அர்ஜுனனுடைய பராகரமத்திலும் நகுலஸஹதேவர்களிடத்திலும் பீமஸேனனிடத்திலும் எனக்குப் பயமுண்டாகிறது. மனித்ஸரேஷ்டர்களாலே மத்தியில் விரிக்கப்பட்டதும் அமானுஷமுமான (அஸ்திர) வலையை என்படைகள் தாண்டப்போகிறதில்லை ஸஞ்சய! அதற்காகக் கதறுகிறேன். பாண்டுபுத்திரனானவன் அழகிய தோற்றமுள்ளவனும் நல்ல மனமுடையவனும் வீரலக்ஷ்மியையுடையவனும் பிரமமவாசச ஸுடையவனும் மேதாவியும் நன்கு பயிற்சிசெய்யப்பட்ட அறிவுள்ளவனும் தாமசித்தமுடையவனுமாயிருப்பவன், மிதராகளாலும் மந்திரிகளாலும் நிறைந்தவன், யுத்தத்தை நடத்துகின்ற ஸகோதரர்களோடு கூடினவன், வீரர்களும் மகாரதர்களுமான மாமனர்களோடும் சேர்ந்தவன். புருஷஸரேஷ்டனான பாண்டவன் தைரியத்தோடும் ரகஸியங்களை வெளியிடாமையோடும் கூடினவன். குரூரத்தன்மையில்லாதவனும் கொடையில்சிறந்தவனும் அகாரியத்தில் லஜ்ஜை

யுள்ளவனும், தவறாத பராக்கிரமத்தைப்படைத்தவனும், மிகுந்த கொள்கையுள்ள வனும், பெரியோர்களை அடிக்கடி வணங்குபவனும், புலனடக்கமுடையவனுமாயிருப்பவன். எவனுக்கு ருக்மிணியும் தேவகியும் பாண்டவர்களிடத்தில் அன்பைக் குறித்தது, யாருக்கிடையிலுள்ள அன்பை நோக்கி விஸ்வகர்மபூசணி விழுவதுபோல, புத்திபூர்வமாக மனிதனுக்கு முளைவரையில் விழுவானோ 1 சாத்வதர்களுக்குத் தலைவனாக அகூரியும் எனனுல் சபடப்பட்டவனும், யுத்தத்தினால் மகாதைரியனான என புத்திரர்களுடைய காரியத்தை செய்யவல்லவனுமான அக்ரூரனுடன் புத்தியில்லாமல் பகைமை கொள்ளுகிறீர்களே. இது தகுதியில் குலத்தழிவைத்தரவல்லது. இந்திரனை எனமனத்திலுஞ் சஞ்சலத்தைச் செய்கிறவனது என்னுடைய மேலான நிச்சயம் புத்தியில்லாமையானது உக்ரசேனரிஷியானவர் வைசாரதியினிடம்பாடுபட்டு ராம முதலியரிஷிகளிடம் காம துனபத்தைப்படைவதை புரிந்தாரென உபன்யாசஞ் செய்யவில்லையோ. எனினுமே (எல்லா காரணமாகக் குறித்தது அதாமதிமித்தமாய நிகழ்கிறதெனலல்லவா? எனறு சொன்னான.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

யாகஸங்கிபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸஞ்சயன் பாண்டவர்களிடம் வேற்றிக்க வேண்டியவை
யெல்லாம் அனைத்திருப்பதையும் திருதராஷ்டிரன்
அவர்களுக்குச்செய்த அபகாரத்தையும்
சொல்லி அவனை நிந்தித்தது.)

வைசம்பாயனர், "ஓ! மஹாராஜரே! பாரதரே! நீர் சொல்லியபடி இது உணமையே யுத்தத்தில் காணவேதுவதால் க்ஷத்திரியஜாதிக்கு விநாசம் காணப்படுகிறது. ஸவ்யஸாசியின உன்மையை அறிந்த நீர் புத்திரனுடைபவசத்தை அடைவீரென்பதையோ எப்போழுதும் தீரரான உமமிடத்தில் நிணைக்கவில்லை மஹாராஜரே! அக்ரூர அபராதமிசைத்த உமகது இது காலமில்லை பரதஸ்ரேஷ்டரே! உடனேயே பாண்டவர்கள வஞ்சிக்கப்பட்டார்கள் பிரதிஜ்ஞை

1 'மூர்தநீகரித்த அகனி' எனபது வேறு பாடம்.

லும மேலானவனாலும நணபனாலும நனகு ஒருவழிபபடடசிததமு டையவனாலும நலமே செயயததககது துரோகமசெயபவன குருவா கச சொலலபபடவிலலை. மஹாராஜரே! 'சூதாடும சமயததில இது ஜயிககபபடடது, இது அடையபபடடது' எனறு (பாணடவாகள ஜயிககபபடடதைக) கேடடு, உமது புததிரனான துரியோதனன போல மகிழசசியடைநதீர முனனமே கடுஞசொலசொலலபபடட பாணடவாகளை உபேக்ஷிததீர முழராஜயததையும ஜயிககிறாகளென றெணணிப பெரியகெடுதலைபபாரததீரிலலை. மஹாராஜரே! [1] பிதரு ஸமபநதமான ராஜயம, காடுகளோடுகூடிய அநதககுருதேசமாத திரமே. பிறகு, வீராகளான பாணடவாகளால ஜயிககபபடட பூமி முழுமையையும அடைநதீர ஓ! ராஜஶரேஷ்டரே! பாணடவாக ளாலே புஜபலததால ஸமபாதிககபபட பூமியானது உமமிடம ஒபபுவிககபபடடது. 'எனனால இது செயயபபடடது' எனறே நினைககிறீர ஓ! ராஜஶரேஷடரே! கநதாவராஜனால கவரபபடட வாகளும ஓடமிலலாது ஜலததில [2]முழுகினவாகளுமான உமது புததி ராகளை மறுபடியும பாரததன திருபபினான அரசரே! பாணடவர் கள சூதாடடததில அவமதிககபபடடவாகளும வனததிறசெனற வாகளுமாயிருககையில, உமது குமாரனபோல அடிககடி காவம கொளளுகிறீராகையால, அரஜுனன கூரியவைகளும பலவுமான பாணககுவியலகளைப பொழிகையில சடலகளும வறறபபோகின றன; தசையுடமபோடு பிறநதவாகள நசிபபாரகளெனறு சொலல வுமவேணடுமா? பால்குனன போரசெயபவாகளில சிறநதவன, காணடீவம விறகளில சிறந்தது, கேசவா எலலாபபிராணிகளிலும் சிறநதவா; சகரம ஆயுதஙதளில சிறநதது, விளஙகுகினற வானரக கொடியானது கொடிகளிறசிறநதது அரசரே! இவவிதமான இவர் களைப் போரில எநததேரானது சோததுச சுமககினறதோ அநதத் தேரானது கிளமபினதான காலசககரமபோல நமமை நசிககுமபடி செயயபபோகினறது. ஓ! பரதஶரேஷடரே! அரசரே! எவருககுப் பீமனும அரஜுனனும போரவீராகளோ, இபபொழுது பூமிமுழுமை யும் அவருடையதே. ஓ! ராஜஶரேஷ்டரே! அவரே அரசா அநதப் படி, பீமஸேனனால பெருமபாலும கொலலபபடடதும முழுகுகினறது மான உமமுடைய சேனையைத துரியோதனனமுதலான கௌரவர்

---

1 'முனனமிருநத ராஜயம காடடாநத சிறு தேசமே. பிறகு, பாணடவா களால் பெருகியது' எனபது கருதது.

2 'முழுகினவாகளுககுச் சமமாயுள்ளவாகள' எனபது கருதது.

களை பார்த்துவிட்டு, ராத்திரியை அடைப்பதைப்போலின்றார்கள். ஓ! மஹாராஜரே! பிரகாசமுடைய அழகான ஆயுதங்களையுடைய உமதுபக்ஷத்தவர்களான உமதுபடைவீரர்கள் (அவர்களை) அழைத்துக்கொண்டு அரசர்களுடைய வெற்றியை அடைவதற்காகவே இவ்விடத்திலிருந்து, மத்ஸ்யர்களும் பாஞ்சாலர்களும் சேதிகளும் கரூஷர்களும் கேகயர்களும் யாதவர்களும் ஸ்ருஞ்சயர்களும் உமதுசைன்யத்தை ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு எல்லாவிதமான உற்சாகத்துடனும் பார்த்தர்களுடைய விரோதத்தையும் அதிகரிக்கும்படியாக இவர்களெல்லாரையும் அவரை அடைந்தார்கள் அ
பொழுதில் உமதுபக்ஷத்தவர்களான
மஹாராஜரே! எவனை, எதிரிகளுடைய ஸைன்யங்களுடைய தாக்குதலை கூடஸஹிக்கமாட்டாமல் பாண்டவர்கள் பிரயாணமான காரணத்தால் களைப்படைந்திருக்கிறார்களென்று இவ்விதம் முடிவுசெய்து, துணையான வாக்குகளுடனேகூடவும் பாண்டவர்களான உமதுபக்ஷத்தவர்களை எல்லா உபாயங்களாலும் அடக்கிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று (இவ்விதம்) அநுசிந்தித்து துரியோதனன் ஓ! மஹாராஜரே! என்னுடைய மனதில் இவ்விதம் தோன்றுகிறது ஓ! பாரதரே! ராஜஶ்ரேஷ்டரே! நாம் இப்போது வலுவில்லாதவர்களாக இருந்தபோதிலும் புத்திமானான விதுரரானும் [1]பாண்டவர்களைப் பற்றி உமதிடம் புலம்பப்பட்டதெல்லாம் பயனற்றதாகிவிட்டது' என்று சொன்னான்

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன், பீஷ்மர்முதலியோர் தனக்கு அபயம்கொடுத்ததையும் இருதிறத்துச்சேனைகளின் பலாபலங்களையும் சொல்லித் கிருதராஷ்டிரனைத் தேற்றியது)

துரியோதனன் சொல்லுகிறான்: 'ஓ! மஹாராஜரே! நீர் பயப்படவேண்டாம். உமமால நாங்கள் துக்கிக்கப்பட்டதற்காக வில்லை. ஓ! விபுவே! பலசாலிகளான நாங்கள் போரில் பகைவர்களை வெல்லுவதற்கு வல்லவர்களாயிருக்கிறோம் காடடில் துரத்தப்பட்ட பாண்டவர்களை மதுஸூதனன் அடைந்திருக்கும்பொழுது, பகைவர்

1 'பாண்டவர்களைக்குறித்துச் சக்தியில்லாதவரைப்போல நீர் புலம்பும் இந்தப் புலம்பலெல்லாம் பயனற்றது' என்றும் கொள்ளலாம்.

ளுடைய ராஜயததை நாசமசெயகிறதும பெரிதுமான சேனைககூட்டததுடன கேகயாகளும திருஷடகேதுவும தருபதபுததிரனான திருஷ்டதயுமனனும மறறும அனேகம அரசாகளும பாரததாகளைப பினதொடாகிறவாகளாகி அடைநதாகள மகாரதாகளான அவர்கள இநதிரபரஸ்தததிறகுச சமீபததில வநது கூடினாகள, கூடி, கௌரவாகளுடனகூடின உமமை நிநதனையும செயதாகள. ஓ! பாரதரே! கிருஷ்ணனைப பிரதானமாகவுடைய அவாகள சோநது, தோலகளுடுததுககொணடு வீறறிருககும யுதிஷ்டிரரைச சூழ்நதிருநதார்கள. அரசாகள, ஜனககடடோடுகூடின உம்மைக கலலி எடுபபதறகு விருபபமுளளவாகளாய், ராஜயததைத திருமபவாஙகுவதைச செயயவேணடுமெனறு சொன்னாகள. ஓ! அரசரே! பரதஸரேஷ்டரே! நானோ (இவ்விதசசெயதியைக) கேடடு, உடனே, ஞாதிகளுடைய நாசததிலுணடான பயததால பயநது, பீஷமரிடமும துரோணரிடமும கிருபரிடமும சொனனேன ஆகையால, பாணடவாகள பிரதிஜனைபபடி (நடகக) இருபபாகளெனபது என எணணம வாஸுதேவனோ, எஙகளுடைய முழுநாசததையும செய்யவிருமபுகிறான. விதுரரைததவிர உஙகளெலலாரையும கொலலபபடவேணடியவாகளெனறு (அவனகருதுகிறானெனபது) என எணணம. தாமததை யுணாநதவரும கௌரவரில சிறநதவருமான திருதராஷடிரரோ கொலலபபடததககவரிலலை. ஓ! ஐயா! ஜனாததனன, எஙகளை முழுமையும நாசமசெயது கௌரவாகளுடைய முழுராஜயததையும யுதிஷடிராவசபபடுதத விருமபுகிறான. அப்படியிருகக, நமககு இசசமயம செய்யவேணடியதாக நேரிடடது எது? நமஸகாரமா? அலலது, ஓடடமா? அலலது, 'உயிரை விடடாவது பகைவாகளை எதிரதது யுததம செயவோம' எனபதா? எதிர்தது யுததம செயவதிலே நமககுத தோலவி நிசசயமாக ஏறபடும். எலலா அரசாகளும யுதிஷடிரருடைய வசததிலிருககினறனா நமமிடததிலோ தேசமே வெறுபபுறறதாயிருக்கிறது. நம்முடைய மிதராகளும கோபஙகொணடிருககிறாகள எலலா அரசாகளாலும உறவினாகளாலும எஙகும நிநதனை செயயபபடடோம நமஸ்காரததில தோஷமிலலை, மிசபபலவருஷஙகள நமககு ஸமாதானமுணடு ஆகையால, எனனிமிததததில துககததை அடைநதவரும் அளவறற கிலேசததை அடைநதவரும அறிவையே நேததிரமாகவுடையவரும அரசருமான பிதாவைஉததேசிததே துககிககிறேன. உமமுடைய புதரர்கள என்னுடையபரியததிறகாகப பகைவாகளான பாணடவாகளுககுக

நெடுநினைபரிசிப்புபிட்டாகள். அரசரே! இது உமகது முன்னமே நிருணயிக்கபடிமே. 'பாண்டுபுத்ரகளான புருதப்பாண்டவாகள மதுகிரி சுருனடைவன கிருஷ்ணர். ராஜசூயகதுக குலுவாசுதேவரால் ராஜசூயபிரதிஷ்டைபோசிரூர்க்க' எனறு நெடுநாளான. நீ 'பாரதரே' பிரிது, நிசரானதாரு பிஷ்டருடகிருப்பதாலு அலாது மாமட, வெறிதாகவாவ்வைபயடைதவறு. அதுதடைபடிரி யதாகளை புடைபவறுவாடிதுகிறு, எனனைகதுதிசொனனதாவது — 'பகைவரைவாடிதி, வெனி' பிறாமகதுதிதிராக நிபயாசதோ யாஞ்ல பயபபடிவெணடாட பிறா புருதத்தில் நிலடாகதிபவர்க ளான எதகளை வெலலவலலவாகளலா ராகளை துவதிபாதுதிம எலலா அரசாகளையுட நிவலலாலவாரகள. இவாகள வாடிம. கூடையான சாதகளாதில இவாகளுடைப நொழுபபப போகதுகிறும' எனபது முனகாலத்தில் வெடாதுறுவாரிதிபே எலலா அரசாகளும ஜயிகபபடடாகள எனறு நிசரிதாவினா, மிகக கோபததை அடைதவும பாபபுனகூடினவருமான கிளாச வஸுசேஷ்டா, ஒரு நொடுன அவாகளில அனைகமபோகளைகொன் ரூர அதன பிறகு, அராகள பயதால இருதப்பிஷ்மரைச சரண மடைதாகள. அபபடிப்பட இருதபபிஷ்மர் எதகளுனகூடிப் போரில பகைவாகளை வெலவதறகு மிகவும வலலவர. பாரதஸ்ரேஷ்ட ரே! ஆகையால, உமமுடைப பயமானது போகடடும. அதுசசமபத் தில அளவறற பராகரமுடையவாகளான இவாகளுதகு நிவிதி உறு தியானது எறபடடதனறோ? முனபு, பூமிமுழுவதையும பிறாகளுடைய வசததிலிருதது இபபொழுது, கடமைபோ இவாகள புதத்தில் வெலல வலலவாகளலா இபபொழுதோ, பகைவாகளான பாணடவர் களகிறகு முறறிலுமவாகளும வீரியம குறைதவாகளுமாயிருகிறாகள். பாரதஸ்ரேஷ்டரே! பூமியும நமமிடமிருகிறது. ஸுசதுகளுளளில ஸமமான பயனபுடைய அரசாகளும வரவழைகபபடடாகள். பகைவாகளை வாடுகிறவரோ! அபபடிபபடட எலலா அரசாகளும் எனனிமிதமும அகனியிலோ கடலிலோ விழுவாகள. கௌரவாகளிற் கிறதவரே! அதனை அறியகடவீர. தவிரவும, இபபொழுது, உன் மதனபோல பலவிதமாய்ப புலமபுகிறவரும துகதனைபடைத வரும பகைவாகளுடைய தறபுகழசசியில பயதவருமான உமமைச் சிரிகிகின்றாகள. இதத அரசாகளெலலாரும ஒவ்வொருவருமே பாண்

1 'நமமால தரோகம செயயப்பட்டிருபபாகளையாலும' எனறும கொள்ளலாமெனபது பழைய உரை.

டவாகளைக குறிததுத தம்மை ஸமாததராக நினைககிறாகள உமககு நேரிடட பயமானது போகடடும இநதிரனுஙகூட, நிரமபியிருககிற எனசேனையைக கொலலுவதறகுத திறமையுளளவனாகான. இது, ஸ்வயமபுவான பிரமமாவுககும கொனறு குறைககமுடியாத ரூபததை உடையதாயிருககிறது ஓ! விபுவே! அநதயுதிஷ்டிரன எனசேனைக கும எனவலலமைககுமே பயநதலலவோ படடணததைவிடடு ஐநது கிராமஙகளை யாசிககிறான. ஓ! பாரதரே! நீர குநதீபுதரனான விரு கோதரனை ஸமாததனாக நினைபபது தபபு. எனது முழுபரபாவததை யுமோ நீர அறியவிலலை. கதாயுததததில எனககுச சமமானவனோ பாரில ஒருவனும் இருக்கவிலலை, இருநதவனும ஒருவனுமிலலை, உணடாகபபோகிறவனும ஒருவனுமிலலை. நான முயறசியுளளவ னும கஷ்டததுடன குருகுலததில வஸிததவனும விததையில கரை கணடவனுமானவன். ஆகையால, எனககுப பீமனிடமிருநதோ மறறவர்களிடமிருநதோ, ஓரிடததிலிருநதும பயமிலலை நான அபபொ ழுது பலராமருடைய வீடடில அவரையடுதது வஸிததபடியால, கதை யில துரியோதனனான எனககு நிகரானவனிலலையெனபது நிசசயம நான பூமியில யுததததில பலராமருககுசசமானனும பலததால அதிகனுமாயிருபபவன யுததததில எனது கதையின அடியைப் பீமன ஒருபொழுதும தாஙகான ஓ! அரசரே! நான கோபதது டன பீமனுககு ஓரஅடி கொடுபபேனேயானால பயஙகரமான அது வே அவனைச சீககிரம யமனவீடடிறகு அனுபபிவிடும கதையைக கையிலுடையவனாக விருகோதரனைப் பாரபபதறகு விருமபவும செய கினறேன இதுவோ, வெகுகாலமாயத தினநதோறும எதிரபாரககிற எனனுடைய விருப்பம. குநதீபுதரனான விருகோதரன எனனால யுத தததில கதையாலடிககப்பட்டுச சரீரம சிதறினவனும உயிரிழநதவ னுமாகிப் பூமியில விழபபோகிறான 'இமயம' எனகிறமலையும என னால ஒருதரம கதையின்அடியால அடிககபபடடால நூறாயிரமாகச சிதறிபபோகும அநதப் பீமனும இதனை அறிகிறான வாஸுதே வனும அரஜுனனும அறிகினறாகள. கதையில துரியோதனனுக குச சமமானவன இலலையெனபதுஉறுதி. ஆகையால, உமககுப் பெரிய யுததததில பீமஸேனமயமான பயமானது போகடடும. நானோ இவனைத தொலைககினறேன. அரசரே! மனவருததம அடையாதீர ஓ! பரதஶ்ரேஷ்டரே! எனனால அவன் கொலலப் பட்டபொழுது, (அர்ஜுனனுககு) ஒபபானவாகளும மேலானவாகளு மான அநேகம ரதிகர்கள் அர்ஜுனனை விரைவில சிதறுமபடி செயயப்

போகின்றார்கள். ஓ! பாரதரே! பிஷ்மர், த்ரோணர், கிருபர், அஶ்வத்தாமர், காணர, ஸுபலர், ப்ரபத்ரகர்களான பகதத்தன, சலபின, விந்தாநுவிந்தர் ஜயத்ரதர் [illegible] வந்தி பாணர்களாகிய [illegible] ஆகிய இவர்களும், [illegible] ஆகியோரும், [illegible] செயலாகும். [illegible] குந்திபுத்ரனென [illegible] கலைகளிலும், சரணனென்ற [illegible] துரோணரால் அஶ்வத்தாமரால் [illegible] கால [illegible] செலன. ஓ! பாரதரே! [illegible] னிடம், ப்ரமதிஷ்டர் [illegible] கவசமாகவும் [illegible] வணுவிலும் மதிசிறந்த அஸ்த்ரஜ்ஞரான (தடை) [illegible] படர்ந்திருக்கிறாரென்று [illegible] துரோணர் ப்ரமதிஷ்டரான பரதவாஜரிடமிருந்து, கலசத்திலுண்டான ஓ! மஹாராஜரே! சிறந்த அஸ்த்ரங்களை அறிகின்ற அஶ்வத்தாமரையும் துரோணரிடமிருந்தும் உண்டானர். ஆசாரியர்களிற் சிறந்தவரும் கௌதமமஹரிஷியினிடமிருந்தும் சாரலத்வஜனுண்டானவரும் ஸ்ரீமானுமான கிருபரும் வந்து செயப்பட்டதாகவும் எனபது என எண்ணம். ஓ! மஹாராஜரே! அஶ்வத்தாமரினுடைய பிதா, மாதா, மாதன இடமுமாகிய மனிதர[1] வபிறவிலபிறவாதவர்களா. சூரரான அந்த அஶ்வத்தாமரும் எப்பகதத்தில் இருக்கிறார். ஓ! மஹாராஜரே! பாரதரேஷ்டரே! பிதவாகளுக்குச் சமானாகளும் மஹாரதர்களுமான இவர்களெல்லாரும் யுத்தத்தில் இந்திரனுக்கும் தனபதிக்கச் செயவார்கள். இவர்களில் ஒவ்வொருவரையும் எதிர்த்துப் பாபபதர்கள் ஆஜுனனைச் தனலன. ஆணமையிற சிறந்தவர்களான இவர்களோர், சேரந்து, அர்ஜுனனைக் கொலலபோகின்றனர். ஓ! பாரதரே! காண்மும், பிஷ்மம் துரோணரிருபர்களுக்குச் சமானமாக எனனால் நிணைக்கபபட்டிருக்கிறன, பரசுராமரால், 'எனக்குச் சமானனுக்கிறப' எனறு ஓபபுக கொளளபபட்டவனுமாக இருக்கிறன். காணனுக்கு அழகும்பாருந்தியவைகளும் கூடவுண்டானவைகளும் சுபமானவைகளுமான குணடலங்கள இருந்தன. ஓ! மஹாராஜரே! இந்திரனுனவன பகைவர்கள்

[1] மூலத்தில் வேறுவிதமாயிருக்கிறது.

வாட்டுகின்றஅவனிடததில இநதிராணிககாக, அவைகளை, வீணாகாத
தும மிகவும பயஙகரமுமான [1]சகதியினால யாசிததான அவன சகதி
யினால சாரசபபடடவனாயிருககையில, தனஞசயன எதனால பிழைப்
பான? அரசரே! பூமியில நிசசயமாக எனககு வெறறியும பிறாக
ளுககு முறறும தோலவியும கையிலவைககபபடட கனிபோலத
தெளிவாயிருககினறன ஓ! பாரதரே! இநதப பீஷமா ஒருபக
லில பததுலக்ஷததைக கொலலுவார. பெரிதானவிலலுடையவாக
ளான துரோணரும அசுவததாமாவும கிருபரும அவருககு நிகரான
வாகள. ஓ! பகைவரைவாடடுபவரே! ஸமசபதகாகளெனகிற க்ஷத
திரியாகளுடைய கூடடங்களும, 'நாஙகளாவது அரஜுனனைக கொல்
லுவோம். வானரககொடியோனான அவனாவது எஙகளைககொலலட
டும' (என்றசபததோடு இருககினறனா.) ஸவயஸாசியின வதததில்
நிலைததிருபபவாகளான அரசாகள அநத ஸமசபதகாகளையும ஸமாத்
தாகளெனறு நினைககினறாகள. அபபடியிருகக, நீர அநதபபாணட
வாகள நிமிததமாக ஏன காரணமிலலாமல துனபம அடைகிறீர? ஓ!
பாரதரே! பீமஸேனன கொலலபபடடபொழுது பிறாகளுள வேறு
எவன யுததமசெயவான? ஓ! பகைவரை வாடடுபவரே! அறிவீரா
னால எனககு அதைசசொலலும ஓ! அரசரே! பகைவாகளில, அந
தபபிராதாககளெலலாரும (சோநது) ஐவரும திருஷடதயுமனனும
ஸாதயகியுமாக எழுவாயோதாகள, ஸாரமான பலமெனறு கருதபபட
டனா அரசரே! எஙகளுககுளளேயோ, பீஷமா துரோணா கிருபர்
முதலியவாகளும, அசுவாததாமா, ஸூயபுதரனான காணன, பாஹ்
லிக ராஜனான ஸோமதததன, பராகஜோதிஷாதிபன, சலபன், அவநதி
தேசததரசா இருவாகள, ஜயதரதன, துசசாஸனன, துர்முகன, துஸ்
ஸஹன, ஶருதாயு, சிதரஸேனன, புருமிதரன, விவிமசதி, சலன, பூரி
ஶரவஸ், உமது புததிரனான விகாணன ஆகிய இவாகளும சிறநதவா
கள ஓ! அரசரே! எனககுப பதினோ அக்ஷௌகிணிகள சேகரிககப
படடிருககினறன பகைவர்களுககு (என்னுடையவறறிலும்) குறைந
தவையான ஏழுஅக்ஷௌகிணிகள தாமே சேகரிககபபடடிருககினறன?
எதனால எனககு அபஜயம ஏறபடும? பிருகஸ்பதியானவா மூனறு
மடஙகு குறைவான படையை (எதிரத்து) யுததம செய்யலாமெனறு
சொனனார். அரசரே! எனனுடைய இநதசசேனையானது பகைவர்
களைககாடடிலும [2]மூனறுபஙகாக இருககிறது ஓ! பாரதரே! பிறர்

1 'சகதிஎனகிற ஆயுததைககொடுதது அதற்குபபிரதியாக' எனபது

2 அவாகளில ஏழுபோ, தஙகளில தனனைசசேர்தது இருபததொருவா.

களுக்குக் குணத்துறவாயுள்ள பலவிஷயத்தைப் பார்க்கிறேன். ஓ! அரசரே! எனக்குத் தெரிந்தவரையில் கூடவே பலதுன்பத்தையும் பார்க்கிறேன். ஓ! பாரதரே! நான் யுதிஷ்டிரரது திருதலை ராஷ்ட்ரத்தில் பார்த்தபோது [illegible] அதிகமான துக்கத்தை அடைந்தேன். ஓ! பாரதரே! நீர் முடிய படைத்தவரை [illegible] துரியோதனன், இவனிடம் சேர்ந்திருந்து, அதனாலுண்டான துக்கங்களை அதிகமாய் அடைந்தபடியும் அதினால் நான் மிகுந்த சோகமடைந்தபடியும் சொன்னான்.

ஐம்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

யாசகந்தீபவம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஞ்சயன் பாண்டவர்களின் போர்ப்பத்தையும் தேசம் குதிரைகளையும்பற்றித் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது)

துரியோதனன், 'ஸஞ்சய! அரசாகுமுன் வழி அமிஷ்ட கிணிகளை அடைந்து யுதிஷ்டிரனை நீ சந்தித்தபடி முன்னம் குந்திபுத்ரனை யுதிஷ்டிரன் எனனிசப்ப விருப்புகிறானா?' எனறுவினவ, ஸஞ்சயன், 'அரசனே! யுதிஷ்டிரனைப்படைப விருப்பமுள்ள வரான யுதிஷ்டிர மகாராஜரைத்தரிசிக்கையாலே நான் மகிழ்ச்சியுள்ளவனாயிருக்கின்றனன். நகுலன் ஹஸ்தினாபுரத்தில் குந்தி புத்ரனை தனஞ்சயன் மந்திரத்தைப் பரிஷித்த விருப்பமுள்ள வனுக்கு நிவயமான ரதத்தை எல்லாதிசைகளிலும் பிரகாசிக்கச் செயது பூட்டச்சிசத்தன மினனலிலுடனே மேகத்தைப் போல ஸுந்தரமான அந்தரிக்ஷரைபபார்த்திரம. நானகுபகக்கத் திலும் ஊனறிபபாரத்து ஸந்தோஷிக்கிறவனாய, 'ஸஞ்சய! (ஜபதிறகுக) காரணமான இதைபபார நாமகள ஜயிபபோம்' என்று சொனனனை. அவன எனனோடகூட சொனனபடியே நானும் நினைக்கிறேன' எனறு சொனனன

துரியோதனன, 'சூதாடுகருவிகளால ஜயிக்கபபட்ட அந்தப பார்த்தர்களை மகிழ்ந்து புகழ்கிறாயே? அரஜனனுடைய ரதத்தில குதிரைகள் எவ்விதமாயிருக்கின்றன? துவஜங்கள எவ்விதமாயிருக் கின்றன? சொல' எனறுகேட்டான். ஸஞ்சயன், 'ஓ! அரசனே!

[illegible] விஸ்வகாமாவும் இந்திரனும் எப்
[illegible] உருவங
[illegible] அவர்களை தேவமாயை
[illegible] சிறியமானவைகளும் பெரிய
[illegible] உருவங்களாக செய்தாகள் வாயு
[illegible] பிரகாசமான ஆகாயத்தை நிரப்பிக்கொண்டு
[illegible] எரசசெயயபபோகிறார
[illegible] குறுகிலும் உயரத
[illegible] தனஞ்சயனுடைய தனஞ்சயியுலை சூழ்ந
[illegible] (ஒன்றிலும) தடுபபபடாது.
விஸ்வகாமாவால அவ நிரமனதிர மாயபபானது செயபபபடடிருககி
[illegible] ஆகாயத்தில் சந்திரனுடைய விலக்கபபோல விளஙகுகினறது.
அது ஒருவனை முடைபதுடனே அது எனனவோ நான் அறியேன.
அபபடிபட விஸ்வகாமாவினால தவஜமானது செயயபபடடது. அத
னுடைய உருவமானது பலவடிவஙகளுடையதாகக காணபபடு
கிறது. ஆகையினாலடிருநதுணடான புகைபானது தேஜஸ்ஸை
சோதிதுவைகறது சிநதிரமான உருவஙகளையுடையவைகளுமான
வாணசயினால நிரபபபடி ஆகாயததை மறைததுகொணடு
போவதுபோலவே விஸ்வகாமாவினால தவஜமானது செயயப
படடிருககிறது. அபபடிசசெயயபபடடிருபபதால பாரமுமிலலை;
தடையுமிலலை. அரசனே! இநத பூமியிலோ ஆகாயததிலோ
ஸ்வாகாதேவியிலோ எவைகளுககு எலலாவிதமானடையும குறைகினறதில
லையோ வெறுபபுறறமுளளவைகளும வாயுவுககுசிகமான வேக
முடையவைகளும நிதமலோகததிலுணடானவைகளும சிதாரதஙகளால
கொடிசகபபடடவைகளுமான அபபடிபபடட கலலகுதிரைகள அந
ததேரில பூடடபபடடன. அபபடியே, கொலலகொலலவெபபொழு
தும தாரகபபூரணமாகுமபடி முன வரமகொடுககபபெறறவைகளும
தானமபோல சிறமுடையவைகளும பெரியவைகளும அழகானன
குதிரைகளுகுசிகரான வீரயமுடைபவைகளுமான (குதிரைகள)
அரசனுடைய ரததில பூடடபபடடு விளஙகுகினறன. பீமசேன
னுடைய ரததில 1 நஷதிரஙகளபோனற காநதியுடையவைக
ளும வாயுவுககு சிகரான வேகமுடையவைகளுமான குதிரைகள்
(பூடடபபடடு) இருநதன. வீரனான பிராதாவுககுப பிராதாவும

1 'நிக்ஷபாகயா' எனபது மூலம. 'கரடிகளபோனறவைகள' எனறும் கொள்ளலாம.

பிரியமடைந்தவனும், அரசனான அவனால் தனது தேரைக் கொண்டு வரும்படி விசேஷமாய்ச் சொல்லப்பட்டவனும், மிகுந்த வேகமுள்ள குதிரைகளையுடையவனும், கிருதி, பிரபஞ்சனன், பரமுடன் என்ற மூன்று கொடிகளையுடையவனுமான (தேரையுடைய) ரதிகனாகிய மஹாதேவர்மனுடைய தாசனான். மாருதியின் புத்திரனும், அஞ்சனாதேவியினிடத்தில் ஜனித்தவனும், மனோ வேகமுள்ளவனும், குதிரைகளில் சிறந்தவனும், வாயுவுக்கு ஸமானமான வேகமுள்ளவனும், சத்ருக்களையெல்லாம் குதிரைகளின் பிருஷ்டபாகங்களைக் கொண்டு தள்ளிவிடுபவனும், சகதேவனென வடமொழியில் சொல்லப்படுபவனும், இளவரசுக்கு சேனாபதியாயிருப்பவனும், பல சிம்ஹங்களையுடைய மிகவேகமுடையதைக் கொண்டு சமுத்திரத்தில் பிரகாசமடைந்திருக்கிற கொடிகளால் கொடுக்கப்பட்டவனும், பெரிய தேரையுடைய குதிரைகளை அடிமனையுமுடையவனாயிருப்பவனும், சிறந்த பதினெட்டு அக்ஷௌஹிணி சைன்யங்களுக்கு அதிபதியாயிருப்பவனுமான சேனாபதியான திருஷ்டத்யும்னன் என்று சொன்னான்.

ஐம்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

யாகஸந்தி பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸஞ்சயன் பாண்டவர்களுக்குத் துணையாகவந்த அரசர்களையும் அவர்கள் கௌரவ வீரர்களைக் கொல்லப் பங்கிட்டுக்கொண்டதையும் த்ருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியதும், துரியோதனன் தன் பக்கத்திலுள்ள வீரர்களின் வல்லமையைச் சொல்லித் திருதராஷ்டிரனைத் தேற்றியதும், ஸஞ்சயன் திருஷ்டத்யும்னன் கொன்னதைச்சொல்லிப் போரை நிறுத்தச்சொல்லியதும்)

திருதராஷ்டிரன், 'ஸஞ்சய' பாண்டவர்களுக்காக, என புத்திரனுடைய சேனையுடன் யுத்தம் செயவதற்காக பிரியத்துடன் வந்த வர்களில் அவரிடத்தில் எவர்களைப் பார்த்தார்?' என்று கேட்டான், ஸஞ்சயன் சொல்லலானான்''அந்தகர்களுக்கும் விருஷ்ணிகளுக்கும் தேவரான (அவரிடம்) வந்த கிருஷ்ணரையும் சேகிதானனையும் அவரிடத்திலேயே தனித்தனி [1]ஏவலாள் அக்ஷௌஹிணியுடன் பாண்டவர்களை அடைந்தவர்களும் மஹாரதர்களென்று புகழப்பெற்றவர்களும் ஆண்மையினால் கர்வங்கொண்டவர்களுமான சேகிதானன ஸாத்யக

1 'சேவகர்களால் கொடுக்கப்பட்டவை' எனபது பழைய வுரை.

புதரனை யுயுதானனை ஆகிய இருவர்களையும் பார்த்தேன். பினனும் பாஞ்சாலராஜபுத்திரசானை துருபதனை, ஸ்திதியஜித்து முதலானவர் சஞ்ஜ கிருஷ்டதயுமனனை, தீரலவனுகவையையவாகனும வீர மணிமான பதுபபுதிராசளால சூழபபடடவனுட கௌரவததை பிரிபபதறகுபபுதிராசளால சிகணடியினால பரிபாலிகபபடடவனுமாகி அபிமனயு எலலா தேசங்களையும சரிதரதபபடி செயதுகொணடு ஓர அரிஷ்டலக்ஷணபுடன வருஷடதான விராட மனனர் உபபலவ்யரென்னுஞ் இரண்டுபுதிராகளோடும ஸுபாய தருமபுதிரனால மிகவும நடான ஸுகோதராகளோடும, மதி ராஷ்ட்ரபுதரனுமகளையும (மருமகள) புதிராகளோடும ஓர அரிஷ்ட லக்ஷணம நிரமபி நிறைய சூழபபடடவனுப் பாரததை அடைதான. துரா [illegible] புதிரனுடகராஜ்யம, தேசதிதேசததரசனை திருஷ்ட கேதுவ [illegible] ஓர அரிஷ்டலக்ஷணபுடன அவனுடைய வாகனாதிகளை தனிதனி உருவ அடைதாகள கேகயதேசாதிபதிக ளான ப்ரிஹதரதகள ஆகையாலும, எலலாரும சிவந்தகொடியுடையவாக ளாகவும் ரக்ஷோலக்ஷணபுடன சூழபபடடவாகளுமாகிய பாணடவ கௌரவர்களின பாணடவரகளுகதது தூரிபோதனனுடையசேனை புடனும பராபூவதறகாகவும் வநதவாகளான இநத இவவளவுபேராகளையும் அவரவரிடதிலபாரதேனை. மனிதாகளைசசேரவதறகும தேவாகளை சேரவதறகும கநதரவாகளைசசேரவதறகும அஸுராகளைசசேரவது மான வியூகமையபபதறகுஅறிநதவனுட மகாரதனும பரஸித்தனுமான திருஷ்டதயுமனன, அவரிடதில, சேனையினமுகததில அமாதயப பட்டான. ஓ! அரசரே! சுவேதனுடைய புதிரரான பிஷ்மா சிகணடி யினை பாகமாக அமைகபபடடார. விராடன அடிகடி வெறறிவாகளான மதஸ்யாசருடன அவனுகுபபினபலமாக அமைகபபடடான். பலவாறபான மதிரராஜன பாணடுவினமூததகுமாருடைய பாக மாக நியமிகபபடடான அபிமனயு, அவருளளசில அவாகளைப பறறி சுகதனால (இவாகள ஒருவருகொருவர) ஸமமிலலாதவாகளாக கணிகபபடடாகளெனறு சொனனாகள. புதிராகளோடும நூறு ஸஹோதராகளோடும துரியோதனனும கிழகுதிககிலுளள அர சாகளும மேறகுதிககிலுளள அரசாகளும பீமஸேனனுடைய பாகததில வறபடுதபபடடாகள. ஸுபாயபுதிரனை காணனும அபரிவததாமாவும விகாணனும ஸுதஸோமசத்தரசனை ஜயதரத னும அரஜுனனுடைய பாகததோடு ஒபபுகொளளபபடடார் கள பூமியில (வெலல) முடியாதவாகளும சூரரெனகிற காவ

முடையவனாகையால் (மற்றும்) எவையால் போகருண்டோ அவை
லையாகாரர்[illegible] நிறைந்தவை குமாரனை அறிவானை தன பாகத்
தில் வைத்துக்கொண்டான். பரிப வியுடையவனும் ராஜ
பதிராகையால் 1 கைகயிசாதிபதிகளான எல்லாராலும் ஜவா
கரமும் [illegible] கைபாகளில் தகவல் பாரபாரம் செய்து
கொண்டு போர்[illegible]போரி நாளை மாலைவரை எல்லா
ரும் நிகரற்றவரில் யுகிபாகான அவரே தான்கொண்டு
இருநாளை அவரையும் பாகமாகவே செய்யப்பட்டாகவும் தரி
யோதனன் தூசரனை இவரருடைய எல்லாப [illegible]
பருஷமபலனை[illegible] வரையும் வைபதிவை[illegible] (அபி
மனியுடன் [illegible]) பாகமாகச் செய்யப்பட்டாகவும். பாரதரே!
பெரியவில்லுடையவனாகையால் போனதால் செய்யப்பட [illegible]
யுடையவனாகையால் தேரோட்டியின [illegible] வினை
முனைவிடுகிறானாகி தேரோணரென [illegible]
போகிறாகள செகிதானனனவன சோமதத்தனையும் (இரண்டு
தேராளிகள் [illegible] ஒருவரைபோருவா எதிர்படுதலில்) [illegible]
யுத்தமசெய்ய விரும்பினான. புருதானனவன போஜராஜனு
கிருதவர்மாவுடனை போர்செய்ய விருப்பமுள்ளவனாகி சூர
னும யுத்தநதில் சாஜிகளிலும மாதிரியின புதிரனுமான ஸஹ
தேவனை, ஈபலனுடைய புதிரனும உமமுடையமைத்துனனு
மான சகுனியைத தனபாகமாக ஏறபடுத்திக்கொண்டான. மாத
திரியின புதிரனை நகுலன சூரசேனியின மகனை உறு வினையும
2 ஸாரஸ்வதாகளைனரும கூடடங்களையும தனபாகமாக கபடித்துக
கொண்டான. அரசரே! மறறுமுளள எநத அரசாகள புருதத்தில
எதிராகபபோரிடாகளோ அவாகளையும பாண்டுபுதிரரகள 3 'அசச
மயம அவரவாகள் அழைதத்துக்கொளளவதாக ஏறபாடுசெய்து
கொண்டாரகள இவவிதம இவாகளுடைய சேனைகள பாகமாக்க
பிரிகபபடடன 4 புதிராகளுடனசூடின உமகள எதுசெய்யத
தகுமோதா அதைக காலதாமமல செயவீராக' என்று சொனனன.

---

1 இவாகள மறறக கேயமனனா, விந்தானுவிந்தாகளால் ஆதரிகபபட்ட
வாகள. உதயோக பாவம 55-ம பகுமபாராக்க.

2 ஸரஸவதிநதிக்கரையிலுளள அரசாகட்டங்கள.

3 'போசொலலிய பாகஞசெய்துகொண்டாரகள' என்றும கொள்ளலாம.

4 'அநேகமபுத்திராகளையுடையீர முடிவில் புதிரனிலலாமல போக
வேண்டாம' எனபதும, 'புதிரானுளளனீர உமமுடையபுத்திரர்களைபோலப்

திருதராஷ்டிரன், 'ஸஞ்சய! எவர்களுக்குப் போர்முனையில் பலராலும் பிடனுடன யுத்தமானது ஏற்படடிருக்கிறதோ மூடர் சஞ்ய நிடட நரகமிதோபாடனமாகுமான எனனுடைய அந்த கௌரவர்களும் பிலலாவாகளை பூமிபிலுளள அரசாகிலல வரடட மிருபுமிலலை (பாகபசுபதிபோலக கொலவதறகாக) குளிப பாடடபடடவாகளாதி மிளகுபபூசிகள அகனியில விழுவது போலக காணடபோதி அகனி மில விழுபோதி (நமமால) தெயபடடபடட மைதைதபுடைய மகாதமாகளாலே (என) சேஜன மடடு நிராகபடடதாக நினைகிறேன. பாணடவாகளாலே யுத்த சமபநதி புரிதலில பகுமதிசபபபடட அநதச சேஜனையை எவர்கள பின நிராகரிதோகிறாகள? எலலாரும அதிரதர்களும சூராகளும மாநதிமான்களும பிரதாபசாலிகளும காரதியால ஸோமாயனுகளும அனனிபரட நிசசாரனமாகளும யுத்தநீதியில வெலலுகிறவாகளுமா பிரப்பகாரகள். ஸஞ்சய! எவர்களுக்கு, யுதிஷ்டிரன நாயகனை, மது சூதனர காபபவரோ, பாணடுபுதிராகளும வீராகளுமான பீமா ஜுனாகளும போவீராகளோ, நகுலனும ஸஹதேவனும பாஞசாலன திருஷ்டதுமனனும ஸாதயகியும குருபதனுமதமபி டனகூன திருஷ்டகேதவும பாஞசாலனபுதிரனை உததமௌ ஜஸ்மை ஜயிகமுடியாதவனை யுதாமனயுவும சிகணடியும க்ஷத்திர தேவனும விராடபுதிரனை உததரனும காசிதேசததரசாகளும சேதிதேசததரசாகளும மதலிபதேசததரசாகளும எலலா ஸருஞ சயாகளும விராடபுதிரனை பபருவும் பாஞசாலதேசததோகளும பிரபதிரதாகளுட யுதததில வீரர்களுமான எவர்கள விருபபமிலலாமலிருகையில இநதிரனுட இநதப பூமிபபை கைபபறற வலலவனுகாதி, எவர்கள மலைகளையும பிளப பாகளோ, எலலாகுணஙகளும நிறைநதவாகளும தேவர்களுக் குரிப பிரதாபதுடனகூடினவாகளுமான அவர்களுடன, நான் வைது கொணடிருகையிலேயே, துஷ்டனை புதிரன யுதிஷ்டிரனை யுதததுசெயய விருமபுகிறன' எனறு சொனனன.

துரியோதனன, 'இருவாகளும ஒருஜாதியிலுளளவாகளும இரு வாகளும பூமிகு விஷயமாயுளளவர்களுமாயிருகிறீரும. அபபடி யிருகக, எனனகாரணததால பாணடவாகளுடைய பகமானதி

பாணடவர்களையும நினைகவேண்டாமா?' எனபதும, 'உமகுச செயயவேண டியதை' எனபதால, 'நீரிருக்கையில் புதிரர்களுகெனன அதிகாரம? உம மிஷ்டப்படி என செய்யக்கூடாது?' எனபதும் குறிபபு.

[illegible] ' [illegible] [illegible] [illegible]

பிடிகினறேன. பிஷ்மா துரோணா கிருபா காணன அஸவததாமா சலயின துரியோதனன இவாகளையும, கரையானது கடலைததடுப பதுபோலத தடுபபேன' எனறு தூணகிறன. அவவிதம சொல லுகிறவனை அவனேதாகதி, தாமாதமாவுட அரசநுமான யுதிஷடிரா, 'பாணடவாகளுடன் பாஞசாலாகளனைவரும உனனுடைய தைரியத தையும வீரபதையும அதிகரிகிறம. எனகளை யுததததிலி ருநதும கரையேறறு ஓ' புஜபல முளளவனே' கூறதிரியதாமததில நிலைதிருபபவனுட ஸமாதரமான உனனாக சொலலவாகளை நனகு கிரகிபபதில பாரதமானவனுக அதிகிறன. பகைவரைவாடடு கினறவனே' எனகளுகது எனன னமைபோ அதை எதிரதது வநதவர் களும பொரபிய மிருபப முளளவாகளுமான கௌரவாகளுகது நீ செய்பவிணைம. புருஷரதி நதும விலகினவாகளும முறியஅடிக கபபடடவாகளும பாடபவதில விருமபுகிறவாகளுமாயிருபபவாகளுக நுர ஜனனா எனகஆணபினாலு ஆணமையைகாணபிதது எதிரிலகிற பாதிஜ அவனை ஆபிரஹமோதிதும விலகுக கொளளவேணடுமென பது நிபாணகளுடைய கொளகை. நரஸரேஷடனே! அபபடிபபடட நீ நரனும மிரணடபராகிரமமுடையவனும யுததங்களில பயததால பிடடபடடவாகளைக காகிறவனுமாயி நகிறப லுகதேகமிலலை, எனறு சொனனா. தருதிபுதரரும தாமாதமாவுமான யுதிஷடிரா இவவிதம சொலலுகையில, திருஷடதுயுனன, பயமறறு எனனை நோகி, 'ஸூத! துரியோதனனுடைய போவீராகளான எலலாத தேசததாகளையும, பாஹலிகாகளுடனகூடினவாகளும விபரீதமாக நடபபவாகளும 1 ணைடஆயுளளவாகளுமான கௌரவர்களையும நோகிசசென ஆ காணபேனும புதிரருடனகூடின துரோண ரையும ஜயதரதனையும துசசாஸனனையும விகாணனையும அரசனை துரியோதனனையும பிஷமரையுமஅடைது சொலலு; விரைவாகச செலலு, தாமதியாதே. எனன சொலவது வெனில, 'யுதிஷடிரா நல வழியாலேஅடையததகவா. ஆஜஞனன தேவாகளால காகப் படடவனி உனகளைக கொலலவேணடாம சீகிரம தாமராஜருடைய ராஜயதனதக கொடுஙகள. உலகததில வீரனும பாணடவனுமான அர் ஜுனனை (புருதமகூடாதெனறு) கெஞசிககேளுஙகள. ஸவ்யஸாசியும தவறாத பராகிரமதததையுடையவனுமான அரஜுனன்போனற போர வீரன இரதப்பூவுலகில ஒருவனுமிலலை காணடீவமெனகிற விலலை

1 இககே குறிப்பிஞல 'ஆயுள குறைநதவாகள' எனனும்பொருளையுணரத தியது.

யுடையவனன (அஜானனுக்குக) தேவகளாலனதிர தேவலோகத கிணண்டான ரதமானது ஸடபாதிகபபடடது' அவன முனிதனல வெலலப்படான. யுதநதநதில மனதனதசசெலுதநதாதிகள' என பது எனருன' எனது சானனன.

ஐம்பததெட்டாவது அத்யாயம்

யாநஸந்திபாவம். (தொடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன், 'பீஷ்மர்முதலியோர் போரைவிரும்பவில்லை' என்றதும், துரியோதனன், பீஷ்மர்முதலியவரை எச்சரிக்கை செய்தல், மலை கர்ணன்முதலியவரதவறாகப் பாண்டவரை யைக் கொல்லுவதாகச் சொல்லியதும், திருதராஷ்டிரன் துரியோதனனை நிந்தித்ததும்.)

திருதராஷ்டிரன சொலலுகினறான. 'பாணடிதநதிரனன தனனுசயன இளமைபபருவமுதறகொணடே ஸதிரபரஜாதிககுரிய பராகிரமமுடையவனும ஸிலவிதையில பயிறசிபுடையவனுமா யிருககிறான மதறகாலனானவாகள, நான புலமபிகொணடே யிருகக, அவனுடன யுததததைச செயயபபோகிறாகள. துரியோதன! பாரதாகளில சிறநதவனே! யுததததிலிருநதும திரும்பு. 1 பகைவாகளைசசிகஷிபபவனே! வெறறிதோலவிமுதலிய எலலா நிலைமைகளையுமுடைய யுததததைப (பெரியோகள) சிலாகிகிற திலலை மதறறிதனுடனகூடின உனகதப பூமியினுடையபாதியா னது ஜீவிப்பதறகுப போதுமானது. பகைவாகளைச சிகஷிப்பவனே! பாணடுபுதிராகளுகதும உரியபட திகாதி. நீ மகாதமாகளான பாண்டுபுதிராகளுடன (வைர) சாதியைக கருதவேணடுமென பதைக் கௌரவாகளிலலாரும நாமதுடனகூடினதாக நிணகிகின்றாகள. அபபா! புதரா! உனனுடைய இநதர 2 சேனையையே ஊனறிப பா இநதர உனகது நாசமுண்டாகிவிட்டது. நீயோ மோகததால அறியவிலலை நானே யுததததை விரும்பவிலலை. பாலலிகரும இதை விரும்பவிலலை. பிஷ்மரும் துரோணரும அசுவததாமாவும ஸநதயனும ஸோமதததனும சலனும கிருபரும யுததததை விரும்பவில்லை. ஸதநிபவரதனும புருமிதரிரனும ஜயனும

---

1 நீ பலசாலியாயிருந்தாலும இந்த யுதமகூடாதெனறுகருதது.

2 குதிரைமுதலியன கண்ணீர்வடிப்பதால அபசகுனத்தைப்பற்றிச்சொல்லியது.

பூரிஶரவஸும அபபடியே பகைவாகளால பீடிககபபடட கௌரவாகள எவாகளிடம நிலையடைவாகளோ அவாகளும யுததததைப் புகழவில்லை. அபபா! (அவாகளுடையவிருபபமான) அது உனககும ருசிககடடும. நீ உன இசசையால செயயவிலலை காணனும பாவபுததியுளள துசசாஸனனும ஸுபலபுததிரனான சகுனியும உனனைச செய்விககிறாகள' எனறு சொலலத துரியோதனன கூறலானான

'நான உமமிடததிலோ துரோணரிடததிலோ அஶவததாமாவிடததிலோ ஸஞசயனிடததிலோ பீஷ்மரிடததிலோ காமபோஜனிடததிலோ கிருபரிடததிலோ பாஹலிகரிடததிலோ ஸததியவரதனிடததிலோ புருமிதரனிடததிலோ பூரிஶரவஸினிடததிலோ உமமைசசோநத மறறவாகளிடததிலோ சுமையைவைதது அழைககவிலலை ஓ! தநதையே! பரதஶரேஷடரே! நானும காணனும யுததமாகிற வேளவியை வளாதது யுதிஷ்டிரனைப பசுவாகசசெயது தீக்ஷிதாகளாகபபோகிறோம ரதம வேதி, கததி ஸருவம, கதை ஸருககு; கவசம மானதோல, எனதுகுதிரைகள நானகுஹோதாககள, பாணஙகள தாபபைகள, புகழானது ஹவிஸ ஓ! அரசரே! ஆதமயஜஞததால யமதாமராஜனைப பூஜிதது யுததததில வெறறி பெறறுப பகைவாகளைககொனறவாகளும திருவினால விருபபபடடவாகளுமாகபபோகிறோம ஓ! பிதாவே! நானும காணனும எனபராதாவான துசசாஸனனுமாகிய நாஙகள மூவாகளும யுததததில பாணடவாகளைக கொலலுவோம நானாவது பாணடவாகளைககொனறு இநதப்பூமியை ஆளுவேன எனனையாவது பாணடுபுததிராகள கொன்றுவிடடு இநதபபூமியை அனுபவிபபாாகள ஓ! அரசரே! எனனுடைய உயிரும ராஜயமும எலலாததனமும[1] விடபபடடன (ராஜயததிலிருநதும) நழுவாதவரே! நான ஒருகாலும பாணடவாகளுடன வஸியேன ஓ! ஐயா! கூரமையான ஊசியினநுனியினால எவவளவு குததபபடுமோ நமது பூமியின அவவளவுபாகஙகூடப பாணடவாகளுககு விடததககதிலலை' எனறு சொனனான திருதராஷ்டிரன சொலலலானான 'அபபா! துரியோதனன எனனால விடப்படடான. யமனுடைய வீடடை நோககிப புறபபடட மநதனைப் பினசெலகிறவாகளான உஙகளெலலாரையுமபறறித துககிககிறேன். அடிபபவாகளிலசிறநதவாகளான பாணடவாகள யுததததில எதிரததவாகளாகி மானகளுடைய கூடடஙகளிலபுலிகளகொலவதுபோலச் [2]சிறநதவாகளையேசிறநதவாகளையே கொலலபபோகினறனா எனககு

1 வெறுககபபட்டன எனபது. 2 சிறநதவாகளைப்பாரததே.

விபரீதமபோலததோறறுகிறது நீணடகைகளையுடைய யுயுதானனு லே கௌரவசேனையாகிறஸதிரியானவள அலைககபபடடவளும விழுங கபபடடவளும கசககபபடடவளுமாவாள. மாதவரானவா ஸமபூரண மாயிருககிற தனஞசயனுடைய பலததை மேலும பூரணமசெயயப் போகிறா சினியினபேரனான ஸாததியகி யுதததில சரஙகளை (விதைகளைப) போல விதைககிறவனாக நிறகபபோகிறான. சிறநத தான யுதததையுடையவாகளுடைய சேனையின முகபபில பீமஸே னன நிறகபபோகிறான. ஒருவரிடமிருநதும பயமிலலாதவனான அவனை எலலாரும கோடடையை அடுபபதுபோல அடுககபபோகி றாகள எபபொழுது, போரில பீமனால விழுமபடிசெயயபபடட வைகளும கொமபுமுறிநதவைகளும பாவதஙகளுககு நிகரானவை களும மததகமஉடைநதவைகளும இரததததுடனகூடினவைகளு மான யானைகளைப பாரபபாயோ, அபபொழுது, சிதறின மலைகள் போனற அவைகளைப பாரததுப பீமனுடைய அடியிலிருநதும பயநத வனாகி, என வாரததையை நினைககபபோகிறாய பீமனால எரிககப் படட தோயானைகுதிரைகளின கூடடமான சேனையை அகனியின கதியைபபோலப பாரததுவிடடு எனனுடைய வாரததையை நினைக கபபோகிறாய உஙகளுககுப பெரிதான பயம வரபபோகிறது. பாணடவாகளுடன ஸமாதானததையடையாமலிருபபீரகளேயானால பீமஸேனனாலே கதையால அடிககபபடடவர்களாகிச சமனததை அடைவீரகள முறிககபபடட பெருஙகாடடைபபோலப பீமனால விழுமபடி தளளபபடட கௌரவசேனையை எபபொழுது பாரப பாயோ அபபொழுது எனனுடையவாரததையை நினைபபாய' என றான மஹாராஜரே' அரசன இவவளவு சொலலிவிடடு அநத எலலா அரசாகளோடும கலநதுபேசி, திருமபவும, ஸஞசயனை நோககி வினவலானான

ஐம்பத்தொன்பதாவது அதயாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸஞ்சயன் அர்ஜுனன் சொல்லியதை மறுபடியும் கேட்ட திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது.)

திருதராஷ்டிரன, 'ஸஞசய' எது சொல்லபபடாத மிசசமோ கிருஷ்ணனுககுப் பிறகு அரஜுனன உனனை நோககி எதைச சொன

ஞனே அதைச சொலலு. எனககோ கேட்பதில மிகக விருப்பமிருக் கிறது' எனறு சொனனனை. ஸஞசயன, 'வாஸுதேவருடைய வாத தையைக கேடடுவிடடு, குருதீபுதரனும ஜயிககமுடியாதவனுமான தனஞசயன, (சொலலுவதறகு) ஸமயம ஏறபடடபொழுது, அவா கேடடுககொணடிருகையில சொலலலானை 'ஸஞசய! ஸுத! சநதனுவினபுததிரரான பிதாமஹரையும திருதராஷடிரரை யும துரோணரையும கிருபரையும சலயனையும பாஹலிகமகாராஜ ரையும அஸவததாமாவையும ஸோமதததனமகனையும ஸுபலபுத் திரனை சகுனியையும துசசாஸனனையும சலனையும புருமித்திரனை யும விவிமசதியையும விகாணனையும சித்திரஸேனனையும ஜயதஸே னனென்கிற அரசனையும அவரதிதேசதததரசாகளான விநதானுவிந தாகளையும புருவமசதத்திலுணடான தூமரகனையும ஸிநதுதேசதத்த சனை ஜயதரதனையும துஸ்ஸஹனையும பூரிஸரவஸையும பகதத னெனகிற அரசனையும புருவமசதத்திலுணடான ஜலஸநதனையும மறறும அவவிடததில கௌரவாகளுடைய பிரியதிறகாக யுததமசெய்வதறகு வநதவாகளும மிகவும ஜவலிகிற தான பாணடவாகளான அகனியில மரிகக்விருபபமுளளவாகளும திருதராஷடிராபுதத்திரனுல அழைககபபடட வாகளுமாகிவநத அவா களையும நோககி எனவசனதத்திலுல (குசலததையும வநதனதத்தை யும) முறைபபடி சொலலு ஸஞசய! அரசாகளுடைய நடவில பாவந களைசசெயகிறவாகளுள முதனமையானவனும பொறுமையுளளவனும துஷடபுததியுடையவனும ராஜபுதத்திரனும பாபாதமாவும திருத ராஷ்டிரரின புதத்திரனும மிகபபோசை கொணடவனுமான துரி யோதனனிடம இதைச சொலலு ஸஞசய! பூரணமான எனனுடைய இநத எலலாவாத்தையும மநத்திரிகளுடனகூடின துரியோதனன கேடகுமபடிசெய' எனறனை. குருதீபுதத்திரனும புத்திமானுமாயிருக் கிற தனஞசயன இவவிதம (சொலலிவிடடு) எனனை ஆலிஙகனம செயதுகொணடு, பிறகு,வாஸுதேவரைப பாத்துவிடடு,கடைகண சிவநத பபுனுளளதும தாமததோடுகூடியதுமான இநத வாதத்தை யையும சொலலலானை. 'சொலலுகிறவரும மகாத்மாவுமான யதுவீர ருடைய சொலலைக கேடடு ஞாபகத்தில வைத்துககொணடபடியே, அதனையும எனனுடையசொலலையும அரசா எலலாரும வநதபொழுது நீ சொலலவேணடும. சரஙகளாகிற அகனியினபுகையையுடையதும் தேர்களின கடடுகளால் சபதமுடையதாகச செய்யபபடடதும பெரியயுத்தமாகிற யாகத்தில் பகைவரின் அஸ்திரவலிமையைக கவர்

கிறதுமான விலலாகிற ஸ்ருவததினாலே ஹோமமானது செய்யப் படாதபடி, அனபுளளவாகளாகச சோநது முயறசிசெயயுஙகள. பகை வாகளைககொலலுகிறவரான யுதிஷடிரருககு விருபபமானதும உரி யதுமான பாதிபாகததைக கொடாமலிருபபீாகளானால குதிரைக ளோடும காலாளகளோடும யானைகளோடுஙகூடிய உஙகளைக கூர்மை யான சரங்களால அமஙகளமான பிதிருககளுடைய திககை அடையச செய்வேன' என்று சொனனான். தேவாகளுடைய காநதிபோனற காநதியுடையவரே! அதனபிறகு, நான, நானகுபுஜஙகளுடைய ஹரி யையும அாஜுனனையுமே விரைவுடன நமஸகரிதது விடைபெறறுப் பெரிதான செயதியைத தெரிவிபபதறகாக வேகமாக இவவிடததில உமமுடைய ஸமீபததை அடைநதேன' எனறு சொனனான.

அறுபதாவது அதயாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் இருதிறத்துப்பலாபலங்களையும் புத்ரரென்னும் அபிமானத்தால் யமன்முதலியதேவர்களும் பாண்டவர் களுக்குத் துணைசெய்வாரென்பதையும் தனக்கும் ஸமாதானமே விருப்பமென்பதையும் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது)

அறிவையே கணணாகவுடைய அரசன, ஸஞசயனுடைய வாாத தையைக கேடடு, பிறகு, அநத வாாததையைக குணதோஷஙகளால [1] கணக்குபபணணத தொடஙகினான புததிராகளவிஷயததில வெறறியை விருமபுகிறவனும பணடிதனும [2] புததிமானுமான அநத அரசன, புததியின் நிசசயததால, உளளபடி ஸூக்ஷமமாகக குண தோஷஙகளைக கணககிடடு யதாாததமாகப பலாபலததையும நிசச யிதது எபபொழுது அநதவாாததையைக [3] குணதோஷஙகளால நிறைநததாக நினைததானோ, அபபொழுது, மறுபடியுமே கௌரவ பாணடவாகளுடைய சகதியைப பிரிததறிவதறகுத தொடஙகி னான. பாணடவாகளைத தேவாகளமனிதாகளுடைய சகதியோ டும தேஜஸோடும கௌரவாகளை மிகவும அறபமான சகதி

1 பிரிததறிய. 2 இரடடிததலால ஒனறுவிடபபட்டது.

3 பாணடவாகளிடம்குணம, புதராகளிடம தோஷம; அலலது, ராஜயம் கொடுப்பதில் குணம, யுதததில தோஷம.

யோடும் (கூடினவாகளாக நிசசயித்து),' பிறகு, துரியோதனனை நோககி, 'துரியோதன! எனககு அடிககடி (உணடாகிற) இநதக கவலை நீஙகவிலலை. நானோ, இதை உணமையாகவும பிரதயக்ஷமாக வும நினைககிறேன, அனுமானததினாலிலலை எலலாப்பிராணிகளும பிளளைகளிடததில் மேலான ஸ்நேகததைச செய்கினறன. சகதிக குததககபடி இவாகளுககுப பிரியஙகளையும நனமைகளையும செய் கினறன. இப்படியே பெருமபாலும உபகாரம செயகிறவாகளைப பாாககினறோம். பெரியோாகள பெருமபாலும பெரிதான பிரியத தையே கைமமாறாகசசெயவதறகு விருமபுகினறனர். ஆகையால, அகனிபகவானும காணடவததில அவனால செயயபபடடதை நினைக கிறவனாகிக கௌரவாகளுககும பாணடவாகளுககும நேரிடும பயங கரமான போாவதிாபபில அாஜுனனுககு ஸஹாயததைச செயகிறவ னாவான. பெறறவிருபபததால பாண்டவாகளைச சோநதவாகளான தாமாமுதலிய தேவாகள அழைககபபடடவாகளாகி அநேகமாக வரு வாாகள. பீஷ்மா துரோணா கிருபாமுதலியவாகளுடைய பயததிலிருந தும காககவிருப்பமுளளவாகளாகி இடிக்குசசமமான கோபததை அடைவாாகளெனபது எனஎணணம். தேவாகளுடன்கூடினவாகளும ஆணமையிற சிறநதவாகளும வீரியசாலிகளும அஸதிரஙகளின கரையை அடைநதவாகளுமான அநதபபார்ததாகள மனிதனால எதிா ததுப்பார்ககப்படவும கூடாதவாகள. திவயமும உததமமுமான எவ னுடைய காணடீவமெனகிற விலலானது நெருஙகமுடியாததோ, எவ னுடைய பெரிதான தூணீரஙகள் வருணனுடையவைகளும குறையா தவைகளும தேவலோகததவைகளும பாணஙகளால நிறைநதவைக ளுமாயிருககினறனவோ, எவனுடைய தவஜததிலுளள வானரமானது தெயவததனமை பொருநதியதோ, ரதமானது தடையறறதும புகை யினுடைய கதிபோனற கதியுடையதுமாயிருககிறதோ, நான்குஎலலை யுளள பூமியில எவனுககு ஸமமானவனிலலையோ, பெரிதான மேகத திறகு நிகரான சபதமும ஜனஙகளாலே கேடகபபடுகிறதோ, பேரி டிககுசசமமான சபதமானது பகைவாகூடடததுககுப பயததைர செயகிறதோ, எலலாஉலகமும எவனை வீாயததில மனிதாகளை மிஞ சினவனாகத தீாமானிககிறதோ, அரசாகள எவனை யுதததில தேவர்களைககூட வெலலுகிறவனாக அறிகினறனரோ, எவன ஐநநூறு பாணங்களையும எடுககிறவனும இமைபபொழுதுககுள்ளேயே விடுக கிறவனும தூரததில விழுமபடி செயகிறவனுமாகிக கணணுககுக காணபபடுகிறதில்லையோ, யுததத்தின்பொருடடு நிலைததுநிறபவனும

தேராளிகளில சிறநதவனும் பகைவாகளைச சிக்ஷிபபவனுமான எநத அாஜுனனைப் பீஷ்மரும துரோணரும கிருபரும அஶ்வததாமாவும மதரராஜனான சலலியனும மதயஸதாகளான மனிதாகளும மனிதர் செயலுககு மேறபடட செயலைசசெயயும அரசாகளாலும வெலலமுடியாதவனாகச சொலலுகினறாகளோ, எவன ஒருமுறை இழுததுவிடுகிற வேகததினால ஐநநூறுசரஙகளை விடுகிறானோ, புஜபலததால காாததவீரயனுககுஒபபானவனும பாணடுபுததிரனும பெரியவிலலையுடையவனும மஹேநதிரனுககும விஷணுவுககும நிகரான பராககிரமமுடையவனுமான அநத அாஜுனனைப பெரிதானபுததததையுடைய நெருககமான இநதபபோரில கொலலுகினறவனைபபோலப பாாககினறேன பாரத! இவ்விதமான எலலாவறறையும இரபமபகலும சிநதிககிறவனாகிக கௌரவாகளுடைய பகைதணிவதில கவலையினால நிததிரையிலலாதவனும ஸுகமிலலாதவனுமாயிருககிறேன இபபொழுது, கௌரவாகளுககுப பெரிதான அழிவுததொடககம வநதிருககிறது. இநதககலகததிறகு முடிவு ஏறபடவேணடுமேயானால, சமனததைககாடடிலும சிறநதது வேறுஇலலை ஐயா! பாாததாகளுடன ஸமாதானமே எனககு எநநாளும விருபபமாயிருககிறது யுததமருசிககவிலலை எபபொழுதும, பாணடவாகளைக கௌரவாகளைககாடடிலும அதிகசகதியுளளவாகளாக நினைககிறேன' எனறுசொனனான்.

அறுபத்தோராவது அத்யாயம்

யாநஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(துரியோதனன், பாண்டவர்களுக்குத் தேவர்கள் துணைசெய்யாரென்பதைக் காரணத்தோடுகூறித் தன்திறமையைக் கூறித் தானே அவர்களை வெல்வதாகச் சொல்லியது)

துரியோதனன, பிதாவினுடைய இநதவாாததையைககேடடு, மிகக பொறாமையுடையவனாகி அதிககோபமுறறு,மறுபடியும தானே இநத வாாததையைச சொலலலானான: 'ஓ! ராஜஶரேஷடரே! தேவாகளை ஸகாயமாகவுடைய குநதிபுதராகள (ரமமால வெலல) முடியாதவாகளாயிருபபாாகளெனறு நீர நினைககிறஅநதபபயமானது உமமிடமிருநது போகடடும. பாரதரே! தேவாகள, விருபபு வெறுபபுககளிலலாமையாலும லோபததைவிடடமையாலும பதாாததஙகளின உபேக்ஷையாலும தேவததனமையை அடைநதாாகளெனறு

ஜீவிற்பிறந்தவரான வியாஸரும் மிகுந்தவரும்டையரான நாரதரும் ஜம தக்னி புத்ரரான பரசுராமரும் முன்னம நமக்குக் கதைசொன்னார்கள். ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! தேவாக்கள், மனுஷ்யாகள போல, ஒருகாலும காமத்தினாலும் கோபத்தினாலும் லோபத்தினாலும் பகையினாலும் ப்ரவிருத்திக்கிறதில்லை. அக்னியும் வாயுவும் தாமனும் இந்திரனும் அஸ்வினீதேவாக்களும் காமஸமபந்தத்தால பிரவிருத்திபபாகளே யானால அபபொழுது பாபத்தாகள துக்கத்தை அடையமாட்டாகள. ஆகையால, உமமால ஒருவித்தத்தாலும இந்தக்கவலையானது அடையத் தக்கதில்லை ஓ! பாரதரே! இந்தத்தேவாகளோ தேவாகளுக்குரிய (சமதமமுதலிய) தனமைகளில அடிக்கடி அபேக்ஷையுள்ளவாகள, அலலது, தேவாகளிடத்தில, காமத்தினஸமபந்தத்தால பகையும் பேராசையும சாணபபடுமானால, (அபபொழுது) இந்தத் தேவாகளுடைய இந்தச்செயலகையானது தேவாகளுக்குரிய [1] பிரமாணத் தனமையால [2] மேலிடபபோகிறதில்லை [3] அக்னியானது எனனால் அடிக்கடி [4] மந்திரிக்கபபட்டு, எலலா உலகங்களையும எரிக்கவிருபப மூளளதாகி நாலுபக்கத்திலும வாரியிறைக்கபபட்டு அவிகினறது, ஓ! பாரதரே! அலலது, தேவாகளிடமிருக்கிற பராக்ரமமானது சிறந்ததேயானால எனனுடைய (தேஜஸையும) தேவாகளுடையதைக காட்டிலும அதிகமும நிகரற்றதுமானது அறியக்கடவீர். ஓ! அரசரே! பிளக்கின்ற பூமியையும பாவத்துக்களுடைய கொடு முடிகளையும உலகம் பாராக மந்திரஜபத்தால நிலைக்கச்செயகிறேன. இவ்வுலகில சேதனமும ஜடமுமாயிருக்கிற இந்தச்சராசரத்தி னுடைய விநாசத்தினபொருட்டு உண்டானதும கோரமும பெரி தான சப்தத்தையுடையதுமான கலமாரியையும காற்றையும், எப் பொழுதும பிராணிகளிடம தயையினால, அடிக்கடி உலகம பாதுக நான. சமனம செய்கிறேன எனனால ஸ்தம்பன்மசெயயபபட்ட ஜலங்களில தோக்களும காலாட்களும நடக்கின்றனர நான ஒருவனுக்த தேவாகள அஸுராகளின தனமைகளை நடத்துகிறவன. ஏதோ ஒரு காரியத்திற்காக நான அக்ஷௌஹிணிசேனைகளுடன செலலுகிற இடங்களில எங்கெங்கே விரும்புகிறேனோ அங்கே அங்கே எனக்கு ஜலம உண்டாகிறது. பயத்தையுண்டுபண்ணுகிற ஸாபபமுதலியவை களை எனை தேசத்திலில்லை மந்திரத்தால ரக்ஷிக்கபபட்ட (என) பரஜை களைப் பயங்கரமாயுளள (பிசாசுமுதலிய)வைகள துன்பஞ்செயவ

---

1 'வேதபராமாணயாத்'எனபது வியாக்யானம 2 'பலிக்காது' எனபது.
3 அக்னியைவசபபடுத்தியிருக்கிறேன' எனபது. 4 வேறுபாடம.

தில்லை. அரசரே! [1] பர்ஜன்யனுனவன என தேசவாஸிகளுகு அதிகமாக மழைபொழிகிறான எனனுடைய ஜனங்கள அனவரும தாமிஷ்டாகள எனகு [2] ரதி பாதைகள இலலை அபாவினீ தேவாகளும வாயுஅக்னிகளும தேவாகளுடனகூடின இநதிரனும காமராஜனுமே எனனுல பகைகபபடடவாகளை ரக்ஷிக மனஷ்யகளலல விலலை. இவாகள என பகைவர்களை விரைநது காகவலலவாகளானுல, பாரதாகள பதினமூனறு வருஷஙகள துககததை அடைநதிருகமாடடாகள. எனனுல பகைகபபடடவனை தேவாகளும கநதாவாகளும அஸுராகளும ராக்ஷஸாகளும காபபதறகு வலலவரேயலலா உமகு இதனை உணமையாகச சொலலுகிறேன் நான எனனுடைய நணபா பகைவா இருவாகளவிஷயததிலும அபகடி நனமையையோ தீமையையோ எதை நினகிறேனோ அது முன வேறுவிதமானதை இலலை பகைவரை வாடடுகிறவரே! 'இனனது நேரிடபபோகிறது' எனறு எதைச சொலலுகிறேனோ அது முன வேறுவிதமானதே இலலை. எனனை ஸதயவாகுவாவினன்று அறிகினறனா. அரசரே! உலகததை ஸாக்ஷியாகவுடையதும திக குகளில பிரஸிததமானதுமான எனனுடைய இநத வலலமையானது உமமைத தேறுதல செயவதறகாகச சொலலப்படடது; தறபுகழ்சசியால சொல்லபபடவிலலை அரசரே! நானை இதறகு முன ஒருபொழுதும எனனை புகழநதுகொணடதிலலை. தமமைப புகழநதுகொளவது இழிவானவாகளின நடை அலலவா? பாணடவாகளையும மசசநாடாகளையும பாஞசாலாகளையும கேகயாகளையும ஸாதயகியையும வாஸுதேவனையும எனனுல ஜயிககபபடடவாகளாக கேடகபபோகிறீா எவவாறனறும நதிகள ஸமுததிரததை அடைநது நசிபபதுபோல அவாகள எனனை அடைநது வமசத்துடன நசிகபபோகிறாகள. எனனுடைய சிறநததான புதகியும சிறநததான பராகரமமும சிறநததான வீர்யமும சிறநததான விததையும சிறநததான எனனுடைய யோகமும அவாகளுக காடடிலும மேலாயிருகினறன. பிதாமஹரும துரோணரும கிருபரும சலியனும சலனும அஸ்திரஙகளில எதை அறிவாரகளோ அது முழுதும எனனிடமிருகிறது' எனறான் ஓ! பாரதரே! இவவிதம சொலலபபடடபொழுது, பகைவரைத் தண்டிகினறவனன திருத

---

1 இநதிரனுடைய ஒருமூாததி, மழைகடவுள.

2 அதிகமழை, மழையினமை, வெட்டுகிளிகள், எலிகள, கிளிகள, அரசனருகிலிருப்பது ஆகிய இவை.

ராஷ்டிரன், [1] யுததமசெயய விருபபமுளள பாண்டவருடைய காரி யஙகளை அழிகது, மறுபடியும, ஸஞசயனை நோககி, அநதச சம யததிறகு உசிதமாயுளளதை வினவினன.

அறுபததிரண்டாவது அதயாயம்.

யாகஸங்தி பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணன் திருதராஷ்டிரனை அலகஷியம் செய்து பாண்டவர்களைக் கொல்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்ததும், பீஷ்மரால் நிந்திக் கப்பட்ட கர்ணன் பீஷ்மர்ஒழியும்வரை தான் ஆயுதம் எடுப்பதில்லையென்று சொல்லிச் சென்றதும், பீஷமர் போரில் தினதோறும் பதினாயிர மைக் கொல்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ததும்)

அவவிதம பாணடவாகளைகுறிதது அதிகமாக வினயகிறவ னும விசிததிரவீரியனபுததிரனுமான அநததிருதராஷடிரனை மதிககாமல, காணணனவன, கௌரவாகளுடைய ஸபையில திருத ராஷடிரபுததிரனன (துரியோதனனை) மகிழ்விபபவனுகிச சொல்ல லானன 'எனனுல முனகாலத்தில பொயசொலலிய பரசுராமரிட மிருநது பிரமமமயமான அஸதிரமானது அப்பியஸிகபபடடதை அபபொழுது அவர் அறிநது எனனைநோக்கி, '[2] உனககு முடிவுககாலத தில (இநத அஸதிரம) தோனறுமல போகும' எனற இவவிதம சொனனர பெரிதானகுறறம ஏறபடடிம, மகரிஷியான குரு எனனைச சபிககவிலலை உகரமான தேஜஸையுடைய (அநத) மஹரிஷியோ, ஸமுததிரததுடன கூடிய பூமியையும எரிககவலலவர். ஆகையால், எனனுல அவருடைய மனமானது எனனுடைய பணிவிடையா லும ஆணமையினலும அருளுளளதாகச செயயபபடடிருககிறது. எனககு அநத அஸதிரமானது (மறவாமல) மிசசமிருககிறது ஆகை யால, வலலவனயிருககிறென இது எனனுடைய பாரம. நான கொடிபபொழுதில ரிஷியினுடைய அநத அருளைஅடைநது பாஞ் சாலாகளையும கருசாகளையும மதஸியாகளையும புதர பௌதராகளு டன பாணடவாகளையும கொனறு சஸதிரததால ஜயிககபபடட உல

1 'யுயுதஸோ.' எனபதுமூலம 2 'திருடா! முடிவுகாலததில அஸதிரத தின நினைவு உனனை விடப்போகிறது' எனபது பழையவுரை.

கஙசளை அடையுமபடி செய்வேன. பிதாமஹரானபீஷமரும துரோணரும எலலா அரசஶரேஷ்டாகளும உன சமீபததிலிருககடடும. ரிஷியின அருளாலும பலததாலும போயப பாாததாகளைக கொலலுவேன. இது எனனுடைய பாரம' எனறு சொனனான. இவவிதம சொலலுகிறவனான அவனை நோககி, பீஷமா, 'காலததால கவரபபடட புததியுடையவனே! காணா! ஏன உளறுகிறாய? 1 பிரதானமாயிருபபவன கொலலபபடடால திருதராஷ்டிரபுதராகள கொலலபபடடவாகளாகிவிடுவாரகளெனபதை நீ அறியவிலலை. கிருஷ்ணனை ஸஹாயமாகவுடையவனும காணடவவனததை எரிககும படி செயதவனுமான தனஞசயனால செயயப்பட்ட காரியததைக கேடடே உறவினரோடுகூடின நீ மனததை அடககவேணடும தவிரவும, மகாத்மாவும பகவானும தேவாகளுககதிபதியுமான மஹேநதிரன் உனககு எநதச சகதியாயுதததைக கொடுததானோ அதை யுதததில கேசவராலே சகர னால அடிககபபடடதும சாமபலாகச செயயபபடடதும சிதறினதுமாகப் பாாககபபோகிறாய காண! ஸாபபததின முகததையுடையதும எபபொழுதும முயறசியுடன சிறநதமாலைகளால பூஜிககபபடடு விளங்குகிறதுமான உன்னுடைய சரமானது அாஜுனனால் சரககுவியலகளால அடிக்கபபடடதாகி உனனுடன நாசததை அடையபபோகிறது. காண! பாணாஸுரனையும பூமியின புததிரனான நரகாஸுரனையும கொனறவரான வாஸுதேவா, நெருககமான கடுமபோரில உனபோலுளளவாகளும இனனும சிறநதவாகளுமான பகைவாகளைக கொலலப் போகிற கிரீடியைக காககபபோகிறார' எனறு சொனனார.

காணன, 'விருஷ்ணிபதியான கிருஷணன, ஸமசயமினறி, எபபடிசசொலலபபடடானோ அபபடியேயாவன, அதைககாடடிலும மேலான மகாதமாவுமாவன எனனைச சிறிது கடுமையாகப் பேசிய தன பயனைப் பிதாமஹா கேடகடடும. ஆயுதஙகளை வைககபபோகிறேன பிதாமஹரானவா ஒருபொழுதும் எனனை யுதததிலேயும ஸபையிலேயும பாாககபபோகிறதிலலை. நீா ஒழிநதபொழுதுதான எனனுடைய பிரபாவததைப பூமியிலுளள அரசாகளெலலாரும பார்ககபபோகிறாகள' எனறான. பெரியவிலலாளியான அவன இவவிதம சொலலிவிடடு ஸபையைவிடடுத தன வீடடை அடைநதான.

---

1 'தலைவன தககவனாக இருககவேணடும, நீ தகுதியிலலாதவன' எனபது, 'குருகுலததலைவனான நான செததால, அவாகள சாகவேபோகிறாகள' எனறுமகொளளலாம.

அரசரே! பீஷ்மரோ, கௌரவாகளுடைய மததியில மிக நகைததுத துரியோதனனையே நோககி, 'ஸூதபுததிரனானவன ஸததியமான பரதிஜஞையுளளவனலலவா? அவன அநதபபடி பாரததை ஏன தாஙகுவான? நமது வியூகததிறகு எதிரணிவகுதது மணடைசளை உடைததுப பீமஸேனனிடமிருநதும (நேரிடும) உலகததின நாசததைபபாருஙகள. அவநதிராஜனும கலிஙகராஜனும ஜயதரதனும சிறநத சேதிநாடனும வாஹலிகரும நிறகையில, நான எபபொழுதும பகைவீராகளை ஆயிரககணககாகவும பதினாயிரககணககாகவும கொலலுவேன எப்பொழுது குறறமறறவரும பகவானுமான பரசுராமரிடம பிராமமணனெனறுசொலலி அநத அஸ்திரததைக கறறானோ அபபொழுதே மனிதாகளில இழிவான அவனுடைய தாமமும தவமும நஷ்டமாகிவிடடன' எனறு சொனனா ராஜஸரேஷடரே! பீஷமா அவவிதவாாததையைச சொலல, அஸ்திரஙகளைக காணனும வைததுவிடடுப போனபொழுது, திருதராஷ்டிரன்புததிரனும அறபபுததியுடையவனுமான துரியோதனன சநதனுபுததிரரைநோககிச சொலலலானான

அறுபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபர்வம் (தொடர்ச்சி,)

(துரியோதனன், பீஷ்மர்சநத்தைமறுத்துப் பீஷ்மர்முதலியோரை எதிர்பாராமல் கர்ணதுச்சாஸனர்களுடைய உதவியைக்கொண்டே பாண்டவர்களைக்கொல்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்ததும், விதுரர் அடக்கத்தைப் புகழ்நததும்.)

துரியோதனன, 'எலலாரும மனிதாகளில ஒததபிறபபுள்ளவாகளும ஒததவாகளுமாயிருககுமபொழுது எபபடி அநதபபாரததாகளுககே ஒரேபக்ஷமாய ஜயததை நினைககிறீர்? நாஙகளும வீரயததாலும் பராகரமஙகளாலும ஒததபிராயததாலும [1] பிரதிபையினாலும விததையினாலும அஸதிரததாலும வீராகளினநிறைவினாலும வேகததினாலும மேறகொணட காரியததைச செயதுமுடிககும திறமையினாலும ஸமமாயுளளவாகளே. எலலாரும ஸமமான ஜாதியையுடையவாகளாயிருககிறோம. எலலாரும மனிதபபிறபபுளளவர்களாயிருககிறோம. பிதாமஹரே! அபபடியிருகக, எபபடி பார்ததர்

---

[1] ஸமயததில தோனறும அறிவு.

களிடததில ஜயததை அறிகிறார்? நான உமமிடததிலும துரோணரிடததிலும கிருபரிடததிலும [1] பாஹலிகரிடததிலும இதரஅரசாகளிடததிலும [2] பராகரமததைவைதது ஆரமபிககவிலலை நானும் சூரியபுதரனான சாணனும எனது பிராதாவான துசசாஸனனும் யுதததில பாணடவாகள ஐவாகளையும கூரமையான சரஙகளாலே கொலலபபோகிறோம. அரசரே! பிறகு, அதிகமான தக்ஷிணைகளையுடைய பலவித பெரியயாகஙகளாலும கோககளாலும குதிரைகளாலும தனததினாலும பிராமமணாகளைத திருபதியடையச செயவேன எபபொழுது எனனைச சோநதவாகள யுதததில புஜஙகளால பாசததால மானகுடடிகளைக கடடுவதுபோலக கடடுவாகளோ, ஜலததில தோணிககாரனிலலாதவாகளைப் போலச சிதறச செயவாகளோ, அபபொழுது, அநதபபாணடவாகளும அநதககேசவனும அநத யுதததில தோகளாலும யானைகளாலும சூழபபடட பகைவாகளைப பாககினறவாகளாகிக கொழுபபை விடுவாகள. காலம நேரிடடபொழுது ஒருஙகுசோநதவாகளாகி(ப பகைவரால) மீறமுடியாத செயலைசசெயது மனககவலை நீஙகி ஸுகஙகளை அடைநது தடையறறவாகளாவோம' எனறு சொனனான.

பிறகு, திருதராஷடிரமஹாராஜன, மனததில மிகவும துககததை அடைநதவனாகி, விதவானகளிற சிறநதவரான விதுரரை நோககி, எலலா அரசாகளுககும எதிரில, 'அபபா! கர்ணனுடன் கூடினவனும எனனுடைய புததிரனுமான துரியோதனன் மிருதயுவினபாசததினால மதிமயஙகினவனாகிக காலனுடைய வசததை அடைநதுவிடடான' எனறு சொனனான 'விதுரா, இவவுலகில உறுதியைபபாககினற பெரியோகள க்ஷேமததைபபறறிச சொலலுகினறாகள பிராமமணனுககு விசேஷமாகத [3] தமமானது ஸநாதனமான தாமம தமமுளள அவனுககுத தானமும பொறுமையும ஸிததிகளும உளளபடி உணடாகினறன தமமானது, தானம தவம ஞானம அதயயனம இவைகளைத தொடாநதிருககிறது. தமமானது தேஜஸை விருததிசெயகிறது. தமமானது சிறநததான பரிசுததவஸது. (தமமுடைய) மனிதனோ பாபமறறவனும தேஜஸ் விருததியடைநதவனுமாகிப பிரமமததை அடைகிறான. ராக்ஷஸாகளிடமிருநது பயமுணடாவதுபோலத தமமிலலாதவாகளிடமிருநது பிராணிகளுககு, எபபொழுதும, பயம உணடாகும. அவாகளைத

1 ஸோமததன. 2 'இவாகளுடைய பலததை நமபி' எனபது.

3 வெளிபபுலனகளை அடககுதல

தடுப்பதற்காக பரமமாவினால க்ஷத்திரிய ஜாதியானது படைக்கப்பட்டது. நான்கு ஆஶ்ரமங்களுக்கும் தமத்தையே உத்தமமான விரதமாகச் சொல்லுகிறார்கள் எந்தத்தமமானது எந்தக்குணங்களுடைய உற்பத்திக்குக் காரணமோ அந்தத் தமத்தினுடைய (குணங்களாகிற) அடையாளத்தைச் சொல்லுவேன். ஓ! ராஜஶ்ரேஷ்டரே! அவை. பொறுமை, தரித்தல், அஹிம்ஸை, [1] ஸமமாயிருத்தல், ஸத்தியம், [2] நேரான தன்மை, இந்திரியங்களுடைய ஜயம், தைரியம், மிருதுத்தன்மை, லஜ்ஜை, சஞ்சலமின்மை, [3] கிருபணத்தன்மின்மை, பரபரப்பில்லாமை, ஸந்தோஷம், ஶ்ரத்தையுடையவனாயிருத்தல் இவைகளேயாம். இவைகள் எந்தமனிதனுக்கிருக்கின்றனவோ அவன் தமமுடையவனாக்கருதப்பட்டிருக்கிறான். காமம், லோபம், கொழுப்பு, கோபம், நித்திரை, தற்புகழ்ச்சி, அகங்காரம், பொறாமை, சோகம் ஆகிய இவைகளைத் தமமுடையவன் அடையான். கோணலான தன்மையில்லாமையும் வஞ்சனையில்லாமையும் சுத்தத் தன்மையும் தமமுடையவனுடைய லக்ஷணம் ஆசைப்படாதவனும் ஸ்வல்பத்தையடைய விரும்புகிறவனும் [4] விஷயங்களைச் சிந்தியாமலிருப்பவனும் ஸமுத்திரத்திற்கு நிகராயிருப்பவனுமான மனிதன் தமமுடையவனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். நன்னடக்கையுடையவனும் சீலமுள்ளவனும் தெளிந்த மனமுடையவனும் ஆதமாவைஅறிந்தவனுமான விதவான் இவ்வுலகில் நன்மதிப்பைஅடைந்து அவ்வுலகம் சென்று நல்லகதியையும் அடைவான். எவனுக்கு எல்லாப்பிராணிகளிடமிருந்தும் பயமில்லையோ எவனிடமிருந்து எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பயமில்லையோ பகவமான அறிவுள்ளவனும் மனிதாகளிற் சிறந்தவனுமான அவன் புகழ்பெற்றவனாவான். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதனான அவன் மைதரனென்று சொல்லப்படுகிறான். அவனிடமிருந்து ஜனங்கள் நடுங்குகிறதில்லை. ஞானத்தால் திருப்தியடைந்தவன் ஸமுத்திரம்போலக் கம்பீரனாகிச் சமனத்தையடைகிறான். தமமுடையவர்களும் சமத்தை முக்கிய ஸாதனமாயுடையவர்களுமாயிருப்பவர்கள் முன்பு தமது கர்மத்தால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதும் ஸத்துக்களால் ஆசரிக்கப்பட்டதுமானதையே அடைந்து ஸந்தோஷிக்கின்றார்கள். ஞானத்தால் திருப்தியடைந்தவன் காமமில்லாமலிருப்பதான ஸந்யாஸத்தையாவது அடைந்து, இந்திரியங்களைவென்றவனும் காலத்தை எதிர்பார்க்

1 எல்லாரிடத்திலும் ஸமமாயிருத்தல்
2 உள்ளும்புறமும் ஒத்திருத்தல்.
3 பிராணன் போனாலும் கொடாமை.
4 விஷயங்களால் மனங்கலங்காதவன்.

கிறவனுமாகி உலகத்தில ஸஞ்சரித்துகொண்டுப்ரமமபாவத்திறகுத் தகவனுகிறான. ஆகாயத்தில பக்ஷிகளுடைய அடிசுவடானது காணவேபடாததுபோல ஞானத்தால திருப்தியடைந்த முனியினுடைய மார்கமானது காணபடுகிறதில்லை கிரகங்களை விடித்தானே மோக்ஷத்தையே அபிமானிபவனுகு ஸ்வர்க 'ல தேஜோமயமானவைகளும நிலைதிருபபவைகளுமான உலகங்கள் ஏறபடுகினறன

அறுபதுநானகாவது அதயாயம்.

யாகஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(விதுரர், பறவைகள்ன்கதையால் ஞாதிகளைப்பகைக்கலாகாதென் பதையும், வேடன்கதையால் அதிகஆசைஅதிகநஷ்டமென் பதையும், வெற்றிதோல்விகள் நிலையற்றவைஎன்பதை யும் சொல்லியது)

இவ்வுலகில ஒருவேடன பக்ஷிகளுகாகப பூமியில கணணி யைக குத்திஞனைறு முனிவாகளிடமிருந்து கேட்டிருகிறோம. அதில, சோந்துகிரிகினறவைகளான இரண்டுபறவைகள ஒரேகாலத் தில கடுபபட்டன அந்த இரண்டுபறவைகளும் அந்தக் கணணியை எடுத்துகொண்டு சென்றன. அபபொழுது, வேடன் ஆகாயத்திறசெலலுகினற அவைகளைப பாதது ஓழிவடையாத வஞகி அவை எந்த எந்த வழியிறசெலலுகினறனவோ அந்த அந்த வழியால பினதொடாந்தான பக்ஷியைவிருபபி அவ்விதம பின் செலலுகிறவனுன அந்தவேடனைகாரண, ஆஸ்ரமத்திலிருபபவரும் [1] ஆஹிகமசெயதவருமான ஒருமுனிவா பாத்தார ஓ! கௌர வரே! அபபொழுது அந்தமுனிவா ஆகாயத்திற செலலுகினற அவை களை விசாரித்து பினதொடருகிறவனும பூமியில நடபபவனுமான அவனை நோகி, 'மிருகங்களைகொலலுகினறவனே! இது எனகு விசித்திரமும. ஆசசரியமுமாகத தோனறுகிறது பறகினற பக்ஷிகளைக காலால நடகினற நீ ஏன பினதொடாந்து ஓடுகிறாய்" என்று இந்த [2] ஸலோகத்தினால கேட்டார வேடனைவன, 'இந்த இரண்டும சோந்து எனனுடைய ஒரேகணணியை எடுத்துகொண்டு

---

[1] ஆகாயத்திறசெலலுகிறபக்ஷிகளைப்பாரபபதறகுகாரண ம. மூனிவாசொலலிய சொறகளடங்கிய ஸலோகம

போகின்றன. இவைகள், எந்தவிடத்தில் [1] விவாதத்தை அடையுமோ அந்தவிடத்தில் எனவசத்தைஅடையும்' என்றுசொன்னான். அந்தப்பக்ஷிகள் மிருதயுவால் ஸந்திக்கப்பட்டு, விவாதத்தை அடைந்து மிகவும் கெடுமதியுள்ளவைகளாகிச் சண்டையையும்செய்து பூமியில் விழுந்தன. பரபரப்புடன்கூடியவைகளும் மிருதயுபாசத்தின் வசத்தை அடைந்தவைகளுமான அவைகள் சண்டைசெய்கிற வைகளாகி அஜாகரதையாயிருக்க, உடனே, வேடன் கிட்டச்சென்று அவைகளைப் பிடித்தான் இவ்விதம் எந்தஞாதிகள் ஆத்தவிஷயத்தில் ஒருவரோடொருவர் கலகத்தைஅடைகின்றார்களோ அவர்கள், கலகத்தால் பக்ஷிகள் அடைந்ததுபோல் மிருதயுவின்வசத்தை அடைகின்றார்கள் நல்லபோஜனம், நல்லபேச்சு, நன்மையை வினவுதல், சோக்கை இவைகள் ஞாதிகள் செய்துகொள்ளவேண்டியவைகள். ஒருபொழுதும் விரோதம் செய்யத்தக்கதில்லை. எவர்கள் நல்லமனமுடையவர்களாய்ப் பெரியோர்களைச் சமயத்தில் அடுத்தார்களோ அவர்களனைவரும் ஸிம்மத்தால் காக்கப்பட்ட வனம்போல் நெருங்க முடியாதவர்களாகின்றனர். ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! எவர்கள் எப்பொழுதும் ஆத்தத்தைஅடைந்து தீனர்களபோலிருக்கின்றார்களோ அவர்கள் செல்வத்தைப் பகைவருக்குக் கொடுத்துவிடுகின்றார்கள் பரதஸ்ரேஷ்டரே! திருதராஷ்டிரரே! ஞாதிகளானவர்கள் பிரிந்தவர்களானால் பிரிந்த கொள்ளிகள்போல் [2]புகைதலுடன்கூடுகிறார்கள் (அவர்களே), சேர்ந்தவர்களானால், சேர்ந்தகொள்ளிகள் போல் [3] ஜவலிக்கின்றனர்.

ஓ! கௌரவரே! என்னால் பாவத்தத்தில் பார்க்கப்பட்டபடி இதோ வேறொன்றைச் சொல்லுகிறேன். அதனையும் தெரிந்து கொண்டு எது நன்மையோ அதைச் செய்யும். நாங்கள் வேடர்களோடும், தேவர்களுக்கு ஸமானர்களும் (மந்திர யந்திர முதலிய) வித்தைகளையும் ஓஷதிகளையும்பற்றிப் பேசுவதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான பிராம்மணர்களோடும், சுற்றிலும் மலை முழுதும் புதராயுள்ளதும் ஜவலிக்கின்ற ஓஷதிஸமூகங்களையுடையதும் ஸித்தர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்டதுமான கந்தமாதனமென்கிற மலைக்குச்சென்றோம். அவ்விடத்தில் மேடுபள்ளமான மலைச்சாரலில் ஒரு பள்ளத்திலிருப்பதும் பொன்னிறமான ஈத்தேனடையுள்ளதும் குடம்போலுள்ளதும் ஸாப்பங்களால் காக்கப்பட்டதும்

1 ஒற்றுமையில்லாமல் வெவ்வேறுபக்கத்தைநோக்குதல்

2 மனம்புகைகின்றனர். 3 சேர்ந்துவாழ்ந்துவிளங்குகின்றனர்.

குபேரனுககு மிகவும பிரியமுமான தேனை எலலாரும பாாததோம. ஓஷதிகளை ஸாதிககின்ற அநதப பிராமமணாகள, 'இதை அடைநதால, மனிதன மரிககும தனமையுளளவனாயிருநதாலும, அமரத தனமையை அடைகிறான, கணணிலலாதவன கணணை அடைகிறான. கிழவன தருணனாகிறான' எனறு சொனனாகள. ஓ! அரசரே! அப பொழுது, வேடாகள அதைபபாாததுவிடடு அதை எடுகக விருபபங கொணடு மேடுபளளஙகளையுடையதும ஸாபபஙகளையுடையதுமான அநத மலைககுகையில (சென்று) நாசததைஅடைநதாாகள. அபபடிப போலவே,உமமுடைய இநதபபுததிரன ஒருவனாகப பூமியை விருமபுகிறான. அறிபாமையால தேனைபபாாககிறான, பளளததைப பாாகக விலலை துரியோதனன யுததததில ஸவயஸாகியுடன யுததமசெயய மனமுடையவனாயிருககிறான் நான இவனுககு அவவித பலததையோ பராகரமததையோ பாாககவிலலை. எவன ஒருவனாகவே தேரிலேறிககொணடு பூமியை ஜயிததானோ, தககபலததோடு சென்றவாகளான பீஷமா துரோணா முதலியவாகள விராடநகரததில எவனால பஙகபபடுததபபடடுப பயததைஅடைநதாாகளோ, எநத வீரன உமமுடைய பாாவையை எதிரபாாககிறவனாய க்ஷமிககிறானோ அவனிடததில உமககு எனன காணபபடவேணடும? குரோததததை அடைநத தருபதனும மசசநாட்டரசனும தனஞசயனும யுததததில மீதிவைககமாடடாாகள ஓ! திருதராஷடிரரே! ராஜாவான யுதிஷ்டிரனை[1] மடியிலிருககசசெயயும. இரணடுபோகள யுததம செயபவர்களாயிருககையில, போரில வெறறியானது (இனனாருககுததான எனறு) உறுதியுளளதாகாது' எனறு சொனனா.

அறுபத்தைந்தாவது அதயாயம்.

யாநஸந்திபாவம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன், அர்ஜுனன் வாஸுதேவருக்கு மிக்க நண்பனாதலால் அவனை வெல்வது இயலாதென்றும், ஸமாதானம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது)

திருதராஷ்டிரன, 'புதரா! துரியோதனா! உன்னைநோககிச் சொலலுவதை அறியககடவாய. உலகஙகளைத தரிககின்ற பஞச

---

1 ஸமாதானஞ செயதுகொளளும.

போகின்றன. இவைகள், எந்தவிடத்தில் [1] விவாதத்தை அடையுமோ அந்தவிடத்தில் எனவசத்தை அடையும்' எனறுசொன்னான். அந்தப பக்ஷிகள மிருதயுவால ஸந்திகபபடடு, விவாதத்தை அடைந்து மிகவும கெடடமதியுளளவைகளாகிச சணடையைபபுமசெயது பூமியில விழுந்தன பரபரப்புடனகூடியவைகளும மிருதயுபாசத்தினவசத்தை அடைந்தவைகளுமான அவைகள சணடைசெயகிறவைகளாகி அஜாகரதையாயிருகக, உடனே, வேடன கிடடசசென்று அவைகளைப பிடித்தான. இவவிதம எந்தஞாதிகள ஆததவிஷயத்தில ஒருவரோடொருவர கலகத்தை அடைகினறாகளோ அவாகள, கலகத்தால பக்ஷிகள அடைந்ததுபோல மிருதயுவினவசத்தை அடைகினறாகள நலலபோஜனம, நலலபேசசு, நணமைபை வினவுதல, வைகள ஞாதிகள செயதுகொளளவேணடியவைகள. ஒருபொழுதும விரோதம செயயதகாதலலவ. எவாகள நலலமனமுடையவாகளாயப பெரியோகளைச சமயத்தில அடுத்தாகளோ அவாகளஇவரும ஸிமமதத்தால காகபபடட வனமபோல நிருங்கமுடியாதவாகளாகினறனர. ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! எவாகள எபபொழுதும ஆதத்தை அடைந்து தனாகளபால்ருகினறாகளோ அவாகள செலவத்தைப பகைவருககுக கொடுத்துவிடுகினறாகள பரதஸரேஷ்டரே! திருதராஷ்டிரரே! ஞாதிகளானவர்கள பிரிந்தவாகளாலுல பிரிந்த கொளளிகளபோல [2]புகைந்துகொணடிருகினறாகள (அவாகளே), சோந்தவாகளாலுல, சோந்தகொளளிகள போல [3] ஜவலிகினறன.

ஓ! கௌரவரே! எனனுல பாவத்தில் பாகபபடடபடி இதோ வேறொனறைச சொலலுகிறேன. அதனையும தெரிந்துகொணடு எது நனமையோ அதைச செயயும. நாஙகள வேடாகளோடும, தேவாகளுக்கு ஸமானாகளும (மந்திர யந்திர முதலிய) வித்தைகளையும ஔஷதிகளையுமபறறிப பேசுவதில விருபபமுளளவாகளுமான பிராமமணாகளோடும, சுறறிலும மலல முழுதும புதராயுளளதும, ஜவலிகினற ஔஷதிஸமூஹஙகளையுடையதும ஸித்தாகளாலும கந்தாவாகளாலும அடையபபடடதுமான கந்தமாதனமென்கிற மலைகுசசென்றோம அவவிடத்தில மேடபளளமான மலைசாரலில ஒரு பளளத்திலிருபபதும பொனனிறமான ஆததேனடையுளளதும குடமபோலுளளதும ஸாபபஙகளால காகபபடடதும

1 ஒற்றுமையிலலாமல வெவவேறபகக்ஷத்தைநோகுதல

2 மனமபுகைகினறனர. 3 சோந்தவாழ்நதுவிளஙகுகினறனர.

குபேரனுககு மிகவும பிரியமுமான தேனை எலலாரும பாாததோம. ஓஷதிகளை ஸாதிககினற அநதப பிராமமணாகள, 'இதை அடைநதால, மனிதன மரிககும தனமையுளளவனாயிருநதாலும, அமரத தனமையை அடைகிறான, கணணிலலாதவன கணணை அடைகிறான. கிழவன தருணனாகிறான' எனறு சொனனாகள. ஓ! அரசரே! அப பொழுது, வேடாகள அதைபபாாததுவிடடு அதை எடுகக விருபபங கொணடு மேடுபளளஙகளையுடையதும ஸாபபஙகளையுடையதுமான அநத மலைககுகையில (சென்று) நாசததைஅடைநதாகள. அபபடிப போலவே,உமமுடைய இநதப புததிரன ஒருவனாகப பூமியை விரும்புகிறான. அறியாமையால தேனைபபாாககிறான, பளளததைப பாாகக விலலை துரியோதனன யுததததில ஸவயஸாசியுடன யுததமசெயய மனமுடையவனாயிருககிறான் நான இவனுககு அவவித பலததையோ பராகரமததையோ பாாககவிலலை. எவன ஒருவனாகவே தேரிலேறிககொணடு பூமியை ஜயிததானோ, தககபலததோடு சென்றவாகளான பீஷமா துரோணா முதலியவாகள விராடநகரததில எவனால பஙகபபடுததபபடடுப பயததைஅடைநதாகளோ, எநத வீரன் உமமுடைய பாாவையை எதிரபாாககிறவனாய க்ஷமிககிறானோ அவனிடததில உமககு எனன காணபபடவேணடும? குரோததததை அடைநத தருபதனும மசசநாடடரசனும தனஞசயனும யுததததில் மீதிவைககமாடடாகள. ஓ! திருதராஷடிரரே! ராஜாவான யுதிஷ்டிரனை[1] மடியிலிருககசசெயயும. இரணடுபோகள யுததம செயபவர்களாயிருககையில, போரில வெறறியானது (இனனாருக்குததான எனறு) உறுதியுளளதாகாது' எனறு சொனனா.

அறுபத்தைநதாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன், அர்ஜுனன் வாஸுதேவருக்கு மிக்க நண்பனாதலால் அவனை வெல்வது இயலாதென்றும், ஸமாதானம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது)

திருதராஷ்டிரன, 'புதரா! துரியோதனா! உனனைநோக்கிச் சொலலுவதை அறியககடவாய உலகஙகளைத தரிககினற பஞச

---

1 ஸமாதானஞ செயதுகொளளும.

மஹாபூதங்களுடைய தேஜஸைப்போன்ற பஞ்சபாண்டவர்களுடைய தேஜஸைக் கவர விரும்புகிறாயாகையால், வழி அறியாத வழிப் போகனைப்போலத் தவறுதலான வழியை நீ கைக்கொள்ளுகிறாய். நீ மரணத்தை அடைவதைத்தவிர, இவ்வுலகில் மிகச்சிறந்த தாமதத்தை அடைந்தவனும் குந்தீபுத்திரனுமான யுதிஷ்டிரனையோ இந்தஜன்மத்தில் ஜயிக்கத்தகாதவனில்லை. பலத்தில் தனக்கு நிகரில்லாதவனும் குந்தீபுத்திரனும் யுத்தத்தில் அந்தகனுமாயிருக்கிற அந்தப் பீமஸேனனையும் மரமானது பெருங்காற்றை (பயமுறுத்துவது) போலப் பயமுறுத்துகிறாய். மனிதர்களை மேருவைப்போல ஆயுதமெடுத்தவர்களை எல்லாம் சிறந்தவனும் யுத்தத்தில் காண்டீவமென்கிற விலில்லையுடையவனுமான தனஞ்சயனை யுத்தத்தில் (எதிர்த்துப்) புத்திமான் எவன் யுத்தம்செய்வான்? பகைவரினிடையில், தேவராஜன் வஜ்ராயுதத்தை விடுவதுபோலச் சரங்களைவிடுகின்றவனும் பாஞ்சாலனபுத்திரனுமான திருஷ்டத்யும்னனை இப்பொழுது யாரைத்தான் வெட்டமாட்டான்? வெல்லமுடியாதவனும் விருஷ்ணிகளிலும் அந்தகாகளிலும் பலவானாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவனும் பாண்டவர்களுடைய நன்மையில் பற்றுள்ளவனுமான ஸாத்யகியும் உன்சேனையை நாசஞ்செய்யப்போகின்றனர். ஒப்புமைபால் மூவுலகங்களுக்கும் மேற்பட்டவரும், புண்டரீகாக்ஷருமான அந்தவாஸுதேவருடன் புத்திமான் எவன் யுத்தம் செய்வான்? இவர்களுக்குத் தாரங்களும் ஞாதிகளும் பந்துக்களும் தம சரீரமும் பூமியும் ஒருபாகம், அர்ஜுனன் ஒருபாகம். எதில் வெல்ல முடியாதவரான வாஸுதேவரும் மனத்தையடக்கியவனான அர்ஜுனனும் இருக்கின்றார்களோ, (அல்லது) எதில்கேசவரிருக்கிறாரோ அந்தசைனியமானது பூமியிலுள்ளேகூடத் தாங்கக்கூடியதன்று ஐயா! அனுபவ்யவாக்குகளும் பயனைச்சொல்லுகிறவாக்குகளுமான பெரியோர்களுடைய வாக்கியத்தில் நிலவு பிராயமுற்றிருந்தவரும் சந்தனுவினபுத்திரரும் பிதாமஹருமான பீஷ்மரைப் [1]பொறுக்கக்கடவாய். கௌரவர்களுடைய பயனைக் கருதுகிறவனும் சொல்லுகிறவனுமான என்னையும் த்ரோணரையும் கிருபரையும் விகர்ணனையும் மஹாராஜரான பாஹ்லிகரையும் கேட்கவிரும்பு. இவர்களும் நான எப்படியோ அப்படியேயாவர், இவர்களை அப்படியே நினைக்கவேண்டும் பாரத! இவர்களெல்லாருமோ தாமத்தை அறிகின்றவர்களும் ஸமமான அன்புடையவர்களுமாயிருப்பவர்கள். விராடநகரத்தில் உன எதிரில் தம்பிமார்களுடன்கூட உனச்சேனையானது பசுக்களைவிட்டுவிட்டு மிகவும்

[1] 'அவர் வாக்கியத்தைக் கேள்' என்பது கருத்து.

நடுங்கிச சிதறினதெனபதும அநத நகரததில ஒருவனுக்கும பல பேர்களுக்கும நோநத (சணடையாகிய) பெரிதான ஆசசரியமுமே போதுமான அததாடசியாகும அாஜுனன அதை அவவிதம செய்தான அவாகளெலலாருமே அவவிதம செய்வாகளெனறு சொலல வேணடுமா? அபபடிப்பட்ட நீ (அவாகளை) பிராதாககளாக நினைககக கடவாய் (ராஜயததைககொடுபபதாகிய) [1] ஜீவனோபாயததால் அவனை உபசரிககக கடவாய' எனறு சொன்னான்.

அறுபத்தாறாவது அத்யாயம்.

யாநஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன்சொல்லைத் துரியோதனன் கேளாமற் போனதும், ஸபையோர் கலைநதுசென்றதும், திருதராஷ்டிரன் இருதிறத்துச் சேனையின் பலாபலத்தையும் வினவியதும், வ்யாஸர் திருதராஷ்டிரனுக்கு மறுமொழிசொல்ல ஸஞ்சயனுக்கு அனுமதி கொடுத்ததும்.)

திருதராஷ்டிரபுதரனான துரியோதனன அவனுடைய வாாததையை அஙகீகரிககாமற போகவே, எலலாரும மௌனமாயிருநதவுடன, அரசாகள எழுநதிருநதனா. ஓ! மஹாராஜரே! பூமியிலுளள எலலா அரசாகளும எழுநதிருநதபொழுது, புததிரர்களுடைய வசததைஅடைநத அரசனானவன, அவாகளுககு வெறறியைவேண்டுகிறவனாகி, ஏகாநதததில ஸஞசயனை நோககி, [2] அவனுடைய நிசசயததையும [3] பிறாகளுடைய நிசசயததையும பாணடவாகளுடைய நிசசயததையும வினவத தொடஙகினான்

திருதராஷ்டிரன, 'கவலகணகுமார! நீ இநத நமது சேனையிலும் பாணடவாகளுடைய சேனையிலும [4] ஸாரமாயும அறபமாயுமுள்ளவைகளை நமககுச சொலலு. இவர்களுடையதில் எது பெரிது? அவாகளுடையதில எது சிறிது? நீ எலலாவறறையும செவவையாக

---

1 காலக்ஷேபததிறகுப் போதுமானதைக கொடுதது' எனபது கருதது

2 'ஆதமநஸச' எனபது மூலம, 'தனனுடைய' எனபது பொருள. அதாவது, 'ஸஞசயனுடைய' எனபது கருத்து.

3 'தனனைச சோநத மறறவாகளுடைய' எனபது இங்கிலீஷ்மொழிபெயர்பின கருதது.

பலமுளளவாகளும் பலமிலலாதவாகளும்.

அறிகிறாய. ஸஞ்சய! நீ இவைகளின ஸாரதத்தை அறிகினறவன்; எலலாவறறையும பாரககின்றவன; தாமதத்திலும அரதத்திலும ஸமாதத்தும நிசசயமாய் அறிகினறவனுமாயிருப்பவன அபபடிப படட நீ, கேடகபபடடவனுகி, எலலாவறறையும எனகுசசொலலு. இவாகளில எவாகள யுதத்தம செய்கிறவாகளாயிலலை?' எனறு கேடடான.

ஸஞ்சயன, 'ஓ! அரசரே! நான உமககு ஏகாநதத்தில ஒரு பொழுதும ஒனறையும சொலலமாடடேன உமககோ அஸூயையே உணடாகும. அஜமீடவமிசத்திறபிறநதவரே! பெரிதான விரதமுளள உமமுடைய பிதாவையும தேவியான காநதாரியையும வாவழைபபிராக ஓ! அரசரே! அவாகள உமமுடைய அஸூயையைப போககுவாரகள அவாகள தாமதத்தை அறிநதவாகளும ஸமாதத்தாகளும நிசசயமாப அறிகினறவாகளுமாயிருபபவாகள அவாகளுடைய முனனிலையில உமககுக கேசவ ஆஜூனன இவாகளுடைய கருத்துமுழுமையும சொலலுவேன' எனறு சொனனான.

இபபிதம சொலலகேடட (அரசனுல) விதுரரைககொணடு வாவழைகபபடட காநதாரியும வியாஸரும விரைவில அவவிடம வநதாகள, அநத ஸபையிலுப பிரவேசிககுமபடி செயயபபடடாகள. பேரறிவாளரான கிருஷ்ணதவைபாயனா, அநகு வநதவுடன, ஸஞ்சயனும புதிரனான திருதராஷ்டிரனுமாகிய இவாகளுடைய அநத அபிபபிராயத்தைஅறிநது, 'ஸஞ்சய! கேடகிறவனான திருதராஷ்டிரனுககு அவன வினவுகின்ற எலலாவறறையும உணமையாகச சொலலு அநத வாஸுதேவரிடத்திலும அரஜுனனிடத்திலுமுளள எலலாவறறையும நீ உளளபடி அறிகிறாய' எனறு சொனனார.

அறுபத்தேழாவது அத்யாயம்

யாநஸந்திபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஞ்சயன் சிறந்தவரெல்லாரிலும் வாஸுதேவர் மிகச்சிறந்தவரென்று திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது.)

ஸஞ்சயன, 'ஓ! விபுவே! வில்லாளிகளான அரஜுனனுமவாஸுதேவரும சிறநததை விரும்புகினறவாகளும [1]காமதத்தவிர

---

1 'மூன பிறப்பிற்செயத வினையாலலலாமல தமது இச்சையால்பிறந்தவாகள' எனபது பழைய உரையின் கருத்து.

மறற (அறம பொருள வீடு)களில உறுதியாயிருபபவாகளும ஸாவ பாவம எனகிற (பரமம பாவததிறகு) ஒததவாகளுமாயிருப்பவாகள. சிறநத மனமுடையவரான வாஸுதேவருடைய அநதச சகரமானது விடபபடடதுபோல [1]ஒருபாகஅளவு வெளியை அடைநது [2]மாயை யினாலே சுறறிவருகிறது கௌரவாகளவிஷயததில கபடமுடைய தும பாணடவாகளுககு மிகவும ஸமமதமும தேஜஸுகளின ஸமூ கததால பிரகாசிப்பிககபபடடதுமான அது (பாணடவகௌரவாகளு டைய) ஸாராஸார பலததை அறிவதறகு ஸாதனமாயிருககிறது. மஹாபலசாலியான மாதவா குரூராகளாக விளஙகின நரகனையும சமபரனையும கமஸனையும சிசுபாலனையும விளையாடடுபபோல ஜயிதது விடடார. சிறநததான ஸவரூபததையுடையவரும மனததை வசம செயதவருமான புருஷோததமரானவா மனததினாலேயே பூமியை யும ஆகாயததையும ஸ்வாககததையும தமவசமாககுபவா அர சரே! ஸாராஸார பலததை அறிவதறகாகப் பாணடவாகளைக குறிதது அடிககடி நீர எனனைக கேடகிறதைச சுருககமாக எனனிட மிருநது கேளும ஒருபககம உலகமுழுவதுமிருநதாலும மறறொரு பககம ஜனாததனரிருநதாலும ஸாரததின விஷயததில் உலகம முழுமையையுமகாடடிலும ஜனாததனா மேலானவா இநத உல கததை ஜனாததனா மனததினாலேயே சாமபலாககுவா உலகம முழுமையுமோ ஜனாததனரிடததில ஒன்றும செயவதறகுச சகதி யுளளதாகாது எஙகே ஸததியமோ எஙகே தாமமோ எஙகே லஜஜை யோ எஙகே நோமையோ அஙகே கோவிநதா இருககிறார. எஙகே கோவிநதரோ அஙகே ஜயம இருககிறது புருஷோததமரும பிராணி களுககு ஆதமாவுமான ஜனாததனா விளையாடுகிறவாபோலப பூமி யையும ஆகாயததையும ஸவாககததையும (காரியஙகளில) செலலச செயகிறார. அவா உலகத்தை மயககுகிறவாபோலப பாண்டவாகளை வியாஜமாகசசெய்து அதாமததில பறறினவாகளும மூடாகளுமான உமமுடைய புததிராகளை எரிபபதறகு விருமபுகிறார பகவானான கேசவா காலமாகிற சகரததையும ஜகததாகிற சகரததையும யுக மாகிற சகரததையும தமமுடைய யோகததினாலே எபபொழுதும சுற்றுமபடி செய்கிறார. பகவானொருவரே காலததிறகும மிருதயுவிற கும் சராசரததிறகும தலைவராகிறார இதனை உமககு உண்மையாக உரைககிறேன மஹாயோகியான ஹரியானவா எலலாஉலகததிற கும தலைவராயிருநதும தூப்பலனான உழவன்போல வேலைகளைச

1 ஐநது முழநீளம. 2 வடிவம அறியபபடாமல.

செய்ய யததனிகிறார். கேசவா (தமமுடைய) அநத மாயையின் சோககையினுல உலகஙகளே வஞசிககிறார அவரையே அடைகினற மானிடாகள மயககததைஅடைகிறதிலலே' எனறன

அறுபத்தேடடாவது அதயாயம.

யாகஸங்திபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன் பகவானை அறியும் வழியை ஸஞ்சயனைக் கேட்க, வியாஸர் அதனைக் கோல்லும்படி ஸஞ்சயனுக்கு அனுமதிகோடுத்தது.)

திருதராஷ்டிரன, 'ஸஞசய ! மாதவரை எலலா உலகஙகளுக குமம மஹேஷவராராக ரீ எபபடி அறிகிறய ? நான ஏன அவரை அறியவிலலே ? அதனை எனககுச சொல' எனறன. ஸஞசயன, 'அரசரே ! கேளுமம. உமககுப் பகதியானது இலலே எனககுப் [1] பகதி குறைபபலலே அஞஞானததால கெடுககபபடடுப பகதியிலலாதவன கேசவரை அறிபான ஓ ! ஐய ! பகதியினுலே, மூனறு [2] யுகஙகளே யுடைபவரும (உலகஙகளுகுக) காததாவும (காமததால) ஸாதிகக முடியாதவரும பிராணிகளுடைய உறபததிககும அழிவுககும காரணரும தேவருமான மதுஸூதனரை அறிகினறேன' எனறன.

திருதராஷ்டிரன,' ஸஞசய ! ஜனாததனரிடததில உனககு நிதய மாயிருபபதும மூனறு யுகஙகளேயுடைய அவரை ரீ அறிவதறகுக் காரணமுமான அநதபபகதியானது எபபடிபபடடது ?' எனறன. ஸஞசயன, ' உமககு மஙகளமுணடாகுக நான வஞசனே செயவதிலலே. (ரஹஸயாபபணம செய்யாமல) தாமததைச செயவதிலலே. பகதியினுல சுதததனமையை அடைநது சாஸ்திரததினுலே ஜனாததனரை அறிகிறேன்' எனறன

(அப்பொழுது), திருதராஷ்டிரன, (துரியோதனனேநோககி),'துரியோதன ! இநதிரியஙகளுக்கீசரான ஜனாததனரைசு சரணமடையகடவய. அபபா ! ஸஞசயன நமககு ஆபதன. (ஆகையால), கேசவரைச சரணமாக அடை' என்றன துரியோதனன, 'தேவகீபுதரான பகவான் அர்ஜுனனிடததில சிநேகததைச சொலலிககொண்டு உலகஙகளேக கொலலப்போகிறரேயானல் நான இப்பொ

---

1 'விதயா' ஏனபது மூலம். 2 ஸதூலஸூகஷமகாரண சரீரஙகள்.

ழுது (அநதக) கேசவரை அடையேன' எனறான். திருதராஷ்டிரன, 'ஏ! காநதாரி! மிகக தூபபுததியுடையவனும பொறாமைககாரனும கெடடமனமுடையவனும அகஙகாரியும சிறநதவர்களுடைய வார்த தையை மீறுகிறவனுமான உனனுடைய இநதப்புததிரன கீழே போகிறான' எனறான காநதாரி, 'ஐஸவர்யத்தை விரும்புகிறவனே! கெடட புததியுளளவனே! பெரியோர்களுடைய கடடளையைக் கடப் பவனே! சிறுபிளளைததனமையுளளவனே! ஐஸவாயததையும உயி ரையும பிதாவையும எனனையுமவிடடுப பகைவருககு மகிழசசியை வளாபபவனும எனககுத துயரததைவளாபபவனுமாகிப பீமஸேன னால அடிககப்படடுப பிதாவின வாாததையை நினைககபபோகிறாப' எனறாள

(அபபொழுது), வயாஸா, 'அரசனே! திருதராஷடிர! நீ கிருஷ் ணனுககுப பிரியனாயிருககிறாய என வாாததையைககேள உனககு ஸஞசயன தூதன. இவன உனனை நனமையில சோபபிககப் போகி றான இவன் அனாதியும பரனுமான ஹருஷீகேசரை அறிகிறான. ஆகையால, ஒரேவிஷயததில மனமபறறினவனாகக கேடகவிரும்புகிற (உனனைப) பெரியபயததிலிருநதும விடுவிககபபோகிறான விசிதர வீரயனபுததிரா! கோபததாலும மகிழசசியாலும சூழபபடடவர் களும [1] பலவிதமானபாசததால கடடபபடடவாகளும தமமுடைய பொருளகளைககொணடு மகிழாதவாகளுமான மனிதாகள காமததால மூடாகளாகி, நடததுகிறவனான ஒருகுருடனால மறறககுருடாகள் நடததபபடுவதுபோல, தஙகள காமஙகளாலே நடததபபடடு அடிக் கடி யமனுடையவசததை அடைகினறனா விதவானகள் எதனால செலலுகினறாகளோ, இநத மாாககமானது ஒரே ஸதானததையுடை யது மஹானானவன அதைககணடு ஸமஸாரததைத தாணடுகின றான, அதில பறறுகிறதிலலை' எனறார்.

திருதராஷ்டிரன, 'அபபா! ஸஞசய! எநதமார்ககததினால ஹ்ருஷீகேசரையடைநது சிறநததான மோக்ஷததையடைவேனோ, ஒனறிலிருநதும பயமில்லாததான அநதமாாககததை எனககுச சொல' என்றான். ஸஞசயன, 'மனததை ஜயிககாதவன மனததை ஜயிததவரான ஜனார்ததனரை ஒருகாலும அறியமாடடான. ஆத் மாவை அறிவதறகு இநதிரியஙகளை அடககுவதைக காடடிலும வேறான உபாயம இலலை. (விஷயங்களில) செலலுகினற இநதிரியங களுடைய விஷயப்பறறை விடுவதெனபது ஜாகரதையாலுணடா

[1] ஆசாபாசம ஸநேகபாசம காமபாசம எனபன.

கிறது. ஜாகரதையும கொலலாமையும, ஐயமினறி ஞானததுககுக காரணமாகும அரசரே! சோமபலைவிடடு இநதிரியஙகளை அடககு வதில முயறசியுளளவராககககடவீர. உமமுடையபுததியானது நழுவ வேணடாம. இநதபபுததியைச செலலுமிடஙகளிலிருநது அடககும. வேதியாகள நிலையான இநதஇநதிரியஙகளை (ஓரிடததும செலலாமல) நிலைநிறுததுவதை ஞானமாக அறிகினறனா. இதுதான ஞான மும் விதவானகளசெலலுகினற மார்ககமுமாம. அரசரே! கேசவ ரானவா மனிதாகளால ஜயிககபபடாத இநதிரியஙகளைககொணடு அடையததககவரலலா. [1]ஈஸவரரானவா சாஸதிரலாபததினாலும யோகததினாலும ததவவிஷயததில (விளஙகுமபடி) அனுகரகததைச செய்கிறாா' எனறு சொனனான.

அறுபத்தொன்பதாவது அதயாயம்.

யாநஸந்திபர்வம் (தொடர்ச்சி,)

(ஸஞசயன் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பகவானுடைய நாமங்களுக்குப் பொருள் கூறியதும், ஸமாதானம் செயவதற்காகக் கண்ண பிரான்வருவதைத் தெரிவித்ததும்.)

திருதராஷ்டிரன, 'அபபா! ஸஞசய! கேடகிறவனான எனககு மறுபடியும புணடரீகாக்ஷரைப பறறிச சொலலு (அவருடைய) நாமஙகளுடைய பொருளையும செயகைகளுடைய பயனையும் அறிநது புருஷோததமரானஅவரை அடையககடவேன' எனறான. ஸஞசயன சொலலுகிறான் 'வாஸுதேவருடைய நாமஙகளுடைய மஙகளகர மான அாததவிவரணமானது எனனால கேடகபபடடிருககிறது. நான அதில தெரிநதமடடும (சொலலுகிறேன) கேசவரோ வாஸ்த வததில அறியமுடியாதவா எலலாபபிராணிகளும (அவரிடம) வஸிபபதாலுணடான வஸுததனமையினாலும தேவஜாதியினாலும் வாஸுதேவராக அறியததககவர். (எஙகும) வியாபிததிருபபதால விஷ்ணுவாகசசொலலபபடுகிறாா ஓ! பாரதரே! (யோகிகளுடைய) மௌனததாலும தியானததாலும (அறிபபபடுவதாகிய) ஸமபநதத தால மாதவராகவும அறியககடவீா மதுவென்றால பிருதிவிமுத லான தததுவம, ஹாவெனறாலும ஸூதனரெனறாலும நாசமசெய்

---

1 'இந்திரியஙகளை வசம்செய்தவன, சாஸ்திரலாபததாலும யோகததாலும் ததவவிஷயத்தில தெளிவை அடைகிறான' எனறும் கொள்ளலாம.

ரவா. எல்லாததததுவஙகளும (அவரிடம) ஒடுஙகுவ லேயே மதுஹாவெனறும மதுஸூதனரெனறும சொலலபபடுகிறா (க்ருஷ் எனகிறவினையடிககுக கீறுதல எனபது பொருள பூமியானது பயிருககாகக கலபபையால கீறபபடுகிறபடியால) கருஷ் என்கிற சொல பூமியைசசொலலுகிறது. ண எனகிற சொல, ஸுகததைச சொலலுகிறது பூமியிலுளளவாகளுககு ஸுகததை உணடுபணணுகிற ஸம பநதததால விஷணுவானவா ஸாதவதரான கருஷணராகிறா (ஹருதய கமலமெனகிற) புணடரீகம (அவருககு) எபபொழுதும சிறநத ஸதானம, [1] அதிலிருநதும, (அக்ஷ, அக்ஷயம) நாசமிலலாமையாகிய அநதத தனமையினால புணடரீகாக்ஷராகவும், திருடாகளான ஜனஙகளைப பீடிபபதால ஜனாததனராகவும சொலலபபடுகிறா. எவரிடமிருநது [2] ஸதவமானது நழுவுகிறதிலலையோ எநதககாரணததினால ஸதவததிலிருநதும் (அவா) குறையாமலும இருககினறாரோ அதனால கிருஷணரானவா ஸாதவதரெனறு சொலலபபடுகிறா. ஆஷமெனகிற வேதததால விளஙகுகிறபடியால [3] விருஷபேக்ஷணா ஆகிறா [4] இவா உணடுபணணுகிற (ஒருவனால), உணடாகிறதிலலை. ஆகையால, சேனையை ஜயிபபவரான (கிருஷ்ணா) அஜா இநதிரியஙகளுககுநடுவில தாமே பிரகாசிபபதால் உதரரும, அடககமிருபபதால தாமருமாகவிருபபவரும விபுவுமானஇவா தாமோதரராயிருககிறா. (ஹருஷ=) ஹாஷததாலும (க=) ஸுகததாலும (ஈஶ=) ஸுகவிஷயததில ஸவதநதிரமிருபபதாலும ஹருஷீகேசராயிருபபதை அடைகிறா ஆகாசததையும பூமியையும கைகளால தரிததுககொணடிருபபதால மஹாபாஹு எனறு கருதப்படுகிறா (அதோ=) கீழே (அக்ஷஜ=) ஒருகாலும க்ஷயததை அடைகிறதிலலாத அநதக காரணததினால அதோக்ஷஜா ஆகிறா, நராகளுககு [5] அயனமாயிருபபதால நாராயணராகவும கருதபபட்டாா. இவர் [6] பூரணததினாலும [7] ஸதனததினாலும உததமராயிருப்பதாலும புருஷோததமரானா. [8] அஸததும [9] ஸததுமான எல்லாவறறி

---

[1] ஹருதயகமலததிலிருநதும் அதனுடையநாசததால நசியாமலிருபபதால

[2] பலம. [3] வருஷம=தாமம, பா=பிரகாசிபபிககிறது, காமததைப பிரகாசிபபிப்பது வேதம; அது ரக்ஷணம; அதாவது, இவரைபபாரப்பதறகு நேததிரம போலிருககிறது, ஆகையால, வருஷபேக்ஷணா.

[4] ஒருவராலும உணடானவரிலலை எனபது. [5] அடையும ஸதானம.

[6] எஙகும் நிறைந்திருததல. [7] இவரிடம உலக மிருககிறதால்.

[8] அபபிரதயக்ஷவஸது. [9] பரதயக்ஷவஸது.

னுடைய தோற்ற ஒடுக்கங்களுக்கும காரணமாயிருப்பதாலும எப பொழுதும எல்லாவற்றையும அறிவதாலும அவரை ஸர்வராகச சொல்லுகின்றனர். ஸத்யத்தில கிருஷ்ணா வைக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஸத்யம அவரிடம வைக்கப்பட்டிருக்கிறது கோவிந்தர 1 ஸத்யத்தைக காட்டினும ஸத்யா, ஆகையால, நாமாவினல் ஸத்யராகவுமிருக்கிறார தேவரான அவர விசேஷமாக வயாபிப்பதால விஷ்ணுவென்றும ஜயமேயுள்ளவராதலால் ஜிஷ்ணுவென்றும சொல்லப்படுகிறார; சாஸ்வதராயிருப்பதால அனந்தரென்றும இந்திரியங்களுக்குப பிரகாசத்தை அளிப்பதால கோவிந்தரென்றும சொல்லப்படுகிறார; உண்மையிலலாததை உண்மைபோலச செய்கிறார, அதனல, பிரஜைகளை மயங்கச செய்கிறார். இவ்விதமிருப்பவரும தாமதத்தில நிலைத்திருப்பவரும பகவானும மஹாபாகுவும அசுரதருமான மதுஸூதனர 2ஹிம்ஸையிலலாமலிருப்பதற்காக வரப்போகிறாரலலவா?" என்றன.

எழுபதாவது அத்யாயம்

யா ந ஸ ந் தி ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(கண்ணபிரான் வந்தது கேட்டு மகிழ்ந்த திருதராஷ்டிரன் கண்ணனுள்ளவர்களைப் புகழ்ந்து கிருஷ்ணனுடைய குணங்களைக் கூறியது)

திருதராஷ்டிரன, 'ஸஞ்சய! சிறந்தசரீரத்துடன ஸபீபத்தில் விளங்குகிறவரும, திக்குகளையும மூலைத்திசைகளையும விளங்கச்செய்கிறவரும, பாரதாக்களுக்குப பூஜிக்கத்தக்கதும ஸ்ருஞ்சயாக்களுக்கு நன்மையைச்செய்கிறதும ஜீவிக்க விரும்புகிறவர்களிைல கொள்ளத்தக்கதும கிருதிக்கத்தகாததும 3 வெளிப்பட்ட பிராரணனியுடையவர்களுக்கு அறியமுடியாத ஸவரூபத்தையுடையதுமான வார்த்தையைச சொல்லுகிறவரும, (சரீரத்துடன) நன்றாகப் பிரகாசிக்கின்றவரும, ஸாத்வதரும, முக்கியவீரரும, யாதவர்களில சிறந்தவரும, (அவர்களுக்கு) நாயகரும, பகைவரைக கலக்குகிறவரும, கொல்லுகிறவரும, பகைவரின புகழ்களைக் கெடுப்பவருமான வாஸுதேவரைப் பார்க்கப்போகின்றவர்களும்

---

1 தாமதத்தின பயன. 2 'யுத்தமேற்படாமலிருப்பதற்காக' என்பது கருத்து. 3 மரிக்கப போகின்றவர்கள.

கண்டடைததவர்களுமான அந்தக்கௌரவாகளுடைய (பாகியத திறகு) ஆசைபபடுகிறேன. மஹாதமாவும பகைவரைககொலலு கிறவரும பிராததிககததகவரும அஹிமஸாரூபமான வாததை யைச சொலலுகிறவரும எனனைசசோநதவர்களை மோஹிகசெய கிறவருமான அநதவிருஷணிஸரேஷடரைக கௌரவாகள சோநத வாகளாகிப பாகபோகிறாகளலலவா? மிகபபழமையான முனி வரும ஆதமாவையறிநதவரும வாகுகு ஸமூதகிரமபோலுளள வரும ஸனயாஸிகளுகுக கலசமபோலக கையாலபிடிகககூடியவர பேரிருபபவரும கெடுகபபடாத மரியாதையையும நலலசிறகு களையுமுடைய கருடனுயிருபபவரும பிரஜைகளை ஹரிப்பவரும உல கததிறகு ஸ்தானமும ஆயிரமசிரஙகளுளளவரும ஆதியுமநடுவும முடிவும அறறவரும முடிவறற புகழுடையவரும உலகதின[1] சுக கிரதைத தரிப்பவரும, ஜனனமறறவரும, நிதயரும, சிறநதவர களுகமெலலாம சிறநதவருமான புராணபுருஷரைச சரணமாக அடைகினறேன. மூனறுலகஙகளுடைய ஸிருஷ்டியையும செயப வரும தேவாகளுகும அஸுராகளுகும நாகாகளுகும ராகஷஸா களுகும அரசாகளுகும பிதாவும விதவானகளுகுள பிரதான மாயிருபபவரும இநதிரனுகுப பினபிறநதவருமான அவரைச சரணமடைகினறேன' எனறான '' எனறு சொனனார

யானஸநதி பர்வம் முற்றிற்று.

---

1 வினையாலுணீடானதும் வினையாக இருப்பதுமான புண்யமுதலானவை.

எழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம்.

(யுதிஷ்டிரர் ஸமாதானத்துக்காக அஸ்தினபுரம் போய்வரும்படி மாதவரைக் குறிப்பாக வேண்டினதும், அவர் ஸம்மதித்ததும்)

ஜனமேஜயர், "ஓ! ஸாதுவே! ஸஞ்சயன கௌரவாகளிடம சென்றபோது எனது [1]பூவ பிதாமஹாகளான பாண்டவர்கள அவரிடத்தில என்ன செய்தார்கள? மிக ஸாதுவே! பிராமணஸ்ரேஷ்டரே! எனக்கு இதையெல்லாம விஸ்தாரமாகச சொல்லும. பண்டிதரே! பிரயத்தினத்துடன கேட்க விரும்புகிறேன" என்று சொன்னார.

வைசம்பாயனர, "ஓ! பாரதரே! ஸஞ்சயன 'திரும்பிச்சென்ற பொழுதே, தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர அரஜுனனையும பீமஸேனனையும் மாதரியினபுதிரர்களையும விராடனையும துருபதனையும கேகயர்களுடைய மகாரதர்களையும அடைந்து, 'நாம, சங்க சக்ர கதா தாரியான வாஸுதேவரை அடைந்து யுத்தத்தில பீஷ்மரோடும துரோணரோடும புதிமானான பாஹ்லீகரோடும மற்றக கௌரவர்களோடும யுத்தம செய்யாமலிருக்கும்படி செய்வதற்காக கௌரவர்களுடைய ஸபைக்குப போகும்படி பிரார்த்திப்போம இதுதான நமக்கு முதன்மையான விருப்பம இது உத்தமமான க்ஷேமம' என்று சொன்னார. இவ்விதம சொல்லக்கேட்டவர்களும நல்லமனமுடையவர்களும ஸத்ஸிலிருப்பவர்களும (பகைவர்களால தாங்க முடியாதவர்களும புருஷஸ்ரேஷ்டர்களுமான அந்த எல்லா அரசர்களும, பாண்டவர்களுடன, [2] இந்திரனுடன கூடின தேவர்களைப்போல, அப்பொழுதே ஜனார்த்தனரை அடைந்தார்கள. ஜனார்த்தனரை அடைந்து குரு்யினபுத்திரரும பாண்டுநந்தனரும்மான யுதிஷ்டிரர சத்துருக்களானவீரர்களைக கொலலுகிறவரான தாசார்ஹரைநோக்கி, 'மித்திரர்களிடத்தில் அனுபவளவே! மித்திரர்களான (எங்களுக்கு) இதோ (நீர உபகரிக்கவேண்டிய) அந்தஸமயம வந்துவிட்டது. நான உம்மைத்தவிர எங்களை ஆபத்துக்களிலிருந்தும கரையேற்றுகிறவர வேறொருவரையும பார்க்கவில்லை. நாங்கள மாதவரான உம்மை அடுத்தனரே பயமில்லாதவர்களாகி, வீணுக்க கொழுப்புகொண்டவனும மந்திரிகளோடுகூடினவனுமான துரியோதனனைக குறித்து

---

1 பாட்டனுக்குத் தகப்பன முறையினர. 2 'மருத்வந்த.' என்பது மூலம்.

ஸ்வயமே ஸன்னாகமசெய்கின்றோம். ஓ! பகைவரைஅடககுபவரே! எல்லா ஆபததுககளிலும விருஷ்ணிகள் காககபபடுவதுபோலவே உமமால பாணடவாகளும காசகப்படததககவாகள. எஙகளைப பெரிதான பயததிலிருநதும காககககடவீர' எனறு சொனனார. ஸ்ரீ பகவானனவா, 'ஓ! புஜபல மமைநதவரே! இதோ காததிருக கிறேன நீர எதைசசொலல விருமபுகிறீரோ அதைச சொலலும. பாரதரே! நீர சொலலுகிற எலலாவறறையும செயவேன' எனறு சொனனார

புதிஷடிரா, 'ஓ! வாஸுதேவரே! மாதவரே! ஸஞசயன, எனனை நோக்கி, முதலில நயமாகவும (இடையில) ஸமாதானததுடன கலநது நடுததரமாகவும (முடிவில)கடுமையாகவுமசொலலியதும புததிரனோடு சோநததிருதராஷ்டிரா செயயவிருமபினதுமான அவைமுழுமையும உமமால கேடகபபடடன (அவாகளுடையகொளகை) நியாயததை அடுததுச செயயபபடவிலலை. அதனால, நாஙகள தூஷிககபபட டோம அநதஸஞசயன் திருதராஷடிரரின உயிரபோனறவன, அவ ருடைய மனததிலுளளதை வெளியிடடான. தூதன, சொனனபடி சொலவான வேறுவிதமாகச சொலலுகிறவன கொலலபபடத தககவனாவான லோபததையடைநத அவா கெடடஎண்ணததினால தமககுத தகாதபடி நடககிறவராகி ராஜயததைக கொடுககாமலே எஙகளிடம (வைர) சாநதியைத தேடுகினறார. ஓ! பிரபுவே! நாஙக ள திருதராஷ்டிரருடைய கடடளையினால வனஙகளில பனனிரண்டு வருஷஙகளும மறைவாக ஒருவருஷமும வஸிததது அவா எஙகளுக குரிய அநத [1] ஸஙகேதத்திலிருப்பாரெனறே. ஓ! கிருஷணரே! (அநத) [2] ஸஙகேததை (வாக்கினாலும)சொலலவே யிலலை. எஙக ளுடைய அநதஸஙகேததையோ பிராமமணாகள அறிவாாகள. ஆசைகொணட திருதராஷ்டிரராஜா ஸவதாமததை ஆலோசிகக விலலை (புததிரனுக்கு) வசபபடடவரும் புததிரனிடம மிகக பறறுளளவருமாயிருபபதால மூடனான (புததிரனுடைய) கடடளையை அனுஸரிககிறார ஓ! ஜனாததனரே! துரியோதனனுடைய கொள கையில நிறகினற அரசா லோபததையடைநதவரும தமவிருபபத தைச செயபவருமாகி எஙகளவிஷயததில பொயயாக நடநதுகொள ளுகிறார ஓ! ஜனாததனரே! 'அவ்விடததிலிருககிறவளான மாதா வையும மிததிராகளையுமோ காககததிறமையுளளவனலலேன' என

1 ராஜயததைககொடுப்பது.

2 'நாஙகள உடனபாட்டிலிருநதுதவறவிலலை' எனறும கொள்ளலாம.

கிற இதைககாடடிலும பெரிய துககம எனனஇருககிறது ? ஓ ! மது ஸூதனரே ! கோவிநதரே ! எனனாலே காசிதேசததவாகளோடும சேதிநாடாகளோடும பாஞசாலாகளோடும மதஸியாகளோடும நாத ரான உமமோடும்கூடி அவிஸதலம, விருகஸதலம, மாகநதீ, வார ணாவதம, கடைசியாக ஐநதாவதான ஏதாவதுஒனறும ஆகிய ஐநது கிராமஙகள பிராாததிககபபட்டன. ஐயா ! எவைகளில சோநது வஸிபபோமோ அபபடிபபடட ஐநதுகிராமஙகளோ நகரஙகளோ எங களுககுக கொடுககபபடடடும எஙகளைசசோநத பரதவமசததோா கள நசிககவேணடாம அவைகளைககூடத துஷ்டபுததியுளள இநதத துரியோதனன தனனிடம யஜமானததனமையைநினைதது ஸம மதிககவிலலை இதைககாடடிலும பெரிதான துககம எனன இருககி றது ? நலலகுலததில பிறநதவரும பிராயமுதிரநதவரும பிறாதனங களில் ஆசைகொணடவருமான அரசருடைய லோபமானது அறிவைக கெடுக்கிறது. அறிவு கெடடு, லஜஜையைககெடுககினறது. லஜஜை கெட டுத தாமததைககெடுககிறது. தாமம கெடடுச செலவததைக கெடுக கிறது. செலவமகெட்டு மனிதனை நாசமசெயகிறது. மனிதனுககுத தனமிலலாமையானது வதம ஓ ! கிருஷ்ணரே ! தனமிலலாதவ னிடமிருநதும ஞாதிகளும ஸுஹருததுககளும பிராமமணாகளும, மலாகளும கனிகளுமிலலாத மரததிலிருநதும பக்ஷிகள விலகுவது போல, விலகுகினறனா. ஓ ! ஐயா ! பைததியம கொணடவனிட மிருநதும பதிதனிடமிருநதும (ஜனஙகள) விலகுவதுபோலவும மரிததபிராணியைவிடடு உயிரவிலகுவதுபோலவும (தனமிலலா தவனிடமிருநதும) ஞாதிகள விலகுகினறாகளெனபது அவனுககு மரணமே எநதநிலைமையில இபபொழுதுமே (=இரவிலுமே) போஜ னம காணப்படுகிறதில்லையோ உதயததிலும போஜனம காணபபடு கிறதில்லையோ இதைககாடடிலும கொடியபாபமான ஒரு நிலைமை யையும் சமபரனசொலலவிலலை தனததைச சிறநததாமமாகச சொல லுகின்றனர். தனததில (யாகமதானம முதலியவை) எலலாம ஸதா பிககபபடடிருககினறன. உலகததில தனவானகள் ஜீவிககினறவா கள தனமிலலாத மனிதாகளோ மரிததவாகளே. எவாகள தம முடைய பலததைஅடுததவாகளாய மனிதனைத தனததிலிருநதும [1] இழுததுவிடுகினறனரோ அவாகள (அவனது) தாமததையும அாத தத்தையும் காமததையும அநத மனிதனையும நாசமசெயகினறவரே. இந்த (வறிய) நிலைமையைஅடைநது சில ஜனங்கள மரணததைவிரும

[1] தனமிழநதவனாக.

பினா. சிலர் (வேறு) கிராமததிறகும சிலா வனததிறகும சிலா நாசத தினபொருடடும போயவிடடாாகள. சிலா பிததாசளாகினறனா. சிலர் பகைவாகளுடையவசததை அடைகினறனா. சிலா தனநிமிததமாகப் பிறாகளுககு வேலைககாரராயிருததலை அடைகினறனா இநத மனித னுககுத தனநாசமானது மரணததைககாட்டிலும பெரிதான ஆபத தே அநததனமனறோ இவனுககுததாமததிலும காமததிலுமநிமித தம? இவனுககுத [1] தாமததைவிடடுவிலகாத மரணமானது, அநாதியும் உலகஙகளுடைய மாாககததோடுகூடியதுமாயுளளது எஙகும எலலாப் பிராணிகளுககுமுரிய அதனை ஒருவனும மீறுகிறதிலலை. ஓ! கிருஷ் ணரே! மஙகளகரமான செலவததையடைநது ஸுகமாக விருததி யடைநதவனும (பிறகு) அநதசசெலவததை இழநதவனுமாயிருபப வன எவ்விதம துனபுறுததப்படுகிறானோ அவவிதம, இயறகையினா லேயே தனமிலலாதமனிதன துனபுறுததபபடுகிறதிலலை (தனவா னாயிருநது தனமிழநத) அவன தனகுறறததால பெரிதான துனபத் தையடைநதமையால, அபபொழுது இநதிரன்முதலியதேவாகளை நிநதிககிறான; தனனை ஒருவிதததாலும நிநதிததுககொள்ளுகிற திலலை இநதததுன்பததை நிவிருததிசெயவதில எலலாசசாஸதி ரஙகளும சகதியுளளவையாகவிலலை. அவன வேலைககாராகளைக் கோபிககிறான; அனபுளளவாகளிடம அஸூயையடைகிறான. அவ வப்பொழுது கோபமே அவனையடைகிறது அவன மிகவும் மோகததையடைகிறான மோகததின வசததையடைநத அவன் தீய செயகையை நிரநதரமாயசசெயகிறான தீசசெயலையுடையவனாயிருப் பதினாலேயே அநதககொடியசெயகையால ஸஙகரததை (=ஜாதிக் கலபபை) விருததிசெயகிறான. ஸஙகரம் நரகததினபொருடடே ஆகிறது. அதுவே, தீயசெயலகளுககு எலலை. ஓ! கிருஷ்ணரே! அவன விழிபபை (=மோஹநிவருததியை) அடையவிலலையேயானால மறுபடியும நரகததுககே செலலுகிறான அவனுககுப போதமென பது நலலறிவே. அறிவாகிய கணணுளளவன கரையேறுவான். அறிவை அடைவதிலோ மனிதன சாஸதிரஙகளையே பாாககிறான. சாஸ்திரததில நிலையுளளவனோ தாமததைப பாாககிறான. அவ னுககு (அகாரியததில) லஜஜை உததமமான ஸாதனம லஜஜை யுள்ளவனோ பாவததை வெறுககிறான அவனுககுச செலவம் விருததியடைகிறது. அநத மனிதன செலவவானாயிருககுமவரை

---

1 மரணபரியநதம தாமம செயதபிறகு ஏறபடும மரணம, நெடுநாளாய்த் தொடர்ந்துவருவதும் ஸவாககமாாககததைச சோபபிப்பதுமானது.

யிலும தாமததில நிலையுளளவனும மிகவுமசாநதமான மனமுடைய வனும எபபொழுதும காரியஙகளின முயறசியைச செயகிறவனுமா யிருககிறான, அதாமததில் புததியைச செலுததுகிறதிலலை, பாப வழியில செலலுகிறதுமிலலை லஜஜையிலலாதவனும மூடனுமாயிருப் பவன, ஸதிரீயு மிலலை, புருஷனுமிலலை இவாகளுககுத தாமத தில அதிகாரமிலலை இவன சூததிரன எபபடியோ அபபடியே. லஜஜையுளளவன தேவாகளையும பிதிருககளையும தனனையுமே காக கிறான அதனால, மோக்ஷததை அடைகிறான. அது புணணியகர் மஙகளுககு எலலை. ஓ! மதுஸூதனரே! அபபடிபபடட இநத விஷய மானது இராஜயததை இழநது இநத நிலைமையிலிருககினற என னிடம உமமால பரதயக்ஷமாகப பாாககபபட்டது அபபடிபபட்ட நாஙகள ஒரு நியாயததாலும செலவததை விடததககவரலலோம. இநத விஷயததில முயலகினற எஙகளுககு வதமேறபடடாலும அது நலலதே ஓ! மாதவரே! அபபடியாகையில, நாஙகளும அவர் களும (வைர) சாநதியை அடைநதவாகளும ஸமமானவாகளுமாகி அநதசசெல்வததை அடைவோமெனபது முதல்பக்ஷம அநத விஷ யததில நாஙகள கௌரவாகளைககொனறு அநத ராஜயஙகளை அடை வோமெனனும குரூரமான (யுததச) செயகையினால நாசததை உணடுபணணுகிற இதானது கடைசிஎலலை ஓ! கிருஷணரே! ஸமபநதமிலலாதவாகளும அனாயாகளுமான பகைவாகளுககுமே கொலலாமை செய்யததககது. எஙகளுககு ஞாதிகளும மிகவும அதிகமானவாகளும ஸஹாயாகளும குருககளுமாயிருககிற இபபடிப் -படடவாகள்விஷயததில சொலலவும வேணடுமா? அவாகளுடைய வதமானது மிகவும பாவமானது. யுதததில எனன நனமை இருக கிறது? (ஆனால) இநத க்ஷததிரியதாமமானது பாவமானது. நாஙக களும க்ஷததிரியஜாதியில பிறநதவாகள அது அதாமமானாலும எஙக களுககு ஸ்வதாமம. வேறு தொழிலானது நிநதிககபபடடது சூத திரன சிஶரூஷையைசசெயகிறான வைஶயாகள வயாபாரததை ஜீவனமாகவுடையவாகள நாம வதததால பிழைககினறோம பிராம மணாகளால பிக்ஷாபாததிரமானது ஏறறுககொளளபபடடது. க்ஷத திரியன க்ஷததிரியனைக கொலலுகிறான மதஸியம மதஸியததால ஜீவிககினறது ஓ! தாஶார்ஹரே! நாய நாயைககொலலுகிறது. தா மமானது எவவிதம போகிறதெனறு பாரும. ஓ! கேசவரே! யுத்தத தில் எநநாளும பாவமுணடு. யுதததில உயிாகள நாசத்தையடை கினறன. பலததை நீதியாகச செய்துகொண்டு யுததமசெய்கிறேன்.

பிராணிகளுக்கு வெற்றிதோலவிகளும, அபபடியே, உயிர் வாழ்ககையும இறததலும தமமிசசையினால உணடாகிறதிலலை. ஓ! யதுககளில சிறநதவரே! ஸுகமோ துககமோ அகாலததில் அடையப்படுகிறதிலலை. ஒருவனாயிருநதும அனேகாகளைககொல் லுகினறான. ஒருவனை அனேகாகளும கொலலுகினறனா. (வலி மையிலலாத) அறபமனிதன சூரனைக்கொலலுகின்றான். இகழ்சசி யோடுகூடியவன் புகழுளளவனைக கொலலுகினறான இரண்டு போகளுககுமே ஜயமானது காணபபடவிலலை. அபஜயமும இரண்டுபோகளுககும இல்லை அப்படிபபோலவே (யுதததைவிடடு) ஓடுவதிலேயும, எளிமையும பொருளழிவும மரணமும காணப்பட்டி ருக்கினறன. எநதவிதததாலும யுததம பாவமே. எவன அடிககிற வனாகி, பதிலடிக்கபபடாமலிருககிறான? ஓ! ஹருஷீகேசரே! அடிக கப்பட்டவனுககோ ஜயாபஜயஙகள் ஸமானம. அபஜயமோ மர ணததைககாடடிலும வேறுபட்டதேயிலலையெனறு நினைககிறேன. ஓ! கிருஷ்ணரே! எவனுக்கு ஜயம ஏறபடுமோ அவனுககும (பணச செலவு உயிரசசேதம முதலிய) குறைவு உணடெனபது நிசசயம. வேறான சிலஜனஙகளும கடைசியாக இஷ்டமான ஜனததைக கொல லுகினறனா. ஐயா! கிருஷ்ணரே! வலிமையறறவனும், புத்திராக ளையும உடனபிறநதவர்களையும பாராதவனுமான அவனுககு எலலா விதததிலும உயிருடனிருபபதில ஒழிவுண்டாகிறது. எவர்கள் தீரர் களும லஜஜையுளளவாகளும பூஜயாகளும கருணையையறிநதவர் களுமோ அவாகளுமே யுதததில கொலலபபடுகின்றனா. குறை வானமனிதன விடபபடுகிறான. ஜனாததனரே! (அப்படி யிருததலால) பகைவாகளானாலும (அவர்களைக) கொன்றாலும் எநநாளும பசசாததாபமே இதில பாபமும் பற்றியிருககிறது. (சத் துருககளில) மீதியும மிஞசியிருககிறது மிசசமோ பலதந்த அடைநது (இவனுடைய) மிசசததை மிஞசவிடாது. வைரததை முடிககவேணடுமெனகிற விருபபததால எலலாவறறையும கொலலுவ தில முயலுகிறான. ஜயமானது வைரததை விளைவிககிறது. தோல் வியை அடைநதவன துககததுடனிருக்கிறான வெற்றி தோலவி களைத தளளிவிடடு மிகவும சாநதனாயிருப்பவன ஸுகமாகத தூஙகு கிறான. பகையுணடான மனிதனோ எநநாளும மனவமைதியிலலா மல ஸாப்பததுடனகூடிய வீடடில தூஙகுவதுபோலத துககததுடன தூஙகுகிறான. எவன எலலாவறறையும அழிககிறானோ அவன் புகழைஇழககிறான அவன எலலாபபிராணிகளிடத்திலும சாஶவத

மான அபகீர்த்தியை அடைகிறான. வைரங்களோ நீண்டகாலம் தரிகசப்படாலும் ஒழிவதில்லை குலததில ஆணபிளளையிருநதால், (அவனை) 'உஙகள வமசதகிறகு (இவன சததுரு' வெனறு) சொலலு கிறவர்களும இருகினறனா. கேசவரே! பகையும பகையால ஒழிவடைகிறதில்லை; ஹவிஸினுல அகனிவிருதியடைகிறதுபோல அதிகமாகவே விருதியடைகிறது ஆகையால், கடைசியாகக கலக்கமினறி வேறுவிதமாக எநநாளும சாநதிபானது இலலை. கலகததை அடைய விருமபுகிறவாகளுககு ஆணமையில வலி யதும மனததைவருததுவதுமான மனகசவலை எனகிற தோஷம இடைவிடாததாயிருககிறது அதறகு அதை விடுவதனுலாவது மரணதகினுலாவதுதான சாநதி ஏறபடும மதுஸூதனரே! பகை வாகளை வேருடன அறுபபதனுல பயணினமுடிவு ஏறபடும. அது மிகவும குரூரமாகும அதுவனறி, (அரசுரிமையை விருமபாமல) விடுவதாலுணடான சாநதியானது, பகைவாகளுககு (வைரமில லாதவனுயிருககிறான) இல்லையா எனகிற ஸமசயததாலும எந களுக்கு லகுவிற கொலலளளியாயிருததலாலும வதமே. ஆகை யால, காஙகள (வைரததை) விடவிருமபவிலலை பிரவிருதிக் கிறவாகளும யுததமிலலாமையை விருமபுகிறவர்களுமாயிருபபவா களுககும இநதச சாநதியில எலலாவிததாலும நமஸகாரததா லுணடான சாநதியே சிறநதது ஸமாதான வசனமானது கெடுக கபபடடால யுததம வெளிபபடையானது பராகிரமம இலலைஎன பதிலலை ஸமாதானத்தைககெடுத்தால (யுததம) குரூரமாக உண டாகிறது. அது நாய்களின கூடடதிலுணடாகும சணடபோனற தென்று பணடிதர்களால கருதபபடடிருககிறது 1 வாலை அசைத தல, 2 (பிறகு) உறுமல, 3 (பிறகு) பிரதிசபதஙகள, 4 (பிறகு) பூமி யில புரளுதல, 5 (பிறகு) பறகளைகாடடுதல, 6 (பிறகு) குரைததல, பிறகே யுததம ஏறபடுகிறது. ஓ! கிருஷ்ணரே! அவைகளில, எது பலமுளளதோ அது ஜயததை அடைநது அநத 7 மாமஸததைத தினனுகிற்து. மனுஷயாகளிலும இவவிதமே ஒருவிசேஷமுமிலலை. எல்லாவிததாலும பலவானகளுககுப பலமிலலாதவாகளிடம அனு தாபமும விரோதமுமென்பது உசிதம நமஸகரிக்கிறவனை தாபபல ணுகிறான். ஓ! ஜனாததனரே! பிதாவும அரசரும மூதியவருமான திருதராஷ்டிரா எலலாவிததாலும கௌரவததிறகுத தகவராகின

1 வால—நாண். 2 ஸிமஹநாதம 3 வீரவாதம 4 தோளதடடுதல. 5 பற்பிததல. 6 தனனைப்புகழ்தல். 7 ராஜயலாபம.

முனர். ஆகையால, அவர் கௌரவிக்கததக்கவரும பூஜிக்கததக்க வருமானவர. ஓ! மாதவரே! திருதராஷ்டிரருகரோ புததிரனிடம் அனபானது மிகுதியாயிருககிறது. புததிரனுடைய வசததை அடைநத அவர நமஸ்காரததை'யும தளளிவிடுவர். கோவிந்தரே! அபபடியிருகக, காலததிறகு உசிதமாக மேல எநதக்காரியததை நீஙகுகிறீர. மாதவரே! எபபடி நாஙகள அரதததிலிருநதும தாமததிலிருநதும குறைவடைபாமலிருபபோம? ஓ! மதுஸூதன ரே! புருஷோததமரே! இபபடிபபட்ட இநத மிகுதிபான ஸஙகடததில உமமுமதததவிர நான வேறுயாரைக கேடகததகவன? ஓ! கிருஷ்ணரே! எஙகளுககு உபமைபபோன்ற பிரியனுட (எஙகளுடைய) இஷ்டததை விரமபுகிறவனும எலலாகமஙகளுடைய பலனையும அறிந்தவனும எலலா உறுதியையும அறிநதவனுமான (வேறு) எநத நணபன இருககிறான?' எனறார. இவவிதமசொலலகேடட ஜனாத்தனர் தாமராஜரைநோகக, 'உஙகளிருவாகளுடைய நிமிததமாகவும கௌரவாகளுடைய ஸபைககுபபோவேன அரசரே! உஙகளுடையவிருபபதுகுக குறைவிலலாமலே அவரிடததில சமமானது கிடைககுமேயானால (அபபொழுது) எனககு மிகபபெரிதும பெரிதானபயனுளளதுமான புணணியமானது அனுஷ்டிககப்படடதாகும. யுதததிறகு ஆயததமுளளவர்களான கௌரவாகளையும ஸ்ருஞ்சயர்களையும பாணடவாகளையும திருதராஷ்டிரரினபுததிரர்களையும இநத எல்லாப் பூமியையும மிருதயுவினபாசததிலிருநதும விடுவிபபேன்' எனறு மறுமொழி உரைததார.

யுதிஷ்டிரர், 'வாஸுதேவரே! நீர கௌரவாகளைக குறித்துப் போகவேணடுமெனபது எனனுடைய அபிபபிராயமில்லை. கலலவாததையாயிருநதாலும துரியோதனன உமமுடைய வாததையைச் செயயமாடடான. ஓ! மாதவரே! பாரிலுள்ள க்ஷததிரிய ஸமூகமானது சேர்நததாகித துரியோதனனுடையவசததை அடைநதிருககிறது நீர அவராகளுடையநடுவில் செல்லுதலை நான விரும்பவில்லை. ஓ! மாதவரே! உமககு ஒருகுறைவு ஏற்படுவதனனுண்டாகும செல்வமும தேவதாதன்மையும எஙகளுககுச சநதோஷததைச்செய்யா. (அபபடியிருக்க), ஸுகமேது? தேவாகளுடைய எலலாஐஸ்வரியஙகளும ஸநதோஷிககசசெய்யா'எனறார. ஸ்ரீபகவான, 'ஓ! மஹாராஜரே! துரியோதனன இவவிதம பாபி-எனபதை நான அறிவேன. ஆனாலும, எல்லாவுலகததிலும அரசராகளுக்கு நிகரிகக கூடாதவர்களாவோம. எலலா அரசாகளும சேர்ந்தாலும கோபததையடைந்தவ

னான என்னுடைய யுதததில, சிங்கததினுடைய சண்டையில மற்ற மிருகஙகள் நிறகமுடியாததுபோல நிற்கவலலவராகார். அலலது, அவர்கள் எனவிஷயததில் சிறிதேனும தகாதபடி நடப்பாரகளேயானால் அநத எல்லாககௌரவாகளையும எரிப்பேனெனபது எனனுடைய உறுதியான எணணம. ஓ! பாரததரே! அவவிடமபோவது ஒருகாலும பயனிலலாததாகாது ஒருஸமயம, தனலாபமும ஏறபடலாம. அலலது, கடைசியாக நிநதையிலலாமை ஏறபடுகிறது' எனறார்

இவவிதமசொலலககேட்ட தாமராஜா, சோநதவர்களான பிராதாககளுடையஸமீபததில் புருஷோததமரான ஜனாததனரைநோககி மறுமொழி சொலலலானா 'ஓ! கிருஷ்ணரே! உமககு எது ருசிககிறதோ அதுவே க்ஷேமம கௌரவாகளை அடையும நீர் காரயததை முடிததுககொணடு க்ஷேமததுடன திருமபிவருகின்றதைப பாரககக்கடவேன். ஓ! [1]விஷ்வகஸேனரே! பிரபுவே! குருதேசம சென்று நாஙகளெலலாரும நலலமனமுடையவாகளும நலல அறிவுடையவாகளுமாகச் சோநதிருககுமபடி பரதவமசததோர்களைச சமனஞசெய்யும். அாஜுனனுககுப பிராதாவாகவும நண்பராகவுமிருக்கிறீர; எனககும பிரியராயிருக்கிறீர; அன்புடைமையால சஙகிககததகாதவராய் இருககிறீர. எஙகளுககு ஐஶவாயததினிமிததம க்ஷேமமாகபபோய வருவீர். எஙகளையும அறிகிறீர, பகைவாகளையும அறிகிறீர, விஷயங்களையும் அறிகிறீர, பேசவுமறிகிறீர். கோவிநதரே! எது எது எங்களுககு நனமையோ அதைஅதைத தூயோதனனிடம சொலலக்கடவீர். ஓ! கேசவரே! எநத எநத வாரததையானது தர்மததுடன்கூடினதும் ஹிதமும ஒததது மாயிருககுமோ அதையதை நயமாயிருநதாலும கடுமையாயிருநதாலும சொலலும' எனறார்.

எழுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மாதவர், போர் நிச்சயமென்பதையும் உலகத்தாரின் ஸந்தேக நிவிருத்திக்காக ஸமாதானம் பேசப்போவதையும் சொல்லியது)

ஸ்ரீபகவானானவர், 'எனனால ஸஞசயனுடைய வாரத்தையும் சேட்கப்பட்டது, உமமுடைய வார்ததையும கேட்கபபட்டது.

---

1 நானகு பகசததிலும் சேனையையுடையவா.

அவாகளுடையதும உமமுண்டையதுமான எலலா அபிப்ராயதததையும அறிகினறேன். உமமுடைய புததியானது தாமதததைப்பறறியதாயிருககிறது. அவாகளுடைய புததியானது வைரதததைப்பறறியதாயிருககிறது. யுசதமிலலாமல எது அடையப்படுமோ அது உமமால நனகு மதிகபபடடதாகும ஓ! அரசரே! இவவித 1 கைஷ்டிககாமாவானது கஷ்தரியனுக்குரியதாக இலலை. கஷ்தரியன பிசதசையெடதது ஜீவிபபதசெப்பகூடாதெனறு எலலா ஆஸ்ரமிகளும சொலலுகினறனா யுததததில (ஏறபடுமெ) ஜயம அலலது வதமென்னுமெ இது, பரமமாணுல கஷ்தரியனுககு ஆஜ்ஞாபிக்கப்படட் அனுதியான ஸ்வதாமம. ஏழைதனமையானது புகழப்படுகிறதில்லை ஓ! யுதிஷ்டிரரே! ஏழைபப பினபறறிபபிழைபபது தகுதியனறு. மஹா பாகுவே! பராகிரமதததைச செலுததுமெ. பகைவரை வாடடுபவரே! பகைவரைக கொலவீராக. மிகக பேராசை கொணடவாகளும ஸநேகம செயதவாகளும நீணடகாலமெ கூடவஸிததவாகளும நனபாகளைச சேகரிததுககொணடவாகளுமெ சேஜ்ஜையை திரடடிக கொணடவாகளுமான திருதராஷ்டிரபுதராகள உமமிடதததில ஸமமாயிருபபதசெயவாகளெனபதறகு உபாயமானது இலலை. பீஷ்மா துரோணா கிருபா முதலானவாகளாலே (தாங்கள) பலமுடையவாகளெனபதையனறு நினைக்கினறனா? பகைவரை அடகுபவரே! அரசரே! மெனமையுடன இவர்களை நீ உபசரிககிறவரையில, இவாகள் உமமுடைய ராஜயதததை அபகரிப்பாாகள். திருதராஷ்டிர புதராகள தயையினாலும ஏழைமையினாலும 2 தாமாதததங்களுடைய காரணங்களினாலும உமமுடைய இஷ்டதததைச செய்யத தககவராகா. துரியோதனன கோபததாலே உமக்குச செய்யகூடாததைச செயதும உமமுடையவிஷயதததில பசசாத்தாபததை அடையவிலலைபென்கிற இதுவே அதைத தெரிநதுகொள்வதில உமககு நிமிததம (=காரணம). அரசரே! பீஷ்மரும துரோணரும புததிமானுன விதுரரும ஸாதககளான பிராமமணாகளும அரசரும நகரமாநதரும கௌரவ ஸரேஷ்டாகளெலலாருமெ பாரதத திருகுமபொழுது உண்மையாகத தானதததையே சீலமாகவுடையவரும மிருதுவாயிருப்பவரும அடகமுளளவரும தாமசீலரும விரதத்தை அனுஸரிததவருமான உமமைக கபடதத்தினால சூதாடடதத்தில

1 கைஷ்டிகர்களான பிரமமசாரி ஸந்யாஸிகளுககுரிய காமம.

2 சொனனபடி ராஜயதததைக கொடுததல தர்மம, கலகமிலலாமல் கொடுத்தபோக மீதிராஜயதத்தை மரிககாமல அனுபவித்தல அாதர்மம.

ஜயிததான் அபபொழுது, குரபனை அவன தனனுடைய அநதச செய்கையினல வெடகததை அடையவுமிலலை. ஓ! அரசரே! அவ் விதமான சீலமும நடையுமுடைய அவனிடததில அனபைசசெய்யா தீர ஓ! பாரதரே! அவாகள எலலா உலகததாருக்குமே கொலல வேணடியவாகள. உமகளுக் கொலலவேணடியவாகளென்று சொலல வும வேணடுமா? தகாத சொற்களாலே தமபிகளுடனகூடின உமமை வருததபபடுததினன தமபிகளுடனகூடக களிததவ னும (தனனைப்) புகழகிறவனுமாகி, 'இதுவரை பாணடவாகளுககு இவவிடததிற சிறிதும் லொததானது இலலை. இவாகளுடைய பெயரும கோததிரமுமகூட நாளடைவில மிசசமிரா மேலும, அவாகளுககு அவமானமும உணடாகபபோகிறது இவாகள சூரத தன்மை முதலியவறறை இழநது எனனிடததில மரணததை அடையபபோகினறனர' எனறு சொலலுகினறன. அபபொழுது, சூதாடடம நடததபபடடிருககையில பாபியும மிககதாபபுதியுடை யவனுமான துசசாஸனனுல் ராஜமஹிஷியான தரௌபதியான வள் அரசதைபோல ஸபையில கேசதைதப பிடிததிழுககப படடு அழகிறவளாகி அரசாகளுடையஸபையில பீஷமா துரோ ணாகளுடைய முனனிலையில அடிககடி பசுவெனறு சொலலபபட டாள. பயஙகரமானபராகரமதைதயுடைய எலலாபபிராதாகளும உமமால தடுககபபடடவாகளும தாமமாகிறகயிறறல கடடபபடட வாகளுமாகி (கோபமுதலிய) ஒனறையும அடைநதிலா அவன், நீ வனஞசெனறபிறகு, இவைகளையும வேறு கடுமையான வாததை களையும சொலலி ஞாதிகளுடையமததியில (தனனை) புகழநது கொணடான. அழைகபபடடவாகளாகி அநதஸபையிலிருநத அவா கள குறறமிலலாதவரான உமமைப்பாராதது எபபொழுதும கண ணீர்ால குரல தழுதழுததவாகளும அழுகிறவாகளுமாயிருநதனர். அநத அரசாகளும பிராமமணாகளும தரியோதனனைப்புகழவிலலை அங்குளளஸபையோாகளெல்லாரும அவனை நிநதிததாகள பகை வாகளை வாட்டுகிறவரே! அரசரே! நலலகுலததில் பிறநதவனுககு நிநதை வதம் (இரணடிலும) வதமானது மிகககூடமுடையது. கெடடபிழைபபான நிநதையோ குணமுடைட்யதனறு. அரசரே! மஹாராஜரே! லஜஜையிலலாதவனும பூமியில் எல்லா அரசாகளா லும நிநதிக்கப்படடவனுமாகிறபொழுதே கொலலபபடடவனுகிறன. இபபடிபபடட நடைபுளளவனுடைய வதம, வடடமான மேடை யால பறறப்பட்டு நிறகிறதும வேரறுநததுமான மரதததைசசாய்ப்

பதுபோல, இலேசாய்ச சாதிக்கக்கூடியது. மதிகெட்ட இழிவானவன் எல்லா ஜனஙகளுககும ஸாபபமபோலக கொலலபபடவேணடிய வன். பகைவர்களை வதைககினறவரே! நீர் இவனைககொலலும. அரசரே! சநதேகததைச செயயாதீர் குறறமறறவரே! நீர் பிதாவான திருதராஷ்டிரனுககும பீஷ்மருககும நமஸ்காரததைச செயவீரென பது எல்லாவிதததாலும உமககு உசிதம எனககும பிடிததிருககிறது. அரசரே! நானோ சென்று துரியோதனனவிஷயததில, 'இவன் ஸாதுவோ அஸாதுவோ' எனகிற ஸநதேகமுளள எல்லாஜனங்களு டைய ஸநதேகததையும அறுபபேன நான அவவிடததில அநத அரசாகளுடைய மததியில எலலாமனிதாகளுககும ஸாதாரணமான உமமுடையகுணஙகளையும, அவனுடைய முறையை மீறின நடைகளை யும நனறாயசசொலலுவேன. அவவிடததில சொலலுகிற என்னுடைய தாமாரததஙகளுடனகூடியதும ஹிதமுமான வாரததையைப பல தேசஙகளுககு அதிபதிகளான எலலா அரசாகளும கேடடு உமமு டையவிஷயததில, 'தாமாதமா' எனறும 'ஸததியமான வாககுடைய வா' எனறும அஙகீகரிககபபோகினறனா அவனவிஷயததிலும அவன்) லோபததால எபபடியிருநதானெனபதை அறியப்போகினற னர் முதியவாகளையும சிறுவர்களையும அழைததுககொணடு நானகு வாணததாரும வநதிருககையில பட்டணதது ஜனஙகளிடத்திலும் தேசததார்களிடததிலும இவனை நிநதிககவே செயவேன ஸமா தானததை வேணடுகிறபடியால நீர அவாகளவிஷயததில அதர் மததைச செயதவராகமாடடீர. அரசாகள கௌரவாகளையும திரு தராஷ்டிரனையும நிநதிககபபோகினறனா உலகததினால அவன் விடபபடட பிறகு, செயயவேணடியது எனன மிசசமிருககிறது? அரசரே! இப்படியே துரியோதனனும கொலலபபடடவனுக்குச சமமானபொழுது வேறு எனன செயயவேணடும? நான் எல லாக கௌரவாகளையும அடைநது உஙகளுடைய பயனைக்கெடுக காமல சமாதானததைச செய்ய முயலுவேன. (அவாகளுடைய) செயலையும கணடறிவேன. பாரதரே! யுதததில பறறினதான கௌரவாகளுடைய முயறசியையும சென்று பாரததுவிட்டு உம முடைய ஜயததினபொருட்டுத திருமபபபோகிறேன எலலாவிதத தாலும நான பகைவருடன் யுதததையே பிராரததிககிறேன். அப படியே, எனககு எலலாநிமித்தஙகளும உணடாகினறன. மிருகஙக களும் பக்ஷிகளும கோரமாகக கததுகின்றன. முனராததிரிகளில யானைகுதிரைமுதலியவைகளில கோரமான ரூபஙகள ஏற்படுகின

றன. அப்படிபபோலவே, அக்னியும் மிகவும் கோரமான பல வர் ணஙகளை அடைகிறது. இப்பொழுது மிக்க பயஙகரனை அநதகன் மானிடவுலகததிறகு நாசததைச செய்கிறதறகாக வநதவனுகாமற் போனால (இவை இபபடி ஏறபடா). ஆயுதஙகளையும யநதிரததையும கவசஙகளையும ரதஙகளையும யானைகளையும குதிரைகளையும ஸஜ்ஜம செய்துகொணடு உமமுடைய எல்லாவீராகளும உறதிபசசெய்த வாகளும யானை தேர் குதிரைகளில ஸனனதமுடையவாகளுமாயிருக கட்டும. ஓ! அரசரே! யுததததிற்காக உமகசு ஸமபாதிகக வேண்டியஎலலாவறறையும நிரமபச செயயும அரசரே! பாணட வாகளில சிறநதவரே! மூன புஷ்களமாயிருநது சூதாட்டத்தில அப கரிககப்பட்ட உமமுடைய இநதராஜயதததை துரியோதனன உயி ரோடிருநதுகொணடு எவவிதததிலும* இப்பொழுது உமகசுக கொடுககததக்கவனுகான' எனறார.

எழபத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன் துரியோதனனைத் திருப்திசெய்வது ஸாமமென்பதையும் எப்படியாவது ஸமாதானமே செய்யவேண்டுமென் பதையும் கோவிந்தருக்குச் சொன்னது)

(அபபொழுது), பீமஸேன சொல்லலானன: 'ஓ! மது ஸூதனரே! எபபடி எபபடிசசொனனால கௌரவாகளுகசு சாந தியானது ஏறபடுமோ அபபடி அபபடியே சொலலகடவீர். யுத ததால பயபபடாதீர். பொறுமையுடையவனும கோபமூணட வனும நனமையைப் பகைபபவனும பெரியமனமுடையவனுமான துரியோதனன் கடுமையாகச சொலலதாகவனலலன் இவனிடம ஸமாதானமாகவே சொலலகடவீர் இபபகையினாலேபே பாவ புதியுடையவனும் திருடாகளுகசு சமமான எண்ணமுளள வனும ஐஸ்வரியமதததால மயஙகினவனும பாணடவாகளுடன பகைகொணடவனும தீககாலோசனையிலலாதவனும கொடுமைக காரனும நிநதிபபவனும குரூரமானபராகரமமுடையவனும தீராக கோபமுளளவனும திருப்பமுடியாதவனும பாவதததையே உருவ மாகவுடையவனும வஞசனையில ப்ரியமுளளவனுமான அவன் செத தாலும்சரிவான, கலகபபடான்; தனனுடையகொளகையை விடவே

மாட்டான். ஓ! கிருஷ்ணரே! அப்படிப்பட்டவனுடன் ஸமாதானமானது மிகவும் செய்யமுடியாததென்று நினைக்கிறேன். நண்பர்களுக்கும் விபரீதமாயுள்ளவனும் தாமதத்தைவிடடவனும் பொய்யில்விருப்பமுள்ளவனுமான தால, நணபாகளுடைய வாதத்தைகளையும் மனஙகளையும் விரோதிகவேவெசெய்வான. கோபத்தினவசத்தை அடைநதவனும் தீயதனமையிலிருப்பவனுமான அவன புறகளாலமறைகபப்ட்டபாம் பானது இபற்கையால கடிததுப பாவதத்தசெய்வதுபோல இயற்கையால் பாவதத்தை அடைகிறான். துரியோதனன எவவிதசசேஷ்டைவிதஙடை எவவிதத தனமை எவவித வன்மை எவ்வித பராகரமமுடையவனெனறு, எலலாவிதததாலும, உமமால அறியப்படடவன். முனபு, புதிதிராகளுடனகூடின கௌரவாகளும அப்படியே நாஙகளும் இநதிரனைத தலைவனாகவுடையதேவாகளபோல மனவமைதியுளளவர்களும உறவினாகளுடனகூடினவர்களுமாகி மகிழ்நதிருநதோம. ஓ! மதுஸூதனரே! பாரதாகள துரியோதனனுடைய கோபதத்தினாலே கோடைகாலதத்தில அககினிகளாலே வனஙகள எரிகபப்படுவது போல எரிகபப்பட போகினறனா. ஓ! மதுஸூதனரே! ஞாதிகளையும உறவினாகளுடனகூடின நணபாகளையும் வேரோடுகளைநத இநதப்பதினெட்டு அரசர்கள பிரஸிதத்கள. அஸுராகள் தேஜஸினால் ஜவலிகினறவாகளபோலச செழிபபையடைநது தாமதத்திற்கு விரோசகாலம ஏறபடடபொழுது, கலியானது உண்டாயிறறு. க. ஹைஹயாகளில உதாவாததனும, உ.நீபர்களிலஜனமேஜயனும, ங. தாலஜங்கர்களில பஹ்ளனும, ச. கருமிகளில காவியான வஸுவும, ஞ.ஸுவீரர்களில அஜபிதுவும,சு. ஸுராஷ்டிராகளில ருஷர்தத்திகனும,எ. பலீஹர்களில ஆகஜனும, அ. சீனாகளில தெளதமூலகனும, கூ. விதேஹர்களில ஹயகரீவனும, க0. மஹிளாஜலாகளில் வாயுவும, கக. ஸுநதவமசாகளில பாஹ்லவும, கஉ. நீபதாக்ஷாகளில புருஷனும, கங.சேதிமதஸியர்களில ஸுஹஜனும, கச. பரவீராகளில விருஷத்வஜனும், கஞ. சநதிரவதஸர்களில தாரணனும, கசு. முகுடர்களில வீகாஹனனும், கஎ. நநதிவேகாகளில சமனும ஆகிய இவாகள யுகமுடிவுகளில தம்தம குலஙகளில குலத்தைகெடுகினற பாபிகளும புருஷாதமர்களுமாய்உணடானார்கள. கிருஷ்ணரே! இழிவானவனும பாபபுருஷனுமான இநதத [1] துரியோதனனும கௌரவாகளான எஙகளுடையகுலதத்திற்குக காலதத்திலை சேகரிகபப்பட்ட தணலாயிருப்பவன். ஆகையால், உக்ரமானபராகரமதத்தையுடைய அவனை நோகி அறமபொருள்க

1 'இவனைச சோதத்துபபதினெணமர உலகஙகளைகெடுதத்வாகள' எனபது.

ருடன்கூடியதாகவும் ஹிதமாகவும் அவனுடைய இஷ்டதையனுஸ
ரிதததாகவும், பலபடவும கடுமையிலலாமலும மெளளசசொல்லும.
உக்கிரமாகசசொலலாதீர. ஓ! கிருஷ்ணரே! நாங்களெலலாரும தாழந
தவாகளாகிப படிநது நடககிறவாகளாயாவது துரியோதனனை அனு
ஸரிப்போம எஙகள குலததில பிறநதவாகள நசிககவேணடாம ஓ!
வாஸுதேவரே! எப்படியானலு, எஙகளுக்குக கெளரவாகளுடன
உதாஸீனமான இருபபாவது ஏறபடுமோ அபபடியாவது செய்யகட
வீர். கெளரவாகளைக கெடடநீதியானது தொடவேணடாம. ஓ!
கிருஷ்ணரே! முதியவரான பாடடனரிடம (இவ்விதம) சொலல
வேணடும ஸபையிலிருபபவாகளிடமும சொலலவேணடும. பிராதாக
களுககு நலல பிராதாகளெயுடைமை உண்டாகடடும. துரியோதனன
சமனததை அடையடடும ஈன இவவிதம இதைச சொலலுகிறேன.
அரசருமே புகழகிறார அஜாஜனன யுததததில விருபபமிலலாதவ
னுகவேயிருககிறான அஜாஜனரிடததில அதிகமான தயையனறோ
இருககிறது?' எனறான.

எழுபத்து நான்காவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மாதவர் பீமனை அவனுடைய பிரதிஜ்ஞைழுதலியவற்றை
நினைப்பூட்டிப் போருக்கு உத்ஸாகப்படுத்தியது)

புஜபலமமைநதவரும பலராமருககுத தமபியும சூரஸேன வம
ததில பிறநதவரும சாஙகமெனனும விலலையுடையவருமான கேச
வா முன்னுணடாகாததும மெனமையுடனகூடினதுமான பீமனுடைய
இநதவார்ததையைககேடடுச சிரிககிறவரபோல, அதை மலையின் லகுத
தனமைபோலவும அகனியில குளிரசசியைபபோலவும நினைதது, அப
பொழுது, தீயைக காறறு மூடடுவதுபோல விருகோதரனை வாததை
களாலே தூணடுகிறவராகி, உடகாராதிருப்பவனும தயையினுல் மூடப்
படடவனுமான அவனை நோக்கிச சொலலலானார. 'பீமஸேன! நீ
மற்றஸமயததில உன்வசததைவிரும்புகிறவாகளும சூரயர்களுமான
திருதராஷ்டிரரின புததிராகளைக கொலல விருபபமுளளவனுகி யுத
ததததையே சிலாகிகிறாய். பகைவரைவாடடுகிறவனே! நீ தூங்க
வில்லை. விழிததிருகிறாய். நோயினுல் கூனினவனபோலப் படுக்

கிறாய. அப்படிப்பட்ட உனது கோபத்தால பெருமூச்சுவிடுகிற வனும அகனிபோல ஸந்தாபத்தை அடைந்தவனுமாய் எப்பொழுதும் கோரமும அமைதிபற்றதும அமங்களமுமான வார்த்தையைப்பேசு கிறாய பீம! புகையுடன கூடிய தீப்போல அமைதியில்லாதமனமுடை யவனாகிச சுமையால பீடையடைந்த பலவீனனபோலப் பெருமூச்சு விடடுக்கொண்டு ஏகாந்தத்தில படுக்கிறாய. அதனை அறியாத சில ஜனங்கள உனனை பித்தனாகவும நினைக்கின்றனர பீம! மரங் களை வேருடன பிடுங்கிக கிளைகளையும முறிக்கிற யானைபோலப் பூமியைக காலடிகளால உதைத்துக காஜிக்கிறவனாகி நாலுபக்கத்தி லும ஓடுகிறாய. இந்த இடத்தில ஜனக்கூட்டத்தில மகிழ்வில்லை; தனிமையில பொழுதுபோசகுகிறாய. பாண்டவ! இரவிலும பகலி லும ஒருபோதும மற்றவரைப புகழ்கிறாயில்லை. அகாரணத்தில சிரிக்கிறவனும ரகஸ்யத்தில அழுகிறவனபோன்றவனுமாயிருக்கிறாய. முழங்காலகளில தலையைவைத்துக்கொண்டும நெடுநேரமகணகளை மூடிக்கொண்டும இருக்கிறாய. திரும்பவும, புருவங்களை நெரித்துக் கொண்டு உதடுகளைக கடிக்கிறவனபோலவும அடிக்கடி காணப்படு கிறாய. பீம! அவையெல்லாம கோபத்தால செயவிக்கப்பட்டன. 'ஸூர்யன ஒளியைப்பரப்பிக கிழக்கில்தோன்றி மேற்கில மறைந்து ஒளியுள்ளவனாகவே தருவத்தைச சுற்றுவதுபோல இதை ஸத்யமா கச சொல்லுகிறேன. இதற்கு வித்தியாசமில்லை. நான கதையுடன் சென்று பொறாமையுடன தூர்யோதனனைக கொல்வேன' என்று பிரா தாக்களுடைய மத்தியில கதையைத தொட்டு ஸத்தியம செய்தாய். பகைவரைவாட்டுகிறவனே! அப்படிப்பட்ட உனனுடைய புத்தியா னது இப்பொழுது ஸமாதானத்தில வைக்கப்படுகிறது. அந்தோ! பீம! உனனைப் பயம வந்தடைந்ததாகையால, யுத்தத்தை விரும்புகிற வாகளுடைய மனங்கள யுத்தகாலம்நேரிட்டபொழுது மாறுபடுகின் றன. தூக்கத்தினிடையிலும் விழிப்பினிடையிலும விபரீதமான சகுனங்களைக காணகிறாய. ஆகையினாலேதான, சமனத்தையே விரும்புகிறாய. அந்தோ! அலிபோல உனனிடத்தில் சிறிதும் ஆண் மையைச சொல்லுகிறாயில்லை. கலக்கத்தைஅடைந்திருக்கிறாய். அத னால உனமனம வேறுபாட்டை அடைந்துவிட்டது. உன நெஞ்சம நடுங்குகின்றது. உன மனம சிதறிவிட்டது. தொடைகள் அசை யாமலிருப்பதைஅடைந்துவிட்டாய ஆகையால, ஸமாதானத்தையே விரும்புகிறாய். பார்த்த! மனிதனுடைய சஞ்சலமான மனமானது காற்றினவேகத்தால் அசைக்கப்பட்ட இலவம்பழத்தின் உடகட்டுப்

போல அநிததியமனறோ வேறுபடட உனனுடைய இநதபபுததி யானது [1]கோககளுடையமனஙகளை மாறுபடடமனிதனுடையவாக்கு (தளரசசெயவது) போலவும, (வெளளமானது) ஓடமிலலாதவாகளை முழுகசசெய்வதுபோலவும பாணடவாகளுடைய மனங்களை (தத ளரவும) முழுகவும செயகினறது. ஓ! பீமஸேன! நீ உனககுத தகு தியிலலாத இபபடிபபடட வாாததையைச சொலலுகிறாயெனபது மலையினஅசைவுபோல எனககுப பெரிய ஆசசரியமாயிருக்கிறது. பரதவம்சததில பிறநதவனே! அபபடிபபடட நீ உன காமஙகளையும நறகுடிப்பிறப்பையும ஆலோசிததுக கிளமபு. துககததை அடை யாதே. வீரனே! உறுதியாயிரு. பகைவாகளை அடககுபவனே! நீ தளர்சசியடைவது உசிதமனறு. க்ஷததிரியன பராககிரமததால அடையாததை அநுபவிககிறதிலலை' எனறா

எழுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பீமன் தன்திறமையையும் தான் ஸமாதானத்தை விரும்பு வதற்குத் தயையே காரண மென்பதையும் வாஸுதேவருக்குச் சொல்லியது)

தீராத கோபததை யுடையவனும பொறாதவனுமான பீம ஸேனன், வாஸுதேவா அவவிதம சொலலியதைக கேடடு, நலல குதி ரைபோல வேகத்தையடைந்தான, அதனபிறகு, சொலலததொடஙகி னான. பீமன, 'ஓ! அசசுதரே! எண்ணததை முழுமையுமசெலுத தியவனும் யுததததில தவறாதபராகரமததை யுடையவனும ஒருவித மாகசசெய்யவிருமபுகிறவனுமான என்னை மறறொருவிதமாக நினைககி றீர். ஓ! தாசார்ஹரே! நீணடகாலம் என்னுடன பழகியவரானநீர் எனனுடைய உணமையை அறிகிறீரா? அல்லது, நாலுபககததிலும வழிகினற தடாகததில நீநதுபவன்(அதனாழத்தையறியாதது) போல எனனை அறியவில்லையா? ஆகையால, (எனககு) தகாதவாாத தைகளாலே நீர் எனனைக குததுகிறீர ஓ! மாதவரே! பீம

---

1 'பசுக்களுககு மனுஷயனுடையவாக்கு ஏறபட்டதுபோல வேறு பாடாக உனககு உணடான இநதப்புததியானது ஓடமில்லாதவர்களை (வெளளம) முழுகச செயவதுபோலப பாணடவாகளைக கவலைக்கடலில முழுகச செயகிறது' என்றும கொளளலாம்.

ஸேனனென்று என்னை அறிகினற ஒருவன நீர சொல்வது போலத தகாதவாதாதைகளை எபபடிச சொலலுவான? ஓ! விருஷ்ணிநாத னரே! ஆகையால, இநதவாதாதைபைச சொலலபபோகிறென. என னுடைய ஆணமையும பலமுட பிறரோடொப்பானவைபல்ல. தானே தனனபபுகழவதெனபது எலலாவிதததாலும இழிவானகாரய மதிகவாதாதைபால அடிகபபடடதால, எனபலதாதைசசொல்லுகி றென. ஓ! கிருஷ்ணரே! இநதப்பிரஜைகளுககு இருபபிடமான வைகளும அசையாதவைகளும ஆதாரமிலலாதவைகளும அளவற றவைகளும எலலாவறறிறகும மாதாபிதாகளுமான இநதப்பூமியை யும ஸ்வாகாகதாதையும பாரும. இவைகள கோபமூடையவைகளாகி இரணடுபாறைகளபோல வேகமாகவருமானாலும சராசரஙகளுடன கூடின இவைகளை நான கைகளால அடகுவேன. பெரிய பரிகாயுதங களபோனறகைகளுடைய இநத இடைவெளியைப பாரும. இவறறிற் குள் அகப்படடு விடுபடுகிறமனிதரை நான பாரககவிலலை. எனனால எதிரகபபடடவரை இமயமலை, கடல, வஜராயுததாதையுடையவனும் வலாஸுரனை கொனறவனுமான இநதிரன ஆகிய மூவரும நேரில பலதாதைஅடைநது ரகஷிகமாடடாரகள். யுதததுக்குததகவாகளு ம பாணடவரகளைகவிகாலல விருபபமுளளவர்களுமான எலலா அரசா களையும கீழே தரையில உள்ளஙகாலினாலேயே மிதிதது விடுவேன. ஓ! அசுரதாரே! நான அரசாகளெனறு வசமசெயத எனனுடைய வனமையை நீர அறியவில்லையெனபதிலலை. ஓ! ஜனாததனரே! அல்லது, எனனைஅறிபவிலலைபானால் உதயமாகினறஸூரியனுடைய ஒளியை அறிவதுபோல நெருஙகிய பலமான யுதததில என்னை அறியபபோகிறீர. ஓ! குறறமறறவரே! ஊசியினால புணணைகுதது வதுபோலக கடினமையான வாதாதைகளால (எனனை) ஏன குததுகி றீர? புததிகுளடினபடி இதைச சொன்னேன. நான சொன்ன தைக்காடடிலும எனனை அதிகமாக அறியும. யுதததில கூடடத திலகொலலுமநாள ஏறபடடபொழுது எனனாலகொல்லப்படட யானை களையும தேராளிகளையும குதிரைவீராகளையும காலாடகளையும, கோபதாதைபடைநது கூததகிரியஸுரேஷ்டாகளைக் கொல்லுகினற என னையும பாரகபபோகிறீர. சிறநதவாகளையே சிறநதவாகளையே இழுக் கும் என்னை நீரும உலகமும பாரபபீரகள. எனனுடையஅஙகங்கள சிதறவிலலை. எனமனம பதறவிலலை கோபத்தையடைநத எலலா உலகதாதிலிருநதுமே எனகுப் பயமானது இலலை. ஓ! மதுஸூத னரே! மேலே எனனவெனறால, இது கிருபையினாலுணடான ஸ்நே

கம. எஙகளுடைய பாரதாகள் நசிககவேணடாமெனறு எல்லாத துனபஙகளையும பொறுககிறேன' எனறான.

எழுபததாறாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோவிந்தர் பீமனைப் புகழ்ந்து அவனுடையகருத்தை அறிதற்கும் அவனை உத்ஸாகப்படுத்தற்குமே தாம் அவ்விதம் கூறிய தாக அவனிடம் சொல்லியது)

ஸ்ரீபகவானானவா, 'நான அபிப்பிராயததை அறியும விருபபத துடன ஸநேஹததால் இநத வாரத்தையைச் சொனனேன, நிநதை யினாலும பணடிதததன் மையினாலும்கோபததாலும சொலலவேண்டு மெனகிற விருபபததாலும சொலலவிலலை நான உனனுடைய மகி மையை அறிவேன, உனககுள்ள பலததையும அறிவேன, உனனு டையசெயகைகளையும அறிவேன. உனனை நான அவமானமசெயய விலலை பாண்டவ! நீ உன்னிடததில எவவித கலயாணகுணததை நினைககிறாயோ அதனை நான உனனிடததில ஆயிரமடஙகு அதிகமாக நினைக்கினறேன் பீம! எலலா அரசாகளாலும பூஜிககபபடட எவவித குலததில (உனககுப) பிறவியோ அதறகுததககபடி நீ பநதுககளோ டும் நணபாகளோடும இருககிறாய. விருகோதர! அறியவிருமபு கிறவாகளோ ஸநதேகிககபபட்ட[1] தேவதாமம [2] மானிடதாமம இவறறினமுடிவை உறுதிசெயகிறாகளிலலை. அநதததாமமே மனித னுடைய காயாதிகளில காரணமாகி இவனுடையகேடடிலும அதுவே காரணமாகிறது. மனிதமுயறசியாலுணடான செயகையா னது ஸநதேகிககபபட்ட பயனையுடையதாயிருககிறது. தோஷத தைககாணகினற கவிகளாலே ஒருவிதமாகத தீரமானிககபபடட (காமஙகள) வாயுவினுடைய வேகஙகளபோல வேறுவிதமாகச சுறறு கினறன நன்கு ஆலோசிககபபட்டதும நியாயததினால உதவி செயயப்பட்டதுமாகச செயயப்பட்ட மனுஷ்யனுடைய செயகை யானது தெய்வததினாலும தடுககபபடுகிறது. பாரத! (தனனால) செயயபபடாததும தேவதைகளாலுணடானதுமான குளிர, வெப பம,மழை, பசி,தாகமெனகிறகாரியஙகள மனிதமுயறசியினாலுமதடுக கப்படுகினறன பிராபததததைததவிர, மனிதன தானேசெயத (பிரா

---

[1] புணணியபாவஙகளினபயன. மனிதமுயறசி.

யச்சிததமமுதலிய) கர்மததினால அவை நசிப்பதால் மறுபிறப்பில் தடையுணடாகிறதிலலை. அநதவிஷயததில பிரமாணமிருககிறது. பாண்டவ! உலகததிறகுத தொழிலைவிடடு மறறவற்றால பிழைப்பு இலலை. இவவிதபுததியுடையவனாபப பிரவிருததிககவேண்டும. (முயறசி, தெயவம) இரணடும சேருமபோது பயனுணடாகும. இவவிதம தெரிநதுகொணடவன தொழிலிலேயே செலலுகிறான. அநதககாரியம கைகூடாவிடில், மனவருததததை அடைகிறதிலலை. கைகூடுவதில ஸநதோஷததையும அடைகிறதில்லை. பீமஸேன! அதிலுளள இநதநிசசயததை நான சொலலவிருமபுகிறேன பகை வாகளுடன யுதததததில உறுதியான வெறறியானது சொலலததகுநத திலலை. சகதியை மிகவும இழநதவனாககூடாது. அபபடிபபோ லப பதாரததஙகளின நாசததில துககததையும தளாசசியையும அடையக்கூடாது' எனகிற இநத விஷயததை உனககுசசொலலு கிறேன. பாணடவ! நாளைவிடிநததும துரியோதனனுடைய ஸமீ பமசென்று உங்களுடையபயனைக குறையாமலே சமனததைச செயவதறகு முயலுவேன. அவாகள ஸமாதானததைசசெய்வார் களேயானால, அதனால் எனககு அழிவறறபுகழ் உண்டாகும. உஙகளுடைய இஷடமும செயயபபடடதாகும. அவர்களுககும பெரிதான நனமை உண்டாகும. அநதக்கௌரவாகள ஆககிர கபபடுவாாகளேயானால எனசொலலை ஏறறுககொள்ளார். (அப் பொழுது), இநதவிஷயததில போராகிறகொடியசெயலே ஏற்படும. பீமஸேன! அநதயுதததததில உன்னிடத்தில பாரம வைககப படடதாகும். அாஜுனனாலே சுமையானது தாஙகப்படவேண் டும. மறறவாகள உஙகளால் காககப்படவேண்டும். நானோ சண்டைநோநதபொழுது, அாஜுனனுககு ஸாரதியாவேன. இது அாஜுனனுடைய விருப்பம். நான யுதததததை விருமபவில்லைஎன்ப திலலை. ஆகையால, விருகோதர! நான், தையாததுடனகூடின வாாததையைபபேசுகினற உனனுடைய புததியைபபறறிச சநதேக முடையவனாகி உனனுடையசகதியைத தூணடினேன' என்றாா.

உ அ அ ஸ்ரீ மஹா பாரதம்.

எழுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாந பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் ஸமாதானம் கண்டை இரண்டையும்புகழ்ந்து
இஷ்டப்படி ஏதாவதொன்றை நிச்சயிக்கும்படி
கிருஷ்ணரிடம் சொல்லியது.)

(அபபொழுது), அாஜுனன சொலலுகிறான், 'ஓ! ஜனார்த தனரே! யுதிஷ்டிரராலேயே சொலலவேண்டியதுமுழுதும சொல லப்பட்டது. ஓ! பகைவரை வாட்டுபவரே! ஆனாலும, உமமுடைய வாாததையைககேடடு எனககு (பபினவருமாறு) தோனறுகிறது. ஓ! பிரபுவே! திருதராஷ்டிரருடைய பேராசையினாலோ, (எஙக ளுககு) நேரிட்டஎளிமையினாலோ, இநதவிஷயததில் ஸமாதானததை நீரசெய்யககூடியதாகநினைககவேயிலலையா? அல்லது, மனிதனுடைய பராககிரமததைப் பயனிலலாததாக நினைககிறீரா? முனவினையின்றி முயறசியினால் வலிமையும உண்டாவதிலலை. (உமமால) சொலலப பட்ட [1] அபபடிப்பட்ட இநதவாாததையானது அப்படியிருநதா லும அது அவவிதமே ஆகலாம. மேலும, இது இவவிதம பாாக்கததக்கதுமிலலை. ஒனறும செயய இயலாததாகவுமிலலை. மேலும, இநதயுதததை எஙகளுககு நாசததைச செயகிறதாகவும கஷ்டமானதாகவும கருதுகிறீா எவாகளுககு ஸாமமுதலிய உபா யஙகளால் பயன உண்டாகவிலலையோ அவர்களுககு அவை தக்க படி செய்யபபடாமையால்) துனபத்தைசசெய்கினறன. ஓ! பிர புவே! நன்றாக நிறைவேறின (ஸாமமுதலிய) உபாயஙகள பய னுளளவையாகும. (ஆகையால), கிருஷ்ணரே! எஙகளுககுப பிறரு டன் ஸுகமுணடாகததககபடி நடப்பீராக ஓ! வீரரே! தேவர் களுககும அஸுராகளுக்கும பிரமமதேவாபோல நீா பாண்டவாக ளும கௌரவர்களுமான எஙகளுககு முதனமையான நண்பா. கௌரவாகளுககும பாணடவர்களுககும கெடுதலிலலாததைக கைக் கொளளக்கடவீா. எஙகளுக்கு நனமையான காாயமானது உமககுச செய்யமுடியாததனறெனறு நினைககிறேன. ஜனார்ததனாரே! இவ் விதமானால உமது காாயம செய்யுநதகுதியை அடையும். ஓ! ஜனா ாததனரே! நீாசெனறுஇவவிதமே செயவீா. ஓ! வீரரே! அலலது,

---

1 'ஸமாதானமென்பது எனககு விருப்பமிலலாததாயினும் உமது விருப்பப்படி நேர்நதாலும நேர டடும்' எனபது.

துராதமாவாயிருக்கிற அவனவிஷயததில நீர் வேறுசெய்ய விரும்பி னால அதுமுழுதையும் நீாவிருமபியபடி செய்யும. எங்களுக்கு அவர்களுடன ஸுகமாவது ஏறபடடடும. அலலது, உமமால் செயயவிருமபப்படடதாவது நேரடடும. ஓ! கிருஷ்ணரே! விசாரிக் கும பொழுது, உமமுடையவிருபபம எதுவோ அதுவே எஙகளுககுப் பெரிது. ஓ! மதுஸூதனரே! தாமபுததிரரிடம செல்வததைப் பாாததுவிடடுப பொறாதவனும தாமததுடனகூடிய உபாயததைக் காணாமல குறறமானசூதாடடததைசசெய்துகுரூரமானஉபாயத்தால் (அதைக) கவாந்தவனுமான அநதத தூபபுததிக்காரன புததிராக ளோடும பநதுககளோடும வததையடையத தககவனலலனெனப திலலை. க்ஷததிரியாகளுள பிறநது விலலையுமதரிதத ஆண்மகன் போருககு அழைககபபடடால பிராணததியாகம நேரிட்டாலும் எப் படிததிருமபுவான? ஓ! விருஷ்ணிகுலததில பிறநதவரே! அதர்ம மாாககததால ஜயிககப்படடு வனததிறகுபபுறபபடட (எஙகளைப) பாாதது, (நாடு தனதெனனும) நிசசயததையடைநத அநதத் துர் யோதனன எனனால கொலலபபட வேணடியவனே. ஓ! கிருஷ் ணரே! மிததிராநிமிததமாக இதனைச செயயவிருமபுகிறீரென்பது ஆசசரியமிலலை. காாயமானது ஸமாதானததினாலாவது மறற தான (சணடையினாலாவது)எப்படியும பயனுளளதாகலாம. அல்லது, அவாகளுடைய வதமே சிறநததெனறு நினைககிறீரானால், பிறகு, அதுவே சீககிரமாகச செயயப்படலாம். இதறகுமேல் உமமால் ஆலோசிககத தககதில்லை. கெடடபுததியுள்ளவனானஅவன் சபை யின மததியில துரௌபதியைத துனபபபடுததினதை அறிகிறீ ரனறோ? அவனுடைய அநதககுறறம பொறுககப்படடது. மாத வரே! அபபடிபபட்டவன் பாணடவாகளவிஷயததில ஸரியா யிருபபானெனகிற எணணமானது, உவாநிலததில விதைக்கப்பட்ட விதை முளையாததுபோல எனககு உணடாகிறதில்லை. ஓ! வார்ஷ் ணேயரே! ஆகையால, நீா உசிதமாக நினைககிறதும பாண்டவர் களான எஙகளுககு நனமையும மேலே செயயவேண்டியிருபபது மானதை விரைவில செயயும' எனறான.

எழுபத்தேட்டாவது அதயாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(வாஸுதேவர் தண்டனைக்குரிய துரியோதனன் ஸமாதானப் படுத்த முடியாதவனென்றும், யுதிஷ்டிரருடைய விருப் பப்படி தாம் ஸமாதானத்துக்குழயல்வதாக வும் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லியது)

ஸ்ரீ பகவான், 'மிகக புஜபலமம்மந்தவனே! பாண்டவ! நீ சொல்லுகிற இது உண்மையே. பாண்டவர்களுகுகும கௌரவாகளுக கும்கெடுதலிலலாததை அங்கீகரிகிகேறன. ஓ! பீபதஸுவே! (ஸமா தானமயுததம) இரண்டுகாரியஙகளிலு மூளள இவையெலலாம என னுடைய அதீனம. கௌரதேய! ஸாமமுளளதும தோஷமற்றதும (உழவு முதலிய செயலாலேயே சேதிருதபபடடதுமான) நிலமோ மழையினறி ஒருகாலும பயனைவிளைவிககாது எநத நிலததில (மழை யால்) ஜலம பெருகசசெயயபபட்டதோ அதில முபறசி வேண்டு மென்று சொலலுவாகள. அதிலும, காயவதைத தெய்வதாற செய்விகபபடடதெனறு நிசசயமாபப பாகக்வேண்டும. அபபடிப பட்ட இந்தவிஷயமானது மூனனோகளான பெரியோகளாலும புதிதிலுல் நிசசயிகபபட்டிருகிறது. உலகதிலுளள ஸாதன மானது தெய்வதிலும முயறசியிலும சோரதாயிருகிறது. நானே அதனை மிகுந்த முயறசியால செயகிறேன. தெய்வசசெயலோ எனனால ஒருவிதததாலும செயயமுடியாதது. கெடுமதியை யுடையவனுன அயனே தாமததையும உலகதைபும தளளிவிடடு நடகிறான். தான்செய்த இழிவான அவமிதமுளள அநதகாரியதிலுலும வருத்ததை அடைகிறதிலலை அபபடியிருநதும, அவனுகுச சகுனியும ஸுதபுதிரனுன காணனும பிராதாவான துசசாஸனனு மாகிய மூநதிரிகள மிக்க பாவமான புதிதியை விருதிதிசெய்கினறனர். ஆஜுன! பநதுகளுடனகூடின அநதத துரியோதனனே வதமினறி ராஜயத்தைக கொடுதலுச சமாதானதை அடையமாடடான.[1] தா மராஜரும நமஸகாரதிலுலும (காடடை) விட விருமபுகிறாரிலலை. துர்ப்புதிதியுடையவனுன அவனும் யாசிகபபடடாலும ராஜ யதைக கொடுகமாட்டான. யுதிஷ்டிரருடைய கட்டளையை அவ

1 'தர்மதேவதையின அமசமாதலால, தரும செயயவேணடிய கட மையைச் செய்தேவிடுவா' எனபது குறிபபு.

னிடம சொலலததக்கதாக நினைககவிலலை. பாரத! பாவியான கௌரவனோ தாமராஜரால வேணடுமெனறு சொலலபபட்ட பயன் எலலாவறறையும செய்யமாடடான. அதைச செய்யாதபொழுது, அவன உலகததில கொலலபபடத தககவனாவான். பாரத! அவனோ எனககும உலகததிறகும கொலலவேணடியவனே. அவனால சிறுபிராயததில எபபொழுதுமே நீஙகள எலலாரும தீங்கு செயயபபடடீாகள. கொடியவனும கெடுமதியுளளவனுமான அவனால உஙகளராஜயம மிகவும பறிககபபடடது பாவியான அவன யுதிஷடிரரிடததில செலவததைபபாரததுப பொறுககவிலலை. பார்தத! நானும அவனால உன நிமிததததில அடிககடி பேதிககபபட்டேன. அவனால செயய விருமபபபடட அநதக கெடடகாரியம எனனால் ஏறகபபடவிலலை. தோளவலியமைநதவனே! நீயும அவனுடைய முககியமான எணணததை அறிகிறாயலலவா? அாஜுன! தாமராஜருடைய இஷடததைச செயயவிருமபுகிறவனான எனனையும அவனுடைய ஸவரூபததையும எனனுடைய பெரிதான அபிபபிராயததையும நனறாக அறிகினற நீ அறியாதவனபோல இப்பொழுது எனவிஷயததில ஏன சநதேகிககிறாய? பாரதத! சிறநதவையும தெயவததனமையுளளவையுமான (பாசுபதமுதலியவை) உனனால அடையப்பட்டன. (யுததததிறகுரிய) ஏறபாடு செய்யபபடடுவிடடது. பகைவாகளோடு க்ஷேமமானது எப்படி ஏற்படும்? பார்த்த! எனனால் வாாததையினாலும செய்கையினாலும் எது செய்யக் கூடியதோ அதனை நான செயவேன. பகைவாகளுடன ஸமாதானததையோ விருமபவிலலை. சென்றவருஷம கோகரஹண ஸமயததில் வழியில பீஷ்மா இநத க்ஷேமததை (அவனிடம) யாசித்து நனமையைச சொலலவிலலையா? எபபொழுது உனனால் ஸங்கற்பம் செயயபபடடதோ அப்பொழுதே அவாகள அவமானததை அடைநதாாகள் துாயோதனனோ (அதினாலும) க்ஷணமும் சிறிதேனும் 1 திருப்தியடையவிலலை. எநத விதததாலும தாமராஜருடைய கட்டளையை நான செயயவே வேண்டும. துராத்மாவான் அவனுடைய அதிகமான தீயசெயகையும நினைக்கததக்கது' என்றார்.

---

1 'நமககு வெறறியிலலையெனறு நினைக்கவேயிலலை' என்பது கருதது.

எழுபத்தோன்பதாவது அதயாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நகுலன் தனக்கு ஸமாதானத்தில் விநபபமிநப்பதையும் மாதவநக்கு ஸமாதானம்செய்ய வல்லமை இநப்பதை யும் அவரிடம் சோல்லியது)

நகுலன சொலலுகினறான · 'ஓ! மாதவரே! தாமத்தையறிந தவரும மிகககொடையாளியுமான தாமராஜால பலவிதமான வாத தைகள சொலலபபடடன. அவை உமமாலும கேடகபபடடன வலலவா? ஓ! மாதவரே! பீமஸேனனாலும அரசருடைய அபிபபிரா யததை அறிநது ஸமாதானமும தனது புஜபலமும வெளியிடபபட டன. அபபடியே அரஜுனன சொலலியதையும நீரகேடடீர. ஓ! வீரரே! உமமால் உமது அபிபபிராயமும அடிககடி சொலலபபடடது. ஓ! புருஷோததமரே! நீர இவையெலலாவறறையும தளளிவிடடுப பகை வரின் கருததைககேடடு எது காலததுகருியதெனறு நிணைககி றீரோ அதைசசெய்யக கடவீர ஓ! கேசவரே! பகைவரையடகரு பவரே! அநத நிமிதததநிறகுததக்கபடி கொளகையானது ஏற படுகிறது. மனிதன காலததிறகுரியதும முடியககூடியதுமானதைச செய்யவேண்டும. ஒருவிதமாக நிணைககபபடட அதே விஷய மானது மறுபடியும வேறுவிதமாகிறது. ஓ! புருஷ ஸரேஷடரே! உலகததில மனிதாகள நிலையிலலாத புததியை யுடையவர்களாயிருக கினறனர். ஓ! கிருஷ்ணரே! நாஙகள வனததில வஸிததபொழுது ஒருவித எணணமுளளவாகளாயிருநதனா கணணில தெனபடா மல அஜ்ஞாதவாஸம் செயதபொழுது வேறுவிதமான எணணமுளள வர்களாயிருநதனா. கணணில் தெனபடடவாகளாயிருககுமபொழு தோ, மறறொருவிதமாயிருககினறனா. ஓ! விருஷ்ணிகுலததவரே! எங்களுககும இபபொழுது ராஜயததில எவ்விதமான ஆசையிருக் கிறதோ அவவிதமான ஆசை வனததில சஞசரிககுமபொழுது இல் லை. ஓ! ஜனாததனரே! வீரரே! நாஙகள வனவாஸம முடிதததைக் கேட்டு, உமது அநுககிரகததினால, இநத ஏழு அகஷௌஹிணிகள வநதன. நிணைகக முடியாத வலிமையையும ஆணமையையுமுடைய வர்களும ஆயுதம தரிததவாகளுமான இநதப புருஷ ஸரேஷ்டர் களோ யுததததில் பாரதது விட டு இவவுலகில எநத மனிதன்தான் ஒருதபாட்டான? அபபடிபபடட நீர, மநதினை அநதத துர்யோ

தனன மனவருததததை அடையாமலிருககுமபடி நனமொழியை முதலிலும பயததைப் பினனிட்டும சொலலவேண்டும ஓ! கேசவரே! மாதவரே! யுதிஷ்டிரரையும் பீமஸேனனையும ஒருவராலும் ஜயிககபபடாதவனான அர்ஜுனனையும ஸஹதேவனையும எனனையும் உமமையும பலராமரையும மிகக வீரயததையுடைய ஸாதயகியையும புததிராகளுடனகூடின விராடனையும மநதிரிகளுடனகூடின துருபதனையும திருஷ்டதயும்னனையும் பராககிரமசாலியான காசிராஜனையும சேதிதேசாதிபதியான திருஷ்டகேதுவையும மாமஸததாலும ரகததாலுமாகிய சரீரமுளள எநத மனிதன யுததததில எதிரததுச சணடைசெய்வான? ஓ! புஜபலமிககவரே! அபபடிபபட்ட நீர தூது போவதனாலே தாமராஜருககு இஷடமானபயனையே ஐயமற நிறைவேறறுவீர. ஓ! குறறமறறவரே! விதுரரும பீஷ்மரும துரோணரும பாஹலிகரும உமமால சொலலபபடடதைக கேடடு நனமையை அறியககூடியவாகள. அவர்களும, அரசரான இநததிருதராஷ்டிரரையும் கெடட நடையுள்ளவனும மநதிரிகளுடனகூடினவனுமான அநதத துரயோதனனையும ஸமாதானம செயவாகள. ஓ! ஜனாததனரே! விஷயததைச சொலலுகிறவரான நீரும கேட்கிறவரான விதுரரும விபரீதமாகினற எநத விஷயததை அநுகூலவழியில நிலைநிறுததமாடடீாகள?' எனறான.

எண்பதாவது அதயாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கௌரவர் ஸமாதானத்தை விரும்பினாலும் யுத்தத்தையே நிச்சயிக்கும்படி ஸஹதேவன் கோவிநதரிடம் சொல்லியதும், ஸாத்யகி ஸஹதேவன்சொல்லை ஆமோதிக்க வீரர்கள் சிங்கநாதம் செய்ததும்.)

ஸஹதேவன சொலலுகிறான 'ஓ! பகைவரையடககுபவரே! அரசரால் சொல்லப்பட்டதானது ஸநாதனமானதர்மம. யுததமே நேருமபடி செயயவேண்டும. ஓ! தாசாரஹரே! கௌரவாகள பாணடவர்களுடன ஸமாதானததை விரும்பினாலும அவர்களுடன யுததமே நடக்கும்படி செய்யும். ஓ! கிருஷ்ணரே! அநதப்படி ஸபையைஅடைநத பாஞசாலியைப்பாரததுவிட்டு, துரயோதனன் விஷயததில்அவனைககொல்லாமல எனனுடையகோபமானது எப்படித்

தணியும? ஓ! கிருஷ்ணரே! பீமார்ஜுனாகளும தர்மராஜரும தாமததையனுஸரிககிறவாகளாயிருநதாலும, நான தாமததைவிட்டுவிட்டும யுததததில அவனுடன சணடைசெயய விருமபுகிறேன. ஓ! கிருஷ்ணரே! மூடனான துர்யோதனனைநோககி, 'கஷடமான வனததிலாவது வஸிககவேணடும, அலலது, ஹஸதினாபுரமஎனனும பெயருளள நகரததிலாவது வஸிககவேணடும' எனறு எனவாாததையைசசொலலும' எனறான.

(அப்பொழுது) ஸாதயகியானவன, 'ஓ! புஜபலமுடையவரே! மகாபுததிமானான ஸஹதேவன ஸததியததைச சொனனான. துர்யோதனனைககொனறபொழுதுதான எனககுஉணடான அவவிதகோபததிறகுச சாநதியானது ஏறபடும. வனததில மரவுரியையும மான தோலையுமதரிககினற (பாணடவாகளைப) பாாதது எனக குண்டான கோபததை நீா அறியீரா? துககததையடைநத பாணடவாகளைப பாாததுவிடடு உமககும கோபமே உண்டாயிற்று. ஓ! புருஷோததமரே! ஆகையால, யுததததில கடுமையுளளவனும சூரனுமான மாததிரியினபுததிரன சொனனவாாததையே போாவீரரனைவரின கொளகையுமாம' எனறான. மிககபுததிமானானஸாதயகியானவன இவவிதவாாததையைசசொலல (அபபொழுது) அவவிடததில போாவீராகளுடைய மிகவுமபயஙகரமான சிஙகநாதமானது எஙகும உணடாயிற்று. எலலாவீராகளும யுததமசெயய விருபபமுளளவாகளும ஸாதயகியைச சநதோஷிககச செய்கிறவர்களுமாகி, எஙகும, 'நலலது; நல்லது' எனறு சொலலிப புகழநதார்கள.

எண்பததோராவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபாவம். (தொடர்ச்சி.)

(திரௌபதி சூதாட்டஸபையில் தனக்குநேர்நத துயரைச்சொல்லி யழுததும், கோவிந்தர் துர்யோதனாதியரைக் கொல்விப்பதாகச் சொல்லி அவளைத்தேற்றியதும்.)

துருபதராஜனுடைய புததிரியும மிகவுங்கறுதது நீண்ட கூநதலை யுடையவளுமான தரௌபதியானவள, தாமாாததஙகளுடன் கூடியதும நன்மையுளளதுமான அரசருடைய வாாததையைக கேட்டுச சோகத்தாலவருநதி ஸஹதேவனையும மகாரதனான ஸாதயகியையும நன்கு புகழ்நது, உடகாரந்திருப்பவரான கண்ணபிரானை நோக

கிச சொல்லலானாள். மானமுடையவளான அவள, மிக ஓய்நதிருப்பவனான பீமஸேனனைப பாரததுவிட்டுத துககததை அடைநத மனததையுடையவளும நீரநிறைநத கணகளையுடையவளுமாகி, இநத வாரததையைச சொலலலுறறாள. 'புஜபலம மிககவரும தாமததை அறிநதவருமான மதுஸூதனரே! ஜனாததனரே! திருதராஷ்டிரரின புததிரனானவன மநதிரிகளுடன் வஞசனையைப பினபற்றிப பாணடுவின புததிராகளை ஸுகததைவிடடு நழுவச செயதானென்பது உமககுத தெரியும. தாசாரஹரே! அரசரான திருதராஷ்டிரர் ஸஞசயனிடம ரகஸ்யததில யுதிஷ்டிரருககுரியதாகச சொலலியனுப்பிய மநதிராலோசனை உமககுத தெரியும. ஓ! மிககவன்மையுடையவரே! நீண்ட கைகளையுடையவரே! கேசவரே! ஸஞசயனிடம, 'அபபா! எஙகளுககு அவிஸதலம, விருகஸதலம, மாகந்தி, வாரணாவதம, கடைசியாக ஐநதாவதான ஏதாவதொனறு ஆக ஐநது கிராமஙகள கொடுககககடவாய' எனறு இவ்விதம துரயோதனனுக்கும அவனுடைய நணபாகளுககும சொலலவேணடும', எனறு சொனனதெலலாம உமககுத தெரியும. ஓ! கிருஷ்ணரே! துர்யோதனன ஸ்ரீமானும ஸமாதானததை விரும்புகிறவருமான யுதிஷ்டிரருடைய சொலலைககேடடுச செய்யவுமிலலை ஓ! கிருஷ்ணரே! நீர அஙகே செனறு, துரயோதனன ராஜபததைக கொடாமலே ஸமாதானததை விரும்புவானேயானால, எநத விதத்தாலும் செய்யக்கூடாது. பாண்டவாகள், ஸருஞசயாகளுடனசோநது, கோபத்தை அடைநததும கோரமுமான துரயோதனனுடைய சேனையை எதிர்க்கச சகதியுளளவர்களலலரோ? ஓ! மதுஸூதனரே! நல்ல வாரததையினாலும் தையாததினாலும தானததினாலும அவர்களிடத்தில் செய்யக்கூடிய காரியம ஒனறுமிலலை. ஆகையால், அவர்கள் விஷயததில நீர தயைசெயவது தககதிலலை. ஓ! கிருஷ்ணரே! ஸாமததினாலும தானததினாலும சமனததையடையாத பகைவரிடததில உயிரைக்காபபவன தண்டததையே பிரயோகிககவேணடும. அசசுதரே! ஆகையால, அவர்களிடததில உமமாலும பாண்டவர்களாலும ஸ்ருஞஜயாகளுடன் பெரிதான தணடமானது சீககிரம பிரயோகிககததககது. ஓ! கிருஷ்ணரே! இது செயயப்படுமானால் பாண்டவாகளுககுப் பயனைவிளைவிப்பதும், உமக்கும புகழைச் செயவதும் க்ஷததிரிய ஜாதிககு ஸுகததையளிபபதுமாகும. ஓ! தாசார்ஹரே! ஐயா! தன்தர்மததை அனுஷ்டிபபவனான க்ஷததிரியனாலே எல்லாப் பாபஙகளிலும் நிலைத்தவனாயிருநதாலும ப்ராமமணனைத்தவிர

லோபத்தையடைநத க்ஷத்திரியனோ க்ஷத்திரியனைத்தவிர மற்றவனோ கொலலததககவனலலனோ? முதனமையாகக் கொடுககப்பட்டதைப் புஜிப்பவனான பிராமமணன எலலாவாணங்களுககும குருவலலனோ? ஓ! ஜனாததனரே! கொல்லததகாதவனைககொனறால எவவிததோஷம ஏறபடுமோ அது கொலலவேணடியவனைக் கொலலாவிட்டாலும ஏறபடுவதாகக்காணபபடடதெனறு தாமம தெரிநதவர்கள அறிகின்றனா. ஓ! கிருஷ்ணரே! இநததோஷம உம்மை அணுகாமலிருககுமபடி சேனைகளுடன்கூடின பாணடவாகளோடும் தாசாரஹர்களோடும ஸ்ருஞஜயாகளோடும செய்யககடவீர. ஓ! ஜனாததனரே! விசுவாஸததினாலே, சொனனதையே மறுபடியும சொலலபபோகிறேன ஓ! கேசவரே! பூமியில எனபோல எநத ஸ்திரீ ககிறாள? மாதவரே! நான துருபதராஜருககுப் புத்திரியும அககினிகுண்டததின் நடுவிலிருநதும கிளமபினவளும திருஷ்டதயுமனனுககு ஸகோதரியும உமககுப் பிரியமான தோழியும அஜமீட குலததையடைநதவளும மகாதமாவான பாணடுவுககு மருமகளும ஐநது இநதிராகளுககுச சமமான தேஜஸையுடைய பாணடு புத்திராகளுககு மஹிஷியுமாயிருபபவள. எனககு ஐநதுவீராகளாலும மகாரதாகளான ஐநது புததிராக ளுணடானாகள். ஓ! கோவிநதரே! உமககு அபிமனயு எபபடி பநதுவோ தாமததினாலே அவாகளும அப்படியே. ஓ! கேசவரே! அபபடிபபடட நான் பாணடுவின புததிரர்கள பாாததிருக்கையில நீரும உயிரோடிருக்கையில கேசததில் பிடிககபபடடுப பெரிதான துன்பததையடைநது ஸபையை அடைநதேன. பாண்டுவின புததிராகளும் பாஞசாலாகளும விருஷ்ணிகளும ஜீவிததிருககுமபொழுது, பாவிகளுடைய ஸபையின நடுவில நிறகிறவளாகித தாஸியானேன். ஓ! கோவிநதரே! பாணடவர்கள பொறாமையில்லாமலும செயலறறும பாாததுககொணடிருககையில, 'எனனை ரக்ஷியும' எனறு என மனததினால உமமைத தியானிததேன் கேசவரே! ஜனாததனரே! எநதத் துக்கததில பூஜயரும மாமனாருமான அரசா எனனை நோககி, 'பாஞ்சாலி! வரததைப் பிராாததிககக்கடவாய்; நீ வரமபெறத தககவளென்று எனனால் கருதப்பட்டவளாயிருககிறாய்' எனகிறவார்ததையைச சொன்னாரோ, எநதத துககததில, 'பாணடவாகள தஙகளோடும் ஆயுதஙகளோடும தாஸாகளாகாமலிருக்கடடும' எனறு என்னால் சொல்லபபட்டு வனவாஸததினபொருடடு விடுபட்டார்களோ அநத இவவிதமான துககங்களை நீர அறிநதிருக்கிறீர. ஓ! தாமரைக்கண்ண

ரே! என்னுடைய கணவர்களுடனகூடின ஞாதிகளையும் உறவினாக ளையும் காபபீராக. ஓ! கிருஷ்ணரே! நான, பீஷமா திருதராஷ்டிரர் இருவருககும மருகியாகிறேனலலவா? அபபடிபபட்டநான பலாத காரததினால தாஸியாகச செயயபபடடேன. கிருஷ்ணரே! எநத விலலும பலமுமிருககுமபொழுது துாயோதனன ஒரு முகூர்ததமா வது ஜீவிககிறானோ அாஜுனருடைய அநதவிலலாணமையையும பீம ஸேனருடையபலததையும இகழவேணடும. ஓ! கிருஷ்ணரே! நான உமமால அருளசெயயபபடததககவளானால, எனனிடம உமககுக கிருபையிருககுமேயானால, திருதராஷடிரரின புததிராகளிடததில எல்லாக கோபததையும செலுததவேணடும' எனறாள

இவவிதம சொலலிவிடடு, கறுததகடைககணகளை உடையவ ளும தாமரைமலாகளபோனற கணகளையுடையவளும கஜமபோல நடககினறவளுமான கிருஷ்ணையானவள, பினனபபடடுமிருதுவா யிருபபதும கடைசுருணடுளளதும பாரககஅழகியதும மிககககருமை யானதும[1] ஸாவகநதஙகளாலும வாஸனையுடையதாகசசெயயபபட் டதும எலலாலக்ஷணஙகளும பொருநதியதும பெரியஸாப்பமபோலப் பளபளபபானதுமான கூநதறகறறையைக கையில்பிடிததுககொணடு தாமரைககணணரான கிருஷணரணடையில சென்று நீரநிறைநத கணகளுடன அவரைநோககி வாரததைசொலலலானாள 'ஓ! புணடரீகாக்ஷரே! நீர துசசாஸனனுடையகரததினாலே பிடிககப படட இநத கூநதறகறறையை ஸமாதானததைவிருமபுகினற பகைவ ருடைய எலலாககாரியஙகளிலேயும நினைககவேணடும. ஓ! கிருஷ் ணரே! பீமாஜுனாகள தீனாகளாய ஸநதியைவிருமபுகிறாகளே. யானால, பிராயமுதிரநதவரான எனனுடைய பிதாவானவா மகா ரதாகளான புததிராகளுடனசோநது யுததமசெயவா. ஓ! மதுஸூதனரே! பெரிதானவீரயததையுடையவாகளான என்னு டைய புததிராகள ஐவருமே அபிமனயுவைமுனனிடடுககொணடு கௌரவாகளுடன யுததமசெய்வார்கள. நான துசசாஸனனுடைய கறுததகைகள அறுபடடுப புழுதிபுரளுவதைக காணாமலிருப்பேனே யானால என்னுடைய மனததுககு ஆறுதல ஏது? மூளகின்றதீயைப் போலக கோபததை மனததிலவைததுககொண்டு எதிரபாரககினற எனககுப பதினமூனறுவருஷஙகள சென்றுவிட்டன அல்லவா? என னுடையநெஞ்சமானது, பெரியகைகளையுடையவரும இப்பொழுது தாமததையேநோக்குபவருமான பீமஸேனருடைய சொறகளாகிற

1 வேறுபாடம

முடகளாலே குததபபடடதாய் வெடிககின்றது' எனறாள். நீணட கண்களையுடையவளும் பருதத நீணட பினதடடுககளையுடையவளுமான கிருஷ்ணையானவள் கணணீராலதடைபபடட குரலுடன இவ விதம சொல்லிவிடடு, உருகினதுபோல மிகவும உஷணமாயுளள கண்ணீரைவடிககிறவளும சோநதவைகளாயிருக்கிற ஸ்தனஙகளை நனைககிறவளுமாகி, நடுககததோடும கணணீராலதடைப்பட்டகுரலோடும அழுதாள. நீணடகைகளையுடைய கேசவா அவளை ஸமாதானம செயது சொலலலுறறார 'ஓ! கிருஷ்ணையே! சீககிரததில கௌரவ ஸ்திரிகளழுவதைப பாரககபபோகிறாய பயநதவளே! அவாகள ஞாதிகளும பநதுககளும கொலலபபடடு இவவிதம அழபபோகினறனா. கோபமுளளநீ எவாகளவிஷயததில கோபததையடைநதவளாயிருககிறாயோ அவாகளமிததிராகளும சேனைகளும கொலலப்படப்போகினறனா. நானும யுதிஷ்டிரருடைய கடடளையினாலும வினையினால செயயபபடட அதிருஷடததினாலும பீமனஆஜுனன நகுலன்ஸகதேவன ஆகியஇவாகளுடன அதைசசெயவேன. திருதராஷ்டிரரின புததிராகள காலததினபககுவததையுடையவாகளாகி எனனுடையவாாததையைககேளாதவிஷயததில கொலலபபடடவாகளும நாயநரிகளுககிரையாகச செயயபபடடவாகளுமாகிப பூமியில படுககபபோகினறனா ஹிமயமலைஅசைநதாலும, பூமிநூறுதுணுககானாலும், ஆகாயம நக்ஷததிரஙகளோடு விழுநதாலும எனவாாததை வீணாகாது. கிருஷ்ணையே! கடலவறறினாலும எனசொலவீணாகாது. ஓ! கிருஷ்ணையே! ஸததியமாக உனககுப் பிரதிஜஞைசெயகிறேன. கணணீரைஅடக்கு. சீககிரததில உனபதிகள பகைவர்களைக்கொனறு செல்வததைஅடைநதிருபபதைப் பாரக்கபபோகிறாய்' என்றார.

எண்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

பகவதயாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கோவிநதர் யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்கள் பின்தொடர ஸாத்யகியுடன் தேரேறி ஹஸ்தினாபுரத்துக்குப புறப்பட்டது.)

அபபொழுது, ஆஜுனன, 'ஓ! கேசவரே! நீர இபபொழுது கௌரவர்கள் எல்லாருககும சிறநதவரான நணபரும் இரணடு பக்கங்களுக்கும எநநாளும இஷ்டமான ஸமபநதியுமாயிருககிறீர். பாண்டவாகளால் திருதராஷ்டிரபுததிராகளுககு க்ஷேமமானது உணடு

பண்ணாதக்கது. ஸமர்த்தரான நீர் ஸமாதானத்தையே செய்ய வேண்டும். ஓ! புண்டரீகாக்ஷரே! பகைவர்களைக்கொலலுகிறவரே! நீர் இக்கிருஷ்ணை பொருட்டைகாரணனை தூதபாதனை (அடைந்து) பிரதாவான அர்த்தை தோக்கி ஸமாதானத்தினிமித்தம சொல்ல வேண்டியதைச்சொலலும். மூடனை அவன தாமாத்தங்களுடன கூடினதும மங்களகரமும கெடுதலிலலாததும ஹிதமுமாக உம மால சொலலப்பட்டதை ஏறுக்கைகாளளாவிடில தேயவத்தின வசத்தை அடைவான் எனறன.

ஸ்ரீபகவானனவர், 'தாமத்திலிருந்ததும விலக்காததும, நமக்கு ஹிதமும கௌரவாகளுக்கு கெடுதலிலாததுமா யிருபபதறகாகவே திருதராஷ்டிரராஜரை அடைபவிருமபி இதோ போகிறேன்' எனறார்.

பிறகு, சதருஞ்சயனமுடிவில பனிபினதொடக்கத்தில் செழிப்பான பயிர்களால இனிமைபாயிருக்கிற காலத்தில காத்திகை மாஸம ரேவதி நக்ஷத்திரத்தில இருளற்றை ஸூரியன்தெளிவாக உதித்தது மைத்திரமெனகிறமுகூர்த்தம வந்து ஸூரிய மிருதுவான காந்திபுடன கூடியிருக்கும்பொழுது, ஸமாத்தரும பலசாலிகளில் சிறந்தவருமான ஜனார்த்தனர் பிரஸித்தர்களான பிராமணர்களுடைய மங்களத்துக்குத்தக்கவைகளும புண்யமான சபதத்தையுடையவை களும ஸத்தியமுமான பிரியவசனங்களை, ரிஷிகளுடைய வசனங்களை இந்திரன கேட்பதுபோலக கேட்கிறவரும, பிறகு, ஸ்நானம்செய்த வரும சுத்தமானவரும அலங்கரிக்கப்பட்டவருமாகி, முறைபகலில் செய்யவேண்டியகர்மாவைச செய்துவிட்டு, ஸூரியனும அக்கினியை யும துதித்தார் ஜனார்த்தனரானவர், விருஷ்பர்வதத்தைப பின்பக்கத்தில தொடர்ந்து பிராமணர்களைநமஸ்கரித்து அக்கினியைப பிரதக்ஷிணம் செய்து எதிரில மங்களவஸ்துவைப்பார்த்துப பாண்டவருடைய அர்த்த வாதத்தையை நினைத்துக்கொண்டு, சினிகரப் [1]பேரனும உடலாரந்தி ருப்பவனுமான ஸாத்யகியை நோக்கி, 'ரதத்தில சங்கமும் சக்கரமும் கதையும்பாணம்பெட்டிகளும் சக்திகளுமாகிய எல்லா ஆயுதங்களையும வைக்கக்கடவாய. தாருகனும கர்ணனும சகுனியும துஷ்டபுத்தி யுள்ளவர்கள் பலமிலலாதவனுயிருந்தாலும பகைவனைப் பலவான் அலக்ஷ்யம்செய்யக்கூடாது' என்றார். பிறகு, சக்கரக்தாதரான கேசவருடைய முன்செல்லும பரிஜனங்கள் அர்த்தஅபிப்ராயத்தை அறிந்து ரதத்தைப்பூட்டச்செய்து புறப்பட்டார்கள். காலாக்கினி

[1] 'நப்தா' என்பதுமூலம்.

போல ஜவலிக்கின்றதும ஸூர்யசந்திராகள்போலப பிரகாசிககிறவட்டில்களாலும [1] அர்த்தசந்திரனகளாலும பூரணசந்திரனகளாலும மதஸிஹங்களாலும மிருகஙகளாலும பக்ஷிகளாலும பலவிதபுஷ்பஙகளாலும் அலஙகரிககப்பட்டதும எஙகும மணிகளாலும இரத்தினஙகளாலும விசித்திரமானதும நடுபபகலைபடைந்த ஸூர்யனுககுச சாமானமும பெரிதும அழகானதோற்றமுடையதும மணிமயமும ஸவாணமயமுமான பலவித அஙகஙகளையுடையதும நலலகொடியும நலலகொடிச்சீலையுமுடையதும நலலஸாதனஙகளுடையதும் நெருஙகமுடியாததும புலித்தோலால மறைககபபட்டதும பகைவரதுபுகழைபழிப்பதும யாதவாகளுககு ஸந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணுவதுமான அந்தத்தேரில குளிபபாட்டபபட்டவைகளும எலலாஸமபத்தும பொருந்தியவைகளுமான சைபயம ஸுகரீவம மேகபுஷ்பம வலாஹகமெனகிற குதிரைகளைப்பூட்டினாகள். மிககமுழககத்தையுடைய தேரானது வாஸுதேவருடையமகிமையை அதிகமாகவிருத்திசெயகிறதாகிக கருடத்துவஜத்துடனகூடிறறு. அவர், மேருவினகொடுமுடிககுநிகரும மேகத்துககும துந்துபிககுமசமமானமுழககத்தையுடையதும இஷ்டப்படி செலலுகினற விமானமபோனறதுமான அந்தத்தேரில ஏறினா. பிறகு, புருஷோத்தமரான அவர், ஸாதயகியை ஏறறிக்கொண்டு தேரினமுழககத்தினால பூமியையும ஆகாயத்தையும ஒலிககசசெய்துகொணடு புறபபட்டார். பிறகு, (அந்த) ஸமயமானது நொடிககுளளே மேகம விலகினதாகிவிட்டது. மஙகளமான காற்றுப் பின வீசிறறு, புழுதி தணிந்தது. வாஸுதேவருடைய பிரயாணத்தில மங்களத்துககுரியவைகளான மிருகஙகளும பக்ஷிகளும வலமாகசசுறறிககொணடு வரிசைவரிசையாகப பினசெலலுகிறவைகளாயின. [2] ஸாரஸஙகளும [3] சதபத்திரஙகளும அனனஙகளும மஙகளமான அர்த்தத்தைக கொடுககினற சபதஙகளுடன எஙகும அவரைப பினதொடாந்தன. மந்திரஙகளுடன கூடின ஆகுதிகளையுடைய மகாஹோமஙகளாலே ஹோமஞசெய்யபபட்ட அககினி வலமாகசசழலுமஜவாலையுடையதும புகையிலலாததுமாயிறறு. வஸிஷ்டா, வாமதேவா, பூரித்யுமனர், கயா, கரதா, சுகரா, நாரதா, வாலமீகா, மருத்தர், குசிகா, பருகு எனகிற தேவரிஷிகளும் பிரமமரிஷிகளும சோந்தவாகளாகி யாதவாகளுககு ஸுகத்தையளிபபவரும [4] இந்திரனுககுத தமயியுமான கிருஷ்ணரை வலமா

---

1 அர்த்தசந்திரனமுதலியன அவைபோனற சித்திரபபடஙகள.

2 குருகு, வெண்ணாரை. 3 கிளி, தச்சன்குருவி.

4 வாமனாவதாரம செயதவர் எனபது.

கச சூழ்ந்துகினார்கள். கண்ணபிரானனவா, இவ்விதம் மகாபாகியவானகளான ரிஷிகணஙகளாலும் பெரியோகளாலும் பூஜிகப்படடவராகிக கௌரவாகளுடையபிடைசஞ்சிதது புறபபடடார். தாமரைகணணரான அசுதா தேவகளுகு ஈஸ்காரமசெயதும பிராமணாகளை மகஷிகளசஙகஙளைச்சொலலசசெயதும ரதத்தியகியுடனபுறபபடடார் புறபபடடவரான அவருசு தகுருக்ஷேதிரதத்திரான யுதிஷ்டிரா, பினசெனரா. பிமசேனனும அருனனும மாதரினபுதிரராகளான பாண்டவாகளிருவரும பராகரமசாலிபான சேகிதானனும சேதிராஜனை திருஷ்டகேதுவும குருபதனும காசிராஜனும மகாரதனான சிகணடியும திருஷ்டதயுமனனும புதிரர்களோடும சேகயாகளோடும விராடனுடான சூரதிரிபாகள சூரதிரியஸ்ரேஷ்டரான பகவானகாரியததை ஸனகுஷாபபதமாகபபினதொடாநதாகள பிறகு, காநதிபுடைய தாமராஜான யுதிஷ்டிரா கோவிநதரின் பின சென்று அபிபாழது அரசகளின ஸம்பதநில இரதவாரததையைச சொலலலானா. குருதிபுதிரரான அவர், காமதினாலும பயதினாலும லோபதினாலும பொருளவிடிதததினாலும தியாயவிபரீதமாயுளளதை அனுசரிபாதவரும ஸதிரமான புதியையுடையவரும ஆசையறறவரும தாமதையறிநதவரும தையமுளளவரும எலலாப்பிராணிகளிலும அறிவாளரும எலலாப் பிராணிகளுகுமாபாவரும தேவகளுகுதேவரும ஸாதனரும எலலாகுணஙகளும பொருநதியவரும ஸ்ரீவத்ஸமெனகிற மறுவினால அடையாளம செயயபபடடவருமான கேசவரை ஆலிஙகனம செயதுகொண்டு, சொலலததொடஙகினா

எண்பதது மூன்றுவது அத்யாயம்.

பகவத்யாகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர், குந்தியை கூஷ்மம் விசாரித்துத் தம் நமஸ்காரத்தைத் தெரிவித்துத் தேறுதல்சொல்லும்படி கோவிநதரிடம்சொல்லியதும், வழியில் முனிவர் வந்து கௌரவ ஸபைக்குத் தாமும் வருவதாக அவரிடம் சொல்லிச் சென்றதும்.)

யுதிஷ்டிரா, 'ஓ! ஜனாதனரே! பகைவரை வாடடுபவரே! மாதவரே! அபிமனியும இளமைமுதல எங்களை வளாததவருமாய எப்பொழுதும உபவாஸதையும தவதையும இயலபாகவுடையவ

ளும க்ஷேமகார்யத்தில பற்றுள்ளவளும் தேவதைகள் அதிதிகள இவர்களுடைய பூஜைகளிலும குருக்களுடைய பணிவிடையிலும் பற்றுள்ளவளும அனபுள்ளவளும பிரியமானபுத்திரர்களை யுடையவளும துர்யோதனனிடமிருந்துண்டான பயத்திலிருந்தும, பெரிதான மிருத்தியுவின தொந்தரையிலிருந்தும தாண்டமுடியாத கடலிலிருந்தும தோணியைக காப்பதுபோல, எங்களைக்காத்தவளும எங்கள நிமித்தம எப்பொழுதும துக்கங்களை அனுபவித்தவளும துக்கத்திற்குப பாத்திரமல்லாதவளுமான எங்கள மாதாவிடம ஆரோகயத்தை வினவக்கடவீர புத்திரசோகத்தால வியாபிக்கப்பட்ட அவளை மிகவும தேற்றுவீராக. நீர பாண்டவர்களின பெயர்களைச சொல்லிக்கொண்டு நமஸ்கரித்துத தழுவக கடவீர. பகைவரை அடக்குபவரே! சூதுவாது இல்லாதவளும துக்கத்திற்குத தகாதவளுமான அவள விவாகமமுதல மாமனார்களுடைய (வீட்டில) துக்கங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு துக்கத்தையே அனுபவிக்கிறாள். ஓ! பகைவரை அடக்குபவரே! துக்கங்கள நீங்கக்கூடியதும, கிலேசத்தை அடைந்தவளான மாதாவுக்கு நான ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதுமான ஸமயம எப்பொழுதாவது ஏற்படுமா? ராஜயத்தை விட்டுச்செல்லுகின்ற நாங்கள பின ஓடிவருகின்றவளும எளிமையுற்றவளும் புத்திரர்களிடம ஆசையுள்ளவளும அழுகிறவளுமான அவளைத தள்ளிவிட்டுக் காடு சென்றோம. ஓ! பூஜிக்கப்பட்டவரே! கேசவரே! அவள துக்கங்களால நிச்சயம மரித்திருப்பாள, ஜீவித்திருக்கிறாளேயானால, புத்திரர்களுடைய அவவிதமான மனவருத்தங்களால மிகவும பீடையடைந்தவளான அவளைப் பூஜைசெய்யும.. ஓ! கிருஷ்ணரே! விபுவே! எனவசனத்தால அவளை நமஸ்கரிக்கவேண்டும. குருகுலத்திற்பிறந்தவரான திருதராஷ்டிரரையும் பிராயத்தினால மேலான அரசர்களையும என்வசனத்தால வணங்குவீராக. ஓ! ஜனார்த்தனரே! பீஷ்மரையும துரோணரையும கிருபரையும மஹாராஜரான பாஹ்லிகரையும அஶ்வத்தாமாவையும ஸோமத்தத்தனையும எல்லாப்பார்த்தர்களையும தனித்தனியாகப பிராயத்துக்குத தக்கபடியும ஸ்தானத்திற்குத்தக்கபடியும அடையக்கடவீர. ஓ! மதுஸூதனரே! பேரறிவாளரும கௌரவர்களுடைய மந்திரத்தனமையைத தரிக்கிறவரும ஆழமான புத்தியையுடையவரும மாமங்களை அறிந்தவருமான விதுரரையும தழுவும்' என்றார்.

யுதிஷ்டிரா அந்த அரசர்களின மத்தியில் கேசவரைநோக்கி இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, அவரால அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு

அவரைப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்து திரும்பினார் பீபதஸுவோ நடந்து கொண்டே நண்பரும் புருஷோத்தமரும் பகைவீராகளைக் கொல்லுகிறவரும் ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவருமான தாசார்ஹரை நோக்கி, 'ஓ! விபுவே! கோவிந்தரே! நீண்ட கைகளையுடையவரே! முன் ஆலோசனையினிறுதியில் எங்களுடைய பாதிராஜ்யத்தின் விஷயமாய் எல்லாஅரசாகளும் அறிய எது நடந்ததோ அதைத் தடையில்லாமல் உபசரித்தும் அவமதியாமலும் கொடுப்பானேயானால் (அப்பொழுது) எனக்குப்பிரியமுண்டாகும், பெரிதானபயத்திலிருந்தும் விடுபடுவார்கள் ஓ! ஜனார்த்தனரே! உபாயத்தை அறியாதவனான திருதராஷ்டிரபுத்திரன் இதற்கு மாறாகச் செய்வானானால் நிச்சயமாக க்ஷத்திரியர்களை நாசம்செய்வேன்' என்று சொன்னான் பாண்டவனான் தனஞ்சயன் இவ்விதம் சொல்லிய பொழுது, பாண்டவனான் பீமஸேனன் மிகச் சந்தோஷித்தான், கோபத்தின்வசப்பட்டு அடிக்கடி ஆடினான் குந்தீபுத்திரனான் அவன் தனஞ்சயனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மிக்கஸந்தோஷத்தால் காவமடைந்தமனமுடையவனும் சலிக்கிறவனுமாகி மிகஆரவாரித்தான் அவனுடைய அந்தமுழக்கத்தைக்கேட்டு வில்லாளிகள் மிக நடுங்கினார்கள். எல்லாவாகனங்களும் மலமூத்திரங்களை விட்டன. அவ்விடத்தில் கேசவரிடம் இவ்வாறு சொல்லி நிச்சயத்தையும் அவ்விதமே சொல்லிவிட்டு, ஜனார்த்தனரான அவரைத் தழுவிக்கொண்டு அநுமதிபெற்றுத் திரும்பினான் அந்தஎல்லாஅரசாகளும் திரும்பினபொழுது, சைப்யம் ஸுகரீவம் ஈனகிற வாகனங்களையுடையவரான ஜனார்த்தனர் ஸந்தோஷத்தையடைந்து வேகமாகச் சென்றார். வாஸுதேவருடைய அந்தக்குதிரைகள் தாருகனால் ஓட்டப்பெற்று ஆகாயத்தைவிழுங்குவன்போலவும் மார்க்கத்தைக் குடிப்பன்போலவும் சென்றன.

பிறகு, மிக்க புஜபலமுள்ளகேசவர் பிராமமணஜாதிக்குரிய ஒளியினால் விளங்குகிறவர்களும் வழியின் இருபக்கத்திலுமிருப்பவர்களுமானரிஷிகளை வழியில் பார்த்தார் அந்த ஜனார்த்தனர் ரதத்திலிருந்துமவேகமாகஇறங்கி உண்மையான நடையையுடையவர்களான எல்லாமுனிவர்களையும் வணங்கிப் பூஜித்து உரைக்கலானார். 'உலகங்களில் க்ஷேமமா? தாமமானது நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாயிருக்கிறதா? மூன்றுவாணங்களும் பிராமமணர்களுடைய கட்டளையில் இருக்கின்றனவா? பிதிருக்களதேவதைகள் அதிதிகளுடையபூஜையானது நன்குசெய்யப்பட்டுவருகிறதா?' (என்றுவினவி,) அவர்களுக்கு

அந்தப்பூஜையைச்செய்துவிட்டுச் சொல்லலானார். 'ஓ! பூஜ்யர்களே! நீங்கள் எவ்விடத்தில் ஸித்திபெற்றவர்கள்? இவ்விடத்தில் உங்களுடைய[1] எல்லை எது? பகவானகளான உங்களுடைய காரியம் என்ன? உங்களுக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்? எந்தப்பிரயோஜனத்திற்காகப் பகவானகளான நீங்கள் பூதலத்தை அடைந்தீர்கள்?' என்றார். இவ்விதம் கேசவரால் கேட்கப்பட்டவர்களும் கடுமையான விரதத்தையுடையவர்களும் அதஸ்ஸிரஸ், ஸாப்பமாலீ, மகரிஷியான தேவலா, அர்வாவஸு, ஸுஜானு, மைத்திரேயா, சனகா, பலி, பகா, தாலப்யா, ஸ்தூலகிரஸ், கிருஷ்ணத்வைபாயனா, ஆபோத்தௌம்யா, தௌம்யா, ஆணிமாண்டவ்யா, கௌசிகா, தாமோஷ்ணீஷா, தரிஷவணா, பாணாதா, கடஜானுகா, மௌஞ்சாயனா, வாயுபக்ஷா, பாராசாயா, சாலிகா, சீலவான, அசனி, தாதா, சூனயபாலா, அகருதவரணா, ஶவேதகேது, கஹோளா, மிக்க தவத்தையுடைய (பரசு) ராமா, நாரதா முதலான வர்களுமான எல்லாமுனிவர்களும் கேசவரைக்குறித்துச் சந்தோஷித்தனர். தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் பதியான இந்திரனுக்கு நண்பரான பரசுராமா, மதுஸூதனரான கோவிந்தரைநெருங்கித் தழுவிக்கொண்டு சொல்லலானார்: 'ஓ! தாசார்ஹரே! பெரியஅறிவுள்ளவரே! புண்யத்தைச்செய்தவர்களான தேவரிஷிகளும் மிக்க கேள்வியறிவையுடைய பிராமணர்களும் தவசிகளான ராஜரிஷிகளும் (உம்மைப்) பூஜிக்கின்றனர். பழமையான தேவாஸுரர்களின் கூட்டத்தைப்பார்த்தவர்களான அவர்கள், எங்குமிருந்து (வந்து) சோந்ததும் பூமியிலுள்ளதுமான க்ஷத்திரியஜாதியையும் ஸபையை அடைந்த அரசர்களையும் ஸத்தியமும் ஜனார்த்தனருமான உம்மையும் பார்க்க விரும்புகின்றனர். ஓ! கேசவரே! பெரியதும் பார்க்கவேண்டியதுமான இந்தக்கூட்டத்தைப்பார்க்க விரும்புகின்றோம். ஓ! மாதவரே! பகைவரைவாட்டுகிறவரே! அரசர்களுடைய மத்தியில் கௌரவர்களிடத்தில் உம்மால் சொல்லப்பட்டவைகளும் தாமாரத்தங்களுடன் கூடினவைகளுமான வார்த்தைகளைக் கேட்கவிரும்புகின்றோம். ஓ! மாதவரே! இன்பமாக உம்மால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகளையும் கௌரவர்களுடையமறுமொழிகளையும் கேட்கவிரும்புகின்றோம். ஓ! யாதவஸ்ரேஷ்டரே! பீஷ்மாதுரோணாமுதலியவர்களும் மிக்கமதியையுடையவிதுரரும் நீருமே ஸபையில் வரப்போகின்றீர்கள். ஓ! கோவிந்தரே! மாதவரே! ஸத்தியமும் ஹிதமும் திவ்யமுமான உம்முடைய வார்த்தைகளையும் அவர்களுடைய வார்த்தைகளையும் கேட்கவிரும்பு

1 நீங்கள் போகவேண்டிய எல்லை என்பது கருத்து.

கின்றோம். ஓ! மஹாபாஹுவே! அனுமதி கேட்கிறோம். நாங்கள மறுபடியும பாாப்போம. ஓ! வீரரே! நிாவிககினமாகப்போம். ஸபையைஅடைநதவரும திவவியமான ஆஸனததிலிருபபவரும் பலபராக கிரமததுடன கூடினவருமான உமமைப் பாாப்போம' என்றார். ஓ! அரசரே! பகைவரைவாடடுபவரே! புறபபட்டவரும புஜபல முளளவருமான தேவகிபுததிரரைப பகைவீரர்களைககொலலுகிறவாகளும ஆயுதபாணிகளுமான பததுமகாரதாகளும ஆயிரம்காலாடகளும ஆயிரமகுதிரைவீராகளும விஸ்தாரமான உணவுப்பொருளகளும நூறறுககணககாகச சிறநதவாகளான வேலைககாரர்களும பின் தொடர்நதாாகள' எனறார.

எணபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கோவிநதர் போம்பொழுது கௌரவர்களின் தோல்வியைக் குறிக்கும் துர்நிமித்தங்களும் கோவிநதருக்கு வெற்றியைக்குறிக்கும் நன்னிமித்தங்களும் உண்டானதும், கோவிந்தர் விருகஸ்தலம்சென்று பிராம்மணரால் உபசரிக்கப்பெற்று அவர்களை உண்பித்துத் தாமும் உண்டு அங்கே இரவில் தங்கியதும்)

ஜனமேஜயர், "தாசார்ஹகுலததில் பிறநதவரும் மகாதமாவுமான மதுஸூதனா எவவிதம புறப்பட்டாா? மிக்கபராககிரமததையுடைய அவா போகுமபோது எனனசகுனங்கள உணடாயின?" எனறு கேடடாா.

வைசமபாயனர்," மகாதமாவான அவருடைய பிரயாணததில எநத நிமிததஙகள் ஏற்பட்டனவோ [1] தேவஸமபநதமுளளவைகளும் [2] உதபாதததாலுண்டானவைகளுமான அவையெல்லாவற்றையும எனனிடம கேளும. மேகமிலலாமலிருக்கையில மினனலுடன இடியின சபதமானது உணடாயிறறு. அதனை அடுதது மேகமிலலாமலே [3] பாஜனயன் அதிகமாகவாஷிததான. கிழக்கே செனற ஸிநதுமுதலான ஏழுநதிகள மேறகு நோக்கிச சென்றன. எல்லாததிக்குககளும விபரீதமாகத தோனறின. ஒனறும அறியப்படவில்லை. அரசரே! அககினிகள் நனறாக ஜவலித்தன. பூமி சலிததது. நூற்றுக்

---

1 நலலசகுனஙகள. 2 அபசகுனஙகள.

3 துரோணபர்வம் 590-ம் பக்கம் குறிப்பிறகாணக.

கணக்கான சிணறுகளும் குடங்களும் ஜலத்தை வழியவிட்டன இந்த உலகமெல்லாம் இருளால் நிரம்பியது மாயிற்று. அரசரே! புழுதியினால் திக்குக்களும் மூலைத்திசைகளும் அறியப்படவில்லை. ஆகாயத்தில் பெரிதான சபதமுண்டாயிற்று [1] சரீரம் காணப்படவில்லை. அரசரே! அது எல்லாத் தேசங்களிலும் ஆச்சரியம்போல ஆயிற்று. தென்மேற்கிலுண்டானதும் கடுமையானதும் இடியின் சபதம் போன்ற சபத்ததையுடையதுமான காற்றானது ஹஸ்தினாபட்டணத்தைப் பேதித்தது, மரங்களைக் கூட்டம் கூட்டமாக ஒடித்தது. பாரதரே! வாஷ்ணேயா எந்த எந்த மார்க்கத்தில் சென்றாரோ அங்கங்கே ஸுகமான காற்று உண்டாயிற்று. எல்லாம் சுபகரமாகவே இருந்தன. மலர்மாரி பெய்தது. தாமரைமலர்கள் அதிகமாகச் சொரிந்தன வழியானது மேடுபள்ளமில்லாமலும் துன்பமில்லாமலும் நாணலும் முள்ளுகளுமில்லாமலுமிருந்தது தனங்களையளிக்கின்ற அவர் அங்கங்கே பிராம்மணர்களாலே ஆயிரக்கணக்காகச் சொற்களால் துதிக்கப்பெற்று மதுபாக்கங்களாலும் தனங்களாலும் உபசரிக்கப்பட்டார். மாதர்கள் மகாதமாவும் எல்லாப்பிராணிகளுடைய உள்ளத்திலும் பற்றுள்ளவருமான அவரை மார்க்கத்தில் அடைந்து வனத்திலுண்டானவைகளும் நல்லவாஸனையுள்ளவைகளுமான புஷ்பங்களாலே இறைத்தார்கள் பரதஸ்ரேஷ்டரே! அவர் அழகுள்ளதும் எல்லாப்பயிர்களும் நிரம்பியதும் ஸுகமானதும் சிறந்த தாமங்களுடன் கூடினதுமான சாலிபவனமென்கிற கிராமத்தை அடைந்தார். அவர், பலப்சுக்களையுடையவைகளும் அழகு பொருந்தியவைகளும் மனத்திற்கு இன்பத்தைச் செய்பவைகளுமான கிராமங்களையும் பட்டணங்களையும் பலவித ராஜ்யங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு சென்றார். பிறகு, உப்பலாவயத்திலிருந்தும் எந்நாளும் ஸந்தோஷத்தையடைந்தவர்களும் நல்ல மனத்தையுடையவர்களும் பரதவம்சத்தரசர்களால் காக்கப்பட்டவர்களும் பரராஜ்யங்களுக்குப் பயப்படாதவர்களும் துன்பங்களை அறியாதவர்களும் நகர வாஸிகளுமான ஜனங்கள் [2] விஷ்வக்ஸேனரான பகவானைப் பார்க்கும் விருப்பத்தால் கூட்டமாக வழியில் வந்து நின்றார்கள். அவர்களெல்லாருமோ, ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினிபோல வருகின்றவரும் பூஜைக்குரியவரும் (தங்கள்) தேசத்திற்கு அதிதியும் ஸமீபமவந்தவருமான பிரபுவைப் பூஜித்தார்கள். பகைவீரர்களைக் கொல்லுகிறவரும் மதுஸூதனருமான கேசவர் விருகஸ்தலத்தையடைந்து, ஸூர்யகிரணங்கள்

1 வேறுபாடம். 2 நாற்புறமும் சேனையால் சூழப்பட்டவர்.

சிதறி ஆசாபமசிவநதபிறகு, கூடவநதவாகளெலலாரையும நோககி, 'நாம யுதிஷ்டிரருடைய காரயததிறகாக இவவிடததில வஸிப்போம' எனறு சொனனார அவருடைய அநதககருததை அறிநது (அநத) மனிதாகள க்ஷணகாலததில விடுதியை அமைததுச சுவை புளள அனனபானஙகளை ஸித்தம செயதாகள. பகவானும, ரதததிலிருநதும இறஙகி விதிபபடி சுததிபைச செயதுகொண்டு தேரை அவிழககுமபடி கட்டளையிட்டு ஸநதியாவநதனம செயதார். தாருகனும குதிரைகளை அவிழததுவிடடுச சாஸதிரபபடி அவைகளுககுத தெபபபு முதலான பணிகளைசசெயது பூட்டுவாமுதலிய எலலாவறறையும அவிழததான. அவிழதது, அநதககுதிரைகளைப புரளவிடடான அரசரே' அநதககிராமததிலுளள பிரதானாகளும பூஜயாகளும நலல குலததிலுணடானவாகளும (அகார்யததில) லஜஜையுளளவாகளும பிராமமண விருததியை அடுததிருப்பவாகளுமான பிராமமணாகள மகாதமாவும பகைவாகளைச சிக்ஷிபபவருமான ஹருஷீகேசரை அடைநது நியாயபபடி ஆசீரவாதமஙகளததுடன பூஜையைச செயதாகள. அவாகள எலலா உலகஙகளிலும பூஜிககபபடடவரான தாஸாஹரைப பூஜிததுவிடடு, மகாதமாவான அவாபொருடடுக குணஙகள பொருநதிய வீடுகளைத தெரிவிததாகள. பிரபுவானவா அவாகளை நோககி, 'திருபதி' யெனறு சொலலிவிடடுத தகுதிபபடி பூஜிதது அவாகளுடைய கிருகஙகளில பிரவேசிதது மறுபடியும அவாகளுடன வெளியில வநதார. கேசவரானவர் அவ்விடததில பிராமமணாகளை மிகவும திருப்தியாகப போஜனம செயவிதது (தாமும) போஜனமசெயது அவாகளெலலாருடனும் அநதராததிரி ஸுகமாக வஸிததார.

எண்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோவிநதர்வரவையறிநத திருதராஷடிரனகட்டளையால் துரியோதனன் கோவிநதரை உபசரிப்பதற்காக வழியில் ஸபைகளை அமைத்ததும், அவர் அவற்றைப் பாராமலே சென்றதும்)

அபபொழுது, திருதராஷ்டிரன் தூதாகளாலே மதுஸூதனர் வருவதாக அறிநது பெரியபுஜஙகளையுடையவரான பீஷமரையும

துரோணரையும ஸஞசயனையும மகாபுததிமானான விதுரரையும் [1] பூஜிததுச சொனனான் மநதிரிகளுடன்கூடின துரியோதனனை யும நோககி மயிரசிலிரப்புடன இநத வாரததையைச சொல்ல லானான். 'குருநநதன! நூதனமாகப பெரிதான ஆசசரியமா னது கேட்கபபடுகிறது. வீடுகள தோறும் மாதாகளும சிறுவா களும முதியவாகளும சொலலுகினறனா. சிலா புகழநது சொல் லுகினறனா. வநதவாகளான சிலா அபபடியே சொலலுகின்றனா. நாற்சநதிகளிலும ஸபைகளிலும வெவவேறானபேசசுககள நடக கினறன. பராககிரமததோடுகூடிய வாஸுதேவா பாணடவாகள நிமிததம வரபபோகிறார். அநத மதுஸூதனா, எலலாவிதத தாலும நமககு மதிககததககவரும பூஜிககததககவரு மானவா. உலகததின இருபபு அவரிடமனறோ இருககிறது? அவா பிராணி களுககு ஈஸுவரரலலரோ? தைாயமும வீாயமும புததியும காநதியும அநத மாதவரிடததில இருககினறன. நராகளில சிறநத வரான அவா பூஜிககபபடவேணடும. அதுவன்றோ ஸநாதனமான தர்மம. அவா பூஜிககபபட்டால ஸுகததையளிபபவராவா, பூஜிக கபபடாத விஷயததில அஸுகததை அளிபபவராவா பகைவரை அடககுகிறவரான அவா உபசாரஙகளால ஸநதோஷிபபாரானால அவரிடமிருநதும எலலா அரசாகளுமிருககையில எலலா இஷ்டஙகளை யும அடைவோம. பகைவரை வாடடுபவனே! அவருடைய பூஜையி னிமிததம இபபொழுதே ஏறபாடுசெய். மாாக்கததில அநுபவிககத தக்க எலலாப் பொருளகளுடனுஙகூடின ஸபைகளசெய்யபபடடடும. பெரிய கைகளையுடையவனே! காநதாரியின புததிரா! அவருககு உனனிடம் அனபுணடாகுமபடி செய. பீஷ்மரே! எபபடி நினைககி றீர்?' எனறான்.

அப்பொழுது, பீஷ்மா முதலான எலலாரும அரசனான திருதராஷ்டிரனை நோககி, அவனுடைய அநத வார்ததையைக கொண்டாடி 'சிறநதது' எனறு சொனனாகள. அபபோது, துாயோ தனராஜன அவாகளுடைய ஸமமததை அறிநது ஸபைகளுககுரிய ரமணீயமான இடஙகளைக குறிபபிடததொடஙகினான. பிறகு, ரமணீயமான இடஙகளதோறும வெவவேறாக ஸகலரதனங்களாலும நிறைககப்படட அநேகம ஸபைகளைச செயதாாகள பிறகு, அரசன

[1] பீஷமதரோணாகளுக்கு நமஸகாரம முதலியன பூஜை; ஸஞசய விதுரர்களுக்குப் புகழ்சசி பூஜை.

(அந்த ஸபைகளில்) விசித்ரமானவைகளும் பலவித குணங்களுள்ளவைகளுமான ஆஸனங்களையும் ஸ்திரீகளையும் சந்தனங்களையும் ஆபரணங்களையும் மெல்லிய வஸ்திரங்களையும் குணமுள்ளவைகளும் பலவிதமானவைகளும் உண்ணத்தக்கவைகளுமான அன்னபானங்களையும் நல்லவாஸனையுள்ளமாலைகளையும் அமைத்தான். குருவம்சத்தரசனானவன் சிறப்பாக விருகஸ்தலமென்கிற கிராமத்தில் வாஸத்திற்காகப் பலரத்னங்களுள்ளதும் மனத்தை மகிழ்விப்பதுமான ஸபையைச் செய்தான். தேவர்களுக்கேற்றவையும் மானிடசக்தியை மிஞ்சியவையுமான இவையெல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டுத் துர்யோதனராஜன் திருதராஷ்டிரனிடம் தெரிவித்தான். தாஸாஹரான கேசவா அந்த எல்லா ஸபைகளையும் பலவிதமான ரத்னங்களையும் (கண்ணாலகூட) பாராமலே கௌரவர்களுடைய அந்த வீட்டண்டை சென்றார்.

எண்பத்தாறாவது அதயாயம்

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோவிந்தரின் வரவு கேட்டு மகிழ்ந்த திருதராஷ்டிரன் அவருக்குத் தேர் யானைமுதலியன கொடுப்பதாக விதுரரிடம் சொல்லியது.)

திருதராஷ்டிரன், 'விதுரா! ஜனாத்தனா உபபலாவ்யத்திலிருந்தும் இவ்விடம் அருகில் வந்துவிட்டார் விருகஸ்தலத்தில் வஸிக்கிறார் அவர் காலையில் இவ்விடம் வருகிறார் ஜனாத்தனரானவர் ஆஹுகர்களுக்கு அதிபதியும் ஸாதவதர்களெல்லாரிலும் சிறந்தவரும் பெரியமனத்தையுடையவரும்பெரியபுத்தியுடையவருமாயிருப்பவர். மாதவரானவர் செழிப்பான விருஷ்ணிராஜ்யத்தை வகிக்கிறவரும் ரக்ஷிக்கிறவருமானவர். பகவானான அவர் மூன்று உலகங்களுக்கும் பிரபிதாமஹா ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ருத்திரர்களும் பிருகஸ்பதியினுடைய புத்தியை அடுத்திருப்பதுபோல நல்ல மனத்தையுடைய விருஷ்ணிகளும் அந்தகர்களும் எவருடைய புத்தியை அடுத்திருக்கின்றனரோ மகாத்மாவான அந்த மாதவருக்கு உன்னுடைய முன்னிலையில் பூஜையை நடத்தப் போகின்றேன் தாமத்தையுணர்ந்தவனே! அதனை நான் சொல்லுகிறேன்; கேள் ஒரே நிறமுள்ளவைகளும் நன்றாக அமைக்கப்பட்ட (கடிவாளம் முதலிய) ஸாதனங்க

ளுளளவைகளும பாஹலிகதேசத்தில பிறந்தவைகளுமான நந்நா னகு சிறந்த குதிரைகள கட்டிய பொனமயமான பதினாறு தோ களை அவருககுக கொடுககபபோகிறேன். கௌரவ! எந்நாளும மதங் கொணடவைகளும சலபபைககால்போனற தந்தங்களுளளவைகளும (கொமபால) இடிககினறவைகளும ஒவவொனறும எடடுமாவுததா களையுடையவைகளுமான எடடு யானைகளைக கொடுககபபோகின றேன. பரஸவிககாதவாகளும சுபமானவாகளும பொனபோனற ஒளியையுடையவாகளுமான நூறு வேலைககாரிகளையும அவவளவு வேலைககாராகளையும கொடுககபபோகினறேன. ஸுகமான ஸ்பாச முளளவையும மலையரசாசளால காணிககையாகக கொடுககபபடடவை யுமான பதினெணணாயிரம ஆட்புகைமபளததையும அவருககுக கொடுபபேன. சினதேசததிலுணடான தோலகள ஆயிரமிருககின றன. (அவைகளில), கேசவா எவவளவுககுத தகுதியுளளவரோ அவ வளவு அவருககுககொடுககப போகினறேன. நலல ஒளியுளளதும் களஙகமறறதுமான இந்தமணியானது பகலிலும இரவிலும பிரகாசிக கினறது. இதனையும அவருககுக கொடுககப போகிறேன. அதறகுக கேசவா தககவரலலரோ? கோவேறுகழுதைகள பூடடின வாகன மானது, ஒரு பகலில பதினானகுயோசனை ஓடுகினறது. அதனை யும நான அவருககுக கொடுககப போகிறேன. அவருககு அளிக கபபடட வாகனஙகளெவவளவோ அவறறைச சோந்த ஆடகள எவ வளவோ அவறறிறகு எடடுமடஙகான ஆகாரததையும அவருக்கு நான எபபொழுதும கொடுபபேன. தூயோதனனைததவிர எனனு டையஎலலாபபுததிராகளும பௌததிராகளும நனறாக அலஙகரிககப பட்டவாகளாக மெருகிடபபடட தோகளுடன தாசாஹரை எதிர கொளளப்போகினறனா நனறாக அலஙகரிககப்படடவாகளும கல் யாண குணமுடையவாகளுமான சிறந்த வேசிகள ஆயிரககணக்காக மகாபாககியவானான கேசவரை நடநதே எதிரகொளளப போகின றனா. நகரததிலிருந்து ஜனாததனரைப பாரபபதறகுப் போகிற கலயாணிகளான கனனிகைகள அனைவரும மூடிககொள்ளாதவர் களாக எதிரகொளளபபோகினறனா மகளிர ஆடவாகள சிறுவர்களு டன, நகரமானது, மகாதமாவான மதுஸூதனரை, ஜனஙகள ஸூர யனைப பாரப்பது போலப பாரக்கட்டும எலலாததிககுககளிலும பெரிய கொடிமரஙகளும கொடிசசீலைகளும் கடடபபடடடும. அவர் வருகிற மாரககமானது ஜலமவிடடு நனைததுப புழுதியிலலாமல்செய

யப்படட்டும். [1] துசாஸனனுடைய மரணமானது துரியோதனனுடைய மரணமைபைகாடிடிலும் சிறந்தது. அது, இபபொழுது, சிகிரமாக நனகு சாதிதபணணபபடடதும அலலவகரிகபபடடது மாகச செபபபபடடிட அதறகு, அதறான உருவமுடைய மேலமாடிகளால விளஙகுகிறதும மகனமும ரமணிபமும [2] எலலா ருதுகளிலும முடையதும மிகபபெரிய செலவஙகளுளளதுமாயிருக கிறது. இநத வீடடிலும எனனுடைய வீடடிலும துரியோதன னுடைய வீடடிலும எலலா ரதினஙகளுமிருகினறன வாஸு தேவர் ஸ்து எதறகுத தகுகவராகிறாரோ அதை அதை ஸமஸ்த மிலலாமல கொடுககவேணடும்' எனறு கூறினான

எண்பததேழாவது அதயாயம்

பகவத்யாகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன் கோவிநதருக்குத் தேர்முதலியன கொடுப்ப தாகச்சொன்னது வந்சித்தற் கென்றும், ஸாமழதலிய உபாயங்களுக்கு அவர் வசப்படாரென்றும், அவர் விரும்பியதைச் செய்து அவரைக்களவிக்க வேண்டுமென்றும் விதுரர் சொல்லியது)

விதுரர், 'ஓ! அரசரே! மூன்று உலகததிறகும வெகுமானிகக படடவரும மிகளாதுவமாயிருககிறீர பாரதரே! உலகததிறகுப் பூஜிக்கப்படடவரும ஸமமதிக்கபபடடவருமாயிருககிறீர. இவவிதம் நடநதிருககுமபோது முதுமைபபருவததிலிருநதுகொணடு நீர் இவ விதம சொனனீராகையால, சாஸ்திரததிலுலோ கல்ல உளளததி லுலோ மிகவும உறுதியுளளகிழவரே ஆகிறீர. அரசரே! சகுநி ரினிடததில்கலிபோலவும ஸாயனிடததில ஓளிபோலவும ஸமுத திரததில பெரிய அலைபோலவும உமமிடததில தாமம இருகக்ற தெனறு நிசயிததிருகினறனர. ஓ! அரசரே! உமமுடைய குண ஸமூகஙகளாலே உலகமானது எபபொழுதும ஸகதோஷததை அடைநததாயிருகிறது. பாதுகளுடனகூடிக குணஙகளோகூடிப்

---

1 துசாஸனன பெரிய குறறவாளியாதலால் அவனிடம பகவானுக்கு வருததம விலக வேண்டுமெனபது அவனுடைய கபடமான கருதது.

2 'எலலாருதுகளிலும் உணடாகும மலாகளும கனிகளும் எப் பொழுதுமிருகின்றன' என்றுகருதது.

பதில எங்களுடைய முயற்சியைச் செய்யும். அச்சமே! ருஜுத்தனமையை அடையும் அற்பத்தனமையால், மிகவும்பிரியமான புத்திரர்களையும்பௌத்திரர்களையும் நண்பர்களையும் மிகுதியாக நாசமடையச்செய்யாதீர். அரசரே! அத்திபானகிருஷ்ணருக்கு நீர் மிகுதியாகக் கொடுக்க விரும்புகிறதையும் மற்றதையும் பூமியையும் அதற்குரியதற்கு அடைபத்தக்கவரே ஆகிறார் ஆனால், நீர் அவருக்குத் தாமதத்தை உத்தேசித்தீரோ அல்லது அவருடைய பிரியத்தினிமித்தமோ இதைக் கொடுக்க விரும்புகிறீரில்லை. 1 ஸத்தியத்துடன் எனக்கு தொடுகிறேன். இந்த அதிக்ஷிணபானது உண்மையாகவே இந்திரஜாலம். இது வஞ்சனை அரசரே! வெளிக்காரியத்திலுள்ள மறைக்கப்பட்ட உமது அபிப்பிராயத்தை நான் அறிகிறேன் அரசரே! ஐந்து பாண்டவர்களும் சிறியவைகளான ஐந்து கிராமங்களையே அடைய விரும்புகின்றனர். அவர்களுக்கு அவைகளைக் கொடுக்க விரும்புகிறீரில்லை ஆகையால், ஸமாதானத்தைச் செய்யமாட்டீர். பொருளிலேயே மகாபாகுவான கிருஷ்ணரை நீர் அபகரிக்க விரும்புகிறீர். இந்த உபாயத்திலேயே பாண்டவர்களிடமிருந்து (அவரைப) பிரிக்கவும் விரும்புகிறீர். அவர் தனத்திலும் முயற்சியிலும் வசைமொழியிலும் ஆஜ்ஞையிலிருந்து விலகாதவர் என்று நீர் அறிந்தும் இதை உமக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன் 2 கிருஷ்ணருடைய பெருமையை அவன் அறிவான். அவனுடைய பலமான பக்தியை இவரும்அறிவார். ஆகையால், உயிருக்குச்சமமான தனஞ்சயனிடத்தில் வன்மையில்லை என்று நினைக்கிறேன் 'ஜனார்த்தனரான ஜலங்களால் பூர்ணமாயிருக்கிற குமுதத்தைக் கடிந்தும் 3 வேர்களும் பாதபரிஷ்காரத்தைக் காடிந்தும் 4 வேர்களும் குசலபிரஸ்னத்தைக் காடிந்தும் 5 வேர்களுமான வற்றைப் பாக்கவே மாட்டார். அரசரே! பூஜைக்குத்தக்கவரும் மகாத்மாவுமான அவருக்கு எது பிரியமான ஆதித்தியமோ அது அவருக்குச் செய்யப்படட்டும். இந்த ஜனார்த்தனர் பூஜைக்குத்தக்கவரல்லரோ? அரசரே! கேசவர் எந்தப் பொருளுக்காக நன்மையை விரும்பிக் குருதேசத்தைநோக்கி வருகி

---

1 'மாபில் கையைவைத்துப் பிரமாணம் செய்கிறேன்' என்பது கருத்து.

2 'கிருஷ்ணனுடைய பெருமையையும்அறிவேன்; அவரிடம்ஆஜ்ஞனுக்குண்டான உறுதியான பக்தியையும் அறிவேன்' என்றும் கொள்ளலாம்.

3 நிரயம். 4 அனாமயம். 5 ஸுதோத்தாதி.

ரூரோ அதையே இவருக்கு உதவக்கடவீர. ஓ! ராஜஶ்ரேஷ்டரே! தாசாதுரானவா உமகசும துரியோதனனுகசும பாண்டவாகளுக் கும ஸமாதானததைவிரும்புகிறா அவருடைய அநத வார்ததையைச் செயயும. `அரசரே! ீர பிதாவாயிருககிறீர, அவாகள புததிரர்கள். ீர முதிபவா; அவாகள குழநதைகள. அவாகளிடம பிதாவைப் போலிரும, அவர்களோ புததிராகளபோலிருககினறனா' எனறார.

எண்பததெட்டாவது அத்யாயம்

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் கோவிநதர் வகப்படுத்தமுடியாதவராகையால் அவருக்குப் பொருள்கொடுக்கவேண்டாமென்றதும், பீஷ்மர் கோவிநதர் அவமதிக்கமுடியாதவரென்று அவர் சொல்லியதைச்செய்யச் சொல்லியதும், துரியோதனன் கோவிந்தரைக்கட்ட உபாயம்கேட்டதும், திருதராஷ்டிரன் துரியோ தனனை நிநதித்ததும், பீஷ்மர் துரியோ தனனை நிநதித்து ஸபையினின் றும் சென்றதும்)

துரியோதனன் சொலலுகினறான: 'அசசுதரான கிருஷ்ணர் விஷயததில விதுராசொனனதெலலாம உணமையே. பார்ததர் களிலகுறிதது அன்புள்ளவராயிருபபதால் ஜனார்த்தனா (நமமிடம்) சோகமுடியாதவரலலரோ? ராஜஶ்ரேஷ்டரே! ஜனாததனர் விஷயத தில் பூஜைசெய்து பலவிதமாக (நாம) கொடுக்கவேண்டியபொருளை (இநநிலைமையில) ஒருபொழுதும கொடுக்ககூடாது. எனென்றால், தேசமும காலமும அநதபபடி ஒததனவாயிலலை. கேசவர் தகுதி யுளளவரல்லரென்பதிலலை. அரசரே! (ஆனாலும), கிருஷ்ணரான வா, 'பயததினாலே என்னைப பூஜிக்கிறான்' எனறு நினைபபரா. அர சரே! (மேலும), கூததிரியனுக்கு எநதககாரியததில் அவமானம் வருமோ அநதககாரியததை விதவானாயிருககும் அவன செய்யக் கூடாதென்பது எனனுடைய உறுதியான எணணம. உலகததில் விசாலமான கணகளையுடைய அநதகவிருஷ்ணரோ மூவுலகங்களுக் குமே எலலாவிதததாலும மிகவும பூஜபரெனறு எனகுததெரியும. ஓ! பிரபுவே! அவருககோ கொடுக்கததகாதது இராது. கார்யததி னுடையபோக்கு அபபடிபபடடது. நன்குதொடங்கபபட்ட போரா னது போர் நடவாமல் ஒழிவடையாதன்றோ?' என்றான.

கௌரவர்களுககுப் பிதாமஹரான பீஷ்மா, அவனுடைய அநத வாாததையைககேட்டு விசிதரவீரயன்புததிரனான அரசனை நோக்கி இநதவாாததையைச சொலலத தொடஙகினா. 'ஜனாத தனரானவர் பூஜிககபபடாதவரானாலும கோபததை அடையாா. கேசவரானவா அவமதிககபபடடாலும அவமானமசெயதவாகளை அவமதியாா. அவரை அவமதிபபதுஇயலாது. அவா அவமதிக கபபடததககவரலலரனறோ? ஓ! புஜபலமுளளவனே! எநதககாரிய மானது (அவா) மனததினால செய்யககூடியதாயிருப்பதை அடைந ததோ அது ஒருவனாலும எல்லாஉபாயஙகளாலும மாறறுவதறகு முடியாதது. வாஸுதேவரை நிமிததமாககொணடு, பாணடவர்க ளோடு ஸமாதானததைசசெய்து, பெரியகைகளையுடைய அவா சொல்லுவதைச சஙகையில்லாமல செய்யவேணடும. தாமாதமாவான ஜனாததனர் தர்மததைவிடடு விலகாமலும அாததததினினறும வில காமலும உறுதியாகவும சொலலபபோகிறா அவரிடததில நீ பநதுக களுடன பிரியமான வாாததைகளைசசொலலவேணடும்' எனறா.

தூயோதனன், 'ஓ! அரசரே! பிதாமஹரே! நான் முழுச செல்வததையும அனுபவிககவலலவனாயிருபபதால உயிருளளவரை யில அவாகளுடன சோநது இதை அனுபவியேன. எனனால் உறுதிசெயயபபடட இநதப பெரியகாரியததையோ கேளும். பாண டவர்களுககு முகயமான கதியாயிருககிறஜனாததனரைக கடடப போகிறேன. அவா கட்டுபபடடால விருஷணிகளும பூமியும பாண டவர்களும எனக்கு வசமாகிவிடுவாாகள. அநதக்கோவிநதரும காலை யில இஙகே வருவாா. இநதவிஷயததில அவா சிறிதும அறியாம லும் ஒருவிதமான அபாயமும ஏற்படாமலுமிருககுமபடியான உபா யங்களை நீர் எனககுச சொலலும' எனறான். கேசவாவிஷயத்தில கோரமாகசசொலலப்படட அவனுடைய அநதவாாததையைக கேட டுத திருதராஷ்டிரன மநதிரிகளுடன வருததமுறறவனும மனம் வாடினவனுமானான். பிறகு, அவன துர்யோதனனை நோக்கி, 'ஜனங் களைக்காபபவனே! இவ்விதம சொலலாதே. இது ஸநாதனமான தாம மன்று. ஹ்ருஷீகேசரானவர் தூதுவநதவரும, நமககு ஸம்பநதி யும நணபரும கௌரவர்கள்விஷயததில் குறறமசெய்யாதவருமல் லரோ? அவர் எப்படி கட்டப்படததககவராவாா?' எனகிற இந்த வார்ததையைச சொன்னான்.

(அப்பொழுது), பீஷ்மர், 'திருதராஷடிரா! மிக்கமநதபுததியை யுடையவனான உனது இநதப்புததிரன விபரீதனாகத் தீமையையே

வேணடுகிறான வேண்டிய்வாகளால வேணடபபடடும வேண்டத தககதை வேணடவேயிலலை இவன பாவியும பாவிகளுடைய சோககையையுடையவனும அனபாகளுடைய வாாததைகளைத தளளிவிடடுக கெடடமாாககததிலிருககிறவனுமாயிருகக, நீயும் இவனை அனுஸரிககிறாய. மிகக கெடடபுததியுளள உனது இந தபபுததிரன, பிறரை வருததாதசெயலகளையுடைய கேசவரை எதிாதது, மநதிரிகளுடன நொடிபபொழுதில இலலாமலபோகப போகிறான. பாவியும குரூரனும தாமததைவிடடவனும துர்பபுததி யுளளவனுமான இவனுடைய அனாததததோடுகூடிய வாாததைகளை ஒருவிதததாலும கேடபதறகு நான விருமபவிலலை' எனறாா. இவ விதம சொலலிவிடடு, பரதாகளிற சிறநதவரும பிராயமுதிரநதவரும தவறாதபராககிரமததையுடையவருமான பீஷ்மா மிககோபததோடு எழுநதிருநது அஙகிருநதும புறபபடடாா.

எண்பததொன்பதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபாவம். (தொடர்ச்சி)

(கோவிந்தர் ஹஸ்தினாபுரம் அடைந்து திருதராஷ்டிரன்அரண்மனை சென்று பூஜிக்கப்பெற்று விதுரர்மாளிகைக்குச் சென்றது)

மாதவரோ, விடியறசாலததில எழுநதிருநது காலையில செய்ய வேணடியவறறைச செயதுவிடடுப பிராமமணாகளால அனுமதி கொடுககபபெறறு நகரததைக குறிததுப புறபபடடாா. விருக ஸ்தலததில வஸிபபவாகளான அவாகளெலலாரும, புறபபடடவ ரும பெரியகைகளையுடையவரும மிககபலமுடையவருமான அவ ரிடம அனுமதிபெறறுத திருமபினாாகள மிகக புஜபலமுளள புணடரீகாக்ஷா ரததினஙகளையும தனஙகளையும கொடுதது அவா களை அனுபபிவிடடுக கௌரவருடையஸபையை நோககிச சென றாா. தாயோதனனைததவிர, திருதராஷ்டிரனபுததிராகளும பீஷ்மா துரோணாமுதலிய எலலாரும, நனகு அலஙகரிததுககொணடு, வருகினற அவரை எதிாகொண்டாாகள. அரசரே! வெகுபோ களான படடணதது ஜனஙகளும, ஹருஷீகேசரைப பாாகக விருபபமுளளவாகளாகி, சிலா பலவிதமான வாகனங்களாலும சிலா காலகளாலும சென்று எதிாகொணடாாகள. அவா வருததமிலலாத செயகைகளையுடைய பீஷ்மரோடும துரோணரோடும திருதராஷ்டிர

புத்திராகளோடும மாாககததில சோநது அவாகளால சூழப்பட்டவராகி நகரமசெனறார். அவரைக கௌரவிப்பதற்காகப படடணம நனறாக அலஙகரிககபபடடும ராஜமாாககமும பலரதனஙகளால இழைககபபடடும இருநதன. அரசரே! பரதஶரேஷ்டரே! அப்பொழுது வாஸுதேவரைப பாாககும விருபபததால பெணபாலோமுதியவனோ இளைஞனோ ஒருவரும வீடடிலிருககவிலலை. மஹாராஜரே! ஹருஷீகேசா பிரவேசிககினற அநதககாலததில, அநத ராஜமாாககததில மனிதாகள [1] பூமியை அடைநதவாகளாகித துதிததாகள. மிகபபெரியமாளிகைகளும, சிறநதவாகளான மகளிரால நிறைநதவைகளாகிப் பாரததினாலே பூமியில சலிககினறவைகள போலக காணபபடடன. அபபடியிருககையில சிறநதகதியையுடையவைகளான வாஸுதேவருடைய அநதககுதிரைகள மனிதாகளால சூழபபடட ராஜமாாககததில மிகவும தடைப்படடகதியுடையவைகளாயின. பகைவாகளைத துனபபபடுததுகிறவரான அநதபபுணடரீகாக்ஷா வெணமையான மேனமாடிகளாலே சோபிககுமபடி செய்யப்படட திருதராஷ்டிரனுடைய அரணமனையில பிரவேசிததாா. பகைவரைசசிக்ஷிபபவரான கேசவா, ராஜமாளிகையினுடைய மூனறுகட்டுககளைத தாணடி விசிதரவீாயனபுததிரனான அரசனை நோககிச செனறார். தாசாாஹா தனனைநோககிவருமபொழுது, அறிவையே கணணாகவுடையவனும மிககபுகழையுடையவனுமான அரசன சீககிரமாகவே பீஷ்மா துரோணாகளுடன எழுநதிருநதான. கிருபரும ஸோமதததனும மகாராஜனான பாஹ்லிகனுமாகிய எலலாரும ஜனாததனரைக கௌரவிபபதறகாக ஆஸனஙகளிலிருநதும எழுநதனா. பிறகு, வாஸுதேவா, புகழுளள திருதராஷ்டிரராஜனை அடைநது, பீஷமருடன்கூடிய அவனைக காலவிளமபமினறி வாாததைகளால பூஜிததாா. அவாகளிடம மதுஸூதனரான மாதவா தாமததின முறையையுடையதான அநத வாாததையைச சொலலிவிடடுப பிராயமுறைபபடி அரசாகளுடன கூடினா. பிறகு, அவா புகழுடையவரான துரோணரையும, அவாபுதரரையும, பாஹலிகனையும, கிருபரையும, ஸோமதததனையும, அடைநதாா அவவிடததில உறுதியுளளதும் சுததப்படுததபபடடதும ஸ்வாணமயமுமான பெரிய ஆஸனம் இருநதது. அசசுதா திருதராஷ்டிரனுடைய உததரவினால அதில உடகாாநதார். பிறகு, ஜனாததனரினபொருடடுத திருதராஷ்டிரனுடைய புரோகிதர்கள கோவையும மதுபர்ககததையும (பாதய) ஜல

[1] வாகனஙகளில செனறவாகள பூமியில் இறஙகி நினறாகள எனபது

த்தையும முறைப்படி கொண்டுவநதனா. ஆதிதயம் செய்யபபெறற கோவிநதரோ எலலாக கௌரவாகளையும பரிஹஸிககிறவரும ஸம பநதி முறையைச செயகிறவரும கௌரவாகளால சூழபபடடவரு மாயிருநதார. (எலலாராலும) அரசசிககபபடடவரும திருதராஷ்டிர னால பூஜிககபபடடவரும பெரியபுகழுடையவரும பகைவரைச சிஷிப பவருமான அவா, (அநத) அரசனிடம அனுமதிபெறறுககொணடு வெளியே புறபபடடார. கௌரவாகளுடைய சபையில அநதக் கௌரவாகளுடன முறைபபடி சநதிததபின மாதவரானவா அழ கான விதுரருடைய மாளிகையை அணுகினா விதுரரானவா எல்லா மஙகளததிரவியஙகளோடும எதிரகொணடுவநது ஜனாததனரான தாசாரஹரை எலலா இஷட வஸ்துககளாலும அர்சசிததார. எலலா ததாமஙகளையும உணாநதவரும அறிவில மிகச சிறநதவரும ஞானி யுமான விதுரா, அனபுளளவரும தாமததையும அரததததையும நித தியமாககொணடவரும கோபமிலலாதவரும புததிமானுமான கோவிநதா பிரீதியை அடைநதவராயிருககும ஸமயததில, அவருக குச செயயவேணடிய ஆதிதயஙகளைச செயதுவிடடு, மதுஸூதன ரான அவரை நோககிப் பாணடவாகளின க்ஷேமததை வினவினா. எலலாவறறையும பிரதயக்ஷமாகப பாரததவரான தாசாரஹா, அநத விதுரருககுப பாணடவாகளுடைய எலலாச செய்கையையும விஸ் தாரமாகச சொலலினா.

தொண்ணூறாவது அதயாயம்

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கோவிநதர் குநதியைக்கண்டதும், அவள் பாண்டவரின் க்ஷேமத்தை வினவித் தான்அனுபவித்ததுன்பங்களைக் கூறி வருந்தியதும், கோவிநதர் அவளைத்தேற்றி அநுமதிபெற்றுத் துரியோ தனன்அரண்மனைக்குச் சென்றதும்)

பிறகு, பகைவாகளை வாடடுபவரான அநத ஜனாததனா விது ரரைச சநதிததபிறகு, பிறபகலில, அததையான குநதியைக குறிதது சென்றா அநதககுநதியானவள பிரகாசிககினற சூரியனுக் கொப்பான ஒளியையுடையவராக வருகினற வாஸுதேவரைப பாரதத வுடன், அவா கழுததைககட்டிககொண்டு புததிரர்களை நினைததுக கதறினாள. அவள அநதபபலசாலிகளான பாணடவாகளுடையமததி யில (அவாகளுடன) ஸஞசரிததவரும விருஷ்ணிவம்சததில பிறநத

வருமான கோவிந்தரை நெடுங்காலத்திற்குப்பிறகு பார்த்தமையால், கண்ணீர்சொரிந்தாள் அவள் யுத்தம் செய்பவர்களுக்குப் பதியும் ஆதித்தியம்செய்யப்பெற்றவரும் உட்காந்தவருமான கண்ணபிரானை நோக்கிக் கண்ணீரால்நிறைந்ததும் சுண்டினதுமான முகத்துடனும் தழுதழுத்தகுரலுடனும் சொல்லலுற்றாள். 'இளமைமுதற்கொண்டே குருக்களுடைய பணிவிடையில்பற்றுள்ளவர்களும், ஒருவருக்கொருவர் நண்பர்களும் (எல்லாராலும்) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்களும் ஸமமானஞானமுடையவர்களும் ஜனங்களுக்குப் பழகுவதற்குத் தக்கவர்களுமான இந்தப்பாண்டவர்கள் வஞ்சனையினால் ராஜ்யத்திலிருந்து நழுவும்படி செய்யப்பட்டு நிர்ஜனமான (வனத்தை) அடைந்தார்கள். கோபத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் விலக்கினவர்களும் பிராமணர்களுக்கு ஹிதமானவர்களும் உண்மையே உரைப்பவர்களுமான பார்த்தர்கள் (ராஜ்யமுதலிய) இஷ்டவஸ்துவையும் ஸுகானுபவத்தையும்விட்டு அழுகிறவளான என்னையும்விட்டு வனம் சென்றால் என்னுடையமனத்தை அடியோடு கவர்ந்தார்கள் அப்பா! கேசவ! சிங்கங்களாலும் புலிகளாலும் யானைகளாலும் சூழப்பட்ட பெருங்காட்டில் அதற்குத் தகாதவர்களும் மகாதமாக்களுமான பாண்டவர்கள் எவ்விதம் வஸித்தார்களோ? சிறுவர்களும் பிதாவை இழந்தவர்களும் என்னால் எப்பொழுதும் பிரியமாக வளர்க்கப்பட்டவர்களுமான அவர்கள் பெரியகாட்டில் தாயத்தந்தைகளைப் பாராமல் எப்படி வஸித்தார்களோ? கேசவ! பாண்டவர்கள் சிறுபிராயமுதற்கொண்டு சங்கமத்துந்துபி இவற்றினுடைய பெரியசப்தங்களாலும் மிருதங்கங்களாலும் புல்லாங்குழல்களுடைய சப்தங்களாலும் எழுப்பப்பட்டார்கள் ஜனார்த்தன! எவர்கள் அப்பொழுது யானைகளின் பிளிறலினாலும் குதிரைகளுடைய கனைப்பினாலும் தேருருளைகளுடைய ஒலிகளாலும் வேணு வீணைகளுடைய ஒத்தநாதத்துடன்கூடியதும் புண்யாஹகோஷத்துடன் கலந்ததுமான சங்கம் பேரிகளின் முழக்கத்தினாலும் பிராமணர்களால் கொண்டாடப்படுகிறவர்களாகி எழுப்பப்பட்டார்களோ, வஸ்திரங்களாலும் ரத்தினங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் பராமணர்களைப் பூஜிக்கின்றவர்களும், பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களும் துதிக்கின்றவர்களுமான (அவர்களாலே) மகிழ்விக்கப்பட்டவர்களுமான எவர்கள் மகாதமாக்களான பிராமணர்களுடைய மங்களத்துடன் கூடியவாக்குக்களாலே உப்பரிகைகளில் எழுப்பப்பட்டார்களோ, அவர்கள் பெரியகாட்டில் மானதோல்களில் படுத்துத் துஷ்டமிருகங்களு

டைய குரூரமான சப்தத்தைக் கேட்டு அதற்குத் தகாதவர்களானபடி யால் நித்திரையை அடைந்திரார் மதுஸூதன! இனபமான பேரி மிருதங்கங்களின்சபதங்களாலும் வேணுசங்கங்களுடைய சபதங்க ளாலும் மகளிருடைய பாடலோசைகளாலும் துதிக்கின்றவந்திமாகத ஸூதர்களாலும் எழுப்பப்பட்டவர்கள் பெருங்காடுகளில் கொடிய மிருகங்களுடைய சபதத்தினால் எவ்விதம் எழுப்பப்பட்டார்கள்? கிருஷ்ண! லஜ்ஜையுடன் கூடினவனும் தவறாத தைரியத்தையுடைய வனும் அடக்கமுடையவனும் பிராணிகளிடம் தயையுள்ளவனும் விருப்புவெறுப்புக்களை வசப்படுத்திப் பெரியோர்களின் வழியைப் பின்பற்றியிருப்பவனும் அம்பரீஷன், மாந்தாதா, யயாதி, நகுஷன், பரதன், திலீபன், உசீநரனின் புத்திரனான சிபி என்கிற முற்கால த்து ராஜரிஷிகளுடைய தாங்கமுடியாத சுமையைத் தாங்குகிறவ னும் நற்குணநற்செய்கைகளையுடையவனும் தாமத்தையுணர்ந்த வனும் ஸத்தியமான பரதிஜ்ஞையுடையவனும் எல்லாக்குணங் களும் பொருந்தியவனும் மூவுலகத்திற்கும் அரசனாகக்கூடியவனும் பகைவர்களை உண்டாகாதவனும் தாமத்தில் புத்தியையுடை யவனும் களங்கமற்ற பொன்னைஒத்த காந்தியையுடையவனும் தாமத்தினாலும் சாஸ்திரத்தினாலும் நடையினாலும் எல்லாக் கௌரவர்களிலும்சிறந்தவனும் பார்க்கப்பிரியமாயிருப்பவனும் நீண்ட புஜங்களையுடையவனுமான யுதிஷ்டிரன் எப்படி இருக்கிறான்? மது ஸூதனா! ஜனார்த்தனா! பதினாயிரம் யானையின் பலமுடையவனும் வாயு வுக்கு நிகரான வேகமுள்ளவனும் மிக்கபலசாலியும் எப்பொழுதும் பகைவரைப் பொறாதவனும் பிராதாவுக்குப் பிரியமாயிருப்பவனும் பிரியத்தைச் செய்பவனும் குரோதவசர்களையும் ஞாதிகளுடன்கூடின கீசகனையும் ஹிடிம்பனையும் பகனையும் கொன்றவனும் சூரனும் ப்ராக் கிரமத்தில் இந்திரனை ஒத்தவனும் பலத்தில் வாயுவுக்குச்சமானனும் கோபத்தில் ருத்திரருக்குநிகரானவனும் அடிப்பவர்களில் சிறந்தவ னும் பாண்டவனும் பொறாதவனும் பகைவர்களை வாட்டுகிறவனும் கோபத்தையும் பலத்தையும் பொறாமையையும்விட்டு மனத்தை ஜயித்தவனாகிப் பிராதாவினுடைய கட்டளையிலிருக்கின்றவனும் ஒளி மிகுந்தவனும் மகாதமாவும் மிகவும் சிறந்தவனும் அளவற்றவல்ல மையுடையவனும் பயங்கரமான தோற்றமுடையவனுமான அந்தப் பீமஸேனனைப்பற்றிச் சொல்லு. விருஷ்ணிகுலத்திலுதித்தவனே! விருகோதரன் இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறான்? கிருஷ்ண! பரிகம் போன்ற கைகளையுடையவனும் பலசாலியும் பாண்டவர்களுக்கு நடுவி

ஞானவானான அவன் எப்படி இருக்கிறான்? காலமெனறவனும் ஆயிரமகைகளுளளவனுமான அரஜுனனையுமே எநநாளும அவமதிக்க விருமபுகிற இரணடுகைகளையுடையவனும ஒரே வேகததினால் ஐநூறுபாணஙகளை விடுகிறவனும பாணததிலும அஸ்திரததிலும கார்தவீரியனெனகிற அரசனுககு நிகரானவனும ஒளிபிழுல சூரியனுக்குச சமானனும அடக்கததில மகரிஷிகளுககு நிகரானவனும பொறுமையில் பூமியை ஒததவனும மஹேநதிரனுககுச சமமான பராக்கிரமமுடையவனும வீரயததிலேலே எலலா அரசாகளிடமிருநதும பெரிதும விளங்குகினறதும பிரகாசிதத முமான மேலானராஜபததைக கௌரவாகளுககாகக கவாநதவனும எலலாபபாணடவாகளும அடிததிருககும கைவனமையுளளவனும எலலாத தேசாளிகளிலும சிறநதவனும தவமுதபராக்கிரமததையுடையவனும பாணடுபுதரனுமான அரஜுனன எப்படி இருககிறான்? அசுவத! போரில எதிரதத ஒருவனையும உயிருடன மீணடுபோகவிடாதவனும எலலாபபிராணிகளையும வெலலுகிறவனும எலலாபபிராணிகளுககும வெலலமுடியாதவனும தேவாகளுககு இநதிரனபோலப் பாணடவாகளுககு அடிகடியாயிருபபவனும உனககு ஸகோதரனபோனறவனும நணபனுமாயிருககிற தனஞசயன இபபொழுது எபபடி இருககிறான்? கிருஷ்ண! ஸஹதேவனனவன, எலலாப பிராணிகளிடதிலும தயையுளளவனும லஜஜையைப பாராடடுகிறவனும சிறநத அஸ்திரஙகளை அறிகினறவனும மெணமைக குணமுடையவனும மெணமையான சரீரமுடையவனும தாமசிலமுடையவனும எனக்குப பிரியமானவனும பெரிய வில்லுடையவனும சூரனும யுதததில விளங்குகிறவனும உடனபிறநதாகளுககுப பணிவிடை செப்பவனும தாமததிலும அரதததிலும ஸமாதானமும தருணனுமாயிருபபவன. மதுஸூதன! நல்ல நடையுடையவனும மகாதமாவுமான அவனுடைய நடையை ஸகோதராகள எபபொழுதுமே கொணடாடுகினறனர் மூததோராகளைச செழிக்கச் செய்கிறவனும வீரனும யுததம செயகிறவாகளுககுப பதியும எனக்குப் பணிவிடைசெயபவனும மாதரிரியின புதிரனுமான அவனைப பறறி எனகுச சொலலு கிருஷ்ண! மிருதுவான சரீரததையுடையவனும தருணனும சூரனும அழகிய தோறற முளளவனும பாணடவனும் எலலாப பிராதாகளுக்குமே வெளியில ஸஞசரிகினற இனியஉயிரேபோனறவனும விசித்திரமாக யுததம் செய்பவனும் பெரிய வில்லுடையவனும மிக்க பலமுடையவனும ஸுகமாக வளாக்கப்பட்டவனும் எனது குழநதையுமான அநத நகு

லன் க்ஷேமமா? தோளவலியமைநதவனே! ஸுகததிறகுத் தககவனும் துக்கததிறகுத தகாதவனும மெனமையான சரீரமுடையவனும் மகாரதனுமான நகுலனை மறுபடியும எபபோதாவது பார்ப்பேனா? வீர! ஒரு நொடிபபொழுதுகூட நகுலனைப பிரிநது தைரியததை அடையேன. அப்படிபபட்டவள இபபொழுது ஜீவிககிறேன. எனனைப் பார. ஜனாததன.' நலல குலததில பிறநதவளும அழகு பொருநதியவளும எலலாக குணஙகளோடுமகூடினவளுமான திரௌபதியானவள எனககு எலலாப புததிராகளையுஙகாட்டிலும மிகவும பிரியமானவள். புததிராகளால கிடைககும லோகததைககாடடிலும பதிகளால கிடைக்கும லோகததை விரும்புகிறவளும உணமையே உரைககிறவளுமான (அவள) பிரியமான புததிராகளை விடடுப் பாணடவர்களை அனுஸரிக்கினறாள. அசசுத! பெரியவமசததில பிறநதவளும விரும்பததகக எலலாப்போகபவஸதுக்களாலும மிகவும பூஜிககபபடடவளும ராஜமாதேவியும ஸகலகலயாணஙகளோடும கூடினவளுமான திரௌபதியானவள எபபடி இருககிறாள? சூராகளும அகனிககுச சமானர்களும (பகைவாகளை) அடிககின்றவாகளும பெரியவிலலுடையவாகளுமான ஐநதுபதிகளையுடையவளாயிருநதும, அவள துக்கததை அடைகினறாள. பகைவாகளை அடககுகினறவனே! ஸததியததையே உரைபபவளும மிகவும கிலேசததை அடைநதவளுமான திரௌபதியைப் புத்திரர்முதலானவாகளுடன் நான பாராமலிருப்பது இது பதினானகாவது வருஷம். அவவிதம (பரிசுததமான) நடையுடையவளான திரௌபதியானவள அழிவறற ஸுகததையடையவிலலையேயானால மனிதன புண்ணியகர்மங்களினால ஸுகததைஅடைகிறானெனபது நிசசயமிலலை. எனககுத் திரௌபதியைககாடடிலும அரஜுனனும யுதிஷ்டிரனும் பீமஸேனனும நகுலஸஹதேவாகளும பிரியாகளலலா. ஸபையை அடைநதவளான அவளைபபாரததேனெனபதையும ஸ்திரீகளுக்குரிய தாமத்தோடிருபபவளும கோபமபேராசைகளைப் பினபறறினவனான துஷ்டனாலே இழுததுவரபபடடவளும ஒறறைவஸதிரத்துடன ஸபையை அடைநதவளும மாமனாகளுடைய ஸமீபததையடைநதவளுமான திரௌபதியை எலலாக்கௌரவாகளும பாரததாகளெனபதையும காட்டிலும அதிகமான துககம ஒனறும எனககு முன்னம் உணடானதிலலை. அவ்விடததிலேயேயிருநத திருதராஷ்டிரரும, மஹாராஜரான பாஹலிகரும, கிருபரும, ஸோமததனும, கௌரவாகளும் செயலறறிருநதாகள். அநதஸபையிலுள்ள எலலாரிலும விதுரரை

நான கொண்டாடுகின்றேன். மனிதன் ஒழுக்கத்தாலன்றோ சிறநத வனாகிறான, செலவததாலுமிலலை, கலவியினாலுமிலலை. கிருஷ்ண! பேரறிவாளரும ஆழ்நத எணணமுளளவரும் மகாதமாவுமான அநத விதுரருடைய சீலமாகிற அலஙகாரமானது உலகஙகளில பரவி இருககிறது' எனறாள.

அவள், வநதவரான கோவிநதரைப பாாததததனால சநதோ ஷததையடைநதவளும சோகததால் பீடை அடைநதவளு மாகிப் பலவிதமான எலலாததுககஙகளையுமே சொலலலானாள. அவள, 'பகைவாகளை அடககுபவனே! முனனோாகளான கெட்ட அரசாகளாலே செயயபபடட சொககடடான விளையாடடும வேட டையும இவர்களுககு ஸுகததை அளிககுமா? பகைவரைவாட்டு கிறவனே! கிருஷணையானவள ஸபையில் கௌரவாகளுக்கு எதிரில திருதராஷடிரபுததிராகளாலே மரணததிறகுசசமமாகத துனபததை யடைநததும, நகரததிலிருநதும வெளியாககபபடடதும (வனத தைககுறிததுச) சொறதும எனனைஎரிககினறன. ஜனாததன! பல விதமான துககஙகளுககு இருபபிடமாயிருககிறேன மாதவ! பாலா களுடைய அஜஞாதவாஸமும (ராஜபததைககொடாததான) நிரபபந் தமும் ஏறபடடன. பகைவரைவாடடுபவனே! இபபொழுது, பதி னானகுவருஷம துரியோதனனாலே புததிராகளுடனகூட அவமதிக கப்படடேனெனபது எனககு மிகுதியான துனபமாகாது. (ஸுக மானது) புணணியபலததினநாசரூபமாகுமேயானால், துககததிலிருந தும (பாபமதொலைவதால) எஙகளுககுஸுகமேஏறபடும. கிருஷ்ண! எனககு ஒருபொழுதும பாணடவாகளிடததிலும் திருதராஷடிர புததிரர்களிடததிலும தாரதமயம உணடாகவிலலை. அநதஸததி யததினால, பாணடவாகளுடன உனனைச சததுருககளைககொன்றவ னும் ஜயலக்ஷமியினால வரிககப்படடவனும (நடக்கபபோகினற) இநதயுததததிலிருநதும விடுபடடவனுமாகப பாாககககடவேன. இவாகள பிறரால வெலலமுடியாதவாகள. இவாகளுடையவை எல லாம அப்படிபபடடவையே ஆனால, தாதாவெனறு பிரஸிததி பெறறவாகளால தனமகொடுக்கபபடுவதுபோல எவரால குநதி போஜருக்கு நானகொடுககபபடடேனோ அநதததநதையையே நிந திப்பேன. எனனையுமநிநதியேன. துரியோதனனையுமநிநதியேன். (குநதிபோஜருககு) நணபரான உனனுடையபிதாமஹா சிறுமியும கையில் பநதுவைததுவிளையாடுகிறவளுமான எனனை (ததமக்கு) நண்பரும் மகாத்மாவுமான குநதிபோஜருக்குக கொடுததார். பகை

வரை வாடடுபவனே! கிருஷ்ண! அப்படிபபடட நான பிதாவினாலும மாமனாகளாலும அவமதிககப்பட்டவளாகி மிகுநததுக்கததை அடைநதேன. எனபிழைபபுககு எனன பயன்? அரஜுனனைப் பெற்றபொழுது இராததிரியில எநதவாக்கு எனனைநோககி, 'உன்னுடையபுததிரன பூமியை ஜயிககபபோகிறான. இவனுடைய புகழ் ஸ்வாககததைததொடும. குநதீபுதரனான தனஞசயன பிராதாககளுடன பெரிதானயுததததில கௌரவாகளைககொனறு ராஜயததை அடைநது மூனறு அஶவமேதஙகளைசசெய்யபபோகிறான' என்று சொலலீறறோ அநதவாததையைபபறறி நான குறறஙகூறவிலலை. (எலலாவறறையும) செய்கிறவனும, மஹானுமான கிருஷ்ணனுககு நமஸ்காரம தாமம பிரஜைகளை எநநாளும தரிககினறது கிருஷ்ண! தாமமிருககுமேயானால அநதவாககுச சொனனபடியே நீயும எலலாவறறையும செயதுமுடிபபாய. மாதவ! துயரததை (ககொடுபபதில) எனனைப புததிராகளை விடடிருபபது எரிபபதுபோல வைதவயமும தனநாசமும (சததுருககளுடைய) வைரமும எரிக்கவிலலை காண்டீவமெனகிற விலலையுடையவனும ஆயுதமெடுததவாகள எலலாரினும மிகசசிறநதவனுமான தனஞசயனைப பாராத எனது மனத்திறகு (ததாப) சாநதி ஏது? கோவிநத! இதுவரை பதினானகு வருஷம யுதிஷ்டிரனையும தனஞசயனையும இரடடையாகளையும விருகோதரனையும் பாராத எனது மனததிறகு ஆறுதல் ஏது? ஜனாததன! மனிதர்கள உபிருடன காணாமறபோனவர்களுககு (பபனனிரணடு வருஷஙகளாகிவிடடால) ஶராததம செயகினறனா. எனககு அவாகளும அவாகளுககு நானும மரிததவாகளாயிருககிறோம மாதவ! அரசனும தாமாதமாவுமான யுதிஷ்டிரனை நோககி, 'புததிரா! உனககு மிக்க தாமம குறைநது போகிறது, வீணாககாதே' என்று (நான சொனனதாகச) சொலலு. வாஸுதேவ! எவள பிறரை அடுததவளாயப் பிழைககிறாளோ அவளை நிநதிககவேணடும கெஞசிப பிழைககும பிழைபபைககாடடிலும் நிலையறற பிழைபபே மேலானது. பிறகு, தனஞசயனையும் எநநாளும் முயறசியுளள விருகோதரனையும் நோக்கி, 'க்ஷததிரியஸ்திரீயானவள் எதறகாக (பபுததிரனை) பபெறுகிறாளோ அதறகுரிய காலம் இப்பொழுது வநதுவிட்டது அநதககாலம் வநதும் அது வீணாகப போககப்படுமானால் உலகததில மதிக்கபபடடவர்களாயிருநதும மிகுநத கொடுஞசெயலைச செயதவாகளாவீர்கள. கொடுஞசெய்கையுள்ள உங்களைப் பலவாஷஙகள (எநநாளும) விட்டு விடுவேன். காலம் நேரிடடபொழுதோ உயிரும விடததககதென்று

சொல்லு எப்பொழுதும் க்ஷத்திரிய தர்மத்தில பற்றுள்ளவர்களான மாத்திரியின புத்திராகளிடம உயிரைக்காட்டிலும் பராக்கிரமத்தால ஸம்பாதிக்கப்பட்ட போகங்களையே வேண்டுங்கள்' என்று சொல்லு. புருஷோத்தமனே! பராக்கிரமத்தால ஸம்பாதிக்கப்பட்ட செல்வங்களல்லவோ க்ஷத்திரியதாமத்தால ஜீவிப்பவனான மனிதனுனுடைய மனத்தை எப்பொழுதும ஸந்தோஷிக்கச செய்கின்றன. புஜபலமிக்கவனே! ஆயுதமெடுத்தவர்களெல்லாரிலும சிறந்தவனும பாண்டுவின புத்திரனும வீரனுமான தனஞ்சயனை அடைந்து, 'திரௌபதியின மார்க்கத்தில நட' என்று சொல்லு உன்னால அவர்கள நன்கு அறியப்பட்டவர்களல்லரோ? அந்தகர்களபோல அந்தப பீமாரஜுனர்கள சினமடைந்தால தேவர்களையும பரலோகமடையச செய்வார்களல்லரோ? அந்தக்கிருஷ்ணை ஸபையை அடைந்தாளென்கிற அவமானம அவர்களுக்கே. துச்சாஸனனும கர்ணனும கடுமையான வார்த்தைகளைச சொன்னார்கள. துர்யோதனன தனமதிப்புள்ள பீமஸேனனை [1] எதிர்த்தான், அதற்குண்டான பயனை, கௌரவர்களில சிறந்தவர்கள பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில பார்ப்பான. விருகோதரனானவன, பகைமைகொண்டால தணிய மாட்டானல்லனோ? வெகுகாலமானாலும அவனுடைய வைரம, பகைவரை மெலிவிக்கின்ற அவன பகைவர் கூட்டங்களை நாசமசெய்கிறவரையில தணியாதனறோ? எனக்கு ராஜ்யத்தை அபசரித்ததும துக்கத்திற்குக் காரணமாகவில்லை. சூதாட்டத்தில் அபஜயமும துக்கத்திற்குக் காரணமாகவில்லை. புத்திரர்கள காடுசென்றதும துக்கத்திற்குக் காரணமாகவில்லை. பெருந்தனமைபொருந்தியவளும யுவதியுமான அவள ஒற்றைவஸ்திரத்துடன ஸபையையடைந்து கடுமையான வார்த்தைகளைக் கேட்டாளென்பதைக்காட்டிலும எது பெரிதான துக்கம்? வீட்டுக்கு விலக்கானவளும சிறந்த இடையையுடையவளும எப்பொழுதும க்ஷத்திரியதாமத்தில பற்றுள்ளவளுமான கிருஷ்ணையானவள நாதர்களுள்ளவளாயிருந்தும, அந்தஸமயத்தில, [2] நாதனை அடையவில்லை மதுஸூதன! புதரருடனிருக்கும எனக்கு நீயும பலவான்களில சிறந்தவனான பலராமனும மகாரதனான பிரதயுமனனும நாதர்கள. புருஷோத்தமனே! அப்படிப்பட்ட நான் அணுகமுடியாத பீமன உயிருடனிருக்கையில, அர்ச்சுனனும ஓடாமலிருக்கையில இவ்விதமான துயரத்தைப் பொறுப்பேனா?' என்றாள. அதன்பிறகு, புத்திரர்களவிஷயமான

1 'நிந்தித்தான்' என்பது கருத்து. 2 காப்பாற்றுகிறவன.

மனவருத்தத்தால விபரீதிகப்பட்டவளும துக்கிக்கின்றவளும தமது பிதாவுகுத தகுகைபுடைய குந்திபை அாஜனனுகுத தோழரான வாஸுதேவா தேறறலானர

வாஸுதேவா, 'அதைதேப! உலகங்களில் உனிைப்போனற ஸ்திரீ யாரிருகிறாள? குரலைனாஜநகுப புதிரிபும மகாகுலத தில பிறநதவளுமான நீ ஓநாமிலிருநது மறறொருமநிலை அடை வதுபோல அஜமீடகுலததை அடைநதவளாபிருகிறப. ராஜமா தேவியும ஸகல கலயாணகுணங்களும அமைநதவளும பாதிவிரதாஸ்திரீ மிக வும பூஜிகுகபபட்டவளும வீராகளைபபெறற பெருமை வீரரின மனைவி யுமான நீ ஸகலகுணங்களும பொருநதினவளாபிருகிறப ஓ! பேரறி வுளளவளே! உனிைபபோனறவள ஸுகதுகுகங்களை பொறுகுகத தகவள பாரதாகள நிதிதிரை சோமபல கோபம ஸந்தாஷம பசி தாகம பனி வெயயில இவைகளை ஜயித்து எலலாரும வீராகளுகுரிய ஸுகததில பறறினவாகளாயிருகுகின்றனர பாரதாகள எல நாளும கிராமய (=அறப) மான ஸுகததைவிடடு வீராகளுக்குரிய ஸுகததில பிரியமுளளவாகளாயிருகுகின்றனர மிக ஊகமுடை யவாகளும மிக பலசாலிகளுமான அவாகள ஸ்வலபதாதால மகிழாா. தீராகள (குளிராறறுமுதலான) அதிகமான துனபங்களையும மிகுதி யான இமமைப போகங்களையும (அனுபவித்து) [1] முடிவாபுளளதை ஸேவிகுகின்றனர கிராமய (=அறப) ஸுகதில்பிரிய முள்ளவர்கள (அறபச செலவமாகிய) மதிதியதை ஸேவிகுகின்றனர. தீராகள் முடிவானவைகளில மகிழுகின்றனர. அவாகள மதியமானவை களில, மகிழுவிலலை. அநதம மதியம இரணடில அநததின பிராபதியை ஸுகமாகவும மதியதினபிராபதியைத துகமாக வும சொலலுகின்றனர. பாணடவாகள கிருஷ்ணையுடன் உனனை நமஸ்காிகுகின்றனர. அவாகள தங்களைக குசலமுடையவாகளாகத தெரிவித்து ரோகமிலலாமையைச சொன்னாகள. நீ, சீக்கிரதில, ரோகமறறவாகளும எலலா உலகதுகும அரசாகளும பகைவா களைகொனறவாகளும வெறறிமடநதையால சூழப்பட்டவாகளும் விருபபமுளளதும நிறைவேறினவாகளுமான பாணடவாகளைப பாாகபபோகுய' எனறார.

இவவிதம தேறுதலசெயயபபட்டவளான குந்தியானவள புத திராகள விஷயதில உணடான மனவருத்தங்களால தளாசசி அடைநதவளாகிப புதிராசதாலுண்டான மயகதையடைகிக

[1] நரீட்டை அலலது காடடை அடைகின்றனர.

கொண்டு, ஜனாததனரை நோக்கி, 'மதுஸூதன! கிருஷ்ணா! பகை வரை வாடடுபவனே! நீண்ட கைகளையுடையவனே! எது எது அவாகளுககு நனமையாகுமோ நீ எபபடி எபபடி நினைக்கிறாயோ அதை அதைத தாமததுககுக குறைவிலலாமலும வஞசனையிலலாம லும அபபடி அபபடிச செய கிருஷ்ண' ஸததியததிலும குலத திலும மிததிராகளிடததில உறுதியாயிருபபதிலும புததியிலும பராககிரமததிலும உறுதியாகவுளள உனனுடைய பெருமையை அறிநதவளாயிருககிறேன. எஙகள குலததில நீயே தாமம. நீயே ஸததியம. நீயே பெரியதவம நீயே காபபவன நீயே பெரிய பிரமமம. எலலாம உனனிடம நிலைததிருக்கினறன. நீ சொலலிய படியே இது உனனிடததில உணமையாகும (ஒருவராலும) ஜயிகக முடியாதவனே! மாதவ! விருஷ்ணிகுலததில பிறநதவனே! கௌர வாகளுககும பாணடவாகளுககும உலகஙகளுக்கும இநத எலலாவற றிறகும நீயே கதியாயிருககிறாய. கேசவ! உனனுடையபிரபாவ மும புததியினவீரயமும அபபடிபபடடவை' எனறு (மறுமொழி) உரைததாள மிக்கபுஜபலமுளளகிருஷணரும் அவளிடம சொல்லிக கொண்டு, (அவளைப) பிரதக்ஷிணமும செயதுவிடடு, துரியோதன னுடைய மாளிகையைககுறித்துப புறப்பட்டார.

தொண்ணூற்றோராவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(துரியோதனன் கோவிநதரைக் கௌரவித்து விருந்துக்கழைக்க அவர் மறுத்ததும், அவன் காரணம்கேட்க அவர் உத்த ரம்கூறி விதுரர்மாளிகைசென்று விருந துண்டதும்.)

பகைவாகளை அடககுகிறவரும சூரனுக்குப பௌததிரருமான கோவிநதா. குநதியினிடம அனுமதிபெறறு, (அவளை) வலமவநது, துரியோதனனுடைய அரணமனையை நோககிசசென்றனர். அவா, சிறநதகாநதியுளளதும இநதிரனுடைய வீடடிறகு ஒபபானதும பல விதமானஆஸனஙகளுடனகூடினதுமான (அநதக கிருகததில) நுழைந தார். மிகக புகழையுடைய அவா, வாசலிலிருபபவாகளால தடுக கபபடாமல் அநதமாளிகையினுடைய மூனறுகடடுககளையும் தாணடி, பிறகு ஜலத்தைசசுமககினற மேகததிற்கு நிகரானதும் பர்வதத

தின் கொடிமுடி போலுயர்ந்ததும் ஒளியிலால் விளங்குகிறதுமான உப்பரிகையில் ஏறினர். அவ்விடத்தில் ஆயிரம் அரசகுமாரர்களும் கௌரவர்களாலும் சூழப்பட்டவனும் கண்டபுஜகளைப் புடையவனும் ஆஸனத்திலிருப்பவனுமான துரியோதனனைப் பார்த்தார். அவர் அவனுடைய ஸமீபத்தில் ஆஸனத்திலிருப்பவர்களான துச்சாஸனன் கர்ணன் ஸுபலபுத்திரனான சகுனி இவர்களையும் கண்டார். தர்மராஜன் முதலானவர்கள் வருவதைப்பார்த்து, பெரியபுகழுடைய துரியோதனன் மந்திரிகளுடன் அவரைப் பூஜிக்கிறவனாய் எழுந்திருந்தான். அவ்விடத்தில் விருஷ்ணி குலத்தில் பிறந்தவரான கேசவர், மந்திரிகளுடனுகூடின துரியோதனனைஞ்சும் மற்ற அரசர்களோடும் பிராயத்திற்குத்தக்கபடி கண்டுபேசினர். அவ்விடத்தில் அவர் பொன்மயமானதும் தனக்கு அலங்காரமாகப்பட்டதும் பலவிதமான விசித்திரங்கள் விரிக்கப்பட்டதுமான மஞ்சத்தில் இருந்தார். அப்போழுது, துரியோதனன் அர்க்கஜலத்தினிடம் கோபயுக்தமதுபர்க்கத்தையும் (பர்த்திய) ஜலத்தையும் விதிப்படியும் ராஜபதத்தையும் கொடுத்தான். துரியோதனனுடைய கட்டளைப்படியால், எல்லாராலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸர்வதோபத்ரமென்கிற ஆஸனமானது கேசவருக்காகவே தனக்கு அமைக்கப்பட்டதாயிருந்தது. அந்த ஆஸனத்திலிருப்பவரும் தெளிவான ஆகிதபத்யாக்நிகோத்ரபரனான காசுத்புடைபவருமான கேசவரை எல்லாக கௌரவர்களும் அரசகுமாரர்களுங்கூடிச சூழ்ந்திருந்தனர். அப்போழுது, துரியோதனராஜன வெற்றியடைகிறவர்களில சிறந்தவரான வாஷ்ணேயரைப் போஜனத்திற்கு அழைத்தான்; அவர் ஏறுக்கொள்ளவில்லை. பிறகு, குருவம்சத்தில பிறந்த துரியோதனன கௌரவர்களுடையஸபையில காண்கின்ற கலகத்தைக் கேசவரை நோக்கி, முதலில மௌனமாகவும் முடிவில மோசமுள்ளதாகவும் சொல்லலானான

'ஓ! ஜனார்தனரே! உமக்காகச் சேகரிக்கப்பட்ட அன்னங்களையும் பானங்களையும் வஸ்திரங்களையும் சயனங்களையும் நீர் என்ன காரணத்தால் அங்கீகரிக்கவில்லை? மாதவரே! இருவருக்கும் உதவியைசெய்பவரும் இருவருடைய நன்மையிலும் பற்றுள்ளவரும் (இருவருக்கும்) ஸம்பந்தியும் திருதராஷ்டிரருக்குப் பிரியருமாயிருக்கிறீர். ஓ! கோவிந்தரே! எல்லா விதத்திலும் தாமாரதங்களை உள்ளபடி அறிகிறீர சகுசரதையும் கதையையும் தரிப்பவரே! (அப்படியிருக்க), பெற்றுக்கொள்ளாத அந்த விஷயத்தில் காரணத்தைக்கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றான.

இவ்விதம சொல்லப்பட்டவரும பெரிய மனததையுடையவரும் புண்டரீகாக்ஷருமான கோவிநதா, மாரிக்காலததில கிளமபின மேகத்திற்கு நிகரானதவனியையுடையவராய் நீண்டகையை உயர்ததிக் கொணடு, அரசனை நோககி, உரகக உசசரிககபபட்டதும உளளே விழுஙகப்படாததும விடப்படாததும (ஒனறோடொனறு) நெருஙகாததும காரணததுடனகூடியதும மிகசசிறநததுமான வாககியததை மறுமொழியாக உரைததனா. கேசவா, 'பாரத! தூதாகள காரியம் நிறைவேறினபிறகு புஜிககினறனர், பூஜையையுமே பெறுகினறனா. (ஆகையால, நான வநத) காரியம நிறைவேறினபிறகு, மநதிரிகளுடன எனனை நனகு பூஜிப்பாப' எனறா. இவவிதம சொலலியதைககேட்ட துரியோதனன, ஜனார்ததனரைநோககி, 'மதுஸூதனரே! தாசாஹரே! எஙகளவிஷயததில உமமாலே தகாதகார்யம நினைககததககதிலலை. காரியததை நிறைவேறறிக கொணடவரோ (காரியததை நிறைவேறறிக) கொளளாதவரோ உமமை நாஙகள பூசிககமுயலகிறோம. (செயபக) கூடியவாகளாக விலலை. மதுஸூதனரே! புருஷாகளிற சிறநதவரே! எஙகளால் செயயபபட்ட பூஜையை விரு பி ஏறறுககொளளாத காரணததை நாஙகள அறியவிலலை. கோவிநதரே! எஙகளுககு உமமுடன் வைரமிலலை, சண்டையுமிலலை அபபடியிருகக, நீா இதை நனகு ஆலோசிதது இவவிதம சொலலுவதுதகாது' எனறு மறுமொழி கூறினான. இவவிதம சொலலககேட்டவரும தாசார்ஹருமான ஜனாததனா மநதிரிகளுடனகூடின துரியோதனனைப் பார்ததுச சிரிககிறவாபோல மறுமொழி உரைககலானா. 'அரசனே!' நான் விருப்பாலும வெறுப்பாலும பகையாலும பொருள்நிமிததததாலும கபடததாலும லோபததாலும் எவ்விதததாலும தாமததை விடேன. அனனஙகள ஸநதோஷததிலாவது புஜிககததககன; அலலது, ஆபததிலாவது புஜிககததககன. நீ இபபொழுது ஸநதோஷததை அடையவுமிலலை. நாஙகளும ஆபததையடையவுமேயிலலை. சததுருவின அனனமானது புஜிககததககதிலலை. பகைவனுககுப போஜனம செயதுவைககவே கூடாது. அரசனே! பாண்டவாகளைப் பகைக்கிறாய. பாணடவாகள எனனுடைய பிராணனகளஅலலவா? அரசனே! நண்பர்களைஅனுஸரிககிறவாகளும பிராதாககளும எலலாக குணஙகளுமபொருநதியவர்களுமான பாணடவாகளைப் பிறநதது முதல அகாரணமாகப பகைககிறாய. அகாரணமாகவே அவாகளைப் பகைப்பது உசிதமனறு. பாண்டவாகள தாமததிலிருககின்றனர்.

அவர்களை யார் என்ன சொல்லத்தக்கவன்? அவர்களைப் பகைப்பவன் எனனைப் பகைப்பவனே. அவர்களை அனுஸரிப்பவனே எனனை அனுஸரிப்பவன் எனனைத் தாமத்திலநடப்பவர்களான பாண்டவர்களுடன் ஒரே ஆதமாவாயிருப்பதை அடைந்தவனாக அறியக்கடவாய் எவன் ஆசையையும் கோபத்தையும் பின்பற்றினவனாகி அறியாமையால் குணவானை விரோதிக்க விரும்புகிறானோ விரோதமும் செய்கிறானோ அவனை மனிதர்களில் அதமனாகச் சொல்லுகின்றனர். மனத்தை ஜயிக்காதவனும் கோபத்தை ஜயிக்காதவனுமான எவன் கல்யாண குணங்களையுடைய ஞாதிகளை அறியாமையாலும் பேராசையாலும் [1]பகைக்கிறானோ, அவன், வெகுகாலம் செல்வத்துடன் நிலைக்கிறதில்லை. இதுநிற்க. எவன், மனத்திற்குப் பிரியமில்லாதவர்களாயிருந்தாலும், குணங்களுடன்கூடியவர்களைப் பிரியத்தினால் வசம்செய்கின்றானோ அவன் வெகுகாலம் புகழில் நிலைக்கிறான் இந்த எல்லாஅனனமும் குற்றமுள்ளதென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் புஜிக்கத்தக்கதில்லை. விதுரரொருவருடைய (அனனமதான) புஜிக்கத்தக்கதென்று என்னுடைய எண்ணம் வைக்கப்படுகிறது' என்றார் புஜபலம் அமைந்த(அவர்) பொறாதவனான துரியோதனனை நோக்கி இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுத் துரியோதனனுடைய சுத்தமான மாளிகையிலிருந்தும் வெளிவந்தார் வெளியில் வந்ததும், நீண்டகைகளையுடையவரும் பெரியமனத்தையுடையவருமான அவர் சயனத்திற்காக மகாதமாவான விதுரருடையவீட்டை அடைந்தார். தோள்வலியமைந்தவரும் விதுரருடையமாளிகையிலிருப்பவருமான அவரைத் துரோணரும் கிருபரும் பீஷ்மரும் பாஹ்லிகரும் கௌரவர்களும் வந்தடைந்தனர். அந்தக்கௌரவர்கள் லக்ஷ்மீபதியும் வீரருமான மதுஸூதனரை நோக்கி, 'ஓ! வார்ஷ்ணேயரே! நாங்கள் உமக்கு ரத்தினங்களோடுகூடிய மாளிகைகளைத் தெரிவிக்கிறோம்' என்றனர். மிக்கவல்லமையுடையவரான மதுஸூதனர் அந்தக்கௌரவர்களை நோக்கி, 'நீங்களெல்லோரும் செல்லுங்கள். எனக்கு எல்லாப்பூஜையும் செய்யப்பட்டது' என்று சொன்னார். கௌரவர்கள் சென்றபிற்கு, அப்பொழுது, விதுரர் முயற்சியுடையவராய் (ஒருவராலும்) வெல்லப்படாதவரான கிருஷ்ணரை எல்லாஇஷ்டவஸ்துக்களாலும் பூஜித்தார். பிற்கு, விதுரர் மகாதமாவான கேசவருக்குப் பரிசுத்தமானவைகளும் குணமுள்ளவைகளும் பலவகைகளுமான அனனபானங்களைக் கொணர்ந்துவைத்தார். மதுஸூதனரான

1 'திஜ்ஜக்ஷதெ' என்பது மூலம்.

கிருஷ்ணா அவைகளாலே முதலில பிராமமணாகளைத திருப்திசெய்விதது வேதவிததுககளான அவாகளுககுச சிறநததிரவியஙகளையும அளிததாா. பிராமமணஶரேஷ்டாகள புஜிததுவிடடுச சிறநத ஆஸனததில உடகாாநதிருககையில, விதுரா, சுததரும அடஙகினவருமாகி அனனததைககொடுததாா. அவா, மிககஶரததையுடன, 'ஓ! கோவிநதரே! [1]நடநதவைகளைககொணடு ஸநதோஷியும. இது எஙகளுடைய சிறநதபொருள. இபபடியலலாமல, வேறு சிறநதபொருளால யாா உடமைப பூஜிககததகுதியுளளவனாகிறான?' எனறுஇவ விதவாாததையைச சொனனாா. பிறகு, அவா, தேவாகளுடன இநதிரன்போலக கூடவநதவாகளுடன சுததமானவைகளும குணஙகளுடன்கூடினவைகளுமான விதுரருடைய அனனஙகளை அருநதினாா. போஜனமசெயதவரும உடகாாநதிருபபவரும வெலலபபடாதவருமான அநதககேசவரைப பலவிதமானவாகளும நலலசபதமுடையவாகளுமான ஸூதாகளும மாகதாகளும துதிததாாகள.

தொண்ணூறறிரணடாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(விதுரர், பீஷ்மர்முதலியோரிருத்தலால் துரியோதனன் கர்வமுற்றிருப்பதையும் அவனுடைய தீயொழுக்கத்தையும் அவனிடம் ஸமாதானம் பயனற்றதென்பதையும் துஷ்டர்நிரம்பின துரியோதன ஸபையில் கோவிந்தர் பிரவேசிப்பது தமக்கு ஸம்மதமன்றென்பதையும் அவருக்குச் சொல்லியது)

விதுரர், ராததிரியில போஜனமசெயது இளைப்பாறினவரான கேசவரைநோககிச சொலலலானாா, 'கேசவரே! உம்முடைய இநத வரவானது நல்லகாரியமனறு. ஓ! ஜனாததனரே! துரியோதனன் அர்தததையும தாமததையும மீறினவனும மூடனும கோபமுடையவனும (பிறா) மானததைக் கெடுககிறவனும (தனககு) மதிபபை விரும்புகிறவனும பெரியோாகளுடைய கடடளையைக கடப்பவனுமானவன். ஜனாததனரே! மநதனான அவன தாமசாஸ்திரததை மீறி

---

1 'ஸம்வ்யதைஃ' எனபது மூலம. 'அரசருககு ஏற்றவையல்லாமையால், மறைககப்படடவை' என்பது குறிப்புரை. இது அதிக பாடம்; இஙகு, 'ஸம்வ்யதைஃ' எனற பாடம் கொளளப்பட்டது.

னவனும மூடனும துஷ்டபுததியுள்ளவனும கர்வத்தை அடைந்த வனும நனமைகளில திருப்ப முடியாதவனுமானவன. காமததையே வடிவமாககொணடவனும தானே அறிவாளியெனகிற அபிமான முளளவனும மிததிராகளுககுத துரோகமசெய்பவனும எல்லா ரிடததிலும சஙகைபபடுகிறவனும (ஒருவனுககும ஒரு நனமை யையும) செயயாதவனும செயநனறி மறபபவனும தாமததை விடடவனும பொயயில பிரியமுளளவனும மூடனும புததி திருத தபபடாதவனும இநதிரியஙகளை அடககவலலவனாகாதவனும காமஙக களை அனுஸரிபபவனும எலலாககாரயஙகளிலும உறுதியில்லாத வனும் இவைகளோடு மறறும பல குறறஙகளுமுளளவனுமான அவன, உமமால சொலலபபடடாலும, படபடததவனானதால, நன மையை ஏறறுககொளளமாடடான. அவன பீஷ்மரிடமும துரோ ணரிடமும கிருபரிடமும காணனிடமும துரோணபுதரரிடமும ஜயதரதனிடமும ('இவாகள எனககு ராஜயததை வெனறு தருவா' எனறு) மிகுதியாக நமபிககையை வைததிருககிறான; ஸமாதானத தில மனததைசசெலுததவிலலை ஜனாததனரே! பீஷ்மா துரோ ணா முதலியவாகளைப பாரததாகள எதிர்ததுப்பாரக்கவும திறமை யுளளவரலலரெனபது காணனுடனகூடின திருதராஷ்டிர புதரர்க ளின நிசசயம. மதுஸூதனரே! மூடனும திறமையறறவனுமான அவன பூமியிலுள்ள சேனைகளைத திரடடிககொணடு தன்னைக் காரிய ததை நிறைவேறறினவனாக எணணுகிறான. காணன் ஒருவனே பகைவாகளை வெல்லுவதறகு வலலவனெனபது தூப்புத்தியுள்ள துரயோதனனுடைய உறுதி. அவன் ஸமாதானததை அடையான். ஓ! கேசவரே! திருதராஷ்டிரபுததிராகள எலலாருமே, கௌரவர் களுககும பாண்டவாகளுககும விரோதம்விலகி ஸஹோதர ஸ்நேக முணடாவதறகாக விருமபிப பிரயததினமசெய்கினற உம்மை அனா தரவுசெய்து, 'நாம பாணடவர்களுககு உசிதப்படி ஒன்றையும கொடுக ககூடாது' எனறு ஒரே மதியாயிருககினறனர் இவவிதம நிசசயம செயதவாகளான அவாகளிடத்தில வார்ததையானது பயன்பெறாததா கும. ஓ! மதுஸூதனரே! எவாகளிடததில நலலவாாததையும கெட்ட வாாததையும ஸமமாகுமோ அவாகளிடததில் விவேகியாயிருப்பவன செவிடாகளிடததில பாடகனபாடுவதுபோல (ஒனறையும) புலமபக் கூடாது. ஓ! மாதவரே! சணடாளர்களிடததில் ததவததை உபதேசிக் கும பிராமமணன்போல, அறியாதவாகளிடததிலும் மூடர்களிடததி லுமமரியாதையிலலாதவாகளிடததிலும் உணமையானவார்ததையை

உரைக்கின்றவன் நிந்திக்கத் தக்கவனாவான். பலத்துடனிருப்பவனும் மூடனுமான அப்படிப்பட்ட இவன் உமது வார்த்தையைச் செய்யான். அவனிடத்தில் சொல்லப்பட்ட உமது வார்த்தையானது பயனில்லாததாகும். ஓ! கிருஷ்ணரே! நன்றாக உடகாரந்திருப்பவர்களும் பாவபுத்தியுடையவர்களுமான அவர்களெல்லாருடைய மத்தியிலும் நீர் பிரவேசிப்பது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஓ! கிருஷ்ணரே! தூப்புத்தியுள்ளவர்களும் சிஷ்டரல்லாதவர்களும் துஷ்ட எண்ணமுடையவர்களுமான பலபோகளுடையமத்தியில் (அவர்களுக்கு) விபரீதமான உமது வார்த்தையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாரக்ளாகையால் (எனக்குப்) பிடிக்கவில்லை பெரியோர்களை ஸேவியாததாலும் தனத்தின் கொழுப்பினாலும் பொறாமையாலும் மோகத்தை அடைந்தவனான அவன் உமமிடமிருந்தும் நன்மையைக் கிரகிக்க மாட்டான். ஓ! மாதவரே! இவனுக்குப் [1] பலத்துடன் கூடிய பலத்தைச் சொல்வீரானாலும் இவனுக்கு உமமிடத்தில் பெரிய சங்கையிருப்பதால் உமமுடையவார்த்தையைச் செய்யமாட்டான். ஓ! ஜனார்த்தனரே! இதானது இப்பொழுது தேவர்களுடன் கூடின இந்திரனாலும் யுத்தத்தால் முடியக்கூடியதில்லை யென்று திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் எல்லாரும் நிச்சயித்திருக்கின்றனர் இவ்விதம் உறுதியுள்ளவர்களும் ஆசையையும் கோபத்தையும் கொண்டவர்களுமான அவர்களிடத்தில் உமமுடைய வார்த்தையானது ஸாமர்த்தியமுள்ளதாயினும் ஸாமர்த்தியமில்லாததாகிவிடும் மந்தனும் மூடனுமான துர்யோதனன் யானைப்படையின் மத்தியிலும் தோப்படை குதிரைப்படைகளின் மத்தியிலும் நின்றுகொண்டு பயம் நீங்கினவனாகி, 'என்னால் இந்தப் பூமிமுழுவதும் ஜயிக்கப்பட்டது' என்று நினைக்கிறான். திருதராஷ்டிரருடைய புத்திரனானவன் பூமியில் பகையின்றியிருக்கிற பெரியராஜ்யத்தைப் பிராத்திக்கிறான் அவனிடத்தில் [2] கேவலமான ஸமாதானமானது அடையத்தக்கதில்லை. அடையப்பட்டதாயிருக்கிற பொருளைத் (தனக்கு) நிலைத்துவிட்டதாக நினைக்கிறான். இந்தப்பூமியானது காலத்தினால் பக்குவமாகி எங்கும் சித்திவிட்டது. பாரிலுள்ள எல்லாவீரர்களும் பூமிபாலர்களுடன்சோந்த க்ஷத்திரியர்களும் துர்யோதனனிமித்தமாகப் பாண்டவர்களுடன் போர்புரிய விருப்பமுள்ளவர்களாக வந்திருக்கிறார்கள். ஓ! கிருஷ்ணரே! வீரர்களான இந்த அரசர்களெல்லா

---

1 'பலவானான உனக்கு நானும் உப்பலமாயிருக்கிறேனென்று சொன்னாலுமே' என்பது. 2 கலகமின்றி.

ரும் முன் உம்முடன பகைபாராட்டி [1]லாபத்தை அபகரிக்கப் படடவாகளாகி உமமிடம பயதகிலல கரணனுடன சரந்து திருத ராஷ்டிரருடைய புதிராகள அதிதவாகளாயிருககினறனர. தீபரச சேவகரனவருமம, துரிபோதனனுடி சேராது, சரிதததைவிலுதத வர்களும பாணடவாகளோடி சணடைசெய்வதறகு சாதகமாதத அடைநதவாகளும மரணமாவது வெறறியாவது (நிரடடிய) வனறு ஓர எணணதததைசகாணடவாகளும காமதததைவே உருவமாக வுடையவாகளும கோபதகின வசதததடைநதவாகளும (அடகக) மறறவாகளுமாயிருககினறனர. ஓ! தாசாரஹரே! வீரரே! நீர அவாகளுடைய மதிபில செலவீரபாலல அது எனககு ஸமமதமிலலை ஓ! பகைவரைவாடடுபவரே! நனறாக உடகாரநதிருபபவாகளும அனைவருமம துஷடனணனுளளவாகளுமான அநதபபகைவாகளுடைய நடிவை எபபடி அடைவீர? ஓ! புஜபலமுளளவரே! எலலாவிதததாலும நீர தேவாகளாலும ஸமரிகமுடபாதவரே ஓ! பகைவரைககொலலுகிறவரே! உமமுடையபெருமைமையும ஆறறலையும புதிதியையும அறிகிறேன. ஓ! மாதவரே! எனககுப பாணடவாகளிடம உளளபிரியதததைகாடடிலும உமமிடததில இனனும அதிகமான பரியமிருககிறது. நான அனபினாலும நனமதிபபினாலும நடபினாலும சொலலுகிறேன. ஓ! புணடரீகாகஷரே! எனககு உமமுடையதரிசனதததினாலுண்டான பிரியதததை உமமிடததில நான எடுததுசசொலலுவான ஏன? நீர தேஜஸுகளுககு அதாதமாவாயிருககிறீர அனறோ?' எனறார.

தொண்ணூற்றுமூன்றுவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோவிநதர் விதுரர்சொலலைப் புகழ்ந்து தாம் வநதது உலகம் பழி சொலலாமலிருத்தற்காகவென்று விதுரருக்குச் சொலலியது)

புருஷோததமரான மதுஸூதனர, வணக்கததுடனகூடிய விதுரருடையவாகதததையைக கேடடு, இனிமையான இநதவாரத்தையை உரைகக்லானார. 'பேரறிவாளன சொலலுவதுபோலவும் ஸமாததனனவன சொலலுவதுபோலவும் உமமைபபோனற பூஜய

---

[1] பலம் அலலது பொருள்.

ரானவர் என்னைப்போன்ற நண்பனைநோக்கிச் சொல்லுவதுபோலவும நீர் எனனைநோக்கி உமக்குஒத்ததான தாமததோடும அர்த்தத தோடுமகூடி உணமையாயிருக்கிற வாரத்தையை மாதாபிதாக்கள போலச் சொன்னீர். எனனைநோக்கி நீர் சொல்லியது ஸத்தியமும இச்சமயத்திற்குத் தக்கபடி நேரிட்டதும உசிதமுமாயுள்ளது இது உணமையே. ஓ! விதுரரே! என வரவின காரணத்தை ஜாக்கிரதை யாகக் கேளும். ஓ! க்ஷத்தாவே! துரியோதனனுடைய தூப புத்தியும க்ஷத்திரியாகளுடைய வைரமுமாகிய இவை எல்லா வற்றையும நான அறிந்துகொண்டே இப்பொழுது கௌரவாகளை அடைந்தேன். நிலைமாறினதும குதிரைகளதோகளயானைகளோடு கூடியதுமான எல்லாப்பூமியையும எவன மிருத்தியுவினபாசத்திலிருந் தும விடுவிக்கிறானோ அவன உத்தமமான தாமத்தையடைவான. சக்திக்குத்தக்கபடி தாமகார்யத்தில முயற்சிசெய்தமனிதன (அந்தக் காரயம) கைகூடப்பெறாவிடினும அதற்குரியபுண்ணியத்தை அடைந் தவனாகிறான. இதில் எனக்கு ஸந்தேகமில்லை. 'மனத்தால பாவத் தைச்சிந்தித்தும கார்யத்தினால (செய்ய) விரும்பாதவன அதன்பயனை அடைகிறதில்லை' என்று தாமமதெரிந்தவாகள அறிகின்றனர். ஓ! க்ஷத்தாவே! அப்படிப்பட்டநான கபடமின்றி யுத்தத்தில நசிக்கப் போகின்றவாகளான கௌரவாகளுக்கும ஸ்ருஞ்சயாகளுக்கும ஸமா தானத்தைக்குறித்து முயலவேன. மிக்க கோரமான அப்படிப் பட்ட இந்தஆபத்தானது காணனாலும துரியோதனனாலும செய்யப் பட்டதாகிக கௌரவாகளிடத்திலேயே கிளம்பினதாயிருக்கிறது இவர்களெல்லாருமோ அவாகளைத்தொடாந்திருக்கின்றாகள் எவன ஸங்கடத்தில கஷ்டப்படுகிறமித்திரனைச் சக்திக்குத்தக்கபடிதேற்றி அவனுக்கு உபகரிக்கவில்லையோ அவனை விதவானகள கொடியவனாக அறிகின்றனர். தலைமயிர்பிடித்துச் சண்டையேற்படுமவரை மித்தி ரனை அகார்யத்திலிருந்தும திருப்புவதற்காக இயன்றமட்டும முயல் பவன் எவனுக்கும தூஷிக்கப்படத்தகாதவனாகிறான. ஓ! விதுரரே! ஆகையால, ஸாமாத்தியமுள்ளதும சுபமும அறமபொருளகளோடு கூடியதும ஹிதமுமான வாரத்தையைத் துரியோதனன மந்திரிகளு டன ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கவனாகிறான. நான கபடமில்லாமல திருதராஷ்டிரரின புத்திராகளுக்கும பாண்ட்வாகளுக்கும பூமியி லுள்ள அரசாகளுக்கும (ஹித்தத்தைச்செய்ய) அன்றோ முயலப் போகிறேன்? நன்மைக்காக முயல்கிறவனான எனனைக்குறித்துத் துரியோதனன சங்கிப்பானேயானாலும என்னுடைய மனத்துக்குப்

பிரீதியும கடனிலலாமையும ஏறபடும ஞாதிகளுககு ஒருவருக கொருவா விரோதம ஏறபடடபொழுது, எலலா முயறசியினாலும மததியஸதனாயிருபபதை அடையாத மிததிரனைப பணடிதாகள (மிததிரனாகக) கருதுவதிலலை. அதாமததிலிருபபவாகளும மூடாகளும நண்பரலலாதவாகளுமாயிருபபவாகள எனனை, 'போருககு முயனறவாகளான கௌரவாகளையும பாணடவாகளையும, கிருஷ்ணன சகதியுளளவனாயிருநதும தடுககவிலலை' எனறு சொலலமாடடாாகள. தவிரவும, நான இருவருடைய விருபபததையும நிறைவேறறுகிறவனாக வநதேனெனறு அநத விஷயததில முயறசியைச செயது மனிதாகளிடததில குறறம சொலலததகாதவனாயிருபபதை அடைவேன. அறமபொருளகளோடுகூடினதும கெடுதலிலலாததுமான எனனுடைய வாாததையையோ மூடனான துரயோதனன கேடடு ஏற்றுககொளளாமலிருபபானேயானால தெயவததின வசததையடைவான ஓ! மகாதமாவே! பாண்டவாகளுடைய அாததததைககெடுககாமல உளளபடி கௌரவாகளுககு ஸமாதானததைச செயவேனேயானால, எனனால புணணியமானது செயயபபடடதாகும கௌரவர்களும மிருதயுவின பாசததிலிருநதும விடுபடுவாாகள. மேலும, சொலலுகிறவனான எனனுடைய நீதியுடனகூடியதும தாமததிற கிருபபிடமும பயனுள்ளதும கெடுதியிலலாததுமான வார்ததையைத திருதராஷடிரரின புததிராகள உறறுநோககுவாாகளானால ஸமாதானததிறகாக வநதவனான எனனையும கௌரவாகள பூஜிபபார்கள. மேலும, எலலாஅரசாகளும சோநதும, கோபததையடைநதவனான எனககுமுனனே, சிஙகததினமுனனே. இதரமிருகஙகள் போல, நிற்பதறகு வலலவாகளலலா' எனறாா. யாதவாகளுக்கு ஸுகததை அளிப்பவரும விருஷ்ணிகளில சிறநதவருமான அவர் இவ்விதவாாததையைச சொலலிவிடடு, அபபொழுது,[1] தொடுதறகு மெதுவாயிருககிற படுசகையில படுததாா.

---

[1] 'ஸுப ஸம்ஸ்வர்ஶே' எனபது மூலம.

தோண்ணூற்று நான்காவது அதயாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மறுகாலையில் சகுனி துரியோதனன்முதலியோர் அழைக்க ஸ்ரீ கோவிந்தர் விதுரருடன் ஸபைக்குச் சென்றதும், ஆகாயத்திலிவந்த நாரதர்முதலியோரை மாதவர் கொம்படி பீஷ்மர் பூஜித்தவுடன் கோவிந்தர் முதலியோர் உட்கார்ந்ததும்)

அப்பொழுது, புததிமானகளான அவாகள அநதப்படி பேசிக கொண்டிருகுமபொழதில, மஹாபாகயனும ஸகஷததிரஙகளுடன கூடினதுமான அநதராததிரியானது சென்றது [1] உசிதமான கதைகளாலே ஆசையுளளவருமம இதரவிஷயததில விருப்பமிலலாதவருமம அளவறற பராகிரமதையுடையவருமான கோவிநதா அமபொருளினபஙகளுடன் கூடினவைகளும விசிததிரமான பொருளையுடைய சொறகளையும எழுததுகளையுமுடையவைகளுமான மஹாதமாவான விதுரருடைய பலவித வாததைகளைக கேடடுககொணடிருக்கும பொழது, அநதராததிரியானது சென்றுவிடடது பிறகு, நலலகுரலுளளவாகளும பலருமான ஸூதாகளும மாகதாகளும சஙகதுதுபிகளுடைய முழகஙகளுடன கேசவரை எழுபபினாகள. பிறகு, ஸாதவதாகளுககெலலாம தலைவருமம தாஸாாஹருமான ஜனாததனா எழுநதிருநது காலைகடனகளெலலாவறறையும செய்தா. அநத மாதவா ஸ்நானஜபஙகளைசசெயது அகனியிலஹோமமபணணி நனறாக அலஙகரிததுககொணடு, பிறகு, உதபமாகிற ஆதிதகியினை துதிததா. பிறகு, துரியோதனனும ஸுபலபுதிரனை சகுனியும, ஸாதியை உபாஸிகிறவரும தாஸாாஹருமம வெலலபபடாதவருமான கணண பிராணிஅடைநது, 'ஓ! கோவிநதரே! திருதராஷ்டிரரும பீஷ்மா முதலானகௌரவாகளும பாரிஷ்ளளலலாஅரசாகளும ஸபையை அடைநது,ஸவாகதகதில தேவாகள இநதிரனை பராததிபபதுபோல, உமமை பராததிகினறனர்' எனறு அவரிடமசொனனாகள. கோவிநதானவா மிகக இனிமையான நலலவாததைதபிறகு அவாகளைப புகழநதா. பிறகு, ஸாயன நனறுகஉதிதபொழது, பகைவரை வாட்டுபவரான ஜனாததனா பிராமமணாகளுகுப் பொனனையும ஆடைகளையும பசுகளையும குதிரைகளையும தானமசெயதா. அப்பொழுது, ரதினஙகளைததானமசெயதவரும வெலலப்படாத

1 "அவற்றைக்கேட்டு மகிழநதா" எனபது.

வரும் நிறபவருமான தாஶார்ஹரை அணுகி, ஸாரதியானவன வணங்கினான. உலகததில பிரஸிததிபெறற அவருடைய சிறநத ரதமானது சைபயம ஸுகரீவம மேகபுஷ்பம வலாஹகமெனகிற குதிரைகளபூட்டப்படடு விளஙகிறறு. சைபயமோ கிளியினசிறகுபோன்ற காநதியுள்ளது. ஸுகரீவமானது பலாசமபூநிறமுளளது மேகபுஷ்பமானது மேகவாணமுளளது. வலாஹகமோ வெளுததநிறமுளளது. சைப்பமானது தேரை வலபபககததிலநினறு இழுததது, ஸுகரீவமானது இடப்பக்கததில (நினறு) இழுததது, மேகபுஷ்பமும வலாஹகமும அவைகளுககுப பினபுறததில நினறு இழுததன. விஶவகாமாவினால செயயபபடட சிகரததையுடையதும திரளான ரதனஙகளால அலங்கரிககபபட்டதும (அநததேரில) அமைககபபடடதுமான கொடிமரமானது விளஙகிறறு. நாகஙகளுக்குப்பகையான கருடன பலவானான அநதக் கோவிநதருடைய அநதக கொடிமரததிலுள்ள கொடியில ஸூாயனைத தொடுகிறவனபோலிருநதுகொண்டு விளஙகினான. புகழபெற்ற அவருடைய சிறநததேரானது மிக்கபிரகாசமுளள அநதக்கருடதவஜததால விளஙகிறறு அநதசசிறநததேரானது, கிரணஙகளினகறறைகளாலும கொடிச்சீலைகளாலும ஸ்வாணமயமான (கருடத) துவஜததினாலும் காலஸூாயன் உதிததது போலிருநதது. விஶவகாமாவினால நன்றாகசசெய்யபபடட பக்ஷிததுவஜததுடன் கூடின மேற்கட்டிகளாலும, பொனவலைகளால் செயயப்பட்ட உள்ளிடஙகளாலும், கமபஙகளாலவகுககப்படட வழிகளாலும, பவழஙகளாலும் மணிகளாலும முததுககளாலும் வைடூயஙகளாலும விளஙகுகின்ற வாலமயிாககயிறறில கோககபபட்ட துவாரங்களையுடைய சலஙகைகளின் நூறறுக்கணககான கூட்டஙகளாலும பொனமயமான தாமரைமலர்க கொத்துககளாலும, ஸ்வர்ணமயமான புலிசிஙகம பனறி விருஷபம மான் பக்ஷி நக்ஷத்திரம ஸூாயன் யானை இவைகளாலும், மூககணைகள திருமபுகின்ற ஸநதிகளில வைர அஙகுசஙகளுடன கூடின விமானஙகளாலும அலஙகரிக்கப்படடதும உயரமாயும பெரியதாயுமிருககிற உருளைககுடததையுடையதும் மேகமபோலப பெரிய ஒலியையுடையதுமான (சிறநத) ரதமானது விளஙகிறறு. பிறகு, சுததமும பெரிதும சலஙகைகளுடன் கூடியதும் உததமமான குதிரைகள பூணடதுமான ரதத்துடன தாருகன் சீககிரமாக வநதான. பெரியமனததையுடையவரும் ஜனார்த்தனரும் சௌரியும எல்லாயாதவர்களுககும் மகிழ்சசியைச செயபவருமான மாதவர் திவ்யமும பெரியமேகமபோலப் பேரொலியுடையதும்

எல்லாரதனஙகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அந்தரதம ஸமீபததில் வநததைஅறிந்து, அகனியையும் பிராமமணாகளையும பிரதக்ஷிணஞசெய்து கௌஸ்துபமெனகிற மணியைபபூண்டு சிறநததான காநதியினால் ஜவலிக்கிறவரும கௌரவாகளால சூழபபடடவரும விருஷ்ணிகளால காக்கப்பட்டவருமாகி ரதததில ஏறினா. எலலாததாமஙகளையும அறிநதவரான விதுரா, எலலாப் பிராணிகளுககும ஶரேஷ்டரும புததிமானகளெலலாரிலும சிறநதவருமான தாசார்ஹரைததொடர்நது ஏறினா. பிறகு, துரியோதனனும ஸுபல புததிரனாசகுனியும இரணடாவது ரதததிலேறிப் பகைவரை வாடடுபவரான கோவிநதரைப் பினதொடாநதாாகள. ஸாதயகியும கிருதவாமாவும விருஷ்ணிகளிலுளள மறறரதிகாகளும, யானைகுதிரைதோகளோடு கிருஷ்ணரைப் பினதொடாநதனா. ஓ! அரசரே! செலலுகினற அவர்களுடைய பொனனாபரணமபூணட சிறநதகுதிரைகளபூடடபபடடவைகளும ஒலிககினறவைகளும விசிததிரமுமான தோகள விளஙகின. புததிமானான வாஸுதேவா காநதியால ஜவலிககிறவராகி, புழுதிபோககி ஜலமதெளிககபபடடதும (அநத அநத) ஸமயததில ராஜரிஷிகளால ஸஞசரிககபபடடதுமான ராஜமாாககததை அடைநதா. பிறகு, மாதவா புறப்பட்டபொழுது, [1] ஏகபுஷ்கரவாததியஙகள வாசிககபபட்டன. சஙகஙகளும மறறு முளளவாத்தியஙகளும வாசிக்கப்பட்டன. எலலாஉலகததிலும சிறநத வீராகளும சிங்கததிறகொபபான பராககிரமமுடையவாகளும பகைவரை வாடடுகிறவாகளுமான இளையவாகள சௌரியினதேரைசசூழநதுகொணடு செனறாாகள. பிறகு, விசிததிரமும ஆசசரியகரமுமான ஆடையுடையவர்களும கததி பட்டாக்கததிகளான ஆயுதஙகளைத தரிககினறவர்களுமான மறறும அநேகமாயிரம போகள கிருஷ்ணருககு முன செலலுகிறவாகளானாாகள. அவவிடததில ஐநநூறுயானைகளும ஆயிரககணககான தோகளும இருநதன. வீரரும ஜயிககபபடாதவருமான வாஸுதேவர் போகும பொழுது, (அவைகள) பின் தொடாநதன. ஓ! பகைவர்களைச சிக்ஷிபபவரே! சிறுவாகளோடும முதியவாகளோடும மாதாகளோடும கௌரவாகளுடையபடடணமானது ரதவீதியைஅடைநது ஜனார்ததனரைப் பாாகக விருபபமுளளதாயிறறு. மேலும, திணணையை அடைநதமகளிரால் பெருமபாலுமநிரமபிய வீடுகள பாரததினால

---

1 'ஒருபுறததிலஅடிககப்படும தோற்கருவி,காகளவாதயஙகள' என்து பழையஉரை.

சலிக்கின்றவைகள்போல இருந்தன. அவா கௌரவாகளால் பூஜிக்கப
பட்டவரும இனபமானகதைகளைக கேட்கிறவரும் உசிதமாகப் பிரதி
உபசாரமசெயகிறவருமாகப பாரததுககொணடே மெலலசசென்றா.
பிறகு, ஸபையைஅடைநது, கேசவருககுபபின செலபவர்கள சஙகங
கள புலலாஙகுழலகளுடைய பெரியகோஷஙகளாலே எலலாததிக
குககளையும முழககினாகள. பிறகு, அளவறறபராககிரமமுளள
அரசாகளுடைய அநதஸபைமுழுமையும கோவிநதாவருவதில
ஆசையாலுணடான ஸநதோஷததினால மிகவும சலிததது. பிறகு,
கிருஷ்ணர் ஸமீபததையடைநதபொழுது, அரசர்கள மேகததின
முழககததிறகுநிகரான அநததேரொலியைககேட்டு மிகவும மகிழந
தனா. எலலாஸாதவதாகளிலும சிறநதவரான சௌரியானவா
ஸபையின் வாயிலையடைநது கைலையின்கொடுமுடிககுநிகரான தேரிலி
ருநதுமஇறஙகியபிறகு, புதிதானமேகததிறகுநிகரானதும ஒளியால்
ஜவலிககிறதுபோலிருப்பதும இநதிரனுடைய ஸபைபோலவிளஙகுகி
றதுமான ஸபையில பிரவேசிததா. ஓ! அரசரே! மிககபுகழையுடைய
அவா விதுரரையும ஸாததியகியையும கையிலபிடிததுககொணடு
காநதியினாலே ஸூரியன நக்ஷததிரஙகளை மழுஙகசசெய்வதுபோலக்
கௌரவாகளை மழுஙகுமபடிசெய்தா வாஸுதேவருடையமுனனே
காணன துரியோதனன இருவரும உடகாரநதனா. பினனே,
விருஷ்ணிகளும கிருதவாமாவும உடகார்நதனா. பிறகு, பீஷ்மர்
துரோணாமுதலியஎலலாரும திருதராஷ்டிரனைமுனனிடடு ஜனாத்
தனரைபபூஜிக்கிறவாகளாகி ஆஸனஙகளிலிருநதும கிளமபினாகள்.
ஓ! அரசரே! வாஸுதேவர் நேரிலவருமபொழுது, அறிவையே கண்
ணாக உடையவனும் பெருமபுகழையுடையவனுமான திருதராஷ்டிரன
பீஷமததுரோணாகளோடுகூடவே எழுநதிருநதான. ஜனஙகளுக்கு
ஈஸவரனான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன எழுநதபோது, நாலுபககத
திலுமுளள அநத ஆயிரம்அரசர்களும எழுநதனா. அவவிடததில்
கோவிநதருக்காகத திருதராஷ்டிரனுடையகட்டளையினாலே பொன்
னால அலஙகரிககப்பட்ட ஸாவதோபததிரமெனகிற ஆஸனமானது
அமைககபபட்டது. தர்மாதமாவான மாதவரானவா மநதஹாஸத
துடன் அரசனையும் பீஷ்மததுரோணாகளையும மறறஅரசர்களையும
நோக்கிப் பிராயத்தின்முறைபபடி பேசினா. அவவிடததில பாரி
லுள்ள எலலாஅரசர்களும் கௌரவர்களும ஸபையைஅடைந்த
ஜனாததனரானகேசவரை நன்குபூஜித்தார்கள. பகைவரை வாட்டு
பவரும் பகைவர்பட்டணங்களை ஜயிக்கின்றவருமான அநதத

தாசார்ஹர் அவ்விடத்தில் அரசர்களுடைய மத்தியில் இருந்து கொண்டு ஆகாயத்திலிருக்கின்ற ரிஷிகளைப்பார்த்தார். தாசார்ஹரானஅவர் நாரதர்முதலான அந்தரிஷிகளைப் பார்த்து, பிறகு, சந்தனுவின்புதல்வரான பீஷ்மரை நோக்கி, 'ஓ! அரசரே! அரசாகளுடையஸபையைப் பார்ப்பதற்கு ரிஷிகள வந்தனர். ஆஸனங்களோடும அதிகமான பூஜையோடும அவர்களை அழைக்கவேண்டும. அவர்கள உடகாராமலிருக்கும்பொழுது ஒருவரும உடகாரக்கூடாது. ஆதமாவைத தியானஞசெயபவர்களான முனிவர்களுக்குச சீக்கிரம பூஜையைசசெயயுங்கள்' எனறு மெதுவாகச சொனனார். பீஷ்மரானவர் ஸபையினவாயிலை அடைந்தவர்களான ரிஷிகளைப்பார்த்தபிறகு விரைவுசெயகிறவராகி வேலைக்காரர்களைப்பார்த்து, 'ஆஸனங்கள' எனறு ஏவினர். பிறகு, சுதந்தமாணவைகளும பெரியவைகளும விரிவானவைகளும ரத்தினங்களாலும பொனனாலும பலவாண மூளளவைகளுமான ஆஸனங்களை அங்கங்கிருந்து கொண்டுவந்தனர. ஓ! பாரதரே! அவர்கள அந்த ஆஸனங்களிலிருந்து அக்கார்யதைப பெறறுக்கொண்ட பிறகு, கோவிந்தர் ஆஸனத்திலிருந்தார். அரசாகளும உசிதப்படி தங்கள தங்கள ஆஸனத்தில உடகாரந்தனர். துசசாஸனன ஸாத்தியகிக்கு உத்தமமான ஆஸனத்தைக்கொடுத்தான. விவிம்சதியானவன கிருதவாமாவுக்குப் பொனமயமான பீடத்தைக கொடுத்தான. மஹாத்மாக்களும பொறுத்தவாகளுமான கர்ணதுரியோதனரிருவருமோ மாதவருக்கு ஸமீபத்தில் ஒரே ஆஸனத்தில இருந்தார்கள. ஓ! அரசரே! காந்தாரதேசத்திறகரசனன சகுனிராஜன புத்திரனோடு காந்தார்களால பாதுகாக்கப்பட்ட ஆஸனத்திலிருந்தான மகாபுத்திமானன விதுரரோ [1] சுகலவர்ணத்தோடு எதிர்பபதான மானதோல விரித்த மணிபீடத்தில கிருஷ்ணருடைய ஆஸனத்தைத் தொடுக்கொணடு இருந்தார். ஜனார்தனரான கோவிந்தரைப்பார்க்கின்ற அந்த அரசாகளெலலாருமே அவரை நெடுநேரம பார்த்தும அமிருத்தத்திலிருந்து திருப்தியடையாததுபோலத திருப்தியடைவிலலை காமாமபூப்போல விளங்குகிறவரும பொனனிறமான ஆடையை உடையவருமான ஜனார்தனர ஸபையினமத்தியில ஸ்வாணத்திறப்திக்கப்பட்ட மணிபோல விளங்கினர். பிறகு, எலலாரும கோவிந்தரை அடைந்தமனத்தையுடையவராகி மௌனமாயிருந்தனர. அங்கே, ஓரிடத்திலும ஒரு மனிதனும ஒனறையும சொலலவிலலை.

[1] மிகவெணமையான எனபது கருத்து.

தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கோவிநதர் தாம் ஸமாதானம் செய்யவநததையும் ஸமாதானம் கண்டை இவற்றின் குண குற்றங்களையும் பாண்டவரின் விண்ணப்பத்தையும் திருதராஷ்டிரனிடம் தெரிவித்து இஷ்டப்படி செய்யச்சொல்லியது)

ஊடகார்கிருபபவாகளான அநத எலலாஆசார்களும மெளன மாயிருநதபொழுது, அழகானபறகளையுடையவரும துருபிகுசமமான தவணியையுடையவருமான கிருஷ்ணா வாதாதபைச சொல லததொடஙகினா. அவா வேணிறகாலததின மூடிவில மேகமபோலச சபைமுழுதையும கேடகசெயதுகொணடு திருதராஷடரனப பாத துச சொலலலானா

'ஓ! பாரதரே! வீராகளுகது ஈசமிலலாமலே கௌரவாகளுக்கும பாணடவாகளுகும ஸமாதானம ஏறபடவேணடுமெனபதை யாசிபபதறகாக வநதேன அரசரே! உமகது சேமமதறகுரிய வேறுவாதாதை சொலலவேணடுவதிலலை. பகைவாகளைச சிகஷிப பவரே! அறியவேணடியதிலலாம உமகுதெரிநதே இருககிறதனரே. அரசரே! கலஹியும கலலநடையும பொருநதின தும எலலாகுணஙகளோடுமகூடினதுமான இநதகுலமானது இப் பொழுது எலலா அரசகுலஙகளிலும சிறபபுறறதாயிருககிறது. ஓ! பாரதரே! [1] கிருபை, [2] அனுகாபை, [3] கருணை, [4] கரூமினமை, நோயிருதல், பொறுமை, ஸதயம ஆகிய இவை கௌரவர்களிடம விசேஷமாயுளளன. ஓ! அரசரே! இவவிதமான தனமையுள்ளதாகநிறகின்ற அப்படிபபடட பெரிதான இநதகுலததில் முகிய மாக உமமுடையநியிததமாயத தகாதசெயல செயயததகுதனறு. ஓ! கௌரவாகளில சிறநதவரே! ஐயா! சிறநதவரான நீரோ வெளிபபடையான (சூதாடடமமுதலிய) வைகளிலும ரகஸ்யமான (அகுகுமாளிகைமுதலிய) வைகளிலும கபடமாகுபபவாகளான கௌரவாகளைத தாஙகுபவா. ஓ! கௌரவரே! துரியோதனன முதலிய அபபடிபபடட உமதுபுதிராகள, அறததையும பொருளை

1 பிறருக்கு ஸுகததையுணடுபணணுவதில முயறசி 2 பிறாதுக்கதனதப்பார்த்து நடுஙகுதல. 3 பிறாதுகுகததை நீகுகமுயலுதல். 4 பிறருக்குத் தனபம் விளைவியாமை.

யும் பின்புறததிலதளளி, முக்கியமான தங்கள் பநதுக்கள்விஷயத்தில் குரூராகளபோலப பயிறறபபடாதவாகளும மரியாதைபோனவர்களும பேராசையால கவரபபட்ட மனத்தையுடையவாகளுமாகி நடககினறனா. ஓ! புருஷஸரேஷ்டரே! அதை நீா அறிகிறீா. ஓ! கௌரவரே! மிககோரமும கௌரவாகளிடததிலேயே கிளமபினதுமான அபபடிபபட்ட இநதஆபததானது உதாஸீனமசெயயபபடடால் பூமியைககொலலபபோகிறது. ஓ! பாரதரே! நீா விரும பினால் இது தணியசசெயயககூடியது. ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! இநதவிஷயததில அடககுதலானது செயயமுடியாததிலலை எனறு நான எண்ணுகிறேன பிரஜைகளுககெல்லாம பதியான அரசரே! அடக்குதலானது உமககும எனககும வசமாயிருக்கிறது. ஓ! கௌரவயரே! நீா புததிராகளை அடககும நான மறறவாகளான பாண்டவாகளைத தணியசசெயவேன ஓ! ராஜஸரேஷ்டரே! உமது கடடளையோ, வமசததோடுகூட (உமது) புததிராகளாலே செய்யததககது. அரசரே! உமமுடைய ஆணையிலிருப்பவாகளான இவாகளுககும மிககநனமை உணடு. உமககும நனமையானது, பிறகு, பாணடவாகளுககும நனமையானதே ஓ! பிரஜைகளைக காப்பவரே! நீரே பயனிலலாத வைரததை ஆலோசிதது, அடககுவதில செலலுகினற உமமுடையகடடளையை விருமபுகினறவாகளைச சோததுககொளளும. ஜனஙகளுககு ஈஸவரரே! பாரதாகள உமககே உதவி செயபவாகளாயிருபபாாகள. அரசரே! பாணடவாகளால ரக்ஷிககபபடடவராகித தாமததிலும அாததததிலும இரும. ஓ! வேநதரே! அபபடிபபடடவாகள முயனறு தேடினாலும கிடையாா. மஹாதமாககளான பாணடவாகளால காக்கப்படுகிற உமமை வெல்லுதறகுத தேவாகளோடுகூடின இநதிரனும வலலவனாகான. அரசர்கள எபபடிவலலவராவா? ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! பீஷ்மரும துரோணரும கிருபரும கர்ணனும விவிமசதியும அஸவததாமாவும விகாணனும ஸோமதததனும பாஹ்லிகனும ஸைநதவனும கலிஙகனும காமபோஜனான ஸுதக்ஷிணனும யுதிஷ்டிரரும் பீமஸேனனும அாஜுனனும நகுலஸஹதேவாகளும மிகக பராககிரமததையுடையவனான ஸாதயகியும மஹாரதனான யுயுதஸுவும இருககினற இடததில், எவன விபரீதபுததியையுடையவனாகி அவாகளுடன் யுததம் செயவான்? ஓ! பகைவாகளைககொலலுகிறவரே! மேலும, கௌரவர்களோடும பாணடவர்களோடும்கூடின நீா உலகததிற்கு ஈஸவரராக இருப்பதையும் பகைவர்களால வெல்லமுடியாமலிருப்பதையும

அடைவீர். ஓ! பூபதியே! பகைவரைவாடடுபவரே! அப்படிப்பட்ட உமமுடன, உமககுஸமமான அரசாகளும மேலான அரசாகளும சோநதுகொளளுவாரகள. அபபடிபபட்ட நீர புததிராகளாலும பௌததிராகளாலும பிதாககளாலும பிராதாககளாலும நண்பாகளாலும எஙகும காககபபட்டவராக ஸுகமாக ஜீவிபபதறகுததககவராவீர ஓ! பூபதியே! இவர்களையே முனனிடடுககொணடும (முனபோல அவாகளை உபசரிததுககொணடும) அகணடமான பூமி முழுமையையும அனுபவிபபீர. ஓ! பாரதரே! பாணடவாகளும உமமுடையபுததிராகளுமான எலலாரோடுமகூடி மறறபபகைவர்களை வெலலுவீர. இதெலலாம உமமுடைய சொநதககாரியமே ஓ! பகைவரைவாடடுபவரே! அரசரே! புததிராகளோடும மநதிரிகளோடும சேருவீரானால அவர்களாலேயே தேடபபட்ட பூமியை அனுபவிபபீர. ஓ! மஹாராஜரே! யுததததிலோ பெரியநாசமானது காணப்படுகிறது ஓ! அரசரே! இருபககததிலும அழிவே ஏறபடுவதில எனன தாமததைப பாரககிறீர? ஓ! அரசரே! பரதஸரேஷ்டரே! சணடையில பாணடவாகள கொலலபபட்டாலும அலலது மஹாபலசாலிகளான புதராகள கொலலப்பட்டாலும எனன ஸுகததை அடைவீர? அதனைசசொலலும. பாண்டவாகளும உமது புததிராகளுமாகிய எலலாரும சூராகளும அஸ்திரஙகளைப பயினறவாகளும யுததததை விரும்புகினறவாகளுமாயிருககினறனர். அவர்களைப் பெரிய பயததிலிருநதும காககககடவீர. யுததததில நாசத்தைஅடைநதவர்களான எலலாககௌரவாசளையும பாண்டவர்களையும இரணடு பககததிலும தேராளிகளால கொலலபபட்ட சூரர்களான தேராளிகளையும நாம பாரககவேணடாம. ஓ! ராஜஸரேஷ்டரே! பாரிலுள்ள அரசாகள சோநது பொறாமையினவசததை அடைநதவாகளாகி இநதப்பிரஜைகளை நாசமசெய்துவிடுவாரகள. அரசரே! இநத உலகததைக காபபீராக. இநதபபிரஜைகள் நசிககவேண்டாம. ஓ! குருநநதனரே! நீர நல்லதனமையை அடைநதால அவை மிசசமாயிருககும. ஓ! அரசரே! எலலாரும சுததாகளும் கொடையாளிகளும அகாரியததில வெட்கமுடையவர்களும பூஜயர்களும் நல்லகுலததிறபிறநதவாகளும ஒருவருககொருவா உதவுகின்றவாகளுமாயிருககினறனர். அவாகளைப பெரிதான பயததிலிருநதும காக்கககடவீர. ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! இநத அரசர்கள் க்ஷேமததுடன ஒருவரோடொருவாசேர்நது பொறாமையையும பகைமையையும் தள்ளி நலல ஆடைகளுடுதது மாலைகளசூடிப் பூஜிககப்பட்டவர்க

ளாய்ச சேர்நது போஜனம்செய்தும் பானமசெய்தும, அவரவாகள் வீடடுக்குத திருமபிசசெலலடடும. ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! பாண்டவாகளிடததில முனஇருநததுபோனற அனபே முதுமைபபருவமான இப்பொழுதும உமககு இருககடடும. சோநதுகொளளும. ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! சிறுவாகளும தநதையை இழநதவாகளுமான அவர்கள உமமாலேயே வளாககபபட்டாாகள. நியாயப்படி அவர்களையும புததிரர்களையும காப்பீராக. அவாகள துனபஙகளில விசேஷமாக உம்மாலதானே காககபபடததககவாகள்? ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! உமமுடைய அறமும பொருளும அழியவேண்டாம. ஓ! அரசரே! பாணடவாகள உமமைவணஙகி அருளவரசசெயது சொலலுகினறனா 'உமமுடைய உததரவினால் நாஙகள பினவநதவாகளுடன் துககததை அனுபவிததோம. இநதபபனனிரண்டு வருஷஙகள நாஙகள வனததில வஸிததோம. அபபடியே பதின்மூனறாவது ஒருவருஷம ஜனஙகளோடுகூடின இடததில மறைநது வஸிததோம. ஓ! ஐயா! நமமுடையபிதா அநதபபிரதிஜஞையில இருப்பாரெனறு உறுதிசெய்தவாகளாகி ஸஙகேததை விடாமலிருநதோம. எஙகளுடைய [1] அதையும பிராமமணாகள அறிவாாகள ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! ஸஙகேகததிலிருப்பவர்களான எஙகளுக்குரிய ஸஙகேதத்திலிருககககடவீா. ஓ! அரசரே! எநநாளும மிகக துனபததை அடையுமபடி செய்யப்பட்ட நாஙகள எஙகளுடைய ராஜயததினபாகததை அடையககடவோம. தாமததையும அாததததையும நனகுஅறிகினறவரானநீா எஙகளை நனறாகக காககவேண்டும. உமமிடத்திலுள்ள பெரியவரெனனும தனமையைக கருதிப பலதுனபஙகளைப் பொறுததோம. அப்படிப்பட்ட நீா எஙகள்விஷயததில தாய்தநதைகளபோல இருககககடவீா. ஓ! பாரதரே! குருவினவிஷயததில சிஷ்யனுடைய பெரிதான செய்கையை உமமுடையவிஷயததில நாஙகள செயதுகொணடிருககிறோம். நீரும் எஙகளவிஷயததில அவவிதமே (குருவினபெரிதானசெயகையைச) செய்துகொண்டிருககவேணடும [2] வழிதவறிஇருககிறநாங்கள் பிதாவினால நிலைபெறுததததககவாகளலலரோ? எஙகளை நலல வழியில நிலைநிறுததுவீராக. தாமமாகிற நல்லநெறியில இருககக்கடவீா' எனறு சொனனார்கள. ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! உமமுடைய புத்திராகளான பாணடவர்கள இநதஸபையையும் உததேசித்து, 'தாமததையறிநதவாகளான ஸபையோாகளிருககினற இநத

1 ப்ரதிஜ்ஞையைககாததல. 2 அரசாகளுககுரிய பாலனமாாககம.

ஸபையில தகாதகார்யம செய்யததக்கதன்று' எனறும் சொன்னாகள். 'எநதஸபையில ஸபையோகள்பார்த்திருகக்த தர்மமஅதர்மததாலும மெய பொய்யாலும கெடுகபபடுகினறனவோ அநதஸபையில் ஸபையோகள் கெடுகப்படுகினறார. எவவிடதில தர்மம் அதர்மத்தால அடிகபபடு ஸபையை அடைகிறதோ அவவிடதிலுளள ஸபையோகள அதாமததால அடிக்கப்பட்டவாகளாகி இநதத்தர்மதிலுளள கெடுதியைப் போகளுகிறதிலலை. நதியானது கரையில மூளைத்த மாஙகளைத தள்ளுவதுபோலத தாமமானது அவர்களைத தளளிவிடுகிறது' எனறும சொனனாகள. ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! தாமததை அனுஸரிபபவாகளுமம காலததைத திபார்ததது மெளனத்துடன ஆலோசிததுகொண்டிருப்பவாகளுமான பாண்டவாகள தாமததைவிடுவிலகாததும நியாயததைவிட்டு விலகாததுமான ஸதகியததைசசொலலுகினறனா ஓ!ஜனஙகளுகுகுத்தலைவரே! கொடுப்பதைத தவிர வேறுஎனன நீர சொலலகூடியது? ஸபையிலிருககின்ற அரசர்களே தர்மாத்தஙகளை உறுதிசெபதுகொணடே சொலலடடும. ஓ! புருஷஸரேஷ்டரே! பரதாகளில சிறநதவரே! நானசொல்வது ஸதயமானால் இநதஅரசாகளை யமபாசததிலிருநது விடுதல்செய்யும்; ஆறுதலை அடையும; கோபதினவசததை அடையாதீர். ஓ! பகைவரை வாட்டுபவரே! அநதப்பாண்டவர்களுக்கு உசிதமாகப் பிதாவைசசோநத பாகததைத கொடுததுப் பிறகு புத்திரர்களுடன விருப்பம் நிறைவேறினவராகிப போகஙகளை அனுபவிப்பீராக. ஓ! அரசரே! அஜாதசத்ருவானவா எப்பொழுதும ஸததுகளுடைய தாமததிலிருப்பதையும புததிரனுடகூடின உமமிடதில (அவருக்கு) இருககிற இருப்பையும அறிகிறீர். (உம்மால்) எரிகருமபடி செயயபபடடிம, வெளியில தூரதப்படடிம, மறுபடியும உமமையே அடுததார்கள. ஓ! அரசரே! புததிரனுடன சோநத உமமாலேயே அவா இநதிரப்பிரஸ்தததுகுகுத தூரத்தப்பட்டார். அவர்கள் அங்கே விலகியிருநதுகொண்டு எல்லா அரசர்களையும வசம்செய்து [1] உமமை எதிர்பார்க்கிறவாகளாகச செய்தார்கள; உமமை மீறியிருக்கவில்லை. இவவிதம இருக்கின்ற அவர்களுடைய ராஜ்யங்களையும் தனததையும் தானயதததையும் பறிததுக்கொள்ள விருமபின சகுனியினால மிக்ககபடமானது செய்யப்பட்டது. அறிய முடியாத மனத்தையுடையவரான அநதயுதிஷ்டிரர் அநதநிலைமையை அடைநதும ஸபையை அடைந்தவளான கிருஷ்ணையைப பார்த்தும்

[1] உமக்கு வசமாக.

க்ஷத்திரிய தாமத்திலிருந்தும அசையவில்லை. ஓ! பாரதரே! நானோ தாமத்தினாலும அர்த்தத்தினாலும் ஸுகத்தினாலுமே உமக்கும் அவர்களுக்கும நன்மையைவிரும்புகிறேன அரசரே! பிரஜைகளை நாசம் பண்ணாதீர். ஓ! அரசரே! உமது நன்மையைத் தீமையாகவும தீமையை நன்மையாகவும நினைக்கிறீர். ஆனாலும, மிக்ககோபத்தில சென்றவாகளான புத்திராகளை அடக்கும. ஓ! அரசரே! பகைவர்களை அடக்குகின்றவாகளான பாண்டவாகள (உமக்குப) பணிவிடை செயவதற்கானாலும் இருக்கிறாகள், யுத்தம செய்வதற்கானாலும இருக்கிறாகள. ஓ! பகைவரை வாட்டுபவரே! எது உமக்கு மிக்க உறுதியானதோ அதில இரும' என்றார். அவருடைய வார்த்தையை எல்லா அரசாகளும மனத்தால நன்கு புகழ்ந்தனா. அந்தஸபையில ஒருவரும முதலில வாாத்தையைச சொல்லுவதற்குத தொடங்கவில்லை.

தொண்ணூற்றாறாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாந பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பரசுராமர் தம்போத்பவன்கதையையும் கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் நரநாராயணரின் அவதாரம் என்பதையும் சொல்லியது.)

மகாதமாவான வாஸுதேவரால அந்தவார்த்தையானது சொல்லபபட்டபொழுது, ஸபையிலுள்ள எல்லாரும அசையாதவாகளும மயிர சிலிர்த்தவாகளுமாயிருந்தாகள். அவாகளில எந்த ஆணபிள்ளை மறுமொழி உரைக்க ஊக்கத்தை அடைகிறானென்று அந்த எல்லா அரசாகளும மனத்தால சிந்தித்தாகள. அவ்விதம் அந்த எல்லா அரசாகளும மௌனமாயிருந்தபொழுது, ஜமதகனியின புத்திரரான பரசுராமா கௌரவர்களுடைய ஸபையில் இந்தவாாத்தையை உரைக்கலானா.

'உதாரணத்தோடுகூடிய என்னுடைய உண்மையான இந்த வார்த்தையைச சங்கையில்லாதவனாகக் கேடகக்கடவாய். அதைக்கேட்டபிறகு, 'நல்லது' என்று (நினைக்கிறாயானால) நன்மையான அதனை அங்கீகரிக்கக்கடவாய. முற்காலத்தில் தம்போத்பவனெனகிற [1]ஸார்வபௌமனான அரசனஒருவன இருந்தான. அவன் அகண்டமாக எல்லாப்பூமியையும அனுபவித்தானென்று நமக்குககேள்வி. வீரியத்தையுடையவனும் மகாரதனுமான அவன எந்நாளும் ராத்திரியின்

---

[1] பூமிமுழுதுக்கும்அரசன்.

முடிவில் விடியறகாலததில் எழுநதிருநது பிராமமணர்களையும க்ஷத திரியாகளையும வைஶயாகளையும நோககி, 'யுதததில் (எனககு) மேலாகவோ ஸமமாகவோ பிராமமணனோ க்ஷதரியனோ வைஶயனோ சூததிரனோ ஆயுதமெடுததவன ஒருவனிருககிறானா?' எனறுகேடபவனானன. அநத அரசன மிககொழுபபினால மதஙகொணடு மறற ஒருவனையும மதியாமல இவ்விதமசொலலிககொணடு இநதபபூமியில ஸஞசரிததான. (அப்பொழுது) விதவானகளும ஏழைமையிலலாதவாகளும யாரிடமிருநதுமபயமிலலாதவாகளுமான பிராமமணாகள, அடிககடி, தனனைபபுகழ்கிறவனான அநதஅரசனைத தடுததாகள. அவன தடுககப்படடும, அடிககடி பிராமமணாகளை நோககி வினவினான. அபபொழுது, தவமுடையவாகளும மகாதமாககளும வேதததில உறுதியான நமபிககைவைததவாகளும இருபிறபபாளாகளுமான பிராமமணாகள, கோபததால ஜவலிததவாகளாகி, அதிககாவமுடையவனும தனததால மதிததவனும (எனககுநிகர்யாரெனறு) சொலலுகிறவனுமான அநதஅரசனைநோககி, 'அரசனே! யுதததில அநேகாகளை வென்றவாகளாயிருககும இரணடுபுருஷஶரேஷ்டர்களுககு நீ ஒருகாலும நிகராகமாடடாய்' எனறு சொனனாகள. அவவிதமசொலலக கேடட அநதஅரசனோ, மறுபடியும அநதபபிராமமணாகளைநோககி, 'அநதவீராகள எஙகே இருககிறார்கள? எவவிடததில பிறந்தவாகள? எனன தொழிலுடையவாகள? அவாகள யார்?' எனறு கேட்டான. பிராமமணாகள, 'அரசனே! நரரெனறும் நாராயணரெனறும இரண்டுதவசிகள மானிடவுலகததில வநதாகளெனறு எஙகளுககுக கேளவி. அவர்களுடன யுததமசெய. அநத நரநாராயணாகளிருவரும மகாதமாககளெனறு கேளவிப்படுகிறோம. 'அவாகள கநதமாதனபாவததில கோரமும சுட்டிசசொலலமுடியாததுமான தவததைசசெய்கினறனா' எனகிறாகள' எனறாகள. அநத அரசன பொறாதவனாகி ஆறுஅஙகஙகளோடுகூடின பெரிய சேனையைச சோததுககொண்டு, ஜயிககப்படாதவாகளான அவாகளிருககுமிடமசெனறான. அவன் மேடுபள்ளமுளளதும் கோரமுமான கநதமாதனமலையை அடைநது தேடுகிறவனாகி, வனத்தை அடைநதவர்களான அநதததவசிகளை அடைநதான. பசியாலும தாகததாலும இளைததிருப்பவாகளும நரமபுகளநிறைநதவாகளும குளிாகாறறு வெயயிலகளாலே இளைக்கசசெயயபபடடவாகளுமான அநதபபுருஷஶரேஷ்டாகளைப் பார்த்து அருகில்செனறு வணங்கி ஆரோகயததை வினவினான். அவர்கள் அநதஅரசனைக் கிழங்குகளாலும்

பழஙகளாலும் ஆஸனத்தினாலும் ஜலத்தினாலும் பூஜித்துவிட்டு, 'எனனகார்யம் செய்யவேண்டும்?' எனறு கேடடாகள. பிறகு, அவன மறுபடியுமே அநத (முனசொலலிய) சொலலியே சொனனன. 'பூமியானது என்னுடைய கைகளால ஜயிகபபடடது; எல்லாபபகை வர்களும் கொல்லபபடடாகள, உஙகளோடு யுதததைவிரும்பி மலலயை அடைநதேன, நெடுகாலாக எனனுல விருமபபபட்ட இநத அதிதிபூஜையானது செயயபபடலாம்' என்றன.

நாராயணாகள, 'ஓ! அரசரிறசிறநதவனே! இநத [1]ஆஸரம மானது கோபமும லோபமும விலகினது இநத ஆஸ்ரமத்தில, யுதததிலலல. ஆயுதமேது? ஒழுஙகீனம எது? வேறிடதில யுத தததை விரும்பு. பூமியில க்ஷத்திரியாகள பலா இருககிறாகள' என றாகள. அவ்விதமசொல்லபபடடும, மறுபடியுமே சொன்னன ஓ! பாரத! அடிககடி பொறுககபபடடும, நயமொழி சொல்லப்பட டும், தமபோத்பவன யுததத்தைவிரும்புகிறவனுகித தாபஸாகளை அழைக்கவே செய்தான. ஓ! பாரத! பிறகு, நாரானவா ஒருபிடி (சீழகம்புல) ஈரகுசகளைஎடுததுககொணடு, 'யுதததில விருப்ப முளளவனே! க்ஷத்திரிய! வா. யுததமசெய். எலலா அஸதிரஙக ளையும எடுததுககொள சேனையச சேர. நீ பிராமமணாமுதலான ஜனஙகளைக கொழுப்பினுல அழைககிறபடியால நான இனிமேல உனககு யுத்ததில உணடான ஜுககதததைப போககுவேன' எனறார. தமபோதபவன, 'ஓ! தவசியே! நம்மிடதில இநத அஸ் திரத்தை உசிதமாகநினைக்கிறீரேயானுல் நான் யுதததைவிரும்பி வநதவனுதலால, [2]இதனுலேயும உமமுடன் யுததமசெய்வேன.' என் றன. இவவிதம சொலலிவிட்டு, சேனையுடன்கூடின தம்போதபவன அநததாபஸரைக்கொலலவிருப்ப முளளவனுகி எஙகுமஅமபுமாரியை இறைததான. அநதமுனியானவா அவனுல இறைககபபட்ட கோர மும் பகைவரை அறுககினறவைகளுமான அநதபபாணஙகளைச சீழ்கீர்கருககளால் வீணகசசெயது (அநதாகருக்களை) இறைததார். பிறகு, ஒர்வராலும ஜயிககபபடாதவரான அவர் அவனபொருடடுக கோரமும பதிலதொடுகக முடியாததுமான ஐஷீகாஸ்திரததை விட் டார. அது ஆசசாயமாயிருநதது, பயததைஉணடுபண்ணும்நிமிதத மாக அடிக்கினற அநதமுனிவர் மாயையினுல பகைவர்களுடையகண் களையும காதுகளையும மூக்குக்களையும ஈர்க்குக்களால் இறைததார.

---

1 நாங்களடைநதிருக்குமவானப்பிரஸ்தாஸ்ரமம்.

2 ஈர்க்குக்களுக்குப்பிரதியாகவும என்பது கருத்து.

அந்தஅரசன் ஈர்க்குக்களால் நிறைக்கப்பட்டதும் வெளுத்ததுமான ஆகாயததைப் பாரதது (அவருடைய) பாதங்களிலவிழுநதான்; 'எனககு க்ஷேமமுணடாகடடும' எனறும் சொனனான். ஓ! அரசனே! சரணததைவிருமபுகிறவாகளுககுச சரணமளிததறகுததக்கவரான நரரானவா அவனைநோககிச சொல்லலானா 'பிராமமணர்களுககு நலலவனும தாமசிநதையுளளவனுமாயிருக்கககடவாய். மறுபடியும இவவிதமசெயயாதே. அரசனே! ஓ! ராஜஶரேஷடனே! மனததினால க்ஷததிரியதாமததை நினைககிறவனும பகைவாகளுடையபட்டணஙகளை ஜயிபபவனுமாயிருபபவன இவவிதமனிதனாயிருககககூடாது. கொழுபபுடனகூடினவனாகி, மிகவுநதாழநதவனையோ சிறநதவனையோ ஒருவரையும ஒருவிதததாலும நிநதியாதே. அரசனே! இது உனககு ஸதிரமாயிருககடடும. ஸுமுகனே! அரசனே! அறிவைச செலுததினவனும லோபம நீஙகினவனும் அகஙகாரமற்றவனும மனமடங்கினவனும இநதிரியஙகளைசசிக்ஷிததவனும பொறுமையுளளவனும மென்மையுளளவனுமாகப பிரஜைகளைப் பரிபாலனம செய. இனிமேலும, பலாபலததைஅறியாமல ஒருவனையும அவமதியாதே உததரவுபெறறுககொணடு க்ஷேமமாகபபோ. மறுபடியும இவவிதம செயயாதே. எஙகளசொலலால பிராமமணாகளை க்ஷேமத்தை மிகவும கேள' எனறார். பிறகு, அரசன மகாதமாககளான அவர்களுடைய பாதஙகளில் வணஙகித தனபடடணததைககுறிததுத திரும்பி வநதான. தாமததைப பெரிதும கைககொணடான.

முனகாலததில, நரரால செயயப்பட்ட அநதசசெய்கையே மிகப பெரிது, அவரைககாடடிலும பலமடஙகு அதிகமான குணஙகளாலே நாராயணா சிறநதவராயிருநதார். அரசனே! ஆகையினால, விறகளில சிறநததான காண்டீவததில் அஸ்திரமதொடுககப்படு முனனரே நீ கர்வததைவிடடுவிடடுத தனஞசயனை அடையககடவாய். யானைகுதிரைமுதலியவைகளுடைய முசுபபிலேயே தூஙகசசெய்கிற ப்ரஸ்வாபமெனகிற காகுதிகாஸ்திரம, பீரஙகிசசப்தததால் கிளி கூட்டிலபதுஙகுவதுபோலத தேர்முதலியவைகளில பதுஙகசசெயகினற மோஹனமெனகிற சுகாஸ்திரம, ஸ்வாககததைக கண்ணில காணபிககின்றதுபோனற உனமாதனம் எனனும் நாகாஸ்திரம, விடடமாத்திரததில மேல் விழுநது மலமூததிரங்களை விடசசெய்கின்ற தராஸனமெனனும அக்ஷிஸநதாஜனாஸ்திரம, இடைவிடாமல் ஆயுதஙகளைபபொழிகின்ற ஐநதிரமுதலிய தேவாகளுடைய ஸநதானாஸ்திரம, நர்த்தனம செய்

விக்கினற பைசாசமளன்னும் நர்த்தகாஸ்திரம், அழிவைச்செய்கின்ற ராக்ஷஸமென்னும் கோராஸ்திரம், வாயில பாஷாணத்தைபபோட்டுகொணடு மரிக்கசெய்கிற யாமயமெனனும எட்டாவதான ஆஸ்ய மோதகாஸ்திரம ஆகியவைகளாலே அடிகைப்படட எல்லாமனிதர்களுமே மரணத்தையடைகின்றார்கள். மனிதர்கள் (நாகததால) பயித்தியமபிடிததுக குதிததலமுதலியவறறைச செய்கினறனா. (சுகதகினால) அறிவு அழிநது நினைவு மறநதுபோகினறனா. (காகுதிகததால்) தூஙகுகினறனா. (ஸநதானததால) திகைததுத திரிகின்றனா. (கோரத்தினால) வாநதிசெய்கினறனா. (அக்ஷிஸநதாஜனதகினால) மூதகிரததை விடுகின்றனா. (ஆஸ்யமோதகததால) எபபொழுதும் அழுகினறனா. (நர்த்தகததால) சிரிகினறனர். காமகுரோதஙகள் லோபமோகங்கள் மதமானஙகள் மாதஸரயாகங்காரஙகள இவைகள் முறையே அநதக காகுதிகமுதலியவறறின குணஙகளாகசசொலலபபட்டிருகினறன. எலலாஉலகஙகளையும் படைபபவரும எலலாஉலகங்களுகுகும ஈஸவரும எலலாககர்மஙகளையும அறிநதவருமான நாராயணரைப பநதுவாகவுடைய அர்ஜுனன் யுதததில பிறரால் தாஙகமுடியாதவன. பாரத! மூவுலகஙகளிலும எவன வானரக கொடியுடையவனும வீரனுமான தனஞசயனை வெலலுவதற்கு மனவெழுசசியை அடைகிறான? யுதததில அவனுககு நிகரானவன இலலை. பார்ததனிடமுளள குணஙகள கணககிடமுடியா. ஜனாதனா அவனிலும சிறநதவா. குநதிபுதரனை தனஞசயனை நீயே நன்கு அறிகிறாய். ஓ! மஹாராஜனே! மிக்க வீரராகளும புருஷஸரேஷ்டர்களுமான அர்ஜுனனையும கேசவரையும அநத நாராயணர்களாகவே அறியக்கடவாய். பாரத! இதனை இவவிதம் அறிநது, எனனிடமும சங்கைப்படாமலுமிருக்கிறபடியால, கொண்டாடதகக புதனியை அடைநது பாணடவர்களுடன் ஸமாதானததை அடைவாய். பரதஸ்ரேஷ்ட! 'எனகுப் பேதம ஏற்படவேணடாம்' எனறு நனமையை நினைகிறபடியால ஸமாதானததை அடை. யுதததில மனததைச செலுததாதே. கௌரவாகளில சிறநதவனே! உஙகளுடைய குலமும உலகததில பிரசிததிபெற்றது; அது அபபடியே இருக்கட்டும; உனக்கு கேஷமமுணடாகடடும. உனகார்யததையே உற்று நோக்கக்கடவாய' என்றா.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கண்வர் துரியோதனனுடைய வலிமைச் செருக்கைப் போக்க மாதலி கதையைத் தொடங்கினதும், மாதலி குணகேசிக்கு வரன்தேடிப் பாதாளம் சென்றதும்.)

பரசுராமருடைய வாாததையைககேடடுப பகவானான கண்வ ரிஷியும கௌரவாகளுடைய ஸபையில துரியோதனனை நோக்கி இநத வாாததையைச சொலலலானா. 'உலகஙகளுககுபபாடடனா ரான பிரமமாவானவா குறைவிலலாதவரும அழிவிலலாதவருமா யிருபபவா பகவானகளான அநத நரநாராயணாகளெனகிற ரிஷி களும அபபடியே. எலலாததேவாகளிலுமோ விஷணு ஒருவரே ஸநாதனரும எவராலும வெலலமுடியாதவரும அழிவிலலாதவரும எநநாளும இருபபவரும ஸமாததரும ஈஸவரருமாயிருபபவா. மற றவாகளோ, பிரளயகாலததில மரணமுடையவாகள. சநதிர ஸூர் யாகளும பூமியும ஜலமும வாயுவும அககினியும ஆகாயமும கிரகங களும நக்ஷததிரஙகளின கூடடஙகளும அபபடியே. அவாகளெல் லாரும எபபொழுதும ஜகததினுடைய நாசததினமுடிவில் மூவுல கததையும விடடுவிடடு நாசததை அடைகினறனா; மறுபடியும மறு படியும படைககவுமபடுகினறனா. மானிடாகளான மறறவாகளும் விலஙகுபபிறவியை அடைநதமிருகஙகளும பக்ஷிகளும ஜீவலோ கததிலுளள மறறும ஸஞசரிபபவைகளும சிறிதுநேரத தில மரணத்தைஉடையன. அரசாகளோ, பெரும்பாலும, செல் வததை அநுபவிதது யௌவனமுளளவர்களாகவே ஆயுளினநாசத் தில புணணியபாவஙகளை அனுபவிபபதற்குச செலலுகின்றனர். அபபடிப்படட நீ இவவுலகில தாமபுத்திரருடன ஸமாதானததைச செய்யததககவன. பாண்டவர்களும கௌரவாகளுமே பூமியைப் பரிபாலனம செயயடடும. ஓ! துரியோதன! 'நானே பலவான' என்று நினைக்ககூடாது. ஓ! புருஷஸரேஷடனே! பலவான்களைக் காடடிலும பலவானகள் காணப்படுகின்றனரல்லவா? ஓ! கௌரவ! பலமானது பலவான்களுடையமததியில பலமாகிறதில்லை. தேவர் களுடையபராககிரமமபோனற பராககிரமததையுடையவர்களான அந தப்பாணடவாகள்எலலாரும பலவானகளலலரோ? இநதவிஷயததி லும கன்னிகையைக் கொடுகக விருப்பமுளளவனும் வரனைததேடு

கிறவனுமான மாதலியினுடைய பழமையான இதச்சரித்திரதைச் சொலலுகின்றார்கள். அது வருமாறு:

மூவுலகதகிறகும அரசனனஇநதிரனுல நன்குமதிக்கப் பெற்றவனன மாதலியெனகிற ஸாரதி இருக்கிறன. அவனுக்கு வீடடில ரூபததால உலகத்தில் பிரசித்தியடைநதவளான ஓரே கனனிகை. தேவர்களுக்குரிய ரூபததோடுகூடிய அவள் குணகேசியெனனும் பெயரால் புகழடைநது சரீரதினுலும காநதியினுலுமே மற்றபபெண்களை மிஞசிஇருநதனள. அரசனே! மாதலியானவன் அநதகனனிகையின தானகாலததை அறிநது, அதில்மனம பற்றிக் கவலைபபடடுப் பததினியுடன ஆலோசிக்கலானன. 'மிகச சிலமுடையவாகளும மேனமைபொருநதினவாகளும புகழாளளவர்களும் மெதுத்தனமை புடையவாகளுமாயிருநதாலும மனிதாகளுடைய குலததில கனனிகைகளை வாழ்க்கைப்படுததலை நிநதிகக வேணடும். ஸாதுகளுடைய கனனிகைகூடத தாயினகுலம தநதையின் குலம கணவனினகுலமாகிய மூனறுகுலஙகளையும ஸநதேகிக்கப் பட்டனவாகச செய்கிறள். தேவலோகமும மனுஷ்யலோகமும 1 மானிடநேதிரதினுலேயே சென்றே தேடப்பட்டன. (அவைகளில) எனக்கு வரன பிடிககவில்லை' எனறு ஆலோசிததான். வரன நிமிதத தினில் அவன தேவாகளையும் அஸுராகளையும கநதருவாகளையும மனிதாகளையும் அப்படியே அநேகமரிஷிகளையும விரும்பவில்லை. அவன ராதரியில ஸுதாமைனகிற மனனவியுடன் ஆலோசிதது, நாகலோகமசெல்லுவதில புதிதினைச செலுததினன். 'தேவர்களிலும் மனிதாகளிலும் ரூபததால குணகேசிகுஸமமான ஒருவரனும் எனனுலகாணபபடவில்லை. நாகர்களில நிசசயமாயிருபபான்' என்று ஆலோசிதது ஸுதாமையிடம் அநுமதிபெற்று அவன 2 ஸுதாமை என்கிற ஸபையையும் பிரதக்ஷிணமசெய்து கனனிகையையும உசசைமோகது பூதலததை அடைநதான.

---

1 'மனிதஞானதினுலேயே' என்பது பழையவுரை.

2 'ஸுதர்மம' என்பது மூலம். 'அவளை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து' என்பது இங்கிலிஷ்மொழிபெயரபபு.

தொண்ணூற்றெட்டாவது அதயாயம்.

பகவதயாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மாதலி நாரதரை வழியில்சநதித்து அவருடன் வருணனிடம்சென்று உபசரிக்கப்பெற்றுச் செல்லுகையில் நாரதர் வருணலோகத்திலுள்ள பொருள்களின் குணங்களை மாதலிக்குச் சொல்லியது)

மாதலி வழியில சென்றுகொணடிருக்கையில, வருணனைப் பாரப்பதறகாகப் போகினறவரான நாரதமஹரிஷியைத தறசெயலாகச சநதித்தான பிறகு, நாரதா அவனைநோககி, 'நீ எஙகே போவதறகு முயறசி செயகிறாய ஸூத! உனகாயததினாலேயா? அலலது, இநதிரனுடைய கடடளையினாலேயா?' எனறு கேட்டார. வழியில செலலுகினற நாரதரால இவவிதம நனகுவினவபபடட மாதலி தனகாயமஎலலாவறறையும உளளபடி அவரிடம சொனனான பிறகு, அநதமுனிவா அவனைநோககி, 'சோநதுபோவோம். நானும வருணனைபபாரபபதறகாக ஸ்வாககததிலிருநது புறபபடடேன. நான உனக்குப் பூதலததைககாணபிதது எலலாவறறையும் சொலவேன ஓ! மாதலியே! அவவிடததில ஒருவரனைபபாரதது நிசசயிபபோம' என்று சொன்னார். மஹாதமாககளான அநத நாரத மாதலிகளிருவரும பூமியினுள (அதாவது பாதாளததில) புகுந்து லோகபாலனான வருணனைப் பாரததார்கள. அவவிடததில நாரதரானவா தேவரிஷிகளுககு உசிதமான பூஜையை அடைநதார். மாதலியும இநதிரனுககு உசிதமான பூஜையை அடைநதான. ஸநதோஷததைஅடைநத மனமுளளவாகளும காரியமுளளவர்களுமான அவவிருவரும வருணனிடம சொலலிககொணடு அவனால் அனுமதிபெறறு நாகலோகததைககுறித்துப் புறப்பட்டார்கள். பூமிக்குளளேவஸிககினற எல்லாப பிராணிகளையும் அறிகினற நாரதா ஸாரதிககு எலலாவறறையும மிசசமினறி விவரிததுக் கூறினா. நாரதா, 'ஓ! ஸூத! புததிராகளாலும பௌததிரர்களாலும் சூழப்பட்டவனாகி வருணனானவன உனனால பாரககபபட்டான. வருணனுடைய ஸதானமானது எங்கும மஙகளகரமும் செழிபபுள்ளதுமாயிருப்பதைப பாா. இவ்விடததில ஜலஙகளுக்குப் பதியான வருணனுடைய இநதபபுத்திரனானவன பெரியஅறிவையுடையவன. இவனோ

நன்னடையாலும தூயமையினாலும சிறந்தவன. இந்தவருணனுக்கு இஷ்டமாயிருப்பவனும் தாமரைமலர்களபோனற கண்களையுடைய வனும சிறந்தரூபமுடையவனும பார்க்கதகவனுமான இந்தப் புஷ்கரன சந்திரனுடையபுதந்திரியினால பாததாவாக வரிக்கபபட்டான். ரூபததால லக்ஷ்மிபோனற ஜயோதஸ்நாகாலிஎன்னும இரண்டாவது (சந்திர) புதந்திரியால, ஸ்ரேஷ்டனான அந்திரியின ஜயேஷ்டபுதந்திரன பாததாவாகசசெயதுகொள்ளபபட்டான. இந்திரனதோழனே! முழு தும்பொனனாலாகியதும தேவாகள இதையடைந்த ஸுராகளானது மான வருணனுடைய வீடடைபபா. மாதலியே! தவிரவும, இந்தா ராஜயமகவரப்பட்ட அஸுராகளுடைய எலலாஆயுதங்களும ஜவலிக் கினறவைகளாகக காணபபடுகினறன மாதலியே! இவைகள ஸ்மர ணதினால பிரயோகிகபபடடவைகளும தேவாகளால அவமதிக் கப்படடவைகளுமாய் நிகியாமல திரும்பிவந்தனவாம மாதலியே! இவவிடததில திதியின வமசததிலுணடானவாகளும ராக்ஷஸ ஜாதி யில உணடானவாகளும அஸுராகளாலே திவயமான ஆயுதததை புடையவாகளாகச செயயபபடடிருந்தனர் இந்தா வருணனுச சோந்தமடவில பெரியஜவாலையையுடைய அகினியானவன விழிததுக் கொணடிருகிறான புகையிலலாத அகினியுடன விஷ்ணுவின சகரமானது கூடடபபடடது இந்தா காணடீ எனகிற கடகமிருகத தின கொமபினால செயபபபடடதும எலலாவறறின ஸம்ஹாரததிற காகவும ஸம்பாதிகபபடடு, எந்நாளும தேவாகளால காகபபடுவது மான இந்த வில காணடீவமெனகிற பெயா கொணடது. எபபொழு தும லக்ஷ்மி விறகளுடைய பலததினால நிறைந்ததாயிருகிற இந்த வில்லானது காயம்மறபடடபொழுது அந்த அந்த (ககாபததிறகுத் தகபடி அதிக) பலததையும தரிகிறது. வேதததைச சொல்லிக் கொணடிருகிற பிரமமாவினால இது முதலில படைகபபடடு உக கிரமாகி ராக்ஷஸாகளுகுச சமமான அரசாகளில சிலிகமுடியாத வாசனையும சிலிகிறது. பெரிதும அரசாகளுடைய கூடடததால பிரகாசிகசசெயயபபடடதும பெரிதான அபிவிருதியையுடையது மான இந்தவில்லை வருணனுடைய புதந்திராகள தாங்குகினறனா. இதோ வருணனுடைய குடையானது குடைவைகினற வீடடி விருந்துகொணடு மேகம்போல எஙகும குளிர்ந்தஜலததைப் பொழி கினறது. குடையிலிருந்தும விழுந்ததும சந்திரனபோல நிர்மலமு மான இந்த ஜலமானது இருளால சூழப்படடுக காணப்படாதபடி இருக்கிறது. மாதலியே! இவவிடததில பாக்கவேணடிய ஆசசரி

யகள பல உணடு. உன காயததிறகுத தடைநேரிடுமாகையால், போவோம. தாமதம வேணடாம.

தோண்ணூறறேன்பதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி).

(நாரதர் மாதலிக்குப் பாதாளத்திலுள்ளபோநள்களைக்காட்டி அவற்றின்தணங்களைச் சொல்லியதும், அவன் அங்கு வரன்ஒன்றும் தனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றும் வேறிடம்செல்லவேண்டுமென்றும் சொல் லியதும்.)

இதுவோ, நாகலோகததின நடுவிலிருபபதும பாதாளமென்று பெயரபெறறதும தைததியாகளாலும தானவர்களாலும அடையப் படடதுமான பட்டணம. பூமிபிலுளள சிலஜநகமஙகள ஜலத் தோடுகூட இதை அடைநது பெரிதான சபதததையுடைய இதில பிரவேசிததுப் பயததால் பிடிகபபட்டுச சபதிகினறன. இதில ஜலஙகளைபபுஜிகிறவனும 1 அஸுராஜாதியுமான அகநியானவன் எபபொழுதும ஜவலிகிறான. அவன் தனசெயலால, தரிகபபட்ட ஸ்வரூபததையுடைய தனனைத (தேவர்களால்) கட்டப்படடதாக நினைததுகொணடிருகிறான. இதில தேவாகள் அமிருததததைப் பானமசெய்து பகைவாகளைக கொனறு (அமிருததததை) வைததிருக் கினறனர். 2 இஙகிருநதுதான சநதிரனுக்கு கூயமும் விருததியும்

---

1 வடவாமுகாகனி அஸுரததன்மையுளளதென்பது இஙகிலிஷ மொழிபெயாபபின கருதது.

2 'பருதுவடிவமான பூகோளததைச சுறறிவருகிற சூரியனுக்காவது சநதிரனுக்காவது பூகோளததின ஒரு புறத்தால மறைவுவருவதால சில ஸமயததில் அவை மனிதாகளுககுத தெரியாமல் போகினறன. அவற றில சூரியன தெரியாத ஸமயமே அப்படிக் காணுதவாகளுககு ராத்ரி யாகிறது. பூகோளததின உசசியிலும அடியிலுமிருபபவர்கள எப பொழுதுமே சூரியனமுதலியவற்றைப் பார்க்கிறார்கள. அவவிடததில் ஜலமயமாயிருக்கிற சநதிரமணடலமானது ஒளிவடிவமாயிருக்கிற சூரிய கிரணஙகளால ஒளியுள்ளதாகச செயயப்படுகிறது அவற்றுக்கும சநதிர

காணப்படுகின்றன. [1] இதில் ஸுவாண்னென்கிற [2] ஆதிதியன பர்வகாலஙதோறும் குதிரையின சிரமபோனற சிரததையுடையவ ணகிசசப்தஙகளாலே உலகததை நிரபபிககொணடு கிளமபுகிறன ஜல சரீரமுள்ள சஙதிரன் முதலிய எலலாம மிகுதியாக இதில விழுகினற காரணததால் உததமமான இநதபபடடணம [3] பாதாள மெனறு சொலலப்படுகினறது. உலகததிறகு ஹிதமான ஐராவதமானது இதிலிருநதும குளிர்ந்த ஜலததை எடுதது மேகஙகளில விடுகினறது அதுதான இநதிரன் பொழிகினற ஜலம யானையரசான ஐராவ தம, வாமனம, குமுதம, அஞசன மெனகிற சிறநதயானைகள ஸுப ரதிகதகினுடைய வமசததில பிறநதவை இவவிடததில பலவித வடிவையுடையவைகளான திமிகளும அநேக ரூபஙகளையுடைய நீர வாழபபிராணிகளும ஜலததில சஙதிர கிரணததைப பானம பண ணிககொணடு வளிகினறன ஸுத! இவவிடததில பாதாளதலவதை யடுதத பிராணிகள பகலில ஸுர்யகிரணஙகளால பிளகபபடடு

ஙகளும எவவளவுகெவவளவு விலகமிருக்கிறதோ அவவளவுகவவளவு சஙதிரன பிரகாசிகிறது. எவவளவுக்கெவவளவு ஒருக்க மிருகிறதோ அவவளவுக்கவவளவு சூரியனுககு மூனனிருககும அகனிமுதலிய தேவாக ளால சஙதிரன நமதுபாரவைககு மறைகபபடுகிறது. இதைநோகியே, 'மூனறாகலைய அகனி பருகுகிறது இரணடாவதுகலையை சூரியன பருகு கிறது' எனபது முதலிய சாஸதிரம எறபட்டிருககிறது இஙகு, குடிபப தெனபதும எதிரிலிருபபதால திருபதிபபடுவது மடடுமே. பாதாளதாபி (பூகோளததின அடி) யிலிருப்பவாகளுககும மேருவின உசசியிலிருபபவா களுக்குபோல எபபொழுதும சஙதிரன பூரணமாகவே தெரிகிறது. அவா களபாகுமிடததில அக்கிமுதலியவறறுல மறைவிலலை. பாதாளதாபிஸதா னமாகிய இவவிடததிலிருநது சஙதிரனுககுத தேயவும வளாசசியும காணபபடா' என்பது பொருள. 'நதருமயதே' எனபது பாடமா யிருநது' 'ப்ரதருமயதே' என்று கைதவறியும எழுதபபடடிருககலாம்' எனபது பழையவுரை.

1 'இகது, வேதஸவரூபியான ஹயகரீவரெனனும தேவா (வேத) வாகுகுகளால உலகததை நிரபபிககொணடு யுகஸநதிகளில ஆவிரபவிகினு ரா' எனபது பழையவுரை. 2 ஆதிதிய. எனபதறகு, 'அதிதிபுதரரான விஷணு' எனபது பொருள.

3 'சஙதிரகாநதமபோல ஜலததைப பெருகுகினறன. ஆகையால், 'பதஜஜல' என்பது 'பாதாள' எனறுயிறறு' எனபது பழையவுரை. அலம—மிகுதியாக, பாத—விழுகின்றன எனறுமாம.

மரணத்தை அடைந்தவைக்ளாகி ராத்திரியில் மறுபடியும் பிழைக்கினறன. இவவிடத்தில சுந்தரன எஙஙாளும் உதிகிறவனுகிக கிரணஙகளாகிற கைகளால அமிருதத்தையும தொடடுத் தேகிகளையும தொடடுப் பிழைகசசெய்கினறான. இஙகு அதாமத்தில் பற்றுளளவாகளான அஸுரர்கள காலத்தினால பிடிக்கப்படடவர்களும கடடப்படடவர்களும இநதிரனால செல்வம் அபகரிகசபபடடவர்களுமாகி வஸிததனா. இவவிடத்தில, எல்லாப்பூதங்களுகும மஹேஸவரரான பூதபதிஎனபவா எல்லாப்பூதஙகளுடைய சேஷமதத்தின்பொருடடும உததமமான தவததைசசெயதார். இவவிடத்தில கோ்வரதத்துடனகூடினவாகளும தஙகள வேதாதத்தியபனத்தினால ஸுரமத்தை அடைநதவாகளும பிராணஹீனவிடடவாகளும ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்தவாகளும வேதியாகளுமான மகரிஷிகள வஸிகினறனா. இவவுலகில எஙஙாளும் ஏதாவது ஒனறை உடடது ஏதாவதொனறைப்புஜித்து எஙகுவேணடுமோ அஙகுசசயனித்துகொண்டிருப்பவன கோவிரதமுளளவனுகச் சொலலபபடுகினறான். மாதலியே! பார இவவிடத்தில எவனுவது ஒருவன, உனககுக குணத்தினால வனுகப பிடித்திருந்தால் முயறசிசெயது அவனை அடைந்து பிராத்திகிகிறேன. ஜலத்தில வைக்கப்படடதும ஒளியினால ஜவலிகிறதுமான இநத அணடமானது பிரஜைகளுடைய பிரளயமவரையில வெடிகிறதில்லை; அசைகிறதுமில்லை. இதனுடைய உதபத்தியையும நாசத்தையும் சொல்ல நான கேட்டதில்லை. இதனமாதாவையும பிதாவையும ஒருவரும அறியார். ஓ! மாதலியே! இஙகிருந்தன்றோ, பிரளயகாலத்தில பெரியதான அக்கினியானது கிளமபிச சராசரங்களுடனகூடிய மூவுலகமமுழுமையும எரிகசபபோகிறது' எனறார. மாதலியோ நாரதருடைய வாரத்தையைக்கேட்டபிறகு, 'இவ்விடத்தில எனக்கு ஒருவனும் திருபதியாயிலலை. வேறிடம செலலும. தாமஸம வேணடாம' என்றான.

நூறுவது அத்யாயம்.

பகவத்யாகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நாரதர் ஹிரண்யபுரம்சென்று அஸுராகளில் வான்தேடும்படி மாதலிக்குச் சொல்லியதும், அவன் அஸுரர்களுக்கும் தேவர் களுக்கும் பகையாயிருந்தலால் பகைவர் பக்கத்து உறவு வேண்டாமென்றதும்)

நாரதா, 'அநேகம மாபைகளோடு ஸஞ்சரிகினற தைத் தியர்களையும தானவாகளையும சோகதமும ஹிரணயபுரமெனறு பிர ஸிதிபெறறதும பெரிதும சிறநததுமான இநதபபடடணமானது விஸ்வகாமாவினால மிகசப்ரயதநதினதோடு நிரமாணமசெயயப் படடதும மயனால மனததால ஸருஷடிகபபடடதுமாக பாதாள பரதேசததை அடிததிருகிறது இதில, முறகாலததில மிக வலிமையுள்ளவாகளும சூராகளும வரமாிகபபடடவர்களுமான தானவர்கள ஆயிரமமாயைகளைச செயதுகொண்டு வஸிததனர. இவாகள இநதிரனாலோ மறற யமனாலோ வருணனாலோ குபேர னாலோ வசப்படுததப்பட முடியாா. ஓ! மாதலியே! இதில காலகஞ்சாகளெனகிற அஸுராகளும விஷ்ணுவின பாதததி னுண்டான நெருதாகளும பிரமமாவின பாதததினுண்டான யாது தானாகளும தெறறுபபற்களும பயஙகரமான வேகமும வாயு வுககு நிகரான வேகபராகிரமஙகளும மாயையின பலமும யுததததில் கெட்டிதமுமுடைய நிவாதகவசாகளென்கிற தானவா களும வஸிகினறனா. இநதிரனுவன இவாகளைக கொல்ல வல்ல வனுகலிலலியெனபதை நீ அறிகிறாய ஓ! மாதலியே! நீயும உன புததிரன கோமுகனும இநதிராணிககுப் பதியான தேவராஜ னும அவனபுததிரன் ஜயநதனும பலமுறை பஙகபபடடோகள. ஓ! மாதலியே! பொனமயமானவையும வெளளிமயமானவையும சிறப விதிபபடி வேலைகளுடன்கூடினவையும சோகதமைநதவையுமான வீடுகளைப் பாா. வைடூரிய மணிகளாலே விசிததிரமானவைகளும பவழஙகளால செய்யபபடடு ரமணீயமானவைகளும ஸூரியகாநதக கற்களால செய்யப்பட்டுச சுததமானவைகளும உயாந்த வஜரஙக களால ஜவலிக்கின்றவைகளும பதமராகமயமாயிருபபவைகளுமாய மணணைக் கட்டப்பட்டவைகள்போல விளஙகுகினறன. மேலும, சல்லாலமைநதவைகள்போலவும மரததாலமைநதவைகள்போலவும

காணப்படுகினறன. ஸூரியனுககு நிகரான ரூபமுடையவைகளும எரிகின்ற தீயை ஒததவைகளும மணிகளின திரளகளால விசிததிர மானவைகளும உயாநதவைகளும நெருகமானவைகளுமாக விளஙகு கின்றன. ஒதத அளவோடும சிறபபோடுமமைநத இவைகளை ரூபத தாலும திரவியததாலும குணததாலும எடுததுரைகக முடியாது. அஸுரர்களுடைய விளையாடடுககாக அமைககப்படட இடஙகளையும படுகைகளையும ரதஙகளோடுகூடியவைகளும விலையுயாநதவை களுமான பாததிரஙகளையும ஆஸனஙகளையும பார். மேகமபோல விளஙகுகினற மலைகளையும அருவிகளையும இஷடபபடி பூததுப் பலங களை அடைநது இஷடபபடி ஸஞசரிககிற மரஙகளையும பார. ஓ! மாதலியே! இவவிடததில உனககுத திருபதியான வரன இருப பான அலலது, உனககு விருபபமானால, பூமியின வேறு திககுக குச செலலுவோம' எனறார.

மாதலியோ, அநத விதம சொலலுகினற அவரை நோககி, 'ஓ! தேவரிஷியே! தேவாகளுககு விருபபமிலலாததை நான் செயய வே கூடாது. பிராதாகளான தேவாகளும தானவாகளும எநநாளும தொடாசசியான பகையை உடையவாகளலலோ? நான பகைவர் பகைததொடு ஸமபநதததை எபபடிவிரும்புவேன? வேறு இடததிறகு நன்கு செலலுவோம. தானவாகளைப் பாபபதறகுத தகைவனல லேன. உமமுடைய உளளம ஹிமஸைசெய்பவர்களான அஸுராக ளிடம பிரியமுள்ளதெனறு எணணுகிறேன' என்றான.

நூறறோராவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நாரதர் கருடலோகம்போய் அங்குள்ள பக்ஷிகளின்பெயரையும் குணங்களையும் அங்கு வரன் பிடிக்காவிட்டால் வேறிடம் கெல்லலாமென்பதையும் மாதலிக்குச் சொல்லியது)

இது பாமபுகளைத தினனுகின்ற பறவைகளான கருடர் களுடைய உலகம. இவாகளுககுச சணடையிலும நடையி லும சுமத்தலிலும ஸாமமானது இலலை. ஓ! ஸூத! மாத லியே! கருடனுடைய புதிராகளான ஸுமுகன, ஸுநாமா,

ஸுநேத்திரன, ஸுவாச்சஸ், ஸுருக, பக்ஷிகளுககு அரசனான ஸுபலனெனகிற ஆறுபோகளால இநதக குலமானது விரிவைஅடைந திருக்கிறது. பிறகு, காஶபபருடைய வமசததில பிறநதவாகளும் ஐஶவாயததை விருததிசெய்பவர்களும விநதையின குலததை வளரசசெய்கிறவாகளுமான (அவாகளாலே) பக்ஷிராஜனுடைய ஆயிரமும நூறுமான நறகுலஙகள் வேகமாக விருத்திசெய்யப் பட்டன. இவாகளெல்லாரும செலவம நிரமபினவாகள. எலலாரும் ஸ்ரீவதஸமெனகிற அடையாளமுளளவாகள. தவிர, எலலாரும செல்வததையடைய விருபபமுளளவாகளாய வலிமைகளைத் தரிக் கினறனர். தயையிலலாதவர்களும பாமபுகளைத தினபவாகளுமான இவாகள் செயகையினால க்ஷததிரியாகள். ஞாதிகளை நாசம செயவ தால் பிராமமணததனமையை அடையாதவாகள். பிரதானாகளின் முறைபபடி இவாகளின்பெயர்களைச சொலலுவேன, கேள மாத லியே விஷ்ணுவினால் அங்கீகரிககப்பட்ட இநதக்குலமானது புக ழுததககதனறோ? இவாகளுககுத் தெய்வம் விஷணு. விஷ்ணுவே இவாகளுககுப புகலிடம. இவர்களுடைய மனததிலும எப் பொழுதும விஷ்ணுவிருககிறார. எபபொழுதும விஷணுவே கதி. ஸுவாணசூடன, நாகாசி, தாருணன, சணடதுணடகன, அநிலன, அநலன, விசாலாக்ஷன, குணடலி, பஙகஜித, வஜரவிஷ்கமபன், வைநதேயன, வாமனன, வாதவேகன், திசாசக்ஷுஸ், நிமேஷன, அநிமிஷன, தரிராவன, ஸப்தராவன, வாலமீகி, தீபகன, தைதய தவீபன, ஸரிதவீபன, ஸாரஸன, பதமகேதனன, ஸுமுகன், சிதர கேது, சித்ரபர்ஹன, அநகன, மேஷஹருத, குமுதன, தக்ஷன, ஸாப்பாநதன, ஸோமபோஜனன, குருபாரன, கபோதன், சூர்யநேத் திரன், சிராநதகன, விஷ்ணுதாமா, குமாரன, பரிபாஹன, ஹரி, ஸுஸ்வரன், மதுபாககன, ஹேமவாணன, மாலயன, மாதரிஶவா, நிசாகரன, திவாகரன எனனும இநதக்கருடபுதராகள இநத பரதே சததில் (ஓரிடததில) வசிப்பவாகளமடடுமே என்னால சொலலப் பட்டனர். (அவர்களுள்ளும்) தலைமைபெறறவாகளும புகழுளளவர் களும் பலவான்களுமமட்டுமே சொலலபபட்டனர். ஓ! மாதலியே! இவவிடததில ஒரு பிடிததமுமில்லையானால வா; போவோம். வரன கிடைககும தேசத்திறகு உனனை அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்.

நூறறிரண்டாவது அதயாயம

பகவதயாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(நாரதர் ரஸாதலம்சென்று அங்குள்ள ஸுரபிவம்சத்தின் பெருமையை மாதலிக்குச் சொல்லியது)

இது ஏழாவதான ரஸாதலமெனகிற பாதாளம. இதில கோக களுககெலலாம மாதாவும அமிருததததிலிருநதுணடானதுமான [1] ஸுரபியானது பூமியின ஸாரமான புலமுதலியவறறிலுணடான தும ஆறுரஸஙகளின ஸாரததைககொணடு மிகசசிறநத ஒருரஸமு மான பாலை எபபொழுதும பெருககிககொணடிருககிறது. குறற மறறதான இது, முனபு அமிருததததினால திருபதியை அடைநத வரும ஸாரததைக ககினவருமான பிதாமஹருடைய முகததிலிருந தும உணடாயிறறு பூமியினிடத்தில விழுநததான இதனுடைய பாலின தாரையினால செயயபபடட மடுவானது பாறகடலெனறு மிககபரிசுததமாகச சொலலபபடுகிறது. நுரையால பூததிருப்பது போனற (இநதககடலினது) நுரையினாலநிரமபிய கரையில, (அநத நுரையைக) குடிததுககொணடு, பேனபாகளெனகிற முனி ஸரேஷடாகள வஸிககினறாகள. மாதலியே! [2] பேனததை அருநது கிறவாகளும பேனபாகளெனறு பிரஸிததிபெறறவாகளுமான அவர் கள தஙகளிடமிருநது தேவதைகள பயபபடுமபடி உககிரமான தவததிலிருககினறனா மாதலியே! இதைசசோநத வேறுநானகு பசுககள் திககுககளைககாககிறவைகளும திககுககளைததரிககிறவை களுமாய எலலாததிககுககளிலும வஸிக்கினறன. ஸுரூபை எனகிற காமதேனுவானது கீழததிககைததரிககிறது ஹமஸிகையெனபது மறறத தென்திசையைததரிககிறது. மாதலியே! மிககபெருமை வாயநததும பலவடிவஙகளையுடையதுமான ஸுபதரையானது எந நாளும் வருணனைசசோநத மேறகுததிககைத தரிக்கிறது மாதலி யே! ஸாவகாமதுகையெனபது தாமமுடையதும குபேரனாலடையப் பட்டதுமான வடதிசகைத தரிககிறது. மாதலியே! அஸுராக ளோடுகூடிய தேவாகளாலே மநதரபாவததை மததாகசசெயது கடலில இவைகளுடைய பாலுடன கலநத பாலைககடைநது வாருணி தேவியும் லக்ஷமியும அமிருதமும உசசைஸரவமென்கிற சிறநத குதிரையும மணிகளாலசிறநததான கௌஸ்துபமும எடுககப்பட்ட

---

1 காமதேனு. 2 பேனம = நுரை.

னா. காமதேனுவானது, தனபாலை, [1]ஸுந்தையை அருந்துகிறவர்களவிஷயத்தில ஸுதையாகவும, [2]ஸ்வதையைபபுஜிககிறவாகள்விஷயததில ஸ்வதையாகவும [3]அமிருததததைஅருநதுகிறவாகளவிஷயததில அமிருதமாகவும பெருககுகிறது. இநதவிஷயததில பாதாளவாஸிகளாலே முன்பு கானமசெய்யபபடடதும உலகததில விதவானகளால கானம் செயயப்படுகிறதுமான பழமையான காதையானது கேடகப்படுகிறது. அதன பொருள, 'ரஸாதலபபிரதேரததில வஸிப்பதுபோல நாகலோககததிலும ஸவாககததிலும ஸவாககததிலுளள விமானததிலும வஸிபபது ஸுகமிலலை' எனபது

நூற்றமுன்றாவது அதயாயம்

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(நாரதா மாதலியைப் போகவதிக்கு அழைத்துப்போய் வரன்பார்க்கச் சொல்லியதும், அவன் ஸுமுகன் என்பவனைத் தனக்குப் பிடிததிருபபதாகச்சொல்லி அவனுடையவரலாற்றை நாரதால்அறிநது அநதவரனை நிச்சயித்துக் கரும்படி நாரதரை வேண்டினதும்)

இது ஸாஸுகியினால காககபபட்ட போகவதிஎன்கிற பட்டணம இது சிறநததான தேவராஜனுடைய அமராவதிபோனறது. தவததால உலகததில முககியமாயிருபபவனும மிககபெருமையுளள பூமியை எபபொழுதும தரிபபவனும ஸவேதமலைககுநிகரான வடிவததைஉடையவனும சிறநதஆபரணஙகளால அலஙகரிககப்பட்டவனும ஆயிரம்சிரஙகளைத தரிபபவனும ஜவாலையுடனகூடின் நாக்குககளையுடையவனும் மிக்கவலிமையடைநதவனுமான சேஷனென கிற நாகன இதோ இருககிறான. இவவிடததில பலவிதமான வடிவததையுடையவாகளும பலவிதமான ஆபரணஙகளை உடையவர்களும ஸுரஸையினுடைய புததிராகளும நாகரததினம, ஸ்வஸ்திகாரேகை, சகரரேகை, கமணடலுரேகை இவைகளை அடையாளமாக உடையவாகளும ஆயிரககணககானவாகளும பலசாலிகளும எலலாரும் இயறகையாகவே பயஙகராகளுமான நாகாகள துன்பமநீஙகினவாகளாக வஸிககினறனா சிலா ஆயிரம தலையுளளவாகள. சிலா ஐநநூறுதலையுளளவாகள. சிலா நூறுதலையுடையவாகள. சிலர் மூனறுதலையுடையவாகள சிலர் பததுததலையுடையவாகள. சிலா

---

[1] நாகருணவு. [2] பிதிரருணவு. [3] தேவருணவு.

ஏழுதலையுடையவாகள், பெரியபடமும பெரியசரீரமும் மலை போலவிரிவான உடலுமுடையவாகள இவவிடததில ஒரு வம்சததி லுளள நாகாகள பல ஆயிரஙகளும பததுலக்ஷஙகளும பத துககோடிகளுமாயிருககினறனா. (அவாகளைச) சிறநதவாகளின முறையாக, எனனிடமிருநது கேள வாஸுகி, தக்ஷகன், காாக கோடகன, தனஞசயன, காளியன, நகுஷன, கமபளன, அஶவ தரன, பாஹயகுணடன, மணிஎனகிற நாகன, அபூரணன, ககன, வாமனன, ஏலபததிரன, குகுரன, குகுணன, ஆாயகன, நநதகன, கலசன, போதகன, கைலாஸகன, பிஞசரகன, ஐராவதனெனகிற நாகன், ஸுமனோமுகன, ததிமுகன, சஙகன, நநதன, உபநநதகன, ஆபதன, கோடரகன, சிகி, நிஷடீரிகன. திததிரி, ஹஸதிபததிரன, குமுதன, மாலபபிணடகன, பதமாஇருவா, புணடரீகன, புஷபன, முதகரபாணகன, கரவீரன, பீடரகன, ஸமவருததன, வருததன, பிணடாரன, பிலவபதரன, மூஷிகாதன, சிரீஷகன, திலீபன, சஙக சீாஷன, ஜயோதிஷகன, அபராஜிதன, கௌரவயன, திருதராஷடி ரன, குஹுரன, கருசகன, விரஜஸ, தாரணன, ஸுபாகு, முகரன, ஜயன, பதிரன, அநதன, விசுணடி, விரஸன, ஸுரஸன எனகிற இவாகளும, மறறும பலபேர்களும கஶயபருடைய புததிரர்களாகக கருதபபடடனா மாதலியே' இவாகளில ஒரு வரன் உனககுப பிடிககிறானா? பாா' எனறாா.

மாதலியோ, வேறிடதது நினைவிலலாதவனாகி இடைவிடாமல ஒருவனை ஊனறிபபார்த்து, நாரதரைநோககி வினவினான, அவனி டம அனபுளளவனுமானான. மாதலி, 'ஓ! தேவரிஷியே! கௌரவ யனுககும ஆாயகனுககும எதிரிலிருப்பவனும காநதியுளளவனும அழகுபொருநதியவனுமான இவன எவனுடைய குலததின குழந தை? இவனுடையதநதை யாா? தாய் யாா? இவன எநதநாகததைச சோநதவன்? பெரிதானதவஜமபோலிருபபவனானஇவன் எநத வம்சத தைச சோநதவன? ஊககமுடைமையினாலும தைாயததினாலும ரூபத்தினாலும பிராயததினாலும குணகேசிககுச சிறநதபதியாக எனமனததில புகுநதான' எனறான.

நாரதா, அபபொழுது, ஸுமுகனைப்பாாதது, மனததில அன்பு வைததவனான மாதலியை நோககி, (அநதநாகனுடைய) பெருமையை யும உறபததியையும செயகையையும தெரிவிததாா.

'மாதலியே! இவன் ஐராவதனுடைய குலததில் பிறநத ஸுமுக னென்கிற நாகஶரேஷ்டன. ஆாயகனுடைய மகனுககுமகனும வாம

னனுடைய மகளுககு மகனுமாகக கருதப்பட்டவன மாதலியே இவனுக்குததநதையான சிகுரனெனகிற நாகன சீககிரமகருடனாலமரணததைஅடையுமபடி செயயபபட்டான்' எனறார. பிறகு, மாதலி மனததில ப்ரீதியடைநது நாரதரை நோககி, 'ஓ! ஐயா! நாகாகளில சிறநதவனான இவன எனக்கு மருமகனாவதில எனககு விருபபமிருககிறது. இவனவிஷயததில முயறசிசெயயக்கடவீர. ஓ! முனிவரே! இவனிடததில பிரீதியுடையவனாயிருககிறேன. பிரியமான புதரியை இநதநாகனுககுக கொடுபபதற குவிருமபுகிறேன' எனறான.

நூற்றுநான்காவது அதயாயம்

பகவதயாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(நாரதர் ஆரயகனைப் பேரனுக்காகக் குணகேசியை வாங்கிக்கொள்ளச் சொல்லியதும், ஆர்யகன் ஸுமுகனைத் தின்பதாகக் கருடன் செய்த பிரதிஜ்ஞையைச் சொல்லியதும், மாதலி ஸுமுகனைக் காப்பதற்காக அவனுடனும் நாரதருடனும் இநதிரனிடம் சென்றதும், நாரதர் விஷ்ணுவிடம் தெரிவிக்க அவர் ஸுமுகனுக்கு அமிர்தங்கொடுக்கும்படி இநதிரனுக் குச்சொல்லியதும், இநதிரன் அமிர்தம்கொடா மலே ஆயுளைக்கொடுத்ததும், மணம் நிறைவேறியதும்)

குருநநதன! முனிசிகாமணியாகியநாரதர் மாதலியினுடைய வார்ததையைக கேடடுத தேவனபோல விளஙகும் அநத ஆர்யகனை நோககி, 'இவன மாதலிஎனகிற ஸூதன; இநதிரனுககு வேணடினவனான நணபன, தூயவனும சீலமும குணமுமுடையவனும தேஜனஸுடையவனும வீரயமுடையவனும பலசாலியுமானவன. இவன இநதிரனுககு நண்பனும மநதிரியும ஸாரதியுமானவன. யுததமதோறும் இநதிரனுககுச சிறிதுவிததியாஸமேயுளள வலலமையுடையவன. இவன தேவாகளுககும அஸுராகளுககுமுணடான யுததஙகளில ஆயிரம் குதிரைகள பூட்டப்பட்டதும ஜயததையே சீலமாகவுடையதுமான சிறநதரதத்தை மனததினாலேயே ஓட்டுகிறான். இவன குதிரைகளால் ஜயிததவர்களை இநதிரன கைகளால் ஜயிக்கிறான். இவன் முநதி [1] அடிததவனை இநதிரன அடிககிறான். இவனுககுச

---

[1] தேரோட்டும திறமையினால எதிரிகளை அகப்படுததுகிறானெனபது.

சிறந்ததொடைகளையுடையவளும ரூபத்தினால பூமியில நிகரற்றவளும ஸத்தியம, சீலம, குணம இவைகளை உடையவளும குணகேசி எனறு புகழபெற்றவளுமான ஒரு கனனிகை இருககிறாள. தேவனபோனற காந்தியுளளவனே! முயறசியுடன மூவுலகமும் ஸஞ்சரிக்கினற அபபடிப்பட்ட இவனுககு ஸுமுகனெனகிற உனனுடைய பௌதரன தனபுத்திரிககுப பதியாக ருசித்திருககிறான. நாகஸரேஷடனே! உனககும நனகுதிருபதியாயிருந்தால தாமதம வேணடாம ஆயக! கனனிகையைப பெறறுககொளளுகிற விஷயத்தில சீககிரம புத்தியைச செலுத்தககடவாய விஷணுவினுடைய கிருகத்தில லக்ஷ்மிபோலவும அககினியினுடைய கிருகத்தில ஸவாஹாதேவிபோலவும உனனுடையகிருகத்தில அழகிய இடையையுடையவளான குணகேசியானவள இருககடடும ஆகையால, நீ இந்திரனுககு இந்திராணிபோல அவளுககுநிகரான பௌத்திரனநிமித்தமாக (அவனுககு) நிகரான குணகேசியைப பெறறுககொள. தந்தையை இழந்தவனாயிருந்தாலும, உனனிடத்திலும ஐராவதனிடத்திலுமுளள குணத்தினாலும நனமதிப்பினாலும ஸுமுகனுடைய சீலம தூயமை அடககமமுதலிய குணஙகளாலும இந்த ஸுமுகனை வரிககிறோம. இந்தமாதலி தானேவந்து கனனிகையைக கொடுபபதறகு யத்தனித்திருககிறான. நீயும அவனுககு மரியாதையைச செயயத்தககவன' எனறார்.

அந்த ஆயகனோ பௌத்திரனை வரிப்பதாலும புத்திரன இறந்ததாலும ஸந்தோஷத்தையும தீனத்தனமையையும அடைந்தவனாகி நாரதரைநோககி, 'ஓ! மஹரிஷியே! உமமுடைய வார்த்தையை நான கௌரவிககபபட்டதாக நினைக்கவிலலை. இந்திரனுககு ஸகாவாகசசோந்தவனான இவன எனுககு ஸமமத்தானான? ஓ! மகாமுனிவரே! காரணம தூபபலமாயிருபபதனால மாத்திரம ஆலோசிககிறேன ஓ! ஐயா! மிககாந்தியுடையவரே! இவனுடைய தேகத்தை உண்டுபண்ணின எனனுடைய புத்திரன கருடனால தினனபபட்டான அதனால, நாஙகள துககத்தைஅடைந்தவாகளாயிருககிறோம. ஓ! பிரபுவே! செலலுகிறவனான அந்தககருடன, மறுபடியுமே, 'மறறொருமாஸத்தில ஸுமுகனையும பக்ஷிபபேன' எனறு சொனனான. அது அபபடியே நிசசயமாக நேரும. அந்தககருடனுடைய உறுதியை அறிவோம். அந்தக்கருடனுடைய வார்த்தையினாலேயே எனனுடைய ஸந்தோஷம நசித்துவிட்டது' எனறான.

மாதலியோ, அவனைநோக்கி, 'இவனிடததில நான புததியைச் செலுததிவிடடேன. உன்னுடைய பௌததிரனான ஸுமுகனை நான மருமகனாக வரிததுவிடடேன. அபபடிப்பட்ட இநதநாகன் என்னோடும நாரதரோடும மூவுலகஙகளுக்கும தலைவனும தேவாகளுககுப் பதியுமான இநதிரனை அடைநது பாாககககடவன. மறறக காரியததைககொணடு இவனுடைய ஆயுளைத தெரிநதுகொளளுவேன். சிறநதவனே! கருடனைத தடுபபதிலும முயறசிசெயவேன. ஸுமுகனும கார்யததை ஸாதிபபதறகு எனனுடன தேவராஜனை அடையககடவன. ஓ! நாக! உனககு க்ஷேமமுண்டாகுக' எனறான.

பாரத! ஆாயகனாலே, 'போகலாம' எனறுஅநுமதிகொடுககப பட்டவுடன, மிககஒளியைபுடைய அவாகளெலலாருமே ஸுமுகனை அழைததுக்கொணடு தேவாகளுககு அரசனும மிககாநதியைபுடையவனும் உட்காாநதிருபபவனுமான இநதிரனைக கணடாாகள. அவவிடததில், நானகுகைகளையுடையவரும் பகவானுமான விஷ்ணுவானவர் காாயவசததால இருநதார். அவரிடம, நாரதா மாதலியைபபறறிய எலலாவறறையும சொனனார. பிறகு, திருமாலானவா உலகஙகளுககுத தலைவனான இநதிரனை நோககி, 'இவனுககு அமிாததைக கொடுததுத தேவாகளுககுச சமமாகசசெய வாஸவ! மாதலியும நாரதரும ஸுமுகனுமே உனனுடையஇசசையினால விருமபியபடி இநதஇஷடததை அடையடடும' எனறார. பிறகு, இநதிரன கருடனுடைய பராகரமத்தைஆலோசிதது விஷ்ணுவைநோககியே, 'நீரே இதனைககொடும' என்று சொனனான். (அப்பொழுது) விஷ்ணுவானவா, 'ஓ! விபுவே! நீ சராசரஙகளான எலலாஉலகஙகளுககும ஈசன். உனனால கொடுககப்பட்டதைக கொடுககபபடாததாகச செயய எவன துணிவான்?' எனறார்.

பிறகு, வலனையும விருத்ராஸுரனையும கொனறவனான இநதிரன் அநதநாகனுககுச் சிறநததான ஆயுளைககொடுததான. அவனுக்கு அமிருதபானததையோ செய்விக்கவிலலை ஸுமுகனோ வரததை அடைந்து முகத்தில தெளிவுடையவனானான. இஷ்டபபடி தாரததைபபெறறுககொணடு தனவீடடைநோக்கியும செனறான. நாரதரும் ஆர்யகனும காரியததை முடிததுககொண்டு ஸநதோஷததை அடைநது மிகக காநதியுடையவனான தேவராஜனைப பூஜிததுவிட்டுச சென்றாாகள்.

நூறறைந்தாவது அத்யாயம்

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கருடன் கோபமுற்று இந்திரோபேந்திரரிடம் வந்து காவமாகப் பேசியதும், திருமால் கருடனுடைய காவத்தைப் போக்குதற்காகத் தமது வலக்கையைத் தாங்கச்செய்ததும், கருடன் தாங்கமாட்டாமல் க்ஷமிக்கவேண்டினதும் கண்வா கதையைமுடித்துத் துரியோதனனைக் கர்வத்தைவிட்டுப் பாண்டவர்களுடன் நட்புக்கொள்ளச்சொல்லியதும், அவன் தொடைநட்டி நகைக்க, 'தொடையிலேயே மரணம்நேரும்' என்று அவர் அவனைச் சபித்ததும்)

பாரத! அப்பொழுது, மிக்க பலசாலியான கருடன், நாகனுக்கு இந்திரன் ஆயுளைக்கொடுத்ததை நடந்தபடி கேட்டான். பக்ஷியான கருடன் மிக்கசினத்துடன் சிறகுகளின் பெரிய காற்றினால் மூவுலகங்களையும் நிறைத்துக்கொண்டு இந்திரனை விரைவாக அடைந்தான். கருடன் சொல்லுகிறான்.

'பகவானே! (என்னை) அவமதித்து என்னுடைய ஜீவனமானது (உன்னால்) ஏன் கெடுக்கப்பட்டது? (எனக்கு) இஷ்டப்படி செய்ய வரத்தையளித்துவிட்டு, திருமபவும் தவறினவனாகிறாய். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஈஸ்வரனான பிரமமாவினாலே எனக்கு இயற்கையாகவே எல்லாப்பிராணிகளும் ஆஹாரமாகச் செய்யப்பட்டன (அது) உன்னால் ஏன் தடுக்கப்படுகிறது? இந்தப் பெரிய நாகன் (என்னால்) வரிக்கப்பட்டான். இவனால் எனக்கு ஸமயமும் குறிக்கப்பட்டது. தேவ! நான் இவனைக்கொண்டு எனது பெரிய குடும்பத்தைப் போஷிக்க வேண்டும். இது அவ்விதம் இருக்கையில், வேறொருவனைக் கொல்ல விரும்பமாட்டேன். தேவராஜ' விரும்பியதை விரும்பியபடி செய்து கொண்டு விளையாடுகிறாய் (ஆகையால்), நானும் எனது வேலைக்காரர்களும் ஏன் வீட்டிலுள்ள போஷிக்கப்படத்தக்கவர்களும் பிராணனை விடுவோம். வாஸவ! பிரீதியுடன் கூடினவனாவாய்' என்றான். கருடனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, அப்பொழுது, ஸுமுகன் துர்முகன் (=விகாரப்பட்ட முகமுள்ளவன்) ஆகி ரூபத்தை விட்டுவிட்டு நிறம் மாறி ஸர்ப்பத்தின் ரூபத்தைத்தரிக்கிறவனானான். பிறகு, விஷ்ணுவின் ஸமீபத்தை அடைந்து பாதபீடத்தைச் சுற்றிக்கொண்டான்.

இந்திரன், 'கருடா! என செய்கையில்லை. நீ என்னைக் கோபிக்க வேண்டாம் அந்தஸுமுகன் ஸமாததரான விஷ்ணுவினாலே அபய மளிக்கப்பட்டான்' என்றான். கருடன் இந்திரன்சொன்னவார்த்தை யைக்கேட்டு, 'வலாஸுரனையும் விருத்திராஸுரனையும் கொன்றவனே! மூவுலகங்களுக்கும் ஈஸ்வரனாயிருந்தும் பிறனுக்கு அடிமையாயிருப் பதை அடைந்த எனக்கு இதுவுமே தகும், (இதற்கு) மேலும் தகும். தேவர்களுக்கும் ஈசனாயிருப்பவனே! நீ இருக்கும்பொழுது எனக்கு விஷ்ணு காரணம் இல்லை வாஸவ! மூவுலகங்களுக்கும் அர சனே! உன்னிடத்திலன்றோ ராஜ்யம் சாஸ்வதமாயிருக்கிறது? என க்கும் தக்ஷனுடைய புத்திரி தாய், காஸ்யபர் தந்தை. நானும் பலத்தி னாலே எல்லா உலகங்களையும் தாங்கவும் சக்தியுள்ளவன். எனக்கும் எல்லாப் பிராணிகளாலும் தாங்கமுடியாத பெரிய பலமிருக்கிறது. என்னாலும், அஸுரர்களுடன் நடந்த போரில் பெரிய வேலையானது செய்யப்பட்டது. என்னாலும் ஸுருதஸ்ரீ, ஸுருதஸேனன், விவஸ் வான், ரோசனாமுகன், பரஸ்ருதன், காலகாக்ஷன் என்கிற அஸுராகள் கொல்லப்பட்டார்கள் நான் யத்தனத்தினால் துவஜத்தின் ஸ்தானத் தைஅடைந்து பணிவிடை செய்வதாலும் உனது தம்பியைச்சும்ப பதனாலுமே என்னை அவமதிக்கிறாய். சிறந்தவனாயிருந்துகொண்டு இவரைப் பந்துக்களோடு சும்க்கின்ற என்னைக்காட்டிலும் பாரத தைச் சும்க்கின்றவன் வேறு எவன் இருக்கிறான்? எனக்குநிகரான சிறந்தபலமுடையவன் வேறு எவன் இருக்கிறான்? வாஸவ! நீ என்னை அவமதித்து ஆகாரத்திலிருந்தும் திருப்பின்படியால், உன்னாலும் இவராலும் என்னுடைய கௌரவமானது அழிந்துவிட்டது' என்று சொல்லி, (விஷ்ணுவைநோக்கி) 'அதிதியினிடம்பிறந்த பலபராக்கிரம சாலிகளான இவர்களெல்லாரிலும் பலத்தினால் நீர் மிக்கபலமுள்ளவ ரல்லவா? அப்படிப்பட்ட உம்மை நான் ஸ்ரமமில்லாமல் சிறகின் ஒரு பாகத்தினால் சும்க்கிறேன். ஓ! ஐயா! நீர் இதில் யார் பலவா னென்று மௌள ஆலோசியும்' என்றான்

அவ்விதம்சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவானவர், முடிவில் குரூரமான அந்தப்பக்ஷியின் வார்த்தையைக்கேட்டு, கலக்கமுடியாதவனான கரு டனைக் கலங்கச்செய்கிறதற்காக, 'கருடா! தூர்ப்பலனான உன்னைப் பலமுடையவனாக நினைக்கிறாய். பக்ஷியே! நம்முடைய எதிரில் நீ உன னைத் துதித்ததுபோதும். மூவுலகமும் முழுமையும் என்சரீரத்தைத் தாங்குவதில் சக்திஇல்லாதது. நானே என்னால் என்னையும் உன்னையும் தாங்குகிறேன். நீ கைகளால் என்னைச் சும்க்கவில்லை.

நீ புகழ்நதுகொளவது வீண. நீ என்னுடைய இநதவலககை ஒன்றை மடடும சுமககககடவாய. இநத ஒனறைச சுமப்பாயானால் நீ புகழ் நதுகொளவது பயனுளளதாகும்' எனறா. பகவான இவவிதம் சொல லிவிடடு அவனுடைய தோளால கையைவைததார அவன் வைக்கப் பட்ட அநதபபாரததைப பலததால சுமபபதறகுச சகதியுடையவ னாகவிலலை. அவன பாரததால பீடிககபபடடுச சோரவை அடைநது அறிவிழநது விழுநதான, பர்வதஙகளோடுகூடட பூமிமுழுமைககும எவவளவு பாரமுளளதோ அவவளவுபாரததைக கைஒனறுககு இருப் பதாக நினைததான.பலசாலிகளில சிறநதவரான (அநத) அசசுதா இவ னைப பலததினால பீடிககவிலலை. அதனால, அவா அவனுடைய உயிரை நசிககசசெயயவிலலை அபபொழுது,பக்ஷியான அவன மிகக பாரததால பீடிககப்பட்டு வாயைத திறநதுகொணடு சரீரம நைநது சோரநது அறிவுநழுவி இறகுகளை உதிரததான. அறிவுநழுவினவனும சோரவை அடைநதவனும தீனனுமான அநதககருடன விஷ்ணுவைத தலையால் வணங்கி [1] ஒருவாரததை சொலலததொடஙகினான. ஓ! பகவானே! உலகததின ஸாரததிறகு நிகரான பருதத புஜததை ஸ்வபாவமாக வைதததினாலேயே பூமியில தேயககபபடடேன. ஓ! தேவரே! தளாசசி அடைநதவனும நினைவுகுறைநதவனும பலததின அழிவி னால எரிககபபட்டவனும துவஜததில வஸிககின்றபறவையுமான என விஷயததில நீர் பொறுகக வேணடும். ஓ! தேவரே! விபுவே! சிறந ததான உம்முடையபலம என்னால் அறியப்படவிலலை. அதனால, நான எனது பலததைப பிறநுககு ஸமமாக நினைககவிலலை' எனறான்.

பிறகு, அநதப்பகவான் கருடனுககு அருளைசசெய்தார். அப் பொழுது ஸ்நேஹததினால அவனைநோககி, 'இனிமேல இவவிதமசெய் யாதே' எனறும சொனனா. காறகடடைவிரலால ஸுமுகனைக் கருடனுடைய மாரபில எறிநதார். ராஜஸரேஷ்டனே! அதுமுதற கொணடு, (அவன) ஸாபபததோடு கூடியிருககிறான. அரசனே! பலவானும பெரிய புகழையுடையவனும விநதையின புததிரனு மான கருடன இவவிதம விஷ்ணுவின்பலததால ஆககிரமிககப் படடுக் காவநாசததை அடைநதான. காநதாரியின புததிர! குழநதாய்! அது போல நீயும வீரர்களான அநதபபாண்டுவின புததி ராகளைப் போரநிமிததமாக எதிரககாதவரையில ஜீவிபபாய். அடிப் பவாகளில சிறநதவனும வாயுவினபுததிரனும மிககபலசாலியுமான பீமனும இநதிரனபுததிரனான தனஞ்சயனும யுத்தததில யாரைத

[1] அதிகமபேசவும் முடியாதவனானெனபது.

தான் கொல்லார்? விஷ்ணுவும் வாயுவும் இந்திரனும் தர்மராஜனும் அந்த அஶ்வினீதேவர்களிருவருமான இந்தத்தேவர்கள் உன்னால் எனனகாரணத்தால பார்க்கக்கூடியவராவார்கள்? ராஜபுத்திர! ஆகையால், உனக்கு விரோதம் போதும். ஸமாதானத்தை அடையக் கடவாய். வாசுதேவராகிற துறையினாலே குலத்தைக்காக்கத் தக்கவனாகிறாய். பெரியதவத்தையுடைய இந்தநாரதர், அப்பொழுது, விஷ்ணுவினுடைய பேராற்றல முழுமையையும் நேரில் பார்த்தவர். சக்கரத்தையும் கதையையும் தரிப்பவரான இந்தக்கிருஷ்ணாஅவரே'' என்றார். அப்பொழுது, துர்யோதனனோ அதைக்கேட்டுப் 'பெருமூச்சுவிட்டுப் புருவம்வளைந்த முகத்துடன் காணனைப்பார்த்துச் சப்தத்துடன் சிரித்தான். துஷ்டபுத்தியுடையவனான அவன் கணவரிஷியினுடைய அந்தவார்த்தையை வீணாகச்செய்து யானைத்துதிக்கைக்கு நிகரான வடிவத்தையுடையதொடையில் அடித்துக்கொண்டு, 'ஓ! மஹரிஷியே! எவ்விதமாகக் கடவுளால் படைக்கப்பட்டேனோ, எது நேருமோ, எது எனக்குக்கதியோ அப்படியே இருக்கிறேன். பிதற்றலானது எனனசெய்யும்?' என்று சொன்னான். பிறகு, கண்வர் சினமுற்று அறிவிலியான துர்யோதனனை நோக்கி, 'நீ தொடையில் அடித்துக்கொண்டபடியால், (உனக்குத) தொடையில் மரணம் ஏற்படும்' என்றார்'' என்றுசொன்னார்.

நூற்றாறாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நிர்ப்பந்தம் தீமைக்குக் காரணமென்பதை விளக்க நாரதர் காலவர்கதையைத் தொடங்கியதும். விஶ்வாமித்திரர் நிர்ப்பந்தம் செய்த காலவரைக் கருமையான காதுள்ள குதிரைகள் எண்ணூறு தரச் சொல்லியதும்.)

ஜனமேஜயா, "தியசெய்கையில் பற்றுள்ளவனும் பிறர் பொருளில் லோபத்தால் புத்திமயக்கத்தை அடைந்தவனும் கீழானவர்களிடத்தில் பற்றுள்ளவனும் மரணத்தில் உறுதியைச் செய்தவனும் ஞாதிகளுக்குத் துக்கத்தைச் செய்பவனும் உறவினர்களுக்குச் சோகத்தை விருத்திசெய்பவனும் நண்பர்களுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுப்பவனும் பகைவருக்கு ஸந்தோஷத்தை விருத்திசெய்பவனும் கெட்டமார்க்கத்தில் இருப்பவனுமான இவனை இந்தவிஷயத்தில் உற

வினரோ நடபுடைமையால நணபனோ ஸ்நேஹிதரான பகவானோ பிதாமஹரான [1] பீஷமரோ ஏன தடுககவிலலை?' எனறு கேட்டார்.

வைசமபாயனா சொலலுகினறா. "பகவானாலும் தகுதியான வார்ததையானது சொலலபபடடது, பீஷ்மராலும சொலலப்பட்டது, நாரதராலும பலவிதமாகச சொலலப்படடது. அவறறைக கேளும. நாரதா, 'குருநநதன! (சொனனதைக) கேடபவனான நண்பன கிடைபபது அரிது. ஹிதனான நணபன கிடைப்பதும அரிது. நண்பன எநதத தனமையில இருககிறானோ அநதத தனமையில உறவின்னும இருககிறதிலலை. நணபாகள (சொல்வதைக) கேட்பது உசிதமெனறும பாரககிறேன. நிரபபநதமானது செய்யததக்கதுமிலலை. நிரபபநதமோ மிககுஞ்சரமானது. இநதவிஷயததிலும நிரப்பநதத தால காலவாஅடைநத அபஜயரூபமான இநதப் பழைய சரிததிரத தைச சொலலுகிறாகள.

அரசனே! பாரத! முற்காலததில தாமமானது தவஞ்செய கிறவரான விசுவாமிதரரைப பரீக்ஷிககவேணடுமெனகிற விருப்பத தினாலே தான ஸபதரிஷிகளிலொருவருடைய வேஷததைஅடைநது பகவானானவஸிஷடரிஷியாகிப் பசியையடைநது புஜிக்கவிருப்பத துடன அநதக கௌசிகருடைய ஆசரமததைஅடைநதது. உடனே, விசுவாமிததிரா பரபரப்பைஅடைநது முயறசியுடன பரமான்னத தினசருவைப பககுவமசெய்தாா. (தருமமாகிய) அவா மற்றத் தவசிகளால கொடுககபபடட அனனததைப் புஜித்தபடியால் அவரை எதிரபாரககவிலலை. பிறகு, விசுவாமிததிரரும் மிகவும் உஷ்ணமாயிருககும் அனனததை எடுததுககொணடு அருகிறசென றாா. (தர்மமாகிய) பகவானானவா, 'நான் புஜிததாகிவிட்டது. நீ நானவருமளவும நில' எனறு சொல்லிவிட்டுச சென்றாா. அரசனே! பிறகு, மிககாநதியுடையவரும் கடுமையான. விர தத்தையுடையவருமான விசுவாமிததிரா நினறுகொணடே தலை யில அனனததைவைததுக கைகளால பிடிததுககொண்டு காற்றை அருநதுகிறவராகிச செயலறறு ஆசரமததின்அருகில கட்டைபோலி ருநதாா. காலவமுனிவா, பெரியவரென்னும் எண்ணததினாலும் பூஜிககததககவரெனனும எண்ணததினாலும ஸ்நேஹததினாலும் பிரி யத்தைச்செய்யுமவிருபபததினாலும் கௌசிகருக்குப்பணிசெய்வதில முயறசிசெய்தாா. பிறகு, நூறுவருஷங்கள் பூர்ணமானபொழுது மறு படியும தர்மம வஸிஷ்டருடைய வேஷததைத் தரிததுக்கொண்டு

[1] 'பகவானும பிதாமஹருமான வியாஸர்' என்பது பழையஉரை.

போஜனத்தில் விருப்பத்தால கௌசிகரை அடைந்தது. தர்மமாகிய அந்தமுனிவர், மகரிஷியும் புத்திமானுமான விஶ்வாமித்ரர் வாயுவைப் பக்ஷித்துத் தலையால அன்னத்தைச் சுமந்துகொண்டு நிற்பதைப் பார்த்து, பிறகு, அப்படியே உஷ்ணமும் அப்படியே புதிதுமாயிருக்கிற அன்னத்தைவாங்கிப் புஜித்துவிட்டு அவரை நோக்கி, 'ஓ! பிரமமரிஷியே! பிரீதி அடைந்தவனாயிருக்கிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். விஶ்வாமித்திரர் அப்படியே தாமத்தினவசனத்தினால் க்ஷத்திரியத்தனமைவிலகிப் பிராமணத்தனமையை அடைந்து பிரீதி அடைந்தவரானார்

(பிறகு), விஶ்வாமித்திரர், தவத்தில் சிறந்த காலவரென்கிற சிஷ்யருடைய பணிவிடையினாலும் பக்தியினாலும் பிரீதியடைந்தவராகி, 'குழந்தாய்! காலவ! நான் அனுமதிகொடுத்துவிட்டேன். இஷ்டப்படி செல்' என்று சொன்னார் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட காலவர் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து முனிவர்களில் சிறந்தவரும் மிக்ககாந்தியுடையவருமான விஶ்வாமித்திரரை நோக்கி, மதுரமான வார்த்தையினால், 'ஓ! கௌரவத்தை அளிப்பவரே! உமக்குக் குருவின் செயலாகிற 1 அத்தியாபனத்திற்காக என்ன தக்ஷிணைகளைக் கொடுக்கவேண்டும்? தக்ஷிணைகளோடுகூடிய காரியமன்றோ நிறைவேறுகிறது?' தக்ஷிணைகளைக் கொடுப்பவன் அல்லவோ 2 மோக்ஷத்துடன் கூடுகிறான்? ஸ்வர்க்கத்தில் யாகத்தின் பயனைத் தருவதும் அந்தத் தக்ஷிணையே. தக்ஷிணையானது சாந்தியாக (=இடையூறுகளைப் போக்குவதாகச்) சொல்லப்படுகிறது. பகவானான நீர் குருவுக்காக நான் எதைக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதைச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார். அந்தக் காலவர் பணிவிடையால் ஶ்ரமத்தை அடைந்ததை அறிந்த பகவானான அந்த விஶ்வாமித்திரரோ, அவரை நோக்கி, அடிக்கடி, 'போ, போ' என்று ஏவினார். விஶ்வாமித்திரரால் அடிக்கடி, 'போ, போ' என்று சொல்லப்பட்ட காலவர், 'எதைக்கொடுக்கவேண்டும்?' என்று பலமுறை கேட்டார். தவமுடையவரான காலவருடைய மிக்க நிர்ப்பந்தத்தால் விஶ்வாமித்திரர், சிறிது கோபங்கொண்டு, 'காலவ! ஒருபக்கத்தில் பச்சைக் காதுள்ளவைகளும் சந்திரனுக்குச்சமமான காந்தியுள்ளவைகளுமான எண்ணூறு குதிரைகளை எனக்குக் கொடு; போ; தாமதம் வேண்டாம்' என்று சொன்னார்.

---

1 கலவி கற்பித்தல். 2 'பயனை அடைவது' என்பது பழையவுரை.

நூற்றேழாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கௌஷீ விஶ்வாமித்ரா விரும்பின ஜநகர்களுடைய விஷ்ணுவை உபாஸித்ததும், கருடன் காலவனை வேண்டிமிடுத்துத் அழைத்துப் போவதாகச் சொல்லியதும்)

அபபொழுது, புததிமானை அநத விஶ்வாமித்திரரால் இவவிதம் சொலலபபடட காலவர், பிறகு, உட்காரவிலலை, படுககவிலலை; உண்ணவிலலை. தூபோதன! அபபொழுது, அநதககாலவர், தேஹமும எலுமபுமானவரும செலுததபபடடவரும கவலலபால சோகததிலஆழநதினவரும மிகவும துகககிகிறவரும மோகததால எரிகசபபடடவரும துகஹதஹதஅடைநதவருமாகித துகஹததால புலபபினர: 'எனகுச செலவவானகளான நணபர்கள் எனகே இருகிறாரகள? செலவம எது? பொருளவரவு எது? சுதநதிரனபோல வெறுபபான எண்ணாறு குதிரைகள் எபபடிக்கிடைககும? இனி, எனகுப போஜனததில ஶ்ரததை எது? எனகு ஸுகததில ஶ்ரததை எது? எனக்கு உயிரில ஆசையும அறறுவிடடது எனகு உயிரவாழ்கசபால எனன பயன? நான கடலின அகசரையிலாவது பூமியின தூரதது இலும தூரததிலாவது சென்று சரீரததைவிடுகிறேன. எனக்கு உயிரால் எனனபயன? தனமறறவனும விருப்பம்நிறைவேறறதவனும பலஸித்தமான பயனகளைவிடடவனும கடனச சுமபபவனுமான எனகு 1 இசசைநிறைவேறறதால எது ஸுகம? நணபர்களுடைய தனதைப்புஜிதது இஷ்டமானபடி ஸ்நேஹததைசசெய்து பிரதியுபகாரம் செய்யச சகதி இலலாதவனுககு உயிரைககாட்டிலும மரணமும் சிறிது பிரியமானது. செய்வேனனறு உறுதிகூறிச செய்யவேணடிய அதைச செய்யாமற பொய்வார்தையால எரிக்கப்பட்டவனுடைய இஷ்டாபூர்தமானது நசிகிறது. பொயபுடையவனுககு 2 அழகுகிடையாது. பொயபுடையவனுக்கு ஸுகதகிடையாது. பொயபுடையவனுககுத தலைமை கிடையாது. நலலகதியே எது? நனறிகெடடவனுககுப் புகழ் எது? ஸ்தானம் எது? ஸுகம் எது? நன்றிகெடடவன நமபகூடாதவனஅல்லனோ? நன்றிகெட்டவனுககுப் பிராயசசிததம் இலலை. தனமில்லாத பாஷியானவன ஜீவிக்கிறதிலலை.

1 'மூயற்சி இலலாமையால' என்பது பழைய உரை.

2 'இருதயம இலலாதவனே' எனபது பழைய உரை.

பாவிக்குக் குடும்பததைத் தரிததல் ஏது? நன்றியைக் கொல்லு கிற பாவியானவன் நிசசயமாக நாசததை அடைவான். குருவி னிடம் காரியததை முடிதது்துக்கொண்டு சொனனபடி செய்யா தவனுன நான் பாவியும் நனறிகெட்டவனுமு ஏழையும பொய் யுடையவனுமானவன. அப்படிபபட்ட நான பெரிய முயறசியைச செய்து பிராணனை விடபபோகிறேன. முன நான தேவாகளிடம ஒன்றையும் பிரார்தததிதலலை. எலலாத தேவாகளும எனனை யாக சாலையில் கொளரவிக்கினறனர. நானகு தேவாகளில சிறநதவரும தே வரும மூவுலகஙகளுககும ரூவரரும தூனபததைப போககுப்வரும கதியுடையவர்களுககுச சிறநத கதியாயிருபபவருமான விஷ்ணு வைச் சரணமாக அடைகிறேன். எவரிடமிருநது தேவாஸுரர்களுனை வரையும அடைநதுள்ள போகஙகள ஏறபடுகினறனவோ, யோகியும அழிவறறவருமான அநதவிஷ்ணுவை வணஙகித தரிசிகக விரும்பு கிறேன்' எனறு சொனனர்.

இவ்விதம சொனனவுடன, அவருககு நணபனும விரதையின புதிரனுமான கருடன காடசியளிததான. ஸநதோஷததை அடை நதவனுகி, அவரை நோககிப பிரியததைசசெயயும விருப்பததால, 'நீ எனககு நணபனுகக கருதபபடடவன; நணபாகளுககெலலாம நணபனுகக கருதபபடடவன. நணபுடையவன விபவமிருககுமபோது ஒரு பொருளை அடைபவிருப்பமுளள நணபனுககு அதனை சேர்ப் பிககதகவன். ஓ! வேதியனே! எனககு விபவமுமிருக்கிறது. ஓ! பிராமண! முன உனனிமிததம விஷ்ணுவிடம் சொலலியும இருக கிறேன். அவரால என்னுடைய இஷ்டமும செயயப்பட்டது. அப படிப்பட்ட நீ வா; போவோம். ஸுகமாக உனனை அழைதது்ப போகிறேன். காலவ! பூமியினுடைய அககரையிலுளள தேசததையும அடைவாய். தாமதம வேணடாம

நூறறெட்டாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கருடன் காலவரைக் கிழக்குமுதலான திசைகளுக்கு அழைத்துச் செல்வதாகச் சொல்லிக் கீழ்த்திசையின் சிறப்பைச் சொல்லியது)

காலவ! ஞானகாரணரான தேவராலே உத்தரவளிகபப்பட் டேன்; இஷ்டத்தைச சொல்லு. முதலில், எநநததிசையைப் பார்த்

பதற்குச செல்லுவோம? ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்ட! காலவ! நான கீழ்த்திக்கையோ அலலது தெறகுததிககையோ அல்லது மேலைத் திக்கையோ அலலது வடதிககையோ எதை அடையவேண்டும? பிராமமணஸ்ரேஷ்ட! எல்லாஉலகஙகளையும விருததிசெய்கிற ஸூர்யன முதலில எநதத திககில உதயமாகிறானோ, எதில ஸநதியாகாலத தில ஸாதயாகளுடைய தவமானது நடககிறதோ, எதில் முதலில இந த உலகததை வியாபிததமதியானது உணடாயிறறோ, எதில யாகத திறகுக கணகள போனற அகநீஷோமதேவதைகளைச சோநத ஆஜய பாகஙகள ஏறபட்டிருககினறனவோ, எதில இநத யாகமும ஸதா பிக்கபபட்டிருககிறதோ, எநதததிககில செயயப்பட்ட காமாவும ஹோமமசெய்யபபட்ட ஹவிஸும எலலாத திககுககளிலும பரவு கினறனவோ அபபடிபபட்ட இநதக கீழ்ததிசை, பகலுககும (ஸூரய) கதிககும வாயில. இதில முனபு தக்ஷபுதரிகள ஸ்திரீபரஜைகளைப பெறறாகள. எநதத திககில காஸயபருடைய புததிரிகள விருததியடைநதாகளோ, எதில இநதிரன தேவ ராஜனாக அபிஷேகம செயயப்பட்டானோ அபபடிபபட்ட இத னைத தேவாகளுடைய செலவமானது மூலமாகவுடையது. ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்ட! இதில தேவாகளால் தவம செயயபபட்டது. ஓ! பிராமமண! இநதக காரணததினால இது பூரவதிககெனறு சொலலப் படுகின்றது. மிக முநதின காலததில, முதலிலேயே தேவாகளால் சூழபபட்டதினாலேயே இதை எலலாததிககுககளுககும பூர்வதிக காகச சொலலுகினறனா. ஸுகததை அடைய விருபபமுள்ளவன இதில முதலில எலலாத் தேவகார்யஙகளையும செய்யவேணடும. இதில் முதலில உலகஙகளைப படைககிறவரான பகவான் வேதங் களைக கானஞசெய்தார் இஙகேயே ஸூரயனாலே பிரமமவாதிகளிடம ஸாவிதரியானது சொலலப்பட்டது. ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்ட! இதில ஸூர்யனாலே யஜுஸுகள யாஜஞவலகியருககுக கொடுக்கபபட்டன. இதில் ஸோம (ரஸம) வரததையடைநது யாகஙகளில் தேவர்களால பானமசெய்யபபடுகிறது. இநதததிககில அக்னிகள திருப்தியடைந தவைகளாகித் தமது காரணமான ஸோமம, நெய், பாலமுதலியவற றை அருநதுகினறன. இநதததிககில் வருணன் பாதாளததைஅடை நது செலவததை அடைநதான. ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்ட! இநதத்திக கில் முன்பு பழையவஸிஷ்டருடைய பிறபபும இருப்பும் (நிமிசாபத தால) இறப்பும் விளங்குகினறன. இதில் ஓங்காரததிறகுப பதினா பிரம வழிகள் உண்டாகின்றன. எதில தூமபாகளெனகிற முனிவர்

கள ஹவிஸின தூமததை அநுநதினாக்ளோ, எதில இநதிரனாலே தேவதைகள விஷயததில யஜஞபாகநிமிததமாக ஏறபடுததபபட்ட வராஹமுதலிய காடடுமிருகஙகள பல வதஞசெய்பபபட்டனவோ அப்படிப்பட்ட இநததிககில ஸ்தாபிககபபட்ட நனறிகெட்டமனிதாக ளும அஸுராகளுமாகிய இவர் எலலாரையும ஸூரயன உதயமாகிற வனாகிக கோபததினால கொலலுகிறான. இது மூவுலகஙகளுககும ஸ்வாககததிறகும ஸுகததிறகும வழி இது திககுககளுடைய பூர்வ பாகம். விரும்புகிறாபேயானால இதில பிரவேசிபபோம. நான எவனு டைய வார்ததையில இருககிறேனோ அவனுடைய காரயமானது எனக குப் பிரியமலலவா? காலவ! சொலலு, போவேன. மறறததிககுக்க ளைபபறறியும கேள.

நூறறொன்பதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கருடன் தென்திசையின் சிறப்பைக் காலவருக்குச் சொல்லியது)

இது முனபு ஸூரயனாலே வேதததிற சொலலப்பட்ட விதியி னாலே குருவுககுத தக்ஷிணையாகக கொடுககபபட்டது. அதனால, தக்ஷிணதிககெனறு சொலலப்படுகினறது. இதில இநதமூவுலகததி னுடைய பிதருககளின பாகமும ஸ்தாபிககபபட்டிருககிறது. ஓ! பிராம்மண! இதில (ஆவியைபருநதுகினற) ஊஷ்மபரெனகிற தேவர் களுடைய இருப்பிடமிருககிறதாகக் கேடகிறோம். இதில் விஶவே தேவர்கள பிதருககளுடன எபபொழுதும உலகஙகளில் பூஜிக்கப் பட்டு ஸமமான பாகததை அடைநதிருககிறாகள். பிராமமண! இதைத் தேவனான தாமததினுடைய இரணடாவதுவாயிலாகச சொலலுகினறனா. காலததின நிசசயமானது [1]தருடிககணககாக வும லவககணககாகவும் கணிக்கப்படுகிறது இதில தேவரிஷிகளும் பிதருலோகதது ரிஷிகளும அபபடியே ராஜரிஷிகளுமாகிய அனை வரும வருததமநீஙகியவர்களாகி எநநாளும வஸிககினறாகள். இதில தர்மமும ஸததியமும (பிராணிகளசெய்த) வினையும தெளி வாய்ச் சொலலப்படுகினறன. ஓ! பிராமமணஶரேஷ்ட! இது முடி வையடையுநதனமையுள்ள [2] காமங்களுககுக கதியானது. ஓ!

---

[1]தருடி இரணடுகொணடது லவம [2] 'இறநதவர் இருவினைப்பயனை அனுபவிக்க இடமாயிருப்பது' என்பது பழையவுரை.

பிராமமணபரேஷ்ட! இது எல்லாநும அடைகினற திககு. இது, [1] அஜஞானததால விபரிககபபடடது. அதனால, ஸுகமானது அடையபபடகிறதிலலை. பிராமமணபரேஷ்ட! இதில கெடடசெயகை புளளவாகளாகப படைகபபட பலலாயிரம அககர்கள பாவிக மாதிலேயே பாகததகவாகபபிரகினறனர ஓ! பிராமமண! இதில மநதரபாவதததின புதரகளில, பிராமமணரிஷிகளின கிருகங்களில, கநதரவரகள மனததைதம புதிபபும கவரகினற காதை களைப பாடுகினறனர. இதில, மைதுனமனவா, காதைகளுடன கூடமடடுமனனபபட ஸாமஙகளைக கேடபதனிகளிலிட்டும மநதிரிகளிடமும ராஜபதவிடமும வனதனை அடைநதார். ஓ! பிராமமண! இதில ஸாவாணிமனுவினாலும யவகரீதருடைய புதரனுமம எநத எலலைபப ஸுமபன அதிகரபபகபடடிலலையோ அநத எலலைபபானது ஸ்தாபிககபபடடது. இதில ராஜஸூயஙகளுக்கு அரசனும புலஸ்திபவமசதததிற பிறநதவனும மஹாதமாவுமான இரா வணன தவததைகசசது, தேவகளால கொலலபபடாமலிருபபதை வரிததான இதில நடநத தவததினால விநதரனும இநதிரனுககு சதருவாயிருபபதை அடைநதான எலலாருடைய பிராண களும இதனையடைநது மறுபடி [2] ஜநதுவாயிருப்பதை அடைகின்றன. ஓ! காலவ! இதில, பாவசசெய்கைகளையுடைய மனிதர்கள (நரகததில) வேவிககபபடுகிறாகள. இதில வைதரணீ எனகிற நதியானது வை தரணீநரகதைச சுறறியவாகளாலே அடையபபட்டிருக்கிறது. பிராணி யானது இதில சென்று ஸுகததின [3] முடிவையும துககத்தின்முடி வையும அடைகிறது. இநததிககில ஸுரபன திருமபினவனுகி நலலரஸ்தையுடைய ஜலததைப பெருககுகிறான; வடதிக்கை யடைநதோ பனியை விடுகிறான. ஓ! காலவ! நான மூனகாலதில இநததிககில பசியால பீடையடைநது எஙகும தேடி யுத்தம்செய் கினற பெரியபாஷாணமைஇரணடையும அடைநதேன. இதில் கபில தேவரென்று அறியபபடடவரும ஸகரராஜனுடையபுத்திரர்களைத துன்புறுததினவருமான சகரதனுவென்கிற மஹரிஷியானவர், ஸுவர் யணிடமிருநதும உணடானர் இதில, ஸிததியடைநதவர்களும் வேதஙக களின்கரையை அடைநதவாகளுமான சிவாகளெனகிற பிராமமணர் கள எலலாவேதஙகளையும அதயயனஞசெய்து அழிவிலலாத மோ கூததை அடைநதனர். இதில, போகவதி எனகிறபட்டணமானது

---

1 'இருளால' எனபது பழையவுரை. 2 தேகததை அடைவதை.

3 'ஸவாகஸரகாஹ்வயகளே' எனபது கருதது

வாஸுகியினாலும் தக்ஷகனென்கிற நாகத்தினாலும அபபடியே ஐராவதனாலும் காககப்பட்டிருக்கிறது. இதில மரணகாலததில நேரில ஸூாயனாலும் அகனியினாலும்கூட விலககமுடியாத பெரிய இருள அடையப்படுகிறது. ஓ! காலவ! அநத இருளிலும உனனுடைய ஸஞசாரததிற்கு இதோ வழி இருககிறது. போகவேணடுமானால என்னிடம சொல. வேறான மேலைததிககைபபறறியும கேள.

நூறறுப்பத்தாவது அதயாயம்

பகவதயாநபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(கருடன் மேற்றிசையின் சிறப்பைக் காலவருக்குக் கூறியது.)

இதுவோ, ராஜாவும [1] திககுககுபபதியுமான வருணனுக்கு இஷ்டமான திகது. எபபொழுதும, ஜலாதிபதிககு இருபபிடமும ஆதியுமானது. இதில, ஸூாயன பகலின பினபாகததில கிரணஙகளை விடுகிறான. ஓ! பிராமமணஸரேஷ்ட! (அதனால) இநதததிககு, பச்சிமை எனறு எஙகும கியாதியடைநதிருககிறது. பகவானும தேவருமான காஸயபா இதில ஜலததைக காபபதறகு ஜலஜநதுககளுககு அரசனாக வருணனுககு அபிஷேகமசெயதார். இதில,ஸோமனானவன வருணனை சோநத ஆறுவிதமான எலலாச சுவைகளையும அருநதி வளாபிறையின தொடககததில தருணனும இருளை நிவிருததி செயகிறவனுமாக உணடாகிறான. ஓ! பிராமமண! இதில அஸுரர்கள வாயுவினால் கடடப்பட்டுப பினனிடசசெயயப்படடு அப்பொழுது பெருமூசசுவிடடுப பெருஙகாறறுககளால பீடையடைநது தூஙகினாகள. இதில, ஸ்நேகததோடுகூடிய ஸூாயனைப பசசிம ஸநதியானது பரவுவதறகுககாரணமாக, அஸ்தமெனகிற பாவதமானது ஏறறுககொளளுகினறது. இதிலிருநது பகலினமுடிவில ராதரியும நிததிரையும பிராணிககூடடததினுடைய ஆயுளின் பாதியைக கவாவதறகுபபோல வெளிககிளமபி உணடாகின்றன. இதில, இநதிரனானவன, மருததுககளுடைய கணம பிறபபதறகுககாரணமான தன கர்பபததைத தரிபபவளும நிததிரைசெயபவளுமான திதிதேவியைக [2]காப்பமழிநதவளாகச செயதான. இந்தததிககில இமயமலையின்வேரானது (கடலுளமுழுகிக்கிடக

---

1 'அரசனானவருணனுக்கும ஸூாயனுக்கும' எனபது பழையவுரை.

2 'அவள் கர்ப்பத்தை அழித்தான' என்பது.

கிற) சாஶ்வதமானமநதரம்லையை அடைகிறது. ஆயிரம் வருஷஙகளானாலும இதன் (அடியின) முடிவு அடையபபடுகிறதில்லை. இதில் ஸ்வர்ணமயமான மலையையுடையதும பொனமயமான தாமரைமலர்களையுடையதுமான கடலினுடைய கரையிலவநது காமதேனுவானது பாலைபபெருககுகிறது. இதில, கடலினுடைய நடுவில் ஸூரயனுககு நிகரானவனும ஸூரயசநதிராகளைக கொலலவிரும்புகிறவனுமான ராகுவினுடைய உடறகுறையானது காணப்படுகிறது. இதில, [1]நரையிலலாமல கறுததரோமஙகளையுடையவரும கானமசெயபவரும காணமுடியாதவரும இவவிதரெனறு அறியமுடியாதவருமான ஸுவர்ணசிரரென்கிற முனிவருடைய பெரியசபதமானது கேட்கபபடுகிறது இதில, ஹரிமேதரெனகிற முனிவருடைய தவஜவதியெனகிற குமாரியானவள, 'நிலலு, நிலலு' எனகிற ஸூரயனுடைய கடடளையினால ஆகாயததில நினறுகொணடிருநதாள. ஓ! காலவ! இதில, வாயுவும அகனியும் ஜலமும ஆகாயமும, பகலிலும இரவிலுமுணடான கஷ்டமானஸபரிசததை நீஙகுகினறன இது முதறகொணடு, ஸூரயனுடையகதியானது குறுககே திருமபுகிறது. இதிலஎலலாசசோதிகளும [2]ஸூரயமணடலததிலபிரவேசிக்கினறன. இருபததெடடுஇரவுகள ஸூர்யனுடனசுறறிவிடடு மறுபடியும சநதிரனுடைய சோககைபோனற சோககையினின்று மீணடு ஸூரயனிடமிருநதும வெளிவருகினறன. இதில், எநநாளும கடலைப பெருக்குவதான நதிகளின உறபததி ஏறபடுகிறது. இஙகுள்ள கடலில மூவுலகததிறகும் போதுமான ஜலம இருககினறது இதில, ஸாப்பஙகளுககு அரசனான அனநதனுடைய வீடும இருககிறது. இதில் ஆதியநத மறறவரான விஷ்ணுவினுடைய உததமமான ஸ்தானம இருக்கிறது. இதில,அகனிககுநண்பனான வாயுவினுடையஸதானமும் இருக்கிறது. இஙகே, மரீசிமஹரிஷியின புதரரான கஶயபமஹரிஷியின இருப்பிடமுமிருககிறது. உனககு இநத மேலைமாரககமானது சுருககமாகச சொலலப்பட்டது. ஓ! காலவ! பிராம்மணஶ்ரேஷ்ட! (உன்னுடைய) கருதது என்ன? சொல; போவோம்.

---

[1]எநநாளும தருணரெனபது.

[2]'விசதி' எனறு பாடமகொண்டு, 'ஸூர்யன் ஜ்யோதிகளில் பிரவேசிக்கிறான' என்பது பழையவுரை.

களங்கமற்றதுமான பொறபுதையல நேரில் அகப்பட்டது. அந்த மஹரிஷியானவா முன்னம அதிகமான தமமுடைய தனமமுழுமையையும பிராம்மணாகளுக்குத தானமசெயதுவிட்டுத தனததைப பிராாததிததபடியால அநதததனம் ஜீமூதரைச சோநததாயிறறு. ஓ! பிராம்மணஸரேஷ்ட! காலவ! இவ்விடததில எநநாளும உதயததிலும ஸாயஙகாலததிலும திககுபபாலகாகள, 'யாசெயயவேணடிய காரியம எது?' எனறு கூககுரலிடுகினறனா. ஓ! பிராமமணஸரேஷ்ட! இநதததிககானது இவவிதக குணஙகளாலும மறறக குணஙகளாலும சிறநததாகி உததரையெனறு எஙகும புகழபெறறிருககிறது, எலலாககருமஙகளுககும சிறநததாயுமிருசகிறது. ஓ! ஐயா! கிரமமாக இநத நானகுதிககுககளும உனககு விரிவாகச சொலலபபட்டன. எநதததிக்குககுப போகவிருமபுகிறாய? ஓ! பிராமமணஸரேஷ்ட! நான் உனககுத திககுககளையும பூமியையும முழுமையும காணபிப்பதறகு முயறசியுளளவனாயிருககிறேன. ஆதலால், எனமேல ஏறு' என்றான.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கருடவேகம்பொறத காலவர் குருதக்ஷிணைகொடாமலே மரணம்நேருமோ என்று அஞ்சித் துயருற்றதும், கருடன் முன்னரே சொல்லாத தால் வேகமாகச்செல்ல நேர்ந்ததென்றும் விருஷப மலையில் களைப்பாறித் திரும்புவோமென் றுஞ்சொல்லியதும்.)

காலவா சொலலுகினறா. 'ஓ! கருட! ஸாபபஸரேஷ்டாகளுககுப் பகையாயிருப்பவனே! நலல சிறகுகளையுடையவனே! விநதையின் புததிர! தாாக்ஷய! எனனைத தாமததின கணகளிருககினற கீழ்ததிககில கொணடுபோ. முதலிறசொலலபபட்டஇநதததிககுககு முதலில போ. இநதததிககில் தேவதைகளுடைய ஸாநநிதயததைச சொனனாயன்றோ? இதில, நீ ஸததியமும தாமமுமிருபபதாக நனகு சொனனாய். ஓ! அருணனுக்குத தமபியே! நானோ, எலலாத தேவாகளோடும சேருதறகு விருமபுகிறேன்; அநததேவாகளை அடிககடி பார்ப்பதற்கும விருமபுகிறேன' என்றார்.

கருடன, அநதப் பிராமமணரை நோககி, 'ஏறு' என்று சொனனான். பிறகு, காலவரென்கிற அந்த முனிவர் உடனே கருடன்மேல்

ஏறினா. காலவா, 'ஓ! ஸாப்பஙகளைப் பக்ஷிக்கின்றவனே! செல்லுகின்ற உன்னுடைய ரூபமானது முற்பகலில் ஆயிரம் கிரணஙகளையுடையவனும் ஒளியைச்செய்கிறவனுமான ஸூர்யனுடைய ரூபம் போலக் காணப்படுகிறது. ஓ! பக்ஷியே! சிறகுகளின் காற்றினால் சாயக்கப்பட்டவைகளும் பின்செல்லுகின்றவைகளுமான மரஙகள் செல்வதை, கூடப்புறப்பட்டவாகள் செல்வதைப்போலப் பார்க்கிறேன். ஓ! ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனே! சிறகுகளின் காற்றினாலே பூமியைக் கடல் மலைகள் தோப்புக்கள் காடுகளுடன் இழுக்கின்றவன் போல் விள்ஙகுகிறாய். சிறகுகளின் மிக்க காற்றினாலும் வாயுவினாலும் ஜலமானது எப்பொழுதும் மீனகளோடும் நீர்யானைகளோடும் முதலைகளோடும் ஆகாயத்தில் ஏற்றப்படுவதுபோல இருக்கிறது. ஸமமான முகமும் உருவமுமுடைய மீனகளையும் அப்படியே திமிகளையும் திமிஙகிலஙகளையும் நீர்யானைகளையும் நீர்க்குதிரைகளையும் மனிதமுகஙகளையுடைய நீர்மனிதாகளையும் கசக்கப்பட்டவாகள்போல் நான் பார்க்கின்றேன் பெருஙகடலுடைய முழக்கஙகளாலே எனகாதுகள் செவிடாகச் செய்யப்பட்டன. எனகாது கேடகிறதில்லை, கண் பார்க்கிறதில்லை. [1]காரணம் தெரியவில்லை. அப்படிப்பட்ட நீ பரம்மஹத்தி வருமென்பதை நினைத்து மெதுவாகச் செல். அப்பா! பக்ஷியே! ஸூர்யன் தெரியவில்லை. திக்குக்கள் தெரியவில்லை. ஆகாயம் தெரியவில்லை. இருளையே பார்க்கிறேன். உன்னுடைய சரீரத்தைப் பார்க்கவில்லை. ஓ! முட்டையிலுண்டானவனே! நான் உன்னுடைய கண்களை உத்தமஜாதி மணிகளைப்போலப் பார்க்கிறேன். உன்னுடைய சரீரத்தையாவது என்னுடைய சரீரத்தையாவது பார்க்கவில்லை. அடிக்கடி சரீரத்திலிருந்துமுண்டான அக்னியையோ பார்க்கிறேன். அது கண்களை மங்கச்செய்து மறுபடியும் சீக்கிரத்தில் அவிந்துவிடுகிறது. ஓ! விந்தையின் புத்திரனே! ஆகையால். செல்வதிலுள்ள மிக்க வேகத்தை அடஙகச் செய். பாம்புகளைத்தின்பவனே! (இஙஙனம் செல்லுவதில்) எனக்குச் சிறிதும் பிரயோசனமில்லை. ஓ! மிக்க பாக்கியமுடையவனே! திரும்பு. உன்னுடைய வேகத்தை நான் தாஙகவில்லை. இவ்வுலகில் குருவின்பொருட்டு ஒரு பக்கம்பச்சைக் காதுள்ளவைகளும் வெண்மைநிறமுள்ளவைகளும் சந்திரனுக்கு நிகரான காந்தியுள்ளவைகளுமான எண்ணூறு குதிரைகள் (கொடுப்பதாகப்) பிரதிஜ்ஞைசெய்யப்பட்டது. ஓ! பக்ஷியே! அவைகளை அடைவதற்குரிய மார்க்கத்தைக் காணவேயில்லை. ஆத

1 'என்பிரயோஜனத்தை நான் அறியவில்லை' என்பது பழையவுரை.

மயக்கத்தை அடைந்தவர்களாகிப் பூமியில் நித்திரைசெய்தார்கள். கருடன், போகவேண்டுமெனனும் விருப்பததால் ஒருமுகூர்தததில் விழித்துக்கொண்டு, அழகான எலலாஅவயவஙகளையுமுடையவளும் பிரமமசர்யத்தையுடையவளுமரூபததால் நேரிலவந்த லக்ஷ்மிபோன்றவளுமான அந்தத்தவமுடையவளைப்பார்ததுக கிரகிப்பதற்கு மனத்தைசசெலுததினான. அதனால, கருடன தனசரீரம சிறகுகளை இழந்ததாயிருப்பதைக கண்டான. முகததையும பாதங்களையுமுடைய அந்தக்கருடன் தசையுருண்டைபோலானான. காலவர் அவன அவ்விதமிருப்பதைப்பாரதது, மனவருததததுடன், 'இஙகுவந்ததற்கு இதென்னபயன் உனனால் அடையப்பட்டது? இவ்விடததில நமக்கு எவவளவுகாலம் இந்தவாஸம ஏற்படப்போகிறது? உனனுடையமனத்தினால தர்மததிறகுககேடான என்னகெட்டகாரியம நினைக்கபபட்டது? உன்னுடைய இந்த விரோதமான ஆசாரமானது லேசாக இராது' எனறு வினவினார.

பிறகு, கருடன வேதியரைநோக்கி, 'ஓ! பிராம்மண! நான் இந்தஸித்தையை, இஙகிருந்து, எஙகே பிரமமா இருககிறாரோ, எஙகே தேவரான மஹாதேவா இருககிறாரோ, எஙகே ஸநாதனரான விஷ்ணு இருககிறாரோ, எஙகே தாமமுமயஜஞமும இருககினறனவோ அஙகே இவள் வஸிககவேண்டுமென்று அஙகேகொண்டுபோக நினைத்தேன' எனறு சொலலிவிட்டு, தவமுடையவளான சாண்டிலியை நோககி, 'பூஜ்யையான உனனை அப்படிநினைதத நான வணங்கிப் பிரார்ததிக்கிறேன. (உனது) பிரியத்தை விரும்பித துககிக்கின்ற மனத்தினாலே நான இதை நினைததேன். ஆகையால், இவவிதம் நன்மதிபபினாலே இந்தவிஷயத்தில் உனக்கு என்னால அப்ரியம் செய்யப்பட்டது. அது நலலதோ,கெட்டதோ உன மஹிமையால் நீ பொறுக்கவேண்டும' என்றான். அவள் அபபொழுது. ஸந்தோஷததை யடைந்து அந்தக் கருடனையும் பிராமமணஸரேஷ்டரையும் நோககிச சொலலலானாள.

'ஓ! கருட! பயப்படவேண்டாம். நல்ல சிறகுகளுடையவனாகிறாய். சலககததை விடு. வதஸ! உன்னால் நிந்திககபபட்டவளாயிருக்கிறேன. நிந்தையையோ நான் பொறுக்கமாட்டேன் எந்தபபாவி எனனை நிந்திப்பானோ அவன் உடனே உலகங்களிலிருந்தும நழுவிவிடுவான. ஓர் அவலக்ஷணமுமிலலாதவளும குற்றம சொல்லப்படாதவளும் ஆசாரததைக்கொணடவளுமான எனனாலே சிறந்ததான இந்த ஸித்தியானது அடையப்பட்டது. ஆசாரமானது தர்மததைக் கொடுக்

கிறது; ஆசாரமானது தனததை அளிககிறது. ஒருவன் ஆசாரத்தால் செல்வததை அடைவான. ஆசாரமானது அவலக்ஷணததைப போக்குகிறது. ஆயுஷ்மானே! கருட! ஆகையால, இஙகிருநது இஷ்டப்படி போகலாம். நான் உன்னால் நிந்திககத்தகுநதவள அலலேன. சில இடத்தில் நிநதிககததகுநத ஸ்திரீகள இருககின்றனா. கருட! நீ உனககாக எனனைக கைபபற்ற விருமபியிருநதால அபபொழுதே உன்னுடைய தேகம நாசததை அடைநதிருககும. நீயோ தேவதேவரான விஷ்ணுவைத தியானிதது அவருடைய அனுக்ரகததினாலேயே மறுபடியுமே அஙகஙகளுணடானவனாவாய. முனபோலப பலமும் வீரயமும உடையவனுமாவாய' எனறாள பிறகு, அவனுக்குமிக்க பலமுடையவைகளாகச சிறகுகளுணடாயின. சாணடிலியினாலே அனுமதிகொடுககபபடடு, வநதபடி சென்றான். (காலவரோ) அவவித ரூபமுளள குதிரைகளை அடையவே இலலை.

பிறகு, பேசுகிறவர்களில சிறநதவரான விஶவாமிதரா மாாககத்திலிருந்துகொணடு அநதககாலவரைபபாாததுக கருடனுடைய முன்னிலையில சொல்லலானா: 'ஓ! பிராமமண! நீ எனக்கு வலியக (கொடுப்பதாக) உறுதிசொனன விருபபததை நிறைவேற்ற இதுகாலம். அல்லது, நீ எவவிதம நினைககிறாய? நான இவவளவுகாலம இருநதது போல மேலும எதிரபாாததிருபபேன ஓ! வேதியனே! காரியம் கைகூடததகக வழிபைப பாாககககடவாய்' எனறாா. பிறகு, கருடன், மிகக துககததை அடைநதவரும தீனருமான அநதககாலவரைநோககி, 'விஶவாமிதரா சொனனதானது இப்பொழுது எனக்கும் நேரில தெரிநததாயிறறு ஓ! பிராமமணஶரேஷ்ட! காலவ! ஆகையால், வா; ஆலோசிபபோம. குருவுககு முழுப்பொருளையும் கொடாமல் நீ உட்காரககூடாது' எனறான

நூறறுப்பதினான்காவது அத்யாயம்

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காலவநடன் சென்ற கருடன் யயாதியிடம் சென்று காலவர் வரலாற்றைக் கூறிக் குதிரைகளை யாசித்தது.)

பிறகு, பக்ஷிகளிற் சிறந்த கருடன், தீனரான காலவரை நோக்கி, 'பொன்னானது பூமியினுள் அக்னியினால உணடுபணணப்பட்டு வாயுவினால சோதிக்கபபடுவதனாலும பூமிமுழுமையும் ஹிரண்மயமாயிருத்

தலாலும், (அந்தப் பொன்) ஹிரண்யமென்று சொல்லப்படுகிறது. '(உலகத்தைப்) போஷிக்கிறது' 'ஜீவிக்கச்செய்கிறது' என்னும் இந்தக் காரணத்தால் இது தனம ஆகிறது அப்படிப்பட்ட இந்தத் தனமானது மூவுலகங்களிலும சாரவதமாயிருக்கிறது. அப்படியே, எப்பொழுதும் குபேரன விருத்தியடையுமபொருட்டுப 1 பூரட்டாதி உத்தரட்டாதிகளுடன் கூடின சுக்ரவாரத்தில அக்னிபகவான தன மனத்தினுல உண்டுபண்ணபபட்ட பொருளை மனிதருக்குக கொடுக்கிறான. பிரமமரிஷிதத! அஜைகபாத அஹிர்புத்நியர் என்னும தேவதைகளாலும குபேரனுலும அந்தப் பொருள் பாதுகாக்கப்படுகிறது. இவ்வண்ணம அடைய அரிதான பொருளானது, எளிதில் அடைய முடியாததாயிருக்கிறது. தனமில்லாமல் உனக்குக் குதிரைகளை அடைதல இயலாது. அப்படிப்பட்ட நீ இந்த விஷயத்தில, பட்டணத்து ஜனங்களை வருத்தாமல் சுமமைக் கிருத்தார்த்தராகச செயபவனும ராஜரிஷியின வமசத்திற்பிறந்தவனுமான ஓர் அரசனிடம யாசிக்கக்கடவாய. சந்திரவமசத்தில பிறந்தவனும எனக்கு ஸகாவுமான ஓர் அரசனிருக்கிறான. அவனை அடைவோம. அவனுக்குப் பூமியில செலவம இருக்கிறது. நஹுஷனுடையபுத்திரனும தவறுத பராக்ரமத்தையுடையவனுமான யயாதி எனகிற ராஜரிஷி இருக்கின்றான். அவன் நாணும சொல்லி, நீயும் நேரில் யாசித்ததால கொடுப்பான். அவனுக்குக குபேரனுக்கிருப்பதுபோல மிகப்பெரிதான செல்வமிருக்கிறது. ஏ! வித்வானே! இவ்விதம (யாசித்தலுக்) கொடுப்பதனலேயே குருவினுடையதனத்தை ஈடுசெய்' எனறான்.

அவ்விதம, அவர்கள் பேசிக்கொண்டும உசிதத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டும, பிரதிஷ்டானமெனனும நகரத்திலிருக்கிற யயாதி ராஜனை அடைந்தார்கள். கருடன பூஜைகளுடன் சிறந்தான அர்க்கியம பாத்திபமூதலியவற்றைப் பெறறுக்கொண்டு, வந்ததின் காரணத்தைக கேடக, சொலலலானான :

' ஓ! அரசனே! நஹுஷபுத்திர! இந்தக்காலவன் எனது நண்பன். தவத்திற்கிருப்பிடம. பதினுபிரக்கணக்கானவருஷங்கள் விப்வாமித்ரருக்குச சிஷ்யனாக இருந்தான். அப்படிப்பட்ட இந்தப்பகவானை

1 பொருள்வேண்டுபவன் பூரட்டாதி உத்தரட்டாதிகளுடன் கூடின சுக்ரவாரத்தில் அக்னியைப் பூஜிக்கவேண்டும். அப்படிப் பூஜித்தால்கிடைக்கும் தனம் யாகஞ்செய்தல் முதலியவற்றால் குபேரனையே அடைகிறது என்பது. 'பரோக்ஷ பதாப்யாமச சுக்ரே' என்பது மூலம்.

வேதியன் அவரால் அனுமதிகொடுக்கப்பட்டு, உபகாரத்தைச்செய்யும் விருப்பத்தால் அவரை நோக்கி, 'உமக்கு என்ன குருதக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டும்?' என்றுகேட்டான். இவ்விதம் அடிக்கடி சொல்லப்பட்ட விஶ்வாமித்ரர் சிறிதுகோபத்தையடைந்து இவருக்குச் செல்வம்சிறிதாயிருப்பதை அறிந்து, இவரைநோக்கி, 'ஒருபக்கம் பச்சைக்காதுள்ளவைகளும் வெளுப்புநிறமுள்ளவைகளும் சுத்தமான பிறப்பையுடையவைகளும் சந்திரனுக்குநிகரான காந்தியுடையவைகளுமான எண்ணூறுகுதிரைகளை எனக்குக்கொடு' என்றுசொன்னார். 'ஓ! காலவ! அபிப்ராயமிருந்தால் இதைக்குருவுக்குத்தனமாகக்கொடு' என்று தவத்தைத்தனமாகக்கொண்ட விஶ்வாமித்திரர் கோபத்துடனசொன்னார். அப்படிப்பட்ட இந்த பிராமமணஶ்ரேஷ்டனமிக்கசோகத்தால் தாபத்தைஅடைந்து அந்தபரதியுபகாரத்தைச் செய்தற்குச் சக்தியில்லாமல் உன்னைச் சரணமாக அடைந்தான். ஓ! நரஶ்ரேஷ்டனே! உன்னிடமிருந்து பிக்ஷையை வாங்கி வருத்தம் நீங்கிக் குருவின்பொருட்டுக் கடனைத்தீர்த்துவிட்டுப் பெரிய தவத்தைச்செய்வான். உன்னையும் தவத்தின் பாகத்தோடு சோத்துவைப்பான். ராஜரிஷிக்குரிய சொந்தத் தவத்தினால் நிரம்பின உன்னை (ப்பின்னும்) நிரப்புவான். ஓ! அரசனே! பூமிக்குப் பதியாயிருப்பவனே! [1] இவ்வுலகத்தில் (கொடுக்கப்படும்) குதிரையில் எவ்வளவு ரோமங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு குதிரைகள் (அதைக் கொடுப்பவனுக்குப்) பரலோகங்களில் வந்துசேருகின்றன. பெறுதற்கு இவன் பாத்திரம். கொடுப்பதற்கு நீ பாத்திரம். இது [2] சங்கில விடப்பட்ட பாலுக்கு நிகராகும்' என்றான்.

---

[1] 'குதிரையில் எத்தனை ரோமங்களுண்டோ அத்தனை புண்யலோகங்கள் அதைக்கொடுக்கவனுக்கு வரும்' என்பது [illegible] பெயர்ப்பின் கருத்து.

[2] சங்கும் பாலும் ஒரேநிறமுடையன; ஆகவே, ஒன்றன் நிறத்தை ஒன்று மாறாமை இந்த உபமானத்தால் வரும் சிறப்பு.

நூற்றுப்பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாந பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யாகங்களில் பொருள்களைச் செலவிட்டுவிட்ட யயாதி பொருளுக்குப் பிரதியாகத் தன்மகள் மாதவியைக் கொடுத்ததும், கருடன் காலவரிடம் அனுமதிபெற்றுச் சென்றதும், காலவர் ஹர்யஸ்வனிடம் போய்ச் சுல்கங்கொடுத்து மாதவியை மணக்கச்சொல்லியதும்.)

கருடன் இவ்விதம உண்மையும் உத்தமமுமான வார்த்தையைச்சொலல, ஆபிரமயாகங்களைச செய்தவனும் கொடுப்பவனும் கொடைக்குபபதியும பிரபுவும் காசிதேசமுழுமைககும்தலைவனுமான யயாதிராஜன், பிரியநணபனானகருடனையும பிராமமணஸ்ரேஷ்டரான காலவரையும பாரததுந தவததின உதாரணததையும எடுததுரைக்கப்பட்ட ஸலாககியமான பிக்ஷையையும் ஜாகரதையுடன் ஆலோசிததும அடிககடி உறுதிசெய்து, 'ஸூர்யகுலததிலுண்டான மற்ற அரசர்களைக்கடநது என ஸமீபததை அடைநதார்கள' எனகிற இநத எணணததையும பாரதது, இநதவார்ததையை உரைக்கலானான். 'ஓ! கருட! குறறமறறவனே! உனனாலே இபபொழுது எனது பிறப்புப் பயனுளளதாயிறறு; இபபொழுது எனது குலமும் கரையேற்றப பட்டது; இபபொழுது என்னுடைய இநததேசமும் கரையேற்றப்பட்டது. ஓ! நண்பனே! ஒருவார்ததை சொல்ல விரும்புகிறேன. நீ முன்பு என்னை (ச்செல்வமுளளவனெனறு) அறிகிறது போல இப்பொழுது நான் செல்வமுடையவனாயிலலை. நண்பனே! என் தனமும குறைநதுவிட்டது. ஆகாயததிற் செல்பவனே! நான் உன்னுடைய வரவையும வீணாகச செய்யககூடியவனாகவில்லை. பிராம்மணரிஷியான இவருடைய ஆசையையும் வீணாகச் செய்வதற்கு விரும்பவிலலை. என புததிரியைக் கொடுககிறேன். எது செய்யவேண்டுமோ அதை இவள் செய்வாள. வந்து ஆசைகெட்டுத்திரும்புகிறவன் (கொடாதவனது) குலததை எரிக்கிறான். ஓ! கருட! உலகத்தில் ஆசையை நாசம்செய்கிறதான, 'கொடு' என்கிற வார்த்தையோ, 'இலலை' என்கிறவார்ததையோ இவறறைக் காட்டிலும் மிக்க பாவமாயுள்ளது வேறொன்றும சொலலப்படவில்லை. கௌரவமுள்ளமனிதன் ஆசைகெடடுப் பயனபெறாமற்போனால் கொல்லப்பட்டவனே. அவன உதவி செய்யாதவனுடைய புத்ரர்களையும்[1] பௌத்திரர்களை

[1] எனவே, கொடாதவனைக் கொல்லுகிறானென்பது சொல்லாமலே கிடைக்கிறது.

வேதியன் அவரால் அனுமதிகொடுக்கப்பட்டு, உபகாரத்தைச்செய்யும் விருப்பத்தால் அவரை நோக்கி, 'உமக்கு என்ன குருதக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டும்?' என்றுகேட்டான். இவ்விதம் அடிக்கடி சொல்லப்பட்ட விஶ்வாமித்ரர் சிறிதுகோபத்தையடைந்து இவருக்குச் செல்வம்சிறிதாயிருப்பதை அறிந்து, இவரை நோக்கி, 'ஒருபக்கம் பசுசைக்காதுள்ளவைகளும் வெளுப்புநிறமுள்ளவைகளும் சுத்தமான பிறப்பையுடையவைகளும் சந்திரனுக்குநிகரான காந்தியுடையவைகளுமான எண்ணூறுகுதிரைகளை எனக்குக்கொடு' என்றுசொன்னார். 'ஓ! காலவ! அபிப்ராயமிருந்தால் இதைக்குருவுக்குத்தனமாகக்கொடு' என்று தவத்தைத்தனமாகக்கொண்ட விஶ்வாமித்திரர் கோபத்துடனசொன்னார். அப்படிப்பட்ட இந்த பிராமமணஶ்ரேஷ்டன் மிக்கசோகத்தால் தாபத்தைஅடைந்து அந்தபாதியுபகாரத்தைச் செய்தற்குச் சக்தியில்லாமல் உன்னைச் சரணமாக அடைந்தான். ஓ! நரஶ்ரேஷ்டனே! உன்னிடமிருந்து பிக்ஷையை வாங்கி வருத்தம் நீங்கிக் குருவின்பொருட்டுக் கடனைத்தீர்த்துவிட்டுப் பெரிய தவத்தைச்செய்வான். உன்னையும் தவத்தின் பாகத்தோடு சேர்த்துவைப்பான். ராஜரிஷிக்குரிய சொந்தத் தவத்தினால் நிரம்பின் உன்னை (பபின்னும்) நிரப்புவான். ஓ! அரசனே! பூமிக்குப் பதியாயிருப்பவனே! [1] இவ்வுலகத்தில் (கொடுக்கப்படும்) குதிரையில் எவ்வளவு ரோமங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு குதிரைகள் (அதைக் கொடுப்பவனுக்குப்) பரலோகங்களில் வந்துசேருகின்றன. பெறுதற்கு இவன் பாத்திரம். கொடுப்பதற்கு நீ பாத்திரம். இது [2] சங்கில் விடப்பட்ட பாலுக்கு நிகராகும்' என்றான்.

---

1 'குதிரையில் எத்தனை ரோமங்களுண்டோ அத்தனை புண்யலோகங்கள் அதைக்கொடுத்தவனுக்கு வரும்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பின் கருத்து.

2 சங்கும் பாலும் ஒரேநிறமுடையன, ஆகவே, ஒன்றன நிறத்தை ஒன்று மாறாமை இந்த உபமானத்தால் வரும் சிறப்பு.

நூற்றுப்பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாந பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யாகங்களில் பொருள்களைச் செலவிட்டுவிட்ட யயாதி பொருளுக்குப் பிரதியாகத் தன் மகள் மாதவியைக் கொடுத்ததும், கருடன் காலவரிடம் அனுமதிபெற்றுச் சென்றதும், காலவர் ஹர்யஸ்வனிடம் போய்ச் சுல்கங்கொடுத்து மாதவியை மணக்கச்சொல்லியதும்.)

கருடன் இவ்விதம உண்மையும உத்தமமுமான வார்த்தையைச்சொல்ல, ஆபிரமயாகங்களைச செய்தவனும கொடுப்பவனும் கொடைககுப்பதியும பிரபுவும காசிதேசமுழுமைககுமதலைவனுமான யயாதிராஜன், பிரியநணபனானகருடனையும் பிராமமணஸ்ரேஷ்டரான காலவரையும் பார்த்துந தவததின உதாரணததையும எடுததுரைக்கப்பட்ட ஸலாககியமான பிக்ஷையையும ஜாகரதையுடன் ஆலோசிததும் அடிக்கடி உறுதிசெய்து, 'ஸூர்யகுலததிலுணடான மற்ற அரசர்களைக்கடநது என ஸமீபததை அடைநதார்கள்' என்கிற இநத எணணததையும பார்தது, இநதவார்ததையை உரைககலானான். 'ஓ! கருட! குறறமறறவனே! உன்னாலே இபபொழுது எனது பிறப்புப் பயனுள்ளதாயிறறு; இப்பொழுது எனது குலமும் கரையேற்றப்பட்டது; இப்பொழுது எனனுடைய இநததேசமும் கரையேற்றப்பட்டது. ஓ! நண்பனே! ஒருவார்த்தை சொலல விரும்புகிறேன். நீ முன்பு என்னை (ச்செல்வமுளளவனென்று) அறிகிறது போல இப்பொழுது நான் செல்வமுடையவனாயில்லை. நண்பனே! என தனமும் குறைநதுவிட்டது. ஆகாயததிற் செல்பவனே! நான உனனுடைய வரவையும் வீணாகச செய்யககூடியவனாகவில்லை.' பிராமமணரிஷியான இவருடைய ஆசையையும் வீணாகச செய்வதற்கு விரும்பவிலலை. என் புததிரியைக கொடுக்கிறேன். எது செய்யவேண்டுமோ அதை இவள் செய்வாள. வந்து ஆசைகெட்டுத்திரும்புகிறவன் (கொடாதவனது) குலத்தை எரிககிறான். ஓ! கருட! உலகததில ஆசையை நாசமசெய்கிறதான, 'கொடு' என்கிற வார்த்தையோ, 'இல்லை' என்கிறவார்த்தையோ இவற்றைக் காட்டிலும் மிக்க பாவமாயுள்ளது வேறொன்றும சொலலப்படவில்லை. கௌரவமுள்ளமனிதன் ஆசைகெடடுப் பயன்பெறாமற்போனால் கொல்லப்பட்டவனே. அவன உதவி செய்யாதவனுடைய புதராகளையும்[1] பௌததிரர்களை

[1] எனவே, கொடாதவனைக் கொல்லுகிறானென்பது சொல்லாமலே கிடைக்கிறது.

யும் கொல்லுகிறான். ஓ! கருட! ஆகையால்,[1] நான்குவம்சங்களை ஸ்தாபனம் செய்பவளும் எல்லாததர்மங்களையும் கொடுப்பவளுமான மாதவி எனகிற எனது இந்தப் புதரியைக் கொடுக்கிறேன். ஓ! காலவரே! தெய்வபபெண்ணுக்கு நிகரான காந்தியுள்ளவளும எல்லாத்தர்மங்களையும் வளர்ப்பவளும ரூபததால் எப்பொழுதும தேவாகளாலும மனிதர்களாலும் அஸுரர்களாலும விருமபப்பட்டவளும சிறுமியுமான இநத எனது புதரியைப் பெற்றுக்கொள்ளும. அரசாகள ராஜயததையும் இவளுககுப் பரிசமாகக் கொடுபபாகளெனபது நிசசயம. பசுமையானகாதுள்ள எண்ணூறுகுதிரைகளைக கொடுப்பாகளெனபது சொல்லவும வேணடுமா? அபபடிப்பட்ட நீர் மாதவிஎனகிற எனது இந்தப்பதரியைப பெறறுககொளளும. ஓ! பிரபுவே! நான் தௌஹித்ரர் (=மகளினமைநதா)களுடன் கூடினவனாககடவேன. இது என்னுடைய ப்ராாததனை' எனறுசொனனான. கடுமையான விரதத்தையுடைய காலவரென்கிற அநதப்பிராம்மணா அவனுடைய சொல்லைக்கேடடு அந்தககன்னிகையை வாஙகிககொணடு; கருடனுடன், 'மறுபடியும் பாாபபோம்' என்றுசொலலிவிடடுக் கனனிகையுடன புறப்பட்டார. கருடன, 'குதிரைகளுககு இநதவழி அகப்பட்டது' என்றுசொலலிவிடடுக காலவரிடம அனுமதிபெறறுததனதுவீடுசெனறான்.

கருடனசென்றபிறகு, காலவர் கன்னிகையுடன் ஆலோசனை செய்து, சுல்கததைககொடுப்பதில வலலவனான அரசனைஅடைநதார். அவர், மனததினால், பசசைககுதிரைகளையுடையவனும அரசாகளிற் சிறந்தவனும் மிககதிறமைவாய்நதவனும நாலவகைப்படைகளையுமுடையவனும நிரம்பிய தனசாலையையும தானயசாலையையுமுடையவனும பட்டணததுஜனங்களிடம் அனபுளளவனும பிராமமணர்களுக்குப்பிரியமானவனும குடிகளால் விருமபப்பட்டவனும சாநதகுணமுடையவனும மேலானதவத்தைசசெயகிறவனும அயோததியிலிருப்பவனும இக்ஷவாகுகுலததில்பிறநதவனுமான [2]ஹாயஶ்வனெனனும் அரசனை அடைநதார். காலவரெனகிற அநதவேதியா அவனை அடைநது, 'ஓ! ராஜஶ்ரேஷ்டனே! என்னுடைய இநதக்கனனிகை புததிரர்களாலே குலததைசசெழிககச்செய்வாள். ஓ! ஹாயஶ்வனே!

---

[1] நான்குவமசஙகளாவன:—தன்தாய தநதை, கணவனது தாயதநதை இவர்களின் வமசஙகள். இவள், பின்பு, நான்குபிள்ளைகளைப் பெறுதலால், நான்கு வம்சம எனினும் பொருந்தும்.

[2] ஹர்யஶ்வன் = பச்சைக்குதிரைகளையுடையவன்.

இவளை பத்னியாக்கிகொள்ளும்பொருட்டே 1 சுல்கத்தால வாங்கிக் கொள்ளகடவாய. சுல்கத்தை உனகுச் சொலலுவேன். அதைக் கேட்டு ஞாபகத்தில வைத்துகொள' எனறார்.

நூற்றுப்பதினொருவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஹர்யஸ்வன்கேட்கக் காலவர் சுல்கத்தைக்கூறியதும், ஹர்யஸ்வன் தன்னி உம்கல்கப்போருளில் நாலிலொன்றே இருத்தலால் தான் மாதவியிடம், ஒருபுத்ரனைஅடைந்த பின் அவளைத் திருபபிக்கொடுத்துவிடுவ தாகச்சொல்லியதும், மாதவி தன் மக்களைபபெறுந்தோறும் திரும்பத்திரும்பக் கன்னியாம்படி வரம்பெற்றிருப்பதைக் கூறி வேறு அரசர்களிடம் சுல்கத்தின்முக்காற்பங் கையும் அடையலாமென்றதும், காலவர் ஸம்மதிக்க ஹர்யஸ்வன் மாதவியிடம் வஸுமனஸென்னும்புத்திரனைப் பெற்றுப் பிறகு மாதவியைக் கா லவரிடம் கொடுக்க அவர் அவ ளுடன்திவோதாஸனிடம் சென்றதும்.)

பிறகு, அரசர்களிறகிறந்த ஹர்யஸ்வனென்கிற அரசன் ஸந்ததி களினநிமித்தமாய்ப் பலவாறு ஆலோசித்துத தீர்கமாகவும உஷ்ண மாகவும பெருமூசசுவிடடுச் சொலலுகினறான: 'இவள், உன்னதமா யிருக்கவேண்டிய ஆறுஅவயவஙகளில உனனதமானவளும் 2ஸூக்ஷ்மி மாயிருககவேண்டிய ஐந்து அவயவஙகளில ஸூக்ஷ்மமானவளும் மூனறு அவயவஙகளில் கபீரமானவளும ஐநது அஙகஙகளில் சிவந்த வளுமாயிருக்கிறாள். பினதட்டுக்கள், நெறறி, தொடைகள், மூக்கு என்கிற ஆறும் உயரமாயிருககினறன; விரலகளுடைய கணுக்கள், கேசம், ரோமம, நகம, தோல் ஆகியஐநதும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கின் றன. குரல, மனம, நாபி மூனறையும ஆழ்நதிருப்பனவாகச் சொலலுகினறனர். உள்ளங்கைகளும, உளளஙகால்களும், கடைக் கண்களிரண்டும, நகஙகளும் சிவநதவைகளாயிருககினறன. (புருஷ னுககு) ஐநதில நீளமும் நாலில குட்டையும் ஐநதில் ஸூக்ஷ்மமும்

---

1 மணமகன், மணமகளின் பெற்றோர்களுக்குக் கொடுக்கும வெகு மானம.

2 'மெதுவானவை' எனபது.

ஆறில் உனனதமும ஏழில் சிவப்பும் மூன்றில் விரிவும் மூன்றில் கம்பீரமுமாயிருபபது ஶலாகிககபபடுகிறது. கனனம, கண், கை, தொடை, மூக்கு ஐநதும நீண்டவைகளானால ஸுகததை அளிக்கின்றன. லிங்கம, பினதட்டு, கழுதது, கணுககால நானகும குடடையானால் ஹிததததை தருகின்றன. துககததை அடைநதவாகளுககு, பல, விரறகணு, கேசம, தோல, விரல ஆகிப ஐநதும ஸூக்ஷமமாயிரா. மார்பு, கக்ஷம், நகம, நாசி, தோள, பிடரிபெலுமபுஎன்கிற ஆறும் உனனதமாகவும கடைககண், பாதம், கை, கனனம, கீழ் மேலுதடுகள, நாக்கு, நகமஎனகிற (ஏழும) சிவப்பாகவுமிருநதால எல்லாஸுகததையும அளிககினறன. பல தேவாஸுராகளாலே பார்க்கத்தககவளும [1] பலகநதாவாகளாலே தரிசிககததககவளும் பலலக்ஷணஙகள் பொருநதியவளும மங்களமான பலவற்றைததரிப்பவளுமான இவள் சககரவாததிபான புததிரனைப பெறததககவளாயிருக்கிறாள். ஓ! பிராமமணஶரேஷ்டரே! எனனுடைய செல்வததை ஆலோசிததுச சுலகததைச சொலலும்' எனறான.

காலவா, 'ஒருபககம பசசைககாதுள்ளவைகளும சநதிரன் போல வெணமைநிறமுடையவைகளும கலலதேசத்திறபிறநதவைகளும சிறநதமேனியுடையவைகளுமான எணணூறுகுதிரைகளை எனககுக் கொடு. பிறகு, நீணடகணகளுடையவளும், அகனிகளுக்குக் காரணமான அரணிபோலச சுபமானவளுமாயிருககிற இவள உனக்குப் புத்திராகளைப்பெறுகிறவளாவள்' எனறா. இநத வார்த்தையைக்கேட்டு ராஜரிஷிபானஹாயஶவனெனகிற அரசன காமத்தால்மோகத்தைஅடைநதவனும் மனமநெகிழநதவனுமாகி ரிஷிகளில் சிறநதவரான காலவரைநோககிச சொலலலானான்.

'உமக்கு எவவிதககுதிரைகள வேண்டுமோ அவவிதக்குதிரைகள் என்னிடம இருநூறு இருககின்றன. என்னிடம மறறைக் குதிரைகளோ நூறறுக்கணக்காகச சஞசரிககினறன. அவைகளை விரும்பலாம். ஓ! காலவரே! இருநூறுகுதிரைகளை அளிககககூடியவனான அப்படிபபட்டநான இவளிடம ஒருகுழநதையை உணடு பண்ணுவேன். நீா எனக்கிஷ்டமான இநதவரததைக் கொடுக்க வேண்டும' எனறு சொன்னான. இவவிதமகேட்ட அந்தக்கனனி கையோ, காலவரை நோககி, 'எனககு ஒருப்ரம்மவாதியினாலே, 'நீ ப்ரஸவத்தின முடிவுதோறும் கன்னியாகவேஆவாய்' என்று ஒருவரம்

---

1 'ஸஙகீதமுதலிய பலகநதர்வநூல்களைக்கறறவளும்' என்பது பழையவுரை.

அளிக்கப்பட்டது. குதிரைகளைப பெற விரும்புகிற நீர் சிறந்தவை களான குதிரைகளைவாஙகிகொண்டு அரசனுக்கு என்னைக்கொடும. (இப்படி) ஙான அரசாகளிடத்திலிருநதும் உமக்கு எண்ணூறுமே நிரமபிஷிடும். அப்படிபே எனகது ஙான குத்திரர்களும் உண்டாவார் கள். ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்டரே! குருவுக்காகக் குதிரைகளைச சேர்த்தலைச செய்பகடவீர. ஓ! பிராமமணரே! இவ்விதம் எனக் குத தோன்றுகின்றது. நீர் எவவிதம் நினைகிறீரோ?' என்றாள.

கன்னிகையினால இவ்விதம் உரைகளப்பட்ட அந்தக்காலவமுனி வரோ, அப்பொழுது, ஹர்யஸ்வனென்கிற பூபாலனைநோக்கி இநத வார்த்தையை உரைகளலானார: 'ஓ! அரசனே! ஹர்யஸ்வ! இநதக் கன்னிகையானவள் சுலகதத்தினுடைய நாலிலொருபாகத்தினால் கிரகிக் கப்படட்டும. ஒரு புதத்திரனைபபெற்றுக்கொள' என்றார். அநத அர சன் அநதககனனிகையை வாஙகிகொணடு காலவரையுமஸ்கதே ஷிகளச்செய்து நலலஸமயததில நலலதேசகாலஙகளில் இஷ்டமான புத்திரனை அடைநதான். அபபொழுது, வஸுமனஸென்கிற அநத அரசன் வஸுகளிலைகாடடிலும் அதிகதனமுடையவனும் வஸுக் களுகளுரிய கியாதியுடையவனுமை வஸுக்களை (=தனத்தை) அளிப் பவனுமானான. பிறகு, புதத்திமானான காலவர் ஸமபதத்தில் மறுபடியுமை வநதார். பிரீதியைஅடைநத மனததையுடைய ஹர்யஸ்வனிடம் வநது, 'ஓ! அரசனே! ஸூர்யனுக்குநிகரான இநதப்பாலன் உனக்குப் புதரனாக உண்டாகிவிட்டான். ஓ! அரசனே! சுல்கத்துக்காக வேறுஅரசனை அடைவதற்குசசமயம்' என்றுசொன்னார். ஸத்தியவச னத்திலிருபபவனும் பாகாரமசாலியுமான ஹர்யஸ்வன் குதிரைகளை அடைவதரிதாயிருப்பதால் மறுபடியும மாதவியைக்கொடுத்தான். மாதவியும் விளங்குகின்றதான ராஜலகஷ்மியைவிட்டுவிட்டு மறுபடி யும் தன் இசசைபினால குமாரியாகிக காலவாபின்னை சென்றாள். வேதியர், 'உனனிடத்திலேதானை குதிரைகளிருக்கட்டும்' என்று அந்தஅரசனுக்குச சொல்லிவிடடுக. கனனிகையோடுகூடத் திவோ தாஸனென்கிற அரசனைக் குறிதது ச் சென்றார்.

நூற்றுப்பதினேழாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காலவர் தம்வரவின் காரணத்தைத் திவோதாஸனுக்குச் சொல்லியதும், அவன் தன்னிடத்திலும் இருநூறுகுதிரைகளே இருத்தலால் தானும் ஒரேஸந்ததியைப் பெற்றுக்கொள்வதாகச் சொல்லி அவளை அடைந்து பிரதாத்தனன் என்னும் புத்ரனைப் பெற்றுப் பிறகு அவளைத் திருப்பிக் கொடுத்ததும்)

காலவர், 'ஓ! கலயாணகுணமுளளவளே! மிககதிறமையுடையவனும் பூமியைககாப்பவனும காசிககுநாயகனும ஸமர்ததனும[1] பீமஸேனனுடைய புததிரனுமான திவோதாஸனெனறு கியாதிபெறற அரசனொருவன இருக்கிறான. அவனிடம செலலுவோம; மெல்லவா; வருததததை அடையாதே அநத அரசன தாமசீலனும ஐம பொறிகளை அடககுவதிலும ஸததியததிலுமே பறறினவனுமாயிருபபவன்' எனறார. அநதக் காலவமுனிவா அவனை அடைந்து, அவனால முறைபபடி பூஜிககப்படடுக குழநதையின நிமித்தத்தில் அநத அரசனைத தூணடினார.

திவோதாஸன, 'ஓ! பிராமமணரே! இது எனனால் முன்னமே கேடகபபட்டிருககிறது. விரிவாகசசொலலி என்ன பயன? ஓ! பிராம்மணஸரேஷ்டரே! இநதவிஷயமோ கேட்டவுடனேயே எனனால் இசசிக்கப்பட்டது. (மறற) அரசர்களைத் தள்ளிவிடடு இவவிதம் என்னை அடைநதீரெனபது எனககு நனமதிபபாகும. இதுவும ஐயமற நடக்கும். ஓ! காலவரே! நமக்கும குதிரைகளவிஷயத்தில் ஹர்யஸவனுக்குண்டான அநத விபவநதான இருககிறது. நானும இவளிடததில ஓர்அரசனையே பெற்றுககொளவேன' எனறான பிராமமணஸரேஷ்டரானவர், 'அபபடியே' எனறுசொலலிவிடடு அரசனுககுக கன்னிகையைக் கொடுத்தார. அரசனும அநதக கனனிகையை விதிபூர்வகமாகக கிரகித்தான.

ராஜரிஷியான அவன் அவளிடத்தில், பிரபாவதியினிடததில் ஸூர்யன்போலவும ஸ்வாஹாதேவியினிடம அகனிபோலவும இநதிராணியினிடம இநதிரன்போலவும் ரோகிணியினிடம சநதிரன் போலவும தூமோரணையினிடம யமன்போலவும கௌரியினிடம் வருணனபோலவும் ரிததியினிடம குபேரன்போலவும் லக்ஷமியி

1 இவன் வேறு.

னிடம் நாராயணர்போலவும் கங்கையினிடம் ஸமுத்திரம்போலவும் ருத்திராணியினிடம் ருத்திரர்போலவும் வேதி (=ஸரஸ்வதி)யினிடம் பிரமமாபோலவும் அதிருஶயநதியினிடம் சக்திபோலவும அக்ஷமாலையினிடம வஸிஷ்டர்போலவும ஸுகன்யையினிடம சயவனர்போலவும் ஸநதியையினிடம் புலஸ்தியர்போலவும் விதர்ப்பராஜகுமாரியான லோபாமுதரையினிடம அகஸ்தியாபோலவும் ஸாவிதரியினிடம் ஸதயவான்போலவும் புலோமையினிடம் ப்ருகுபோலவும் அதிதியினிடம கஶயபர்போலவும ரேணுகையினிடம் ரிசீகரின புத்ரரான ஜமதகநிபோலவும ஹைமவதியினிடம கௌசிகாபோலவும தாரையினிடம பிருகஸ்பதிபோலவும் சதபாவாவினிடம சுக்கிரனபோலவும பூமியினிடம பூபதிபோலவும உாவசியினிடம புரூரவன்போலவும் ஸததியவதியினிடம ரிசீகர்போலவும ஸரஸ்வதியினிடம மனுப்போலவும் சகுநதலையினிடம துஷ்யநதனபோலவும் தருதியினிடம் சாஶவதரான தாமாபோலவும தமயநதியினிடம் நளனபோலவும ஸதயவதியினிடம நாரதர்போலவும ஜரதகாருவினிடம் ஜரதகாருபோலவும ப்ரதீசியினிடம் புலஸ்தியாபோலவும மேனகையினிடம ஊர்ணாபுபோலவும ரமபையினிடம தும்புருபோலவும் சதசீர்ஷையினிடம வாஸுகிபோலவும் குமாரியினிடம் தனஞசயனபோலவும் ஸீதையினிடம ராமர்போலவும ருக்மிணியிடம கிருஷ்ணர்போலவும சேர்ந்துமகிழ்ந்தான். திவோதாஸனென்கிற அரசன் அவ்விதம ரமித்துக்கொண்டிருககும்பொழுது மாதவியானவள் பிரதர்ததனனென்கிற ஒருபுத்திரனைப பெற்றாள்.

பிறகு, ஸமயம் நேரிட்டபொழுது பகவானான அநதக் காலவர் திவேர்தாஸனை அடைநது, 'ஓ! அரசனே! என்னுடைய கன்னிகையை நீ திருப்பிககொடு. குதிரைகள இங்கு இருக்கட்டும். சுல்கத்திற்காக வேறிடம் செல்லுவேன' என்று சொன்னார். பிறகு, தர்மாத்மாவான திவோதாஸனெனகிற அரசன ஸததியத்திலிருப்பவனாய்ச் சமயததில் காலவருக்கு அநதக் கன்னிகையைத் திரும்பக் கொடுததான்.

நூறறுப்பதினேட்டாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காலவர் மறுபடியும் கன்னியான மாதவியுடன் உசீநரனிடம் சென்று தம் விருப்பத்தைத் தெரிவித்ததும், அவனும் இருநூறு குதிரை கொடுத்து அவளிடம் சிபியென்னும் குமாரனைப் பெற்றுக் கொண்டதும், பிறகு மாதவியை அழைத்துச் செல்லும் காலவர் கருடனைக் கண்டதும்)

புகழ்பெறறவளும உண்மையான ப்ரதிஜஞையையுடைய வளுமான மாதவியானவள அபபடி அநத ஸமபததைத் தளளி விடடுக கன்னிகையாகிக காலவரெனகிற வேதியரை அடைநதாள. தமமுடைய கார்யததில பறறின மனததையுடையவரான காலவர் ஆலோசித்துக்கொணடே உசீநரன எனகிற அரசனைப் பாரப் பதறகுப் போஜநகரததைக குறிததுச செனறார. அவா, தவறாத பராகரமததையுடைய அநத அரசனை அடைநது, அவனை நோக கிச சொலலலானா. 'இநதக் கன்னிகையானவள உனக்கு அரசாக ளான இரண்டுபுததிராகளைப் பெறுவாள். அரசனே! நீ இவளிடம சநதிரஸூரியாகளுக்கு நிகரான இரணடுபுததிராகளைப பெற்று இமமையிலும மறுமையிலும பயனபெறறவனாகக்கடவாய். எல லாத் தர்மங்களையும அறிநதவனே! எனககுச சநதிரனுக்கு நிகரான காநதியுடையவைகளும ஒருபக்கத்தில பசசைககாதுள ளவைகளு மான நானூறுகுதிரைகளைச் சுலகமாகக கொடுககவேணடும. இநதப் பிரயத்னமானது குருவுக்காக. குதிரைகளாலே எனககு ஒரு காரிய முமிலலை. மஹாராஜனே! முடியுமானால, ஆலோசியாமற் செயயலாம. ராஜரிஷியே! பூபால! புததிரனிலலாதவனாயிருககிறாய இரண்டு புத திரர்களைப் பெற்றுககொள. நீ புததிரனாகிற ஓடததினாலே பிதருக் களையும உன்னையுமே கரையேற்று. ராஜரிஷியே! புதரனாலுணடாகும் பயனையனுபவிப்பவனோ ஸ்வாககததிலிருநதும தளளபபடுகிறதிலலை; புததிரனில்லாதவாகள அடைகின்ற கோரமான நரகததையும அடை யான' என்றார். காலவரால சொல்லப்பட்ட இதனையும் பலவிதமான மற்றவற்றையும் கேட்டு உசீநரனெனகிற அரசன் அவருககு மறு மொழி கூறலானான.

'ஓ! காலவரே! நீர் சொல்லுகிறபடி உமமுடைய வார்த்தை யைக் கேட்டவனாயிருக்கிறேன். ஓ! பிராமமணரே! விதியோ

பலமானது. என்மனமோ புதரோத்பதத்தியில்பற்றினதாக இருக்கிறது. ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்டரே! இபபடிப்பட்ட ஒற்றைக்காது கறுத்த குதிரைகளோ எனனிடம இருநூறு இருக்கின்றன. மற்ற வைகள எனனிடம அனேகம ஆபிரஙகள் திரிகின்றன. ஓ! காலவ ரே! நானும் இவளிடம ஒரு புதரனையே பெறுகிகொள்வேன். நான் புதரிவான்களான மறறவாகள செல்லுகினறமார்கத்தை அடை வேன. ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்டரே! நான் உமககு மூல்பதத்தினுலும (மறறவர்கள செயதை) ஒப்பச செயவேன. எனனுடைய தனமோ பட்டுணடது ஜனங்களுகும் தேசத்து ஜனஙகளுகுமாக ஏறபட டது; எனனுடைய போகத்திறகாக ஏறபட்டதன்று. ஓ! தர்மாத மாவே! எநத அரசன பிறநதகாக ஏற்படடதனதை இஷ்டப்படி கொடுகிறானே அவன அறதத்தையும் புகழையும் அடையான. அபபடிபபட்ட நான கிரகித்துகொளளுகிறேன. நீர் எனக்குத் தேவகன்னிகைகுநிகரான இநதகுமாரியை ஒரு புதரனுடைய உதபதத்திகாகக கொடும' எனறான். அவனிதம பலவாறுகக கன்னி கையைக்குறித்துசசொலலிபவனை உசீநரனெனகிற அரசனை ப்ராம் மணஸ்ரேஷ்டரான காலவர் புகழ்நதார். காலவா உசீநரனைக் (கன்னி யைக்) கைகொளளுமபடி செய்துவிட்டு வனம சென்றார்.

அவன, புணயமசெயதவன பாக்கியததை அடைவதுபோல அவளையடைநது, மலைகளுடைய குகைகளிலும நதிகளுடைய கால் வாய்களிலும பலவிதமான பூநதோட்டஙகளிலும வனங்களிலும உப வனஙகளிலும அழகான மாடிகளிலும பராஸாதங்களின் உச்சிகளி லும சாலாஙகளோடுகூடின விமானஙகளிலும கர்பபக்ருஹங்களிலும் கூடி இனபம நுகாநதான. பிறகு, அவனுகுச சமயததில் அரசர்க ளில் சிறநதவனும்ச சிபி எனறுபேருள்ளவனும புகழ்பெற்றவனும் பாலஸோமனுகுச சமமான காநதியையுடையவனுமான புத்திரன் 1 உணடானான். அரசனே! காலவரென்கிற அநதவேதியர் அநத உசீ நரனை அணடாது அநதக கன்னிகையை வாஙகிகொணடு சென்றார்; (வழியில) கருடனைக்கணடார.

---

1 வேறு பாடம்.

நூற்றுப்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காலவர் இந்நூறுகுதிரைகள் குறைவாயிருப்பதைக் கருடனுக்குச்சொல்லி அவன்சொற்படி அறுநூறுகுதிரைகளையும் மாதவியையும் விஶ்வாமித்ரரிடம்கொடுத்ததும், விஶ்வாமித்ரர் அவனிடம் அஷ்டகனென்னும் பிள்ளையைப்பெற்று அவளைத் திரும்பவும் காலவரிடம் கொடுத்ததும், அவர் அவளை யயாதியினிடம் கொணர்ந்துவிட்டதும்)

பிறகு, கருடன காலவரைநோக்கி, 'ஓ! பிராம்மண! பாகக்கியத்தால் இப்பொழுது கிருதார்த்தனான உன்னைப் பார்க்கிறேன்' என்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்னான். காலவரோ, கருடன் சொன்னவார்த்தையைக்கேட்டு அந்தக்காரியத்தை நானகிலொருபாகம் (பூர்த்தியாகாமல்) மிச்சமாயிருப்பதாக அவனிடம் சொன்னார். பேசுகிறவர்களிற்சிறந்தவனான கருடனோ அந்தக்காலவரை நோக்கி, 'நீ ப்ரயத்தினம் செய்யவேண்டாம். உனக்கு இது கைகூடாது. முனகாலத்தில் கான்யகுப்ஜதேசத்தில ரிசீகரானவர், காதியின் புதரியான ஸத்யவதியென்கிற கன்னிகையை மனைவியாக வரித்தார். ஓ! காலவ! (அப்பொழுது,) அந்தக்காதி, 'ஓ! பகவானே! எனக்கு நீர் ஒருகாது பசுமை நிறமுள்ளவைகளும் சந்திரனுக்குநிகரான காந்தியுள்ளவைகளுமான ஆயிரம் குதிரைகளைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான். ரிசீகரோ, 'அப்படியே ஆகுக' என்று சொல்லிவிட்டு வருணனுடைய வீடுசென்று அஶ்வதீர்த்தத்தில் குதிரைகளை அடைந்து அரசனுக்குக் கொடுத்தார். அரசன் புண்டரீகமென்கிற யாகம் செய்து அவைகளைப் பிராமமணர்களுக்குக் கொடுத்தான். அப்பொழுது (உனக்குக் குதிரைகளைக்கொடுத்த) அந்த அரசர்கள் அந்தப் பிராமமணர்களிடமிருந்து இருநூறு இருநூறு குதிரைகளை விலைக்குவாங்கி அடைந்தார்கள். ஓ! பிராமமணஶ்ரேஷ்ட! ஓட்டிச் செல்லப்படுகின்ற மற்ற நானூறு குதிரைகளும்[1] விதஸ்தை என்னும் ஆற்றைக் கடக்கும்போது அதனால் இழுத்துக்கொண்டுபோகப்பட்டன. ஓ! காலவ! இவ்விதமானதால் அடையமுடியாததை ஓரிடத்திலும் அடைதற்கு இயலாது. ஓ! தர்மாத்மாவே! அந்த விஶ்வாமித்ரருக்கு அறுநூறு குதிரைகளோடு (மற்ற) இருநூறு குதிரைகளுக்காக இவளை ஒப்புவிப்பாயாக. ஓ! பிராம்மணஶ்ரேஷ்ட! பிறகு, மோஹமநீங்கிச் செய்யவேண்டிய

1 வேறுபாடம்.

தைசசெய்தவனாவாய்' என்றான். காலவர் அவனைநோக்கி, 'அப்படியே ஆகுக' என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே கருடனுடன் குதிரைகளையும் கன்னிகையையும் கொண்டு விஶ்வாமித்ரரை அடைந்து, அவரை நோக்கி, 'இதோ உமமால விரும்பப்பட்ட பொருளுகளாகிற குதிரைகளில் அறுநூறு இருக்கின்றன. இருநூறு குதிரைகளுக்காக இந்தக் கன்னிகையை நீர் பெற்றுக்கொள்ளும். இவளிடம் ராஜரிஷிகளுக்குத் தாமிகர்களான மூன்று புத்ரர்கள் உண்டானார்கள். நீரும், மனுஷ்ய ஶரேஷ்டனான நானகாமவனொருவனைப் பெற்றுக்கொள்ளும். இவ்விதம் உமக்கு எண்ணூறு குதிரைகளும் நிரம்பினவைகளாகட்டும். நான உமமிடம் கடனில்லாதவனாகி ஸுகமாகத் தவம் செய்யக்கடவேன்' என்று கூறினார்.

விஶ்வாமித்ரரோ, கருடனுடன் அந்தக் காலவரைப் பார்த்தும் சிறந்ததொடைகளையுடையவளான அந்தக் கன்னிகையையும் பார்த்தும், 'ஓ! காலவ! இந்த விஷயத்திற்காக நீ முன்னமே ஏன் இவளை எனக்குக் கொடுக்கவில்லை' எனக்கே குலத்தை விருத்திசெய்கின்ற நானகு புத்திரர்கள் உண்டாவார்களே' ஒரு புத்திரனாகிற பயனுக்காக உன்னுடைய கன்னிகையை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். குதிரைகளும் என்னுடைய ஆஶ்ரமத்தையடைந்து எங்கும் திரியட்டும்' என்றார். பிறகு, மிக்க காந்தியையுடைய அந்த விஶ்வாமித்திரர் அவளுடன் கூடி மாதவிக்கும் தமக்கும் புத்திரனான அஷ்டகனென்கிற பிள்ளையைப் பெற்றார். மஹாமுனிவரான விஶ்வாமித்திரர் அந்தப்புத்திரனை, பிறந்தவுடனே, [1] அர்த்தங்களோடும் தர்மங்களோடும் சேர்ப்பித்து அந்தக்குதிரைகளையும் கொடுத்தார். பிறகு, அஷ்டகன் அப்பொழுது சந்திரனுடைய பட்டணத்துக்குச் சமமான காந்தியையுடைய பட்டணத்தை அடைந்தான். கௌசிகரும் சிஷ்யரிடம் கன்னிகையைத் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டு வனஞ்சென்றார். காலவரும் கருடனுடன் தக்ஷிணையைக்கொடுத்து மிகத்தெளிவானமனத்துடன் கன்னிகையை நோக்கி, 'சிறந்த தொடைகளையுடையவளே! நல்ல இடையுடையவளே! உன்னாலே தானங்களுக்குப் பதியான புத்திரனும் அப்படியே சூரனான மற்றவனும் ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும்பற்றுள்ளவேறொருவனும் அப்படியே யாகத்தைச்சீலமாகவுடையமற்றொருவனும் உண்டானார்கள். ஆகையால், உன்னுடைய புத்திரர்களாலே (உன்னுடைய) பிதாவும் நானகு அரசர்களும் அப்படியே நானும் கரையேற்றப்பட்டோம்' என்றார். பிறகு, காலவர் ஸர்ப்பங்

1 'பொருளுகளையும் தர்மங்களையும் நன்கு அறிவித்து' என்பது.

களைப் பக்ஷிக்கின்றகருடனுக்கு அனுமதிகொடுத்து அந்தக் கன்னி கையைப் பிதாவினிடமதிருமபச்சேர்ப்பித்துவிட்டு வனமேசென்றார்.

நூற்றிருபதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யயாதி, கங்கையும்யமுனையுங்கூடுமிடத்தில் மாதவிக்கு ஸ்வயம்வரம் ஏற்படுத்த யக்ஷர்கந்தாவர்முதலியோர்வந்ததும், மாதவி யாரையும் வரியாமல் தவம்செய்ததும், யயாதி ஸ்வர்க்கம்சென்று நெடுங்காலம்வஸித்துப் பிறகு தேவர்முனிவர்முதலியோரை அவமதித்தமையால் அங்கிருந்து நழுவினதும்.)

அந்த யயாதிஅரசனோ, கங்கை யமுனைகளுடையஸங்கமத்தி லிருக்கிற ஆஶ்ரமஸ்தானத்தையடைந்து மறுபடியும் அவளுக்குச் சுயமவரத்தைச் செய்பவிருப்பங்கொண்டான். பூருவும் யதுவும் மாலை யைக்கையில்பிடித்த தங்கையான அந்தமாதவியைத் தேரிலஏற்றிக் கொண்டு ஆஶ்ரமத்தைச் சுற்றிவந்தார்கள். அவ்விடத்தில், நாகர்கள், யக்ஷர்கள், மனிதர்கள், கந்தர்வர்கள், மிருகங்கள், பறவைகள், மலை கள மரங்கள் வனங்கள் இவற்றில் வசிப்பவர்கள் ஆகிய இவர்க ளுடைய கூட்டமானது ஏற்பட்டது. வனமானது பலஜாதியாரான அந்தத்தேசத்து ஜனங்களின் தலைவர்களாலே நெருங்கியதும் பிரம்மாவுக்கு நிகரான ரிஷிகளாலே நாலுபக்கத்திலும் சூழப்பட் டதுமாயிற்று. சிறந்த மேனியையுடைய அவள், வரர்கள் சுட்டிக் காட்டப்படும்பொழுது அந்த எல்லாவரர்களையும் தாண்டி வன வாஸத்தை வரனாகவரித்தாள். யயாதியின் புதரியானகன்னிகையான வள் தேரைவிட்டிறங்கி, உறவினரை வணங்கிப் பரிசுத்தமான வனத்தையடைந்து தவத்தைச்செய்தாள். பலவித உபவாஸங்களா லும் தீக்ஷைகளாலும் நியமங்களாலும் சரீரத்தை இலேசாகச் செய்து மிருகங்களுடன் ஸஞ்சரிப்பவளானாள். வைடூர்யத்தினுடைய முளைகளுக்கு ஒப்பானவைகளும் மெல்லியவைகளும் பசுமைநிறமுள் ளவைகளும் துவர்ப்புள்ளவைகளும் இனிப்புள்ளவைகளும் மெதுவு மான புறகளை மேய்கிறவளும், நல்ல சுவையுள்ளவைகளும் பரிசுத்தமானவைகளும் குளிர்ந்தவைகளும் மாசற்றவைகளுமான புண்யநதிகளுடைய சிறந்த ஜலங்களை அருந்துகிறவளும், சிங்கங்கள் புலிகள் இல்லாதவையும் காட்டுத்தீக்களில்லாமல் சூன்யமாயிருப் பவையுமான வனங்களிலும் பிரவேசிக்கமுடியாத அடர்ந்தகாடுகளி

லும், வனததில ஸஞசரிக்கின்ற பெணமானபோல மானகளுடன்கூடி ஸஞசரிபபவளுமாகிப பிரமமசரியமமிகுநத விரிவான தர்மத்தை அனுஷ்டிததாள [1] யயாதிபும, முநதின அரசாகளுடைய நடையை அனுஷ்டிததுககொணடு பல ஆயிரவருஷஙகள ஆயுளையுடையவனா யிருநது பிறகு, மரணததை அடைநதான. மனிதாகளில சிறநதவா களான பூரு, யது இருவரும வமசததில விருததியடைநதாாகள. நகுஷபுததிரனான யயாதிபும அவாகளாலே இவவுலகததிலும மேலு லகததிலும நிலைபெறறபுகழை அடைநதான. அரசனே! மனுஷ் யாகளுககுப பதிபும மஹரிஷிகளுககுச சமானனும விபுவுமான யயாதிராஜன, ஸ்வாககததிலிருநதுகொணடு ஸ்வர்ககததிலுள்ளவற றில் சிறநததான பயனைஅனுபவிததான். அனேகம்ஆபிரமவரு ஷஙகளெனறுபோகொணட மிகஅதிகமானகாலமானது செனறபொ ழுது, மஹிமைபொருநதியவாகளும மிகக செலவப்பெருககையுடை யவாகளுமான ராஜரிஷிகள் உட்கார்நதிருககையில அறிவு மழுஙகின வனும காவததால மூடபபடடபுததியையுடையவனுமான யயாதி எலலா மனிதாகளையும தேவர்களையும அபபடியே ரிஷிகணஙகளை யும அவமதிததான. அபபொழுது, தேவனும வலாஸுரனைககொன் றவனுமானஇநதிரன அவன அபபடியிருத்தலை அறிநதான். அநத ராஜரிஷிகளெலலாரும, 'சீ! சீசசீ' என்று சொன்னார்கள

நஹுஷ புததிரனைபபாாதது, 'இவன யார்? எநத அரசனைச் சேர்நதவன? எவ்விதம் ஸ்வாக்கததை அடைநதான்? இவன், எநதக் காமாவினால ஸிததிபெறறான்? இவனால் எஙகே தவம செயயப் படடது? ஸ்வாககததில எவவிதம் அறியப்படுகிறான்? யாரால் அறி யபபடுகிறான?' என்னும விசாரணையானது ஏறபட்டது. ஸ்வர்க் கததில் வஸிககின்ற அவாகள் அரசனைபபாாதது இவவிதம ஆலோ சிககிறவர்களாகி அவனைககுறிதது ஒருவரையொருவர் வினவினார் கள். நூறறுககணக்கான விமானபாலகாகளும ஸ்வர்ககத்தின வாயிலைக காககினறவாகளும ஆஸனபாலகாகளும வினவப்பட்ட பொழுது உடனே அவாகள, 'அறியோம' எனறு சொன்னார்கள. அவாகளெல்லாரும ஞானம் மறைபட்டு அநத அரசனை அறியவிலலை. பிறகு, அநத அரசன அபபொழுதே ஒரு முகூாததகாலததில் ஒளி மழுஙகினவனானான.

---

1 யயாதியின் சரிததிரததை ஆதிபர்வம சுகூ-வது முதலிய அதயாயங களில் காணக.

நூறறிருபததோராவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரனுடைய தூதன் யயாதியை விழச்சொல்லியதும், யயாதி
ஸாதுக்களின்நடுவில் விழும்படி இநதிரனிடம் வரம்பெற்று
நைமிசாரண்யத்தில் யாகம்செய்கின்ற தன்பேரன்மார்
களின்நடுவில் விழுந்ததும், யயாதி அவர்கள்
கொடுக்கும் புண்யபலனை ஏற்கமறுத்ததும்,
அங்குவநத மாதவி அவர்கள் யயாதிக்குப்
பேரரென்பதைத்தெரிவித்து அவர்கள்
கொடுத்த புண்யத்தோடு தன்புண்
யத்திலும் பாதி கொடுத்ததும்,
காலவரும் தம்தவத்தில்
அரைக்காற் பங்கைக்
கொடுத்ததும்.)

பிறகு, அரசன் ஸ்தானத்திலிருநதும் சலிதது ஆஸனததி லிருநது நழுவிச சலிககினற மனததுடன் சோகமாகிற அகனியினால் எரிககபபடடு மாலைவாடி அறிவழிநது கிரீடமும் தோள்வளைகளும நழுவ எலலா அங்கஙகளும தளாநது ஆபரணங்களும வஸ்திரமும நழுவித தான் பாரககபபடாமல், அவாகளை அடிககடிபாரககிறவனும் காணாதவனும யாதுமறறவனும மிககசூனயமான மனததுடன் சுழன்றுகொணடு பூதலததைககுறிதது விழபபோகிறவனுமாகி, 'நான் ஸ்தானததிலிருநதும சலிப்பதறகுக காரணமானதும தர்மத தைககெடுப்பதுமான எநததீசசெயலானது என்னால மனததினால் நினைக்கபபடடது?' எனறு ஆலோசிததான. அஙகேயே அநத அரசாகளும ஸித்தாகளும அப்ஸரஸுகளும் பிடிப்பறறு நழு வினவனான அநத யயாதியைப பார்ததார்கள். அரசனே! பிறகு, புணயம நசிததவாகளைத் தளளுகிறவனான ஒரு வேலைககாரன்வநது, இநதிரனுடைய கட்டளையினாலே, யயாதியைநோககிச் சொலல லானான:

'ஓ! அரசகுமார! நீ மிகுநத கொழுப்பால் மதஙகொண்டாய். ஒருவனையும அவமதியாமலிருககவிலலை. கர்வததால் உனககு ஸ்வர்க்கம நழுவிவிட்டது. நீ ஸ்வாககததிறகுத தக்கவனல்லை. நீ அறியப்படுகிறாயில்லை; போ; விழு' எனறு அவனை நோக்கிச சொன்னான. கதியுடையவாகளிற் சிறநதவனான நகுஷபுததிரன்,

'நான் ஸாதுக்களின நடுவில் விழவேண்டும்' என்னும் சொல்லை மூனறுதரம சொல்லிவிட்டு விழப்போகையில் கதியைச சிநதித்தான. இநத ஸமயததிலேயே, அவன், நைமிசவனததில அரசஶ்ரேஷ்டர்களான நானகுபோகளைப பாரததான. அவாகளுடையநடுவில விழுந்தான். பரதாததனன, வஸுமனஸ், உசீநரனுடைய புதரனான சிபி, அஷ்டகனெனகிறவாகள வாஜபேயமெனகிற யாகததினால இநதிரனைத திருபதியடையச செயது கொணடிருநதனா. அவாகளுடைய யாகததிலுண்டான புகையானது ஸ்வாககததின துவாரததையடைய, யயாதி அதனை முகாநதுகொணடு பூமியை நோககி விழுநதான. பூமிககுபபதியான அநத அரசன, பூமியிற செலலுகினற கங்கைபோனறதும பூமிககும ஸ்வர்ககததிறகும தொடர்நததான தூமமயமான நதியைபபோனறதுமான புகையைபபிடிததுக கொண்டு, ஸ்ரீமான்களும் அவபிருததால சிறநதவாகளும உறவினாகளும லோகபாலர்களுககுச சமானாகளுமான நானகுபோகளுடைய நடுவில விழுநதான ராஜரிஷியான அவன், புண்ணியம் நசிததபொழுது, ராஜஶ்ரேஷடாகளாகிற ஹோமமசெய்யபபடடவை போனற பெரிய நான்கு அகனிகளுடைய நடுவில விழுநதான். அரசர்களெலலாரும காநதியினாலே ஜவலிக்கிறவனபோன்ற அநத யயாதியை நோககி, 'நீர யார்? யாருடைய உறவினா? எநதத் தேசததை, அல்லது, எநத நகரத்தைச சேர்நதவர்? யக்ஷரா? அல்லது, தேவரா? அல்லது, ராக்ஷஸரா? மனிதனுடைய ரூபமுடையவராயிலலை. உம்மால் என்ன பொருள் விருமபப்படுகிறது?' என்றார்கள்.

யயாதி, 'நான யயாதி என்கிற ராஜரிஷி, புண்யம் நசித்ததால் ஸ்வர்ககத்திலிருநது நழுவிவிட்டேன. 'ஸத்துக்களிடத்தில் விழக்கடவேன்' என்று தியானம்செய்துகொண்டு அநதத் தியானத்தினால் உங்களிடததில விழுநதேன்' எனறான். அரசர்கள், 'ஓ! புருஷஶ்ரேஷ்டரே! உம்முடைய இநத இஷ்டமானது ஸததியமாகடடும. எஙகளெலலாருடைய யாகததின பயனையும் தர்மததையும் பெற்றுககொளளும' எனறாகள். யயாதி, 'நான தானத்தை ஏறறலால தனததை யுண்டுபண்ணிககொளளும பிராமமணனல்லேன். நான் க்ஷததிரியனலலனோ? எனனுடைய புததியானது பிறருடைய புண்யததை நாசஞ்செயவதில கவியவிலலை' எனறான. இநதச சமயத்திலேயே, மிருகத்தைப்போல ஸஞசரிததுககொண்டிருககிற முறையில் அஙகுவநதவளான மாதவியைப்பாரதது அநத அரசர்கள

ஸவம, வாஜபேயம என்கிற யாகங்கள் நூற்றுக்கணக்காக அனுஷ்டிக்கப்பட்டன. நீர அவைகளுடைய பயனை அடையககடவீர. எனனுடைய ரதனஙகளும தனமும மற்றச்சாதனஙகளும யாகஙகளில் உபயோகிககப்படாதவையாக இலலை. அநத ஸதயததால் நீர ஸ்வர்க்கததை அடையக்கடவீர' எனறான

தௌஹிதராகள அநத அரசனைநோக்கிச் சொலலசசொல்ல, அரசன பூமியைவிட்டு ஸ்வாககததை அடைநதான. இவவிதம் அநத அரசர்களெலலாரும, அபபொழுது ஸ்வாக்கததிலிருநதும் நழுவின யயாதியை, எலலா நலவினைகளாலேயும விரைவாகவே கரையேறறினார்கள். நானகுராஜவமசஙகளிலும பிறநதவாகளும, வமசததை வளரசசெய்பவாகளுமான அநதபபேரனமார்கள யாகததாலும தானததாலும செய்யபபடட தஙகளதர்மததினாலே பேரறிவாளனான மாதாமகனை, 'ஓ! அரசரே! ராஜதர்மததினுடைய குணததோடு கூடினவர்களும எலலாததாமஙகளுடையகுணததோடுமகூடினவாகளுமான நாஙகள உமமுடையபெணணினபிளளைகள ; பூபதியே! ஸ்வர்ககததில் ஏறும்' எனறுசொலலி ஸ்வாககததில ஏறறினாகள.

நூறறிருபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸ்வர்க்கத்தில் யயாதிகேட்க, பிரம்மதேவர் யயாதிவிழுகைக்குக் காரணங்கூறியதும், நாரதர் யயாதிகதையைமுடித்துக் கால வரையும் யயாதியையும் உதாரணம்கூறித் துரியோதனனைத் தருக்கைவிட்டுப் பாண்டவருடன் ஸமாதானம் செய்துகொள்ளச்சொல்லியதும்.)

ஸத்துககளும அதிகமான தக்ஷிணையைக்கொடுத்தவர்களுமான அரசாகளாலே ஸ்வர்ககததில்ஏற்றப்பட்டயயாதி பேரனமார்களுக்கு அனுமதிகொடுததுவிடடு, ஸ்வாககததை அடைநது, பலவிதமலாகளுடைய நல்ல மணததையுடைய மலாமாரியினால பொழியவும் பரிசுததமும பரிசுததமானமணததையுடையதுமான காற்றினால வீசவும்பட்டு, தௌஹித்ராகளுடையபயனால் ஸம்பாதிககப்பட்ட சலனமிலலாதஸ்தானததைஅடைநது, தனனுடைய காமஙகளால செழிபபைஅடைநது சிறநத காநதியினால விளங்கினான். ஸ்வாககததில கநதாவாகளுடைய கூடடஙகள் பாடவும அப்ஸரஸுகளுடைய கூடடஙகள ஆடவும் துநதுபிகளுடைய முழககங்களோடு ப்ரீதியுடன திருமபவும்

வரவேற்கப்பட்டான; பல்வகைததேவர்களாலும் ராஜரிஷிகளாலும் சாரணாகளாலும துதிககபபட்டும, உததமமான பூஜையால் பூஜிக்கபபடடும,தேவதைகளாலே கொணடாடபபடடுமஸவாககததிலுளள பயனையுமேஅடைநதான அபபொழுது,பிரமமாவானவர், சாநதமான மனததையுடையவனும ஸுகததையடைநதவனுமான அநதயயாதியை வாாததைகளாலே திருபதியடையசசெயகிறவர்போலச சொலலலானா: 'ஓ! அரசனே! உனனாலே லோகஙகளையளிககின்ற [1] கர்மாவைசசெயது நானகு பாதஙகளையுடைய தாமமானது அடையபபட்டது உனககு இநத லோகம அழிவற்றதாயிருநதது. ஸ்வர்ககததிலே அழிவறற புகழுமே உணடாயிருநதது. ராஜரிஷியே! அது மறுபடியும உனனாலேயே உன செயலால கெடுககபபடடது. ஸ்வர்க்க வாஸிகள எலலாருடைய மனமும(அவாகள உனனைஅறியாமலிருக்கும்படி) அஞஞானததினாலே மறைக்கப்பட்டது. அதனால, அறியபபடாமல தளளபபட்டாய். தௌஹிதராகளாலே நீ பிரீதியோடேயே கரையேற்றப்படடு இங்கே வநதாய. உனகர்மததால ஸமபாதிககபபட்டதும சலியாததும சாஶவதமும பரிசுததமும சிறநததும நிலைததும அழிவறறதுமான ஸ்தானததையும அடைநதாய்' என்றாா.

யயாதி, 'ஓ! பகவானே! எனககு ஒரு ஸமசயமிருககிறது; அதனைப் போககவேணடும ஓ! உலகஙகளுககுப் பிதாமஹரே! நான மறறவரைக கேடகததக்கவனலலேன. அனேகம ஆயிரம வருஷம முடியும வரையில பிரஜைகளைக காதததனால விருததிசெய்யப்பட்டதும அனேகமானயாகஙகள் தானஙகள் இவைகளுடைய மிகுதியாலே ஸமபாதிககப்பட்டதுமான என்னுடையபயன் பெரிதாயிறறே. அது, சிறிதுகாலததில் நான விழும்படி எபபடி நசிததது? ஓ! பகவானே! நீா எனககு லோகஙகள சாஶ்வதமாக நிரமாணஞசெயயப்பட்டிருப்பவற்றை அறிகிறீர். மிககாநதியையுடையவரே! எனனுடைய அவையெலலாம எப்படி நாசததை அடைநதன?' என்றான. பிரம்மா, 'ஓ! ராஜஶ்ரேஷ்டனே! உன்னாலே அனேகமாயிரமவருஷஙகளமுடியும வரை பிரஜைகளைக காதததனால விருததிசெயயபபடடதும அனேகமான யாகதானஙகளுடைய மிகுதியால ஸமபாதிககப்பட்டதுமான பயன், நீ விழககாரணமானதும, 'கர்வமஅடைந்ததறகாக ஸ்வர்க்க வாஸிகளாலே அவமானஞசெய்யபபடடாய' என்பதுமான இநதககுற்றததினாலேயே நசிததுவிட்டது. ராஜரிஷியே! இநதலோகமானது காவததாலும் வலிமையாலும ஹிமஸையினாலும வஞசனையினாலும

[1] காலவரிடமகன்யாதானம

மாயைகளாலும சாஶவதமாகிறதில்லை. அரசனே! இழிவானவர்களும சிறநதவர்களும நடுததரமானவாகளும் உனனாலே அவமானஞ செய்யப்படததககவர்களலலா. காவததால மிகவும சுடப்பட்டவாகளுககு ஓரிடததிலும ஓா ஆறுதலுமிலலை. நீ விழுநது கரைஏறினதான இநதச சரிததிரததைச சொலலுகினற மனிதாகள சஙகடஙகளை அடைநதாலும கரையேறுவாகள. ஸநதேகமிலலை' என்றாா.

அரசனே! முறகாலததில காவததினால யயாதியினாலும் அதிகம் வறபுறுததியதால காலவராலும இநததோஷமானது அடையபபட்டது. நனமையை விருமபுகிறவாகள நனமையை விருமபுகினற நண்பாகளுடைய சொல்லைக கேடகவேணடும. நிாபபநதமோ செயயததககதனறு. நிாபபநதமோ நாசததை அளிககினறது. காநதாரியின புததிரனே! ஆகையால், நீயும காவததையும கோபததையும தள்ளு. வீர! பாணடவாகளுடன சேரு. அரசனே! படபடப்பை விடு. அப்படிப்பட்ட நீ பததியமும உணமையுமான நண்பர்களுடைய சொலலை ஏற்றுககொளளக்கடவாய். பொய்யானசொலலை ஏற்றுககொளளாதே. வலலவாகளோடு சணடைசெயதால சங்கடததிறகு உளளாவாய. அரசனே! மனிதன சொடுககிற கொடைககும செயகிற செய்கைககும தவததுககும ஹோமததுககும அழிவிலலை, குறைவுமிலலை. பிறன அவறறை அனுபவியான, காததாவான அவனே அனுபவிபபான. மிகசசிறநததும ஹிதமானதும மிககககறறுக காமககுரோதஙகளறறவாகளுடையதுமான இநதப் பெரிய சரிததிரமானது உலகததில பலமுறை ஆலோசிதது நனகு நிசசயிககப்பட்டது. தர்மாாதத காமஙகளில நோககமுளளவன பூமியை அனுபவிபபான. அரசனே! இவவுலகில் மனிதாகள கேடடும் கேடபிததும ஸவர்க்கத்தை அடைகிறதறகுக காரணமான யயாதியினுடைய இநதப பெரிய சரிததிரமானது மிகவும பரிசுததமானது' எனறாா.

நூறறிருபததுநான்காவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன் துரியோதனனை ஸமாதானம் செய்யும்படி கோவிநதரை வேண்டினதும், அவர் அவனை ஸமாதானம் செய்ததும்.)

திருதராஷ்டிரன, 'ஓ! பகவானே! நாரதரே! இது நீர் எவவிதம் சொல்லுகிறீரோ அவவிதமே. நானும அவ்விதமே விருமபுகிறேன.

ஓ! பகவானே! ஆனால, நான சகதியிலலாதவனாயிருக்கிறேன' என்றான. இவவிதம சொலலியபிறகு, திருதராஷ்டிரன் கேசவரை நோக்கிச சொனனதாவது, 'ஓ! கேசவ! நீ எனனைநோககி இவ வுலகததிறகும ஸ்வாககததிறகும நனமையானதும தர்மததிலிருநது விலகாததும நியாயததிலிருநது விலகாததுமான சொலலைச சொனனாய. ஐயா! ஆனால, நான ஸ்வாதீனமிலலாதவனாக இருககிறேன. (இஙகே) செயயபபடுவது எனககுப பிரியமிலலை ஓ! ஜனாததன! துஷடபுததியுளளவாகளான எனது புதராகள நினைககவிலலை. அப்பா! தோளவலிமிககவனே! புருஷோததம! கிருஷ்ணா! மந தனும் எனனுடைய கடடளையை மீறினவனுமான என துரியோத னனை ஸமாதானமசெய்ய முயலவாயாக. ஓ! புஜபலமுடையவனே! ஹருஷீகேசா! காநதாரி, புததிமானானவிதுரன, நணபாகளும நன மையை விரும்புகிறவர்களுமான பீஷ்மாமுதலான மறறவாகள ஆகிய இவாகளுடைய நனமையான வாாததையையுமே கேடகவிலலை. (நீதிகளை எடுததுரைதத) அப்படிபபடட நீ, கெடடபுததியுள்ளவ னும கொடியவனும பாவஎணணமுள்ளவனும அறிவில்லாதவனும் கெடுமதியுளளவனும அரசனுமானதுரியோதனனை நேரிலே சிக்ஷிக்கக் கடவாய. ஓ! ஜனாததன! உனக்கு மிகபபெரிதான நண்பாகளுடைய காரியமானது செயயப்பட்டதாகும' எனறான்.

அபபொழுது, எலலாத்தர்மார்ததஙகளுடைய உணமையையும் அறிநதவரான ஸ்ரீகேசவர், பொறாமையுடையவனானதுரியோதனனைத் திருமபிநோககி, இனிமையானவார்ததையை, மறுபடியும மறுபடியும், சொலலலானார். 'துர்யோதனா! கௌரவஸரேஷ்ட! பாரத! விசேஷ மாக உன்னுடைய நனமைக்கும உனனைசசோநதவாகளுடைய நன் மைக்குமாக ஏறபட்ட எனனுடைய இநத வாாததையை அறியக் கட வாய். பேரறிவாளாகளுடைய குலததில் பிறநதவனும் கலவியும ஆசாரஙகளுமுடையவனும எலலாக்குணங்களுடனும்கூடினவனு மான நீ நன்மையான இதைச செய்யததககவன. ஐயா! நீ நினைக் கிறதுபோன்ற இதைக கெட்டகுலததிற பிறநதவர்களும மதிகெட்ட வர்களும் குரூராகளும் லஜ்ஜையற்றவாகளுமானவர்கள் செயவார் கள். பரதஸரேஷ்ட! இநதலோகததில், பெரியோாகளுடைய முயற்சியானது, தர்மததோடும அர்தததோடும் கூடினதாகக் காணப்படுகிறது. தீயோர்களுடைய முயறசியோ விபரீதமாகக் காணப்படுகிறது. உன்னிடததிலுள்ள இநத பரவிருத்தியோ அடிககடி விபரீதமாகவே காணப்படுகிறது. இதில கோர

மும உயிரைக்கவாகிறதுமான பெரிய அதாமமும சோகதிருந்கிறது. நிமிதமிலலாத நிமையும உணடாகிறது. பாரத! இது முடியக கூடியதாயுமிலலை இநத அனாததததைப போககி உனககு நனமை யானதைச செயதுகொள. பகைவரை வாடடுபவனே! பிராதாகக ளுகதம வேலைககாராகளுககும மிதரர்களுககும நனமைபானதைச செய்வாய். அதாமதததையும அபகீரதிகையையும அளிப்பதான செய்கை யிலிருந்தும விடபபடுவாய். ஆணமையிற சிறநதவனே! பரதஸரே ஷ்ட! மிகக அறிஞாகளும சூரர்களும மிகக ஊககத்தையுடையவா களும நலல மனமுடையவாகளும மிகக கலவிபையுடையவாகளு மான பாணடவாகளோடு சோநதுகொள. பகைவரை வாடடுபவனே! அது யுத்திமானை திருதராஷ்டிரருககும பிதாமஹரான பீஷ்ம ருககும துரோணருக்கும மஹாபுதிமானை விதுரருககும கிரு பருககும லோமதததனுககும புதிமானை பாஹலிகருககும அப வதாமாவுககும விகாணனுககும ஸுசயனுககும விவிமசதிககும ஞாதிகளுககும நண்பாகளுககுமே மிகவும நனமையும பிரியமுமா கவே இருககிறது. ஐயா! அபபடியே, ஸமாதானதில உலகமனித துககும கேஷமமானது உணடாகும. லஜஜையுளளவனும நலல குலத திற பிறநதவனும கலவியறிவுளளவனும குரூரதனமையிலலாத வனுமாயிருககிறய. ஐயா! பரதஸரேஷடா! நாதைதாயரின கடட ளையில் இரு. பாரத! பிதா இடம கடடளையை நனமையாகவனரு நிணககிறாகள? பிதாவினால முனசொலலப்பட்ட கடடளையை ஆப தததையடைநதபோது நிணபபாய. அபபா! கௌரவஸ்ரேஷ்டா! மநதிரிகளுடனகூடிய உனனுடைய நாதைகளுககுப் பாணடவாகளுடன சோகமையானது விருப்பமாயிருககிறது. அப்பா! அது உனககும விருப்பமுள்ளதாகுக. நணபாகளுடைய கட்டளையைக கேடடு அங கீகரிக்காத மனிதனை, அது, உடகொளளபபட்ட எட்டிகொடடை போல, பக்குவதினை முடிவில எரிகிறது. எவன கேஷமததைச செய்கிறதான வாதததையை அறியாமையினால அங்கீகரிகமலிலையோ அவன் மிக்க கவலையையடைநது, விருமபினதையிழநது, பசசாததா பதததையடைவான. முதலில கேஷமகரமான வாதததையைக்கூடடு தனனுடைய கொளகையைவிடடுவிடடு, அதனால அடைகிற வன உலகதில் இனிதுவிருத்தியடைவான ஆதததததைவிருமபு கிறவனுடைய வாதததையை, பகையுடைமையால, பொருதவ னும விபரீதமான வாதததைகளைக்கேடபவனுமாயிருப்பவன பகை வர்களுடையவசத்தை அடைவான். எவனை நலலோாகளுடைய

கொள்கையை மீறித் தீயோர்களுடைய கொள்கைப்படி நடக்கிறானோ அவனுக்கு விரைவாகத் துன்பம் உண்டாக, (அவனுடைய) நண்பர்கள் துக்கத்தை அடைகின்றனர். எவன் சிறந்தவர்களான மந்திரிகளைத் தள்ளிவிட்டு மிகவும் இழிவானவர்களை அடைகிறானோ அவன் கோரமான ஆபத்தை அடைந்து கரைஏற்றத்தை அடையமாட்டான். பாரத! தீயோர்களை அடுப்பவனும் தீய ஒழுக்கமுடையவனும் நல்லோர்களான நண்பர்களுடைய (வார்த்தையைக்) கேளாதவனுமாய்ப் பிறரை விரும்பித் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களைப் பகைக்கிற அவனைப் பூமியானது விட்டுவிடுகிறது ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டனே! அப்படிப்பட்ட நீ வீரர்களான பாண்டவர்களுடன் விரோதித்து, நல்லபழக்கமில்லாதவர்களும் திறமையற்றவர்களும் மூடர்களுமான மற்றவர்களிடமிருந்து பாதுகாவலை விரும்புகிறாய் பூமியில் உன்னைத் தவிர வேறு எந்தமனிதன், இந்திரனுக்கு நிகரானவர்களும் மஹாரதர்களுமான ஞாதிகளைத் தாண்டி மற்றவர்களிடமிருந்தும் பாதுகாவலை விரும்புவான்? குந்தியின் புத்திரர்கள் பிறந்தகாலந்தொடங்கி எந்நாளும் உன்னாலே துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். அவர்கள் ஒருகாலும் கோபிக்கவில்லை. ஆகையால், அவர்கள் தாம்புத்தியுள்ளவர்களல்லரோ! புஜபலமுள்ளவனே! பிறந்ததுமுதல் பொய்யாக உபசரிக்கப்பட்டும், புகழ்பெற்றவர்களான பந்துக்கள் உன்விஷயத்தில் நல்லநினைவுள்ளவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டனே! நீயும் சிறந்தவர்களான உன்பந்துக்கள்விஷயத்தில் அப்படியே நல்லநினைவுள்ளவனாக இருக்க வேண்டும். கோபத்தின்வசத்தை அடையாதே. பரதஸ்ரேஷ்டனே! அறிஞர்களுடைய முயற்சியானது, (தாமார்த்தகாமங்களென்கிற) தரிவர்க்கத்தோடுகூடினதாயிருக்கிறது தரிவர்க்கங்கள் கைகூடாத விஷயத்தில் (அறிஞர்களான) மனிதர்கள் தாமார்த்தங்கள் இரண்டையும் அனுசரிக்கின்றனர் (அவற்றைத்) தனித்தனி அபிமானிப்பவர்களில், தீரனானவன் தாமத்தை அனுஸரிக்கிறான். மதயமனானவன் கலகத்துக்குக் காரணமான அர்த்தத்தை அனுஸரிக்கிறான். மூடனானவன் காமத்தையே அனுஸரிக்கிறான். புலன்களாலுண்டான ஆசையினாலே தாமத்தைவிடுகிற பராகிருதன் (=மூடன்) கெட்ட உபாயத்தால் காமத்தையும் அர்த்தத்தையும் அடையவிரும்புகிறவனாகி நாசத்தை அடைவான். காமத்தையும் அர்த்தத்தையும் அடையவிரும்புகிறவனோ, முதலில் தாமத்தையே அனுஷ்டிக்கவேண்டும். தாமத்தைவிட்டு அர்த்தமும் காமமும் ஒருபொழுதும் விலகா. ராஜனே! தாமத்தையே தரிவர்க்கத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லு

கினறனா. அநதததாமத்தால் அடையவிரும்புகிறவனோ, புதரில பறறிய தீப்போலச சீககிரம விருததிஅடைவான. அப்பா! பரத ஸரேஷ்டா! அப்படிப்பட்ட நீ, பெரிதும ஜவலிககிறதும எலலா அரசாகளிடததிலும கியாதிபெறறதுமான ஆதிபதயததைக கெடட உபாயததால அடையவிருமபுகிறாய. அரசனே! நனறாகபபழகுகிற வாகளிடததில பொயயாகப் பழகுகிறவன், கோடாலியால வனததை வெடடுவதுபோலத தனனையே வெடடுகிறான. ஒருவன எவனுககு அவமானததைவிருமபுகிறதிலலையோ அவனுடையபுததிபைக கலங கசசெய்பககூடாது. கலக்கபபடாத புததிபையுடைய அவனுடைய எணணமானது நனமையிலிருககிறது. பாரத! மனோவசமுளளவன மூனறுஉலகஙகளிலும பிராகிருத (=மூட) னாமறற ஒருவனையுமே அவமதிககககூடாது, சிறநதவாகளான அநதபபாணடவாகளை அவ மதிக்ககூடாதெனபது சொலலவும வேணடுமா? பொறாமையினவச ததை அடைநதமனிதன ஒன்றையும அறிகிறதிலலை.பாரத!பரவுதலை அடைநததெலலாம தடுககபபடுமனறோ? பரமாணததைஆலோசித துப் பார். உனககுத துஷ்டாகளைவிடடுப பாணடவாகளுடனசேருத லானது நனமையைச செய்பககூடியது. நீ, அவாகளாலே பரீதியை அடையுமபடி செயயபபடடு, எலலா இஷ்டஙகளையும அடைவாய. ராஜ ஸரேஷ்டனே! பாணடவாகளால ஸமபாதிககப்பட்ட பூமியை அனுபவிககிறவனாயிருநதுகொணடு அவாகளைப புறககணிததது வே றிடமிருநதும பாதுகாவலை விருமபுகிறாய். பாரத! துசசாஸனன, தூவிஷஹன, காணன, சகுனி ஆகிய இவாகளிடததில அதிகாரத தை வைததுவிடடுச செலவததை விருமபுகிறாய. பாரத!இவாகள, உனககு ஞானததிலும தாமததிலும அாததததிலும போதுமான வாகளலலா, பாணடவாகளைநோககப் பராகரமததிலும போது மானவாகளலலா. உனனுடனகூடினவாகளான இநத எலலா அரசா களுமே, யுததததில கோபததை அடைநதவனான பீமஸேனனுடைய முகததைப பாாபபதறகும போதுமானவாகளலலா ஐயா! நனறாக அமைக்கப்பட்டதும, நிறைநததுமான இநத அரசாகளின சேனை, இநதபபீஷமர், துரோணா, இநதக் காணன, கிருபா, ஸோமததத்தன மகனான பூரிஸரவஸ், அஸவததாமா, ஜயதரதன் ஆகிய இவாகளெல லாருமே அாஜுனனை எதிரததுப போாசெய்ய வலலவரல்லா. அாஜு ன்னோ, யுததததில எலலாததேவர்கள, அஸுராகள, மனிதாகள, கந தாவர்கள் ஆகிய அனைவராலும ஜயிககப்பட முடியாதவன. யுததததில மனததைசசெலுததாதே. அரசாகளின்சேனைமுழுமையிலும போரில

அர்ஜுனனை எதிர்தது க்ஷேமததுடன் வீட்டுக்குததிரும்புகிறவனான ஓர் ஆண்பிளளையைப் பார்ககமுடியுமா? பரதஶரேஷ்டனே! இவவுல கில ஜனஙகளை நாசஞசெய்ததனால உனககு என்ன பயன? எவன் ஜயிக்கபபடடால உனககு ஜயமஏறபடுமோ அநத ஓர ஆண் பிளளையைப் பார்ககலாம. எவன காண்டவபரஸதததில, தேவர் களையும கநதாவாகளையும யக்ஷாகளையும அஸுராகளையும நாகா களையும வெனறானோ அவனுடன எநதமனிதன யுததஞசெய வான? அபபடியே, விராடநகரததில மிகக ஆசசரியமானது கேடகப்படுகிறது. அது ஒருவனுக்கும அனேகம பேர்களுக்கும போதுமான உதாரணம எவனால யுததததில மஹாதேவரான சஙகரா நேரில ஸநதோஷிக்குமபடி செயயப்படடாரோ, ஜயிககமுடி யாதவனும அவமதிககமுடியாதவனும ஜயததைச சீலமாகவுடையவ னும நழுவாதவனும வீரனும உறுதியாயிருப்பவனுமான அநத அர ஜுனனை இநதயுததததில ஜயிபபதறகு விரும்புகிறாய. யுததததில எனனைச் சகாயமாகவுடையவனும எதிர்ததுவருகிறவனுமான அர்ஜு னனோடு சணடையை, நேரிலவநத இநதிரனாயிருநதாலும, எவன வேண்டததகுதியுளளவன? எவன யுததததில அரஜுனனை ஜயிப பானோ அவன கைகளால பூமியை உயர எடுபபான; சோபததை அடைநதால, இநதப்பிரஜைகளை எரிப்பான; தேவாகளை ஸ்வர்க்கததி லிருநதும தள்ளுவான. புததிரர்களையும் ஸகோதராகளையும ஞாதி களையும ஸம்பநதிகளையும பார. உன்னிமிததததில் இநதப பரத ஶரேஷ்டாகள் அழியவேணடாம கௌரவர்களில மிசசம் இருககட டும. இநதககுலமானது அவமானததை அடையவேணடாம. அர சனே! நீ புகழறிநது குலததைக கொன்றவனெனறு சொலலப்பட வேண்டாம. மஹாரதாகளான பாணடவாகள உனனையே இளவரசுப் பதவியிலும உன்பிதாவான திருதராஷ்டிரராஜரை மஹாராஜ பதவி யிலும ஸ்தாபனமசெய்வாாகள் அப்பா! மிக ஓங்கியதும வலியவரு வதுமான ஸ்ரீயை அவமானஞசெயயாதே. பாணடவர்களுக்குப்பாதி யைக கொடுததுவிடடுப பெரிதான செலவத்தை அடையக்கட வாய. பாணடவர்களுடன் ஸமாதானததைச செயது, நண்பாகள சொல்லுகிறபடியும் நடநதால், மிதரர்களோடு மிக்க மகிழ்ச்சியுடன நெடுஙகாலம மங்களங்களை அடைவாய்' என்றார்.

நூறறிருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மதுரோணர்கள் கோவிநதா சொல்லியதைக் கேட்கவேண்டுமென்றும் திருதராஷ்டிரன் அதைக் கேளாவிடில் தீமையே வருமென்றும் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது)

பரதஶரேஷடரே! கேசவருடையவாாததையைக கேடட பிறகு, சநதனுவினபுத்ரரான பீஷ்மா, பொறாமையுடையவனான துரியோதனனை நோக்கி, 'நணபாகளுககுப பகைதணிதலைவிருமபி வாஸுதேவா சொனன வார்ததையை அனுஸரிகககடவாய். அப்பா! கோபததிற்குவசமாகாதே. ஐயா! மஹாதமாவான கேசவா சொனனதைச செய்யாவிடில், ஒருபொழுதும நனமையையும ஸுகததையும மஙகளததையும அடையமாடடாய. குழநதாய! புஜபலமமைநத கேசவா தர்மததிறகும அர்ததத்திறகும நனமையானதை உனக்குச சொன்னார். அரசனே! அநத அாததததை அடையககடவாய ஜனங்களை நாசமசெயயாதே. நீ, திருதராஷ்டிரன ஜீவிததிருககும பொழுதே, எலலாஅரசாகளுடைய செலவததுள்ளும மேலாக விளங்குகிற இநதப பரதவமசததினசெலவததை தூபபுததியினால நழுவசசெய்யப்போகிறாய. மநதிரிகள, புததிரர்கள, ஸஹோதராகள, உறவினாகளுடன உனனை 'நான' எனகிறஇநதபபுததியினாலே உயிரை யிழககச செய்யபபோகிறாய. பரதஶரேஷட! கேசவா, தநதை, புததிமானானவிதுரனஇவாகளுடைய உணமையும பயனுளளதுமான வாாததையை மீறி, குலததைக கொலலுகிறவனும கெடடமனிதனும கெடுமதியுடையவனுமாகக கெடடவழியை அடையாதே. தாய் தநதையரைத துயரககடலில முழுகசசெயயாதே' எனறார். பிறகு, துரோணா, பொறாமைக்குவசப்பட்டவனும அடிககடி பெருமூசசு விடுகிறவனுமான துரியோதனனை நோககி, 'அபபா! கேசவா உனககுத தாமததோடும அாததததோடும் கூடின வாாததையைச சொனனார். அரசனே! சநதனுவின புதரரான பீஷமரும அபபடியே சொல்லினா. அதனை ஏறறுககொளளக கடவாய. அரசனே! [1] பிராஜஞாகளும [2] மேதாவிகளும அடககமுளளவாகளும மிகக

---

1 ப்ராஜஞா = நன்கு

2 மேதாவிகள = புதிதுபுதிதாகத தோன்றும அறிவுளளவா; அல்லது, ஒருதரம் பாாததது மறவாத அறிவுள்ளவர்.

கற்றவர்களும நனமையில் விருபபமுளளவாகளுமான அவாகள உனககு நனமையானவாரததையைச சொனனாகள. அதனை ஏறறுக் கொளளககடவாய மிகக புததிமானே! கிருஷணரும பீஷ்மரும சொலலுவதைச செயயககடவாய. பகவரைவாடடுகிறவனே! புததியின மயக்கததால மாதவரை அவமானம செயயாதே உனனை உதஸாஹபபடுததுகிறவாகள ஒரு பொழுதுங காரியததிறகு உதவாகள. புததம நேரிடடபொழுது வைரததைப பிறருடைய [1]கழுததில போடடுவிடுவாகள. எலலாபபிரஜைகளையும அப்படியே புததிரர்களையும பிராதாககளையும கொனறுவிடாதே எநதபபக்ஷததில கிருஷ்ணாஜுனாகளிருககினறாகளோ அநதப பக்ஷததிலுளளவாகளை மிகவும ஜயிககமுடியாதவாகளாக அறியககடவாய. குழநதாய்! பாரத! இதுதான ஆபதாகளான கிருஷணா பீஷ்மா இவாகளின உண்மையான அபிப்ராயம. நீ அஙகீகரியாவிடடால பசசாத்தாபததை அடைவாய் இநத ஆஜுனன பரசுராமா சொனனதைக காடடிலும மிகமேலானவன. தேவகியின புததிரரான கிருஷணரோ, தேவாகளாலும தாஙகமுடியாதவா. பரதஸரேஷட! இநத விஷயததில் உனககு பிரியமாகவும இனிமையாகவும சொனனதினால எனனபயன்? உனககு இதுமுழுதும சொலலபபடடது. எபபடி விருமபுகிறாயோ அபபடிசசெய. பரதஸரேஷ்டனே! உனககு மறுபடியும சொலலுவதற்கு என மனம எழவிலலை' என்றா.

அநதவார்ததையின நடுவில, க்ஷத்தாவான விதுரரும், திருதராஷ்டிரரின புததிரனும் பொறாமையுடையவனுமான துரியோதனனைபபாரதது, 'துரியோதன! பரதஸரேஷட! நான உனனைப்பறறித் துககிக்கவிலலை. முதியவர்களான இநதக காநதாரியையும் உனனுடைய பிதாவையுமபற்றித துககிககிறேன. இவாகள, கெடட மனமுடைய நாதனான உன்னால மிதராகளும மநதிரிகளும இறநது நாதனற்றுச சிறகுஅறற பறவைகளபோலத திரியபபோகிறார்களே! குலததைக்கெடுபபவனும கெட்டவனுமான இநதப்பாவியைப் பெறறு, பிக்ஷுகாகளாய்த துயரத்துடன இநதப பூமியில திரியப்போகின்றாகளே!' என்று சொனனார். பிறகு, அரசனான திருதராஷ்டிரன், அரசாகள்சூழத தமபிமாரகளுடன உட்கார்நதிருபபவனான துரியோதனனை நோககி, 'துரியோதன! இதனை அறியக் கடவாய். மிக்க மஙகளமும் [2] யோக [3] க்ஷேமங்களோடு கூடியதும் கெடுதலற்றது

---

1 'தாம செயயவேணடியதைப பிறா செயயும்படி விடடுவிடுவர்' என்பது. 2 புதிதாகக கிடைப்பது. 3 கிடைப்பதைக காப்பது.

மான மஹாதமாவான கிருஷ்ணன சொனனதை ஏற்றுககொளளக் கடவாய. வருததமில்லாமல காயததைச செயபவரான கிருஷ்ணராகிய இநத ஸஹாயததால எலலா அரசாகளிடததிலும இஷ்டமான எலலா அபிப்ராயஙகளையும அடைவாய. அப்பா! கேசவருடன ஙனகுசோகது யுதிஷ்டிரனை அடை பாரதர்களுக்குக் கேடிலலாததான எலலா கேஷமததையும செய. குழநதாய! வாஸுதேவராகிற உபாயததிலை சாஙகியை அடை. இதைக காலததால கேரிடடதாக நிணைகிறேன. துரியோதன! நீ மீரறதே. நீ உனனிமிததமாகச சொல்லுகிற வரும ஸமாதானததை யாசிககிறவருமான கேசவரை நிராகரிகக முயானல், உனகசுத தோல்வியிலலை என்பதிலலை (=நிசசயம தோலவியே)' எனறான

நூறறிருபத்தாறுவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மத்ரோணர்கள் பகைவர் போருக்கு ஸநநாகம் செய்யும் முன்னரே ஸமாதானம் செய்துகொள்ளும்படி திரும்பவும் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது.)

திருதராஷ்டிரனுடைய வார்ததையைக கேடடு ஸமமான வருதததை உடையவர்களான பீஷ்மரும துரோணரும, கடடளையை மீறுகின்றவனான துரியோதனனை நோககி, மேல்வருமவாததையைச சொல்லலானார்கள: 'கிருஷ்ணர்ஜுனாகள ஸநாகாததை அடையாமலும காணடீவமானது வேலைசெய்யதொடஙகாமலும தெளமயரான வாயுத்தகிமிதமான அகனியில பகைவருடைய பலத்தை ஹோமம செய்யாமலும் லஜஜையுளளவனும பெரிய வில்லையுடையவனுமான யுதிஷ்டிரன சினஙகொணடு உனனுடைய சேனையைப் பாராமலுமஇருக்குமபொழுதே, பகையானது தணிவை அடையட்டும். பெரியவில்லையுடையவனான ஆஜுனனும பீமஸேனனும தமசேனையில நிலையாகநிறகிறவராகக காணபபடாதபொழுதே, வைரமானது தணிவை அடையட்டும. பீமஸேனன் கையில கதையுடன் உன்சேனையை எதிரதது தாண்டுபவனாகி மாகங்களில திரியாமலிருகையிலேயே, பாணடவர்களுடன ஸமாதானம் செய்துகொளளு யுததததில் வீராகளைக் கொல்லுகினற கதையினாலே, காலததினால் பக்குவமான மரத்தினகனிகளைத்

தள்ளுவதுபோல யானையிலிருந்து யுத்தம செய்பவர்களின் தலைகளை அறுத்துத் தள்ளாமலிருக்கும்பொழுதே, வைரமானது தணிவை அடையட்டும். அஸ்தரங்களில பழக்கமுள்ளவர்களான நகுலனும ஸஹதேவனும துருபதனுடைய புதரனான திருஷ்டதயுமனனும விராடனும சிகண்டியும சிசுபாலனுடைய புத்திரனும கவசம பூண்டு வேகமாகப பாணங்களை விடுத்துக்கொண்டு, பெருங்கடலில முதலைகள பிரவேசிப்பதுபோல, பிரவேசிக்காமலிருக்கும்பொழுதே, பகையானது தணிவை அடையட்டும். அரசாகளுடைய மென்மையான சரீரங்களில உக்கிரமான கழுகிறகுகட்டின பாணங்கள் விழாமலிருக்கையிலேயே, பகையானது தணிவை அடையட்டும். சந்தனமும அகிலும பூசப்பட்டவைகளும ஹாரங்களையும பொற்காசுகளையும் தரிப்பவைகளுமான வீராகளுடைய மார்புகளில, பெரியவிலலுடையவர்களும அஸ்திரங்களில பழக்கமுள்ளவாகளும விரைவாகப் (பாணங்களை) விடுகிறவாகளும தூரத்தில விழச்செய்கிறவாகளும குறிவைத்தவாகளுமான பாண்டவாகளாலே, இரும்பாலசெய்யப்பட்ட பெரிய பாணங்கள போடப்படாதபொழுதே, வைரமானது சமனத்தை அடையட்டும். அரசாகளிலசிறந்தவனும தாமராஜனுமான யுதிஷ்டிரன தலையால வணங்குகிறவனான உன்னைக் கைகளால ஏற்றுக்கொள்ளட்டும். பரதஸ்ரேஷ்ட! மிக்க தயையுடன்கூடின தர்மராஜன துவஜம் அங்குசம் பதாகை என்னும ரேகைகளால அடையாளமுடைய தனது வலக்கையைச சமாதானத்திற்காக உனதுதோளில் வைக்கக்கடவன. ரத்தினமுள்ள கொடிபோன்ற மோதிரமணிந்ததும உடபுறம் ரத்தினம்போலச் சிவந்திருக்கிற விரல்களையுடையதுமான கையினாலே, உடகாந்தவனான உன்னுடைய முதுகைத் தடவட்டும். பரதஸ்ரேஷ்ட! ஆசசாமரம போன்ற தோளையுடையவனும் பெரிய புஜங்களையுடையவனுமான பீமஸேனன் ஸமாதானத்தின்பொருட்டு உன்னைத்தழுவிக்கொண்டு ஸமாதானத்துடன்வாரத்தையையுமசொல்லட்டும். அரசனே! அர்ஜுனனும நகுல ஸஹதேவர்களுமாகிய மூவாகளாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு அவர்களை உச்சிமோந்து அன்புடன் பேசக்கடவாய. வீராகளும் ஸகோதரர்களுமான பாண்டவாகளுடன சேர்ந்தவனான உன்னைப்பாரத்து அரசர்கள ஆனந்தக்கண்ணீரை விட்டடும். அரசர்களுடைய ராஜதானிகளில முழு ஒற்றுமையும முழங்கப்பட்டும். பூமியை, பாண்டவர்களிடம ஸஹோதரத்தன்மையுடன அனுபவிக்கக்கடவாய். (பொறாமையும் கோபமுமாகிய) ஜவரமில்லாதவனாகக கடவாய' என்றார்.

நூற்றிருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன், தன்னிடம் சிறிதும் குற்றமில்லையென்றும் பீஷ்மர் முதலியோர் காத்தலால் தன்னை வெல்லமுடியாதென்றும் போரில் உயிர்போவதாயிருந்தாலும் பாண்டவர்களுக்கு ஊசிகுத்துமிடமும் கொடேனென்றும் கோவிந்தரிடம் சொல்லியது.)

துரியோதனன, கௌரவாகளுடைய ஸபையில அப்பிரியமான வாாததையைக்கேட்டு, புஜபலமுளளவரும புகழபெறறவருமான வாஸுதேவரை நோககி மறுமொழி கூறலானான ஓ! கேசவரே! நீர இதை நன்கு ஆலோசிததுச சொலலவேண்டும எனனையே பெரும பாலும் விபரீதமாகப்பேசித தூஷிககிறீர. ஓ! மதுஸூதனரே! காரணமின்றிப் பாண்டவாகளிடம அனபினாலுணடான வாாததையி னால், நீர, பலாபலததை நனகு பாாததும, ஏன எநநாளும தூஷிககி றீர? நீரும் விதுரரும அரசரும ஆசாாயரும பிதாமஹரும என னையே நிநதிககிறீரகள, மறறப் பாணடவனொருவனையும நிநதிகக வில்லை. நானோ இநதவிஷயததில எனனுடைய தவறுதல் ஒனறையும அறியவில்லை. தவிர, அரசனுடனகூடின நீஙகளெலலாரும என னைப் பகைக்கிறீரகள. ஓ! பகைவரைத தணடிபபவரே! கேசவரே! நான நனகு [illegible] யும காண வில்லை. ஓ! மதுஸூதனரே! பாணடவாகள, பிரியததுடன ஏற்றுக கொண்ட சூதாட்டததில, சகுனியினால ராஜயததை (ககவர்நது) வெல்லபபடடாாகள. அதில எனனுடைய [1] குற்றம எனன? ஓ! மது ஸூதனரே! அதில பாணடவர்களுடைய ஜயிககபபட்ட சிறிதுபொரு ளும் அப்பொழுது [2] அவர்களுககே அனுமதி கொடுககபபடடது. ஓ! ஜயிப்பவாகளிற சிறந்தவரே! ஜயிக்கமுடியாதவாகளான அநதப பாண்டவாகள, (மறுபடியும) சூதாட்டத்தால ஜயிக்கப்படடு வனம் செனறாாகள. அதில எஙகளுடையகுற்றம ஒனறும் இலலை. ஓ! கிருஷ்ணரே! (சூதில) திறமையிலலாதவர்களான பாணடவாகள் [3] பகைவாபோலப பகைவருடன்கூடி ஸநதோஷததை அடைநதவர் களாய் எநதககுறறததால பகைககிறாாகள? நாஙகள் அவாகளுககு

---

1 'என்னைத தூஷிக்க எனன காரணம?' என்றும கொள்ளலாம.

2 'அதை அப்பொழுது அவர்களே அஙகீகரித்தனர்' என்றுமாம்.

3 'எங்களைப் பகைவரைப்போலப் பகைக்கிறார்கள்' என்றுமாம்.

எநதக்குற்றததைச செய்தோம? எநதக்குற்றத்திற்காகப் பாண்டவர்கள் ஸ்ருஞசயாகளுடன்கூடித் திருதராஷ்டிரபுத்திராகளான எஙகளைக கொலல விருமபுகிறாகள ? நாஙகளும கொடியசெய்கையாலோ சொல்லாலோ மனததில மிகக தளாசசியடைநது பயத்தினால இவ்வுலகில இநதிரனைககூட வணஙகமாட்டோம. ஓ! கிருஷ்ணரே! பகைவரை அடககுபவரே! யுதததத்தினால எஙகளைஜயிக்கத துணிகிறவனும க்ஷத்ரியதாமததை அனுஷ்டிபபவனுமானவனைக் காணேன. ஓ! மதுஸூதனரே! பீஷ்மரும க்ருபரும துரோணரும காணனும தேவாகளாலும் யுதததத்தால வெலலமுடியாதவாகள. பாண்டவாகளாலே வெலலமுடியாதவர்களெனறு சொலலவும வேணடுமா ? ஓ! மாதவரே! ஸ்வதர்மததை ஆலோசிதது யுதததத்தில ஸமயததில அஸதிரததினாலே மரணததை அடைவோமேயானால அது ஸ்வாக்கததிறகு அனுகூலமானதே. ஓ! ஜனார்ததனரே! நாஙகள யுதததத்தில சரதலபத்தை அடைநது சயனிபபோமேயானால அது க்ஷத்ரியாகளான எஙகளுககு முககியமான தாமமே. ஓ! மாதவரே! அபபடிபபட்ட நாஙகள பகைவாகளை வணஙகாமல யுதததத்தில வீரசயனததை அடைவோமானால் எஙகளைககுறிதது ஒருவரும வருதததத்தை அடையாா. நலல குலததிற் பிறநது க்ஷத்ரியதாமததோடிருப்பவனான எவன் இவவுலகில் இவ்விதம பிழைபபைக்குறிததுப பயததினால ஒருகாலாவது எவனிடமாவது வணஙகுவான்? உயரககிளமபவே வேணடும்; வணங்கக் கூடாது.உயரககிளமபுவதே ஆண்தனமையனறோ? '[1]கணுவிலமுறிந்தாலும முறியலாம். இவ்வுலகில ஒருவனிடததிலும வணஙகககூடாது' என்கிற மாதஙகருடைய வாாததையை நனமையை விருமபுகிறவர்கள் பின்பறற விருமபுகிறார்கள. என்னைபபோனறவன உயிருள்ள வரையில தர்மததினபொருட்டே பிராமமணாகளுககு வணங்க வேணடும். அபபடியே, மற்றவனொருவனையும் மதியாமல் ஸஞசரிக்க வேண்டும. இது க்ஷத்ரியாகளுக்குரிய தர்மம. இது எப்பொழுதும எனக்கும் ஸமமதமானது. ஓ! கேசவரே! முன என்னுடைய பிதாவினாலே அனுமதிகொடுக்கப்பட்டிருநத ராஜபததின பாகமும் நான் உயிருடனிருககையில் மறுபடியும ஒரு பொழுதும அடையததக்கதிலலை. ஓ! ஜனார்ததனரே! மாதவரே! அரசரான திருதராஷ்டிரர் எது வரையில் ராஜபததை ஆளுகிறாரோ அதுவரையில நாஙகளோ அவர்களோ ஆயுதங்களைவைததுவிட்டு (அவரை) அடுததுப்பிழைக்க வேண்டும். ஓ! ஜனார்ததனரே! முன் நான் சிறுவனாகப் பரவசனாயிருக்

1 'அபாவணி' என்பது மூலம.

குமபொழுது, கொடுககக்கூடாத ராஜயமானது அறியாமையினாலேயோ பயததினாலேயோ கொடுககபபட்டுவிட்டது. ஓ! விருஷணி நநதனரே! கேசவரே! இபபொழுது, புஜபல மமைநதவனான நான ஆளுகையில, அது மறுபடியும பாணடவாகளால அடையததககதனறு. ஓ! கேசவரே! கூாமையான ஊசியினுடைய முனையினாலே குததபபடுமளவுகூட எஙகளபூமியில பாண்டவாகளுககுக கொடுககததககதில்லை' எனறான.

நூற்றிருபத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோவிந்தர் துரியோதனனை நிநதித்து அவன் பாண்டவநுக்குச் செய்த தீமைகளை நினைப்பூட்டியதும், பாண்டவநுடன் சோரவிடில் கௌரவர் துரியோதனனைக் கட்டிப் பாண்டவரிடம் கொடுப்பரென்று துச்சாஸனன் சொல்லத் துரியோதனன் கோபமுற்று வெளியே சென்றதும், கோவிநதர் குலக்ஷே மத்துக்காகத் துரியோதனனை நீக்கிவிடும்படியும் அவனைக்கட்டிப் பாண்டவரிடம் கொடுக்கும் படியும் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியதும்.)

பிறகு, கிருஷ்ணா கோபததால கலங்கிய கணகளையுடையவராகிச சிரிததுவிடடுக கௌரவாகளுடைய ஸபையில துரியோதனனை நோககி இநத வாாததையை உரைககலானா —'ஏ! மூ—! வீரசபனததை அடையப்போகிறாய்? அதனை இஷ்டபபடி அடையவே போகிறாய். மநதிரிகளுடன உறுதியாக இருககக்கடவாய பெரிய யுததமானது நேரிடப்போகிறது. அரசனே! நீ, 'பாண்டவாகளவிஷயததில நான் கிரமததைமீறி ஒனறும செய்யவில்லை' எனறு நினைககிறதையெல்லாம் அறியககடவாய் பாரத! மஹாதமாக்களான பாண்டவாகளுடைய செல்வததினாலே தபிககசசெயயபபடட நீ சகுனியுடனகூடிச சூதாடடததைக கெட்ட ஆலோசனையால செயதாய். அபபா! சிறநதவாகளும் ஸாதுக்களால கொணடாடப்பட்டவர்களும நேராக நடபபவர்களுமான ஞாதிகள் எபபடி கோணலவழியாக அவ்வித அநியாயத

தைச செய்யப்படததக்கவர்ாவர்மிக்க புததிமானே! சூதாட்டமானது ஸததுக்களுடைய புததியை நாசம செய்வது; அஸததுககளுககு அதில பகைகளும துனபஙகளும உணடாகினறன. நீ ஸததுககளுடைய ஆசாரஙகளை நனகுபாராமல பாவததில பறறினவர்களுடன கூடி அபபடிப்பட்ட கோரமான இநததுனபததைச சூதாட்டததின வழியாகச செய்துவிட்டாய். நீ திரௌபதியை ஸபைககு வருவிதது வெளிப்படையாகப பேசினபடி வேறு எவன பிராதாவின பாரியைக்கு விபரீததைச செய்பததககவனாவான? நலல குலததிற பிறநதவளும நன்னடை யுடையவளும பாணடவாகளுககு உயிரிலும சிறநதவளும் ராஜமஹிஷியுமான அவள உனனாலே அநதப்படி அவமதிககபபட்டாள. பகைவரை வாடடுகினற குநதீபுததிராகள் வனம செலலும பொழுது கௌரவாகளுடைய ஸபையில துசசாஸனன சொல்லியதைக கௌரவாகளெலலாரும அறிவார்கள. நலல நடை யுடையவாகளும லோபமறறவாகளும எபபொழுதும தாமவழியில நடபபவாகளுமான தனபநதுககளிடததில ஸாதுவான எவன இநதத தகாதசெயலைச செயவான்? கர்ணனும துசசாஸனனும நீயும, குரூராகளும அயோகயாகளுமானவாகள் சொலலுகிறதுபோல, கடுமையான வார்ததையைப் பலவாகச சொனனீாகள். வாரணாவதததில சிறுவர்களான அவாகளைத தாபுடன்கூட எரிபபதறகுப பெரிதான முயறசி செயயப்பட்டது. அது உனககுப பயன்தரவிலலை. அப்பொழுது பாண்டவர்கள் தாயாருடன் ஏகசகர நகரியிலே ஒரு பிராம்மணனுடையவீடடில மறைநதுகொணடு நெடுஙகாலம வஸிததாாகள. பாணடவாகளைக கொலலுதறகாக விஷததினாலும ஸாபபஙகளாலும கடடுககளாலும எல்லாஉபாயஙகளாலும நீ முயறசிசெய்தாய். அவையும உனககுப் பயன தரவிலலை இவவித எணணமுள்ள நீ, பாண்டவாகளவிஷயததில எபபொழுதும கபடசசெயகையோடிருப்பவன். மஹாதமாககளான பாணடவாகளவிஷயததில உனககு ஏன் குறறமில்லை? இவ்வித நடையுளளவனும பாவததைச செயபவனுமான நீ எப்படி ராஜபததில இருக்கததககவன? குலததிலபாவியநயிருப்பவனே! அப்படிப்பட்ட நீ ராஜபததையும ஸுகததையும இழககப்போகிறாய். நீ பாவி. யாசிப்பவர்களான இவாகளுககுத தநதையினுடையதான பாகததைக் கொடுக்கவிருமபாத நீ, ஐஶவாயமிழநது அடிபட்டுவிழுநதபின, அதைககொடுககப போகிறாய். பாணடவாகளவிஷயததில் கொலைகாரன்போலப் பலவகையான கெடடகாாயஙகளைச்செய்துவிட்டு, இபபொழுது கபடசசெய்கையுடையவனும அயோ

கயனுமாகி, வழக்காடுகிறாய். அரசனே! தாய்தந்தைகளாலும் பீஷ்மரா லும துரோணராலும் விதுரராலும, 'ஸமாதானத்தை அடை' எனறு அடிகடி, சொல்லப்பட்டும, ஸமாதானத்தை அடையவில்லை. அர சனே! ஸமாதானத்தில உனககும பாரத்தருக்குமாக இருவருக்கும் பெரியலாபம உணடனறே? அதை நீ விரும்பவில்லை. இதில புதகிக குறைவைகாடடிலும வேறெனன காரணம? அரசனே! நண்பா களுடைய வாரத்தையை மீறினதால ஸுகத்தை அடையப்போகிற தில்லை பூபதியே! நீ தர்மதத்திறகு விரோதமாகவும் அபகீரத்திககுக் காரணமாகவும காரியங்களைச் செயகிறாய்' என்றார.

இவ்விதம, மாதவா பொறுமையுளள துரியோதனனை நோகசெ சொலலும பொழுது, துச்சாஸனன, கௌரவாகளுடைய ஸபையில, 'அரசனே! பாணடவாகளுடன சேராமல உனனுடைய இஷ்டப்படி இருப்பாயானால் கௌரவாகள் உனனைக கடடிக குதிரையின புதிரனுக குக் கொடுத்துவிடுவார்கள. ஓ! அரசனே! பீஷ்மரும துரோணரும உனனுடைய பிதாவும, நீயும நானும காணனுமாகிய நம மூவரையும் பாண்டவாகளிடம கொடுக்கப்போகினறனர' எனகிற இநதவாதத்தை யைச சொன்னன. திருதராஷ்டிரனின புதிரனும கெடட புதகி யுடையவனும லஜ்ஜையறறவனும (பேரியோகளால நனகு) பழகபப படாதவன்போல மரியாதையிலலாதவனும காவமூளளவனும பூஜபா களை அவமதிபபவனுமான துரியோதனன தமபியினுடைய இந்த வாதத்தையைக்கேட்டுச சினங்கொண்டு பெரியஸாபபமபோல மூசசு விட்டு, விதுரரும திருதராஷ்டிரனும மஹாராஜனன பாஹ்லிகனும கிருபனும ஸோமதத்தனும பீஷ்மரும துரோணரும ஜனாதனரு மாகிய இவாகளெலலாரையும அவதரவுசெய்துவிட்டு எழுந்திருந்து புறப்பட்டான. அரசனன அவன புறபபட்டதைப்பாராதது, தமபி மாகளும மந்திரிமார்களும எலலாஅரசர்களும பின்தொடாநதாகள். துரியோதனன கோபங்கொணடு ஸபையிலிருநதும இளமபி ஸோத ராகளுடன புறப்பட்டதைபபாராதது சந்தனுவின புதிரரான பீஷ்மா சொலலலானார.

'தர்மத்தையும அர்த்தத்தையும தள்ளிவிட்டுக கோபத்தை அடைகினறவனுககு விரைவாகத துனபமவற்படுதலால், அவனைப்பற றிப் பகைவர்கள சிரிகினறார்கள். திருதராஷ்டிரபுதிரனன இந்த ராஜகுமாரன் கெட்டமதியுளளவனும் உபாயத்தை அறியாதவனும் அரசாட்சியில வீண்பறறுள்ளவனும கோபத்திறகும் லோபத்திற கும் வசமானவனுமாயிருகிறான. ஓ! ஜனார்த்தனரே! இந்த கூதரிய

ஜாதிமுழுவதையும் காலத்தால பக்குவமானதாக நினைக்கிறேன். எலலாஅரசாகளும மநதிரிகளுடன அறியாமையால் அனுஸரிததிருக கினறனா' எனறா. புண்டரீகாக்ஷநும வீரயவானுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணா, பீஷ்மருடைய வாரததையைககேடடவுடன, பீஷ்மா துரோணர்முதலிய எலலாரையும நோககிச சொலலலானா —'மநதனான அரசனை, அரசனாயிருககுமவிஷயததில வலிநது அடககாத(=விலககாத) படியால, இது கௌரவஸரேஷடாகள எலலாருடையதுமான பெரியதவறாகும. ஓ! பகைவரை அடக்குபவாகளே! அநதவிஷயததில ஸமயோசிதமாகச செய்யவேணடியதை நான நினைககிறேன. அது செய்யபபடுமவிஷயததில்,நனமைஉணடாகும ஓ! குறறமறறவாகளே! உங்களுக்கு விருபபமிருககுமானால உஙகளுடைய அனுகூலததால நான சொலலும ஹிதமானவாரததை முழுமையையும கேளுஙகள். பாரதாகளே! இது உஙகளுககும தெரிநததே. குறறமான நடையுளளவனும மனததை வசமசெயயாதவனும போஜராஜனுடைய புததிரனுமானகமஸன பிதா ஜீவிததிருககையிலேயே, ஐஸவாயததைககைப்பறறி மிருதபுவினவசததை அடைநதான. உகரஸேனருடைய புததிரனான அவன பநதுககளால கைவிடபபடடு, ஞாதிகளுடையஹிததை விருமபினஎனனாலே பெருமபோரில கொலலப்படடான. மறுபடியும, ஆஹுகர்குமாரரான உக்ரஸேனா எஙகளாலும் ஞாதிகளாலும் பூஜிககப்பட்டவராகிப் போஜராஜவமிசததை விருத்திசெய்கினற அரசராகசசெய்யபபடடார். பாரதரே! குலததிறகாகக கமஸனொருவனைவிட்டு எலலாயாதவர்களும் அநதகாகளும் வருஷ்ணிகளும சேர்நது ஸுகமாக வளாகினறனா. அரசரே! தவிரவும், பிரஜைகளுககுப்பதியான பிரமமதேவா சொன்னா. ஓ! பாரதரே! தேவாகளுக்கும அஸுரர்களுககும யுததமானது வளர்ந்து, ஆயுதஙகள எடுககபபட்டு உலகங்கள இரண்டாகப்பிரிநது நசிக்கின்ற பொழுது, தேவரும உலகஙகளை ஸ்ருஷ்டிப்பவருமான பகவானானவா சொல்லலானார்

'திதியின புத்திரர்களும் தனுவின்புத்ரர்களுமான அஸுரர்கள் தோலவியை அடையப்போகிறார்கள். ஆதித்யாகளும் வஸுக்களும் ருதராகளுமானதேவர்கள் வெல்லப்போகின்றனர். இந்தயுத்தத்தில் தேவர்களும் அஸுரர்களும மானிடாகளும் கநதர்வாகளும் உரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மிககோபங்கொண்டு ஒருவரையொருவர் அடிப்பார். இருக்கின்றஜகமெல்லாம் ஒருமுகூர்தததில் இலலாமறபோகும்' 'என்று நினைததுப் பெரிதானஸ்தானததிலிருக்கின்ற

ப்ரமமதிதவா தாமனேகாகதி, 'இதத தைதயாகளையும் தானவர்களையுமகடடி வருணனுக்குகொடு' என்றா. பிறகு, இவவிதம சொலலப்படட தாமன, பிரம்மாவினுடைய கடடளையிலேலை எல்லாத தைதயாகளையும தானவாகளையுமகடடி வருணனிடம கொடுததான. ஜலஜகருகுத தலிவனன வருணன அததஅஸுராகளைத் தாமனுடைய பாசஙகளாலும தனனுடைய பாசஙகளாலும கட்டி முயற்சியுடன கடலில (வைதது) எபபொழுதும ரக்ஷிகிறன. அபபடிப போலத் துரியோதனனையும கர்ணனையும ஸுபலபுதரனன சகுனியையும துசசாஸனனையுமகடடிப் பாண்டவர்களிடம கொடுஙகள. ஒருகுலதகிறகாக ஒருமனிதனை விடவேணடும. ஒருகிராமதகிறகா, ஒருதுலததை விடவேணடும. ஒருதேசதகிறகாக ஒருகிராமததை விடவேணடும தனகாக, பூமிபை விடவேணடும. அரசரே! க்ஷதரியஸ்ரேஷ்டரே! துரியோதனனைகடடினபிறகு, பாணடவாகளுடன ஸமாதானததைச செய்துகொளளும. உமமுடைய நிமிதததில க்ஷதரியர்கள நாசததை அடையவேணடாம' எனறா.

நூற்றிருபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன்கோபபடி விதுரர் காந்தாரியை ஸபைக்கு அழைத்துவரதது, அவள் துரியோதனனை மறுபடியும் அழைப்பித்து நீதிகூறிப் பாண்டவருடன் ஸமாதானஞசெய்து கொள்ளச்சொல்லியதும்.)

வாஸுதேவருடைய வாரத்தைபக்கேட்டு, அரசனன திருதராஷ்டிரன, எலலாத்தர்மஙகளையும உணர்ந்தவரான விதுரரை விரையசசெப்துகொண்டு, 'அபபா! மிகபுத்திமானே! போ. ரீண்டஅறிவுடையவளான காந்தாரிபை இஙகே அழைதது வா. அவளுடன துரபுதத்திபுளள துரியோதனனை நல்லவார்ததை சொலலுகிறென. நீயசெய்கையும கெட்டஎண்ணமுமுடைய துரியோதனனுககு அவள, சமாதானததைச செய்யாமற்போனால, நாம நண்பருனகிருஷ்ணனுடைய வார்ததையில் இருப்போம. ஒருஸமயம, அவள், லோபத்தால் பற்றப்பட்டவனும கெடுமதியுடையவனும கெட்டசேர்க்கையுடையவனுமான துரியோதனனுககுச சமாதானநிமித்தமான வாரததையைச சொலலுகிறவளாகி நலவழியைக் காண்பிபபாள. ஒருஸமயம, நமக்குத துரியோதனனால செய்யப்படடதும பெரிதும

கோரமுமான துன்பததைச் சமனமசெயவாளானால் அது வெகுநாள்களுககு அழிவிலலாத யோகக்ஷேமமாகும்' எனறு சொனனான். விதுரரோ, திருதராஷ்டிரராஜனுடைய வாரததையைக்கேட்டு, அவனுடைய கடடளையினாலே, மிகக அறிவையுடைய காநதாரியை அழைதது வநதார.

திருதராஷ்டிரன, 'ஓ! காநதாரி! துஷ்டபுததியுடையவனும கடடளையை மீறினவனுமான உனனுடைய இநதபபுததிரன, செலவததிலுளள பேராசையினாலே, செலவததையும உயிரையும விடபபோகிறான.' மரியாதையிலலாதவனும துஷ்டபுததியுளளவனும மூடனுமான இவன, நலலபழககமிலலாதவனபோல, அனபர்களுடைய வாரததையைமீறிப பாவிகளுடனகூடி ஸபையிலிருநதும வெளியிற செனறுவிடடான' எனறான. புகழுளளவளும ராஜபுதரியுமான அநதக்காநதாரி பாததாவினுடைய வாரததையைககேட்டுப பெரிய நனமையைததேடுகிறவளாகி ஒருவாரததைசொலலலானாள: 'ராஜயததில ஆசைகொண்டவனும லோபியுமான புததிரனை விரைவில அழைததுவரசசெய்யும தாமததையும அரததததையும கெடுககிறவனும நலலபழககமிலலாதவனுமானவனாலே ராஜயமானது அடைதறகு முடியாது. அபபடியிருநதும, எலலாவிதததாலும வணககமிலலாத இவனாலே அது அடையப்பட்டது. ஓ! திருதராஷ்டிரரே! இந்தவிஷயததில புததிரனிடம பிரியமுளளவரும, அவன பாவியாயிருபபதை அறிநதும, அவனுடையபுததியை அனுஸரிப்பவருமான நீரதாம மிகவும நிநதிககததக்கவா. அரசரே! காமததுககும கோபததுககும நனகுவசபபட்டு, லோபததையடைநதவனான அபபடிப்பட்டஇவன இபபொழுது உமமாலே பலாத்காரமாகத திருபபுவதற்கும முடியாதவன. மூடனும அறபததனமையுடையவனும் கெட்டபுததியுடையவனும தீயோரகளை உதவியாகவுடையவனும லோபியுமாயிருப்பவனுககு ராஜயததை அளித்த நிமிததமாகத திருதராஷ்டிரர் பயனை அனுபவிககிறார். அரசா, தமமவருளநேரும் வேறுபாட்டை எபபடி அலக்ஷயம் செய்யலாம? உமமவரைவிட்டுப்பிரிநதஉம்மைப் பகைவாகள [1]கொல்லுவார்கள். ஓ! மஹாராஜரே! ஸாமததினாலோ பேதததினாலோ கடக்கக்கூடிய ஆபததுககளைத தாண்டுவதற்காக எவன தன ஜனங்களிடம தணடோபாயததைச செய்வான?' என்றாள.

---

1 'பரஹஸிஷயநதி = நகைபபார்கள்' எனபது வேறுபாடம்.

விதுரர், திருதராஷ்டிரனுடையகட்டளையினாலும மாதாவின் வசனததினாலும பொறாமையுள்ள துரியோதனனை மறுபடியும ஸபைககு அழைத்துவநதார. அவன் தாயினவார்ததையை எதிர் பார்க்கிறவனும கோபததால கணகளசிவநது ஸாப்பமபோலப பெரு மூசசுவிடுகிறவனுமாகித திருமபவும ஸபையில நுழைநதான். காந தாரி, (ஸபையில்) நுழைநதவனும நெறிதவறினவனுமான அநதப் புததிரனைபபார்ததுத தூஷிததுச சமாதானததினிமிததமான வாாத தையை உரைககலானாள் : 'புததிர! துரியோதன! பநதுககளுடன கூடின உனககு நனமையும அப்படியே முடிவில ஸுகததை அளிபபது மான எனனுடைய இநதவாாததையை அறியககடவாய. பரதஸ் ரேஷ்ட! துரியோதன! உனனைநோககிப பிதாவும பீஷ்மரும துரோண ரும கிருபரும விதுரருமாகிபஆபதாகள எநதவாாததையைசசொன னாகளோ அநதவாாததையைச செய. நீ ஸமாதானததை அடைந தால் பீஷ்மருககும பிதாவுககும எனககும துரோணா முதலிய ஆபதாகளுககும பூஜையானது செய்யபபடடதாகும பரதஸரேஷ்ட! பேரறிவாள! ராஜயமானது தன்விருப்பததால் அடையவும ரக்ஷிகக வும அனுபவிக்கவும முடியாதது. இநதிரியஙகளை வசமசெயயாத வன நீணடகாலம ராஜயததை அனுபவியானலலனோ? மனததை ஜயிதத மேதாவியோ ராஜயததைப பாலனம செயவான. காமக் குரோதஙகளோ மனிதனை அாததஙகளிலிருநதும கீழே தாழ்தது கின்றன. அநதபபகைகளை வெனற அரசனே பூமியை வெலலு கிறான். உலகததிறகுத் தலைவனே! இநத ப்ரபுததன்மை பெரி தனறோ? அரசாட்சி என்னும பதவி மதிகெடடவர்களால் விருமபப் பட்டால காப்பதறகு முடியாததாயிருக்கிறது. பெரிதான ஒன்றை அடையவிருப்பமுளளவன் இநதிரியஙகளைத தாமததிலும் அர்தத திலும அடக்கவேணடும். அடககப்படட இந்திரியஙகளாலே, விறகுகளாலே அகனிவளர்வதுபோல, புததி வளர்கிறது. வசமா காத இவைகள, பழக்கப்படாதவைகளும் அடங்காதவைகளுமான குதிரைகள் திறமையில்லாதபாகனை வழியில் கொல்வதுபோலக் கொல்வதற்கும் போதுமானவை. தனனைவெல்லாமல் மநதிரிகளை வெல்ல விருமபுகிறவனும், மநதிரிகளை வெலலாமல் பகைவாகளை வெல்ல விரும்புகிறவனுமான மனிதன் ஸ்வாதீனமில்லாதவனாகி எங்கும் குறைவை அடைகிறான். தன்னையே முதலில் பகையாகக் கருதி வெல்லுகிறவன், பிறகு, மநதிரிகளையும் பகைவர்களையும் வீணாக வெல்லவிருமபான். இநதிரியஙகளை வசம்செய்தவனும் மந்

திரிகளை வெனறவனும விரோதம்செயகிறவாகளிடம் தண்டத்தைச் செய்தவனும் ஆராயநதுபாரத்துச செய்பவனும் தீரனுமாயிருப் பவனைச செலவமானது மிகுதியாக அடைகிறது. அநதக் காமக் குரோதஙகள், சிறியகண்களையுடைய வலையினால மறைக்கப்பட்ட இரணடுமீனகள்போலச சரீரத்திலிருககினறன. அவைகளோ ஞானததை நாசமசெயகினறன. இவவுலக இயறகையில பயநது ஆசையறறு ஸ்வாககததிறகுச செலலுகிறவனுடைய ஸ்வர்ககவாயி லைத தேவாகள எவைகளால மறைககினறாகளோ அவைகளைக் காமக் குரோதஙகளெனறு [1] அறி. எநத அரசன ஆசையையும கோபததை யும லோபததையும காவததையும அகஙகாரததையும நனகு வெலல அறிவானோ அவனே, பூமியை ஆளுகிறான. அர்ததததையும் தர் மததையும பகைவரை வெலலுதலையும அடையவிருமபுகிற அரசன எப்பொழுதும இநதிரியஙகளை அடககுவதில முயறசியுளளவனாக இருக்கவேணடும. எவன் காமததுககுவசபபட்டோ கோபததுககு வசபபடடோ தனனைசசோநதவாகளிடததிலும மற்றவாகளிடததி லும பொய்யாக நடககிறானோ அவனுககு உதவிசெயவோா உண்டா கார். அப்பா! ஒனறுசோநதவாகளும பேரறிவாளாகளும சூரர்களும பகைவாகளை அடககுகிறவாகளுமான பாண்டவாகளுடன்கூடிப் பூமியை இனிது அனுபவிபபாய். குழநதாய்! சநதனுவின புததிர ரான பீஷ்மரும மகாரதரான துரோணரும எது சொனனாகளோ அது ஸததியம. கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் வெலலபபடமுடியாதவாகள. புஜபல மிகுநதவனும சிரமமிலலாமல (காரியததைச) செய்கிறவனு மான கிருஷ்ணனை அடையககடவாய. கேசவன் மனமகிழ்சசி யடைநதால இரணடுபேர்களுககுமே ஸுகததைச செய்வான். எந்த மனிதன, தனனுடைய நனமையை விருமபுகிறவாகளும அறிவுளள வர்களும் விததையிலுழைததவாகளுமானநண்பாகளுடைய கட்டளை யிலிருககவிலலையோ, அவன் பகைவர்களுககு ஸநதோஷததைசசெய் கிறவன். குழநதாய்! யுதததில் நனமையிலலை. தர்மாரத்தங்க ளிலலை, ஸுகமேது? வெற்றியும நிசசயமிலலை. யுததத்தில மனத தைச செலுததாதே. பகைவர்களை வருத்துபவனே! மிகக அறிவுள் ளவனே! பகைமையில் பயநதவாகளான பீஷ்மராலும உன்னுடைய பிதாவினாலும பாஹலிகராலும பாணடுபுத்திராகளுககுப பாகமானது கொடுக்கப்பட்டது. சூராகளான பாண்டவர்களால்பகைவர்அற்றதாகச் செய்யபபடட பூமிமுழுவதையும நீ அனுபவிபபது, அப்படிக் கொடுத

[1] "விததி தெள" என்ற பாடம கொளளப்பட்டது.

ததாலுண்டான பயனென்பதை இப்போது நேரில் பார்க்கிறாய். பகை வரையடக்குபவனே! பாண்டுபுத்திரர்களுக்கு உசிதமானதைக்கொடு. மந்திரிகளுடன் அனுபவிப்பதற்கு விருமபுகிறாயானால் பாதியைக் கொடு. மந்திரிகளுடன் நீ ஜீவிப்பதற்குப் பூமியிலபாதி போதும். பாரத! அப்பா! நண்பருடைய சொற்படி நடந்தால் புகழை அடைவாய் செல்வம பொருந்தியவர்களும மனததை வசமசெயதவர்களும புததிமான்களும இந்திரியங்களை ஜயிததவர்களுமான பாண்டவர்களுடன யுததமானது பெரிய ஸுகததிலிருந்தும நழுவச செயயும். பரதஸ்ரேஷ்ட! அன்பாகளுடைய கோபததையடககிப பாண்டவர்களுக்குச சொந்தமான பாகத்தைக் கொடுதது உசிதமாக ராஜயததை ஆளு. அப்பா! பதின்மூனறு வருஷஙகளாகச செயயபபட்ட இந்த அபகாரம போதும. மிககபுத்திமானே! காமததினாலும கோபததினாலும் விருததிசெய்யபபட்ட இதனை அடஙகசசெய. உனககாக அாததததை அடைய விருமபுகிறவாகளும் மிகக கோபததையுடையவர்களுமான காணனும உனனுடைய பிராதாவான துசசாஸனனும பாண்டவர்களவிஷயததில போதுமான சகதியுள்ளவாகளஅலலர். பீஷ்மரும துரோணரும கிருபரும காணனும் பீமஸேனனும தனஞசயனும் திருஷ்டதயுமனனும கோபஙகொணடால உலகில ஒரு பிராணியும இராது; நிசசயம. அப்பா! பொறாமையின்வசமாகிக கௌரவர்களைக்கொல்லாதே. இநதபபூமி முழுவதும உனனிமிததததில வதத்தையடையவேண்டாம மூட! பீஷ்மா துரோணா கிருபா முதலியவர்கள் முழுவனமையினாலும போாசெய்வாாகளெனறு நீ நினைபபதும இபபொழுது பொருநதாது. தமமை அறிநதவாகளான அவாகளுக்குப் பாணடவாகளவிஷயததிலும் உஙகளவிஷயததிலும ராஜயமும் அன்பும ஸ்தானமும ஸமமலலவா? தாமமோ இவாகளிடம அதிகம். இவர்கள் [1] ராஜபிணடததிலுளள பயததினால ஒரு கால உயிரையும் விடுவார்கள். யுதிஷ்டிரராஜனையோ ஏறிடடுப்பாாப்பதற்கும வலலவராகாா. இவ்வுலகில மனிதாகளுககு லோபததினால் பொருள் வரவானது காணப்படுகிறதிலலை. பரதஸரேஷட! குழநதாய்! ஆகையால, லோபமவேணடாம். சமனததை அடையக்கடவாய்' என்றாள.

---

1 'அரசனுடைய அனனத்தை உணடநனறிக்கொக' என்பது.

நூற்றுமுப்பதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனன் தாயார் சொல்லியதைக்கேளாமல் வெளியேபோய்க் கர்ணன்முதலானவருடன் ஆலோசித்து கிருஷ்ணனைக்கட்டநிச்சயித்ததும், அதனைக் குறிப்பினால் அறிந்த ஸாத்யகி ஸபையில் கிருஷ்ணன்முதலானவர்களிடம் தெரிவித்ததும், கிருஷ்ணன்கோபமடைந்ததும், திருதராஷ்டிரன் துர்யோதனனைத் திரும்பஅழைத்துக் கிருஷ்ணனைக் கட்டமுடியாதென்றதும், விதுரர் கிருஷ்ணமஹிமையைச்சுருக்கிச் சொல்லித்துர்யோதனனை நிந்தித்ததும்.)

அவன, பயனுள்ளதாக மாதாவினால சொலலப்பட்ட அநத வாாததையை அனாதரவுசெயது கோபததினாலே மறுபடியும மனததை அடக்காதவாகளுடைய சமீபததை நோககிப் புறபபட்டான. பிறகு, அவன ஸபையிலிருநதும வெளிவநது ஸுபலனபுததிரனும சூதாடுகருவியில மிகக விருப்பமுள்ளவனுமான சகுனி ராஜனுடனகூடி ஆலோசனை செய்தான. துசசாஸனன், திருதராஷ்டிரபுததிரனான துர்யோதனனையும காணனையும் நோக்கி, 'அரசனே! பாரத! பாணடவாகளுடன [1] நீ விரும்பிச சேராமலிருப்பாயானால உன்னைககட்டிப் பாணடுபுததிரனிடம கொடுததுவிடுவாாகள. ஓ! பரதஸரேஷ்ட! பீஷ்மரும துரோணரும் உனனுடைய பிதாவு ,காணனும் நீயும் நானுமாகிய நமமுவாகளையும பாணடவாகளிடம கொடுககப்போகிறார்கள' எனறான்.

ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! திருதராஷ்டிரபுததிரனான துர்யோதனன துசசாஸனனுடைய அநத வாாததையைககேட்டுப் பெருமூசசு விட்டுச சிரிததுககொணடு ஸுபலபுததிரனும் சொககட்டானசளில் விருப்பமுளளவனுமானசகுனிராஜனுடன தனியிடததை அடைநது இநதவிஷயத்தில மறுபடியும் ஆலோசனையைச செய்தான. துர்யோதனனுக்கும கர்ணனுககும ஸுபலபுததிரனான சகுனிக்கும் நான்காமவனான துசசாஸனனுககும இநத எண்ணம் உண்டாயிறறு. 'காயங்களைவிரைவாகசசெயகிறவரான ஜனாததனா, திருதராஷ்டிரராஜருடனும பீஷ்மருடனும சோநதுகொணடு, நமமைப்பிடித்துவிடுவாா.

[1] 'ஸவேநகாமேந' எனபது மூலம

நாமே இந்திரன் மகாபலியை ஆக்கிரமித்துக் கட்டியதுபோலப் புருஷஸ்ரேஷ்டனான கிருஷ்ணனை வலிமையினாலே ஆக்கிரமித்துக் கட்டுவோம். கிருஷ்ணன் பிடிக்கப்பட்டதைக் கேட்ட பாண்டவர்கள், மனமகளைத்து, பலலைப்பிடுங்கின பாம்புகளபோல் ஊக்கமற்றவர்களாகிவிடுவார்கள். புஜபலமிக்கவரான இவரல்லரோ அவர்களெல்லோருக்கும் க்ஷேமத்தையளிப்பவரும் கவசம்போன்றவருமாயுள்ளவர். ஸாதவதரனைவருள்ளும் சிறந்தவரும் பாண்டவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை யளிப்பவருமான இவர் பிடிக்கப்பட்டால் அவர்கள் ஸோமகர்களோடு யுத்தத்தில்முயற்சியில்லாதவர்களாகிவிடுவார்கள். ஆகையால், நாம் இவ்விடத்தில்ஒருவராகஇருப்பவரும் (காரியங்களை) விரைந்துசெய்பவருமான கேசவரைக் கட்டி, திருதராஷ்டிரா கூக்குரல் போடும்பொழுதே, பகைவருடன் போர்செய்வோம்' என்றார்கள். பாவிகளும் கெட்டமனமுள்ளவர்களுமான அவர்களுடைய கெட்ட எண்ணத்தை, இங்கித்தத்தை அறிகிறவனும் விதவானுமான ஸாத்தியகியானவன் விரைவில் அறிந்தான். அதனிமித்தம் வெளியில்வந்து க்ருதவாமாவுடனிருந்துகொண்டு, அவனை நோக்கி, 'சீக்கிரம் சேனையைச்சேரு சேனையைவகுத்துக் கவசம்பூண்டு சபையின் வாசலையடையக்கடவாய் நானோ சிரமமின்றிக் காரியத்தைச் செய்பவரான கிருஷ்ணரிடம் இதைச்சொல்லுகிறேன்' என்றுசொன்னான். வீரனான அவன் ஸிம்மமானது மலையின்குகையில் நுழைவதுபோலச் சபையில்நுழைந்து மகாதமாவானகேசவரிடம் அந்த அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னான். பிறகு, திருதராஷ்டிரனையும் விதுரரையும் நோக்கிச் சொல்லலானான். அவர்களுடைய இந்த அபிப்பிராயத்தைப் பரிகசிப்பவன்போலச் சிறிது சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான். 'மந்தர்களான அவர்கள் தர்மத்தாலும் அர்த்தத்தாலும் காமத்தாலும் ஸாதுக்களால் நிந்திக்கப்பட்ட காரியத்தை இவரிடத்தில் செய்யவிரும்புகிறார்கள். அது எவ்விதத்தாலும் அடையக்கூடியதில்லை. பாவஎண்ணமுடையவர்களும் காமக் குரோதங்களால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களும் கோபம் பேராசை இவற்றின் வசத்தை அடைந்தவர்களுமான மூடர்கள் சோந்து கலகம்செய்யப்போகின்றார்கள். அற்பமான சித்தத்தையுடைய அவர்கள், பாலர்களும் மூடர்களும் வஸ்திரத்தினால் ஜ்வலிக்கின்றஅக்னியைப் பிடிக்கவிரும்புவது போல், இந்தப்புண்டரீகாக்ஷரைப் பிடிக்க விரும்புகிறார்கள்' என்றான்.

ஸாத்யகியினுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு விசாலமான அறிவினையுடைய விதுரர், கௌரவர்களுடைய ஸபையில் நீண்ட கை

களையுடைய திருதராஷ்டிரரைநோக்கிசசொலலலானா 'அரசரே! பகை வரை வாட்டுகிறவரே! உமமுடைய புததிராகள அனைவரும் விபரீத மான காலததைஉடையவாகளாய,முடியாததும அபகீர்ததியையளிப் பதுமான காாயததைச செய்வதறகு முயல்கின்றனர் அவர்கள் சோ நது இநதிரனுககுததமபியான இநதப்புண்டரீகாக்ஷரைஅவமதிததுப் பலாதகாரமாகக கடடுவதறகு விருமபுகிறாகளாம. புருஷஸரேஷ்ட ரும வெல்ல முடியாதவரும நெருஙக முடியாதவருமான இவரை அடைநது தழலையடைநத விடடிற்பூசசிகளபோல இல்லாமல் போய் விடுவார்கள். இநத ஜனாத்தனா விருமபினால, யுததம செய்கினற அவர்கள எலலாரையும, கோபததையடைநத சிஙகமானது யானை களை யமன வீடடை அடைவிப்பதுபோல, யமனுடைய வீட்டை அடையசசெய்வார இவரோ, ஒருவிதததாலும நிநதிககபபட்ட தான பாவசசெய்கையைச செய்யமாடடார. புருஷோத்தமரான அச சுதா தாமததிலிருநது விலகவும மாடடார சஙக சக்ர கதாதாரியான ஸ்ரீகேசவா யானைதேர்குதிரைகளுடன வாராணஸியை எரிததுக காசி ராஜனைச சேனைகளோடு கொனறதுபோலவே காலேஸவரனாகி ஹஸ் தினபுரததை எரிததுக கௌரவர்களை நாசமசெய்வார. யாதவர் களுக்கு ஸுகததையளிப்பவரும ஒருவராய்ப பாரிஜாததைக் கவாநதவருமான இநதககிருஷ்ணரைக கோபததையடைநதவனான இநதிரன வஸுககளுடனகூடி எதிரகக முடியவிலலை நிர்மோசனநக ரததில், வாஸுதேவராலே வேகமுள்ளவைகளான ஆறாயிரம பாசங் களையடைநது உத்தர கௌரவர்களை ஆக்கிரமிதது அவை அறுக்கப் பட்டன. கோவிநதா ஸௌபனுடைய வாயிலையடைநது,கதையினாலே மலையை உடைதது, த்யுமதஸேனனை மநதிரிகளுடன கொன்றார். புணடரீகாக்ஷரான இவர் ஸமர்ததராயிருநதும கௌரவாகளுக்குப் பாவகர்மங்கள பாக்கியிருததலால் தர்மததை நோக்கிப பொறுததிரு ககிறார். இவர்கள அரசர்களுடனகூடிக கோவிநதரைக் கட்டவிருமபு கிறார்களானால், இப்பொழுதே இவர்களெல்லாரும யமனுககு அதிதி களாவார்கள். புற்களின் முனைகள் பலமான காற்றினுடைய வசததை அடைகின்றதுபோலக கௌரவர்களெலலாரும் கிருஷ்ணருடைய வசத்தை அடைவாாகள்' என்றார்.

விதுரர் இவ்விதம சொன்னபொழுது, கேசவர், நண்பர்கள கேட் டுக்கொண்டிருக்கையிலேயே, ரகஸ்யததில் திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, ஒருவார்த்தைசொலலலானார்.'ஓ! அரசரே! பூபாலரே! இவர்கள்கோபங் கொண்டு பலத்தினாலே என்னைப் பிடிப்பாாகளேயானால, இவர்

கள் எனைப் பிடிப்பார்களோ, நான் இவர்களைப் பிடிப்பேனோ; அனுமதிகொடும. கோபதனை அடைந்தவர்களான இவர்கள் எல்லாரையும கட்டுவதற்கு நான ஊக்கமுள்ளவனுயிருக்கிறேன. நானே, ஓ நவிதத தாலும நிந்திக்கப்பட்ட பாவகாமதனைச் செய்யேன். பாண்டவர்களின் தனதனில ஆசைவைத்த உமமுடைய புதனிராகளோ தங்கள தனதனையும இழபபாகள. இவாகள இப்படிச செய்யவிருமபினால் யுதிஷ்டிரர் செய்யவேண்டியகாரியம நிறைவேறிவிட்டது. பாரதரே! அரசரே! நானே இப்பொழுதே இவாகளையும இவர்களை அடிதவர்களையும கட்டிப் பாண்டவர்களுகுக் கொடுபபேன். (அதனால)என்ன தீங்குநேருமo? அரசரே! இவன் இபபடி நிசயிததால் நான இவவிதம் நிசயிக்கிறேன். சங்கங்கள, பணவங்களும ஆனகங்களுமாகிய இவறறின் ஒலிகளுடன சோனது முழங்கடும. பாண்டவாகளுகு ஆபாசமினறியே பெரிதான கூமமானது உண்டாகட்டும. அரசரே! இவாகளை அடகிப பாண்டவாகளுக்குக கொடுபபேனேயானால் புண்ணியம உண்டாகும. ஓ! பாரதரே! மகாராஜரே! உமமுடைய எதிரில் கோபதனால துண்டானதும பாவபுதியாலுண்டானதும நிந்திகபபட்டதுமான இந்தக காயத்தையோ செய்யேன. அரசரே! இந்தத துரியோதனன எதனை எப்படிச செயயவிருபபுகிறானே அது அபபடியே ஆகடும். அரசரே! நானே உமமுடைய புதிரர்களெலலாாகளுக்கும அனுமதி கொடுக்கிறேன' எனறார.

அங்ஙனம சொலலியதைக்கேட்டு, திருதராஷ்டிரன் விதுரரை நோக்கிச் சொலலலானன — 'பாவியும ராஜயதனில் பேராசையுளளவனும மிதிரர்களுடனும ஸ்நேகதரர்களுடனும அடிதவாகளுடனும கூடினவனுமான அந்தத துரியோதனனை விரைவில அழைததுவா. மறுபடியும, நல்லவழியில இறங்குமபடி செய்வதற்குஸமர்த்தனுவேனுலை செய்கிறேன' எனறான பிறகு, விதுரர், விருப்ப மிலலாதவனும அரசர்களால சூழபபட்டவனுமானதுரியோதனனை தமபிமார்களுடன் மறுபடியும சபையில பிரவேசிகசசெய்தார். பிறகு, திருதராஷ்டிரராஜன் காணனும துசசாஸனனும அரசர்களாலும சூழபபட்ட துரியோதனனை நோகிசசொல்லலானன: 'குருர! பாவம நிறைந்தவனே! அற்பமான செயகையுடையவாகளை துணைவர்களாகக கொண்டு பாவிகளான துணைவர்களுடன் சோனது, குலதனிலபாவியும உன்னைப்போன்றவனுமான மூடன மூயல்வதுபோல, முடியாததும அபகீர்த்தியை அளிப்பதும நல்லோர்களால் நிந்திக்கப்பட்டதுமான பாவசெயலைச் செயய விருமபுகிறாய். நீ பாவிகளான துணைவர்க

ருடன் சோகமு மெருங்கமுடியாதவருமு மூக்கிரமிக்கத் தகாதவரு மான இருதராஸ்ட்டிரரை அடக்க விருமபுகிறாயேமே? மருதனே! இர திரனுடனகூடிய தேவாகளாலும பலாதகாரம செயயமுடியாத இவ ரைக குழநதை சாநதிரனேப்பிடிகக விருமபுவதுபோலப பிடிக்க விருமபுகிறாய். எநதககேசவா தேவாகளாலும் மனிதாகளாலும கநதாவாகளாலும அஸுராக்களாலும நாகாகளாலும யுதததகில தாகக முடியாதவரோ அவரை நீ அறியவிலலே காறறுனது கையால் பிடிகக கூடியதனறு. சநதிரன கையால தொடக்கூடியவனல்லன. பூமிபானது தலையால் தாஙகக்கூடியதனறு. கேசவா பலததிஞல பிடிகககூடிய வால்லா' எனறுன.

திருதராஷ்டிரன இவ்விதம சொனனபொழுது, கூததாவான விதுரரும, திருதராஷ்டிரனபுததிரனும பொறுதவனுமான துர்யோ தனனை நோகஙிச சொலலலானார. 'துரயோதன! இபபொழுது என னுடைய இநதவாதததையை அறியகடவாய். ஸௌபதததுவாத தில துவிதனெனறு பெயாகொணட வானரஸரேஷ்டனுவன பெரிய கலமாரியால கேசவரை மூடினன. மாதவரைப பிடிககவிருமபி ஸகல யதகினதகிஞலும பராகிரமததைச செய்தும இவரைப்பிடிப் பதற்குத திறமையுளளவனுகவிலலே. இவரை நீ பலததிஞல பிடிக்க விருமபுகிறாய். பிராகஜ்யோதிஷபுரததை யடைநத சௌரியை நரகா ஸுரன அஸுராகளுடன்கூடிப் பிடிபபதறகு வலலவனுக விலலே. அப்படியிருக்க, நீ அவரை வலிநதுபிடிகக விரும்புகிறாய். அநேகயுகங் களை கொண்டவருஷஙகள ஆயுளையுடையவரான இவா, யுதததகில் நரகாஸுரனைக் கொன்று ஆயிரம கன்னிகைகளைக கொண்டுபோய் விதிப்படி விவாஹம செயதார. நிர்மோசனமெனகிற பட்டணதகில ஆறுயிரம பெரிய அஸுராகள் இவரைப் பாசஙகளால கட்டிப்பிடிபப தறகுச சகதியுளளவாகளாகவிலலே. அவரை நீ பலாத்காரமாகப் பிடிகக விருமபுகிறாய். அபபொழுது, பாலயதகில், குழநதையா யிருநத இவா பூதனையைக கொன்றார. பரதஸரேஷ்ட! பசுக்க ளுகாகக் கோவாததனபாவதமானது இவரால குடையாகப் பிடிக்கப் பட்டது. மிகக பலசாலியான அரிஷ்டனும தேனுகனும் சாணூரனும் அஸவராஜனும கமஸனும, தூனபதததைச செயதமையால் கொலலப் பட்டாகள. பலசாலிகளான ஜராஸநதனும் வக்தரனும் சிசுபாலனும் பாணனும யுதததகில கொலலப்பட்டாகள். மறறப் பகைஅரசா களும கொலலபபட்டாகள். அளவறற பராகிரமத்தையுடைய

E நிரு

இவராலே அரசனான வருணனும அகனியும ஜயிக்கப்பட்டார்கள். பாரி ஜாததைக கவரும பொழுது இந்திரனே நேரில் வெல்லப்பட்டான. யுகமுடிவில் ஏகார்ணவததில தூங்கும பொழுது, மதுவும கைடப னும கொல்லப்பட்டாாகள். அப்படியே, வேறு ஜன்மாவையடைநது [1] ஹயக்கிரீவனைக கொன்றார். இவா செயகிறவா: செய்பபபடுகிறவரல லா. ஆண்மையிலும காரணமாயுளளவா. இநதச சௌரியானவா எதை எதை விரும்புவாரோ அதை அதை முயறசியிலலாமலே செயவாா கோரமான பராககிரமததையுடையவரும் நழுவாதவரும கோபத தையடைநத ஸாப்பம்போலிருபபவரும தேஜஸுகளுக்கு இருபபிட மும நிநதிககப்படாதவருமான இநதக கோவிநதரை நீ அறியவில்லை மகாபாகுவும வருததமின்றிக காரியததைச செயபவருமான இவரை எதிர்தது, நெருபபையடைநத விட்டிறபூசசிபோல, மநதிரிகளுடன் மிஞசாமறபோய்விடுவாய்' எனறார.

நூற்றுமுப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸபையோநக்கு விஶ்வநபங்கர்ட்டியதும், அவர் அருளால் திருதராஷ்டிரன் கண்களைப் பெற்று அவரைப்பார்த்ததும், மற்றவர் களைப்பார்க்க அவன் விரும்பாமையால் கண்கள் திரும்ப மறைநததும், கிருஷ்ணன் விஶவநபத்தை மறைத் துப் பழையநபம் அடைந்து குந்தியின் அரண்மனைக்குச் சென்றதும்.)

வீரததன்மையுடையவரும பகைவா கூடடததைக கொல்லு கிறவருமான கேசவர், விதுரர் இவ்விதம் சொலலியதைககேடடு, திருதராஷ்டிர புத்திரனான துாயோதனனை நோக்கி, 'துாயோதன! மிக்க கெடடபுததியுடையவனே! நீ மோகததினாலே நானொரு வன் என்று எனனை அவமதிதது, பிடிப்பதறகு விரும்புகிறாய. இஙகேயே எலலாப பாணடவாகளும இருககினறார்கள். அப படியே, அநதகர்களும் விருஷ்ணிகளும இருககினறாகள. இங்கே ஆதிதயாகளும ருததிராகளும் வஸுக்களும் மகரிஷிகளும இருக கினறாகள' என்று சொனனார். பகைவீராகளைக கொலலுகின

---

[1] இவன் வேததததைத திருடிக்கொணடு போனமையால, பகவானால கொலலபபட்டானெனறு தெரிகிறது.

ஹவான கேசவர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, கம்பீரமாகச் சிரித்தார். அவர் சிரிக்கும்பொழுது, மஹாதமாவான அவரிடமிருந்து எல்லாத் தேவாகளும் மின்னலேபோன்ற ரூபமுடையவர்களாக ஒரேகாலத்தில் பிரதிபக்ஷமாக வெளிவந்தார்கள். கடைவிரல் அளவுள்ளவர்களும் அக்னிக்குஞ்சுகளான தேஜஸ்ஸுடையவர்களுமான தேவர்கள் உண்டானார்கள். பிரம்மாவானவர் அவருடைய ஹ்ருதயத்திலிருந்தார். ருத்ரர்கள் மார்பிலிருந்தார். லோகபாலர்கள் புஜங்களிலிருந்தார்கள். அக்னி முகத்திலிருந்தும் உண்டானான். ஆதித்யர்களும் ஸாத்யர்களும் வஸுக்களும் அச்வினீதேவர்களும் மருத்துக்களும் இந்த்ரனும் விச்வேதேவர்களும் யக்ஷர்களும் கந்தர்வர்களும் உரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் உண்டானார்கள் அப்படியே, இரண்டுகைகளிலிருந்தும் பலராமரும் ஜனார்தனரும் உண்டானார்கள். வலப்பக்கத்தில் விலக்ஷணமுடையவரான அர்ஜுனரும் இடப்பக்கத்தில் கபடமில்லாதவரான பலராமரும் உண்டானார்கள். பீமரும் யுதிஷ்டிரரும் மாத்ரியின் புத்ரர்களும் பின்பக்கத்திலிருந்தும் உண்டானார்கள். பிறகு, அந்தகர்களும் விருஷ்ணிகளும் பிரத்யும்னன் முதலானவர்களும் பெரிய ஆயுதங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு கிருஷ்ணனுடைய முன்பக்கத்திலுண்டானார்கள். சங்கம் சக்ரம், கதை, சக்தி, சார்ங்கமென்கிற வில், கலப்பை, நந்தகமென்கிற கத்தி என்பவைகளான எல்லா ஆயுதங்களும் அவருடைய அநேக கைகளில் தூக்கப்பட்டவையாகவே எந்தும ஜ்வலித்துக்கொண்டு காணப்பட்டன. கண்களிலிருந்தும் மூக்குக்களிலிருந்தும் செவிகளிலிருந்தும் எங்கும் பெரிய பதார்த்தையுண்டுபண்ணுகின்றவர்களும் புகைகளுடன்கூடியவர்களுமான அக்னிஜ்வாலைகளுண்டாயின. அப்படியே, அவை மயிர்க்காலகளிலிருந்து ஸூர்யனுடைய கிரணங்களைப்போல்உண்டாயின. [ஸ்ரீமான அவர் ஆயிரம் கால்களும் ஆயிரம் கைகளும் ஆயிரம் கண்களுமுடையவரானார். அப்பொழுது, நாகலோகமானது அவருடைய கணைக்காலுக்குக் கீழ்க் காணப்பட்டது. சந்த்ரசூர்யர்கள் நக்ஷத்ரங்களும் கிரகங்கள் எங்கும்நிறைந்திருப்பவர்களும் மேலேயுள்ள எல்லா உலகங்களும் அவருடைய குக்ஷியிலும் இருந்தன. நதிகளும் சமுத்ரங்களும் அந்தமகாத்மாவினுடைய வேர்வையாயிருந்தன. எல்லாப்பாவத்துக்களும் அவருடைய எலும்புகளாயின. விருக்ஷங்கள் அவருடைய ரோமங்களாயின. இரவுப்பகல்கள் இமைகொட்டுக்களாயின. ஸரஸ்வதியானவள் நாவில் இருந்தாள்.]

மகாத்மாவான கேசவருடைய கோரமான அந்தரூபத்தைப் பார்த்து, துரோணரையும் பீஷ்மரையும் மகாபுத்திமானான விதுரரையும் ஸஞ்சயனையும் திருதராஷ்டிரனையும் தவத்தையே தனமாகக்கொண்ட ரிஷிகளையும் தவிர, மற்றமனனவாகள மனம்கடுங்கிக் கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். பகவானான அந்த ஜனார்த்தனரானவர் அவர்களுக்குத் திவ்ய நேத்திரத்தையளித்தார். அந்தப பகவான் திருதராஷ்டிரனுக்குத் திருஷ்டியையும் நேத்திரத்தையும் அளித்தார். அமபிகையின புத்திரனான திருதராஷ்டிரன் சிறந்ததான அந்தரூபத்தைப் பார்த்தான. பிறகு, "தேவாகளும் கந்தருவர்களும் கின்னரர்களும் மஹோரகர்களும் மஹாபாகியவான்களான மூனிவர்களும் லோகபாலர்களும பகவானைத் தலையால வணங்கி அஞ்சலியுடன் நினறுகொண்டு துதித்தார்கள்: 'ஓ! பிரபுவே! கோபத்தை அடக்கும; அடக்கும். உமமால் காண்பிக்கப்பட்டதும உமமிடமிருபபதுமான உமது ரூபத்தை, தேவகணங்களோடுகூடின பூமியிலுள்ள இந்தஸகலஜனங்களும் நாசத்தையடையுமுன, அடக்கிகொள்ளும. ஸ்ருஷ்டிப்பவரும நீர்; அழிப்பவரும நீர; நீரே காக்கிறீர. சராசரமான இந்த எல்லா ஜகத்தும உமமால் வியாபிகப்பட்டிருகிறது. ஓ! தோளவலி அமைந்தவரே! அரசர்கள் எவ்வளவு உளளவர்கள? என்ன வீரமுள்ளவர்கள்? என்ன பராகிரமமுள்ளவாகள? அவாகளினிமித்தமே திவ்யமான ரூபத்தைக்காண்பிதீர' என்றார்கள. இவ்விதமான வாத்தைகளை அப்பொழுது விபுவானபகவானைகுறித்தத்த தேவர்களுடனே கூடி முனிவாகள சொன்னார்கள. ஸபையினிடத்தில, மாதவருடைய அந்தப் பெரிய ஆச்சரிய ரூபத்தைப் பார்த்துத் தேவதுந்துபிகள முழங்கின. பூமாரி பொழிந்தது.

அப்பொழுது, திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! புண்டரீகாக்ஷரே! யாதவர்களில சிறந்தவரே! நீரே எல்லா உலகத்திறகும ஹிதமாயுள்ளவர. ஆகையால, எனக்கு அருள்செய்யவேணடும். ஓ! பகவானே! மறுபடியும், எனனுடைய நேத்திரஙகள் மறைந்துபோகப் பிராத்திக்கிறேன. உம்மைப்பாத்தேனே இபபொழுது மற்ற வரைப பார்ககவிரும்பவில்லை' எனறான. அபபொழுது தோள் வலிமிக்க ஜனார்தனர, திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, 'ஓ! குருநந்தனரே! உமது இரண்டுகண்களும காணப்படாமல் போகும்' எனறார். ஓ! மஹாராஜரே! அவ்விடத்தில் திருதராஷ்டிரனும் விஸ்வரூபத

தைப்பார்க்கும் விருப்பததால் ஆச்சரியமாக வாஸுதேவரிடமிருந்தும கண்களையடைந்தான. திருதராஷ்டிரன் கண்களை அடைந்து உட்காந்திருக்குமபொழுது, அரசாக்ள ஆசரிய முறறவாகளாகி, ரிஷிகளுடன மதுஸூதனரைத துதிதனர். பூமிமுழுமையும் சலிதது. கடலும கலஙகிறறு. ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! அரசாகள மிகக ஆசசரியததை அடைந்தாகள்.

பிறகு, பகைவரைத்தணடிப்பவரும புருஷஸ்ரேஷ்டருமான அந்தவாஸுதேவர் தமதுசரீரமாயிருக்கிற தெய்வதத்னமையுள்ளதும ஆசசரியமானதும விசிதரமும மிக்கபெருகக்தையுடையதுமான (தோற்றததை) உபஸமஹாரம்செயதார். பிறகு, அவர், ஸாதய கியையும விதுரரையும கையிறபிடி ததுகொணடு, அந்தமுனிவாகளால அனுமதிகொடுக்கப்பட்டவராகி வெளிபபுறபபட்டார். பிறகு, நாரதாமுதலான அந்தமுனிவாகள் மறைந்து சென்றாகள. நடந்தான அந்தககோலாகலத்தில, அது ஆசசரியமாயிருந்தது. அவர் புறப்படடதைபபாரதது கௌரவாகள மறற அரசர்களோடு, தேவாகள இந்திரனுக்குப பினதொடாந்ததுபோல, புருஷஸ்ரேஷ்டரான அவரைப பினதொடாந்தாகள. அளவறற ரூபதையுடையவரான சௌரியானவா அந்த எல்லா அரசாகளின கூட்டதையும பாராதவராகப புகையுடனகூடிய அக்கினிபோல அங்கிருந்தும வெளியே நடந்தார். பிறகு, சுததமானதும பெரிதும மணிகள கட்டப்பட்டதும பொனனுபாணங்களால விசிதரமானதும லகுவானதும மேகமபோலச சபதிக்கின்றதும சுததமான புலிதோலால் மறைகப்பட்டதும நலல உபகரணங்களோடுகூடியதும சைபயம் ஸுகரீவமென்கிற குதிரைகள பூடடப்பட்டதுமான தேருடன் தாருகன எதிரில் காணப்பட்டான். அப்படியே, மஹாரதனும விருஷ்ணிகளில ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட வீரனும ஹ்ருதிகபுதரனுமான கிருதவாமாவும தேரிலேறிகொண்டு காணபபட்டான.

பகைவரைஎ தணடிப்பவரும தேரிலேறிகொணடு புறப்படடவருமான கிருஷ்ணரைநோக்கி மறுபடியும், திருதராஷ்டிர மஹாராஜன், 'ஓ! பகைவர்களை வாடசெய்பவரே! ஜனார்த்தனரே! நீர பாரதகிருக்கையில, புதிதிரர்விஷயததில் எனக்குள்ள பலம முழுமையும உமக்குப பிரதயக்ஷம. உமககு ஒன்றும மறைவானதில்லை. ஓ! கேசவரே! நான் கௌரவர்களுடைய சமாதானததைவிரும்பி முயலும்போது எனக்குண்டான இந்த அவஸ்தையை அறிந்தபடியால்,

நீர் என்னிடம அதிக ஸந்தேகத்தைக கொள்ளலாகாது. ஓ! கேசவரே! பாண்டவாகளைககுறிதது எனககுக் கெட்ட அபிபபிராயமானது இலலை. துாயோதனனுககு நான சொன்ன நனமையானவார்த்தையை அறியவேசெய்கிறீர. ஓ! மாதவரே! நான் எலலாபபிரயததனத தாலும ஸமாதானததில முயனறதை எல்லாககௌரவர்களும் உலகிலுள்ள அரசாகளுமே அறிவாரகள' எனறு சொனனான.

பிறகு, நீண்டகைகளுளள ஜனாததனா, திருதராஷ்டிரனையும் துரோணரையும பிதாமஹரானபீஷ்மரையும விதுரரையும பாஹலிகனையும கிருபரையுமநோககி, 'கௌரவாகளுடையசபையில இப்பொழுது நடநததானது உஙகளுககுப பிரதயக்ஷம. மநதனான துாயோதனன இபபொழுது நறபழககமிலலாதவனபோலக் கோபததால கிளம்பினதும பிரததியக்ஷம. திருதராஷ்டிரராஜா தமமைச சாமர்ததியமில்லாதவராகச சொலலுகிறார. உஙகளெலலாரிடததிலும கேடடுககொளகிறேன. யுதிஷ்டரரிடம செலலுகிறேன' எனறார். ஓ! புருஷஸரேஷ்டரே! சொல்லிககொண்டு புறப்பட்டவரும தேரிலிருப்பவருமான அவரை, பெரியவிறபிடித்து மிககவீராகளான பரதஸரேஷ்டர்களும பீஷ்மா, துரோணா, கிருபா, விதுரா, திருதராஷ்டிரன, பாஹலிகன, அஸவததாமா, விகாணன, மகாரதனானயுயுதஸு ஆகிய இவாகளும பினதொடாநதாகள. பிறகு, அநத வாஸுதேவர் கௌரவர்கள பாரததுககொணடிருக்குமபொழுதே, சுததமானதும பெரிதும் மணிகளகட்டபபட்டதுமான தேரிலேறி அததையான குநதியைப் பார்ப்பதறகுச செனறார.

நூற்றுமுப்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன் குந்தியைவணங்கி ஸபையில்நடந்ததைச் சொல்லியதும், அவள் யுதிஷ்டிரருக்குச் செய்திசொல்லி அனுப்பியதும்)

பிறகு, ஸ்ரீவாஸுதேவா அவளுடைய கிரகததிலபுகுநது, பாதஙகளிலவணஙகிக கௌரவாகளுடையசபையில நடநததைச சுருககமாகச சொல்லினா. அவா, 'அவசியம ஏறறுககொள்ளததக்கனவும காரணததுடனகூடினவுமான பலவிதவாரததைகள என்னாலும முனிவர்களாலும் சொல்லப்பட்டன. அநதத்துரியோதனன அவ

ற்றை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இநதக்ஷததிரியஜாதிமுழுதும காலத்தால் பககுவமாகித துாயோதனனுடையவசததை அடைநதிருக்கிறது. க்ஷததிரியஜாதி முழுதும அாஜுனனாகிற அகனியினால் கணப்பொழுதினுள்ளே எரிககபபடபபோகிறது. உனனிடம சொலலிக்கொளளுகிறேன. சீககிரம பாணடவர்களிடம செல்லுவேன. அநதபபாண்டவர்களிடம உனனால சொல்லபபட்டதெனறு நான் எனன சொலலவேணடும ? அதனைசசொலலு. பெரிய அறிவுளளவளே! உனனுடையவாாததையைக கேட்கவிருமபுகிறேன ' என்றாா.

குநதி சொல்லுகிறாள ' கேசவ! தாமாத்மாவான யுதிஷ்டிர ராஜனைநோககிச சொலலக்கடவாய. ' புததிரா! உனககுப் பெரிய தாமமானது குறைநதுபோகிறது. அதனை வீணாகச் செய்யாதே. அரசனே! உன்னுடைய புததியானது அததியயனமசெய்தவனும் அதன பொருளையறியாதவனுமான அவிதவானுடைய வேதாக்ஷரஙகளினஉருவினால நஷ்டமான புததியைபபோலத[1]தாமமொனறையே பார்ககிறது. அபபா ! நீ ப்ரமமாவினால தர்மம எப்படி படைக்கப்பட்டதெனறு நனகுபாா. க்ஷததிரியாகள எநநாளும் பிரஜைகளைப் பரிபாலிப்பதினிமிததம குரூரமான காமததிற்காகக கைவனமையை அடுததுபபிழைப்பவர்களாகக கைகளிலிருநதும படைக்கப்பட்டார்கள். இநதவிஷயததில் எனனால் பெரியோர்களிடமிருந்து கேட்கப்பட்ட ஓாஉதாரணததைக கேள. முன்காலததில் குபேரனானவன முசுகுநதனென்கிற ராஜரிஷிபினிடம பிரீதியையடைநதவனாகி இநதப் பூமியைககொடுததான. 'புஜபலததால சமபாதிககபபட்ட ராஜ்யததை அனுபவிககவிரும்புகிறேன் ' என்றுசொலலி, அவன் அதைப் பெறறுக்கொளளவிலலை. அதனால, குபேரன பிரீதியடைநது ஆசசரியமுறறவனானான். பிறகு, அநதமுசுகுநதராஜன க்ஷததிரியதாமததை நனகு பினபறறிக கைவனமையால ஸமபாதிக்கப்பட்ட பூமியை ஆணடான.

பாரத! பிரஜைகள் அரசனால் நனகு காக்கப்பட்டுச் செய்யுநதர்மத்தில நானகிலொனறை அரசன் அடைவான். அவன் தாமத்தை அனுஷ்டிததால தேவததனமையையே அடைவான். அவன அதர்மததை அனுஷ்டிததால் நரகததிறகே செலலுவான. தண்டநீதியானது, நானகுவாணஙகளையும அதன அதன் தாமத்தால அடககுகிறது; தலை

1 ஒரேதாமததை யெனறும கொளளலாம.

வனுல் நன்கு செலுத்தப்பட்டால் (நான்கு வாணங்களையும்) அதர்மங் களிலிருந்தும விலக்குகிறது. எப்பொழுது அரசன தண்ட நீதியை முழுதும் நனகு செலுத்துகிறானே அபபொழுது கிருதயுகமென்கிற சிறந்த காலமானது நடைபெறுகிறது. காலம அரசனுகுக் காரண மோ அரசன காலத்துகுக காரணமோவெனகிற ஸந்தேகம உனககு வேண்டாம. அரசனே காலத்திறகுக் காரணம. அரசன கிருத யுகத்தையும ரேதாயுகத்தையுட

ண்ணுகிறவனும நானகாவதுயுகத்திற்குகாரணமுமாகிறான. அரசன் கிருதயுகத்தைச செயவதால் ஸ்வாகத்தை முடிவினறி அனுபவிககி றான. திரேதாயுகத்தைச செய்வதால ஸ்வர்கத்தை முடிவுள்ளதாக அனுபவிக்கிறான. துவாபரயுகத்தை நடத்துவதால பாகப்படி அனு பவிககிறான். அரசன் கலியுகத்தை நடத்துவதால மிகுந்த பாவத்தை அடைகிறான, பிறகு, கெடட செய்கையுடையவனுகிப் பலவருஷங் களை நரகத்தில வஸிககிறான. அரசனுடையகுறறத்தால உலகம பற றப்படுகிறது. அரசனும் உலகத்தின குறறத்தால பறறபபடுகி றான. தருமத்தைபாட்டனமார்களுகுரிய உசிதமான ராஜதாமங்க ளைப பார்கககடவாய். நீ இருகக விரும்புகிற இது ராஜரிஷ்டர்க ளுடைய நடையில்லையனறோ? மனத்தளாசசியுறறவனும வதமசெய் யாமலிருப்பதில நிலைபுள்ளவனுமாயிருப்பவன பிரஜைகளைக் காபப தானுண்டான ஒருபயனையும அடைந்தவனுகானனறோ? நீ எந்தப் புத்தியால நடககிறாயோ இதனை முன உனககுப பாண்டவும் நானும பிதாமஹரானபீஷ்மரும ப்ராத்தகிக விலலை. எனனுலே, எநநாளும யாகமும தானமும தவமும சௌசயமும ஸந்தானமும பெருமையும பலமும ஊக்கமும எநநாளும ஸ்வாஹாகாரமும எநநாளும ஸ்வதாகார மும உனனிடம உண்டாகவேணடுமெனறு பிரார்த்திக்கப்படடன. மனிதர்களும தேவர்களும நனகு ஆராதிகபபட்டு ஸந்தோஷத்தை அடைந்தால, நீண்டஆயுளையும தனத்தையும புத்திராகளையும அளிப் பார்கள். தருமத்தாயர்களும தேவாகளும எநநாளும் புத்திராகள விஷயத்தில் பிரார்த்தனையைசசெய்கினறார்கள். தானம அத்தியயனம் யாகம பிரஜைகளின பரிபாலனம் எனபன தர்மமானுலும் அதாம மானுலும, பிறவியிலேயே இவறறுககாக உண்டானவனுயிருககி றாய். குழந்தாய்! விதவானகளும நலலகுலத்தில பிறந்தவாகளுமான அபபடிப்பட்ட நீஙகள விருத்தியிலலாமையால பீடிகபபட்டிருக்கி றீர்கள. எந்த இடத்தில பசியடைந்த உலகத்தோகள தானத

திற்குப்பதியான சூரனையடுதது ஸந்தோஷததையடைந்து நிலைத்திருககினறாகளோ அதைககாட்டிலும அதிகமான தாமம் எது? இவவுலகில ராஜயததையடைநது தர்மவானாயிருபபவன் கொடையினால சிலரையும, வலிமையினால் மற்றும சிலரையும், பிரியமான உணமைமொழியினால வேறுசிலரையுமாக எலலாரையும வசம் செய்யவேண்டும. பிராமமணன பிக்ஷையைமேறகொள்ளவேணடும. க்ஷததிரியன பரிபாலிககவேணடும வைசியன பொருளதேடுதலைச் செயயவேணடும. சூததிரன அவாகளுககுப பணிசெயயவேணடும. உனககுப் பிக்ஷையானது தடுககபபடடிருககிறது, கிருஷியானது சிறிதும ஒவவாது. கெடுதலிலிருநதும காபபவனும கைவனமையால பிழைபபவனுமான க்ஷததிரியனாயிருககிறாய். புஜபலமமைநதவனே! முழுகிபபோனதான பிதாவின்பாகததை, ஸாமததினாலோ பேதததினாலோ தானததினாலோ தணடததினாலோ நீதியினாலோ திருமபத தூக்கிஎடு. மிததிராகளைச சநதோஷிக்கச செயகிறவனே! 'நான உனனைபபெறறு ஏழைகளான பநதுககளை உடையவளாகிப பிறாகொடுககும பிண்டததை எதிாபாாககிறேன' எனபதைககாடடிலும் பெரிதான துககம ஏது? ராஜதர்மததைககொணடு யுததமசெய். பிதாமஹாகளை முழுகச செய்யாதே. நீ புணணியம நசிததவனாகித தமபிகளுடன பாவததாலுண்டான கதியை அடையாதே.

நூற்று முப்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(குந்தி யுதிஷ்டிரரைத் தூண்டுதற்காக விதுலோபாக்யானத்தைக் கிருஷ்ணன்மூலம் தெரிவித்தது.)

பகைவரை எரிப்பவனே! இநதவிஷயததிலும விதுலைககும் அவளுடைய மகனுககும நடநத ஸமவாதரூபமான பழைய இநதச் சரிததிரததைச சொல்லுகினறாகள. அதனைககேட்டபிறகு, மிகச் சிறநததும மிகஅதிகமுமான அதனை நீ உளளபடி சொல்லவேணடும. விதுலையென்பவள், நலலகுலததில பிறநதவளும புகழபெறறவளும 1 கோபததையுடையவளும வககிரமான தனமையுடையவளும க்ஷத்திரிய தாமததில் பறறுளளவளும் அடககமுள்ளவளும மிகக அறி

---

1 'மனயுமதி' எனபதுமூலம; 'தைனயமுறறவள' என்பது பழையஉரை.

வுடையவளும அரசாகளுடைய சபைகளில் பிரஸித்திபெற்றவளும (விசாரிக்கவேண்டிய) வாக்கியங்களை விசாரித்தவளும மிக்க கற்றவளுமாயிருந்தாள. ராஜமஹிஷியான அவள், ஸிந்துதேசத்தரசனால ஜயிக்கப்பட்டவனும் தீனமானமனத்தையுடையவனும படுத்திருப்பவனுமான தன சொந்தப புத்திரனை நிந்தித்தாள.

அவள, 'இழிவான மகனே! எனனிடம் பிறந்தவனே! பகைவருக்கு மகிழ்ச்சியை வளாப்பவனே! நீ எனக்குமஉனது தந்தைக்கும் பிறக்கவில்லை. எங்கிருந்தோ வந்திருக்கிறாய. கோபமில்லாதவனும் எண்ணிக்கையில் சோக்கத்தகாதவனும பலமில்லாத [1] ஸாதனத்தையுடையவனுமான புருஷனாகி ஆயுள் காலமெல்லாம் வெறுப்படைந்தவனாயிருக்கிறாய். க்ஷேமத்தை அடைவதற்காகச சுமையைப பொறுக்கக்கடவாய். உனனை அவமானம செய்துகொள்ளாதே. இந்தச சரீரத்தை அலபத்தனமையால காப்பாற்றாதே. நீ பயப்படாதே. மனத்தை மிக்கதாயமுள்ளதாகச்செய்து பயத்தைத் தள்ளு. எதிர்த்துக் கொல்லு. கெட்டபுருஷனே! எழுந்திரு. ஜயிக்கப்பட்டவனும எல்லாப்பகைவரையும மகிழ்விப்பவனும சுற்றத்தாருக்குத் துயரத்தைக்கொடுக்கிறவனும மானமிழந்தவனுமாகி இவ்விதம் படுத்துக்கொள்ளாதே. எளிதில நிரம்புகின்ற சிறுந்தியும எளிதில நிரம்புகின்ற எலியின சேரங்கையும எளிதில மகிழ்கின்ற அற்பமனிதனும மிகச்சொல்பத்தினாலேயே ஸந்தோஷிக்கின்றனா. பாம்பின பல்லைக்குத்தி வருத்துகிறவனாயாவது சீக்கிரம மரணத்தையடை; அல்லது, உயிரில ஸந்தேகத்தைவைத்துப் பராக்ரமத்தையாவது செய்; அல்லது, நீ ஆகாயத்தில் பயமின்றி மௌனமாய்ப் பகையை எதிர்த்துச்செல்லுகின்ற பருந்துபோல (ஜயத்திற்குரிய உபாயத்தைத்தேடிக்கொண்டு) பகைவனுடைய இடைவெளியைப் பார்க்கக்கடவாய். நீ வஜராயுதத்தால அடிக்கப்பட்டவனபோலவும் பிணம் போலவும ஏன் இப்படி படுத்திருக்கிறாய? கெட்டமனிதனே! எழுந்திரு. பகைவனால வெல்லப்பட்டவனாகித தூங்காதே. நீ ஏழையாய மறைதலையடையாதே. உனசெயலால் புகழை அடையக்கடவாய. நடுத்தரத்திலும பின்தரத்திலும கீழ்த்தரத்திலும் ஏற்படாதே. காஜிக்கிறவனாயிரு. திந்துக்கக்கடையின்கொள்ளிபோல ஒருமுகூர்த்த நேரமாவது ஜவலிக்கக்கடவாய். ஜீவிக்க விருப்பமுள்ளவனாகி உமிக்காந்தல் போல ஜவாலையில்லாமல புகையாதே. ஒரு முகூர்த்த காலமாவது மூண்டெரிவது சிறந்தது. நெடுங்காலம்

---

1 'தோளமுதலியஉறுப்புக்கள்' என்பது பழையவுரை.

புகைவது சிறநததனறு. ஓர் அரசனுடைய மாளிகையிலும் பெண் கழுதைபோல மிருதுவான புததிரன உண்டாகவேண்டாம். பணடிதனானவன் மனிதனுக்குரிய செயலைசசெய்து மேலானயுத்தம வரையிலசெனறு தாமததின்கடனை நிவிாததிசெய்கிறான். தனனை நிநதிததுக்கொளளுகிறதிலலை. பயனை அடைநதாலும அடையாவிட் டாலும சோகததை அடைகிறதிலலை இடைவிடாமல முயலுகிறான. பிராணனைத தனததைபபோல நினைக்கிறதில்லை. வீாயததையாவது மேலாகசசெய், அலலது, நிலையானகதியையாவது அடை புததிர! தாமததை முனனே வைததுக்கொணடு, எதன நிமிததமாக ஜீவிக் கிறாயோ? வீாயமிலலாதவனே! உனனுடைய இஷ்டாபூாததமும ஸகலமான கீாததியும கெட்டுவிட்டன உன்னுடையபோகததிறகு மூலமானது அறுநதுவிடடது எதன் நிமிததமாக ஜீவிககிறாயோ? முழுகுகிறவனோ விழுகிறவனோ பகைவனைக கணைககாலில பிடிகக வேணடும. மூலமறுபடடவனானாலும, ஒருவிதததாலும, வருதத ததை அடையககூடாது. நலலஜாதியான அபவததினசெயகையை நினைததுககொணடு, விலலைஎடுதது இழுககவேணடும. பலததையும மானததையும கைப்பறறககடவாய உனது ஆண்தனமையை அறியக் கடவாய், உன்னிமிததமாக முழுகினகுலததை நீயே மேலேவரசசெய் யககடவாய. மனிதர்கள எவனுடைய நடையைப் பெரிதாகவும் ஆசச ரியமாகவும சொல்லவில்லையோ, அவன கூட்டததைப பெருக்குகிறவ னாகமாததிரம ஆவான. அவன பெணணுமஆகான; ஆணுமாகான. எவனுக்குத தானததிலும தவததிலும சததியததிலும் வித்தையி லும தனலாபததிலும புகழானது கிளமபவிலலையோ, அவன தாயி னுடைய மலமே கலவியினாலோ தவததினாலோ செலவததினாலோ பராக்கிரமததினாலோ தனசெய்கையினால இதரஜனஙகளை ஜயிககிற வனனறோ ஆணபிள்ளையாவான? மூடததன்மையாலுணடானதும குரூரததனமையுளளதும அபகீாததிககுக காரணமும துக்கத்தைக் கொடுபபதும கெட்டமனிதாகளுககுத தக்கதுமான ஓட்டில் இரந் துணணுதற்கு நீ தககவனேஅலலை. இளைததவனும் உலகத்தால் மிக அவமதிககபபட்டவனும மிககஇழிவான வஸிககுமிடஙகளையும ஆடைகளையுமுடையவனும பகைவர்களுடைய மகிழச்சிககுக காரண மானவனும அறபலாபததிலும மிககலாபம கிடைத்துவிட்டதாகப் பெருமிதம் பாராட்டுகிற இழிவானவனும அறபமான பிழைப்பை யுடையவனும அல்பனுமான அபபடிப்பட்ட ஓர் உறவினனை அடைநது அவன் சுற்றத்தான் இனிது செழிக்க மாட்டான. நாம

ராஜயத்தைவிட்டு வெளியாகி எல்லாவிஷயஸுகங்களுமிழந்து இருப்பிடமநழுவித தரித்திராகளாய்ப பிழைபபிலலாமலே ஆபத தையடையபபோகிறோம். [1] ஸஞசய! ஸததுக்களிடததில் கெட்ட காரயததைச செய்வதும், இநதககுலததை நாசமசெய்வதுமான கலிரூபமான உன்னைப புததிரனெனகிறபெயரினால பெறறேன. ஒரு ஸ்திரீயும, பொறாமையிலலாதவனும ஊக்கமிலலாதவனும வீரயமிலலாதவனும பகைவரைமகிழவிபபவனுமான இபபடிப்பட்ட புததிரனைப பெறவேணடாம. புகையாதே, நனகு ஜவலிக்கக கடவாய. பகைவரின் கூடடஙகளை ஆக்ரமிததுக் கொலலு. ஒரு முகூரததமாவது ஒருக்ஷணமாவது, பகைவருடைய தலையில ஜவலிக கக் கடவாய. 'பொறாமையுளளவன, க்ஷமிககாதவன' எனகிற இவ வளவே புருஷன. க்ஷமையுள்ளவனும பொறாமையிலலாதவனு மாயிருபபவன பெணணுமலலன, ஆணுமலலன மகிழசசியும, அபப டியே, தயையும செலவததைக கெடுககினறன. [2] முயறசியிலலாமை பயமிரணடும செலவததைக கெடுககின்றன. [3] ஆசையிலலாதவன பெரியபதவியை அடைகிறதிலலை பகைவராலுணடான அவமான மாகிய இநததோஷஙகளிலிருநதும உனனை நீயே விடுவிததுக கொள். மனததை இருமபாகசசெய்து மறுபடியும செலவததைத தேடு. பிறனெனகிறசததுருவைப பொறுசகாமையால புருஷனெனறு சொலலபபடுகிறான இவவுலகில் பெணபோலப் பிழைபபவனை ஆணபிளளை எனறு வீணானபெயரையுடையவனாகச சொலலுகின றாகள். சூரனும மனவுறுதியுளளவனும சிஙகமபோலப பராககிர மததுடன திரிபவனுமானவன் மரணததையடைநதாலும, அவ னுடைய தேசததிலுளள குடிகள ஸநதோஷிககினறன. எவன் தன னுடைய பிரியததையும ஸுகததையும தளளிவிடடுத தனததைத தேடுகிறானோ அவன அதனால சீககிரம மநதிரிகளுக்கு மகிழசசியை உண்டுபணணுகிறான' எனறாள.

அபபொழுது, புததிரனானவன, (நான யுதததில இறநதுவிட் டால) எனனைபபாராதவளான உனககு எலலாபபூமியினாலும எனன பயன? ஆபரணததாலுணடான பயனெனன? போகஙகளால எனன

---

1 'நனருஜயிபபவன' எனபதுபொருள,

2 'அநுததானம' எனபது மூலம, 'எதிரததுசசெலலாமை' என் பது பழையவுரை.

3 'நிரீஹ.' எனபது மூலம. 'நிச்சேஷட:' எனபது பழையவுரை; முயறசியிலலாதவன' என்பது அதனபொருள.

பயன்? உயிரால்தான என்னபயன்?' என்றான். தாயானவள், 'பகைவரால அடிக்கபபட்டவனுககு உயிராலேயும் என்னபயன? கோபமிலலாதவாகளுடைய உலகஙகளை (=போக்கிய வஸ்துககளை) பகைவாகள் அடைவாாகள. முயறசியை மேற்கொளபவாகளுக்குரிய உலகஙகளை நமமுடைய நணபாகள அடையடடும. வேலைக்காரர்களால் விடபபடடவாகளும பிறருடைய பிணடததையடுததுப பிழைபபவாகளும ஏழைகளும பலமறறவர்களுமாயிருப்பவர்களுடைய பிழைபபைப் பினபறறாதே. அபபா! பிராணிகள மேகததையும தேவாகள் இநதிரனையும அடுததுப்பிழைபபதுபோலப பிராமமணாகளும நணபாகளும உனனையடுதது ஜீவிககடடும. ஸஞஜய! எலலாபபிராணிகளும, பழுததமரததையடைநது பிழைபபதுபோல, எநதமனிதனை அடைநது பிழைககினறனவோ, அவனுடையபிழைபபுபபயனுள்ளது. தேவாகள இநதிரனுடைய பராககிரமஙகளாலே ஸுகமாக வளாவது போல எநதச் சூரனுடைய பராககிரமஙகளாலே உறவினா ஸுகமாகச செழிககினறனரோ அவனுடையபிழைபபு இவவுலகில சிறநதது. எநதமனிதன தனனுடைய தோளவலிமையையடுததுப பிழைககிறானோ அவன இவவுலகில புகழையும பரலோகததில சுபமான கதியையும அடைகிறான.

நூற்றுமுப்பததுநான்காவது அத்யாயம்

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுலோபாக்யானத் தொடர்ச்சி.)

இநதநிலையில, முயறசியை விடவிருமபுகிறாயானால விரைவில மிககஇழிவானவனால அடையபபடட வழியை அடைவாய. எநதக்ஷத திரியன உயிரிலஆசையுளளவனாகிச சகதிககுததககபடி பராககிரமததினால் வலலமையைக காணபிககவிலலையோ, அவனைத திருடனெனறே நினைககினறனா. பொருளுடையவைகளும பொருநதமானவைகளும குணமுளளவைகளுமான வாாததைகள, மரிககப போகிறவனை மருநது அடையாததுபோல, உன்னை அடையவிலலை. உனனைசசோநதவாகள முயறசிசெய்து பலவிடமிருநதும உதவியை விருததிசெயதும உனனிடம ஆண்மையைக்காணாமல முயறசி பயன் இலலாமையால அவாகள பகைவரையே அடுபபாாகள. ஸிநதுராஜனைச சோநத ஜனஙகள அவவித மகிழசசியை அடைநதவாகளாக இலலை.

மூடர்களான அவர்கள் பலமினமையினால் அவனுக்குத் துனபங்களின் தொகுதிகளை எதிர்பார்ததுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடன சோநது ஸமயததில் (பகைவரின) துககததை எதிர்பாககிறவனாகி, மலைகளும காடுகளுமாகிற இருபபிடததில ஸஞசாரம செய. 'உன னுடையபகைவன மூப்புசசாககாடிலலாதவனனறு. நீ ஸஞ்ஜயன் (=நனகு ஜயிபபவன) என்று பெயா கொணடவனாயிருககிறாய. உன னிடததில நான அதனைக காணவிலலை. எனது புததிரனே! பொருளுளள பெயருடையவனாகக கடவாய; வீணான பெயருடைய வனாகக கூடாது நீ சிறுவனாயிருநதபொழுது நலல அறிவுடையவரும மஹாபராஜஞருமான ஒரு பிராமமணா, 'இவன பெரிய ஸஙகடததை அடைநது மறுபடியும செழிபபை அடைவான' எனறு சொனனா. அவருடைய வாாததையை நினைதது உனககு வெறறிபை வேணடு கிறேன. குழநதாய! ஆகையினால, உனககுச சொலலுகிறேன, அடிக கடி சொலலவும செயவேன எவனுககு அாததம நிறைவேறின பொழுது பிறா திருப்திசெயவிககபபட்டவாகளாகினறனரோ, அாத ததை அனுஸரிககினறவனான அவனுககு நீதிகளில [2] அாததத தின ஸிததியானது தவறாது. ஸஞஜய! 'முனனோருககும எனககும செல்வமோ வறுமையோ யுதததினால்தான' எனறு இதனை அறிநத வனாகி யுதததில மனமுடையவனாகக கடவாய யுதததை நிறுததிவிடாதே. எநத நிலைமையில, இனறைககும நாளைப பொழுது விடிநதும (=தினநதோறும) போஜனமானது காணப்படு கிறதிலலையோ, இதைககாடடிலும மிககெடடதான ஒரு நிலைமை யையும சமபரன சொலலவிலலை. இதனை, பதிபினமரணம் புத திரனுடைய மரணஙகளைககாடடிலும பெரிய துககமாகச சொன னான். வறுமையெனறு சொலலபபடுவது மரணததிறகுப பிரதிபா யுளளதனறோ? நான, பெரிய குலததில பிறநது, ஒரு மடுவிலிருந தும மறறொருமடுவை அடைவது போல, (இநதககுலததை) அடைநது தலைவியும் எலலா மஙகளஙகளோடுஙகூடினவளும கண வரால நனகு [illegible]ககபபடடவளுமானவள. முறகாலததில, அன் பாகளுடைய ஸமூகமானது, நான மிககவிலைகொண்ட மாலைகளை யும ஆபரணஙகளையும உடையவளும, மிகவும சுததமான ஆடை யுடுததவளும சுறறஙகளையுடையவளுமாயிருபபதை ஸநதோஷதது டன் பார்ததது. ஸஞஜய! எப்பொழுது எனனையும உன மனைவியையும

1 'அயம' எனபது மூலம, 'இநதசசரீரம' எனறும் கொள்ளலாம.

2 'செலவம் பெருகுதலும அதன பயனும உணடாகும' என்பது.

மிகவும வலிமையறறவாகளாக்ப் பாரப்பாயோ, அப்பொழுது, உனனுடைய உயிரவாழககையால பயனுணடாகாது. பணிவிடை செய்கினற வேலைககாராகளும ஆசாரயாகளும ரிதவிககுககளும புரோஹிதாகளும நாஙகளும, பிழைபபிலலாமையால, உனனை விடடவாகளாயிருப்பதைப்பாரதது நீ ஜீவிததிருபபதில் எனனபயன? நான முனபோல இபபொழுது கொணடாடத தக்கதும புகழைபளிபபதுமான உனனுடைய காரயததைபபாரககவிலலையானால, என மனததிற்கு ஆறுதல ஏது? ஒருபிராமமணனை நோக்கி, 'இலலை' எனறு சொலலுவேனானால், எனனுடைய இருதயம பிளநதுபோம. நானும என்னுடையபாததாவும ஒருபிராமமணனை நோககி 'இலலை' எனறு சொனனதிலலை. நாஙகள அடுக்கததககவாகளாயிருநதோம. பிறருடைய கடடளையைகளை கிறவாகளாயிருககவிலலை. பிறரை அடுததுப பிழைககநோநதால் ான உயிரை விடுவேன். கரைஇலலாத விஷயததில எஙகளுககுக் ரையாககககடவாய் ஓடமிலலாத விஷயததில் ஓடமாகக கடவாய். இடமில்லாத சமயததில இடததை உணடாககு. செததவாகளான எஙகளைப பிழைககசசெய. நீ உயிர பிழைததிருகக விரும்பாமலிருபபாயானால உனக்குப் பகைவரும எலலாம வெலலததககவராவாகள. அலலது, இபபடிபபடட இழிவான பிழைப்பை அடைகிறாயானால், ஒழிவடைநத சிததமுளளவனும ஸஙகறபமிழநதவனுமாவாய. கெட்டதான இந்தப பிழைபபை விடு சூரனானவன் ஒருபகைவனைக கொனறதனாலேயே புகழை அடைகிறான. இநதிரனானவன் விருததிரனைக கொனறதனாலேயே மஹேந்திரனானான். மாஹேநதிரமெனகிற [1] ஸோமக்ரஹததையும் அடைநதான; உலகஙகளுக்குத தலைவனுமானான. எப்பொழுது ஒருவீரனானவன யுததததில தனபெயரைக்கேட்பிதது, கவசம பூணடபகைவாகளை அழைததுச சேனையின முன்னணியையும ஓடசசெயது, சிறநத வீரனையும கொன்று, நலல யுததததினால் பெரியபுகழை அடைகிறானோ அபபொழுதே அவனுடைய பகைவர் துனபததை அடைகினறனா; வணங்கவும செயகினறனா. இழிநதவாகளான ஜனஙகள தமவசமற்று யுததததில தேகத்தைவிடடுத திறமைவாய்நத சூரனை எல்லாககாமஙகளுடைய நிறைவுகளாலும் திருப்தியடையசசெய்கினறனா. திறமைவாய்நதவாகள் எதிர்த்துவநத

1 ஸோமயாகததில, இது ஒருபாதரவிசேஷம. இது இநதிரனுககு உரியது. வருதர வதம் செயததறகாக இது அவனுக்கு அதிகமாகக்கொடுக்கப்பட்டது.

பகைவனுக்கு உக்ரமான நழுவுதலுடைய ராஜயமோ உயிரின்சுநதே கமோ மிசசமவைப்பதிலலை. ஸ்வாககவாயிலுககு நிகராகவோ, அல லது, அமிருததத்திற்கு நிகராகவோ இருக்கிற ராஜயம பகைவரால பிடிககப்பட்டதை நினைதது ஒரே மாாககமாகப பகைவாகளிடததில கொள்ளிபோல விழக்கடவாய். அரசனே! யுததத்தில் பகைவரைக கொலலு. ஸ்வதர்மததைக காப்பாறறு. மிககஎளிமை அடைநதவனும் பகைவாகளுக்குப் பயததைப்போககுபவனும துக்கிககினற நமம வர்களாலும காஜிககினற பகைவாகளாலும் சூழப்பட்டவனுமாக உனனை நான பாாததததிலலை. மேலும், நீ தீனனைககாட்டிலும் தீனன போலிருப்பதை நான பாாக்ககூடாது. ஸௌவீரதேசததுக கனனிகைகளுடன ஸநதோஷிககககடவாய. முன்போலத தனங களாலே புகழபபடுதலை அடைககடவாய. மனததளாசசி யடைந்து ஸிநதுதேசததுக் கனனிகைகளுடைய வசததை அடை யாதே. தருணனும ரூபததையும் விததையையும நல்லகுலத தையுமுடையவனும புகழுடையவனும உலகததில பிரசிததிபபெறற வனுமான உனனைப்போனறவன, தாங்கவேணடிய சமயததில, அடஙகாதகாளை ஓடுவதுபோல, ஓடுவதெனபது மரணமெனறே நினைககிறேன. நீ பகைவனுக்கு இனசொல சொலவதையோ, பின செலவதையோ நான பாாததேனானால என் மனததிறகு ஆறுதல ஏது? அப்பா! மறறொருவனுககுப பின்செலலுகிறவன் ஒருகாலும இநதக்குலததில பிறநததிலலை. பிறருககுப் பினசெல்லுகிறவனான நீ பிழைககததக்கவனிலலை. நானோ எல்லாவிதத்திலும ஒரேவிதமும முன்னோகளாலும முனனோகளுக்கு முனனோர்களாலும [1] பிநதின வாகளாலும [2] பிநதினவாகளுக்குமபிநதினவாகளாலும சொல் லப்பட்டதும சாஸவதமும் அழிவறறதும பரமமானாவில நிரமாணம் செயயப்பட்டதுமான [3] க்ஷததிர ஹ்ருதய (மெனகிறமநதிர) ததை அறிவேன். இநதவம்சததிலபிறநது க்ஷததிரியதாமததை அறிநத க்ஷததிரியனொருவனும பயத்தினாலோ பிழைபபைககருதியோ இவ வுலகில ஒருவனுக்கும வணஙகான. (ஆகையால, நீ) முயலவேண்டும.

---

1 'பெரெஃ' என்பதுமூலம, 'வேறுகுலததிலபிறநதவாகள்' என்பது பழையவுரை.

2 'பரதரை.' எனபதுமூலம். 'முதியோாகள' எனபது பழையவுரை.

3 'க்ஷதரஹ்ருதயம்' எனபதுமூலம், 'க்ஷததிரியாகளுககுரிய தாமம்; அல்லது, கடமை' என்பது இங்கிலிஷமொழிபெயர்ப்பு.

வணஙகக்கூடாது. முயறசியேயன்றோ ஆணமை ? [1] கணுவிடததில முறிபடடாலும படலாம. இவவுலகில ஒருவனையும வணங்கககூடாது. பெரிய மனததையுடையவனாகி மதஙகொணட யானைபோல ஸஞசரிககவேண்டும ஸஞசய! தாமததிறகாகவே எநநாளும பிராமமணாகளை வணஙகவேணடும. ஸஹாயமுடையவனாயினும ஸஹாயமில்லாதவனாயினும, மற்றவர்ணஙகளைச சிக்ஷிபபவனும தீயசெயலைச செயபவாகளெல்லாரையும கொலலுகிறவனுமாக உயிருளளவரையில் அப்படியே இருககவேணடும' எனறாள.

நூறறு முபபததைநதாவது அதயாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுலோபாக்யானத் தொடர்ச்சி)

மகனசொலலுகிறான. 'ஓ! எனது மாதாவே! கருணையில்லாதவளே! வீரனைககுறிதது நனகு தெரிநதுகொண்டவளே! பொறாதவளே! உனனுடைய மனமானது உருககைஉருட்டிச செயயபபடடதுபோல இருககிறது. அநதோ! க்ஷததிரியஜாதியின்நடையானது எவவிதம இருககிறது! நீ எனனைப் பிறனைப்போல யுததததிறகுஏவுகிறதனாலும ஒருவனாகபபிறநத என்னைநோக்கிப் பிறனுடைய மாதாவைப்போல இப்படிப்படடவார்ததையைச சொல்லுகிறபடியாலும். எனனைப் பாராதவளானஉனக்கு எல்லாப்பூமியினாலும் எனன பயன? அதிகபபிரியமுள்ள புததிரனான நான் யுததததில கொலலப்படடபோது, ஆபரணமணிவதாலும போகஙகளாலும் உயிரினாலுமே எனனபயன் ?' எனறான

தாய் சொலலுகிறாள். 'குழநதாய்! ஸஞசய! வித்வான்களுககு எலலாநிலைமைகளும தாமார்ததங்களினிமிததமனறோ? நான் அவைகளையே கருதி உனனை ஏவினேன. இதோ பராக்கிரமததைக காணபிக்கததகக ஸமயம வநதிருககிறது. இவ்விதஸமயம வநதிருககையில, நீ காரியததைசசெய்யாமல, கருணையை அடைவாயானால மிகக அவமதிப்பை அடைவாய் ஸஞசய! அபகீரததியால பறறபபடடவனான அபபடிப்படட உனனை நோக்கி, நான அன்பினால சொலலாமலிருநதேனேயானால, அதைக கழுதையினுடைய அனபாகசசொலலுகினறனா ஆகையால, ஸாமாததியமிலலாததும கார

---

[1] அகாலததிலெனறு அாததம.

ணமற்றதும ஸாதுக்களால் நிந்திக்கப்பட்டதும, மூடர்களால்அடை யப்பட்டதுமான நெறியை விடடுவிடு. மனிதாகள் பற்றியிருக கினற[1] அவிததையோ பெரிதாயிருககிறது. உனககு நலலநடை ஏற்படுமேயானால், தர்மாாததங்களுடைய குணததுடனகூடினதும, தெய்வகாமம அதிதிபூஜைமுதலான மனுஷ்யகர்மஙகளுடனகூடின தும ஸததுககளாலஅனுஷ்டிககபபட்டதுமான அதனால எனக்குப் பிரியனாவாய். மற்றதனால எவவிதமும பிரியனாக மாடடாய். எவன் வணககமிலலாத புததிரபௌததிராகளோடு மகிழ்கிறானோ, எவன் முயறசியிலலாதவனும அடககமிலலாதவனும கெட்ட புததி யுளளவனுமான புததிரனோடு மகிழ்கிறானோ, அவனுககுப புத் திரனாலுண்டான பயனானது வீண. நலவினைகளைச செயயாத வாகளும நிந்திககப்பட்ட வினைகளைச செய்கிறவாகளுமான இழிவான மனிதர்கள இமமையிலும மறுமையிலும ஸுகததை அடையாாகள. ஸஞ்ஜய! இவவுலகில க்ஷததிரியனானவன போருக கும் வெறறிககும எநநாளும குரூரமானசெயலுககும பிரஜைக ளைக் காப்பதறகுமாகப் படைககபபடடான. அவன் ஜயததை அடைநதாலும கொலலப்பட்டாலும இநதிரனுக்கு ஸமமான லோக ததை அடைவான. க்ஷததிரியன பகைவரை வசமசெயது ஸுகமாக வளாசசியடைவதிலுணடான ஸுகமானது ஸ்வாக்கததில பரிசுத தமான இநதிரனுடைய மாளிகையிலுமிலலை. ஸஞ்சய! கோபத தால எரிககப்பட்டவனும மானமுடையவனும பலமுறை அவமதிக் கப்பட்டவனுமான மனிதன் இவவுலகில பகைவரைக்குறிதது'வெலல வேணடும' என்கிற விருபபததினாலே எதிாததுசசெலலவேணடும் சரீரததைவிட்டும பகைவனைககொன்றுமே எநநாளும சாநதியானது[2] அடையப்படுகிறது. இதைததவிர, மறறவிதததால ஸமாதான மானது எப்படி ஏறபடும? இவவுலகில அறிவுளளவனான மனிதன அறபஐஸவர்யததை அநிஷ்டமாக நினைக்கிறான. எவனுக்கு உலகத் தில அற்பமானது பிரியமாயிருககிறதோ அவனுக்கு (அநத) அலபம துன்பததைசசெய்கிறது, நிசசயம. மனிதன விருமபினதை அடை யாவிட்டால், நனமையை அடைவதேயிலலை, நிசசயமாக, ஸமூததி ரததையடைநத கஙகைபோல நாசததையடைகிறான' என்றனள.

மகன, 'தாயே! நீ இவவிதபுத்தியைச சொலலககூடாது. அதி லும், புததிரனிடம (சொலலவேகூடாது). நீ ஜடம்போலவும ஊமை

---

1 'ஆதமாவலலாததை ஆதமாவாக நினைபபது' என்பது பழையவுரை.
2 வேறுபாடம.

போலவுமாகிக கருணையையே பார' என்றான. தாயானவள், 'எந தகுகாரணததால நீ இவவிதம ஆலோசிககிறாயோ அதிலால எனககு அதிகமான செலவததின நிமறவேஉணடாகும. நீ எனனை நோககி இநதககேளவியைக கேட்கிறாய. ஆனாலும, நான உனனை அதிகமாக ஏவுகிறேன. ஸிநதுதேசததாரெலலாரையும கொன்றபிறகே, உன்னை மதிபபேன. உனககு வெறறியானது கஷடப்படடு உணடாகப்போ கிறதெனறே நான நினைககிறேன' எனறான.

மகன், 'போகசமிலலாதவனும ஸஹாயமறறவனுமான எனக குக காய்ஸிததி ஏது? வெறறிஏது?' எனறு இவவிதம எனனிடம இருககிற கடுமையான இநதஅவஸதையை நானுகவே அறிநதது, நீ வினையச செய்தவனுடைய எணணமானது ஸ்வாகசததிலிருநதும திருமபுவதுபோல, எனனுடையஎணணமானது ராஜயததிலிருநதும திருமபிவிட்டது அறிவிறசிறநதவளே! நீ இவவிதமான ஓர உபா யததை ஆலோசிககிறாயானால, அதைக கேடகிறவனன எனககுநன றுகசசொலலு. நீ கடடளையிடடபடி அதை எலலாம செயவேன' எனறான.

தாய், 'புததிரா! முனனுணடான குறைகளாலே தனனை அவ மதிததுககொளளககூடாது. அரததஙகளோ, முனனிலலாமலிருநது உணடாகினறன. 1 சில அரததஙகள உண்டாகியும அழிகினறன. மிக வும சிறுதனமையுள்ளவாகள் குறையைபபொறுதவர்களாகவே அரத தஙகளைதவிதாடஙகாமலிருககினறனர. அபபா! 2எலலாக்காமஙகளும் பயனில் எநநாளும நிலையறறவைகளாயிருக்கினறன. நிலையறறவை யெனறு அறிகின்றவாகள பிரிருதியில பறறுகிறதுமிலலை; பறற வும செய்கினறாகள. ஆனால, எவாகள காமாவைசசெயயவிலலையோ அவர்கள ஒருகாலும (பயனுடையவாகளாக) ஆகிறதேயிலலை. முயறசி யில விருப்பமிலலாமலிருப்பதில் காமாகளினபயனிலலாமறபோவது ஒருகுணமே. முயறசியை விரும்புவதில, 'பயனநேரிடடாலும நேரி டலாம; நேரிடாமலுமபோகலாம' எனறு இரணடுகுணஙகளிருககின றன. ராஜபுதிரனே! எவன எல்லாஅரததஙகளையும நிலைபற்றவை யாக முநதியே அறிநதவனோ, அவன விரோதமான 3 குறைவையும செழிபபையும கருதாமல தளளிவிடுவான. ஐஸ்வரியததிற்குரிய கர்

1 'உணடாகியிருநதவைகளோ நசிகினறன' எனறுமாம.

2 'எலலாக்கருமஙகளின பயனும எநநாளுமநிலைத்ததன்று' எனறுமாம.

3 'தன்னுடையபீடையையும பிறனுடைய ஐஸ்வர்யததையும நாசம செய்வான' எனபது.

மஙகளில் பயனுண்டாகுமெனறே மனததைசசெலுததி எப்பொழு தும் துனபமிலலாமல் மஙகளகாரியஙகளையும பிராமமணர்களையும தேவாகளையுமமுன்னிடடு ஊககததையடையவேண்டும். விழித திருக்கவேணடும. முயற்சி செய்யவுமவேண்டும. புததிர! அறிவிற் சிறநத அரசனுக்கு விரைவில் செழிபபானது உண்டாகினறது. சூரி யன் சுறறிககொண்டு கிழக்குததிககுக்கு வருவதுபோல அவனை நோககி லக்ஷமியானவள சுறறிக்கொணடுவருகிறாள. அநேகம் உதார ணங்களையும உபாயங்களையும வெறறிகளையும உனக்கு நான் நனகு எடுததுக் காட்டினேன. ஆண்மையைசசெலுததது; பார்ப்போம. இவவுலகில விருமபபபடட புருஷாாததததைத தேடவேணடியவ னாகிறாய். கோபததை அடைநதவாகளையும லோபிகளையும் க்ஷீண தசையையடைநதவாகளையும காவததையடைநதவாகளையும் அவ மதிககப்பட்டவாகளையும முரணபடுபவாகளையும் முயற்சியுடன உன்பக்கததில சோததுக்கொள நீ, இநதமுறையினால, மிக்க வேகத்துடன கிளமபின காறறானது மேகங்களைக கலைப்பது போலப் பெரியகூட்டஙகளைக கலைப்பாய. அவாகளுககு முனன தாகக் கொடுபபவனும அவர்களின நனமைகளில் முயனறவனும பிரி யததைச சொல்லுகிறவனுமாகக கடவாய். அவாகள உனனைஅனப னாகச செய்துகொளவாாகள, முனனேயும வைபபார்கள. இது நிசசயம். சததுருவானவன, எபபொழுது விரோதியை உயிரை வெறுத்தவனாக அறிகிறானோ அபபொழுதே வீட்டிலிருககிற ஸாப்பத் தினிடம (நடுஙகுவது) போல இவனிடம நடுஙகுகிறான. இவனைப பராகரமததைச செலுததுகிறவனென்று அறிநது, தனவசமாகச செய்யாமலிருபபானானால இவனைத தூதர்களால ஸமாதானஞ்செய் வான. முடிவாகச சததுருவை வசமசெய்வதாய அது ஏறபடும். ஸமாதானததால நிலையான இருபபை அடைநது செலவசசெழிப்பை உடையனாவான். தனவானையோ மிததிராகள வணஙகுகின்றனா; அடுககவும செயகினறனா. தனமிழநதவனையோ நண்பர்களும உற வினாகளும மிகவும தள்ளிவிடுகிறாகள, அவனை அடுககிறதுமிலலை; அப்படிப்பட்டவனை இகழவும செய்கின்றனா. எவன் பகைவனைத் துணைவனாகசசெய்துகொண்டு அவனிடம் நமபிககையைவைககிறானோ அவன ராஜயததை அடைவானெனபது நினைக்கத்தககதேயில்லை.

நூற்று முப்பத்தாறாவது அதயாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுலோபாக்யானத் தொடர்ச்சி.)

அரசன, ஒருபொழுதும, ஓர ஆபததிலும பயததை அடையக் கூடாது ; அலலது, பயமடைநதவனானாலும, பயமடைநதவனபோல இருககக்கூடாது. பயமடைநத அரசனைப பாரததோ, ராஜயமும் ஸ்சனயமும மநதிரிகளுமாகிய எல்லாருமே பயததை அடைகின்றனர். அவர்கள தனிததனியான எணணஙகளைக கொளளுகிறாகள. சிலர் பகைவரை அடைகினறனர். சிலரோ தம அரசனை விடடுவிடுகிறாகள. முன அவமதிககபபட்ட மறறவாகளோ அடிகக விருமபுகிறாகள். மிககநணபாகளும சகதியிலலாதவாகளுமானவாகள, கனறுகள கடடபபடட பசுககளபோல, இவனைச சுறறியிருககிறாகள ; துககிககிறவனான அரசனை, பதிதாகளானபநதுககளைபபோல, அனுஸரிததுத துககிககினறனர எவாகள, அரசன விசனததை அடைநதபொழுது, ராஜபததை அபிமானிககினறனரோ அவர்கள முனபு பூஜிககபபடடவாகளும நணபாகளுமாகக கருதபபடடனர. ஆகையால, நீ பயததையடையாதே. பயநதவனான உனனை நண்பாகள தளளவேணடாம. நான உன்னுடைய பெருமையையும ஆண்மையையும புததியையும் அறிய விருமபி உனக்குத தேறுதலைசசெயது (உனக்குப) பராகரமம விருததியடைவதின பொருடடுச சொனனேன. ஸஞசய! இதனை, நானும நன்றாகச சொலலுகிறேனானால, நீயும நனகு அறிகிறாயானால, உனனை மனக் கலககமறறவனபோலச செய்துகொணடு, ஜயததினபொருடடுக கிளமபு. நமககுப பெரிதான பொககசததின சமூகமானது இருககிறது அது உனனால அறியப்படவிலலை. அதனை நான அறிவேன, மறறவா அறியார. நான அதனை உனககு விரைவில ஸமபாதிததுக கொடுப்பேன. வீர! ஸஞசய! உனககு இனபதுன்பஙகளைபபொறுப்பவாகளும யுதததிலிருநதும திருமபாதவாகளுமான மிகப்பல நண்பாகள இருககினறனர. பகைவரைவாடடுகிறவனே! அப்படிபபடட துணைவர்களோ, பிழைப்பை விருமபுகிறவனும ஓர இஷடததை ஸமபாதிகக விருமபுகிறவனுமான மனிதனுககு உதவிசெயகினறவாகள்' என்றாள. மிகவும விசிதரமான பொருளுளள சொற்களையும் எழுததுக்களையுமுடைய அவளுடைய இவவாறான வாரததையைக்

கேட்டு, மிகவும் அறபமான ஆறிவுடைப்வனுக இருந்தும, அவ னுடைய மயகமானது விலகிறறு.

மகன சொலலுகின்றான் 'வரபபோகிற ஐஸ்வாயதத்தை தெரிவிகிறவளான நீ என்னை நடதுகிறவளாயிருத்தலால,ஜலதில் முழகிபபோனதுபோனற இநதப்பூமிபை எடுபபேன்; அல்லது, யுத தத்தில உயிரையாவது விடுவேன. நான், மேலமேல உனனுடைய வாதத்தைக கேடக விருபபதால, அடிகடி சிறிது சிறிது தடுத்துசசொலலிகொண்டு, கஷ்டப்பட்டுப பநதுவினிடமிருநதும அடையப்பட்ட அமிதத்திறபோலத திருபதிபடையாதவனுகி, மௌன மாயிருந்தேன. இதோ, பகைவரைசசிகஷிதது வெறறிபெறுவதன பொருட்டுக கிளமபுகிறேன' எனறான். அவன, நலலருதிரைபோல ஏவப்படடு, சொறகளாகிற அமபுகளால குதறபபடடவனுகி, அவறறை யெலலாம கடடளையிட்ட படி செயதான.

ஊகததையளிபபதும பயங்கரமும பலத்தை விருத்திசெய் வதும உதமமுமான இதனை, மநதிரியானவன், பகைவரால பீடிககப் படடவனும மனக்கலக்கம அடைநதவனுமான அரசனுக கேடகச செயய வேண்டும ஜயத்தை விரும்புகிறவன, 'ஜயம' எனகிற இநத இதிஹாஸத்தைக கேடகவேணடும. இதைக கேட்டால், விரைவில் பூமிபை வெல்லுவான; பகைவாகளையும கொலலுவான. இது புண ஸவனமாகவும வீரனைப பிரஸவிகக செய்வதாகவும இருக்கிறது. காப் பிணியானவள இதனை அடிகடி கேடடால வீரனைப பெறுவாளென பது நிசசயம (இதைக கேட்ட) க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயானவள, விதத்தில சூரனும தவத்தில சூரனும தானத்தில சூரனும சிறநததவமுடைய வனும பிரமமசோபையால விளங்குகிறவனும நலலவனெனகிற வாத தைக்கு விஷயமானவனும காந்தியுளளவனும பலத்தையுடையவனும மிகக செலவமுளளவனும மஹாரதனும தையமுளளவனும கொருங்க முடியாதவனும வெலலுபவனும வெலலப்படாதவனும துஷ்டாகளை அடக்குகிறவனும தாமதத்தைச செய்பவாகளைக் காப்பவனும தவறு த பராகரமுடையவனுமான இபபடிபபட்ட வீரனைபபெறுவாள' என்றாள்.

---

1 வேறுபாடம் 2 புத்திரனைப்பெறச செயயும கிரியை.

நூற்று முப்பததேழாவது அதயாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குநதி, கிருஷ்ணனிடம் அாஜுனன் முதலானவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டியவற்றைத் தெரிவித்ததும், கிருஷ்ணன் கர்ணனோடு ரதத்தில் ஏறி அவனோடு வழியில் ரஹஸ்யமாகச் சம்பாஷித்து அவனை அனுப்பிவிட்டுத் தாம் உபப்லாவ்யம் சென்றதும்.)

குநதி, 'கேசவ! அாஜுனனை நோககிச சொலலககடவாய 'நீ பிறநதபொழுது, பிரஸவ அறையில ஆஶாமததிலுளள மாதாகளால் சூழபபடடவளாகி ஸமீபததில உடகாரநதிருநதேன அபபொழுது, ஆகாயததில,'ஓ! குநதி! உனனுடைய இநதப் புததிரன் இநதிரனுககு நிகராவான. இவன யுதததில எதிரததுவநதவாகளான எலலாக கௌரவாகளையுமவெல்லுவான. பீமஸேனனைத துணையாககொணடு பகைவாகளைக கலங்கச செயவான. உனனுடைய இநதப புததிரன பூமியை வெலலுவான. இவனுடையபுகழ ஸ்வாககததைத தொடும. வாஸுதேவரைத துணையாககொணடு போரில கௌரவாகளைக கொனறு நஷ்டமான பிதாவினபாகததை மறுபடியும் அடைவான. ஸ்ரீமானான இவன உடன பிறநதாகளுடனகூடி மூனறு (அஶவ) மேதஙகளை ஸமபாதிப்பான்' எனறு திவ்யரூபமாயும் மனோஹரமாயுமிருககிற வாக்கு உணடாயிற்று' (என்று சொலலு). அசசுத! ஸதயஸநதனும இடககையாலும அமபுகளைத தொடுபபவனுமான அநத் அாஜுனன் பலவானும நெருஙகமுடியாதவனுமாயிருபபதை உளளபடி நீயே அறிகிறாய. வாஷ்ணேய! ஆகாயவாககுச சொலலியது சொலலியபடியே ஆகவேண்டும. வாஷ்ணேய! தாமமானது இருககுமேயானால அப்படியே ஸதயமாக ஆகும. கிருஷ்ணா! நீயும் அவையெலலாவறறையும அபபடியே அடையசசெயவாய. ஆகாயவாககானது சொலலியதைபபறறி நான [1] அஸூயை அடையவிலலை. பெரிதானதாமததிறகு நமஸ்காரம. தாமமானது பிரஜைகளைத தரிககினறது. இதைத தனஞசயனிடம் சொல்லவேணடும. எந நாளும முயறசியுளளவனான வருகோதரனிடததில், 'க்ஷதரிய ஸ்திரீயானவள எதறகாகப் பிளளைகளைப பெறுகிறாளோ, அதற குரியகாலம இதோ வநதுவிடடது. புருஷஶரேஷடாகள, பகை

1 'ஸநதேகிககவிலலை' எனபது கருதது.

யுண்டானால், வருத்தப்படுகிறதிலலையனறோ?' என்று சொல்ல வேணடும. பீமனுடைய கருததும எபபொழுதும உனககுத தெரிநதேயிருககிறது. அவன ஆறுதலை அடையான. விரோதிகளை இளைககச செயகிறவனும மிககதோளவலி அமைநதவனுமான அவன பகைவரை அழிககுமவரையில் ராதரிகளில ஸுகததை அடையவே மாடடான. ஓ! மாதவ! கிருஷ்ண! எலலாததாமஙகளையும விசேஷமாகஅறிநதவளும் மஹாதமாவானபாணடுவினுடைய மருமகளும் சுபமானவளும புகழபெறறவளுமான கிருஷ்ணையினிடததில, 'ஓ! மஹா பாக்யமுடையவளே! நலல குலததிற பிறநதவளே! புகழ் பெற்றவளே! நீ எனனுடைய புதராகள்எலலாரிடததிலும அவரவாகளுக்குத தககபடி இருநதாயெனபது உசிதம்' எனறு சொலலு. க்ஷதரிய தர்மததில பறறுள்ளவாகளான மாதரியின் புததிராகள் இருவாகளிடததிலும, 'உயிரைக்காடடிலும பராகரமததாற் சமபாதிக்கப்படட போகஙகளை விரும்புஙகள. புருஷோததமரே! க்ஷதரியனுககுரிய தாமததால ஜீவிககிற மனிதனுடைய மனததைப பராக்ரமததால தேடபபடட பொருளகளலலவோ மகிழ்விககினறன. எலலாததர்மஙகளையும வளாககினறவாகளான நீஙகள பார்ததிருககும பொழுது, பாஞசாலியை நோககிச சொனன கடுமையான வார்ததைகளை எவன பொறுக்கததக்கவனாவான? எனக்கு, ராஜயததைக கவாநதுககொணடதும சூதாடடததிலதோலவியடைநததும புததிரர்களைக் காடடிறகுத துரததினதும துக்கததை உணடாககவிலலை. 'பெருநதன்மையுடையவளும தருணவயதுளளவளுமான அவள் அபபொழுது ஸபையில் அழுதுகொணடு கடுமையான வார்ததைகளைக் கேடடாள்' எனபதே எனககுப பெரிதான துக்கம. வீடடுககு விலககானவளும சிறநத இடையையுடையவளும எபபொழுதும க்ஷதரிய தர்மததில பறறுள்ளவளும சிறநதவர்களான நாதர்களையுடையவளும பதிவரதையுமான கருஷ்ணையானவள அபபொழுது நாதனை அடையவிலலை' எனறு சொலலவேணடும. ஓ! நீண்டகைகளுளளவனே! விறபிடிததவர்களெல்லாரிலும சிறநதவனும புருஷஶ்ரேஷடனுமான அநத அர்ஜுனனிடத்தில, 'திரௌபதியினுடைய வழியில நட' எனறு சொலலககடவாய். பீமாஜுனாகள, சினமடைநத யமனும் அநதகனுமபோலத தேவாகளையும பரகதியை அடையச செயவார்கள் எனபது உனக்கு நனகு தெரியுமனறோ? அவாகளிடததில, அநதக கிருஷ்ணையானவள ஸபையைஅடைநதாளென்கிற இநத அவமானத்தையும, குருவீராகள் பாாததிருக்கையில், துசசாஸனன

பீமனைநோககிச சொனன கடுமையானவாரததைகளையும் திருமப நினைக்கசசெய. ஓ! ஜனார்ததன! புததிராகளோடும கிருஷ்ணையோடுங் கூடின பாண்டவாகளிடம குசலததை வினவக்கடவாய். அவர்களிடம நான க்ஷேமமாயிருககிறேனெனறு அடிககடி சொல்லு. கெடுதலிலலாத வழியை அடையககடவாய. என புததிரர்களைக் காக்கக்கடவாய' எனறாள.

பிறகு, நீண்ட கைகளையுடையவரும் சிஙகததினுடைய நடை போன்ற விளையாட்டு நடையையுடையவருமான கோவிநதா, அவளை வணஙகி ப்ரதக்ஷிணமும செயதுவிடடு அஙகிருந்து வெளிவந்தார்; பிறகு, பீஷ்மர்முதலான குருஶரேஷ்டாகளை அனுப்பினார்; பிறகு, கர்ணனை ரதததிலேறறிககொண்டு, ஸாதயகியுடன புறப்படடார். அவர் அவவிடமவிடடுச செனறபிறகு, கௌரவாகள சோநது, கேசவரிடததிலுளள பெரிதான ஆசசரியததை ஒருவரோடொருவர் மிக அறபுதமாசப பேசிககொணடாரகள. 'பூமியானது முழுமையும் மிக்க அறியாமையால மிருதயுபாசததினவசததை அடைநதுவிட்டது. துரியோதனனுடைய மூர்க்கததனததினால இநத ராஜயம் இலலையெனறு போய்விடடது' எனறு சொனனாகள.

புருஷோத்தமரானவா, அநத நகரததிலிருநதும வெளிவநது, புறபபடடார். அப்பொழுது, கர்ணனோடு நெடுநேரம ஆலோசனை செய்தார். எல்லா யாதவாகளுககும ஸநதோஷத்தைச செயகிறவரான கண்ணபிரான, கர்ணனை அனுபபிய பிறகு, மிகக வேகத்துடன, சீக்கிரம் குதிரைகளை ஓட்டினார். வேகமுள்ள அநதக் குதிரைகள் தாருகனால நனகு தூண்டபபட்டு ஆகாயததை விழுஙகுவனபோல வாயுவேக மனோவேகமாக நடநதன. அவைகள விரைநது செலலுகின்ற பருநதுகள்போல நீண்ட வழியை விரைவிறகடநது சார்ங்கமென்கிற வில்லைப்பிடித்த கண்ணபிரானைச சுமநதுகொண்டு உயர்வான உபபலாவயநகரததை அடைநதன.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

நூறாறு முப்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபாவம். (தொடர்ச்சி)

(குந்தியினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுப் பீஷ்மத்ரோணர்கள் துரியோதனனைப் பாண்டவர்களுடன் ஸமாதானம் செய்துகொள்ளும்படி வற்புறுத்திச் சொல்லியது).

குந்தியினுடையவார்த்தையைகேட்டு, மஹாரதர்களான பீஷ்மரும் துரோணரும், கடலேயைகடந்த துரியோதனனை நோகிப பின்வரும் வாக்யததைச் சொல்லலானார்கள். 'ஆணமைபிறசிறந்த வனே! கிருஷ்ணருடைய ஸந்நிதியில பயனுள்ளதும மிகவும உகந்தரமும் தாமததைவிடடு விலகாததும மிகசிறந்ததுமாக குந்தியினால சொலலபபட்ட வாததையை நீ கேடடாயா? கௌரவ! குந்தியின புத்திரர்கள் வாஸுதேவருக்குச சமமதமான அதைச செயயப போகிறாகள. அவாகள் ராஜபபினறி ஒருபொழுதும தணிதலே அடையாகள். அப்பொழுது, சபையில, பாரததாகளும திரௌபதியும தர்மமாகிற பாசததால கட்டப்படடு உனனுலே நானபம உண்டுபண்ணப்பட்டாகளலலவா? உனனுடைய அநதகருறமும அவர்களால் பொறுகபபட்டது. அஸதிரஙகளேபபயினறவனை அர்ஜுனனையும நிசசயததைச செய்தவனை பீமஸேனையும காணடீவததையும அம்பறாதூணிகளையும (அழிவறற) ரதததையும வானரக் கொடியையும பலதேதோடும வீர்யததோடுஙகூடிய நகுல ஸஹதேவர்களையும வாஸுதேவரான ஸஹாயததையும அடைநது, யுதிஷ்டிரன பொறுததிருகமாடடான. ஓ! சிறநதகைகளையுடைய வனே! மூன்பு, விராடநகரததில புததிமானை அரஜுனனுலே எலலாரும் யுததத்தில் ஜயிககப்படடோமென்பது உனக்கு தெரிலதெரியும. வானரகொடியையுடைய அவனுலே, யுதததில கோரமான செய்கையுடைய நிவாதகவசர்களெனகிற அஸுராகள [1] பாசுபதாஸ்திரததை எடுதது எரிகபபட்டாகள. கோஷயாததிரையில, கானன்முதலான இவர்களும கவசமும தேருமுடைய நீயும விடுவிகபபடடீரகள. இது போதுமான உதாரணம. பரதஸ்ரேஷ்டனே! பிராதாகளான பாணடவாகளோடு சமாதானததைச செய்துகொ

[1] 'ரௌதரம' எனபது மூலம, 'க்ரூரமான' எனபது இஙகிலிஷமொழிபெயர்ப்பு

ண்டு மிருதயுவின் கோரபபல்லிகிகில் அகபபட்ட இந்தப்பூமிமுழு மைபபும காபபாறறு. யுதிஷ்டிரன் உனக்குத தமையனும் தர்மத தைச சிலமாகக்கொண்டவனும அனபோடுகூடினவனும் இனசொல் லுபுடையவனும விதவானுமாயிருப்பவன. இபபொழுது, கெட்ட எணணததை விடடு, ஆணமைபிற சிறநதவனன அவனை அடையக் கடவாய். நீ விலலை வைதது விடடுப புருவஙகளை நெரிகாதவனுகிப பாணடவனுல் பாகாகபபடுவாயானுல், அது நமது குலததிறகுச் சாநதி செய்பபபடடதாகும பகைவரை அடக்குபவனே! முனபோல மநதிரிகளுடன ராஜபுததிரனும அரசனுமான அவனை அடைநது ஆலிஙகனம செயதுகொண்டு அபிவாதனம செய்பகாகடவாய். பீமனுக குமுன பிறநதவனும குநதியினபுததிரனுமான யுதிஷ்டிரன, நமஸ் காரம செய்கிறவனன உனனை ஸநேகததினுல கைகளால பிடிகாகடடும். சிஙகதத்தினுடைய தோளகளுட கொடைகளுட கைகளும் போனற தோளகளைபும தொடைகளைபும கைகளையுமுடையவனும, உருண்டு ணட பெரிய புஜஙகளையுடையவனும அடிபபவர்களிறசிறநதவனுமான பீமனனவன் உனனை காகளால தழுவிக்கொளளட்டும. பிறகு, சங்குபோனற கழுததையுடையவனும சுருண்டகேசததையுடையவ னும தாமரைமலாகளபோனற கணகளையுடையவனும குந்திபுததிர னும பாததனெனறு பெயாபெறறவனுமான தனஞ்சயன உன்னை வணங்காடடும். அஸவினிதேவாகளுடைய புத்திரர்களும் புருஷ ஸரேஷ்டாகளும ரூபத்தினுல் பூமியில நிகாறறவர்களுமான அநத நகுலஸஹதேவாகளும் குருவைபபோல உன்னை அன்புடன பூஜித்து எதிர்கொளளட்டும. அரசனே! மாதவா முதலான அரசாகள ஆனந தகண்ணீரைசசொரியட்டும. பிராதாகளுடன் சேரு. அகஙகார தததை விடு. அதைவிடடு, நீ பிராதாகளுடன் பூமிமுழுவதையும் ஆளு. அரசர்கள ஸநேதாஷததால ஒருவரையொருவா தழுவிக கொணடு போகடடும. ராஜஸரேஷ்டனே! சணடைவேண்டாம். நண்பர்கள தடுபபதைகேள. யுததததிலேயோ நிசசயமாக க்ஷதரி யர்களுககு அழிவானது காணப்படுகிறது. கிரகஙகள் விபரீதமாயி ருககினறன மிருகஙகளும பக்ஷிகளும குரூரமாயிருக்கின்றன. வீர! க்ஷதரியாகள அழிகின்ற பலவிதஉதபாதஙகள் காணப்படுகின் றன. விசேஷமாக இஙகே நமமுடைய அழிவிலே நிமித்தஙகள் காணப்படுகினறன. எரிகின்ற கொள்ளிகளாலே உனனுடைய சேனை யானது வருத்தபபடுகிறதனறே? அரசனே! குதிரைகள மகிழ்சசி யறறு அழுகின்றவைபோல இருகினறன. கழுகுகள உனனுடைய

சேனைகளைச்சுற்றி வட்டமிடுகின்றன. பட்டணம் முன்போல இல்லை. ராஜமாளிகையும் முன் போல இலலை நரிகளும அமஙகளமாக ஊளை யிடடுக்கொண்டு,[1] மூணடெரிகினற திகைக அடுக்கின்றன. பிதாவும மாதாவும நன்மையை விருபபுகினற நாஙகளும சொன்னதைச செய்யக்கடவாய். ஓ! புஜபலமமைந்தவனே! ஸமாதானமோ சணடையோ உனனுடைய வசமாயிருககினறன. பகைவரைவாடடுகிறவனே! அனபுடையவாகள சொனனதைச செயயாதவிஷயததில பாரதத னுடைய கணைகளால சேனை மிகப் பீடிககபபடுவதைப பாரதது தாபததை அடைவாய். எஙகளுடைய இநத வாரதையானது உனககு விபரீதமாகுமேயானால், பலசாலியும யுததததில காஜிகிற வனுமான பீமனுடைய பெரிதான மூழககததையும காணடீவததினு டைய ஒலியையும கேடடு [2] எஙகளுடைய வார்ததையை நினைபபாய்' னன்றாகள.

நூற்றுமூப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மத்துரோணர்கள், துரியோதனன் தம்வார்த்தையைக்கேளா விடில் அர்ஜுனனேடு யுத்தம்செய்தல் தீமையைத் தரு மென்று துக்கித்ததும், துரோணர் ஸமாதானம் செய்து கொள்ளும்படி துரியோதனனுக்குத் திரும்பவும் சொல்லியதும்.)

இவவிதம சொலலியதைக கேடடுககொண்டே மனமவருநதிக குறுக்குபபார்வையும கவிழ்நதமுகமுமுடையவனுகிய புருவஙகளு டைய மததியைச சேருமபடிசெயது ஒனறும சொலலாமலிருந தான். அவன் மனமவருநதியிருபபதைப பார்ததுவிட்டுப புருஷ ப்ரேஷ்டாகளான பீஷ்மரும துரோணரும ஒருவரை ஒருவர ஸமீபத தில் நன்றுகபபார்ததுககொணடு மறுபடியும மேல் வாரததையைச் சொன்னார்கள்.

பீஷ்மர சொல்லுகிறார: 'பணிவிடை செய்ய விருப்பமுள்ளவ னும் அஸூயையிலலாதவனும பிராமமணர்களுககு ஹிதமானவனும் உண்மையுரைபபவனுமான பார்ததனே எதிரதது யுததம செயகி றோம. இதைககாட்டிலும பெரிய துக்கம எது?' என்று சொன் னார. துரோணா, 'அரசனே! புதகிரனை அஸ்வததாமாவினிடத

---

1 திகதாஹமெனகிற உதபாதம. 2 'மே வர்க்கியம' என்பது மூலம.

திலிருப்பதைக்காட்டிலும் வானரததுவஜனான அர்ஜுனனிடததில எனககு மிக அதிகமான வெகுமானமும (அவனுககு எனனிடததில) வணககமுமிருக்கினறன. க்ஷததிரிய தர்மததைப் பினபறறி, புத திரனைககாட்டிலும அதிகப்ரியனான அநத அாஜுனனை எதிரதது யுத தம் செய்வேனேயானால க்ஷததிரியனபிழபபை நிநதிககவேண்டும. உலகததில எவனுககு ஸமமாக வேறு ஒரு விலலாளியுமிலலையோ அநத அாஜுனன எனனுடைய அருளால மறற விலலாளி களைக் காட்டிலும சிறநதவனானான. நணபர்களை மோசமசெய் கிறவனும கெட்டஎணணமுடையவனும நாஸ்திகனும் அதனால் நோமையிலலாதவனும ரகஸயமாகத துனபததைச செயபவனு மானவன, யாகததில வநத மூடன போல, நலலோாகளிடம நனகு மதிப்பை அடையமாடடான. பாவபுததியுளளவன், பாவஙகளி லிருநதும தடுக்கப்பட்டாலும, பாவததையே விரும்புகிறான. நலல புததியுளளவன, பாவியினால (பாவததில) ஏவபபடடாலும், நனமையைச செயயவே விருமபுகிறான. இவாகள(உனனாலே) கள்ள உபசாரம செய்யபபடடவாகளாயிருநதும் பிரியததிலேயே இருக கிறாகளலலவா? பரதஸரேஷ்டனே! உனனுடைய தோஷஙகள் விரோதததிறகே காரணமாகினறன. கௌரவாகளில முதியவரான பீஷ்மராலும எனனாலும விதுரராலும் வாஸுதேவராலும் சொலலப் படடும நீ நன்மையை நினைககவேயில்லை. 'எனககு வனமையிருக் கிறது' எனறு, மழைக்காலததில சுறுககளும முதலைகளும மகரஙக ளும நிறைநத கஙகையின்வேகததைத தாணடவிருமபுவதுபோல (யுததஸாகரததை) விரைநது தாணடவிருமபுகிறாய பேராசையினால், நீ, எறியபபடட மாலையைபபோல யுதிஷ்டிரருடைய செலவததை ஆடையினால மூடிககொணடவனாக நினைககிறாய. காட்டிலிருநதாலும, திரௌபதியுடன கூடினவனும குநதீபுததிரனும ஆயுதஙகளையுடைய உடனபிறநதாாகளால சூழப்பட்டவனுமான பாணடவனை, ராஜயததி லிருபபவனானாலும, எவன ஜயிககபபோகிறான? எலலா அரசாகளும எவனுடைய வசததில கிஙகராகளாயிருககினறனரோ அநதக குபே ரனையும (யுததததில) எதிர்ததுத தாமராஜன விளஙகினான. பாண்டவர் கள குபேரனுடைய கிரகததை அடைநது அவனிடமிருநது ரததி னஙகளை அடைநது, செழிதததான உனனுடைய ராஜபததை ஆகர மிதது அதனை அடைய விருமபுகிறாகள. (அவாகளால) தானமும ஹோமமும அதயயனமும செய்யப்பட்டன. பிராமமணாகள தனங களாலே திருபதிசெய்யப்பட்டாாகள். எஙகளுககு ஆயுளுமசென்று

விட்டது. எங்களை விருப்பம்நிறைவேறினவர்களாகவும் அறியக் கடவாய. நீயோ பாண்டவாகளுடன போாசெயது ஸுகததையும ராஜயததையும் நண்பாகளையும தனஙகளையும விடடுவிட்டு மிக்கவருத ததை அடையப்போகிறாய ஸததியததையே உரைப்பவளும் தவத தினால் கடுமையான விரததையுடையவளும தேவியுமான திரௌ பதியானவள எநதபபாண்டவனுககு வெறறியை வேணடுகிறாளோ அவனை எப்படி வெலலுவாய? எவனுக்கு ஜனார்ததனா மந்திரியோ எவனுககு எலலா விலலாளிகளிலுமசிறநதவனான தனஞசயன தமபி யோ (அநதப்) பாண்டவனை எபபடி ஜயிக்கபபோகிறாய்? எவனுக குத தையசாலிகளும இநதிரியங்களை ஜயிததவாகளுமான பிராம மணாகள் துணைவாகளோ, உககிரமானதவததையுடையவனும வீரனு மான அநதபபாண்டவனை எப்படி வெலலபபோகிறாய்? நணபாகள துயரககடலில முழுகுமபொழுது அவாகளுககு க்ஷேமததைவிருமபு கிற நணபனால இது செயயவேணடியகாரியமானதால், சொனனதை யே திருமபவும சொலலபபோகிறேன. அநதவீராகளோடு யுததம வேண்டாம நீ குலததினவளாசசியினபொருடடு ஸமாதானததை அடையககடவாய் புததிராகளோடும மநதிரிகளோடும நணபாகளோ டும யமனுடையவீடடை அடையாதே' எனறா'' எனறு சொனனா.

நூற்று நாற்பதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், கர்ணனுக்கு, அவன்குநதியினுடைய புத்திரன்என்பதைத் தெரிவித்து அவனைப் பாண்டவபக்ஷத்தில் சேரச்சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், "ஓ! மிகசசிறநதவரே! பகைவீராகளைககொல்லு கினறவரான மதுஸூதனா ராஜபுததிராகளாலும வேலைககாரர்களா லும சூழப்பட்டுக் காணனைத தேரிலேறறிககொணடு வெளிககிளம பித தோததடடில ராதாபுதரனான அவனைநோககி எனன சொலலி னா? கோவிநதரானவா ஸூதபுததிரனிடததில என்ன ஸமாதான வார்ததைகளைச சொலலினா? காலததிலகிளமபின மேகததினு டைய ஒலிபோன்ற ஒலியையுடைய கிருஷ்ணா, காணனைநோககி நய மாகவோ அல்லது கடுமையாகவோ சொலலிய எலலாவறறையும் எனக்குச சொல்லும'' எனறுகேடடார.

வைசம்பாயனா சொல்லுகிறார் "ஓ! பாரதரே! அறியமுடியாத ஸ்வரூபததையுடைய மதுஸூதனர் நயமானவையும், கடுமையானவையும், பிரியமானவையும், தர்மததுடனகூடினவையும், உண்மையானவையும், ஹிதமானவையும், மனததைககவருகினறவையுமான எநதவாாததைகளைக் கிரமமாக ராதேயனைநோக்கிச சொனனாரோ அவைகளை எனனிடம கேளும்.

வாஸுதேவா, 'ராதேய! வேதஙகளின கரையைஅடைநதவர்களான பிராமமணாகளை நீ உபாஸிததிருககினறாய. நியமததுடன, அஸூயையில்லாமல, உண்மையான அாததததை அவாகளிடம வினவியும இருக்கிறாய். கர்ண! ஸநாதனமான வேதவாதஙகளை நீயே அறிகிறாய். நீ தாமசாஸ்திரஙகளினநுடபங்களில நிசசயமுள்ளவன சாஸ்திரஙகளைஅறிநத ஜனஙகள் கனனிகையினிடம பிறநத [1] காநீனனுககும ஸஹோடனுக்கும், அநதக்கனனிகையை விவாகம்செய்தவனைப் பிதாவாகச சொலலுகிறாகள. காண! நீ, அபபடிப்பட்டவனாயிருககிறாய. அபபடிப்பிறநத நீ சாஸ்திரங்களுடைய நிசசயததினாலே தாமமாகப் பாண்டுவினுடையபுததிரனாகிறாய். வா; அரசனாவாய். ஆணமையிறசிறநதவனே! பாாததாகள உனனுடைய தகப்பனவழியைச் சோநதவாகள. விருஷ்ணிகள உனனுடைய தாயினவழியைச சோநதவாகள. நீ இநத இரணடுபக்ஷஙகளையும அறியககடவாய். ஐயா! இஙகிருநது எனனுடன வநதவனான உனனை யுதிஷ்டிரருககு முநதிக குநதியினிடமபிறநதவனாக இபபொழுது பாண்டவர்கள அறியடடும. பிராதாககளான ஐநது பாணடவாகளும, திரௌபதியின புத்திரர்கள ஐவரும, ஒருவராலும ஜயிககப்படாதவனும ஸுபத்ரையின் புததிரனுமான அபிமனயுவும உன்னுடைய பாதஙகளைப பிடிபபார்கள. பாண்டவாகளினிமிததமாக வநதவர்களான அரசாகளும் ராஜபுதராகளும எலலா அநதகாகளும் விருஷ்ணிகளும உன்னுடைய பாதஙகளைப் பிடிப்பார்கள. ராஜஶரேஷ்டர்களும் ராஜகனனிகைகளும், பொறகுடங்களையும் வெள்ளிக்குடங்களையும மண்குடஙகளையும பசசிலைகளையும எலலா விததுககளையும் எலலாரதனஙகளையும் கொடிகளையும அபிஷேகப்பொருளகளையும கொணடுவரட்டும. அப்படியே, திரௌபதியானவள [2] ஆறாவது

1 ஆதிபாவம 461-ம பககம குறிப்புப்பாாக்க.

2 'பாணடவர்கள் ஐவரிடததிலும ஒவவொருவரிடததில ஒவவொரு காலததிலிருக்கிறாள். காணனிடமும இருநதால அது ஆறாவது காலமாகும' என்பது.

காலத்தில உன்னையும அடையப்போகிறாள. கூர்மையான புததி யுடையவரும பராம்மணோததமருமான தௌம்யா அக்னியில ஹோமம்செய்பட்டும. நானகுவேதங்களையும ஓதினவர்களான பிராமமணாகளும பிராமமணகாமாவில நிலைததவராயிருக்கிற பாண டவர்களுடைய புரோஹிதரும இப்பொழுது உனககு அபிஷேகம செய்யக்கடவா. அப்படியே, புருஷஸரேஷ்டாகளும தமபிமாகளு மான ஐநதுபாண்டவர்களும திரௌபதியின புதராகள்ஐவரும பாஞ சாலர்களும சேதியர்களும் அபிஷேகம செய்துவைககடடும. நானும உன்னைப பூமிககுபபதியான அரசனாக அபிஷேகமசெய்துவைககி றேன். தாமபுததிரரான யுதிஷ்டிரராஜா உனககு இளவரசராக இருக கடடும். தாமபுததியுளளவரும கடுமையான வரததையுடைய வரும் குநதீபுதரருமான யுதிஷ்டிரா வெண்சாமரததை எடுததுக் கொண்டு தேரில உனககுப பினனாலே ஏறட்டும. மிக்கபலசாலியும குநதிபுததிரனுமான பீமஸேனன அபிஷேகமசெய்யபபடடவனான உன்னுடைய தலையில மிககவெணமையான குடையைப்பிடிப்பானாக. அர்ஜுனன நூறுமணிகளுடைய பெரியகோஷததையுடையதும புலித தோலால விரிக்கபபட்டதும வெளளைககுதிரைகள் பூட்டப்பட்டது மான தேரை ஓட்டுவான. அபிமன்யுவும உனககு எநநாளும ஸமீ பததிலிருபபவனாவான. நகுலனும ஸஹதேவனும திரௌபதியின் புததிரர்கள்ஐவரும் பாஞசாலர்களும் மகாரதனான சிகண்டியும உனக்குப் பினவருவார்கள. அரசனே! நானும உனககுபபின வருவேன. எல்லா அநதகர்களும விருஷ்ணிகளும தாசாரஹா -களும தசார்ணதேசததவாகளும உனககுப் பரிவாரஙகளாவார். ஓ! நீண்டகைகளையுடையவனே! தமபிமார்களான பாண்டவர்களுடன் பலவிதமான ஜபங்கள் ஹோமஙகள தனிததனியான மஙகளங்கள் இவைகளுடனகூடி ராஜயததை அனுபவிககக்கடவாய். திராவிடர் களும் குநதளாகளும ஆநதிராகளும தாலசராகளும சூசுபர்களும வேணுபர்களும உனககு முன்செலலுகிறவாகளாகககடவா. ஸூதர் களும மாகதாகளும உன்னைப பலவிதமான துதிகளாலே துதிககக் கடவர். பாண்டவாகள வஸுஷேணனான உனக்கு வெற்றியைக கோ ஷிககக் கடவா. குநதிபுததிரனே! அப்படிப்பட்ட நீ நக்ஷததிரங்க ளாலே சநதிரன் சூழப்பட்டதுபோலப பாணடவாகளால் சூழப்பட்டு ராஜயததை ஆளக்கடவாய் குநதியையும சநதோஷிக்கச செயயக் கடவாய். உனனுடைய நணபாகள் மகிழக்கடவா. அப்படியே பகைவர் வருத்தத்தைஅடையககடவா. உனக்கு இபபொழுது

பிராதாககளான பாண்டவர்களுடன நல்ல ஸகோதரத்தன்மையும ஏற்பட்டடும' எனறா.

நூற்று நாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணன் பாண்டவபக்ஷத்தில் தான் சேருவதிலுள்ள இடையூறு
களை விவரமாகக் கிருஷ்ணரிடம் சொல்லி, தான்
குந்தியின்பிள்ளை என்கிற ரஹஸ்யத்தை
வெளியிடாமலிருக்கும்படி அவ
ரைக் கேட்டுக்கொண்டது)

கர்ணன சொல்லுகிறான: 'ஓ! கேசவரே! வார்ஷ்ணேயரே! எனக்கு நணபராயிருப்பதினாலும ஸ்நேகததினாலும ஸகாவாயிருப்பதினாலும் நனமையைவிருமபுவதினாலும [1]சொனனீர; ஸநதேகமிலலை. ஓ! கிருஷ்ணரே! நீர நினைபபதுபோல எலலாவறறையுமே அறிகிறேன். தர்மசாஸ்திரங்களின நிசசயததினால தர்மமாகப் பாண்டுவின புததிரனே ஆகிறேன். ஓ! ஜனார்ததனரே! கன்னிகையான வள ஸூர்யனிடமிருநதும எனனைக கர்ப்பததில் தரிததாள். அவள், பிறநதவனான எனனை, ஸூரியனுடைய சொலலாலேயே விட்டுவிட்டாள். ஓ! கோவிநதரே! அவ்விதம்பிறநத நான் தாமததினாலே பாண்டுவுககுப புததிரனாகிறேன. குநதியினாலேயோ, நான் க்ஷேமம் உண்டாகாதபடி விடடுவிடபபட்டேன அதிரதனெனகிற ஸூதனே என்னைப பாாததவுடன வீட்டுககுக கொணடுபோனான. ஓ! மதுஸூதனரே! அனபினால் எனனை ராதையிடததிலேயும கொடுததான். உடனே, ராதைககும எனனிடததிலுள்ள அன்பினாலே பால பெருகிறறு. ஓ! மாதவரே! அவள் எனனுடைய மூததிரததையும் மலததையும எடுததாள். தாமததை அறிநதவனும் எப்பொழுதும் தர்மசாஸ்திரஙகளைக் கேடபதில பறறுளளவனுமான என்னைப் போன்றவன எப்படி அவளுடைய [2]பிண்டததை விலக்குவதைச் செயயலாம்? அப்படியே, அதிரதனெனகிற ஸூதனும என்னைப் புததிரனாக நினைக்கிறான. நானும அவனை அனபினால் எப்பொழுதும தநதையாக நினைக்கிறேன். ஓ! மாதவரே! ஜனாததனரே!

---

1 'ஆதத' எனபது வேறுபாடம.

2 'அவளுககுப் பிண்டதானம் செயயாமலிருக்கலாம' என்பது

அவனோ எனக்குப் புததிரனிடமுண்டான பிரியததினாலே சாஸ்திரத்தில்கண்ட விதிப்படி ஜாதகாமம் முதலியவறறைச செய்வித தான். வேதியர்களை ககொணடு வஸுஷேணனெனகிற பெயரையும இடுவிததான். அவனுடைய சமபநதததினாலே, எனக்கு யௌவனம வநதபொழுது, மனைவிகளும விவாஹம செய்யபபடடார்கள. ஓ! ஜனார்ததனரே! அவாகளிடம எனக்குப் புததிரர்களும பௌததிரா களுமுண்டானாகள. ஓ! கிருஷ்ணரே! அநத மஙகையரிடமிருநது என மனமானது நீங்காது. ஓ! கோவிநதரே! பூமி முழுமைக்குமாகவோ பொற்குவியல்களுக்காகவோ ஸநதோஷததினாலோ பயததினாலோ அதை வீணாகச செய்வதறகு மனம செலலவிலலை. ஓ! கிருஷணரே! துர்யோதனனை அடுததுத திருதராஷ்டிரருடைய அரணமனையில நான் பதினமூனறு வருஷங்கள சிறிதும் தடையிலலாமல ராஜயததை அனுபவிததேன. நான ஸூதாகளோடு பல யாகங்களைச செய்தேன. எனனாலே குலதர்மஙகளும விவாகங்களும ஸூதாகளோடு செய்யப்படடன ஓ! கிருஷ்ணரே! துாயோதனன எனனை அடுதது ஆயுதஙகளில முபறசியையும பாணடவர்களுடன கலநததையும் செய்தான. ஓ! அசசுதரே! ஆகையால, யுதததில் இரணடு தேராளிகள ஒருவரையொருவா எதிாககினற தவைரதமெனனும் போரில எனனை அாஜுனனுக்கு முககியமான பகையாகி எதிாததுச செலலவேண்டியவனாக வரிததான. ஓ! ஜனாததனரே! வதத்திற்குப் பயந்தோ பநதததிறகுப் பயந்தோ அலலது லோபததினாலோ, புததிமானான துாயோதனனுக்குக கபடமாக நடபபதற்கு எனக்கு மனம எழவிலலை. ஓ! ஹ்ருஷீகேசரே! இபபொழுது நான அர்ஜுனனுக்கு எதிாததேராளியாகச செலலாமலிருபபேனானால் நானும அாஜுனனுமாகிய எஙகள் இருவருக்கும் அபகீாததியே ஏறபடும. ஓ! மதுஸூதனரே! நீர் நனமையினபொருட்டே சொல்லுகிறீர்; ஸந்தேகமிலலை. பாண்டவாகளும உமககு வசமாயிருததலால எல்லாவறறையும செய்வார்கள்; ஸநதேகமிலலை. ஓ! மதுஸூதனரே! இநத விஷயததில் ஆலோசனையை மறைவாக வைததுக் கொளளக்கடவீர். ஓ! யாதவநநதனரே! இவையெலலாவறறையுமே நன்மையாக நினைக்கிறேன். தாமபுததியுளளவனும இநதிரியஙகளை அடககினவனும அரசனுமான அநத யுதிஷ்டிரன் எனனைக் குநதியினுடைய முதலிலுணடான புததிரனாக அறிவானானால ராஜயததை ஏறறுககொள்ளமாட்டான். ஓ! மதுஸூதனரே! பகைவரை அடககுபவரே! நான் பெரிதும செழிததததுமான அநத ராஜயத்தை

அடைநதாலும, துர்யோதன்னுக்கே கொடுபபேன். எவனுக்கு ஹ்ருஷீகேசா நாயகரோ, எவனுககு அாஜுனன போர்வீரனோ, தர்மாதமாவான அநத யுதிஷ்டிரனே நிலைபெறற அரசனாக இருக்கவேண்டும. ஓ! மாதவரே! ஜனாததனரே! எவனுககு மகாரதனான பீமனும, நகுலனும, ஸஹதேவனும, திரௌபதியின புததிராகளும, பாஞசாலபுததிரனான திருஷ்டதயுமனனும, மகாரதனான ஸாததிபகியும, உத்தமௌஜஸும, ஸோமகராஜகுமாரனும ஸதயஸநதனுமான யுதாமனயுவும, சேதிதேசாதிபதியும, சேகிதானனும, ஒருவராலும ஜயிககப்படாதவனான சிகணடியும, இநதிரகோபப்பூசசியினநிறமபோனற நிறமுடையவர்களும பிராதாககளுமான கேகயாகளும, வானவிலலுககு நிகரான நிறமுடையவனும பீமஸேனனுககு மாதுலனும பெரியமனமுடையவனுமான குநதிபோஜனும, மகாரதனான சேனஜித்தும, விராடனுடையபுததிரனான சஙகனும (வீராகளோ), நீரும வேணடிய வறறையெலலாம அளிககும நிதிபோலிருககிறீரோ, அவனுக்கே பூமியும் ராஜயமும ஆகும. க்ஷததிரியாகளின பெரிய கூடடமானது சோககபபடடிருக்கிறது. ஜவலிககினறதும, எலலா அரசாகளிடததிலும் பிரஸிததிபெறறதுமான துாயோதனனுடைய இநதராஜயமானது யுதிஷ்டிரனால [1] அடையபபடடிருககிறது. ஓ! வாாஷணேயரே! சஸதிரயாகமானது உண்டாகப்போகிறது. ஓ! ஜனார்ததனரே! நீா இநத [2]யாகததிறகு உபதரஷ்டாவாகபபோகிறீா.

---

1 'யுதிஷடிரா வெல்வது நிசசயம' எனபது.

2 யாகததில ரிதவிககுக்கள, க அதவாயுகணம, உ பிரமமகணம, ந உதகாதருகணம, ச ஹோதருகணம என்று நானகுவகைபபடுவா.

க-வது அதவாயுகணததில—1 அதவாயு, 2. ப்ரதிப்ரஸ்தாதா, 3. நேஷடா, 4. உநநேதா எனநாலவா, இவாகள, யஜுாவேதிகள.

உ-வது பிரமமகணததில—1. பிரமமா, 2. பிராமமணாச்சமஸி, 3. ஆகநீதரன, 4. போதாஎன நாலவா, இவாகள அதர்வவேதிகள; பிரமமா நானகுவேதமும தெரிநதவராயிருககவேணடுமெனபர்.

ந-வது. உதகாதருகணததில—1 உதகாதா, 2. ப்ரஸ்தோதா, 3 ப்ரதிஹாததா, 4 சுப்ரமமணயர் என நால்வர், இவாகள், ஸாமவேதிகள்.

ச-வது ஹோதருகணததில்—1. ஹோதா, 2. மைத்ராவருணன், 3. அச்சாவாகன், 4 கராவஸதுதஎன நாலவா, இவர்கள, ரிகவேதிகள.

எனவே, ஒவவொருகணததிலும் நநநால்வராக, ரிதவிததுக்கள் பதினாறு போகள ஆவர்.

ஸதஸயர் எனறு வேறு ஒருரிதவிக்கும் உண்டு. அவரைசசேர்தது ரிதவிககுக்கள பதினெழுவராவர். ஸதஸயரைநீக்கி, யஜமானனையும் யஜ

ஓ! கிருஷ்ணரே! இந்த யாகத்தில் உமக்கு அதவாயுவின் காரியமும் வரப்போகிறது. ஸஹஸ்ரமூடையவனும் வானரகொடியையுடையவ

மானபதனியையும்சேர்ந்தது யாகத்திற்கு அங்கமானவர்கள் பதினெண்மர் என்பதும் உண்டு. 'யஜமானனையும யஜமானபத்னியையும ஒருவராகக கொண்டு ப்ரமமரைவச்சேர்த்துப் பதினெண்மர்' எனபதும உண்டு உபதாஷ்டா, ஸோமப்ரவாகர முதலாக வேறுசிலரும உண்டு.

இந்த அத்தியாயத்தில் வந்துள்ள யாகஸம்பந்தமான பேர்களின் விவரம் அகாதி வரிசையில் எழுதப்படுகிறது

அதவாயு—அதவர்யு கணத்தில முதன்மையான ரித்விக்கு. இவர் யஜுர்வேதி. இவரே யாகத்தில முக்யமான வேலைகளைச் செயபவர்.

அவப்ருதம—யாக முடிவில யஜமானனும ரித்விக்குக்களும மறறவர் களும சேர்ந்து ஸ்நானம செயவது

அவஸாநம—ப்ராதஸ்ஸவநம முதலியன; ஸவநம=யாகத்தில் இடை இடையே ஓயவுநேரம.

ஆக்நீதான—ப்ரமமகணத்தில மூனறுவது ரித்விக்கு.

இதமம—அக்நியை ஜ்வலிகசெ செயயும ஸமித்துக்களின தொகுதி, இது பதினேந்து ஸமித்துகளை சேர்ந்தது.

உத்காதா—உத்காதருகணத்தில முதனமை பானவர்; இவர, ஸாம கானத்துடன் கூடிய ரிக்குக்களால் தேவதைகளை ஸ்தோத்ரம செய்பவர்.

உபத்ரஷ்டா—யாகத்தில மேறபார்ப்பவர.

க்பாலம—புரோடாசத்தை ஸமஸ்காரம செய்வதறகு உதவுகிற மண்ணினால் செய்த சிறு சில்லுகள.

சமஸ்தவர்யு—யாகத்தின கடைசி நாளில சமஸ்ம் எனனும் பாதரத் தினால் ஸோமரஸத்தை ஹோமமசெயது மிசசத்தை ரித்விகுகளுக்குப் பானமசெய்யக் கொடுப்பவர்கள, இவர்கள் பதினமராகலாம.

சாமித்ரம—பசுவின அவயவத்தை எடுத்துப் பக்குவம் செய்யுமவேலை; இது செய்பவனுக்கு, சமித்ர எனறுபெயர்.

தீக்ஷிதபத்னி—யர்கம செயயும யஜமானனுடைய மனைவி

தீக்ஷித்ன்—யஜமானன=யாகம செயபவன.

ப்ரதிப்ரஸ்தாதா—அதவர்யுகணத்தில இரண்டாவது ரித்விக்கு.

ப்ரமமா—ப்ரமமகணத்தில முதல ரித்விக்கு. இவர எலலாவேதமும தெரிந்தவராக இருக்கவேணடும. இவர யாககரியைகளில தவறுநேராமல் பார்ப்பவர்.

ப்ரஸ்தோதா—இவர் உத்காதருகணத்தைச் சேர்ந்த இரண்டாவது ரித்விக்கு.

னுமான அநதஅர்ஜுனன இதில ஹோதாவாவான். காண்டீவமானது ஸ்ருககும வீராகளுடைய வலிமையானது நெய்யுமாகும். ஓ! மாதவரே! அதில் அாஜுனனால பிரயோகிககபபடட ஐநதிரமும பாசுபதமும பிராமமமும ஸ்தூணாகாணமும மநதிரஙகளாகும். பராககிரமததில பிதாவைப் பினபறறினவனாகவோ அல்லது அதிகனாகவோ இருககிறவனும அநதச சுபததிரையினபுததிரனுமான அபிமனயு அதில கானததினால செயயபபடட ஸ்தோததிரததைச செய்யப போகிறான; அதாவது, அதில உதகாதாவாவான. மிகக பலசாலியும புருஷஸரேஷ்டனும யுததததில காஜிததுககொணடு யானைகளின சேனையை நாசமசெய்பவனுமான பீமனோ அதில பிரஸ்தோதா ஆவான. தர்மாதமாவும அடிக்கடி ஜபஙகளோடும ஹோமஙகளோடும கூடினவனும அரசனுமான அநத யுதிஷ்டிரனே அதில பிரம்மாவாயிருப்பான. ஓ! மதுஸூதனரே! சஙகதவனிகளும முரசமுழக்கஙகளும் பேரிகையொலிகளும உயாவான சிங்கநாதமும ஸுப்பிரமண்யர் என்னும ரிதவிககாவன. புகழுளளவர்களும

பரிதி—அகனிக்குக் கிழக்குப்பக்கம தவிர, மறற மூனறுபககஙகளிலும போடப்படும ஸமிதது.

புநச்சிதி—சில யாகமுடிவில் கல்லுகளைப் பரப்புதல.

புரோடாசம்—மாவினாலசெய்த ஹவிஸ

மைதராவருணன்—ஹோத்ரு கணததில இரணடாவது ரிதவிக்கு.

யாகதக்ஷிணை—ரிதவிக்குக்களுக்குக் கொடுககும் பொருள.

யூபம—யாகததில் யாகபசுவைககட்டும ஸ்தமபம

ஸருக்கு—ஹவிஸ முதலியவைகளை அககினியில் ஹோமமசெயயும கருவி. நெய்முதலிய தரவப்பொருளகளை ஹோமமசெயயும கருவி 'ஸருவம' எனறு சொலலபபடும.

ஸதஸயர்—யாகக்ரியைகளில் உண்டாகும ஸநதேகஙகளைத தெளிவிக்கும விதவானகள.

ஸுபரம்மண்யர்—உதகாத்ருகணததில் நான்காவது ரிதவிக்கு இவா இநதிரனை அழைப்பவர்.

ஸோமகலசம—ஸோமரஸம வைக்குமகுடம்.

ஸோமசமஸம்—ஸோமரஸததைப் பானமசெயவதற்கு உபயோகிக்கும் பாதரம.

ஹவிஸ—ஹோமதரவயம்.

ஹோதா—ஹோதருகணத்தில் முதன்மையான ரித்விக்கு. இவர் ரிக்வேதி, தேவதைகளை ரிக்குக்களால துதிபபவர்.

சிறந்த வீர்யமுள்ளவர்களும மாத்திரியின் புத்திராகளுமான அந்த நகுலனும ஸஹதேவனும அதில சமிதாக்களாக நனகு ஆவாரகள. சிறந்த வீராகளான அவர்கள மைத்திராவருணனும ஆக்நீதரனும ஆவாரகள ஓ! கோவிந்தரே! ஜனாத்தனரே! [1] கறுத்த தண்டங்களையுடையவைகளும மாசற்றவைகளுமான தேர்வரிசைகள் இந்த யாகத்தில யூபங்களாககடவன. இதில காணிகளும நாளீகங்களும் நாராசங்களும வத்ஸதந்தங்களும உபபரமமணங்களும, அதாவது, சமஸாதவாயுககளும் ஆவன. தோமரங்கள் ஸோமகலசங்களும, விலலுகள பவித்திரங்களும, கத்திகள கபாலங்களும, தலைகள புரோடாசங்களும் ஆவன ஓ! கிருஷ்ணரே! அந்தயாகத்தில இரத்தமானது ஹவிஸாகும பளபளப்பான சக்திகளும கதைகளும பரிதிகளாகவும இதமங்களாகவும் ஆவன. துரோணசிஷ்யாகளும சரத்வானான கிருபருடைய சிஷ்யாகளும ஸதஸ்யாகளாககடவா. இதில, அர்ஜுனனால விடபபட்டவைகளும மஹாரதாகளால தொடுககபபட்டவைகளும துரோணராலும அஶ்வத்தாமாவினாலும ஏவபபட்டவைகளுமான பாணங்கள ஸோமத்திறகுரிய சமஸமமுதலிய பாத்திரங்களாககடவன. ஸாத்தியகியோ பரதிப்ரஸ்தாதாவினுடைய வேலையைச செயவான. இதில, துரியோதனன தீக்ஷிதன. இவனுடைய பெரிய சேனையானது பத்னி. ஓ! மகாபாகுவே! இதில மகாபலசாலியான கடோதகசன [2]அதிராத்திரமெனகிற விரிவான யாக்காமாவிலுள்ள சாமித்திரத்தைச செய்வான. ஓ! கிருஷ்ணரே! பிரதாபசாலியான திருஷ்டத்யுமனன் யாககாமாவின ஆரம்பத்தில் அககினியிலிருந்தும உண்டானபடியால, இந்தயாகத்திறகுத தக்ஷிணையாவான. ஓ! கிருஷ்ணரே! நான துரியோதனனுடைய பிரியத்திறகாகப பாண்டவாகளைநோககிக கடுமையான வார்த்தைகளைசசொனனதாகிய கெட்டகாரியத்தினால தபிககிறேன. ஓ! கோவிந்தரே! எபபொழுது, அர்ஜுனனாலே நான கொலலபபட்டதைப் பாரபபீரோ, அபபொழுது, உடனே இந்த யாகத்திறகுப பினசெய்யவேணடிய 'சயனம' ஏறபடபபோகிறது. எப்பொழுது, பாண்டவன மிகசசப்திககினற துசசாஸனனுடைய ரக்தத்தைப பானமசெய்வானோ, அபபொழுது, நனகு ஸோமத்தைக கசககிப்பிழிகினற கர்மாவானது நடைபெறும. ஓ!

---

[1] 'கலமாஷத்தண்டாஃ' எனபதுமூலம். 'பலநிறமான கொடிமரங்கள' என்பது பழையவுரை.

[2] கடோதகசன் நிசாசரன, 'ராத்ரி யுத்தம் செய்பவன்' என்பது குறிப்பு.

ஜனார்த்தனரே! எப்பொழுது, பாஞ்சாலனுடைய புத்திராகள் துரோணரையும் பீஷ்மரையும் (கொன்று) தள்ளுவாகளோ அப்பொழுது, அது, யாசத்தின அவஸாநமாகும். ஓ! மாதவரே! எப்பொழுது, மிககபலசாலியான பீமன துாயோதனனைக் கொல்லுவானோ அப்பொழுது, துாயோதனனுடைய யாகமானது முடிவை அடையும ஓ! கேசவரே! ஜனார்த்தனரே! திருதராஷ்டிரருடைய மருமககளும பௌத்திரர்களினபத்தினிகளும சோநது அரசனை இழநதவாகளும புத்திராகளை இழநதவாகளும நாதனை இழநதவர்களுமாகி, நாயகளும கழுகுகளும [1] சாகுருவிகளுமநிறைநத (ரணகளத்தில) காநதாரியுடன சோநது அழபபோகின்றாகள. அது இநதயாகத்தில அவபிருதம ஆகும. ஓ! க்ஷத்திரியஸரேஷ்டரே! மதுஸூதனரே! விதத்தையில சிறநதவாகளுமபிராயமமுதிரநதவாகளுமான க்ஷத்திரியர்கள் உமமுடையநிமித்தமாக வீணான மரணத்தை அடையவேணடாம. ஓ! கேசவரே! மிகவும செழிபபையடைநத்தான க்ஷத்திரியககூட்டமானது மூனறு உலகத்திலும மிகவும பரிசுத்தமான குருக்ஷேத்திரத்தில ஆயுதத்தால் மரணத்தை அடையடடும. ஓ! புண்டரீகாக்ஷரே! இதில எது இஷ்டமோ, எப்படியானால க்ஷத்திரியஜாதிமுழுதும ஸ்வாககத்தைஅடையுமோ, அதை அபபடிசசெய்யும. ஓ! ஜனாத்தனரே! எவவளவுகாலம மலைகளும் ஆறுகளுமிருககுமோ அவ்வளவுகாலம கீர்த்தியாலுண்டான இநதச சப்தமானது சாஸவதமாக ஏறபடப்போகிறது. ஓ! [2] வாாஷ்ணேயரே! பிராமமணாகள கூட்டஙகளில க்ஷத்திரியாகளுடைய யசஸுககுத தனமான மஹாபாரதயுதத்தத்தைச சொலலப்போகிறாகள. ஓ! கேசவரே! பகைவரை வாட்டுபவரே! எநநாளுமே (நமமுடைய) ஆலோசனையை மறைககிறவராகி, என்னுடன யுத்தம செய்தறகாகக குநதீபுத்திரனான அாஜுனனை அழைத்துவாரும' எனறு சொன்னான.

---

1 'குகுர' எனபது மூலம.

2 'வாாஷ்ணேயரே! பிராமமணர்கள் மஹாபாரதயுதத்தத்தைச சொல்லப்போகிறாகள். க்ஷத்திரியர்களுககு யுதத்தத்தில் உணடாகும வெற்றியே தனம' எனபது பழைய உரை.

ஸ்ரீ மஹா பாரதம்.

நூற்று நாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்களுக்கு வெற்றி நிச்சயமென்றும் பீஷ்மத் துரோணர்கள் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாகும்படி செய்தி தெரிவிக்க வேண்டுமென்றும் கர்ணனிடம் கிருஷ்ணன் சொல்லியது.)

பகைவீரர்களைக் கொல்லுகின்றவரான கேசவா, கர்ணனுடைய வாதத்தையைக்கேட்டு, புன்னகையுடன், இந்தவாதத்தையை உரைக்கலானார். 'கர்ண! ராஜ்யலாபத்திற்குரிய உபாயத்தை நீ செய்யமாட்டாயா? என்னால் அளிக்கப்பட்ட பூமியை ஆளவிரும்பவில்லையே? பாண்டவர்களுக்கு வெற்றியானது நிச்சயமென்பதில் யாதொரு ஸந்தேகமுமில்லை. மிக உயர்ந்ததும் உக்கிரமான வானரராஜ வடிவமுமான பாண்டவனுடைய வெற்றிக்கொடியானது காணப்படுகிறது. இதில் விஶ்வகர்மாவினாலே செய்யப்பட்டவைகளும் சிறந்தவைகளும் இந்திரதனுஸ்போல விளங்குகின்றவைகளுமான மாயைகள் நன்றாக உயர்ந்து பரவியிருக்கின்றன. சிறந்தவைகளும் வெற்றியை அளிக்கின்றவைகளும் பகைவர்களுக்கு அச்சத்தைச் செய்பவைகளுமான பூதங்களும் காணப்படுகின்றன. கர்ண! உயர்ந்திலும் அகலத்திலும் ஒரு யோஜனை அளவுள்ள வடிவத்தையுடையதும் ஒளியுள்ளதும் மிகவும் உயர்ந்திக் கட்டப்பட்டதும் அகன்றகன்ற ரூபமுடையதுமான தன்னுடைய கொடியானது, மலைகளிலும் மரங்களிலும் தட்டுகிறதில்லை. எப்பொழுது யுத்தத்தில் கிருஷ்ணனை ஸாரதியாகவுடையவனும் வெள்ளைக்குதிரைகளையுடையவனும் ஐந்து ராஸ்திரத்தையும் ஆகனேயாஸ்திரத்தையும் மாருதாஸ்திரத்தையும் எய்கிறவனுமான அர்ஜுனனை பார்ப்பாயோ, இடியினைப்போலக் காண்டீவத்தின் பெரியகோஷத்தையும் கேட்பாயோ, அப்பொழுது, த்ரேதாயுகமும் கிருதயுகமும் துவாபரமும் [1] நடைபெறமாட்டா. எப்பொழுது யுத்தத்தில் ஜபஹோமங்களை நன்றுசெயபவர்களும்

---

1 'கலிதானேறபடும; அதாவது, யுத்தம்தான' எனபது கருத்து. கிருத யுகத்திலுள்ளவர்கள் எல்லாரும் கிருதகிருத்யர்கள, அதாவது, செயய வேண்டிய கார்யங்களைச்செயது முடித்தவர்கள; ஆகையால, தர்மார்த்த காமங்களை விரும்புவாரில்லை; எல்லாரும மோக்ஷத்தையே விரும்புகிறவர்கள. த்ரேதாயுகத்திலுள்ளவர்கள, தர்மத்தை ப்ரதானமாகவும் அர்த்த

அதனால் தம் சேனையைக் காப்பவரும் ஆதித்தியனைப்போல நெருஙகமுடியாதவரும பகைவாகளின சேனையை எரிப்பவரும் குநதீபுததிரருமான யுதிஷ்டிரரைப பார்ப்பாயோ, அபபொழுது, கிருதயுகமும் தரேதாயுகமும துவாபரயுகமும நேரிடப்போகிறதிலலை எப்பொழுது, யுததத்தில மிகக பலசாலியும துசசாஸனனுடைய இரததததைக்குடிததுப் போரில கூததாடுபவனும மதஙகொணட யானைபோலப் பகைவரின யானைகளைக கொலலுகிறவனுமான பீமஸேனனைப் பாாபபாயோ, அபபொழுது, கிருதயுகமும் தரேதாயுகமும துவாபரயுகமும ஏறபடபபோகிறதிலலை. எபபொழுது, யுததததில போாசெய்ய விரைவாக வருகினறவர்களான துரோணரையும் பீஷமரையும் கிருபரையும அரசனான துாயோதனனையும ஸிநதுதேசாதிபதியான ஜயதரதனையும அர்ஜுனனால தடுககபபட்டவாகளாகப் பாாப்பாயோ, அப்பொழுது, கிருதயுகமும தரேதாயுகமும துவாபரயுகமும நேரிடபபோகிறதிலலை. எபபொழுது, யுததததில் மிகக பலசாலிகளும கௌரவாகளுடைய சேனையை யானைகளபோலக கலககுகிறவாகளும நெருககமாக ஆயுதஙகள விழும பொழுது சததுருவீராகளுடைய தேர்களை முறிககிறவர்களும் மாததிரியினபுததிரர்களுமான நகுலஸஹதேவர்களைப் பாாப்பாயோ, அப்பொழுது, கிருதயுகமும தரேதாயுகமும் துவாபரயுகமும நேரிடபபோகிறதிலலை. கர்ண! நீ இஙகிருநது சென்று துரோணரிடத்திலும் பீஷ்மரிடததிலுமகிருபரிடததிலும,'இந்தமாதமானது இனிமையானதும, குளிாவெப்பம் அதிகம இலலாததும, தானயஙகளுமவிறகுகளும் இலேசாகக கிடைக்கக்கூடியதும, எல்லா ஓஷதிகளுடைய வனஙகளாலும செழிததததும, பலஙகளோடுகூடியதும, ஈக்கள அதிகமிலலாததும, சேறிலலாததும, ருசியான ஜலமுடையதும, அதிக வெப்பமும் குளிருமில்லாததும, ஸுகமுமாக இருககிறது. ஏழுதினஙகளுக்குப் பிறகு அமாவாஸ்யையும வரபபோகிறது. அதில் யுத்தமானது தொடஙகவேணடும. அந்த அமாவாஸ்யைககு இநதிரனை அதிஷ்

காமஙகளை அப்ரதானமாகவும் உடையவர்கள். துவாபர யுகததிலுள்ளவர்கள அர்ததகாமங்களை ப்ரதானமாகவும் தர்மததை அப்ரதானமாகவும் விரும்புகிறாகள். ஆகையால், கிருதயுகம் ஏற்படாதென்றதனால் மோக்ஷமிலலையென்பதும், திரேதாயுகம ஏற்படாதென்றதனால் தர்மமில்லை என்பதும துவாரபரயுகம ஏற்படாதென்றதனால், அர்த்தமும் காமும் இல்லையென்பதும் விளங்கும. யுததததில் எல்லாரும் மரிக்கப்போகிறார்களாகையால், அர்ததமும காமமும இல்லையனறோ' என்பது பழையவுரை.

டான தேவதையாகச சொலலுகின்றனா' என்று சொல்லு. அப்படி யுததத்திற்காக வநதவாகளான எலலாஅரசர்களிடததிலும, 'நான உங்களுடைய இஷ்டங்கள் எல்லாவறறையும் உணடுபணணுகிறேன. துாயோதனனுடைய வசத்தை அடைநதவர்களான அரசாகளும ராஜபுத்திராகளும் ஆயுதததால மரணததையடைநது உததமமான கதியை அடையபபோகினறனா' என்றுசொல்லு' எனறு கூறினர்.'

நூற்று நாற்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணன், உலக நாசத்திற்குத் தானும் துச்சாஸனனும் சகுனியும் காரணமென்று சொல்லிக் கிருஷ்ணரைத் தழுவிக்கொண்டு அவரிடம் விடைபெற்றுத் திரும்பியதும், கிருஷ்ணா உபப்லாவ்யம் அடைநததும்.)

கர்ணன நனமையானதும் சுபமுமான கேசவருடைய அநத வாாததையைககேடடு மதுவென்கிற அஸுரனைக் கொனறவரான அநதககிருஷ்ணரைப் பூஜித்து உரைககலானான். 'ஓ! நீணட கைகளை உடையவரே! தெரிநதுகொணடு ஏன எனனை மயஙகசசெய்ய விருமபு கிறீர்? இப்பொழுது, பூமி முழுமைககும அழிவானது நேரிட டிருககிறது. அதில, சகுனியும, நானும, துசசாஸனனும, திருத ராஷ்டிரரின புததிரனும் அரசனுமான துாயோதனனும நிமிததமா னோம. ஓ! கிருஷ்ணரே! இபபொழுது, பாண்டவாகளுக்கும் கௌ ரவாகளுக்கும கோரமும இரததததினால சேறாககூடியதுமான பெருமபோரானது நேரிடடுவிட்டது; ஸநதேகமிலலை. துாயோ தனனுடைய வசத்தை அடைநதவாகளான அரசாகளும ராஜபுததி ரர்களும யுததததில் பாணாககினியினால் எரிககப்பட்டு யமன் வீட்டை அடையப்போகின்றனர். ஓ! மதுஸூதனரே! கோரமான பல கன்வு களும பயததைத தெரிவிபபவையான நிமித்தங்களும காணபபடுகின் றனவலலவா? ஓ! வாாஷ்ணேயரே! அப்படியே, மிகக குரூரமானவை களும மயிர்சிலிர்ததலைச் செய்பவைகளும துாயோதனனிடம்தோல்வி யையும யுதிஷ்டிரரிடம் வெறறியையும் சொல்லுகிறவைகளபோலப் பலவிதமிருபபவைகளுமான உதபாதங்களும் காணப்படுகின்றன.

[1]கடுமையானதும் [2]மிக்க காந்தியுடையதுமான சனிக்கிரகமானது பிராணிகளை மிகப் பீடிக்கிறதாகி [3]ப்ரம்மாவைத தேவதையாகவுடைய ரோஹிணி நக்ஷத்திரததைப் [4]பீடிககிறதனறோ? ஓ! மதுஸூதனரே! கேட்டையில் புகுநத அங்காரகன, வக்ரியாக, (5=பின்நோக்கி) நண்பர்களின கூட்டஙகளை அழிப்பவன்போல, அனுஷததினிடம செல்லுகிறான. ஓ! கிருஷ்ணரே! கௌரவர்களுக்குப் பெரிய பயமானது நிச்சயமாய் நேரிடடுவிட்டது. ஓ! வாரஷ்ணேயரே! அஙகாரககரகமானது சிததிரை நக்ஷததிரததை அதிகமாகப [6]பீடிககிறதனறோ? [7]சந்திரனுடைய களங்கமானது குறைநதுவிடடது. [8]ராகுவும சூர்யனை அடைகிறான். இதோ ஆகாயததிலிருநது கொளளிகள சததததோடும சுழன்றுகொணடும விழுகினறன. ஓ! மாதவரே! தவிரவும, யானைகள் அலறுகினறன. குதிரைகள கண்ணீரைச் சொரிகினறன. ஓ! மாதவரே! அவைகள் ஜலத்தையும் புல்லையும விருமபவிலலை. ஓ! மஹாபாஹுவே! இநத நிமிததங்கள் ஏறபடடபொழுது, குரூரமும பிராணிகளை நாசம செய்வதுமான பயம நேரிடடதாகச சொலலுகினறனா. ஓ! கேசவரே! மதுஸூதனரே! இங்கே, துர்யோதனனுடைய எல்லாச சேனைகளிலுமுளள குதிரைகளுக்கும் யானைகளுக்கும மனிதாகளுக்கும சிறிது உண்டாலும மலம் அதிகம காணப்படுகிறது. அதை விதவான்கள் தோல்விக்கு அடையாளமாகச் சொலலுகின்றனர். ஓ! கிருஷ்ணரே! பாண்டவர்களுடைய வாகனம மிகக ஸநதோஷததை அடைநதிருக்கிறது. மிருகஙகளும் வலமாகவே இருககின்றனவெனறும் சொலலுகினறனா. அது, அவர்களுடைய வெறறிககு அடையாளமாகும. ஓ! கேசவரே! துர்

---

1 'கடுமையானது' என்பதனால, 'இயறகையில குரூரமானது' என்பதும, 2 'மிக்க காநதியுடையது' எனபதனால, 'அதிக கிரணததையுடையது' என்பதும் விளஙகும.

3 'ப்ராஜாபதயம் ஹி நக்ஷதரம' என்பது மூலம்; 'ப்ரஜைகளுக்கு அரசனான துரியோதனனுடைய நாமநக்ஷததிரம' எனறும, 'அது உததிரட்டாதி' எனறும பழைய உரை கூறுகிறது.

4 அதன் காநதியைக் குறைக்கிறது இது அரசர்களுள பெரும்போர் நேரும் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

5 இது ஆயுத தாரிகளுக்குப் பீடையைத் தெரிவிப்பது.

6 இது அரசாகளுக்கு மிக்க பயததைததெரிவிப்பது.

7 க்ஷீணசநதிரன் என்பது.

8 இது கர்ததரியோகம என்னப்படும். இது ஸூர்ய வம்சததரசர்களுக்கும சநதிரவம்சத்தரசர்களுக்கும் அழிவைக்காட்டுவது.

யோதனனுக்கு எல்லாமிருகங்களும் இடம்மாயிருக்கின்றன. சரீரங்களி லில்லாமலே வார்த்தைகளும் உண்டாகின்றன. அது தோல்விக்கு அடையாளம். புண்ணிய பக்ஷிகளான மயிலகளும ஹம்ஸங்களும ஸாரஸகளும சாதகங்களும் சக்ரவாகக் கூட்டங்களும் பாண்ட வர்களைப் பின்தொடருகின்றன. 1கழுகுகளும கங்கங்களுமகொக்குக் களும் பருந்துகளும் ராக்ஷஸர்களும செந்நாய்களும் காக்கூட்டங்களும கௌரவர்களைத் தொடர்கின்றன. துர்யோதனனுடைய சேனைகளி லுள்ள பேரிகைகளில சப்தமே இல்லை. பாண்டவர்களுடைய பேரி கைகள் அடியாமலே முழங்குகின்றனவாம். துர்யோதனனுடைய சேனைகளில கிணறு குட்டை முதலியன பெரியவிருக்ஷபங்களபோலச சப்திக்கின்றன. அது தோல்விககு அடையாளம. ஓ! மாதவரே! 2இரதிரனுலே தசைமாரியும உதிரமாரியும பொழியப்பட்டன. அப் படியே, ஸூர்யனுடி கூடியதும மதில அகழ்கோட்டைகளோடுகூடிய தும அழகான தோரணங்களோடு கூடியதுமாய்க கந்தாவநகரமா னது நேரிடடிருகிறது. அந்தக் கந்தாவநகரத்தில கறுப்பான பரிவேஷமானது ஸூர்யனைச சுறறிக்கொண்டிருக்கிறது நரியானது, காலைமாலை ஸந்திகளில பெரியபயத்தைத தெரிவிக்கிறதாக ஊளையிடு கிறது. அது தோலவிககு அடையாளம். ஓ! மதுஸூதனரே! ஒரு கிறகும ஒருகண்ணும ஒருகாலுமுள்ள பறவைகள மலஜலங்களை விடு கினறன. அது பெரிதும கோரமுமான தோல்வியின அடையாளம. கறுத்த கழுத்துள்ளவைகளும சிவந்த காலுள்ளவைகளும அசுசுத் தைத தருபவைகளுமான பறவைகள ஸந்திக்கு எதிராகச செல்லுகின்றன. அது தோல்விககு அடையாளம். ஓ! மது ஸூதனரே! இவன, முதலாவது, பிராம்மணர்களைப் பகைக் கிறான்; பிறகு, குருகளைப் பகைக்கிறான; பக்தியோடுகூடிய வாகளாயினும், வேலைகாரார்களையும பகைக்கிறான. அது தோல் விக்கு அடையாளம். ஓ! மதுஸூதனரே! கீழ்திக்குச சிவந்த ஆகிருதியுடையதும தென்திககுக் கருதியின வர்ணமுடைய தும மேலைதிககுச சுடாதமண்பாத்திரத்துக்கு நிகரும வட திககுச சங்கம்போனற நிறமுடையதுமாகத திக்குக்களின் வர்ண ங்கள சொலலப்பட்டிருகின்றன. ஓ! மாதவரே! துர்யோதன னுக்கு அந்த உத்பாதங்களின தரிசனத்தில் எலலாத திக்குகளும் ஜ்வலிகின்றவைகளாகப் பெரிதான பயத்தைத தெரிவிக்கின்றன.

1 'கருத்ராஃ கங்காஃ பகாஃ சேனாஃ' என்பது மூலம.
2 'மேகத்திலுலே' என்றும் கொள்ளலாம்.

ஓ! அசசுதரே! கனவினிடையில், யுதிஷ்டிரன தமபிமார்களுடன் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில ஏறுவதாகக கண்டேன். எல்லாரும வெள்ளை வஸ்திரமும் வெள்ளைததலைப்பாகையும் உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனா. எல்லாருககும வெண்மையான ஆஸனங்களைக் காண்கிறேன். ஓ! கிருஷ்ணரே! உமக்கும வெளளைவஸ்திரததையும் வெளளைததலைப்பாகையையும வெண்மையான ஆஸனததையும பாாககிறேன ஓ! ஜனார்ததனரே! கனவினிடையில, உமது [1]சரீரம் இரததததால குழமபினதும நரம்புகளால சுற்றப்பட்டதுமாகக கண்டேன. யுதிஷ்டிரன், அளவற்ற பராககிரமமுடையவனாகி எலுமபுககுவியலிலேறி ஸநதோஷததுடன் பொறபாததிரததில நெய்கலநதபாயஸததைபபுஜிததான. அவன பூமியை விழுஙகுவதாக நான கணடேன. அவன் உம்மால் அளிக்கப்பட்ட இநதப்பூமியை நன்கு அனுபவிக்கப போகிறான. பயங்கரமான செய்கையையுடையவனும ஆணமையிற சிறநதவனுமான அநதபபீமஸேனன் கையில கதையைக்கொண்டு உயரமான மலையிலேறி இநதபபூமியை விழுஙகுகிறவனபோலக காணப்பட்டான். அவன் பெரிய யுததததில் வெளிப்படையாக எஙகளெலலாரையும நாசமசெய்யபபோகிறான். ஓ! ஹ்ருஷீகேசரே! எனககுத தெரியும். எஙகே தாமம இருககின்றதோ அஙகே ஜயம. ஓ! ஹ்ருஷீகேசரே! அநதத தனஞசயன் காண்டீவததைககொணடு உமமுடன வெளளையானையிலேறி மேலான ஸ்ரீயுடன் ஜவலிக்கிறவனாகக் காணபபட்டான். ஓ! கிருஷ்ணரே! நீஙகளெல்லாரும யுததததில தூயோதனன முதலான அரசாகளைக் கொல்லபபோகிறீரகள். அதில எனக்கு ஸநதேகமிலலை. ஆண்மையில் சிறநதவாகளான நகுலனும் ஸஹதேவனும் மகாரதனான ஸாததியகியும வெளுப்பான தோளவளைகளையும் [1]கண்டாபரணங்களையுமுடையவாகளும் வெண்மையான மாலைகளாலும் ஆடைகளாலும் சுறறப்பட்டவாகளும உததமமான நரவாகனததில ஏறினவாகளுமாகக காணப்பட்டாாகள. ஓ!

1 'ப்ருதிவி' என்பது மூலம. 'சரீரம' எனபது பழைய உரை; பகவானுக்கு உலகமே திருமேனி ஆதலின், இஙஙனம பொருள் செயயப்பட்டது போலும.

1 'கண்டதரா' என்பதுமூலம. அது 'கணடபூரகம் என்றுபெயருடையது' என்றும, 'தலைமுதல் தோளவரையில் தொஙகும்படி அணிந்து கொளளப்படுவது' என்றும், 'அது கழுததை மறைப்பது' என்றும பழைய உரை கூறுகிறது. 'கழுத்தைக்காக்குமபடி மாாபில்ணியும் ஒருவகைக் கவசமாயிருக்கலாம' என்பது ஆங்கில மொழிபெயாப்பின கருதது.

ஜனாதனரே! துரியோதனனுடைய சேனைகளில் [1]மூவர்களை வெளிலைகருடையும வலதிரமுமுடையவர்களாக என்னால காணப்பட்டாகள. அமமூவரும வெறுதத தலைப்பாகையை உடையவர்களாகவும காணப்படுகின்றனா. ஓ! கேசவரே! அசுவத்தாமா, கிருபர், ஸாதவதனன கிருதவர்மா வென்று அவர்களை அறியகடவீர. ஓ! மாதவரே! எலலா அரசர்களும சிவநத தலைப்பாகையை உடையவர்களாகக காணபபடுகினறனா. ஓ! புஜபலமுடையவரே!, விபுவே! மகாரதர்களான பீஷ்மரும துரோணரும எனறெடும துர்யோதனனும ஒட்டகைபூணட தேரில் ஏறிகொண்டாகள. ஓ! ஜனாதனரே! நாஙகள் அகஸ்தியரால ஆளபபடட திகைகநோக்கிச சென்றோம; சிகிரததில யமன வீடடை அடைவோம. நானும மறற அரசர்களும கூஷ்தகிரியகளுட்டமும காண்டீவமாகிய அகனியில பிரவேசிபபோமெனபதில் எனக்கு ஸநதேகமிலலை' எனறான.

கேசவர், 'ஓ! கர்ண! எனனுடைய வாரதையானது உன்னுடைய மனததை அடையாதபடியால இபபொழுது பூமிக்கு அழிவானது நெருஙகிவிடடதெனபது நிசசயம. ஐயா! எலலாபபிராணிகளுக்கும் பெரிய நாசம நேரிடடபடியால அநீதியானது, நீதியாகதோனறி, உனமனததைவிடடு விலகாமலிருகிறது' எனறார. கர்ணன, 'ஓ! கிருஷ்ணரே! புஜபலமமைநதவரே! வீராகளான கூஷ்தகிரியர்களை நாசம செய்வதான இநதப் பெரிய யுததததிலிருநது கரையேறி உயிருடன உமமைப் பார்பபோமா? ஓ! கிருஷ்ணரே! குற்ற மறறவரே! அபபடியில்லாவிடடால, ஸ்வாக்கதத்தில நிச்சயமாய் நமக்குச சோகமைவறபடுமெ. அவவிடதத்தில மறுபடியும உமமுடன் சேருவோம' எனறான. கர்ணன இவவிதம சொலலிவிட்டு மாதவரை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு அவரால விடைகொடுக்கப்படடு தோததட்டிலிருநதும இறஙகினான. பிறகு, மஹாதமாவான ராதேயன பொன்னலலஙகரிக்கப்பட்ட தன் தேரிலேறிகொண்டு கலங்கின மனமுடையவனாகித திரும்பினான. பிறகு, கேசவர், ஸாத்யகியுடன், அடிக்கடி ஸாதிபையைநோக்கி, 'செல, செல்' எனறு சொல்லிக்கொண்டு மிகவிரைவாகச சென்றார்.

---

1 'ஏதே' என்னும சொல்விடப்பட்டது.

நூற்று நாற்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் யுத்தத்தில் பலவீரர்கள் மாளக்கூடுமென்று சொல்லித் துக்கித்ததும் குந்தி காணனுடைய வீரத்தன்மையில் பயந்து கங்கைக்கரையிலிருநத அவனிடம் சென்றதும்)

கிருஷ்ணன நல்ல வாாததை பலிககாமல கௌரவர்களைவிட்டுப் பாண்டவர்களை அடைநதபிறகு, விதுரர் குநதியினிடமசென்று துககத்துடன் மெதுவாகச சொலலலானா. 'ஓ! ஜீவிககினறபுத திராகளையுடையவளே! எநநாளும கலகமிலலாமலிருப்பதில எனனுடைய அபிப்பிராயமிருப்பதை நீ அறிகிறாய். துர்யோதனன், கதறுகின்றவனான எனனுடையசொலலை ஏறகவிலலை. அரசனும பலவானுமான இநத யுதிஷ்டிரன, சேதிதேசததவர்களோடும கேகயாகளோடும பாஞசாலாகளோடும பீமார்ஜுனாகளோடும கிருஷ்ணரோடும யுயுதானனோடும நகுலஸஹதேவாகளோடுமகூடி உபபலாவ்யததில் சேனையைக் கொணர்நது நிறுததியபிறகும, ஞாதிகளிடமுளள அனபினால வலிமையறறவனபோலத தர்மததையே விருமபுகிறான. அரசரான இநதத திருதராஷ்டிரரோ, பிராயததினால முதியவராயிருநதும,சாநதியை அடையவிலலை புத்திரனுடைய மதததினாலேயே மதமுளளவராகித தாமததிறகு விரோதமான வழியிலிருக்கிறார். ஜயதரதன் காணன துசசாஸனன சகுனி ஆகிய இவாகளுடைய கெடடஎணணததினாலே ஒருவரோடொருவருக்குக கலகமானது ஏற்படபபோகிறது. சிறநத தர்மமுடைய இப்படிபபட்ட எவர்களுடைய ராஜ்யமானது அதாமததால அபகரிககபபடுகிறதோ அவாகளுடைய இநதததர்மமானது பயனுடனகூடினதாக ஏறபடும. கௌரவர்களால பலாதகாரததாலுணடான தர்மம செய்யபபடும பொழுது, எவன வருததத்தை அடையான்? கேசவா, ஸமாதானமெனனும் உபாயமில்லாமல போனபடியால், பாண்டவர்கள் நனகு முயலுவாாகள. அப்பொழுது, கௌரவர்களுககு வீராகளை நாசம செய்கின்ற அநீதியானது ஏறபடும இதை ஆலோசிததுப் பகல்களிலும இராததிரிகளிலும நான நித்திரையை அடையவிலலை' என்றார்

அந்தக்குநதியோ, நன்மையைவிருமபிச சொல்லப்பட்ட அநத வார்த்தையைககேட்டு, துககத்தால் வருந்திப பெருமூசசுவிட்டுக்

கொண்டு மனத்தினுல ஆலோசித்தார்ள்.—'இந்த யுத்தத்தில் ஞாதிகளுக்குப பெரிதான நாசமும நண்பாகளுக்கு அவமான முமே ஏறபடக்காரணமான இந்தச்செலவத்தை நிந்திகவேண்டும். பாண்டவர்களும சேதியர்களும பாஞ்சாலர்களும யாதவாகளும் சேர்ந்து கௌரவர்களோடு போரிசெய்யபபோகினறனா. இதறகுமேற பட்ட துகாகம ஏது? யுத்தத்தில நிசசயமாகக குறறத்தைப்பாக்கி றேன. அபபடியே, யுத்தம செயயாமலிருபபதில அவமானத்தைப் பார்கிறேன. தனமிலலாதவனுககு மரணமே சிறநதது. ஞாதிகளை நாசம்செய்வதோ ஜபமும ஆகிறதில்லை' எனறு இவவிதம ஆலோசிக கிறவளான எனனுடைய மனத்தில துக்கமானது உண்டாகிறது. சந்தனுவின புத்திரரான பிதாமஹரும போவீராகளுக்குப் பதி யான ஆசாரியரும கர்ணனும துர்யோதனனிமித்தமாக எனகுப் பயத்தை வளாகிறாகள. ஆசாரியரும அபிமானமுடையவருமான துரோணா, ஒருசமயம், சிஷயர்களுடன யுத்தம செயயாமலுமாக லாம. பிதாமஹரும பாண்டவாகளிடம அனபுபாராடமாட்டாரா? வீஞன அறிவுடைய இந்தக்காணனெருவனே, கெடுமதியுடன்கூடின துரியோதனனுடைய அறியாமைபை அனுஸரித்திருகிறான. இந்தப் பாவி எபபொழுதும பாண்டவாகளைப் பகைகவும செய்கிறான. இவன எபபொழுதும பாண்டவர்களுகுப பெரியதீங்குசெய்வதில உறுதியுள்ளவனும விசேஷமாகப பலமுடையவனுமாயிருகிறான. ஆகையால, இபபொழுது என்னுடையமனத்தை எரிகிறான. நானே, இபபொழுது இவனை அடைந்து உணமையைக காண பித்து இவனுடைய மனத்தைப பாண்டவாகளிடத்தில் அன புள்ளதாகச செய்ய விரும்புகிறேன. தந்தையினுடைய அரண மனையில் வசிகிறவளான எனக்கு, பகவானுன துர்வாஸா மகிழ் விகபபட்டபொழுது, தேவதைகளை அழைகும் வரத்தை மந்தி ரத்துடன் அளித்தார அரசருடைய அந்தபபுரத்தில் குந்திபோஜ ரால உபசரிகபபட்ட நான மிக துக்கத்தையடைவதான மனத் தினுல பலவிதம் ஆலோசிக்கிறவளும, பெண்பாலுகுரிய தன மையினுலும இளமையினுலும மந்திரங்களுடைய பலாபலத்தையும பிராமணருடைய வாகின பலத்தையும அடிகடி ஆலோசிக்கிற வளும் ஆனேன். அப்பொழுது, நமபிக்கையுடனகூடினவளான செவி லித்தாயினுல் காக்கப்பட்டவளும் தோழிமார்களால் சூழப்பட்டவளும தந்தைக்குப பழியைபபோக்குபவளும் சீலத்தைக் காப்பவளுமா யிருந்த நான், 'எப்படி எனகு ஸுகிருத்தமுண்டாகும்? எபபடி

குறறமில்லாதவளாவேன?' என்று ஆலோசிதது, உதஸாகததினாலே அநதப பிராம்மணரை வணஙகி, அநத வரததையும அடைநது, இளமையினால அபபொழுதே அனுஷடிததேன. அதனால, நான் கனனிகையாயிருநதுகொணடே தேவனான ஸூாயனை அடைநதேன். எனனுடைய காநீனகாபபமானவனும புததிரன்போலப பாதுகாக்கப்படடவனுமான இவன தனககு நனமையானதும உடன்பிறநதார்களுககு நனமையானதுமான சொலலை ஏன செய்யமாட்டான?' எனறு ஆலோசிததாள். குநதி, இவவிதம உததமமான கார்யததின நிசசயததை உறுதி செய்துகொணடாள். கார்யததின் விஷயத்தை உறுதி செய்துகொணடு, கஙகையை நோக்கிச சென்றாள. பிறகு, அவள், கஙகைககரையில, தபையுடனகூடினவனும் ஸததியததை அடுததவனுமான அநதப புததிரனுடைய சிறநததான ஜபஸ்தானததைப பாாததாள. இரஙகக கூடியவளான அவள், கார்யததின நிமிததம ஜபததினமுடிவை எதிாபார்ககிறவளாகி, கிழக்கு முகமாகக கைகளைததூககிககொண்டு நிறகிற அவனுடைய பின்பக்கத்தில் நினறாள. பாணடுவின மனைவியும விருஷணிகுலததில பிறநதவளுமான அவள, ஸூாயனுடைய தாபததால் வருநதித தாமரைமாலைபோல வாடினவளாகிக் காணனுடைய மேலாடையின கீழ் நினறாள். மாறாத விரததததையுடைய அவன, ஸூர்யன முதுகைச சுடுமவரை ஜபித்துவிடடு, திரும்பிக் குநதியைப் பாாத்து, நமஸ்கரித்துக கை குவிததுககொணடு துதிததான. மிகக ஒளியையுடையவனும மானியும தாமததைத தாஙகுபவாகளில் சிறநதவனும ஸூாயபுததிரனும விருஷனெனறு பெயா கொணடவனுமான அவன, வியப்புடன குந்தியை நோககி நியாயப்படி வணங்கிச சொலலலானான.

நூறறு நாற்பததைநதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குநதி, கர்ணன் தன்னுடைய புத்திரன் என்பதை அவனுக்குச் சொல்லி அவனைப் பாண்டவநடன் சேரும்படி தூண்டியது)

கர்ணன, 'ராதைககும் அதிரதனுககும் புததிரனும் கர்ணனுமான நான் உனனை நமஸ்காரம் செய்கிறேன. 'நீ எதற்காக வநதாய்? உனக்கு நான் எனன செய்யவேண்டும? சொல்' என்றான். குநதி

சொல்லுகின்றாள்:—'காண! நீ குந்தியின் புத்திரன்; ராதையின் புத்திரனல்லை. அதிரதன் உனக்குப் பிதாவல்லன. நீ ஸூதனுடைய வமசத்தில பிறந்தவனல்லை. எனது இந்தச்சொல்லை ஏற்கக் கடவாய். நீ, குந்திபோஜராஜனுடைய அரணமனையில என்னால் வயிற்றினால் தரிக்கப்பட்டு முதலில் உண்டானவனும் கன்னிகையின புத்திரனுமாகப் பிறந்தவன. மகனே! நீ பிருதையின புத்திரன. கர்ண! பிரகாசத்தைச் செய்கிறவரும வெப்பத்தைச் செய்கிறவரும தேவருமான இந்தச் சூரியா ஆபுதமெடுத்தவர்களில சிறந்தவனான உனனை எனனிடம உண்டுபண்ணினார். புத்திர! நீ, என பிதாவின மாளிகையில குண்டலங்களோடு கூடியவனும கவசம பூண்டவனும தெய்வத்தனமையுள்ள சிசுவும அழகுநிறைந்தவனுமாக எனக்குப பிறந்தவன். புதல்வனே! அப்படிப்பட்ட நீ பிராதாக்களைத தெரிந்துகொள்ளாமல அறியாமையினாலே திருதராஷ்டிர புத்திரா களை அடுத்துப் பிழைப்பதென்பது விசேஷமாக உனக்குத தகுந்ததா யில்லை.மகனே! மனுஷ்யாகளுக்குத தர்மத்தை நிச்சயிக்கும் பொழுது, எதில ஒருவனுடையதந்தையும, பிள்ளையினிடம முழு அன்பையும காட்டுகின்ற மாதாவும ஸந்தோஷத்தைஅடைகிறாகளோ, அதுவே தர்மத்தினபயனாகும. முன அர்ஜுனனால் ஸமபாதிக்கப்பட்டதும் பேராசையினால துஷ்டாகளால கவரப்பட்டதுமான யுதிஷ்டிரனுடைய செல்வத்தைத திருதராஷ்டிரரின பிள்ளைகளிடமிருந்து கவர்ந்து அனுபவிக்கக கடவாய். கௌரவாகள், இப்பொழுது, காண்ன அர்ஜுனன இவர்களின சோக்கையைப் பார்க்கட்டும. துஷ்டர்கள், நல்ல ஸகோதரத தனமையுடன் கூடின உங்களைப்பார்த்து வணங்கவேண்டும. காண்னும் அர்ஜுனனும, பலராமனும க்ருஷ்ணனுமபோல ஆகவேண்டும். நீங்கள இருவாகளும் மனமொத்தவாகளாயிருக்கும்பொழுது, உலகத்தில எதுசெய்ய இயலாததாகும்? காண! தம்பிமார ஐவராலும் சூழப்பட்டவனாகி, பெரிய யாகத்தில தேவாகளால சூழப்பட்டு வேதியிலிருக்கும பிரமமதேவர்போல் விளங்குவாய்; நிச்சயம். எல்லாக்குணங்களும் பொருந்தினவனும சிறந்தவாகளான பந்துக்களில மூத்தவனுமாக இருக்கிறாய். ஸூதபுத்திரனென்கிற சொல வேண்டாம. நீ வீரயமுள்ளவனான பாரத்தனாக இருக்கிறாய்' என்றாள.

நூற்று நாற்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தியின் வசனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஸூர்யன் கர்ணனுக்குச் சொல்லியதும், கர்ணன் குந்தியை நிநதித்துத் தான் துரியோதனனை விடக்கூடாமையைப் பொருநதும்படி கொல்லி அர்ஜுனனைத்தவிர மற்றப் பாண்டவர்களைக் கொல்வதில்லை என்று பிரதிஜ்ஞை செய்ததும்.)

பிறகு, கர்ணன் ஸூர்யனிடமிருநது வெளிவநததும் தநதை சொலவதுபோல ஸூர்யனால சொல்லபபட்டதும கெடுதல அறற தும ஈடபோடுகூடியதுமான வாத்தையைக கேடடான். ஸூர்யன, 'கர்ண! குநதியானவள் மெய்யான வாதததைபச் சொனனாள். தாய் சொனனதைச செய். ஆணமையிற் சிறநதவனே! அவ்விதம எலலா வறறையும செயகிறவனுன உனககு நனமை உண்டாகும' எனறான. இவவிதம மாதாவும, பிதாவான ஸூர்யனும சொலலியும, தவறாத தைர்யதததையுடையவனுனதால அப்பொழுது காணனு டைய புதியானது சலிககவேயிலலை. காணன், 'ஓ! கூநதிரிய ஸ்திரீயே! உனனால சொலலப்பட்ட இநத வாதததையை நான் நம்ப வில்லை. உனனுடைய இநதக்கட்டளையைச செய்வது [1]தாமததிறகு வழியாகும. ஓ! மாதாவே! நீ எனனிதத தியாகமசெய்து பெரிதான கெடுதலுககுக காரணமான பாவததைசெயதது யசஸுககும் கீரதிககும அழிவைச் செய்வதானது. நான கூநதிரியனுகப் பிறநதும உனநிமிதததில கூநதிரியஜாதிககுரிய நலல செய்கை யைச செயயவிலலையேயானால், எனககுப் பலகயானவன் இதைக் காட்டிலும் அதிகமகெடுதலுளள எனன தீஙகைச செய்யபபோகி றான? நீ [2]ஸமஸ்காரகாலததில எனக்கு இநதத தையைசசெய்யா மல இபபொழுது ஸமஸ்காரததிற்குரிய ஸமயம தவறினவனுன எனனை நனகு ஏவினாய். நீ முனபு எனககுத தாய்போல நன்மை யைச செய்யவிலலை. அபபடிபபடட நீ இப்பொழுது உனது நன் மையையே விரும்பினவளாகி எனனை நிநதபபூடடுகிறாய். கிருஷ்ண னுடனகூடின தனஞசயனிடமிருநதும எவன்தான் தனபததை அடையமாடடான? அபபடியிருக்க, இபபொழுது பாண்டவாகளு

1 'விபரீதலகஷணையால், அதாமததிறகுவழி' என்பது பழையவுரை.

2 கூநதிரியனுககுச செயயவேண்டியதைச செய்தற்கு உரிய காலம,

டைய கூட்டதில் சேர்ந்தால், எவன் எனனைப் பயந்தவனாக நினை யான்? முனனம பாண்டவர்களுகாக தமையனல்லனென்று அறியப் பட்டு, சண்டைகாலததில தமையனாக வெளிபபடடுப பாணடவர் களை அடைவேனனால், என்னை க்ஷத்திரியஜாதியானது என்ன சொல்லும்? நான திருதராஷ்டிரபுதிராகளுடைய எலலாப்போ ராகளிலும பாகதையடைநதும ஸுகமாகக கௌரவிகபபெறாமிருக்க, அதனை எப்படி வீணாகசெயவேன்? எவாகள பிறருடன பகைமையைப பெருகசெயது எனனை எநநாளும உபாஸிகின்றார் களோ, எவாகள் தேவாகள் இநதிரனை நமஸ்கரிப்பதுபோல எப்பொழு தும நமஸ்கரிகவும செய்கினறாகளோ, எவாகள எனனுடைய பல தைக்கொண்டு பகைவாகளை எதிாதது இருபபதற்குச சகதியுளளவா களாக நினைக்கின்றார்களோ, அவாகளுடைய மனைரதததை நான எப்படி கெடுப்பேன? எவர்கள, கரைகாணுமலிருக்கையில, கரையை அடையவிருப்பமுள்ளவாகளாகக கடகமுடியாதபுதததை எனனை ஓடமாககொணடு கடகக விரும்புகினறனரோ அவாகளை நான எப படி விடுவேன? தூயோதனனை அடிதது பிழைபபவாகளுகது உதவி செயய இதோ காலம நொநதுவிட்டது. அதில, நான உயிரையும காப்பாற்றுமல கடனைதீாகவேண்டும. எநதப் பாவிகள் நனகு காகசப்படடு, தஙகள காரியஙகளை நிறைவேறறிகொண்டு, தாஙகள செய்யவேண்டிய காயததிற்குரிய சமபம நேரிட்டபோது உபகாரத் தைப்பாராமல நிலைமைகெடட மாறுகினறனரோ, அரசனுக்குத தீங்கு செய்தவாகளும போஷகனுடைய சோற்றை தினறுவா களும் பாவசெயலைஉடையவாகளுமான அவாகளுக்கு இவவுலகமும மிலலை; மேலுலகமுமிலலை. நான சேனையையும சகதியையும மேற கொணடு, திருதராஷ்டிரின புத்திராகளுடைய நிமிததமாக உனனு டையபுத்திரர்களுடன போர்செயயபோகிறேன. நான உனனிடம் பொய்சொல்லவிலலை. ஆகையால், மேலோாகளுகுத தகுதியான குரூரமிலலாத நடையைக் காகிறவனாகி,இதைக்காட்டிலும பயனுளள தாயினும, இப்பொழுது உனனுடைய இநத வார்ததையைச செய் யேன். நீ எனனிடம செய்த இநத முயறசி வீணாபோகாது. யுதத்த தில் கொலலபபடாததாகவாகளும தாங்கதாகவாகளுமாயிருநதா லும் உன புதிராகளில, அாஜுனனைதவிர, யுதிஷ்டிரனையும பீமனை யும நகுலனையும ஸஹாதேவனையும கொலலேன். யுதிஷ்டிரன்சேனையி லும், எனகது அர்ஜுனனுடனையே யுததம. யுத்ததில அாஜுன னைக் கொன்றலன்றோ எனனால பயனடையப்பட்டதாகும? அபபடி

யில்லாவிட்டால், ஸவ்யஸாசியான அவனால் கொல்லப்பட்டுப் புகழோடாவது கூடுவேன. ஓ! புகழ்பெறறவளே! உனக்கு ஒரு பொழுதும ஐநதுபுததிரர் நசியாா. அாஜுனனில்லாமல காணனுடனகூடினவாகளாகவாவது, நான கொலலபபட்டால், அர்ஜுனனோடு கூடினவாகளாகவாவது, உனககு (ஐநது புததிராகளஉண்டு)' எனறு சொனனான.

இவவிதம் சொலலிய காணனுடைய வாாத்தையைககேடடு, குநதியானவள, துககததினால நடுஙகுகிறவளாகித, தைாயததிலிருநது சலிககாதவனும் புததிரனுமான காணனைத தழுவிககொணடு, 'காண! நீ சொலலுகிறபடியே நடககபபோகிறது. இநத யுத்தததினாலே கௌரவாகள நாசததை அடைபபபோகிறாகள. தெயவமோ, மிகக பலமுடையது பகைவரைவாடடுகிறவனே! நீ நானகு தமபிகளுககும அபயததை அளிததாய. யுததததில், அவாகளை விடுவதான அதனை பிரதிஜஞை செயயக்கடவாய' எனறு சொலலிவிடடு, பிறகு, அவள, அவனைநோக்கி, 'ஆரோககியமும க்ஷேமமும உணடாககககடவன' எனறு சொனனாள காணன விருப்பததுடன அவளை நோக்கிப பிரதிஜஞை செய்தான். பிறகு, அவ விருவரும தனிததனி செனறாகள.

நூற்று நாற்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

பகவதயாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஹஸ்தினாபுரத்தில் நடந்ததைக் கேசவர் பாண்டவர்களுக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லியதும், அவர்கள் அதனை விவரமாகச் சொல்லும்படி ப்ரார்த்திக்க, அவர் பீஷ்மர் சொல்லியதைச் சொல்லியதும்)

பகைவரை அடக்குகிறவரான கேசவர் ஹஸ்தினாபட்டணமிருந்தும் உபபலாவ்யம வநது பாணடவாகளுககு எல்லாவறறையும் நடநதபடி சொலலினா. சௌரியானவா நெடுநேரம் ஸலலாபம்பண்ணி அடிக்கடி ஆலோசனைசெயது, இளைபபாறுவதின் பொருட்டுத தம்முடைய மாளிகைககே செனறா. அப்பொழுது, ஸகோதராகளான பாணடவாகள ஐவரும, விராடன முதலிய எல்லா அரசாகளையும அனுப்பிவிடடு, ஸூாயன அஸ்தமனததை அடைந்தபொழுது, ஸந்தியை உபாஸித்து தயானம செயகிறவர்களும அநதக் கிருஷ்ண

னிடதிலேயே பற்றின மனமுடையவர்களுமாகி, தாசார்ஹரான அவரை அழைத்துவந்து மறுபடியும் ஆலோசனைபைச் செய்தார்கள. அப்பொழுது, யுதிஷ்டிரா, 'ஓ! புண்டரீகாக்ஷரே! ஹஸ்தினு புரம சென்று ஸபையில நீர துர்யோதனனிடம எனன வாததை சொன்னீர? அதன எங்களுக்குச சொல்லக்கடவீர' எனறர. வாஸுதேவர், 'ஹஸ்தினுபுரமசென்று ஸபையிலேநான் துர்யோதன னுகது உண்மையாகவும பதியமாகவும் ஹிதமாகவுமசொனனேன. கெடுமதியுள்ளவனன அவன ஏறறுககொளளவிலலை' எனறர. யுதிஷ் டிரர், 'ஓ! ஹ்ருஷீகேசரே! அநத துரிபோதனன் வழியில்லாத வழிபை அடைநதிருகக, கௌரவாகளில மூதிபவரான பிதாமஹர், பொறதவனன அவன கோககி என்ன சொன்னர? ஓ! மஹா பாக கியவானே! பரதவாஜரின புததிரரான ஆசாரியாதாம எனன சொன னர? தாய் தநதையாகளான திருதராஷ்டிரரும காநதாரியும எனன சொனனாகள? எங்களுக்குச சிறிய தநதைபும தாமததை அறிபவர்களில சிறநதவரும புதிராகளாகிய எங்களை விட்டுபபிரிந த சோகததால் தாபததையடைநதவருமான விதுரா, திருதராஷ்டிரரின புதிரன கோககி, எனன சொனனர? ஓ! ஜனாதனரே! ஸபையிலிருப்பவாகளான அரசாகளெலலாருமே எனன சொனனா கள? அவறறை நீர உளளபடி சொலலும. ஓ! கேசவரே! நீர கௌரவாகளில சிறநதவரான பீஷ்மரிடதிலும திருதராஷ்டர ரிடதிலும எனக்காக எல்லா வாதததையும சொனனீரலலவா? கௌரவாகளுடைய ஸபையிலிருகினற அவாகளுடைய அநத வாததை, காமததாலும் லோபத்தாலும நிரமபியவனும் மநத னும 'நான மிகக அறிவுளளவன' என்கிற அபிமானமுடையவனுமான துரியோதனனுடைய மனததில, எனனிமிததம் அபரியமானதால், நிற்கவிலலை. ஓ! கோவிநதரே! அவாகளுடைய வாதததைகளை நான கேட்க விருமபுகிறென. ஓ! ஐயா! காலதகடவாதபடி செய்யும. நீரலலவோ எங்களுக்குக கதி? நீரே தஞ்சம். நீரே குரு' என்றர.

வாஸுதேவர சொலலுகிறர: 'ஓ! அரசரே! கேளும். ராஜ ஸ்ரேஷ்டரே! கௌரவாகளுடைபமதியில ஸபையில அரசனன துரியோதனனுக்கு எவ்வித வாதததையைச சொன்னேனோ அதை னனிடமிருநது திரிநதுகொளளும. நான் வார்தததைபைச சொனனபொழுது, திருதராஷ்டிரனுடைய புதிரன சிரிதான. அப்பொழுது, பீஷ்மர், மிகக கினமடைநது இநத வாதத்தை யைச் சொலலலானர். அவர், 'துரியோதன! குலததின் நிமித்த

மாக நான் உனககுச சொல்லுகிற அதனை அறியக்கடவாய். ராஜ ஶரேஷ்டனே! அதைககேட்டு உன குலததிறகு நனமையைச செய. அப்பா! அரசனே! எனனுடைய பிதாவானவா சநதனுவெனறு உலகததில புகழபெறறவா. அவருககு நான ஒரு புததிரனே உண்டானேன். அவா புதரவானகளில சிறநதவா அவருககு, 'பண்டிதாகள் ஒரு புததிரனுளளவனைப புததிரனிலலாதவனாகச சொலலுகிறாகள. குலமானது நாசததை அடையககூடாது. ஆகையால, எப்படி இரணடாவது புததிரன் உண்டாவான? எப்படி புகழானது விரிவையடையும?' எனற எணணமுணடாயிறறு. நான அவருடைய இஷடததையறிநது, பிதாவின நிமிததமும குலததினிமிததமும அரசனாகாதவனும பொறிகளைககட்டினவனுமாகி, செய்யமுடியாத பிரதிஜஞையைச செயது, ஸததிபவதியெனகிற மாதாவை அழைதது வநதேன. அது உனககு நனகு தெரிநததே. இதோ, சநதோஷததுடன் பிரதிஜஞையைககாககிறவனாக வஸிக்கிறேன. அரசனே! அவளிடத்தில, மிகக புஜபலமமைநதவனும ஸ்ரீமானும் கௌரவாகளுடைய குலததைத தாஙகுபவனும தாமாதமாவுமான விசிததிரவீரயனெனறு எனககுத் தமபி உணடானான். தநதை ஸ்வாக்கம செனறபிறகு, நான வேலைககாரனாயிருநது கீழ்ப்படிநது நடநதுகொணடு, அநத விசிததிரவீரயனை என ராஜபத்தில அரசனாக நிலைநிறுததினேன். ராஜஶரேஷ்டனே! நான் அரசாகளின கூடடததைவெனறு, அவனுககுத தகுநத மனைவியைத தேடினேன். நீயும பலதடவை கேட்டிருககலாம. பிறகு, பரசுராமருடன போரில துவநதுவயுத்தததை அடைநதேன. விசிததிரவீர்யனோ, இநதப்பட்டணத்து ஜனஙகளால ராமரிடமுண்டான பயததினால் வெளியில் போகசசெயயபபடடும, பததினியிடம அதிகப்பறறுதலுறறும, க்ஷயரோகததை அடைநதான. அரசனிலலாமல ராஜயததில இநதிரன் மழையைப் பொழியாமறபோனபொழுது, ஜனஙகள பசியாலும பயத்தாலும பீடிககபபட்டு எனனையே தொடாநதனர். அவாகளெலலாம எனனை நோக்கி, 'ஓ! சநதனுவின் குலததை விருததிசெயபவரே! பிரஜைகளெல்லாம குறைவை அடைநதுவிட்டன. எஙகளுடைய க்ஷேமததின பொருடடு அரசராயிருககக்கடவீர. [1] ஈதி

[1] ஈதிகள = நாட்டுக்குவரும கேடுகள் அவை.—அதிகமழை, மழையின்மை, எலி, விட்டில, கிளி, அரசணமை எனபன. திருககுறள எநஉவதின உரையிற்பாரக்க. 'அதிவருஷ்டி ரநாவருஷடிஶ் ஶலபா* மூஷகாஶ † ஶுகாஃ | ‡ ப்ரதயாஸநநாசச ராஜாநஃ ஷடேதா ஈதயஃ ஸ்மருதாஃ || ||'

பாதைகளை நிவிர்த்திக்கசெய்யும். உமக்கு கேஷமமுண்டாகும. உமது பிரஜைகளெலலாம மிகக்கொடிய நோயகளாலே பீடிக்கப்படுகின்றன. ஓ! காஷகேயரே! சிலரே மிஞ்சியுளளனா; அவாகளைக காகவேண்டும. ஓ! வீரரே! நீர நோயகளைப்போகக்கிப பிரஜைகளைத தாமமாகக காக்ககடவீர. நீர ஜீவிததிருகும்பொழுது, ராஜ்யமானது அழிவைபஙடைய வேண்டாம?' எனறனர். ஜனஙகள் கூககுரலிடுமபொழுது, பிரதிஜ்ஞையைக் காப்பவனும நனனடையை நிஜைபபவனுமான எனனுடைய மனமானது கலஙகவேயில்லை. ஓ! மஹாராஜனே! பிறகு, படடணதது ஜனங்களும மஙகளகுணமுளளவருமம எனது தாயுமான காளியும வேலைகாரர்களும புரோகிதாகளும ஆசாரியாகளும மிகக சுறறவாகளான வேதியாகளும மிகக வருததததையடைநது, எனனிடமாகக, 'ஓ! மகாபுததிமானே! பிரதீபனால காக்கபபட்ட ராஜபமானது உழமை அடைநது நசிக்கபபோகிறது. ஆகையால, நீர எஙகளுடைய நனமைக்காக அரசராகவேண்டும' எனறு இடைவிடாமல சொனனார்கள். இவவிதம சொலலக்கேட்ட நான, துககததை அடைந்தவனும மிகக கவலையையடைநதவனுமாகி அஞசலிசெய்துகொணடு அநத விஷயததில் பிதாவினிடம வைதத கௌரவததானுண்டான பிரதிஜ்ஞையை அவர்களுககு அடிக்கடி தெரிவிததேன. அரசனே! பிறகு, நான, மாதாவுக்குத தயைவரசசெய்வதறகாகக் கரங்குவித்துகொணடு, 'தாயே! நான குலத்திற்காகவும முகியமாக உனகாகவும வீர்யததைக் கடடினவனும அரசனுகாதவனுமாக இருக்கிறேன. எனனை ராஜபதததைக காபபதில ஏவாதே. சநதனுவுகுப் பிறந்த நான கௌரவாகளின வமசததைத தாஙகுபவனுகிப பிரதிஜ்ஞையை வீணுகசசெய்யேன. இநதப பிரதிஜ்ஞையை உனக்காகவே முழுதும செய்தேன. புத்திரவாதலையமுடையவளே! நான் இபபொழுது உனககு ஏவலாளியும தாஸனுமானவன்' என்று இவ்விதம அநத மாதாவுக்கு ஜனங்களுடைய முனபில் நன் மொழிகூறி, அப்பொழுது, பிராதாவின் தாரஙகளின விஷயததில, மகா முனிவரான வியாஸரை வேண்டினேன. மகாராஜனே! நானும தாயாரும, அநத முனிவரை அருளுளளவராகச செய்தபொழுது, உடனே, அவா குழநதைகளை உற்பத்திசெய்யும விஷயததில் தயை

---

* மூஷிகாஃ எனபதும் † -ககாஃ எனபதும் வேறுபாடம ‡வேறறரசா படையெடுப்பு' என்று ஆப்டே (Apte) எனபவருடைய வடமொழி அகராதியில் பொருள செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

செய்தார். மஹாராஜனே! பரதர்களுள மிகச்சிறந்தவனே! அவர் உடனே மூனறு புததிரர்களை உண்டுபணணினா. உன்னுடைய தநதை கணணில்லாமல குருடனாமையால் அரசனாகவில்லை, மகாத்மாவும உலகததில புகழ்பெறறவனுமான பாண்டு அரசனானான. அவனே அரசன. அவர்கள் (=பாண்டவாகள்) அவனுடைய புததிரர்கள. பிதாவினுடைய சொதது முதலியவைகளை அடையத்தககவர்கள். அப்பா! கலகததைச செய்யாதே. ராஜ்யததில பாதியைக்கொடு. நான் உயிருடனிருக்கையில், இவ்வுலகில் எநத ஆண்பிள்ளை ராஜயத்தை ஆள்வான? என வார்ததையை அவமதியாதே. எபபொழுதும உஙகளுடைய பகைதணிதலை விரும்புகிறேன். புததிரனே! அரசனே! எனக்கு உனனிடத்திலும் அவர்களிடததிலும வித்தியாஸம இல்லை. எல்லாரிடததிலும ஒரேவிதமான ப்ரியம வைததிருக்கிறேன். உன்னுடைய பிதாவுககும காநதாரிக்கும விதுரனுக்குமுளள அபிப்பிராயமும இதுவே. பெரியோாகளுடைய வார்த்தையைக கேட்கவேணடுமன்றோ? எனனுடைய சொலலில் ஸநதேகப்படாதே. உனனையும பூமி முதலிய எலலாவற்றையும் நாசம் செயயாமலிருப்பாய்' என்று சொனனா.

நூற்று நாற்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணர், துரோணரும் விதுரரும் காந்தாரியும் சொல்லிய வற்றைச் சொல்லியது.)

(வாஸுதேவர் சொல்லுகின்றா.) 'உமக்கு மங்களமுண்டாகுக. பீஷ்மர் சொனனபிறகு, பேசுவதில் ஸமர்தத்ரான துரோணர் அரசர்களுடைய மததியில துர்யோதனனை நோககிச சொன்னதாவது: 'அப்பா! குலததினிமித்தம் ப்ரதீபரின் மைநதரான சந்தனுவானவர் எப்படியிருநதாரோ, குலத்தினிமித்தம் தேவவ்ரதரான பீஷ்மர் எப்படியிருநதாரோ, அபபடியே, கௌரவர்களுடைய வம்சததை விருததி செய்பவரும கௌரவர்களுக்கு அரசரும் தாமாதமாவும் நலல விரதமுடையவரும் நன்கு அடஙகின மனமுடையவரும் ஸததிய ஸநதரும ஜிதேநதிரியருமான பாண்டு ராஜரும், தமையனாரான திருதராஷ்டிரருககும புத்திமானும் தமபியாருமான விதுரருக்கும் ராஜ்பத்தைக் கொடுத்தார். அரசனே! பிறகு, நழுவாதவரான

இவரை ஸிம்மாஸனததில் நிலைக்க வைத்துவிட்டுக் குருவம்சத்தரச ரான பாண்டு, மனைவியருடன் வனம்சென்றார். மனிதருட் சிறநதவ ரான விதுரரோ வேலைககாரனபோலச சாமரம போட்டுக்கொணடு வணக்கத்துடன் கீழிருநது பணிவிடைசெய்தார். குழநதாய்! பிறகு, எலலாபபிரஜைகளும் பாண்டுராஜரைபபோலத திருதராஷ் டிரராஜரை விதிப்படி அடுத்திருந்தனா. பகைவரின பட்டணங் களை ஜயிப்பவரான அநதப் பாண்டு, திருதராஷ்டிரருக்கும் விதுரருக கும் ராஜ்பததைக் கொடுததுவிட்டுப் பூமிமுழுவதும ஸஞசரிததார். ஸததியமான பிரதிஜ்ஞையையுடைய விதுரர், பொககசததைக் காபபதிலும் தானததிலும வேலைககாராகளைப பாாபபதிலும் எலலாவறறையும் பொறுப்பதிலும அமாநதா. மிகக பராககிர மததையுடையவரும பகைவருடைய பட்டணஙகளை ஜயிப்பவரு மான பீஷ்மர் சண்டை ஸமாதானஙகளைச செய்பவராகி,[1] அரசர்களை வகிககினற வேலைகளை மேறபாாததா. மிக்க பலசாலியான திருத ராஷ்டிரராஜர் எப்பொழுதும மஹாதமாவான விதுரரால தொடரப் பட்டு ஸிமமாஸனததிலிருநதா. அவருடைய குலததில பிறநத நீ எப்படி குலததின பேதததில முயலகிறாய்? ஓ! அரசனே! பிரா தாககளுடன சோநது (அவாகளுடன்) போகஙகளை அனுபவிககக் கடவாய். அரசர்களில சிறநதவனே! நான [2]ஏழைததன்மையினாலும தனத்தின் நிமித்தததாலும எப்படியும் சொலலுகிறவனல்லேன். நான பீஷ்மரால் கொடுக்கப்பட்டதில திருப்தியடைகிறேன. உன் னால கொடுககப்பட்டதை விருமபவில்லை. அரசனே! நான உன னிடமிருநதும் பிழைப்பின உபாயததை விருமபவிலலை. எஙகே பீஷ்மரோ அஙகே துரோணா. பீஷ்மா எதைச சொல்லுகிறாரோ அதைசசெய். பகைவரைவாடடுபவனே! பாணடுபுத்திராகளுக் குப் பாதிராஜயம கொடுககக்கடவாய். அப்பா! உனககும அவர்க ளுக்கும ஆசாரயனாயிருப்பது எனககு எப்பொழுதும ஸமம. எனக்கு அஶவததாமா எபபடியோ, வெள்ளைக குதிரைகளையுடைய அர்ஜுன னும்[3] அபபடியே. பலவாறான புலமபலால எனன பயன? தாமம் எஙகேயோ அஙகேயே ஜயம' எனறார்.

---

1 'அரசர்களுக்கு நன்கொடையளிப்பது, கொடுப்பதை நிறுததுவது முதலிய காாயஙகள்' என்பது பழையவுரை.

2 'கார்ப்பணயாத்' என்பது மூலம், 'யுததபயத்தினால்' என்பது பழையவுரை.

3 ஒரு சொல்விடப்பட்டது.

ஓ! மஹாராஜரே! அளவற்ற வல்லமையையுடைய துரோணர் இவவிதம் சொனனபிறகு, ஸததியமான பிரதிஜஞையையுடைய வரும தாமததை உணாநதவருமான விதுரர், பிதாவான பீஷ்மருடைய முகததைத திருமபிப் பாாததுககொணடு பின்வரும் வாாததையை உரைககலானா: 'ஓ! தேவவரதரே! நான சொல்லுகிற இநத வாாததையை அறியககடவீா. நசிததுப்போன இநதக் குருவம்சமானது மறுபடியும் உமமால் தூககி எடுககபபட்டது. ஆனால, புலமபுகிறவனான எனனுடைய சொலலை அனாதரவு செய்கிறீா. இநதக குலததில குலததைக் குற்றபபடுததுகினற இநதத துர்யோதனனெனபவன யாா? லோபததால அவமதிபபையடைநதவனும நனறியறியாதவனும பேராசையால அறிவுகெடடவனும் இழிநதவனுமான இவனுடைய புததியை நீா அனுசரிததிருக்கிறீரே? இவன் தாமததையும அாததததையும் பாாககின்றவரான பிதாவினுடைய கடடளையைக கடககிறான. இநதக கௌரவாகள இவனுடைய செயகையால நசிககினறனர். ஓ! மஹாராஜரே! இவாகள நசியாதவண்ணம செய்யககடவீா ஓ! விசாலமான புததியுடையவரே! என்னையும திருதராஷ்டிரரையும, முனனமே, சிததிரக்காரன சிததிரததை எழுதி ஸதாபிதததுபோல, ஸ்தாபிததீா. ஓ! நீணடகைகளையுடையவரே! பிரமமாவானவா பிரஜைகளைப் படைத்து அழிப்பதுபோலக் குலததினுடைய நாசததைப் பார்ததுக்கொண்டு அலக்ஷியம செய்யாதீா. அல்லது, உம்முடைய புததியானது கெடடுவிட்டதேயானால, விநாசமஏற்பட்ட இபபொழுது எனனோடும திருதராஷ்டிரரோடும வனம்செல்லக் கடவீா. அல்லது, வஞசனையில் எணணமுள்ளவனும் மிகக தூாப் புததியுள்ளவனுமான துர்யோதனனைக கட்டிப்போடடுவிட்டு இப்பொழுது இநத ராஜயததைப பாண்டவர்களால் காககபபட்டதாக விரைவிலசெய்து ஆளும. ஓ! ராஜஶரேஷ்டரே! தயைசெய்யும். பாண்டவாகளுக்கும கௌரவாகளுககும் அளவற்ற பராக்கிரமமுடைய அரசர்களுக்கும பெரிய அழிவு காணப்படுகிறது' எனறு சொனனார்.

இவவிதம் சொல்லிவிடடு, அப்பொழுது, அநத விதுரர் மனம் நைநதவரும சிநதிககிறவருமாகி அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டார். பிறகு, ஸுபலராஜனுடைய புததிரியான காநதாரியானவள் குலததின் நாசததில பயநதவளாகிக் கோபததினாலே அரசர்களுககெதிரில பாவபுததியுள்ளவனும் குரூரனும் புததிரனுமான துாயோத

னனை நோக்கித் தர்மத்தோடும் அர்த்தத்தோடும் கூடினதாகச் சொல்லலானுள். 'ராஜஸபையில் பிரவேசித்த அரசர்களும ஸபையிலிருக்கின்ற மற்றப் பிரம்மரிஷிகளும் கேட்கட்டும். பாவியும் மந்திரிகளோடும் வேலைக்காரர்களோடும கூடினவனுமான உன்னுடைய குற்றத்தைச் சொல்லப்போகிறேன். கௌரவர்களுடைய ராஜ்யமானது முறைப்படி அனுபவிக்கக்கூடியது. இது கிரமமாக வந்த நமது குலதர்மம். கெட்ட புத்தியுடையவனே! மிக்க குரூரமான செய்கையுடையவனே! நீ கௌரவர்களுடைய ராஜ்யத்தை அநியாயததால் கெடுக்கிறாய். புத்திமானை திருதராஷ்டிரர் ராஜபத்திலிருக்கிறார். அவருடைய தமபியான விதுரர் வருங்கால அறிவுடைய வராயிருக்கிறார். தாயோதன! இவ்விருவரையும கடந்து இப்பொழுது அநியாமையால் என அரசனுபிருப்பதை விரும்புகிறாய்? மகாணுபாவாகளான அரசரும் விதுரரும், பீஷ்மரிருக்கும்பொழுது, மஹாதீனர்களாயிருக்கவேண்டும். மஹாதமாவும் புருஷஸ்ரேஷ்டருமான இநதக் கஙகா புத்திரரோ, தாமததை அறிநதவராகையால், ராஜ்யத்தை விரும்பவில்லை. (பகைவரால்) அணுகமுடியாததான இநத ராஜயமோ பாண்டுவினுடையது. இப்பொழுது, அவருடைய புத திரர்கள் வல்லமையுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் வல்லமைபுடையவர்களல்லர். பாண்டவர்களுடைய பிதாமஹரைச சேர்ந்ததும் புத்திர பௌத்திரர்களை அடைந்து வருவதுமான அப்படிப்பட்ட இநத ராஜபம் முழுவதும் பாண்டவர்களைச் சேர்ந்தது. கௌரவர்களில சிறந்தவரும் மகாத்மாவும் ஸதியஸநதரும புததிரசாலியுமான பீஷ்மா எதைச சொல்லுகிறாரோ அதை எல்லாம், நாம் ராஜ்பத்தையும் ஸ்வதர்மங்களையும காக்கிறவர்களாகி, மறுக்காமல செய்யவேண்டும். பெரிய விரதத்தையுடைய பீஷ்மரது கடடளைப்படி, இநத அரசரும் விதுரரும் சொல்லுவார்களேயானால் அது நண்பர்களால் கட்டளையிடக்கூடிய தர்மத்தை முன்னிட்டு மிக நீண்டகாலம் செய்யக்கூடியதாகும். நியாயமாக வந்ததான கௌரவர்களுடைய இநதராஜ்யதைதத் தர்மபுதிரனை யுதிஷ்டிரன் திருதராஷ்டிராஜாால் ஏவப்பட்டவனுகிப் பீஷ்மரை முன்னிடடுக்கொணடு ஆளட்டும்' என்று சொன்னுள்.

நூற்று நாற்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணர் திருதராஷ்டிரன் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியதைக் கூறியது.)

ஓ! அரசரே! காந்தாரியானவள் இவவிதம் சொன்னபொழுது, அரசனான திருதராஷ்டிரன, அரசாகளுடைய மததியில துரியோதனனை நோககி இவவிதம சொலலலானான: 'துரியோதன! மகனே! இதனை அறியக்கடவாய். (உனககுப்) பிதாவினிடம கௌரவமிருககுமேயானால நான உனனைநோககிச சொலவதை அப்படியே செய்யக்கடவாய். உனககு க்ஷேமமுண்டாகுக. [1] ஸோமனெனகிற பிரஜாபதியானவன முன கௌரவாகளுடைய வமசததை விருததிசெய்தவன. ஸோமனிடமிருநது ஆறாமவராக நகுஷபுததிரனான அநத யயாதி உணடானா. அவருககு ராஜரிஷிகளில சிறநதவாகளான ஐநது புததிராகள உண்டானாகளலலவா? அவாகளுள மிகக பராககிரமததையுடையவரும் பிரபுவுமான யதுவானவா மூததவராக உண்டானா. அவாகளுள், இளையவரும் நமது வம்சததை வளரச்செய்தவருமான பூருவானவா, விருஷபாவாவினுடைய புத்திரியான சர்மிஷ்டையினாலே பெறப்பட்டாா. பரதஸரேஷ்டனே! யதுவோ, தேவயானைககுப் புததிரரானா. அபபா! அளவற்ற பராககிரமமுடையவரும் விததுவானுமான சுககிராசார்யருக்குப பெணவழிப் பேரரும் யாதவர்களின வம்சததை வளரச்செயதவரும் பலவானும பராக்ரமததில் ஒப்புக்கொள்ளபபட்டவருமான அநத யதுவோ, கர்வம நிறைநது மிகவும் புத்திமநதமாகி, க்ஷததிரியஜாதியை அவமதிததார். பலததாலும காவததாலும மதிமயக்கததை அடைநதவரும ஒருவராலும வெலலபபடாதவருமான அவா, பிதாவின் கட்டளையில இருககவுமில்லை; பிதாவையும பிராதாககளையும் அவமதிக்கவும் செய்தார். நான்கு எலலையுள்ள பூமியிலும் யதுவே பலவானானார். அவர் அரசாகளை வசம்செய்துகொண்டு ஹஸ்தினாபுரத்தில வஸிததாா. காநதாரியின் புத்திரனே! நகுஷருடைய புத்திரரும (யதுவுக்குப்) பிதாவுமான யயாதி, மிகக சினம்கொணடு, புத்திரரான அவரைச சபிததாா; ராஜபத்திலிருநது நீக்கவும் செய்தார். பிறகு, எந்தப் பிராதாக்கள் பலத்தால கொழுத்தவர்களாகி அநத யதுவை

---

[1] ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்கள் இருபத்தொருவரில் ஸோமனொருவன.

அனுஸரிததிருநதனரோ அநதப் புததிரர்களையும் யயாதியானவர் கோபத்தால் சபிதததா. பிறகு, ராஜஸரேஷ்டரான யயாதி, தமவசம இருகிறவரும கட்டளையிடகூடியவரும இளையகுமாரருமான பூருவை ராஜயததிலிருத்தினர. இவவிதம் மூததவனபிருநதாலும, மிக்க காவமுளளவனயிருநதால், ராஜபததை அடைகிறதிலலை. இளையவர்களாயிருநதாலும பெரியோர்களை அடுபபதனால ராஜபததை அடைகினறனர. அப்படியே, எலலாத தர்மஙகளையும அறிநத வரும என்னுடைய தநதைக்குப் பாடடனருமான பிரதீப மென்கிற அரசர், மூன்று உலகஙகளிலும பிரஸிததமாயிருந தார். தாமததுடன ராஜபததை ஆளுகினற அநத ராஜஸரேஷ்டருககுத தேவாகளுககுச சமமானவாகளும் புகழபெறறவர் களுமாக மூனறு புததிராகள் உணடானர்கள. அப்பா! தேவாபி யெனபவா மூததவரும, பாஹ்லீகரெனபவா அவருககடுத்தவருமு, தையசாலியும எனது பிதாமஹருமான சநதனுவானவா மூனறு மவருமாகப பிறநதாகள். பெரிதான பராக்கிரமதததையுடைய வரும ராஜஸரேஷ்டருமான தேவாபியோ, தோலில ரோகததோடு (=குஷ்டததோடு) கூடினவராயிருநதா. அவா தர்மததைச சிலமாகக் கொணடவரும உணமையே பேசுபவரும் பிதாவின் பணிவிடையில பறறுள்ளவரும படடணததிலுள்ளவாகளுககும தேசததோாகளுக் கும ஸமமதமானவரும ஸாதுகளால பூஜிககப்பட்டவரும இளையவர் களும முதியவாகளுமாகிய எலலாருககும மனதகிறகு இனியவரும கொடையில் சிறநதவரும சொனனசொல தவறுதவரும எலலாப் பிராணிகளுடைய நனமையிலும பறறுளளவரும தநதையினுடைய கடடளையிலும பிராமமணாகளுடைய கடடளையிலும் இருப்பவரும பாஹ்லீகருககும் அபபடியே மகாதமாவான சநதனுவுககும பிரிய மான - தமையனருமாயிருநதார். சேர்நதவாகளும மகாதமாகளு மான அவர்களுககுப் பெரிதான நல ஸகோதரததனமையும ஏற் பட்டது. பிறகு, சிலகாலம சென்றபின, வயதுசெனறவரான ராஜஸரேஷ்டரானவர் அபிஷேகததிறகாக ஸாமகரிகளை முறைப்படி செய்விதததா. விபுவானஅவர் மஙகளததிறகுரிய எல்லாவற்றையும் செய்விதததா. அவரை நோககி எலலாப் பிராமமணர்களும முதியவர் களும நகரததாகளும தேசததாகளும் தேவாபியின அபிஷேகத் தைத் தடுதததாகள். அநத அரசரோ, அபிஷேகததைத் தடுதததைக் கேட்டுக் கண்ணீர்சொரிநதார்; புததிரரைபபற்றித துக்கிக்கவும செய் தார். இவவிதம் அநதத தேவாபி, கொடையில வலலவரும தர்

மத்தையறிந்தவரும் ஸத்தியஸந்தருமா யிருந்தார். பிரஜைகளுக்குப் பிரியராயிருநதும் தோலின ரோகதோஷததால் தூஷிக்கப்பட்டார்; 'அஙகப்பழுதுளள அரசனைப்பற்றித் தேவர்கள மகிழ்கிறதிலலை' எனபதுபற்றிப் பிராமமணஸரேஷ்டர்கள் ராஜஸரேஷ்டரைத் தடுத்தாாகள். பிறகு, புததிரனவிஷயமான கவலையால அவர் சரீரத்தில துன்பததையடைநது மரிததார். அவர் மரிததைப் பார்ததுத தேவாபியானவர் வனததையடைநதாா. பாஹ்லீகரானவா ராஜயததைவிட்டு அமமான்வீடடை அடுததவராகித் தநதையரையும் உடனபிறநதார்களையும் விட்டு மிகச செழிப்பான (மாமன் ராஜ்யத்தை) அடைநதார். அரசனே! தநதை இறநதபொழுது, உலகத்தில் புகழ்பெற்ற சநதனுவோ பாஹ்லீகரால் அனுமதிசெய்யப்பட்டு அரசராகி ராஜயததை ஆண்டார். பாரத! அப்படியே, மூததவனான நான், இபபொழுது, புததிமானான பாணடுவினால் அங்கப்பழுதுளளவனென்று ராஜயததிலிருநதும நழுவுமபடிசெய்யப்பட்டேன. இளையவனாயிருநதும, பாணடுவே அரசனாகி ராஜயததை அடைநதான. பகைவரை அடக்குபவனே! பாண்டு இறநத பிறகு, இநத ராஜயம அவனுடைய புத்திரர்களைச சேர்நதது. நான ராஜ்யததில் பாகமில்லாதவனாயிருக்கும்பொழுது, நீ எப்படி ராஜயத்தை விருமபுகிறாய்? ராஜபுத்திரனலலாதவனும் உடையவனாகாதவனுமாகிப் பிறர் சொத்தைக கவர விருமபுகிறாய் யுதிஷ்டிரன ராஜபுத்திரனும் மகாதமாவுமானவன். இநத ராஜயம அவனுககு நியாயமாக வநதது. அவன் இநதக் குருவமசததிறகுப போஷகனும் ஆளுபவனுமானவன. அவன ஸதய ஸநதன். அப்படியே, அவன் அஜாககிரதையிலலாதவனும் பநதுக் கூட்டததினுடைய கட்டளையிலிருப்பவனும ஸாதுவும் பிரஜைகளுக்குப் பிரியனும் நண்பர்களிடம தயையுள்ளவனும புலனகளை வென்றவனும ஸாதுஸமூகத்தைத் தாஙகுகிறவனுமானவன. அவனிடததில் க்ஷமை, ஸகிததல, அடககம, நேர்மை, தவறாதவிரதம, சாஸ்திரம, அஜாக்கிரதையிலலாமை, பிராணிதயை, சிக்ஷையென்கிற எல்லா ராஜகுணஙகளுமிருககின்றன. வணக்கமறறவனே! ராஜபுததிரனல்லாதவனும் கெட்டநடையுள்ளவனும் லோபியும் எபபொழுதும் உறவினர்களிடம கெட்டஎண்ணமுள்ளவனுமான நீ பிறருக்குக் கிரமமாக வநததான இந்தராஜயத்தைப் பறிததுக்கொளள எப்படி வல்லவனாவாய்? அரசனே! மோகத்தைவிடடு வாகனங்களோடும் பரிவாரங்களோடும் பாதிராஜ்யததைக கொடு. அதன் மிச்சமானது

தம்பிகளுடன்கூடின உன்னுடைய பிழைப்பிறகுப் போதுமானது' என்றான.

நூற்று ஐம்பதாவது அத்யாயம்.

பகவத்யாநபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனனுடைய உத்தரவுப்படி அரசர்கள் போருக்காகக் குரு க்ஷேத்திரத்திற்குப் புறப்பட்டதையும் ஸாமதான பேதங்க ளால் வசப்படாததால் துரியோதனன்விஷயத்தில் தண்டோபாயமே தக்கதென்பதையும் ஸ்ரீ கிருஷ் ணர் பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லியது)

இவ்விதம் பீஷ்மராலும் துரோணராலும் விதுரராலும் காந்தாரி யினுலும திருதராஷ்டிரனுலும சொல்லப்பட்டபொழுது, மந்தனன துரியோதனன அறியவேயிலலை. மந்தனன அவன் எலலாவற்றையும உதறிவிடுக கோபத்தால் மிகவும சிவநதகண்களை உடையவனுகி எழுநதிருநதான. அரசாகளும (உயிரில ஆசையை) விட்டவர்களாகி அவனைப் பினதொடாநதார்கள. அறிவிழநதவர்களான பாரிலுளள அநத அரசர்களை நோககி, 'குருக்ஷேத்திரதிற்குப் புறப்படுஙகள். இபபொழுது பூசநக்ஷத்திரம்'எனறும அடிக்கடி உத்தரவு செயதான். பிறகு, அநத அரசாகள், காலததால்ஏவப்படடுப் பீஷ்மரைச சேனதி பதியாகச் செய்துகொணடு, ஸநதோஷததை அடைநதவர்களாகிச் சேனைகளுடன சென்றார்கள் கௌரவர்களுடைய பதினேர் அக்ஷௌஹிணிகளும வநதன. அவைகளுடைய முன்னிலையில பீஷ்மா பனிக்கொடியுடன விளஙகினர். அரசரே! இதில் உசிதமும் இநதச சமயததிற்குத தகாதுமாயிருகக அதைச செய்யும். ஓ! பாரதரே! அரசரே! எனனுடையமுனனே பீஷ்மராலும் துரோண ராலும விதுரராலும காந்தாரியினுலும திருதராஷ்டிரராலும சொல லப்பட்டதும கௌரவாகளுடைய ஸபையில நடநததும உமககுச் சொலலபபட்டன. ஓ! அரசரே! உமக்கு நல்ல சகோதரத தன்மை யை விரும்பி இநத வமசம வேறுபடாமலிருப்பதற்கும் பிரஜை களுடைய விருத்திக்குமாக நான முதலில ஸாமோபாயதைச் செய்தேன். எபபொழுது ஸாமதனதை ஏற்கவில்லையோ, அப்பொ ழுது, நான மறுபடியும் பேதனதைப் பிரயோகிதேன. தேவர்களை யும் மனிதாகளையும்பற்றிய செய்கைகளையும எடுதது ரைத்தேன். துர்யோதனன் ஸமாதானததை முனனிட்ட வார்தனதையை ஆதரி

யாதபொழுது, நான எலலா அரசர்களையும் வரவழைததுப் பேதத்தைச செயதேன. ஓ! பாரதரே! தலைவரே! எனனுலே ஆசசரிய கரமும பயஙகரமும கொடியவைகளும மனிதராற செய்யமுடியாத வைகளுமான செயகைகள செயயபபடடன. அநத அரசாகளை அதட்டித துர்யோதனனைத துருமபாகசசெயது காணனையும சகுனியையும அடிககடி பயமுறுததிச சூதாடடதைதகுறிததுச சொலலித திருதராஷ்டிரனபுதிராகளை அடிககடி நிநதிதது வார்தைதைகளாலும, (கலஙது) ஆலோசனையினலும, அடிக்கடி எலலா அரசாகளையும் பேதபப்டுதிவிடடு, பிறகு, குருவமசம பிளவுபடாமலிருப்பதற்கும் கார்யம கைகூடுவதறகுமாகத திருமப ஸாமோபாயதுடன தானதைதச சொனனேன. 'சூராகளான அநத எலலாப் பாண்டவர்களும மானதைதவிடடுத திருதராஷ்டிரருகும பீஷ்மருக்கும விதுரருக்கும கீழபபடிநதவர்களாயிருக்கடடும; அவாகளுடைய ராஜ்யம கொடுககப்பட்டடும. அவரவாகள ஸ்வதநதரராகாமல அசக்தாகளாக ஆகடடும. அரசரும் பீஷ்மரும விதுரரும சொலலுவது உனக்கு நனமை; ராஜயமுழுவதும உனகது இருகடடும. ஐநது கிராமஙகளைக் கொடு. ராஜஸரேஷ்டனே! அவாகள், உன்னுடைய தநதையால் அவமாயம தாங்கததகவாகளல்லரோ?' என்றேன். இவவிதம் சொலலியும துஷ்டபுதிதியுள்ள அவன் பாகதைத விடவேயிலலை. அநதப பாவிகள்விஷயதில நான்காவதான தணடோபாயதைதப பார்கிறேன். வேறுவிதமாகப் பார்கவிலலை. அரசாகள, அழிவைஅடைவதறகாகக குருகேஷ்தரதிறகுக கிளமபியும விடடார்கள். ஓ! அரசரே! கௌரவர்களுடைய சபையில் நடநத இது உமக்குச சொல்லபபடடது. ஓ! பாணடவரே! அவர்கள யுததமினறி ராஜயதைதக கொடடார். எல்லாரும் விநாசதிற்குக காரணமானவாகளும மரணம நெருஙகினவர்களுமாக இருக்கின்றனர்' என்றார்.

பகவத்யாநபர்வம் முற்றும்.

ஸ்ரீ மஹா பாரதம்.

நூற்றைம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

ஸைந்யநிர்யாண பர்வம்.

(யுதிஷ்டிரர்முதலானவர்கள் திருஷ்டத்யும்னனைச் சேனாபதி யாகச் செய்துகொண்டு குருக்ஷேத்ரத்திற்கு வந்தது.)

தர்மபுத்திரனுளளவரும யுதிஷ்டிரருமான தர்மராஜர் ஜனாததன ருடைய வாதத்தைகேட்டு அவருடைய முனனே தமபிமாகளை நோக்கிச சொலலலானனர். 'நீஙகள சபையில கௌரவாகளுடைய கூட்டதில நடநததைக கேட்டீரகளா? கேசவருடைய வாகக்யம் எல்லாம மனததில தரிகபபட்டனவா? மனிதஸ்ரேஷ்டர்களே! ஆகையால, எனது சேனைகளின பிரிவுகளைச செய்யுஙகள. இநத ஏழு[1] அக்ஷௌஹிணிகளும வெறறிக்காகச சோநதிருக்கின்றன. அவைகளுகுப் பெயாபெறறவாகளான ஏழுதலைவர்களையும தெரிநது கொள்ளுஙகள. துருபதன, விராடன, திருஷ்டதயுமனன, சிகண்டி, ஸாதயகி, சேகிதானன, வீரயமுளளவனன பீமஸேனன ஆகிய இநத வீராகள சேனைத்தலைவாகள எலலாரும உடலே வெறுதத வர்கள. எலலாரும தனுர்வேதததை அறிநதவாகளும் சூராகளு மாயிருபபவாகள. எலலாரும விரதததை நனகு அனுஷ்டிததவர் கள். எலலாரும லஜ்ஜையோடு கூடினவாகளும நீதியுடன கூடினவர் களும போரிலவலலவாகளுமானவாகள. எலலாரும பாணஙகளிலும அஸ்திரஙகளிலும தேறநதவாகளும எல்லா அஸ்திரஙகளாலும யுத தம செயபவாகளுமாயிருபபவாகள். ஸஹதேவ! குருநநதன! இவா களுள ஏழுபேர்களுகுகும நாயகனும, சேனைகளின வருபபையறிந த வனும, போரில சரஜவாலையினுலே அகனனிககு நிகரான பீஷ்ம ரைத தாஙகக்கூடியவனும, உனகுச சமமதனுமாயிருப்பவனைச சொலலு. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! எவன நமககு வலலவனன சேனைத தலைவன?' எனறார்.

ஸஹதேவன, 'தர்மத்தை அறிநதவரான எவரை அஞ்ஞாத வாஸததில அடுததிருநது நமது பாகததைக் கேட்கிறோமோ, நடது ஸமபநதியும ஸமமான துககததையுடையவரும வீர்யமுள்ளவரும அரசரும மசசதேசததிற்குப் பதியும பலவானும் அஸ்திரங் களைப் பயின்றவரும யுததத்தில் அடஙகாத மதனகொண்டவரு மான விராடர் யுததத்தில பீஷ்மரையும் அந்த மகாரதர்களையும்

[1] ஆதிபர்வம் 31-ம் பக்கததில காண்க.

பொறுப்பர்' என்றான். ஸஹதேவன் அவவித வார்த்தையைச் சொனனபொழுது, பேசசில் வலலவனான நகுலன அதறகு அடுத்த க்ஷணததில் இநத வார்ததையை எடுததான.

'பிராயததினாலும சாஸ்திரத்தினாலும் தைர்யததினாலும் குலத்தினாலும சுற்றததினாலும சிறநதவரும, துரோணரிடமிருநதும அஸ்திரததை அறிநதவரும, எவராலும வெலலமுடியாதவரும, ஸததியமான பிரதிஜஞையை உடையவரும, எநதநாளும துரோணரிடததிலும மகாபலசாலியான பீஷ்மரிடததிலும எதிாகக முயலகிறவரும், அரசர்களுடைய வமசததின் முதலில கொண்டாடததக்கவரும், சேனைகளுககுபபதியும, நூறுகிளைகளையுடைய மரமபோலப் புத்திர பௌததிரர்களால சூழப்பட்டவரும, வீரரும், பூபதியும், போரில் விளங்குகிறவரும, கோபத்தால் துரோணரை நாசம் செய்வதற்காகப பததினியுடன கோரமான தவத்தைச் செய்தவரும், அரசர்களில் சிறநதவரும், நம்மைப பிதாவைப்போல் எப்பொழுதும் நன்கு தாங்குகிறவரும, நமக்கு மாமனாருமான துருபதர், நமது சேனையின் முன்னணியை நடததட்டும. அவர், வநதவர்களான துரோணரையும பீஷ்மரையும தாஙகுவாரென்பது என எண்ணம. அநத அரசரோ, திவயாஸதிரங்களை அறிநதவரும துரோணருக்கு நண்பருமாயிருபபவா' எனறான்.

மாதரியின புததிரர்களால் தங்களபிப்பிராயம் சொல்லப்பட்டபொழுது, குருநநதனனும் இநதிரனுக்குப் புத்திரனும் இந்திரனுக்கு நிகரானவனுமான ஸவயஸாசி உரைககலானான். 'தவததின் பெருமையினாலும யாஜமஹரிஷியின மகிழ்சசியினாலும, திவ்ய புருஷனும ஜவாலைபோன்ற நிறததையுடையவனும பெரிய புஜஙகளையுடையவனுமாக உண்டானவனும வீரயசாலியும சிறநத விலலுடையவனும் கவசம பூண்டவனும கத்திதரிததவனுமாய்த் திவ்ய மங்களமான சிறநத குதிரைகளபூடடிய தேரிலேறிககொணடு காஜிக்கின்ற மஹாமேகமபோல ரதகோஷததுடன் அகனிகுண்டத்திலிருந்தும் கிளம்பினவனும சிஙகததுககொப்பான உறுப்புககளின அமைப்பையும சிஙகத்தைபபோன்ற பராககிரமததையும சிஙகததிற்கு நிகரானமாரபையும் புஜஙகளையும வலிமையையுமுடையவனும் சிங்கம்போலக் காஜிப்பவனும சிங்கததையொதத தோள்களுடையவனும் மிகுநத காநதியுடையவனும் நல்ல புருவஙகளுடையவனும் நல்ல பறகளுடையவனும நல்ல கன்னங்களுளளவனும நலல கைகளையுடையவனும் நல்ல முகமுடையவனும இளைத்திராதவனும் நலல தோள்ஸநதி

எலுமபுகளுள்ளவனும் மிகநீண்ட கண்களுள்ளவனும் நலல பாதங்களுள்ளவனும மிக்க உறுதியுள்ளவனும் மதமகொண்ட யானைபோல் எல்லாச்சஸ்திரஙகளுக்கும பிளக்கமுடியாதவனும மெய்யே உரைப்பவனும் இநதிரியஙகளை வென்றவனும் துரோணருடைய விநாசததிற்காக உண்டானவனுமான திருஷ்டதயுமனனை, வஜராயுததத்திற்கும் இடிக்கும் ஸமமாகத தாக்குகின்றவைகளும ஸர்ப்பங்களபோல் ஜ்வலிக்கின்ற முகததையுடையவைகளும் வேகததில யமதூதர்களுக்குச் சமமானவைகளும் அக்னிககு நிகராக விழுகின்றவைகளும யுததததில் பரசுராமரால் தாங்கப்படாதவைகளும் இடியின வேகமபோன்ற குரூரமுமான பீஷ்மருடைய பாணங்களைத தாங்குவானென்று நான் நினைக்கிறேன். ஓ! அரசரே! திருஷ்டதயும்னனைத தவிர,மஹாவ்ரததததையுடைய பீஷ்மரை எதிர்க்கினற மனிதனை நான் பார்க்கவிலலை யென்று என்னுடைய புததியானது நிசசயிக்கிறது. வேகமுள்ள கைகளையுடையவனும் பலவிதமாக யுததம செயபவனும் உடைககமுடியாத கவசததையுடையவனும ஸ்ரீமானுமான அவன் யானைககூட்டததிற்குப் பதியான யானைபோலச் சேனாதிபதியாக என்னால்கருதப்பட்டான்' என்றான. அர்ஜுனனால் இவவிதம சொலலப்பட்டபொழுது, பீமன சொல்லத் தொடங்கினான்.

'ஓ! ராஜஶரேஷ்டரே! அரசரே! (பீஷ்மருடைய வதததிற்காக) துருபதனுககுப் புததிரனாக உண்டானானென்று வநதவாகளான ஸித்தர்களாலும் ரிஷிகளாலும் சொல்லபபடுகிறவனும், யுததத்தில் திவ்யாஸ்திரததைப் பிரயோகிக்கினற அவனுடைய ரூபம மனிதர்களால மகாதமாவான பரசுராமருடைய ரூபமபோல பார்க்கப்படுகின்றவனும், யுததததில் ஆயுதத்துடன ஸனனத்தனாகத தேரிலிருப்பவனுமான அநதச் சிகண்டியை யுத்தததில் பிளப்பவனை நான் காணவில்லை. இரண்டு தேராளிகள் எதிர்க்கினற தவைரதமெனகிற யுத்தததில் வீரனான சிகணடியைத தவிர, மற்றவன் மஹாவ்ரதரான பீஷ்மரைக கொல்லமாட்டான். அவன எனனால சேனாதிபதியாகக் கருதப்பட்டான்' என்றான்.

யுதிஷடிரா சொல்லுகிறார். 'அப்பா! தர்மாதமாவான கேசவர் எலலா ஜகததினுடைய ஸாரமும்-அஸாரமும, பலமும-அபலமுமாகிய எல்லாவறறையும் இவர்களுடைய அபிப்பிராயததையும அறிகிறார். தாசார்ஹரான க்ருஷ்ணர் எவனைச சொலலுவாரோ, அவன் அஸ்திராப்யாஸம செய்தவனானாலும் அஸ்திராப்யாஸம செய்யாதவனானாலும் முதியவனானாலும இளையவனானாலும் அவனே எனக்கு ஸேனாபதியா

யிருக்கட்டும. அபபா! இவர் நமமுடைய வெறறிக்கு மூலம்; விதியாஸதிற்கும மூலம. (நமமுடைய) பிராணனும-ராஜ்பமும்,[1] இருப்பும. இல்லாமையும, ஸுகமும-துக்கமும இவரிடதிலேயே உளளன. தரிகிறவரும செயகிறவரும இவரே இவரிடத்தில கார்யஸிதியானது நிலைதததாயிருக்கிறது. தாசாஹரான இவர் யாரைச சொலலுகிறாரோ அவன நமது சேனைகளுப் பதியாகட்டும. பேசுகிறவர்களில் சிறநதவரான இவா சொல்லடடும. ராதரி கெருஙகுகிறது; ஆகையால், சேனாதிபதியை அழைதது கொணடு கிருஷணனுடையவசததிலிருப்பவர்களாக, ராதரியினமீதி சென்ற பிறகு, ஆயுதஙகளைச சநதன முதலியவறறால பூஜைசெய்து ரக்ஷாபநதனமும ஸ்வஸதிவாசனமும் செய்துவிட்டுப் போர்களததிறகுச செலலுவோம' என்றார.

புதிமானான அநத தர்மராஜருடைய அநத வார்தையைக கேடடு, புண்டரீகாக்ஷர, தனஞசயனைபபாரதது சொலலலானார.— 'ஓ! மஹாராஜரே! உஙகளால சொலலபபட்டவாகளும பராகரமதுடன யுததம செய்பவர்களுமான இவாகள என்னுடைய சேனைக்கு நாயகாகளாக ஓபபுககொளளப்பட்டவாகள. உமமுடைய பகையை வதைப்பதறகு எலலாருமே வலலவாகள். இவாகளோ, பெரிதானசணடையில இநதிரனுககும பயததை உண்டுபணணுவார்கள். லோபிகளும கெட்ட சித்தமுள்ளவர்களுமான திருதராஷ்டிரரின புதிரர்களுக்குப பயததை உண்டுபணணுவார்களென்பதைச சொலலவும வேணடுமோ? ஓ! தோள்வலி யமைநதவரே! பாரதரே! எனனுடைய உமது பரியததிறகாகப் பெரிதான யுதத நிமிததம அவ்விடதில ஸமாதானம ஏறபடுமெனறு பெரிய முயறசியானது செய்யபபட்டது. தாமததின் கடன போய்விட்டது. [2]சொலல விருபபமுள்ளவாகளுக்குச சொல்லக கூடியவர்களாக நாம் ஆகவில்லை. மூடனும ஸமாதானமல்லாதவனுமான துரியோதனன தானே விருப்பம் நிறைவேறினவனாக நினைக்கின்றான். தனதில் ஆதரனான அவன தன்னைப பலததுடன இருப்பவனாகப் பார்கிறான். சேனையானது நனகு சோகபபடடடும. அவர்கள், கொனறுதான காரியம் கொளளபபடக கூடியவராகளெனறு எனனால கருதப்பட்டார்கள். திருதராஷ்டிரரின புதிராகள, அர்ஜுனனையும மிக கோபங்கொண்டவனான பீமனைனையும யமனுககு நிகரான இரடடையரையும இரண்டாம யமனான யுயுதானனையும பொறுதவனான திருஷ்டகேதுவையும அபிமன்யுவையும உபபாண்டவாகளையும விராடனையும

[1] ஸம்பதது மறறுமையும. [2] தாவதிகக எண்ண முள்ளவர்களுக்கு.

துருபதனையும சேனபதிகளும பயங்கரமான பராக்ரமத்தையுடைய வர்களுமான மறற அரசர்களையும பார்த்து, நிற்பதற்கும வல்லவர்க ளாகாகா. ஸாரமுள்ளதும் வெல்லமுடியாததும அணுகமுடியா ததுமான நமமுடைய சேனபானது போரில தாயோதனன சேனை யைக கொனறுவிடுமம; சநதேகமிலலை. ஓ! பகைவரை அடக்கு பவரே! நான் திருஷ்டதயும்னனைச சேனாபதியாக நினைக்கிறேன்' எனறார்.

வாஸுதேவர் இவவிதம சொனனபொழுது, அரசர்கள் மிகவும சநதோஷிததனர. மனமகிழ்சசியுறற அவாகளுடைய சப்தமானது பெரிதாக உண்டாயிறறு. உடனே, யுததஸன்னகமென்று விளை கினறவைகளும, ஒலிகின்றவைகளுமான சேனைகளுடைய பெரிய சப்தமானது உணடாயிற்று. எஙகும யானைகுதிரைகளுடைய சப் தங்களும தேருருளைகளுடைய கோஷஙகளும எஙகும சஙக துநதுபிகளுடைய கோஷங்களும ஒருகமாக உணடாயின. கோடி யதும் கடலபோன்றதும தோகளாலும காலாள்களாலும யானைகளா லும நிறைநததுமான அநதச சேனைகளுடைய கூடடமானது பெரிய அலைகளோலை கடல கலங்குவதுபோல கலஙகிறறு. ஒலிகினறவர்க ளும ஒருவரை ஒருவர அழைகின்றவாகளும கவசஙகளைக் கட்டிக் கொளளுகினறவாகளும பிரயாணம செயயப்போகினறவர்களும ஸைனயஙகளோடுகூடினவாகளுமான பாணடவர்களுடைய சேனை யானது எஙகும பூர்ணமான கஙகைபோல தெருஙகமுடியாததாகக் காணபபட்டது. முனசேனையில பீமசேனனுமகவசமபூணடவாகளான மாதரியின்புதரிராகளும சுபதரையினபுதரனை அபிமன்யுவும் துரௌபதியின புதரிராகளான உபபாண்டவாகளும துருபதப்புதர னை திருஷ்டதயும்னனும சென்றாகள் பரபதரகாகளும, பாஞசாலர் களும பீமஸேனனை முனனிடடுகொண்டு சென்றார்கள. பிறகு, ஒலி யானது பருவகாலதநில் கடலின ஒலிபோல உணடாயிற்று. ஸநதோ ஷிததுடன புறப்பட்டவாகளுடைய முழுகமானது ஸ்வர்க்கதைத் தொட்டதுபோலிருநதது. பகைவா சேனைபப பிளகினறவாக ளான வீராகள கவசமபூண்டு ஸநதோஷிததையடைநதார்கள். சூரதி புதரிரான யுதிஷ்டிராராஜா அவாகளின மதியில சென்றார. அரச ரானவா வணடிகளையும கடைவீதிகளையும வேசிகளின கூடாரங் களையும தேர்முதலியவற்றையும பொகசதையும யநதிராயுததை யும சிகிதஸைசெய்கிற வைதியாகளையும அறபமானதையும பல மானதையும சிறிதும தாபபலமுமானதையும் பரிசாரகாகளையும்

மற்ற எல்லாவற்றையும் கிரகித்துக்கொண்டு போனர். பாஞ்சாலியும் மெய்யைச சொலலுகிறவளுமான துரௌபதியோ வேலைகாரிகளாலும வேலைக்காரர்களாலும சூழப்பட்டவளாகப் பெணபாலருடன உபப்லாவ்யத்தில் திருமபிவிட்டாள். பாண்டுபுதிரர்கள், கோட்டை முதலிய ஸ்தாவரஙகளும் துவாரபாலாமுதலிய ஜங்கமங்களுமான மூலப்படைகளால் செல்வம் மஹிஷி முதலிபவற்றின ரக்ஷணததைச செய்துவிட்டு, பெரிய சேனையுடன் சென்றார்கள். ஓ! அரசரே! கோவையும் பொன்னையும தானம செப்பவர்களும பிராமமணர்களாலே சூழபபட்டவர்களும் துதிகசப்பட்டவாகளுமாகி ரததினங்களால் அலஙகரிக்கப்பட்ட தேர்களுடன சென்றார்கள. கேகயர்களும் திருஷ்டகேதுவும காசிராஜபுதிரனை அபிபூவும ஸுரேணிமானும வஸுதானனும ஜயிகசபடாதவனை நிகணடியுமாகிய எலலாரும மிகக மகிழ்ச்சியடைநதவர்களும திருப்தியடைநதவாகளும கவசமணிநதவாகளும ஆயுதஙகளைத தரிததவாகளும நனறாக அலங்கரிகசபட்டவாகளுமாகி அரசரானயுதிஷ்டிரரைச சூழ்நதுகொண்டு பினதொடாநதார்கள். பின்பக்கததில் விராடனும யஜ்ஞஸேன புதிரனும ஸோமக குலததவனுமான திருஷ்டதயுமனனும ஸாதாமாவும குந்திபோஜனும் திருஷ்டதயுமனனுடைய புத்திரர்களும நாற்பதினாயிரம தேர்களும் ஐநதுமடஙகுக்கதிகமான குதிரைகளும பததுமடங்கு காலாட்படையும அறுபதினாயிரம யானைகளும் அனுதருஷ்டியும சேகிதானனும் திருஷ்டகேதுவும் ஸாதயகியும ஆகிய எலலாரும கிருஷ்ணர்ஜுனர்களைச சூழநதுகொண்டு சென்றார்கள். பாண்டவாகள் குருசேஷத்திரததை அடைந்து சேனைகளை வகுததவாகளும ஆயுதஙகளைப் பிடிததவாகளும விருஷபங்களைபோலச சபதிகளினறவாகளுமாகக காணப்பட்டாகள. பகைவரை அடகுபவர்களான அவர்கள குருசேஷத்திரததில் பிரவேசிததுச சங்கங்களை முழக்கினர்கள். அப்படியே, கிருஷ்ணர்ஜுனர்களும சஙகததை முழகினர்கள். இடியினுடைய முழக்கமபோனற பாஞசஜன்யததின் முழக்கத்தைக்கேட்டு எலலாச சேனைகளும் எங்கும மயிர்சிலிர்ததன. பலவானகளுடைய சிங்கநாதமானது சங்கஙகளாலும துந்துபிகளாலும அதிகரித்ததாகப் பூமியையும் ஆகாயததையும ஸுததிரங்களையும எதிரொலியிடச் செயதது.

நூறறு ஐம்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்

ஸைந்யநிர்யாணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் குருக்ஷேத்திரத்தில் தகுதியான இடத்தில் தம் சேனையை நிறுத்தியதும், திருஷடத்யும்னன் முதலானவர்களுக்குத் தனித்தனி கூடாரங்கள் அமைத்ததும்.)

பிறகு, அபபொழுதே, அரசரானயுதிஷ்டிரா ஸமமானதும மெதுவானதும அதிகமான புறகளும விறகுகளு முளளதுமான இடததில சேனையை அமரசசெயதார. சிறநத புததியையுடையவரும குநதியின புததிரருமான யுதிஷ்டிரா, சுடுகாடுகளையும தேவாலயங களையும் மஹரிஷிகளுடைய ஆஸரமஙகளையும புண்ணியதீரததததுறை களையும கிரகஙகளையும விலககிவிடடு, அழகானதும உவரறறதும சுததமானதும புணணியமுமான தேசததில சேனையைத தஙகசசெய் தார். பிறகு, கேசவா அரஜுனனுடன குதிரைகளை இளைபபாறறி ஸுகமுடையவராகி, மறுபடி கிளமபி, நூறறுக்கணக்காகவும் ஆயிரக கணககாகவும அரசாகளால சூழபபடடுப புறபபடடார. தூயோ தனனுடைய நூறறுக்கணககான சேனைகளுடைய கூட்டங்களை ஓடடிவிடடு நான்குபககமும சுறறிவநதார. பாஞசாலனுடைய புததிரனான திருஷடதயுமனனும் தேராளிகளில சிறநதவனான ஸாதயகியும பலவானான யுயுதானனும பாசறையின இடததை அளவுசெயதாரகள. ஓ! பாரதரே! கேசவா குருக்ஷேததிரததி லிருககிற ஹிரணவதீயெனகிற புணணியநதியையடைநது சமீ பததில நலலதுறைகளையுடையதும, சுததமான ஜலததையுடையதும், பருக்கைககலலும சேறுமறறதுமான அகழைவெட்டுமபடிசெய்தார. காப்பதறகாகவும சேனையைககடடளையிட்டு அஙகேஇருககும்படி செய்தார். கேசவர், மகாதமாககளான பாணடவர்களினபாசறைக்கு எநதஏற்பாடு செய்தாரோ அநதஏற்பாடுகளையே மற்ற அரசாகளு டைய பாசறைகளுக்கும செய்விததார். ஓ! ராஜேநதிரரே! அவவிடத தில் அரசாகளுக்கு நூற்றுககணககும் ஆயிரககணக்குமாக மிகஅதிக மான விறகுகளையுடையவைகளும சிறிதும ஆககிரமிகக முடியாதவைக ளும் பக்ஷயமும போஜ்யமும் அன்னமும் பானங்களுமுள்ளவைகளும விலையுயர்நதவைகளும பூமியின்பிரதேசததில அமர்நதவைகளான விமானங்கள்போன்றவைகளுமான பாசறைகளைத் தனித்தனி செய் வித்தார். அவ்விடததில் அறிவாளர்களும கூலிகொடுக்கப்பட்டவர்

களும் நூற்றுக்கணக்காயிருப்பவர்களுமான சிற்பிகளும் எல்லா ஸாதனங்களோடும் கூடினவர்களும் சாஸ்திரத்தில் ஸமர்த்தர்களுமான வைத்யர்களும் இருநதார்கள். அப்படியே, நாண், வில், கவசம், அமபு இவைகளுடையகூட்டங்களும் மிகுதியான தேன் குடங்களும் நெய்க்குடஙகளும ரஸபபொடிகளுடைய குவியலகளும் பர்வதங்களுக்குநிகராயிருநதன. அரசரான யுதிஷ்டிரர், பாசறைதோறும், அதிகததண்ணீரும் நல்லபுற்களுமுள்ளனவும் உமிக்காநதலுடன் கூடினவுமாகச செய்தார். அவ்விடததில் பெரியயநதிரங்களும் நாராசங்களும் தோமரங்களும் கோடாலிகளும விற்களும கவசமுதலியவைகளும் அம்பறாததூணிகளோடுகூடின ரிஷ்டிகளும் இருப்பு முள்ளுகளுள்ள கவசம்பூண்டவைகளும் உலோகத்தால்செய்பப்பட்ட கவசததை முதுகில்விரிக்கபபட்டவைகளும் மலைபோல் விளங்குகின்றவைகளும் [1]நூறாயிரம்யானைகளை எதிர்ப்பவைகளுமான யானைகளும காணப்பட்டன. ஓ! பாரதரே! அவவிடததில பாண்டவர்கள அமர்நதுவிட்டார்களெனபதை அறிநது, மிததிரர்கள், சேனைகளோடும வாகனங்களோடும் அங்கு வந்துசேர்நதார்கள். பிரமமசர்யததை அனுஷ்டித்தவர்களும ஸோமபானம் செய்தவர்களும் அதிக தக்ஷிணை கொடுத்தவர்களுமான அநத அரசர்கள் பாண்டு புததிரர்களுடைய வெற்றிக்காக வந்தார்கள்" எனறார்.

நூற்று ஐம்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

ஸைந்யநிர்யாண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் கர்ணன்முதலானவர்களைப் பார்த்து யுத்தத்திற்கு வேண்டுவனவற்றைச் சேகரிக்கும்படி சொல்லியதும், அந்தக் கட்டளைப்படி அரசர்கள் குருக்ஷேத்ரத் துக்குப் புறப்பட ஸித்தமானதும்.)

ஜனமேஜயர் வினவுகின்றார் "யுதிஷ்டிரர் யுத்தம் செய்யும் விருப்பததால் சேனையுடன் அடுததுவநது குருக்ஷேததிரததில் படைவீடுசெய்து வாஸுதேவரால் காக்கப்பட்டவரும, விராடன் துருபதன் அவர்களுடைய புத்திரர்கள் ஆகிய இவர்களோடு கூடினவரும், கேகயர்களாலும் விருஷ்ணிகளாலும் நூற்றுக்கணக்கான அரசர்களாலும் சூழப்பட்டவரும், தேவர்களாலே தேவேந்திரன்

---

1 'நூறாயிரம் வீரர்களை எதிர்க்கத்தககவை' என்றும கொள்ளலாம்.

காக்கப்படுவதுபோல மஹாரதாகளால் காக்கப்பட்டவருமாயிருப் பதைக்கேட்டு, துர்யோதனராஜன் என்ன காரியததைச செய் தான்? ஓ! பெரிய புத்தியுடையவரே! குருஜாங்கல தேசத்தில் நெருக்கமான அநத ஸமபிரமதத்தில நடநததை விரிவாகக கேட்க விரும்புகிறேன். பாண்டவர்களும் வாஸுதேவருமம விராடனும துருபதனும பாஞ்சால புத்திரனை திருஷ்டதயுமனனும மகாரத னை சிகண்டியும் பராக்கிரமசாலியும் தேவர்களாலும நெருங்கமுடி யாதவனுமான யுதாமன்யுவுமாகிய இவர்கள போரில இநதிரனுடன கூடின தேவர்களையும துனபமடையச் செய்வார்கள். ஓ! தபோ தனரே! கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவாகளுக்குமம எது எது நடந கதோ அவற்றை யெல்லாம் விரிவாகக்கேட்க விரமபுகிறேன்" எனறார்.

வைசமபாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார். "வாஸுதேவர் திரும் பிப் போனபொழுதே, துர்யோதனராஜன கர்ணனையும துசசாஸன னையும சகுனியையும நோக்கி இதைச சொல்லலானன. 'கேசவர் காரியததை நிறைவேற்ற முடியாமலே பார்ததர்களை நோககிச சென றார். அவர கோபமூண்டு நிசசயமாய் அவகளைத தூணடுவர. ஸந தேகமிலலை. எனக்குப் பாணடவர்களுடன யுததமூண்டாவது வாஸுதேவருடைய இஷ்டமலலவா? பீமஸேனனும அர்ஜுனனுமே வாஸுதேவருடைய கொளகையிலிருபபவாகள. அஜாதசதருவானவன் அதிகமாகப் பீமஸேனனுடைய வசததையடைநதவன. மூன்னமே எல்லாஸகோதரர்களுடனும வஞசிகபபட்டுமிருககிறான. விராடனும் துருபதனும என்னுடன பகை கொணடவர்கள. அவர் களும, சேனைததலைவர்களும் வாஸுதேவாவசததை அடைததவர்களு மாயிருககின்றனர். இப்பொழுது, நெருக்கமும மயிசிலிரக்கச செய வதுமான அப்படிப்பட்ட யுததம் நடகபபோகிறது. ஆகையால், சோம்பலின்றிப் போருக்கு வேணடியவற்றையெல்லாம செயவியுங் கள். குருக்ஷேத்திரத்தில், அரசாகளுக்கு, போதுமான இட முள்ளவைகளும பகைவர்களால் பிடிககமுடியாதவைகளும பககத் தில ஜலப்பிரதேசததை யுடையவைகளும் பதாாததங்கள்கொண்டு வருதறகாகக் கெடுககமுடியாத மார்கக்ஙகளை யுடையவைகளும உறுதியான கட்டுக்களால நிறைநதவைகளும பலவித ஆயுதங்கள நிறைநதவைகளும கொடி கொடிச்சீலைகளுடன் கூடினவைகளுமான பாசறைகள், நூற்றுக்கணக்கும ஆயிரகக்கணகுமாகச் செயயப்பட்ட டும. பட்டணத்திற்கு வெளியில் அவைகளுக்கு மேடு பளளமில்லாத வழிகள் செய்யப்பட்டும். இப்பொழுது, 'நாளை விடிந்தால் பிரயா

ணம்' என்று கோஷிக்கப்படட்டும்; தாமதம் வேண்டாம்' என்று சொன்னன். மூயறசியுளளவாகளான அவர்கள், 'அப்படியே ஆகட்டும்' எனறு பிரதிஜஞைசெய்து, மறுநாள் விடிந்தவுடன், மிக்க மகிழ்சசியுடன் அரசர்களுடைய வாசலதிறகாக அப்படியே செய்தார்கள். பிறகு, அநத அரசாகளெல்லாரும், அநத அரசன் கட்டளையை கேட்டு, கோபமூண்டு, பரிகாயுதம போன்றவைகளும் பொன்னுற் செய்த தோளவளைகளால் விளங்குகின்றவைகளும் சநதனமும் கோரோசனையும பூசப்படடவைகளுமான தோள்களை மெலலமெல்லத் தடவிகொணடே தாமரைமலாகள்போன்ற கரங்களால் அரைவஸ்திரங்களையுமு உததரீயஙகளையும் எல்லாப்பூஷணங்களையும் தலைப்பாகைகளையும் உறுதிசெய்துகொண்டு விலையேறப்பெற்ற ஆஸனங்களை விட்டு எழுநதாகள். அவாகளில், சிறநதவாகளான தேராளிகள் தேர்களையும, குதிரையேறுவதில ஸமர்த்தாகள் குதிரைகளையும, யானைப் பயிறசியில தேர்ந்தவர்கள் யானைகளையும் சித்தமசெய்தார்கள். பிறகு, விசித்திரமானவைகளும் பொன்னலாகியவைகளுமான பல கவசங்களையும பலவித ஆயுதங்களையும் மற்ற எல்லாவறறையும எஙகும் ஸிததஞசெய்தார்கள. காலாட்களான மனிதர்கள் பலவித ஆயுதங்களையும் சரீரங்களில் பல பொற்கவசங்களையும் தரிததார்கள். ஓ! பாரதரே! துர்யோதனனுடைய அந்த நகரமானது திருவிழாக் காலததிறபோலச சிறநததும மிகக களிப்புற்ற ஜனங்கள் சூழ்நததும் நெருக்கமுள்ளதுமாயிற்று. ஓ! அரசனே! அப்பொழுது, கௌரவ ராஜர்களாகிய பெருஙகடலானது ஜனக்கூட்டஙகளாகிற நீரச்சுழல்களை புடையதும், தேர யானை குதிரைகளாகிற மீன்களோடுகூடினதும, சஙகதுநதுபிகளினுடைய பெரிய முழுக்கததையுடையதும், பொக்கசக்குவியலாகிற ரதனஙகளோடுகூடினதும, பலவிதமான ஆபரணங்களும் கவசங்களுமாகிற அலைகளையுடையதும், ஆயுதங்களாகிற அழுக்கற்ற நுரைகளையுடையதும், உப்பரிகைகளின்வரிசைகளாகிற மலைகள சூழ்நததும, தேர்வீதி கடைவீதிகளாகிற பெரிய மடுக்களையுடையதும், போர்வீரர்களாகிற சந்திரோதயத்தினல் விருத்தியடைந்ததுமாகி, சந்திரோதயத்தில் கடல் காணப்படுவதுபோலக் காணப்பட்டது.

நூற்றைம்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

ஸைந்யநிர்யாணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஆசார்யர்களை வதம் செய்வதில் மதிமயக்கம் அடைந்த யுதிஷ்டிரர் செய்யவேண்டிய காரியத்தைக்குறித்து வாஸுதேவரைக் கேட்டதும், அவர் யுத்தமே செய்யத்தக்கதென்று நிச்சயித்ததும்.)

யுதிஷ்டிரர், வாஸுதேவருடைய அந்த வார்த்தையை நினைத்து, மறுபடியும், அவரை நோக்கி வினவினர். 'ஓ! அச்சுதரே! மந்தனன துரியோதனன் இந்த வார்த்தையை எப்படிச் சொன்னன்? இந்த ஸமயம் நேரிட்டிருக்கையில, நமக்கு எது தக்கது? எவ்விதமிருந்தால் நாம் நமது தாமதத்திலிருந்து நழுவாமலிருப்போம்? ஓ! வாஸுதேவரே! ஓ! பரந்த ஞானமுள்ளவரே! நீண்ட கைகளையுடைய வரே! நீர், துரியோதனன காணன ஸுபலபுதிரனன சகுனி பிராதாக்களுடன்கூடின நான் ஆகிய எங்களுடைய கருத்தை அறிந்தவராக இருக்கிறீர். விதுரரும பீஷ்மருமாகிய இருவருடைய அந்த வார்த்தையையுமகேட்டிருக்கிறீர். குந்தியினுடைய கருத்து முழுமையும உம்மால் கேட்கப்பட்டது. இவையெல்லாம தாண்டி, அடிக்கடி ஆலோசித்தது, எது நமக்கு உசிதமோ அதனை (மறுபடி) ஆலோசனையிலலாமல சொலலும' என்றார். தர்மதேதாடும அர்த்தத தோடும் கூடிய தாமராஜருடைய அந்த வாத்தைபைக கேட்டு, பிறகு, வாஸுதேவர், மேகம் முழுபபி இவற்றின் முழக்கமபோனற ஒலியுடன சொல்லலானர்.

'அறம் பொருளகளுடன கூடினதும ஹிதமுமாக நான சொல்லிய சொலலோ வளர்சகமனமுடையவனன துரியோதனனிடம நிலை பெறவிலலை. மதிகேடனன அவன் பீஷ்மருடைய சொல்லியாவது விதுரருடைய சொல்லியாவது ஒனறையும கேட்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் கடந்திருக்கிறன். அவன் தர்மததை விரும்பவேயில்லை; புகழையும விரும்பவேயிலலை. கெடுமதியுள்ள அவன், கர்ணனை அடுததிருததலால், எலலாவறறையும ஜயித்துவிட்டதாக நினைக்கிறன். அவன என்னையும் கடடுவதறகு உத்தரவுசெய்தான. துராதமாவும பாவததில உறுதியுள்ளவனுமான அவன் அந்த விருப்பததை அடையவில்லை. ஓ! தவறுதலில்லாதவரே! அவனிடத்தில பீஷ்மரும துரோணரும் நன்றாக சொல்லவில்லை. விதுர

ரைத்தவிர, மற்ற எல்லாரும் அவனை அனுஸரிக்கிறார்கள். ஸுபல புத்திரனான சகுனியும் காணனும் துச்சாதனனுமான மூடர்கள் உமது விஷயத்தில் மூடத்தனமாகவும் பொறுமையுடனும் தகாதவை களைப பேசினார்கள. தவிரவும், துர்யோதனன சொல்லிய வார்தை களை நான சொல்லுவதால் எனன பயன ? சுருக்கமாக, அந்தத் துராத்மா உம்முடையவிஷயத்தில் உசிதமாக இருக்கவில்லை, உம முடைய சேனைகளைச சோந்தவர்களான எல்லா அரசர்களிடத்திலும் உசிதமாக இருக்கவில்லை. தீயவையும் நனமையில்லாதவையுமான எல லாம அவனிட தத்தில் நிலைத்திருக்கினறன. நாமும முழுமையும விட்டு ஒரு பொழுதும கௌரவர்களோடு ஸமாதானத்தை விரும்புகிறே மில்லை. அபபொழுது, மேல ஏறபடக்கூடியது யுத்தமே' எனறார.

ஓ! பாரதரே ! வாஸுதேவருடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, எலலா அரசாகளும் பேசாதவர்களாகி அரசருடைய முகத் தைப பார்த்தார்கள். யுதிஷ்டிரரோ, அரசாகளுடைய அபிப்பிரா யத்தை யறிந்து, பீமன் ஆஜுனன நகுலன ஸஹதேவன இவர் களோடுகூடிய போருக்கு முயறசியைச செய்யக கட்டளையிட்டார். அப்பொழுது, பாண்டவருடைய சேனையில் கலகலவென்கிற சப்தம உண்டாயிறறு. போர்முயறசி கட்டளையிடப்பட்ட அப்பொழுது, சேனையிலுள்ளவர்கள மிக மகிழ்ந்தனர். தாமராஜரான யுதிஷ்டிரர் கொலலத்தகாதவர்களைக் கொலலவேண்டியிருப்பதை ஆலோசித் துப் பெருமூச்சுவிட்டு, பீமஸேனனையும் அர்ஜுனனையும் நோக்கி, 'எதைத தடுபபதறகாக எனனால வனவாஸமும (அதனுலுண்டான) துக்கமும அடையப்பட்டனவோ அப்படிப்பட்ட இந்தபபெரிய அநாத தம (=குலநாசம) பிரயத்தனத்தினால நமமை அடையவே செய கிறது. எதன்நிமித்தம நமமால் முயறசியானது செயயப்பட்டதோ, அது முயறசியினாலேயே நமகுக் குறைவாகிவிட்டது. பிரயத் தனம செய்யாமலிருக்கையில, பெரிய கலியானது நமமைச் சூழ்ந்துவிட்டது. கொலலத்தகாதவர்களுடன் யுத்தமானது எபபடி செய்யத்தகுகாகும? பிராயமுதிந்தவர்களான குருக்களைக்கொன்று நமக்கு எப்படி வெறறி உண்டாகும் ?' எனறார். தாமராஜருடைய அந் தசசொல்லைப பகைவரைவாட்டுகிறவனான ஸவ்யஸாசி கேட்டு, வாஸு தேவர் சொன்ன வார்தையைக கேட்டசெய்தான். 'ஓ! அரசரே! தேவரிஷி நாரதர் குந்தியினுடைய வார்த்தையையும் விதுரருடைய வார்தையையும் சொன்னார். அவற்றை முழுனமையும நீர் உறுதியாகத தரித்துக்கொணடீர். • அவர்களிருவரும் அதர்மத்தைச சொலலாக

ளென்பது என்னுடைய உறுதியான எண்ணம். ஓ! குந்தீ புத்திரரே! நீர் யுததம செய்யாமல நிவிருததியடைவது உசிதமிலலை' எனறான. ஸவயஸாசியினுடைய அநத வாாததையைக் கேடடு வாஸுதேவரும அப்பொழுது, புனசிரிப்புடன, பாாததனை நோககி, 'அது சரிதான' எனறு சொனனார். ஓ! மஹாராஜரே! பிறகு, அநதப பாண்டவர்கள, யுததததின பொருடடு நிசசயததைச செய்துகொணடு, சேனைவீராக ளோடு அநத ராததிரி ஸுகமாக வஸிததாாகள்.

நூற்றைம்பத்தைநதாவது அத்யாயம்.

ஸைந்யநிர்யாண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் தன் சேனையிலுள்ளவர்களை உத்தமர்களும் நடுத்தரமானவர்களும் தாழ்நதவர்களுமாகப் பிரித்ததும், யுத்த உபகரணங்களின் வருணனையும், துரியோதனன் கிருபர் முதலான பதினொருவரைச் சேனாபதி களாக அபிஷேகம் செய்ததும்.)

'ஓ! பாரதரே! பிறகு, இரவு விடிநதபொழுது, துரியோதன ராஜன அநதப் பதினோர அக்ஷௌகிணிகளையும பிரிததான. அரசன, இநத எலலாச சேனைகளிலும, காலாட்களிலும் யானைகளிலும தோகளிலும குதிரைகளிலும, உததமததையும நடுததரததையும அதமததையும நனகு கடடளையிட்டான. எலலாததோகளும, ஒடிநதால் கட்டுதறகாக, கீழ்ககடடப்பட்ட கடடைகளுடன கூடினவைகளும பெரிய அமபுததூணிகளையுடையவைகளும் ரதகுபதிகளையுடையவைகளும குததுககாலோடுகூடினவைகளும தோமரததோடு கூடினவைகளும யானைகள வஹிககககூடிய அமபறாததூணிகளோடு கூடினவைகளும சகதிகளையுடையவைகளும காலாளவஹிக்கும அமபறாததூணி ரிஷ்டி கொடி கொடிசசீலை விலலினால் எயயும் தோமரமெனனும பாணஙகள் விசிததிரமான கயிறுகள் (ஸமீபததிலிருப்பவர்களைக் கழுததில் சுருககிட்டு இழுக்கும) பாசஙகள விரிபபுக்கள் [1]பகைவனைக் கேசததில் மாட்டித்தளளும ஆயுதம காய்சசப்பட்ட தைலங்கள பாகுகள் வறுக்கப்பட்டமணல்கள் ஆகிய இவைகளையுடையவைகளும் பாம்புகள அடைத்த குடங்களையும் எளிதில் தீப்

---

1 'நுனியில் பசை தடவப்பட்ட ஓர் தணடம்" என்பது பழையவுரை.

பற்றக்கூடிய பொருள்களையுமுடையவைகளும மணிகட்டின [1]நூனி களையுடைய ஆயுதங்கள இருப்பு ஆயுதங்கள பாகு காய்சசினஜலம் கல் லுகளை எறிகிற யந்திரஙகள சபதிகளின்ற பிணடிபாலங்கள் மெழுகு டனகூடிய உலகைகள முள்ளுளள கழிகள கலப்பைகள் விஷமபூசின தோமரம்ஆகிய இவையுளளவைகளும முறஙகளும பெட்டிகளும் கோடாலி முதலியவைகளும [2]அஙகுசதோமரஙகளும உளளவைக ளும [3]கிலகவசஙகள வாயசசிகள உளி முதலியவைகளுடன் கூடியவை களுமாயிருகின்றன. அவைகள புலிததோல்களாலும சிறுத் தைத தோல்களாலும சூழப்பட்டவைகளும் தடிகளுழிகளுடன் கூடின்வைகளும கொம்புகள் கததிகள் பல ஆயுதங்களுடன் கூடின வைகளும கோடாலி குநதாலி எண்ணெயில நனைதத வெளளை வஸ் திரஙகள் நெய் இவைகளுடன கூடினவைகளும் ஸவாணஜாலஙகளால மறைக்கப்பட்டவைகளும பலவித ரதனஙகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டனவைகளும் விசிததிரமான சேணிகளை யுடையவைகளும நலல ஆக்ருதியையுடையவைகளும் அக்னிபோல ஜவலிக்கினறவைகளு மாயிருக்கின்றன. அபபடியே, கவசம பூண்டவாகளும ஆயுதப பயிறசியில் தேர்நதவாகளும நல்ல குலததில பிறநதவர்களும குதிரைகளின் பிறவியை அறிநதவாகளுமான சூரர்கள தேரோடு வதில ஏற்படிததபபட்டார்கள். எல்லாத தேர்களும், கஷ்டததை நிவிருததிசெய்கின்ற யந்திரங்களும ஔஷதிகளும கட்டப்படடன வும், மணிகள் பட்டஙகள் முதலிய பிருதுகள கட்டப்பட்டனவும், துவஜங்களும பதாகைகளும் கட்டபபட்டனவும, சிறுமணிகள கட் டப்பட்டனவும, சிகரஙகளையுடையனவும், கேடகங்களும கததிகளும் படடர்க்கததிகளும் கடடப்பட்டனவும், நான்கு குதிரைகள கட்டப் பட்டனவுமாயிருகின்றன. எலலாம சிறநத குதிரைகளுளளவைகளு மாயிருகின்றன. எல்லாம் பட்டாக்கததிகளும் தடிகளுமுள்ளவை களும எல்லாம் நூறு விலலுகளுடையவைகளுமாயிருக்கின்றன. இழுக்கினற இரணடு குதிரைகளுககு ஒரு ஸாரதி; அப்படியே, பின் ஸாரதிகள வேறு இரணடுபோகள். அவர்களும் ரதிகாகளில் சிறநதவர்கள். தேராளியும், அபபடியே, குதிரைகளின் விஷயம அறிநதவன. பட்டணஙகள்போலக காக்கப்பட்டவைகளும் பகை வர்களால் நெருங்கமுடியாதவைகளும எங்கும் பொனமாலைகளு

1 மணி கட்டின கேடகம எனறுமாம.

2 இலக்தை முளபோனற வளைநத முள்ளுள்ளவைகள்.

3 இது முஷ்டியுத்தத்தில தரிகபபடுவது.

டையவைகளுமாகி ஆயிரக்கணக்கான தேர்கள் இருந்தன. தேர்களைப்போலவே, யானைகளும், விருதுகள் கட்டப்பட்டவைகளும நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் ஏழு ஆட்களையுடையவைகளுமாக ரதனங்களையுடைய மலைகள்போல இருநதன. அரசரே! அவாகளில் இரண்டு பேர்கள் ஈட்டியைத தரிககின்றவர்கள்; இரண்டு பேர்கள சிறநதவிலலைத தரிக்கினறவர்கள; இரண்டு பேர்கள் சிறந்த கத்தியைத் தரிககினறவர்கள். ஒருவன சக்தியையும முத்தலைசசூலததையும் தரிக்கிறவன. ஓ! அரசரே! மஹாதமாவான கௌரவருடைய அந்தச் சேனையானது, முழுமையும மதங்கொணட யானைகளாலும் ஆயுதக்கூடடஙகளாலும் நிரம்பியிருநதது. அப்படியே, கவசம் பூண்டவர்களும் ஸன்னததர்களும கொடிகளையுடையவர்களும நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களுமான [1] ஸாதிகளோடுகூடினகுதிரைகளும பதினாயிரக்கணககாயிருநதன. நன்கு பழககப்பட்டவைகளும் [2] கடிவாளமபிடிததிழுக்கப்படாதவைகளும பொன்னாபரணங்களால் அலங்கரிககபபடடவைகளும, அநேகம லக்ஷங்களுமான எலலாக் குதிரைகளும் ஸாதிகள்வசத்தில் இருநதன. அநதச் சேனையில் பலவித வேஷங்களின வேறுபாட்டையுடையவர்களும பலவித கவசங்களும ஆயுதஙகளுமுடையவர்களும பொனமாலைகள் அணிநதவர்களுமான காலாட்கள இருநதனா. ஒரு தேருக்குப் பதது யானைகளும் ஒரு யானைக்குப் பத்துக் குதிரைகளும, ஒரு குதிரைக்குப் பத்து மனிதாகளும் பரிவாரங்களாயிருநதனர். ஒரு தேருக்கு ஐம்பது யானைகளும் ஒரு யானைக்கு நூறு குதிரைகளும் இருநதன. ஒரு குதிரைக்கு ஏழு மனிதர்கள பழுதுபட்டதைச செப்பனிடுகிறவர்களாயிருந்தனர். ஐந்நூறு யானைகளும் அவ்வளவு தேர்களுமேயுள்ளது ஒருசேனை. பததுச்சேனை கொண்டது ஒரு பிருதனை. பததுபிருதனைகொண்டது ஒருவாஹினீ. ஒரு சேனையும ஒரு பிருதனையும ஒரு வாஹினியுங்கொண்டது, த்வஜினீயென்றும் சமூவென்றும் அக்ஷௌஹிணீயென்றும் வரூதினீ யென்றும் ஸமானப் பெயர்களால் சொலலபபடுகிறது. இவவிதம், புத்திமானான கௌரவனாலே சேனைகள வகுக்கபபடடன. அக்ஷௌஹிணிகள பதினொனறும் ஏழுமாகக் கணக்கிடப்பட்டன. ஏழு அக்ஷௌஹிணிகளே பாணட

---

[1] குதிரை வீரர்கள.

[2] 'அஸஙகரஹா.' என்பது மூலம். 'கனைத்துக்கொண்டும் முன்னங்கால்களைத தூக்கிக்கொண்டும நிறறல், குதிரைகளின துர்க்குணம்; அப்படியில்லாதவை' என்பது பழைய வுரை.

வர்களுககுச சைனியமாயின. கௌரவர்களுக்குப பதினோ அக்ஷௌஹிணிகள ஸைனயமாயிருநதன. ஐமபததைநது மனிதர்கள் கொணடது, ஒரு பததியெனறு விதிககபபடுகிறது. அது மூனறு கொண்டது சேனாமுகம எனறும குலமமெனறும சொலலபபடடது. மூனறுகுலமஙகள கொணடது ஒருசணம. ஆயுதமெடுதது யுததம் செயகினறவைகளும பகைவாகளைக கொலலுகினறவைகளுமான கணஙகளோ துரியோதனனுடைய சேனைகளில பதினாபிரககணக்காக இருநதன அபபொழுது, தோளவலிமிகுநத துரியோதனராஜன, அவர்களில சூராகளும புததிமானகளுமான மனிதாகளை நன்குபார்ததுச சேனாதிபதிகளாகச செயதான. முதலில, மனிதாகளில மிகசசிறநதவாகளான கிருபா, துரோணா, சலலியன, ஸிநதுதேசாதிபதியான ஜயதரதன, காமபோஜதேச்ததரசனான ஸுதக்ஷிணன, கிருதவர்மா, துரோணபுதரா, காணன, பூரிஸரவஸ, ஸுபலபுததிரனான சகுனி, மஹாபலசாலியான பாஹலிகன ஆகிய அரசாகளை வரவழைததுத தனிததனி ஒவவோாஅக்ஷௌஹிணிககும நாயகாகளாக விதிப்படி அபிஷேகம செயதான. ஓ! பாரதரே! அவன அவாகளுககு ஒவவொருநாளும ஒவவொருவேளையிலும நேரில அடிககடி பலவிதமான பூஜைகளையும செயதான. அப்படியே, அநதஅரசாகளும அவாகளுடைய முயறசியைப் பினபறறினவாகளான அவர்களுடைய சேனை வீராகளும கட்டுபபடடு அரசனுடைய பிரியததைசசெய்ய விருப்பமுளளவாகளாயிருநதாாகள்.

நூற்றைம்பத்தாறாவது அதயாயம்.

ஸைந்யநிர்யாணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன், பீஷ்மரைச் சேனாதிபதியாக இருக்கும்படி
ப்ரார்த்தித்ததும், அவர் பிரதிஜ்ஞையுடன் சேனைத்
தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டதும், அவரைச்
சேனாபதியாக அபிஷேகம்செய்து
சேனைகளுடன் குருக்ஷேத்
திரம் வநததும்)

பிறகு, திருதராஷ்டிர புததிரனான துர்யோதனன், எல்லா அரசாகளோடும சோநது அஞசலிசெயதுகொணடு, சநதனுவின புததிரரான பீஷ்மரை நோககி இநதவாாததையைச சொலலலானான

'சேனையானது மிகவும்பெரிதாயிருந்தாலும், சேனையை நடத்துபவன் இல்லாவிடில், யுத்தத்தைஅடைந்து, எறுமபுகளின வரிசைபோலச சிதறிவிடுகிறது. ஒருபொழுதும ஒருவிஷபதகிலும் இரண்டுபேரு டைய புதியாரனது ஸமமாகஇருககிறதில்லை. சேனைபை நடதது வோருடைய சௌர்யமும் ஒன்றுகொன்று முரணுகிறது. ஓ! மிக்க அறிவுள்ளவரே! பிராமமணாகளெலலாரும குசதவஜத்தைத தூககிக் காட்டிக்கொண்டு அளவற்ற பராக்கிரமமுடைய ஹேஹயாகளை எதிர்த தார்கள். ஓ! பிதாமஹரே! அப்பொழுது, வைஶ்யர்களும சூததி ரர்களும் அநத க்ஷதரியாகளை எதிரததாகள். ஒருபக்கதில் மூன்றுவர்ணகள; ஒருபககதில க்ஷதரியஶ்ரேஷ்டாகள, அநத மூன்றுவர்ணதரர்களும் யுதததில அடிகடி தோலவிஅடைநதார் கள். ஒருபக்கதில் சேனைஅதிகமாயிருநதும க்ஷதரியர்களை ஜயிததார்கள. பிறகு, அநத பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர்கள க்ஷத்ரிரி யர்களிடதிலேயே கேடடாகள. ஓ! பிதாமஹரே! தாமததை உணர்நதவாகளான அவாகள், 'நாஙகள யுதததில மஹாபுதிமா னை ஒருவனுடைய (வாததையைக) கேடகிறோம. நீஙகளோ எல லாரும் தனிதததனியே தனதன் புதியினவசததிலிருகினரீகள' எனறு அவாகளுக்கு உணமையையே சொன்னாகள். பிறகு, அந தப்பிராமமணர்கள நீதிபில மிகவும சமர்ததனும சூரனுமான ஒரு பிராமமணனை சேனபதியாகச செய்தார்கள. அவனால், க்ஷதரி யாகளை ஜயிததாகளென்று கேளவி. இவவிதம எவாகள் ஸமா ததனும் சூரனும் நன்மைபையிரும்புகிறவனும களஙகமறறவனுமான சேனபதியை அமைததுக் கொளளுகின்றனரோ அவாகளே யுததத தில் பகைவாகளை வெல்லுகினறனர். நீர் (நீதிபில) சுக்கிராசார்ய ருக்கு நிகரானவர்; எப்பொழுதும், என்னுடைய நனமையை விரும்புகிறவர; (பிறரால) கொலலமுடியாதவர், காமததிலிருப்பவர். அப்படிப்பட்ட நீர, கிரணதைதடுகூடினவைகளுக்குச சூரியன போலவும, கொடிகளுக்குச சுகதிரன் போலவும, யக்ஷர்களுக்குக் குபேரன்போலவும், தேவாகளுககு இநதிரனைபோலவும, பர்வதஙக ளுக்கு மேருபோலவும, பக்ஷிகளுககுச கருடன்போலவும், தேவர் களுக்குச குமாரக்கடவுள் போலவும, வஸுக்களுக்கு அகனிபோல வும், எஙகளுககுச யாக இநதிரனைபோல தேவர்கள்போல உம்மால் காக்கபபட்ட நாஙகளோ, தேவாகளாலும் வெல்ல முடியாதவாகளாவோம. இது நிச்சயம. நீர தேவாகளுககு முன்னே ஸ்கந்தா செல்லுவதுபோல எஙகளுக்குமுன் செல்லுகிறீர

வீர. நாங்கள், கனறுகள் காளையினபின் செல்லுவதுபோல, உமக் குபபின் வருவோம' என்றன.

பீஷமா, 'பாரத! தோள்வலி அமைந்தவனே! நீ எப்படிச் சொலலுகிறயோ அபபடியே ஆகுக. (ஆனால), எனககு உங்களைப் போலவே பாணடவாகளும ஆவர. ஓ! அரசனே! என்னால் அவர் களுக்கும நன்மையானதே சொலலதகக்கது. நான் பிரதிஜ்ஞை செய்திருப்பதால், உன்னிமிதமாக யுததம செய்யவேண்டும. ஆனால், பாரில நரஸரேஷ்டனும குருபுததிரனுமான அஜாத தனஞ்சயனைதவிர, எனககுசரியாக யுததமசெப்பவனைப் பார்க்க வில்லை. மஹா புததிசாலிபான அவனே பல திவ்யாஸ்திரஙகளை அறிவான. ஆனால், (அரதப)பாண்டவன் ஒருகாலும் யுத்தத்தில் வெளிபபடையாக எனனுடன போர்செய்யமாட்டான. நானும் அவனும் மொடிப்பொழுதிலேயே அஸ்திரங்களின் பலத்தைக் கொண்டே தேவர்கள் அஸுரர்கள ராகஷஸர்களோடுகூடின இநத ஜகத்தை மனிதாகளற்றதாகச் செய்வோம. ஓ! அரசனே! எனக் குப் பாண்டுவின்புததிரர்களோ கொலலதகக்கவாகளல்லர. ஆகை யால், எப்பொழுதும் ஒரு பிரயோகத்தால மற்றப்பதினபிரம் வீராகளைக் கொலலுவேன. குருநநதன! அவர்கள் யுத்தத்தில் முதலிலேயே என்னைக கொலலாமலிருநதால், நான் இவ்விதம் இவாகளுடைய வதததைசெய்வேன. ஓ! அரசனே! சேனு பதிபான நானே என்னிஷ்டப்படி உனனிடம வேறு ஒருபிரதிஜ்ஞை யோடிருப்பேன். அதனை இபபொழுது எனனிடம் கேடகவேண்டும். ஓ! அரசனே! முதலில் காணபவது யுததம செய்யட்டும; அலலது, நானவது யுததம செபகிறென. எனனென்றால, ஸுதபுத்திரன யுத்த விஷயததில எபபொழுதும எனனுடன முரணுதலைச் செய்கிறான' எனறார. கர்ணன், 'ஓ! அரசனே! பீஷ்மர் உயிருடனிருக்கையில், நான் எவ்விததாலும யுததம்செய்பேன. பீஷ்மா கொல்லப்படட பிறகே, காண்டீவததை விலலாகவுடைய அர்ஜுனனுடன் யுத்தம் செய்வேன்' என்றன.

பிறகு, திருதராஷ்டிரபுததிரன் 1 மிக்க சமர்த்தான பீஷ் மரை விதிப்படி சேனபதிபாகச செய்தான். அவர அபிஷேகம் செய்யப்பெறறு விளஙகினர். அப்பொழுது, அரசனுடைய கட்டளை யினால் வாதியக்காராகள நூறுகளும ஆயிரங்களுமாகப் பேரிகளையும் சங்கஙகளையும் ஊககததுடன் முழகினாகள். பலவிதமான சிஙக

1 'வேதியர்களுக்கு மிக தகஷிணைகள் கொடுதது' என்றுமாம்.

நாதங்களும் வாகனங்களுடைய சபதங்களும இடிகளும் பூகம்பங்களும யானைகளின பிளிறுதல்களும எல்லாப் போர்வீராகளுடைய மனங்களையும கலைப்படையச செய்துகொண்டு உண்டாயின. தவிர, அசுரிவாக தக்களும் உண்டாயின. ஆகாயத்திலிருந்தும் உற்கைகளும விழுந்தன. மேகமிலலாமலே ரகதத்தால சேறுயிருக்குமபடி மழை உண்டாயிற்று. நரிகளும், மிகப்பிரகாசிக்கினற வைகளும பயத்தைத தெரிவிக்கினறவைகளுமாகி மிகஊளையிட்டன. ஓ! அரசரே! அரசன பீஷ்மருகுச சேனபதிஸ்தானத்தில அபிஷேகம் செய்தபொழுது உகரமான ரூபங்களுடைய இவைகள் நூறு துக்கணக்குகளாக உண்டாயின. பலகவா சேனையைத தனபுறுதது பவரான பீஷ்மரைச சேனபதியாகச செய்த பிறகு, பசுக்களாலும பொன்களாலும பிராமணரேஷ்டாகளைப பலமுறை ஸ்வஸ்திவாசனம் சொலலுமபடி செய்து, ஜயத்திறகுரிய ஆசீர்வாதங்களால வளர்கிறவனாகி, அபபொழுதே சேனைகள சூழப பீஷ்மரை முனனிட்டுக் கொண்டு தமபிமாராகளுடன வெளிக்கிளமபிப் பெரிதான சேனைகளுடன் குருக்ஷேத்திரத்தை அடைநதான. ஓ! அரசரே! கௌரவன கர்ணனுடன குருக்ஷேத்திரத்தைச சுறறிவநது ஸமமான பிரதேசத்தில் பாசறையை நிரமாணம செயதான. இனிமையானதும் உவரற்ற தும மிகுதியாகப புல்லுகளும விறகுகளுமுள்ளதுமான பிரதேசத்தில பாடிவீடானது ஹஸ்திநாபுரம போலவே விளஙகிறது" எனறார.

நூற்றைம்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

ஸைந்யநிர்யாணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர், தீநபதனின முதலான எழுவர்களைத் தனித்தனி சேனாதிபதிகளாக அபிஷேகம் செய்ததும், திருஷ்டத்யும்னனை எல்லாச் சேனைகளுக்கும தலைவனாக அபிஷேகம் செய்ததும், பல ராஜரீ பாண்டவர்களைப்பார்க்கும விநப்பத்துடன் குருக்ஷேத்திரம் வநததும், பிறகு பந்துக்களுடைய மரணத்தைப் பார்க்கப் போறுத அவர் தீர்த்த யாத்திரைக்குச் சென்றதும்.)

ஜனமேஜயர் வினவலானார்—"கஙகாபுத்திரரும் மஹாதமாவும் வில்லாளிகளில் சிறநதவரும பாரதர்களுக்குப் பிதாமஹரும எல்லா அரசாகளிலும தவஜம் போனறவரும புதியிலை பிருகஸ்பதிக்கு நிகரானவரும பொறுமையிலை பூமிக்கு நிகரானவரும் காமபிர்யதத்தி

னால் ஸமுததிரம் போன்றவரும், இமயமலைபோல் ஸ்திரமாயிருப்பவரும, உதாரததனமையால பரமமாவைப் போனறவரும், காநதியினால சூாயனுககு நிகரானவரும, சரமாரிகளால இநதிரனபோலப பகைவரை நாசமசெயபவருமான பீஷமா மிகவும விரிவானதும மிகக அசசநதருவதும மயிாககூசசததைச செயவதுமான யுததமாகிற யாகததில பலநாளாகத தீக்ஷைபெறறிருபபதைக கேடடு, அபபொழுது, புஜபலமமைநதவரும எலலா ஆயுததாரிகளிலும சிறநதவருமான யுதிஷ்டிரா எனன சொனனா? பீமாஜுனாகளும கிருஷ்ணனும எனனசொனனாகள ?'' எனறு கேடடாா.

வைசமபாயனர், ''ஆபததில செய்யததககதை அறிநதவரும தாமததிலும அாததததிலும ஸமாததரும சிறநதபுததியை உடையவரும பேசுகிறவாகளில சிறநதவருமான யுதிஷடிரா பிராதாக்களையும சாஶவதரான வாஸுதேவரையும் வரவழைதது ஸமாதானததுடன இநதவாாததையைச சொலலலானா ' சைனியங்களைசசுறறி ஆககிரமியுஙகள. கவசமபூண்டுகொணடு ஸனனததாகளாக இருஙகள. உஙகளுக்கு முதலிலேயே பிதாமஹரோடு யுததம நேரிடப்போகிறது. ஆகையால, எனனுடைய ஏழு அக்ஷௌஹிணிகளிலும சேனாபதிகளைப் பாருஙகள' என்றா. கேசவா, 'ஓ! பரதஶரேஷ்டரே! இநதககாலம நேரிட்டிருக்கையில, நீா சொலலவேண்டியபடி பயனுள்ளதான இநதவாாத்தையைச் சொனனீர். ஓ! தோள்வலியமைநதவரே! எனக்குத திருப்தியாயிருககிறது. பிறகு, செயயவேணடியதைச செயயக்கடவீா. இப்பொழுது, உமமுடைய சேனையில ஏழுநாயகாகளை நியமிககககடவீா' எனறா.

ஓ! அரசரே! பிறகு, யுதிஷ்டிரா, மஹாபாக்கியவானகளும் வீராகளும யுததததில விருபபமுளளவர்களுமான துருபதன, விராடன, சினிஶரேஷ்டனான ஸாததியகி, பாஞசாலபுததிரனான திருஷ்டதயுமனன, திருஷ்டகேது, பாஞசாலபுததிரனான சிகணடி, மகததேசாதிபதியான ஸஹதேவன இவவேழுவீரர்களையும வரவழைததுச சேனாபதிகளாக விதிபபடி அபிஷேகமசெய்தாா. இவாகளில் துரோணருடைய நாசததிறகாக ஜவலிககசசெயயபபட்ட அக்னியிலிருநதுமுண்டான திருஷ்டதயுமனனை எல்லாச்சேனைகளுககும் பதியாகவுமசெயதார். மகாதமாககளும சேர்நதவர்களுமான அநத எல்ருக்குமே குடாகேசனான தனஞசயனைச சேனாதிபதிகளுக்குப பதியாகசசெய்தாா. பலராமனுககுத தமபியும் ஸ்ரீமானும மஹாபுததிமானுமான ஜனாததனா அர்ஜுனனுக்கு நாயகரும (அவனது) குதி

ரைகளுக்கு ஸாரதியுமானா. மிகவும் நெருங்கினதும பெரியநாசத்தைச செயவதுமான அநதயுதததைபபாாதது, அக்ரூரர் முதலானவர்களோடும, கதன ஸாமபன உத்தவா முதலியவாகளோடும, பிரத்யும்னனோடும, ஆகுகனுடையபுததிராகளோடும, சாருதேஷ்ணன்முதலியவாகளோடும, சிறநதவர்களும புலிகளபோல அதிகபலமுடையவாகளுமான விருஷணிஸரேஷ்டாகளால, தேவர்களால் இநதிரன் காககபபடுவதுபோலக காககப்பட்டவரும, பருதததோள்களையுடையவரும,நீலமானபடடு உடுததவரும, கைலையின கொடுமுடிக்கு நிகரானவரும,சிஙகமபோல விளையாட்டுநடையையுடையவரும், ஸ்ரீமானும, மதததால கடைககணகள சிவநதவருமான பலராமா பாணடவர்களுடைய அரசரிருககுமிடததை அடைநதார். அவரைப் பாாததவுடனே, தாமராஜரும மிக்ககாநதியுடையகேசவரும குநதீபுததிரனும பயஙகரமானசெய்கையுடையவனுமான பீமஸேனனும, அாஜுனனும அஙகுளள மறற மனனவாகளும எழுநதிருநதாாகள். அவர்களோ, வருகினறவரான ஹலாயுதரைப பூஜிததாாகள். பிறகு, பாண்டு புததிரரான அரசா (தம) கையால அவருடைய கையைப் பிடிததா. வாஸுதேவா முதலான எல்லாரும அவரை வணங்கினாகள். பகைவாகளை அடககுகிறவரான ஹலாயுதர், முதியவாகளான விராடனையும, துருபதனையும வணஙகிவிடடு, யுதிஷ்டிரருடன் சோநது உடகாாநதா. அதன பிறகு, அநத அரசர்கள நானகு பக்கததிலும் உட்கார்நதபொழுது, ரோஹிணீ புததிரரான பலராமா வாஸுதேவரைப்பார்ததுச சொலலலானா.

'இப்பொழுது மனிதர்களுக்குப் பயஙகரமும குரூரமுமான நாசமானது உண்டாகப்போகிறது. இது தெய்வவசமானது. இதனைக் கடப்பதற்கு முடியாதென்று நிசசயமாக நினைககிறேன். அநதயுததததிலிருநதும் இஷ்ட ஜனங்களுடன கரையடைநதவாகளும புணபடாததேகஙகளுடன ரோக மிலலாதவர்களுமா யிருககின்ற உங்களைப பார்ப்பே னென்பது என்னெண்ணம. பாரிலுளள க்ஷததிரியஜாதி ஒருஙகுசேர்நது காலததால பககுவமாகிவிடடது; ஸநதேகமிலலை. யுத்தமும, இறைசசியாலும இரததததாலும சேறாகுமபடி பெரிதாக நேரப்போகிறது. வாஸுதேவன், எனனால ஏகாநதததில, 'மதுஸூதன! ஸமபநதிகளவிஷயததில் ஸமமான நிலையிலிரு. ஏனென்றால், நமக்குப் பாண்டவர்களைப் போலவே அரசனான துாயோதனனும். அவனுககும் உதவிசெய்யவேண்டும' எனறு அடிககடி சொலலப்பட்டும் மாறுகிறான. உமமுடைய நிமிததத்தில மதுஸூதனன்

என்னுடைய அநத வாதத்தையையும செய்யவில்லை. தனஞ்சயனைக் கருதி முழு அபிப்பிராயததோடு உம்மிடம சோநதுவிட்டான். நிசசய மாகப் பாணடவர்களுக்கே ஜயம என்பது எனனுடைய உறுதி யான எணணம். ஓ! பாரதரே! வாஸுதேவனுககு இநத ஊக்கம் அப்படியன்றே இருக்கிறது? நானோ, கிருஷ்ணனைபபன்றி (இநத) உல கததை நிமிர்நதுபார்ககவும் விருமபவிலலை. ஆகையால, நான கேசவன செய்ய விருமபினதை அனுஸரிததிருககிறேன. வீரர் களும் கதாயுததததில ஸமாததாகளுமான (பீமன துர்யோதனன) இருவர்களும எனக்குச சிஷ்யர்களாலலரோ? ஆகையால, பீமனிடத திலும அரசனன துர்யோதனனிடததிலும ஸமமான அனபையுடை யவனாயிருககிறேன. ஆகையால், ஸரஸ்வதியினுடைய தீரததஙகளை அடைவதறகாகப் போகிறேன. கௌரவர்கள நசிப்பதைப பார்த் தூப பொறுக்கமாட்டேன' எனறார. பெரிய தோளகளையுடையவ ரான பலராமர், இவவிதம சொல்லிவிட்டு, பாணடவாகளிடம அனு மதிபெற்றுககொணடு கூடவநத கிருஷ்ணரைத திருப்பிவிட்டுத் தீரததயாததிரைககுச சென்றார

நூற்றைம்பததெட்டாவது அத்யாயம்.

ஸைந்யநிர்யாணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துகீமீ பாண்டவர்களுக்கு உதவிசெய்வதற்கு வரததாகக்கர்வத் தோடு கொன்னதும், அர்ஜுனன் அதனைமறுத்ததும், பிறகு அவன் துர்யோதனனை அடைந்து அவ்விதமேசொல்லி யதும், அவனலும் மறுக்கப்பட்டதும்.)

இநதசசமயத்திலேயே மஹாதமாவும [1] ஹிரண்யமபோனற ரோமஙகளையுடையவனும், இநதிரனுககு நெருங்கினநண்பனும, போஜனும், தக்ஷிணதேசதததார்களுககுப் பதியுமான பீஷ்மகராஜனு டைய புதரின, செய்த பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுபவர்களுக்குத் தலைவனும் ருகமியெனறு எல்லாததிசைகளிலும புகழ்பெறறவனுமா யிருநதான். அவன் கநதமாதனபர்வதததில வஸிப்பவனன கிமபுரு ஷஸ்ரேஷ்டனுககுச சிஷ்யனுகி [2] நான்கு பாதங்களோடு கூடிய

---

[1] 'ஹிரண்யரோமன' எனனும பெயருடையவன் எனறும் கொளள லாம். [2] ஆதிபர்வம், 877-மபக்கம் குறிப்பில பார்க்க.

தனுர்வேதம் முழுமையையும் அடைந்தான். நீண்டகைகளையுடையவனான அவன் காண்டீவத்தின தேஜஸுக்குநிகரானதும், சாகதீதாடி ஒப்பானதும திவ்பலக்ஷணமுடையதுமான மஹேந்திரனுடைய தனுஸையும அடைந்தான். இம்மூனறும்தாம தேவாகளுடைய திவ்பமான தனுஸுகள. அவைகளில, காண்டீவமானது வருணனுடையது. விஜயமெனகிறவில இந்திரனுடையது திவ்யமும தேஜோமயமுமான சாரங்கமெனற வில்லேயா விஷ்ணுவினுடையதாகச சொலலுகினறனா. பகைவாகளுடைய சேனைகளுப பயத்தை விளைவிகின்ற அதைக கேசவா தரித்தாா. அர்ஜுனன காண்டீவத்தை தில அகனி பினிடமிருந்து காண்டீவத்தையடைந்தான. மிகத தேஜஸ்யுடைய ருகமியானவன தருமனிடமிருந்து விஜயமெனகிறவில்லை அடைந்தான ஹருஷீகேசரானவா பராகரமத்தால முரனுடையபாசங்களை அறுத்து, அவனைகொனறு, பூமிபுத்திரனுளநரகனைவெனறு, மணிகுண்டலங்களைக கவர்ந்து, பதினாயிரம ஸ்திரீகளையும பலவித ரதனங்களையும விறகளிலசிறந்ததான சாரங்கத்தையும அடைந்தார். ருகமியோ மேகத்திறகு நிகரான சபதத்தையுடைய விஜயமெனகிறவில்லையடைந்து உலகத்தைப் பயபபடித்துகிறவனபோலப பாண்டவாகளிடம வந்தான. தன புஜபலத்தால காவமூற்றவனும் எலலாவில்லாளிகளிலும் சிறந்தவனும வீரனுமான எவன, முனகாலத்தில, புத்திமானான வாஸுதேவா ருகமிணியை அபகரித்ததைப் பொறுமல், 'ஜனார்தனனைகொல்லாமல திரும்பேன' என்று சபதமசெயது, உடனே பெரிதும நெடுந்தூரம் பாய்வதும பலவித்ஆயுதங்களும கவசங்களும முடையதும கங்கை போலசசெழித்ததுமான நால்வகைச்சேனையுடன விருஷ்ணி குலத்தவரான கிருஷ்ணனைத் தொடாந்தானை, அவன், யோகங்களுகெல்லாம ஈசுவரரும் பிரபுவுமான கிருஷ்ணனை எதிர்த்தது அவமதிகப்பட்டு,லஜ்ஜையினல் குண்டினநகரத்தைத திரும்பிபடையவில்லை. பகைவீரர்களைகொலலுகிறவனான அவன, (தான்)யுத்தத்தில கிருஷ்ணனால ஜயிக்கப்பட்டவிடத்திலேயே அதிகமான யானைகுதிரைகளையுடைய பெரியசேனையாலே போஜகடமெனகிற உத்தமமானநகரத்தை நிர்மாணமசெய்தான. ஓ! அரசரே! அந்தநகரம உலகில போஜகடமென்ற பெயருடன பிரஸித்திபெறறதாயிருக்கிறது. மஹாவீரபசாலியான அந்தபோஜராஜன பெரிதான ஓஅகெஷ்ணஹிணிசேனையினால சூழப்பட்டு விரைவில பாண்டவாகளை அடைந்தான். பிறகு, கவசமதரித்து விற்பிடித்துக் கையுறை பூண்டவனும கத்தி தாங்கி அம்பறாத்தூணி

களை மாட்டிக்கொண்டவனுமான அவன், பாண்டவர்களுக்கு அறிவித்து, வாஸுதேவருடைய பிரியத்தை அடையும் விருப்பத்தால், ஆதித்தியனுக்கு ஒப்பான வர்ணமுடையதேருடன் பெரிதான(பாண்டவ)சேனையுள் புகுந்தான். யுதிஷ்டிரராஜரோ அவனை எதிர்கொண்டு பூஜித்தார். அவன பாண்டுபுத்திரர்களாலே நியாயமாகப் பூஜிக்கவும் துதிக்கவும் படடு அவர்களெலலாரையும அங்கீகரித்துச் சேனைகளுடன் இளைப்பாறிவிட்டு, வீரர்களுடைய மத்தியில குந்தீபுத்திரனை தனஞ்சயனை நோக்கி, 'ஓ! பாண்டவ! பயமடைந்திருப்பாயானால், யுத்தத்தில் நான ஸஹாயனுக நிறகிறேன. யுத்தத்தில் உனக்குப பகைவாகளால தாங்கமுடியாத உதவியைச செய்வேன். இவ்வுலகில் பாரகஙிரமத்தில எனககுச சமமான மனிதன ஒருவனுமில்லை. ஓ! பாண்டவ! வீரர்களான துரோண கிருபாகளையோ, அல்லது,பீஷ்மனையாகளையோ எனக்கு நீ எந்தப் பாகத்தைக கொடுபபாயோ அந்தப் பாகத்தை நான் யுத்தத்தில கொலலுவேன், அலலது, இந்த எல்லா அரசர்களுமே இருக்கட்டும. போரில்பகைவர்களைககொனறு உனக்குப் பூமியை அளிபபேன' என்றான. இவவிதம, தர்மராஜர் வாஸுதேவா இவாகளின முனனிலையில, ராஜரிஷ்டாகளும மற்றவர்களும எல்லாரும கேட்குமபடி சொல்லகேட்ட புதிதிமானனதனஞ்சயன வாஸுதேவரையும பாண்டவரான தர்மராஜரையும பார்த்து ஸ்நேகதத்தை முன்னிடடுச சிரிததுககொணடு சொல்லலானான:

'ஓ! வீர! கோஷயாதத்திரையில மிக்க பலமுடையவாகளான கந்தர்வாகளுடன் யுத்தம செய்கிற எனக்கு எந்த நண்பன் அப்பொழுது உதவியாயிருந்தான்? அபபடியே, காண்டவதத்தில் மிகவும் பயங்கரமான அந்தத் தேவாஸுராகளுடன் யுத்தகளத்தில போராசெயகின்ற எனககு அபபொழுது எவன உதவியாயிருந்தான? நிவாதகவசர்கள் காலகேயாகளென்கிற அஸுரர்களோடு யுத்தத்தில் போர் செய்கின்ற எனக்கு அபபொழுது எவன உதவியானான? அப்படியே, விராடநகரத்தில் பலபேர்களானகௌரவாகளோடு போர்களத்தில் சண்டைசெய்கிற எனககு அப்பொழுது யார் உதவியானான்? ஓ! நரரிஷ்டனே! யுத்தவிஷயத்தில் ருத்திரரையும் இந்திரனையும் குபேரனையும யமனையும வருணனையும அகனியையும கிருபரையும் துரோணரையும் மாதவரையும் உபாஸித்துத் திவயமும தேஜோமயமும் திடமுமான காண்டீவமென்னும வில்லைதரிக்கிறவனும், குறையாதபாணங்களையுடையவனும், தெய்வதத்தன்மையுள்ள அஸ்திரங்களையுடையவனும, கௌரவர்களுடைய குலத்தில் பிறந்தவனும், மேலும, பாண்டவுக்குப்

புததிரனும், துரோணருக்குச சிஷ்யனென்றுசொல்லிக்கொள்பவனும், வாஸுதேவரை ஸஹாயமாகக் கொண்டவனுமான எனபோன்றவன, 'பயந்தவனாயிருககிறேன்' என்று புகழைக்கெடுககின்றதும வஜ்ராயுதததிற்கு நிகரானசப்தததையுடையதுமான வார்ததையை எப்படி சொல்லுவான்? ஓ! நீண்ட கைகளையுடையவனே! நான பயமடைந்தவனாக இலலை. எனககு ஸஹாயததினாலுண்டாகும பயனுமிலலை. இஷ்டப்படியும முயறசிககுத் தககபடியும செலலு; அல்லது, இஙகேயாவது இரு' எனறான். பரதஶரேஷ்டரே! புததிமானான அநதததனஞசயனுடைய அநதவாரததையைககேட்டு ருகமியானவன் அங்கிருநது ஸமுததிரததிறகு நிகரான சேனையைத திருபபிக்கொணடு அப்படியே துாயோதனனை அடைநதான. அநத அரசன அவனையடைநதும அபபடியே சொனனான். சூரனென்கிற கர்வம கொண்ட அவனாலும அபபொழுது மறுக்கப்பட்டான். ஓ! மஹாராஜரே! பூபாலரே! விருஷ்ணிகுலததிலுணடான பலராமரும ருகமியும் இருவர்தாம அநதயுததததிலிருநது விலகினார்கள. பலராமரும் பீஷமகனுடைய புததிரனான ருகமியும் தீரததயாததிரைககுச செனறபிறகு, பாணடவாகள், மறுபடியும, ஆலோசனைககாக உடகாரநதாாகள். ஓ! பாரதரே! அரசாகளால் வியாபிக்கபபடட தாமராஜருடைய அநதஸபையானது நக்ஷததிரங்களால விசிததிரமான ஆகாயம சநதிரனாலே விளஙகுவதுபோல விளஙகிறறு'' எனறார்.

நூற்றைம்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

ஸைந்யநிர்யாணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன் குருபாண்டவ சேனைகளின் வரலாற்றைச் சொல்லும்படி ஸஞ்சயனைக் கேட்டதும், அவன் மனிதரால் ஊழினைவிலக்கழடியா தென்பது முதலாகச் சொல்லத்தொடங்கியதும்.)

ஜனமேஜயர் வினவினார். ''ஓ! பிராம்மணஶரேஷ்டரே! அவவிதம் குருக்ஷேத்திரத்தில் சேனைகள வகுக்கப்பட்டிருககும பொழுது, காலததாலேவப்பட்ட கௌரவர்கள் எனன செய்தார்கள்?'' என்று வினவ, வைசம்பாயனா சொல்லுகிறார்: ''ஓ! பரதஶரேஷ்டரே! மஹாராஜரே! சேனைகள் அவ்விதம வகுக்கபபட்டு ஸனனத்தமாக இருக்கையில, திருதராஷ்டிரன், ஸஞசயனை நோககி ஒருவார்ததை சொன்

னான். 'ஸஞ்சய! வா. கௌரவர்களுடையசேனையும் பாண்டவர்களுடைய சேனையும் தங்கியதைபபறறி எனககு மிசசமினறி எல்லாவற்றையுமசொல்லு. நான யுதததில நாசததையுண்டுபணணுகின்ற தோஷஙகளை அறிகிறவனாயிருநதும, வஞ்சனையில எண்ணமுளளவனும கெடட சூதாடியுமான புததிரனைத தணடிககவோ, எனக்கு ஹிதத்தைசசெயதுகொள்ளவோ வலலவனாகாதபடியால தெய்வத்தையே மேலாக நினைக்கிறேன. மனிதமுயற்சியைப் பயனறறதாக நினைககிறேன. ஸூதா! என்னுடைய புததியானது தோஷஙகளை ஊன்றிப பாக்கிறதாகவே இருககிறது. ஆனால், அது துர்யோதனனை அடையுமபோது மறுபடியும திருமபிவிடுகிறது. ஸஞ்சய! இவவிதம அடைநதிருக்கையில, எது நேரக்கூடியதோ அது நேரவே போகிறது. யுததத்தில சரீரததைவிடுவதே க்ஷத்திரியர்களுக்குச் சிறநததர்மமல்லவா?' என்றான. ஸஞ்சயன சொலலுகிறான்: 'ஓ! மஹாராஜரே! நீர கேட்க விருமபுவது உமககு உசிதமானதே. ஆனால், துர்யோதனனிடததில இநததோஷததை வைபபதற்குத தக்கவரல்லீர். ஓ! அரசரே! நான சொலலுகிறேன. மிசசமினறிக கேளும். தன்னுடைய பாவத்தால தீமையை அடைகிற மனிதன் தோஷததால் காலததையோ தேவர்களையோ நிந்திக்கத் தகுதியுள்ளவனாகான. ஓ! மஹாராஜரே! மனிதாகளில் எவன் இழிவானதையெல்லாம் செய்வானோ, இழிவானவைகளை நன்கு ஆசரிக்கின்ற அவன எல்லாஉலகததிறகும கொலலவேணடியவன். ஓ! அரசரே! பாண்டவர்கள உமமை எதிர்பாராததுச சூதாட்டத்தில் அவமதிககப்பட்ட மநதிரிகளுடன அவமானததை அனுபவிததார்கள. குதிரைகளுக்கும யானைகளுக்கும அளவறற பராக்கிரமமுடைய அரசாகளுக்கும யுதததில் யுததநிமிததமான வைரததை என்னிடம் முழுமையும கேளும. எலலாவுலகமும நாசமடையககூடிய பெரிய யுதததில நடநததைக் கேட்டு உறுதியோடிரும. பேரறிவுடையவரான நீர் வருததமுறறவராகாதீர. மனிதனானவன் புண்ணிய பாவகாமங்களில தானே கர்ததாவாகிறதிலலை மனிதன ஸ்வதநதிரமில்லாதவனாகி மரபபாவைபோலச செயவிககப்படுகிறானல்லவா? சிலர் ஈஸ்வரனால் ஏவபபடடும சிலர் தறசெயலாலும் மற்றவர் முன்வினைகளாலும் செய்விக்கப்படுகினறனர். இது மூனறு விதமாகக காணபபடுகிறது. ஆகையால், அனாதததை அடைநதவரான நீர ஸ்திரமாயிருநது கேளும' எனறான்.

ஸைந்யநிர்யாணபர்வம் முற்றிற்று.

நூற்றுபதாவது அத்யாயம்.

உலூகதூதாகமன பர்வம்.

(துரியோதனன் உலூகனைப் பாண்டவர்களிடம் தூதனுப்பியது)

ஓ! மஹாராஜரே! மகாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் த்ரைண்வதியின் அருகில் தங்கியிருந்தபொழுது, கௌரவர்கள் விதிப்படி சேனைகளை நிறுத்தினார்கள். ஓ! பாரதரே! துர்யோதனராஜன் அவ்விடத்தில் பாசுக்கிரமத்துடன சேனையை இருக்கசெய்து, அரசர்களை வெகுமானித்து, அப்படியே, காவற்சேனைகளையும் வைத்து, அவ்விடத்தில் காகவேண்டிய பொருளகளைக் காகுமபடி போர் வீரர்களுக்கு உத்தரவுசெயது, அவ்விடத்தில காணனையும துசசாஸனனையும ஸுபலபுத்திரனை சகுனியையும வருவித்து ஆலோசனை செய்தான். ஓ! பாரதரே! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! மனிதர்களிலிறந்தவரே! அவவிடத்தில துர்யோதனராஜன் கர்ணனுடைய சகுனியோடும ஆலோசித்து, உலூகனை தனியே அழைத்து, இந்தவார்த்தையை உரைக்கலானன். [1] கைதவ! உலூக! ஸோமகர்களோடு கூடின பாண்டவர்களை நோக்கிச செலலு. சென்று, வாஸுதேவர் கேட்க, என்னுடைய வார்த்தையைச சொலலு. 'பலவருஷங்களாக ஆலோசிக்கப்பட்டதும உலகத்திற்குப் பயத்தைச செய்வதுமான அபபடிப்பட்ட யுத்தமானது பாண்டவர்களுக்கும கௌரவர்களுக்கும் இதோ நேரிட்டுவிட்டது. குந்தியின புத்திரனே! இப்பொழுது, ஸுஞ்சயன் கௌரவர்களுடைய மத்தியில சொல்லியதும, வாஸுதேவரை ஸஹாயமாகவுடையவனும் தம்பிகளுடன் கூடினவனும் காஜிக்கிறவனுமான உன்னுடையதுமான கறபுகழ்ச்சி வார்த்தைகளுக்கிய காலமானது இதோ வந்துவிட்டது பிரதிஜ்ஞைசெய்தபடி எல்லாம் செய்யக்கடவாய்' என்றுசொலலு. அபபடியே நீ, மூத்தவனான குந்திபுத்திரனிடம்போகி என்னுடைய வார்த்தையினால சொலலக்கடவாய். என்னவென்றால்: 'தார்மிகனாயிருந்தும அதர்மத்தில் மனத்தைச செலுத்துகிறாயாதலால, நீ கொலையாளிபோல் எலலாச சகோதரர்களோடும ஸோமகர்களோடும கேகயர்களோடும கூடி, உலகமெலலாம் நாசத்தையடைய விரும்புகிறாயே? நீ எல்லாப் பிராணிகளினபொருட்டும் அபயத்தைக் காவாதவனென்பது என்னென்னணம். ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டனே! உனகு மங்களமுண்

[1] சூதாட்டத்தில் சமர்த்தன்; அல்லது, சூதாடியின் புத்திரன்.

டாகுக. முன்காலத்தில் தேவர்களாலே ராஜ்யமானது அபகரிக்கப் பட்டபொழுது, பிரஹ்லாதனால சொல்லப்பட்டதும, 'ஓ! தேவாகளே! எவனுடைய [1] தர்ம தவஜமானது எஙஙாளும தவஜம போல் விளக்க மாக எடுததுககாடடப்படுகிறதோ, பாவஙகள் மறைககப்பட்டவை களாகவுமிருகஙினறனவோ அவனுடைய விரதமானது பைடாலம (=பூணைகருியது) எனறு பெயருள்ளது' எனனும பொருளுளளது மான இநத ஸலோகமானது கேடகப்படுகிறது. அரசனே! இநதவிஷ யததில் இவவிடததில நாரதராலே எனனுடைய பிதாவுக்குசசொல லப படடதும கிறநததுமான இநதச சரிததிரததைச சொலலப்போகி றேன். அரசனே! ஒரு சமயம, புதனி கெட்ட ஒரு பூனையானது எல்லாகாமஙகளிலும முயறசியிலலாததும உயரததாகபபட்ட கைகளையுடையதுமாக கஙகைகாகரையில இருநதது. அதுவோ, பிராணிகளுககு நம்பிக்கைவருவதற்காக எலலாபபிராணிகளையும் நோககி, 'மனததின சுததியைசசெயதுகொணடு தாமதததைசசெய் கிறேன' எனறுசொலலிற்று. நாளடைவில், அதனிடம பஙகிள நமபிகையை அடைநதன. அரசனே! அவைகள அநதபபூனையி னிடமவநது புகழநதன. பறவைகளெததின்னுகிற அது அநத எல் லாப்பறவைகளாலும பூஜிக்கபபட்டுத தனகாரியம செய்யப்பட்டதாக வும் அனுஷ்டானததினுடைய பயனும கிடைததுவிட்டதாகவும் நினைததது. பிறகு, பலகாளகளுகபபின எலிகள அநத இடத துக்குவநதன. பாரத! அவவிடததில அவைகள தாமதததைச் சில மாசவுடையதும விரதததைச செய்வதும பெரியகாரியததைச செய வதுபோல டமபதததுடன கூடினதுமான அந்தப்பூனையைப பாரத் தன. அரசனே! அதன விஷயமான நிசசயததில அவைகளுக்கு இநத எண்ணமானது உண்டாயிறறு. 'நாமெலலாரும பலநணபா களையுடையவாகள. அப்படிப்பட்ட நமககு இவா மாதரலாகி எப் பொழுதும எஙகும முதியவர்களையும இளையவாகளையும காப்பாற் றட்டும்' என்று அவைகளெலலாம பூனையை அடைநது இதனை உரைக்கலாயின: 'உமமுடைய அருளால ஸுகமாகஸஞசரிபபதறகு விரும்புகிறோம. நீர எஙகளுக்கு உறுதியான கதி. நீர எஙகளுக்கு மிகசசிறநத நணபா. அபபடிப்பட்ட நாஙகளெலலாரும சோரநது உம்மைச சரணமாக அடைநதோம. நீர் எநநாளும தர்மததை முக் கியமாகக் கொண்டவா. நீர தருமததில நிலைததிருப்பவா. ஓ! மிக்க அறிவுள்ளவரே! அபபடிபபட்ட நீர, இநதினன தேவாகளைக

[1] தாமத்துக்கு அடையாளம—பவித்தரம் முதலியன.

காப்பதுபோல எங்களைக் காப்பீராக' என்றன. அரசனே! அந்த எலா எலிகளும இவவிதம சொல்லகேட்டு, எலிகளை நாசம்செய்கின்ற அநதபபூனையோ, பிறகு எல்லாஎலிகளையும நோக்கி, 'தவம் ரக்ஷணம இரண்டும சோநதிருப்பதை நான பார்க்கவிலலை. ஹித மான உஙகளுடைய சொல்லை நான் அவசியம செய்யவேண்டும. நீங்களும எநநாளும நான சொலலுவதைச செய்யவேண்டும. உறுதி யான நியமதததைக கைப்பறறித தவத்தினால மிகவும ஸுரமதததை அடைநதவனயிருக்கிறேன். நடை விஷயததில, ஆலோசிததுப் பார்ததும், ஒருவிதமான சகதியையும நான காணவில்லை. குழநதை களை! அபபடிப்பட்ட எனனை நீஙகள இதுமுதல எப்பொழுதும் நதிக்கரைஙகுக் கொண்டுபோகவேண்டும' எனறது. பரதஸரேஷ டனே! எலிகள பூனைபைநோகக, 'அப்படியே' எனறு உறுதிசொல்லி, பிறகு, முதியவை இளையவை ஆகிய எலலாவறறையும அதனிடம் ஒபபுவிததன. பிறகு, பாவியும கெடடஎண்ணமுள்ளதுமான அநதப் பூனை அதுமுதல எலிகளைத தினனுகிறதாகிப் பருத்ததும நல்ல நிறமுளளதும உறுதியான மூட்டுகளையுடையதும் ஆயிற்று. இபபடி யிருகையில, பிறகு, அநத எலிகளின கூட்டமானது மிகவும குறைவையடைநதது. பூனையும பலமும பராகரமமு முடையதாக வளாநதது. பிறகு, எல்லா எலிகளுமகூடி ஒனறையொனறு நோக்கி, 'மாமா நாஙகுகாள வளாகிறார; நாம மிகவும குறைவையடைகிறோம' எனறு சொலலின. அரசனே! பிறகு, மிகபுதமானை டிண்டிக னென்கிற ஒரு எலியானது, எலிகளின் பெருஙகூட்டததை நோகக, 'நீஙகள கூடடமாகசசோநது நதிகரை செல்லுமபொழுது, நான் அமமாவுடன பின்னாலே வருகிறேன' என்ற வாதததைசசொல் லிறறு. அப்பொழுது, அவைகளெலலாம, 'நல்லது, நல்லது' எனறு புகழநதன. டிணடிகனுடைய பயனுளளதான சொலலை நியாயப்படி செய்யவுமே செய்தன. பிறகு, பூனை அது அறியாமல் உடனே டிணடி கனைத தினறது. பிறகு, அவைகளெலலாம சேர்நது விரைவாக ஆலோசனைசெயதன. அரசனே! அவைகளில் மிகவயதுசென்ற கோலிகமெனகிற ஓர் எலியானது, ஞாதிகளின மததியில, 'மாதுல னுனவன தாமததில விருப்பமுள்ளவனல்லன். கபடமாகவே ஜடை யானது தரிகசப்பட்டது. கிழஙகுகளையும பழஙகளையும தின்பவனு டைய மலமானது மயிர்பற்றினதா யிராது. இவனுடைய உறுப்புக் கள் விருத்தியடைகினறன. நம் கூட்டமும் குறைவடைகிறது. இப் பொழுது ஏழுஎட்டு நாளாகட டிண்டிகனையும காணவிலலை' என்றது.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு எல்லா எலிகளும் ஓடிவிட்டன. கெட்ட எண்ணமுடைய அந்தப் பூனையும் வந்தபடியே போயிற்று. கெட்ட புத்தியுடையவனே! நீயும் அப்படிப்பட்டவனே. பூனையின் விரத்தத்தை அடுத்தவனுக்குப் பூனை எலிகளிடம் செய்ததுபோல ஜ்ஞாதிகளிடம் எப் பொழுதும் செய்கிறாய். உனனுடைய சொல ஒருவித்மும செய்கை வேறுவித்முமாக காணப்படுகின்றன. உனனுடைய வேதங்களும சாந்தியும உலகத்தை ஏமாற்றுவதற்காகவே. அரசனே! இந்தக் கபடத்தைவிட்டு க்ஷத்திரியதாமத்தை அடுத்தவனுக்கு எல்லாக்காரியங் களையும் செயயகடவாய். தாமத்திலிருப்பவனுயிருக்கிறாய். பரத ஸ்ரேஷ்டனே! புஜபலத்தினுல் பூமியையடைந்து பிராமணாக்களுக் கும பிதிருக்களுக்கும உசிதமாகத் தானத்தைக்கொடு. மாதாவின் இதத்திலிருப்பவனுக்கு யுத்தத்தில் ஜயித்து, பலவருஷங்கள் கிலே சத்தை அடைந்தவளான அவளுடைய கணணீரைத் துடை. சிறந்த ஸம்மானத்தை அவளுக்கு உண்டுபண்ணு. சிரமப்பட்டு வேண்டப் பட்ட ஐந்துக்ராமங்களை, 'எப்படி யுத்தத்தில் போர்செய்வோம்? பாண் டவர்களை எப்படி கோபிக்கச் செய்வோம்' எனனும எண்ணத்தால எங்களால் விடப்படவில்லை. உன்னிமித்தம் துஷ்ட அபிப்பிராயமு டைய விதுரனை விலக்கினதையும அப்பொழுது அரக்குமாளிகையை எரித்ததையும நினை. ஆண்பிள்ளையாக்க கடவாய. அரசனே! கௌர வாக்களுடைய சபைக்கு வந்தவரான கேசவரிடம, 'இதோ நான ஸமா தானத்திற்காகனும யுத்தத்திற்காகனும உறுதியாயிருக்கிறேன்' என்று சொல்லி, அனுப்பிய யுத்தத்திற்கு இதோ காலமானது வந்துவிட் டது. யுதிஷ்டிர! இதற்காக எனனுல இவையெல்லாம் செயயப்பட் டன. க்ஷத்திரியனுயிருப்பவன் யுத்தத்தைக்காட்டிலும வேறுன லாபத்தைப் பெரிதாக நினைப்பானு? பரதஸ்ரேஷ்டனே! தவிரவும, நீ க்ஷத்திரிய குலத்தில பிறந்து பாரில புகழடைந்து துரோணரிடத்தி லும கிருபரிடத்திலும அஸ்திரங்களையடைந்து, ஸமான வமசத்தி லும ஸமான பலத்திலுமிருக்கிற வாஸுதேவரை அடுத்தாய்' என்று சொல்லு. நீ பாண்டவாகளுடைய சமீபத்தில் வாஸுதேவரையும நோக்கி, 'உமக்காகவும் பாண்டவாகளுக்காகவும ஸனனுகமுடையவ ராய் என்னை எதிர்த்து யுத்தம செய்யும. ஸபையின நடுவில் மாயையி னுலே செய்த ரூபத்தை மறுபடியும் அப்படியே செய்துகொண்டு, அர்ஜுனனுடனேகூடி என்னை எதிர்க்கக்கடவீர். இந்திரஜாலமும மாயை யும் பயங்கரமான வஞசனையும யுத்தத்தில் ஆயுதமெடுத்தவனுக்கு (பயத்தை உண்டாக்குவனவல்ல.) ஆனல், கோபத்தையே கொடுக்

கின்றன. இவைகளைச செய்வதறகு எங்களுக்கும் உத்ஸாகமுண்டு. மாயையினுலே, ஸ்வர்க்கதிலேயோ ஆகாயதிலேயோ செல்லுவோம. பாதாளதிலேயோ இநதிரனுடைய படடணதிலேயோ பிரவேசிப்போம. எஙகள சரீரதில பல ரூபங்களையும காண்பிப போம. பிரமமாதாம பிராணிகளை மனதினுலேயே வசம் செய்கிறா ஓ! விருஷ்ணிகுலதில பிறநதவரே! 'நான யுதததில் திருதராஷ்டிர புதிரராகளைகொனறு பாணடவர்களுக்கு உததமமான ராஜயத்தைக கொடுபபேன. எனனை ஸகாயமாகவுடையவனும இடகையினுலும பாணம விடுபவனுமான அரஜுனனுடி உங்களுகுப் பகை வநதுவிட்டது' எனறு நீர் சொலலிய உமமுடைய அநத வார்தையெலலாம ஸுநசயன எனக்குசசொனனான. அப்படிபபட்ட நீர் சொலதவறுதவராகி இபபொழுது பாணடவாகளின் நிமித்தம பராகிரமமுடையவராக யுதததில ஸனனதுடன போர் செய்யும; பாப்போம. ஆணபிளையாக இருகக்கடவீர. பகைவனை அறிநது சுதமான ஆணமையையடைநதவனுகிப பகைவருகுத துயரதைச செயகிறவனே, நலல பிழைப்பாகப் பிழைக்கிறான. ஓ! கிருஷ்ணரே! காரணமிலலாமலே உமகு உலகதில பெரிதான புகழானது பரவிவிடடது. இபபொழுது, இதனுல், மீசை முதலியவைகளான அடையாளஙகளுளள ஷணடாகளிருகிறாகள எனறு அறிகிறோம. எனனைப்போனற அரசன கமஸனுக்கு வேலையாளான உமமிடதில எவவிதததாலும யுதததில ஸனனதம செயவது விசேஷமாகத தகுதியில்லை' என்று சொலலு. உலுக! மீசையிலலாத ஆணபிளையும சிறுவனும பெருநதினிகாரனும் மூடனுமான அநதக கெட்ட பீமசேனனை நோகி, அடிகடி எனவாததையைச சொல்லு. 'குநதியினபுதிரனே! முன விராடநகரதில நீ [1] வலலனெனகிற பெயர்பெறற சமையற்காரனுனையென பது என்னுடைய ஆண்மையே யன்றோ? முன சபையினநடுவில் நீ பிரதிஜ்ஞைசெயதது உண்மை சக்தியிருநதால துசசாஸனனுடைய இரததத்தைப் பானம செய்யலாம. குநதியின புதிரனே! 'நான யுதததில் சிக்கிரமாகத தார்தராஷ்டிரர்களைக் கொல்லுவேன' என்று சொல்லுகிறாயே? அதறகு இதோ காலம் வநதுவிட்டது. பாரத! நீயோ! அனனதிலும பஷயதிலும [2] பேயதிலும் முனனிடத்தகவன். யுத்தம எஙகே? போஜனம எங்கே? யுததம் செய்; ஆண்பிள்ளையாயிரு. பாரத! கொல்லபபட்டுக கதையைக்

[1] இஙகே 'வலலவ.' எனபது மூலம. [2] குடிகதகக மதிமுதலியவை.

கட்டிககொண்டு பூமியில படுக்கபபோகிறாய. வருகோதர! ஆகையால, சபையின நடுவில நீ துளளினது வீண' எனறு சொலலு. உலூக! எனவாாததையினால நகுலனையும நோககி, 'பாரத! இப பொழுது உறுதியுளளவனாயிருநது யுததமசெய. உனனுடைய ஆண்மைததனததைப பார்ககிறோம. பாரத! யுதிஷ்டிரனிடததிலுளள விருப்பையும எனனிடமுளள வெறுபபையும திரௌபதியினுடைய கிலேசததையும உளளபடி இப்பொழுது நினை' எனறு சொலலு நீ அரசர்களுடைய மததியில ஸஹதேவனையும நோக்கி, 'பாணடவ! இப பொழுது யுததததில முயறசியுளளவனாகி யுததமசெய். கிலேசஙகளையும நினை' எனறு என வார்ததையாகச சொலலு. நீ, என்வாாததையினால, விராடன் துருபதனிருவரையும நோககி, 'பிரஜைகளின படைப்பு முதற்கொண்டு, மிகக குணஙகளுளளவாகளாயினும், போஷிககப படததகக வேலைககாராகள போஷகாகளான எஜமானாகளும, அப்படியே, தனபதிகளும் (போஷிககும எஜமானாகளுமான) அரசாகள போஷிக்கபபடததகக வேலைககாராகளுமானதை முனனம பாாதததிலலை. உஙகளுககு இவன அரசனெனறுவநதது கொணடாடததககதிலலை. ஆகையால, அபபடிபபடட நீஙகள சோநதவாகளாகி உஙகளுககாகவும பாண்டவாகளுககாகவும என்னை வதம் செயவதறகு எனனுடன நன்கு யுததம செய்யககடவீாகள' எனறு சொலலு. நீ, என்னுடைய வாாததையினாலே, பாஞ்சால புத்திரனான திருஷ்டத்யும்னனையும நோககி, 'இதோ உனககு ஸமயமானது வநதுவிட்டது உனனாலும அது அடையததககது. யுததத்தில துரோணரை அடைநது சிறந்த நன்மையை அறியபபோகிறாய். யுததம் செய. நணபாகளோடு சோநது செயயமுடியாத பாவசசெயலைச செய' எனறு சொலலு உலூக! பிறகு, என்வாாததையினால், சிகண்டியை நோககி, 'சிறநத தோளகளையுடையவரும் கௌரவரும விலலாளிகளில் சிறநதவருமான காஙகேயா, ஸ்திரீயெனறு நினைத்து, உனனைக கொலலமாட்டார. இபபொழுது, சிறிதும் பயமில்லாதவனாகி யுததம செய்யக்கடவாய். யுததததில ஸனனததனாகிக கார்யத்தைச் செய். உனது ஆணமைததனததைப பாாககிறோம' எனறு சொல்லு' எனறான.

இவவிதம சொலலி, பிறகு, அரசன சிரிததுக்கொண்டு உலூகனை நோக்கிச சொனனதாவது: 'நீ வாஸுதேவா கேடக, அாஜுனனை நோககி மறுபடியுமசொலலக்கடவாய். 'வீர! நீ எஙகளை வென்றாவது இநதப்பூமியை ஆளு. அப்படி யிலலாவிடடால், யுததததில் எஙகளால்

ஜயிக்கப்படு. பாண்டவ! ராஜயத்தைவிட்டுத் துரத்தினதில உண்டான கிலேசத்தையும வனவாஸத்தையும கிருஷ்ணையினுடைய பலவிதக கிலேசத்தையும நினைக்கிறவனாகி ஆண்பிள்ளையாயிருககக்கடவாய். க்ஷத்திரியஸ்திரீயானவள் எதற்காக ஆண்பிள்ளையைப் பெறுகிறாளோ அது இதோ வந்துவிட்டது. யுத்தத்தில பலத்தையும வீரத்தனமையையும, சூரத்தனமையையும மேலான அஸ்திரங்களின் வேகத்தையும ஆண்மைத் தனத்தையும காண்பித்துக் கோபத்தைக்கொள. மிக்க கிலேசத்தை அடைந்தவனும ஐஸ்வரியத்திலிருந்து நழுவும்படி செய்யப்பட்டவனும் தீனனும நீண்டகாலம (வனத்தில) வஸித்தவனுமான எவனுடைய மனம் வெடிக்காது? நல்லகுலத்தில பிறந்தவனும சூரனும பிறர் செலவத்தில விருப்பமில்லாதவனுமான எவனுக்கு நிலையான ராஜயத்தை ஆக்கிரமித்தவன கோபத்தைத் [1] தூண்டமாட்டான? பெரிதான எந்த வார்த்தையானது சொல்லப்பட்டதோ அதைச் செய்கையால காண்பிக்கலாம. காரியத்தைச் செய்யாமல தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளுகிறவனைப் பெரியோர்கள் கெட்டமனிதனாக நினைக்கின்றார்கள் பகைவருடைய வசத்திலிருக்கிற ஸ்தானத்தையும ராஜயத்தையும மறுபடி தூக்கிஎடு யுத்தத்தில விருப்பமுள்ளவனுக்கு இமமை மறுமைப்பயன்கள இரண்டும உண்டு. ஆகையால, அந்த ஆண்மையைச் செய். சூதாட்டத்தால ஜயிக்கப்பட்டாய. கிருஷ்ணையும சபைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டாள. ஆண்பிள்ளையென்கிற அபிமானமுள்ள மனிதனாலே பொறாமையானது செய்யக்கூடியது. பன்னிரண்டு வருஷங்கள வீட்டைவிட்டுக் காட்டில துரத்தப்பட்டாய. ஒருவருஷம விராடனுக்கு வேலைக்காரனாயிருப்பதை அடைந்து வசிக்கும்படி செய்யப்பட்டாய். ஓ! பாண்டவ! ராஜயத்தைவிட்டுத் துரத்தினதிலுள்ள துன்பத்தையும வனவாஸத்தையும கிருஷ்ணையினுடைய பலவகைத் துயரத்தையும நினைக்கிறவனாகி ஆண்பிள்ளையாக இருக்கக்கடவாய். அடிக்கடி பகைவர் சொல்லக்கூடிய வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவர்களிடம பொறாமையைக் காண்பி. பொறாமையனறோ ஆண்தனமை? பார்த்தனே! இந்த யுத்தத்தில, உனனுடைய கோபமும பலமும அப்படியே வீரியமும ஞானமும அஸ்திரங்களின வேகமும காண்பட்டடும். யுத்தம செய. ஆண்பிள்ளையாகக்கடவாய். ஆயுதபூஜை நிறைவேறிவிட்டது. குருக்ஷேத்திரமும சேறில்லாததாயிருக்கிறது. உனனுடைய குதிரைகளும் புஷ்டியுள்ளவைகளாயிருக்

---

1 'நான இவ்விதம செய்தும உனக்குக் கோபம ஜ்வலிக்கவில்லையே? நீ எவனைச் சேர்ந்தவன?' என்று கருத்து.

கினறன. போஷீரர்களும போஷிக்கப்பட்டிருக்கினறனர். கேசவ ருடன கூடி நாளை யுததம செயயக்கடவாய். யுத்ததில் பீஷ்மருடன் எதிரகாமல ஏன புகழநதுகொளளுகிறாய்? கௌரவதேய! கதமாதன பாவதததில ஏற விருபபமுளள [1]அறிவிலலாதவன போல இவ்விதம் [2]உளறுகிறாய. உளறுதவனக ஆணமகனயிருக்ககடவாய். பாரதத! யுதததில வெகல முடியாதவனன காணனையும பலசாலிகளில் சிறநதவனன சலயனையும, பலசாலிகளில சிறநதவரும் யுத்ததில் இநதிரனுககு நிகரானவருமான துரோணரையும வெல்லாமல், இவ் வுலகில ராஜபததை எபபடி விருமபுகிறாய ? பாரதத ! பிரமமவித் தையிலும வில்லிலும ஆசாரயரும, அநத இரணடுவேதஙகளுடைய முடிவையும அடைநதவரும, யுததததில பொறுப்பை வகிப்பவரும் கலஙகசெய்ய முடியாதவரும, சேனைகளில ஸஞசரிப்பவரும், நமது வரும், மிகக காநதியுடையவருமான துரோணரை வெலல விருமபுகிறாய். அது தவறு காறறினால மஹாமேருமலை பொடி செயயப்பட்டதாக நாம கேடடதிலலை. நீ எனனை நோக்கிச சொலலு கிறபடி நடகுமேயானால, காறறு மேருவைத தூக்கிசசெலலும; ஆகாயம பூமியில விழும; யுகம மாறும பகைவாகளை அழிபபவ ரான இவரை எதிரதது பிழைகக விருமபுகிறவன எவன் இருக் கிறான ? பாரததனனாலும அலலது மறறவனனாலும (இவரை எதிரதது) எநத ஒருவன் கேமமாக வீடடுககுச செல்லுவான ? யுத்ததில இவாகளால (கொல்ல) நினைகக்பபட்டவனை அலலது குரூரமான பாணததால் தாக்கபபடடவனை உயிருடன [3]காலால் பூமியை மிதிததுக்கொணடு எபபடி விடுபடுவான ? கிணறறில் வசிக் கினற தவளைபோல, சேரநததும வெல்லமுடியாததும தேவ சைன் னியமபோல விளஙகுகின்றதும தேவாகளால ஸ்வாகக்ம காக்கபபடு வதுபோல அரசர்களால காக்கபபடடதுமான இநத அரசர்களின் சேனையை ஏன அறிகிறாயிலலை ? மநத ! அற்பபுதியுளளவனே ! கீழ்ததிசையிலுளளவாகளாலும, மேறறிசையில் உள்ளவாகளாலும், தெறகுத திககிலுள்ளவாகளாலும, வடக்குத திககிலுளளவாகளா லும், காமபோஜாகளாலும, சகர்களாலும, கசர்களாலும், ஸாலவர்க ளாலும, மசசதேசததவர்களாலும, மததியதேசததிலுளளவாகளா லும,மிலேச்சர்களாலும,புளிநதர்களாலும், [4]தமிழர்களாலும் தெலுங்

1 'பஙகு' எனறு பாடம கொள்ளுதல நோ. பஙகு=முடவன.
2 'ஏறுமலே ஏறிவிட்டவன்போலப் பிதற்றுகிறாய' எனபது.
3 இதன் 5336-ம பக்கம குறிப்பிற பாரக்க.
4 'தராவிட ஆதர காஞ்சையர்' எனபது மூலம்.

கர்களாலும், காஞ்சீதேசத்தார்களாலும தாண்ட முடியாததான கஙகையின் வேகம்போல நனகு விருததியடைநதுள்ளன. பலவித ஜனஙகளுடைய கூட்டததையும யானைகளுடைய சேனையினமததியி லிருபபவனான என்னையும ஏன போாக்களததில (எதிாதது) யுததம செய்ய விருமபுகிறாய? பார்தத! பாரதனே! யுதததில உனனுடைய குறைவறற தூணீரஙகளையும அகனியினால கொடுககபபடட தேரையும திவயமான தவஜததையும அறிகிறோம். அாஜுன! தறபுகழசசி செய்துகொளளாமல யுததம் செய. ஏன அதிகமாகப பிதறறுகிறாய? இநதககாாயததின முடிவானது யுதததின முறையால உணடாகிறது. இது பிதறறுவதினால ஸிததிககிறதிலலை. தனஞசய! உலகததில இநதக காாயமானது பிதறறுவதினால கைகூடுகிறதானால எலலாரும விருபபம நிறைவேறினவாகளாவார்கள். பிதறறுவதில எவன எளியவன? உனககு ஸஹாயரான வாஸுதேவரை நான அறிவேன். பனைஅளவான உனனுடைய காணடீவததையும அறிவேன. உனனைப போனற போாவீரன் இல்லை எனறும அறிவேன. அறிநதுகொணடே, உனனுடைய இநத ராஜயததைத தரிககிறேன. மனிதன மாயை முதலான [1] உபதாமததினாலே ஸிததியை அடைகிறானிலலை. பிரமமாவே மனததினாலேயே எலலாவறறையும தமவசததில அனுகூலஙகளாகசசெயதுகொள்ளுகிறார. நீ புலமபிககொணடிருககையிலேயே பதினமூனறுவருஷஙகள ராஜயமானது அனுபவிககபபடடது. பநதுககளுடனஉனனைக கொனறுவிடடு மறுபடியுமே ஆளபபோகிறேன். ஓ! தாஸனே! நீ பநதயததினால ஜயிககபபடடபொழுது உனனுடைய காணடீவம எஙகே இருநதது? பலகுன! அபபொழுது, பீமஸேனனுடைய பலமும எஙகேஇருநதது? அபபொழுது, குறறமறறவளான திரௌபதியாலலலாமல கதையுடனகூடின பீமஸேனனாலோ காணடீவததுடன கூடின அாஜுனனாலோ விடுதல ஏறபடவிலலை. துருபத புததிரியான அவளோ, அடிமைகளாகிவிடட உஙகளை விடுவிததாள. நீசததனமையை அடைநதவாகளும தொணடுசெய்வதில இருபபவர்களுமான உஙகளை நோககி, நான 'எளளுபபதர்கள' எனறு சொன்னதானது உணமையே ஆயிறறு. அபபொழுது, விராடநகரததில அர்ஜுனனான நீ (கூநதலின) பினனலைத் தரிததிருநதாயலலையோ? கௌநதேய! பீமஸேனன் விராடனுடையமடைப்பளளியிலவேலையில ஸாரமததையடைநதது என்னுடைய ஆணமையே. இபபடியே, க்ஷத

[1] 'பர்யாய தாமேண' எனபது மூலம. 'தாயமுறையில கிடைக்காது, யுததத்தினாலேயே கிடைக்கும' எனபது பழைய உரை.

திரியாகள க்ஷத்திரியரின்விஷயத்தில எப்பொழுதும் சிக்ஷையைச் செய்வாாகள நீ (கூநதலைப்) பினனிககொணடு பேடிவேடம்பூணடு கனனிகையை ஆட்டிவைததாய. பலகுன ! கிருஷ்ணனுககும உனககும பயநது ராஜயததைத திருப்பிககொடேன. கிருஷ்ணனுடன் கூடி யுததம செய்வாய. மாயையோ இநதிரஜாலமோ பயஙகரமானவஞசனையோ, யுததததில ஆயுதமெடுததவனுககுப் [1]பதில கர்ஜனைகளை அளிககிறதிலலை ஆயிரம வாஸுதேவாகளோ, நூறு அரஜுனாகளோ, வீணபோகாத பாணஙகளையுடையவனான எனனை எதிரததால பததுததிக்குககளிலும ஓடுவாாகள. பீஷ்மருடன யுதததைச செயயககடவாய். தலையால மலையையாவது உடை. கைகளால மிகக ஆழமானவீராகளாகிற கடலையாவது தாணடு. கிருபராகிற பெரியமீனையுடையதும, விவிமசதியாகிற பெரிய ஸாப்பததையுடையதும பிருஹதபலனாகிற பெரிய கொநதளிப்பையுடையதும, ஸோமததத்னபுததிரனாகிற திமிங்கிலததையுடையதும, பீஷமராகிற வேகததையுடையதும, முடிவறறதும, துரோணராகிற முதலையிருத்தலால நெருஙகமுடியாததும, காணனாகிற [2]சஷததையுடையதும, சலலியனாகிற சுழலையுடையதும, காமபோஜனாகிற வடவைததீயை யுடையதும, துசசாஸனனாகிற பெருக்கையுடையதும, சலனும சலலியனுமாகிற மீனகளையுடையதும, ஸுஷேணனும சிததிராயுதனனுமாகிற நாகததையும முதலையையுமுடையதும, ஜயதரதனாகிற மலையையுடையதும, புருமிததிரனாகிற மேடடையுடையதும, துர்மாஷணனாகிற ஜலததையுடையதும, சகுனியாகிற பெரிய பளளததையுடையதும் ஆயுதங்களுடைய கூட்டமாகிற பெருககையுடையதும், நாசமசெயய முடியாததும, மிகவும விருததியடைநததுமான வீராகளாகிற சமுத்திரததில இறஙகி, நீ எலலாப பநதுககளும மடிநது ஸரமததினால அறிவிழநதுபோகிறபொழுது, உனனுடைய மனம பரிதாபததை அடையும. பாாதத ! அபபொழுது, உனமனமானது, அசுசியாயிருப்பவனுடைய மனமானது ஸ்வர்ககததிலிருநதும திருமபுவதுபோல, பூமியை ஆளுவதிலிருநது திரும்பிவிடும. சமனததை அடை. தவமிலலாதவனால ஸவர்ககம அடையப்படாததுபோல உன்னால் ராஜ்யமானது கொஞசமும அடையககூடியதனறனறோ ?' எனறு சொல' எனறான.

---

1 'எதிரதது யுததம செயவது ஆகாது' எனபது.

2 ஒருவகைப் பெரிய மீன்.

நூற்றறுபத்தோராவது அத்யாயம்.

உலூகதூதாகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(உலூகன் யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்களிடம் துர்யோதனன் கொல்லியனுப்பியதைத் தனித்தனி சொல்லியது.)

சூதாடியின மகனுன உலூகன, பாண்டவருடைய சேனையிருகருமிடதை அடைநது, பாண்டவாகளுடன சோநது யுதிஷ்டிரரை நோகி, 'தூதாகளுடைய வாததைகளை அறிநத நீர, தூயோதனன சொனனபடி அவனுடைய கடடளையை சொலலுகிற எனனிட மிருநதும கேட்டுக கோபியாமலிருகக கடவீர' எனறுன. யுதிஷடிரா, 'உலூக! உனகருப் பயமானது இலலை. நீ கவலலையைவிட்டு, லோபியும நீணடஅறிவிலலாதவனுமான தூயோதனனுடைய அபிப்பிராயததைச சொல' எனறார.

பிறகு, உலூகன காநதியுடையவர்களும மஹாதமாக்களுமான பாண்டவாகளுடைய மததியில ஸ்ருஞசயா, மதஸியா, புகழ்பெறறவரான கோவிநதர், புதகிராகளோடு கூடின சூருபதன, விராடன ஆகிய இவாகளுகெகிரில, எலலா அரசர்களுடைய மததியிலும ஒருவாாததையைச சொலலலாறுன. 'ஓ! யுதிஷ்டிரரே! பெரிய மனததையுடைய துர்யோதனராஜன, கௌரவவீராகள கேடக, உமமைக குறிதது இநத வாாததையைச சொன்னுன இதனை அறியககடவீர் (தூயோதனன), 'நீ சூதாடடததால வெலலபபடடாய். திரௌபதியும சபையில கொணடுவரப்படடாள. ஆண்பிளளையெனகிற அபிமானமுடைய மனிதனுல பொறுமைபானது அடையததகாது பனனிரண்டுவருஷஙகள வீடடிலிருநதும காடடிறகுதுரதத்ப்பட்டாய. ஒருவருஷம் விராடனுககு வேலைக்காரனுயிருநதுவலிததாய. பாண்டவ! (நான காட்டின) பொறுமையையும, நாடடைக கவாகதையும, வனவாஸதையும, திரௌபதியினுடைய பெரிய கிலேசதையும நினைக்கிறவனுகி ஆணமகனுயிருகககடவாய். பாண்டவ! சகதியற்றவனுன பீமஸேனன சபதம்செய்தபடி, முடியுமானுல, துசசாஸனனுடைய உதிரததை அருநதடடும. ஆயுதஙகளுகுப் பூஜைசெயதாயவிட்டது. குருகேஷதிரம சேறிலலாததாயிருகிறது. வழி (மேடுபளளமிலலாமல) சமமாயிருகிறது. உனகருகுதிரைகள போஷிககப்பட்டுள்ளன நாளைக கிருஷ்ணனுடனகூடிப போர செய்யக் கடவாய். போரில பீஷ்மருடன எதிரகாமல் என் பிதற்று

கிறாய்? கநதமாதன பாவததத்தில ஏறவிருப்பஙகொண்ட முடவன போல ஏன இவவிதம பிதறறுகிறாய்? பிதறறாமல ஆணமையுடன கூடியிரு. மிகவும வெலலமுடியாதவனான காணனையும பலசாலிகளில சிறநதவனான சலலியனையும, பலவானகளில சிறநதவரும யுததத்தில இநதிரனுககு நிகரானவருமான துரோணரையும யுததததில வெலலாம்ல எவவிதம இமமையில ராஜபததை விரும்புகிறாய? பாரதத! பிராமமணனுககுரிய விததையிலும விலவிததையிலும ஆசாரயரும இரணடு வேதஙகளின முடிவையும்டைநதவரும யுததததில பாரததைததாஙகுபவரும, கலககபபட முடியாதவரும, சேனைகளில சஞசரிப்பவரும, நழுவாதவரும, மிககதேஜஸையுடையவருமான துரோணரை வெலல விரும்புகிறாய். அது வீண். வாயுவானது மேருமலையைப பொடியாககினதாகக் கேடகவிலலை. நீ எனனை நோககிச சொனனபடி ஏற படுமேயானால, காறறுமேருவைத தூக்கிச செலலும, ஆகாயம பூமியில விழும், யுகமும திரும்பும யானையேறினவனோ, குதிரையேறினவனோ, தேரேறினவனோ, பகைவரைப பொடிசெயகினறவரான இவரை எதிரதது உயிரில விருப்பஙகொணடு மறுபடி க்ஷேமததுடன வீடடுக்குச செலலுகிறவன எவன் இருககிறான? யுததததில, இநதப பீஷ்மதுரோணாகளால, கொலவதெனறு நிசசயிககபபடடு, குரூரமான பாணததால தாககபபடட [1] ஒரு மனிதன் உயிருடன எப்படி விடப்படுவான? நீ கிணற்றில வசிககினறதவளைபோல, ஒனறு சோநததும, வெலலமுடியாததும, தேவ ஸைனயமபோல விளஙகுவதும, தேவாகளால ஸ்வாககம காககப்படுவது போலக கீழைததிககிலுள்ளவாகளும் மேலைததிக்கிலுளளவாகளும தெறகுததிக்கிலுளளவாகளும வடககுததிககிலுளளவாகளும காம போஜாகளும சகர்களும கசாகளும ஸால்வாகளும் மாதஸியாகளும குருதேசததில் முககியமான தேசததிலுளளவாகளும மிலேசசாகளும வேடர்களும தமிழாகளும தெலுஙகாகளும காஞசியிலுளளவாகளுமான அரசர்களால காககப்பட்டதுமான இநதசசேனையை, ஏன அறியவிலலை? மநதனே! அறபமான புததியுடையவனே! யுததததில நன்கு விருததியடைநததும, நனகுவிருததியடைநத கஙகையின வேகம்போலக கரைகடககமுடியாததுமான பலவித ஜனஙகளுடைய ஸங்கததையும யானைப்படையின நடுவில இருபபவனான எனனையும எதிர்தது ஏன யுததம செயயவிரும்புகிறாய்?' எனறான.

---

1 'பதா பூமிம் உபஸப்ருசந' என்பது மூலம 'காலால் பூமியைத தொட்டுக கொணடு' என்பது பொருள. 'மனிதன' எனபது பழையவுரை,

இவ்விதம, உலகனைவன், அரசரும் தாமபுதிரருமான யுதிஷ்டிரரை நோகிச சொல்லிவிட்டு, மறுபடியும ஆஜனனைத திருமபி நோகிச சொலலலானன. 'ஆஜன! தறபுகழசசி செய்துகொள்ளாமல யுதகம செய. ஏன பலவாறுகப் பிதறறுகிறாய? பிதறறுவதினால இது லிதகிகிறதிலலை. தனஞசய! உலகததில இந்தக காரியம பிதறறுவதினாலே கைகூடுமானால எலலாரும விருபபம நிறைவேறுதலே அடைவாகள. பிதறறுவதில் ஒருவனும தரிதரனில்லை. உனக்கு வாஸுதேவன ஸஹாயமென்பதை அறிவேன. உனது காணடீவம Iபாணியளவெனபதையும அறிவேன. உனனைப்போனற போரவீரன வேறிலலை யெனபதையும அறிவேன். அறிநதே உனனுடைய இநதராஜபதததை தரிகிறேன. மனிதனமாயை முதலிய கபடததினால ராஜபததை யுடைகிறானில்லை. விதிதான மனததினாலேயே அனுகூலமானவைகளை வசததில செய்கிறது. நீ புலமபிகொணடிருந்தையிலேயே பதினமூனறு வருஷஙகள் ராஜபததை அனுபவிததீதன. உனனையும உனசுறறதாரையும கொனறுவிடடு மறுபடியுமே ஆளபபோகிறேன. பலகுன! தாஸனே! நீ பநதயஙகளாலவெலலபபட்டபொழுது உனனுடைய காணடீவம எஙகே போயிற்று? பீமனுடையபலமும எஙகே போயிற்று? அபபொழுது, குறறமறறவளான கிருஷ்ணையைதவிர, கதையுடன் கூடிய பீமனாலேயோ காணடீவததுடனகூடிய தனஞசயனாலேயோ உஙகளுக்கு விடுதல ஏறபடவிலலை. துருபதனபுததிரியான அவள் அடிமைகளான உஙகளை விடுவிததாள் அறபமனிதத தன்மையை அடைநதவாகளும அடிமையினுடையவேலையிலிருபபவாகளுமான உஙகளை நான அபபொழுது 'எளளுபபதாகள' என்று சொனனது உண்மையே. ஏனெனறால, அப்பொழுது, விராடநகரததில தனஞசயன பினனலைததரிததானலலவா? குநதியினபுததிர! அபபொழுது, பீமஸேனன் விராடனுடைய பாகசாலையில சமையலவேலை செயது களைததானது என்னுடைய ஆணமையே. இவ்விதம, எப்பொழுதும கூததிரியாகள் கூததிரியாகளவிஷயததில இநதத தணடததை செய்வாகள. பேடிவேஷமபூண்டு தலைமயிரைப் பினனிகொணடு கனனிகைகளை ஆடிடலவதாய. பாலகுன! வாஸுதேவருககும உனககும பயநது ராஜயதததை கொடேன். கிருஷ்ணனுடன் சேநது யுதகம செய். மாயையோ இநதிரஜாலமோ, ஏமாறறு

1 'தால' எனபது மூலம. 'ஆறுமுழநீளமுளளது' எனபது இஙகிலீஷ மொழிபெயர்ப்பு.

தலோ, பயமுறுத்தலோ யுத்தத்தில் ஆயுத்தத்தை எடுத்தவனுக்கு எதிராகச் சிங்கநாதம் செய்யா அலலவா? ஆயிரம் வாஸுதேவர்களாயினும் நூறு அர்ஜுனர்களாயினும் வீணாபோகாதபாணங்களையுடைய எனனிடமவந்தால பத்துதிக்குகளிலும் வெருண்டு ஓடிவார்கள. பீஷ்மருடன யுத்தத்தைச்செய்ப் அலலது, தலையால மலையையாவது உடை, கிருபராகிற பெரிய மீனையுடையதும விவிம்சதியாகிற பெரிய பாமபுளளதும பருஹதபலனுகிற பெரிய பெருகையுடையதும ஸோமத்தத்தனமகனுகிற திமிங்கிலத்தையுடையதும் பீஷ்மராகிற வேகத்தையுடையதும முடிவற்றதும தூரோணராகிற முதலை யிருபபதனால நெருங்கமுடியாததும காணுகிற வரால்மீனையுடையதும சலலியனுகிற சுழலையுடையதும காம்போஜனுகிற வடவைகனலையுடையதும பெரிதான பளளத்தையுடையதுமான வீராக்களாகிற ஸமுத்திரத்தையாவது கைகளால தாண்டு. நீ துச்சாஸனனுகிற பெருங்கையுடையதும சலலும சலயனுமாகிற மத்ஸியத்தையுடையதும ஸுஷேணனுடைய பலவித ஆயுதங்களாகிற நாகங்களையும முதலைகளை புமுடையதும ஜயத்ரதனுகிற மலைபபுடையதும் புருமித்ரனுகிற மேடடையுடையதும தூமாக்ஷனுகிற ஜலத்தையுடையதும சகுனியாகிற பளளத்தையுடையதும குறைவற்றதும மிகவும் பெருகியிருபபதுமான ஆயுதவெள்ளத்திலிறங்கி உறவினரான வரும மடிந்து இளைப்பால் மனம அழிந்துபோம்பொழுது, உனது மனம பரிதாபத்தை அடையப்போகிறது. பாரத! அபபொழுது, உன்னுடைய மனமானது, அசுத்தனுடைய மனமானது ஸவர்க்கத்திலிருந்தும திரும்புவதுபோலப பூமியை அசசாலுவதிலிருந்தும திரும்பபபோகிறது. ஸமாதானத்தை அடையகடவாய். தவமிலலாதவனுல அடைய விரும்பபபட்ட ஸவர்க்கம அடையப்படாதது போல உனனுல ராஜ்யமோ சிறிதும அடையத்தக்கதலலை' எனறனன.

நூற்றறுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

உலூகதூதாகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன்முதலானவர்கள் உலூகனை மூலம் துரியோதனனுக்கு மறுமொழி அனுப்பியது)

உலூகனே, ஸாபபமபோலச் சினங்கொண்டவனுன அர்ஜுனனை மறுபடியும வார்த்தையாகிற கோலால் குத்துகிறவனுகி, (துரியோ

தனன்) சொல்லியபடி வார்த்தையைச சொன்னான். அவனுடைய அந்த வார்தையைக் கேட்டு, பாண்டவர்கள் மிகக சினம்கொண்டார்கள். முனனமே மிகக சினமகொண்டவர்களும உலகனனும அவமதிகக்பட்டவர்களுமான அவர்கள் ஆஸனங்களிலிருநதும எழுநதிருநதார்கள்; கைகளையும உதறினர்கள. ஸாபங்களபோலக கோபமூணடு ஒருவரையொருவர் பாரத்தார்கள. பீமஸேனன கலையைக கவிழ்நதுகொணடு ஸாப்டம்போல மூச்சுவிடடுக் கடை சிவந்த கணகளாலே உலகனைப் பார்த்தான. பீடையடைநதவனும கோபதால் மிக அடிக்கப்பட்டவனுமான பீமனைப்பார்த்து வாஸுதேவர் சிரிதுக்கொணடு அவனைக காலிகளுசசெயகிறவர்போல உலகனை நோக்கி, 'உலக! சீக்கிரம செலலு. துர்யோதனனிடம, '(உன) வார்தையை கேடகபபட்டது. (அதன) பொருளும ஆராயப்பட்டது. உனனிஷடம எதுவோ அது அப்படியே ஆகடடும' எனறும் சொலலு' எனறு மறுமொழியுரைததார். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! நீணட கைகளையுடையவரான கேசவா இவவிதமசொலலிவிடடு மறுபடியுமம பேரறிவாளரான யுதிஷ்டிரரை 1 ஏறபபாரததார.

உலகனனவன ஸ்ருஞசயரனைவருமம, புகழபெறறவரான கோவிநதரும, புதகிராகளுடனகூடின துருபதனும, விராடனுமாகிய இவாகளுகெதிரில எல்லா அரசாகளுடைய நடுவிலும வார்தையைசசொனனான். ஸாப்பம்போலச சினங்கொணடவனை அஜாநனை மீணடும வார்தையாகிற கோலினால குததுகிறவனகி (துர்யோதனன) சொலலியபடி வார்தையைச சொன்னான; கிருஷ்ணன் முதலான அவாகளெலலாரையும நோக்கிச சொனனபடி சொனனான. தீமையாகவும கடுமையாகவும சொலலபபட்ட உலகனுடைய அந்த வார்தையைகேட்டு அர்ஜுனன் கலங்கினான; நெறறியையும துடைததான். அரசரே! அப்பொழுது அந்த நிலைமையிலுள்ள அர்ஜுனனைபபார்தது அந்தச சபையானது பொறுக்கவிலலை. ஓ! மஹாராஜரே! பாண்டவர்களைச் சேர்ந்த மஹாரதர்களும ஆண்பிள்ளைகளுட் சிறநதவாகளும திருஷ்டதயுமனன, சிகண்டி, மகாரதனை ஸாதயகி, ஸோதராகளான ஐநது கேகயாகள, ராக்ஷஸனை கடோதகசன், உபபாண்டவர்கள், அபிமன்யு, திருஷ்டகேதுவென்கிற அரசன், பராக்கிரமசாலியான பீமஸேனன, மகாரதர்களான நகுலஸஹதேவாகள் ஆகிய இவர்கள் கேட்டு, மகாதமாவான கோவிந்தர் அர்ஜுனன் இவர்களின நிநதையினலுண்டான கோபதால்

1 'ஸமுதைகஷத' என்பது மூலம்.

ஜ்வலித்தாகள் அவர்களெல்லாரும் கோபததால் மிகச சிவநதகண்க ளுடையவாகளாகி ஆஸனததிலிருநதும் கிளமபினாகள. சிவநத சநத னம் பூசப்பட்டவைகளும தோளவளைகளாலும முததுககுஞ்சஙகளா லும கேயூரஙகளாலும அலஙகரிக்கபபட்டவைகளும அழகியவை களுமான கைகளை நீடடிக்கொண்டு பறகளைப பறகளால் கடிததுக் கடைவாய்களை நககிககொண்டாகள. குநதியின்புததிரனான விருகோ தரன அவர்களுடைய இஙகிதஙகளால அபிபபிராயத்தையறிநது கோபததால நனகு ஜவலிககிறவனபோல வேகததுடன் எழுநதிருந தான, உடனே, கணகளை உருடடிவிழிததுப் பறகளைககடகட வெனறுகடிததுக் கையால கையைப் பிசைநது உலூகனை நோககி ஒருவாாததை சொலலலானான.

'மூாகக! சகதியறறவாகளைப்போல எங்களை உதஸாகபபடுத் துவதினிமிததம தூயோதனன் உனனிடம சொலலியனுப்பிய வாாத தையானது கேட்கப்பட்டது. மநத! ஆகையால், கேட்கமுடியாத தும, எலலா க்ஷததிரியாகளின மததியிலும ஸூதபுததிரனும தூப் புததிக்காரனான உனனுடைய பிதாவும கேடகுமபடி நீ தூயோதன னிடம் சொல்லவேண்டியதுமான வாாததையைக கேள. 'துராசார முடையவனே! நாங்கள் மூதததமையனாருடைய பிரீதியை விருமபி உனவிஷயததில் எப்பொழுதும் பொறுததுககொண்டே வநதோம். அதனை நீ பாராட்டவிலலை. புததிமானும குலததிற்கு நலத்தை விருமபினவருமான தாமராஜா பகைதணிதலை விருமபிக் கௌரவர் களைக குறிதது மாதவரை அனுபபவும செயதாா. நீ காலனால் ஏவபபடடு நிசசயமாக யமன வீட்டை அடைய விருமபினவனாயிருக் கிறாய். எஙகளுடன் போாபுரியக்கடவாய். அதுவும நாளை ஏற்படப் போகிறது. அது நிசசயம. நானும பிராதாக்களுடன் கூடின உன்னைக கொலலுவதாகப் பிரதிஜஞை செய்தேன். பாவி! அது அப்படியே ஆகும். அதில ஆலோசனையில்லை. வருணனுககு இருபபிடமான ஸமுததிரம் உடனே கரையை மீறினாலும் பாவதஙகள சிதறினாலும் நான் சொன்னது பொய்யாகாது. தூப்புததியுடையவனே! உனக்கு யமனோ குபேரனோ அல்லது ருததிரரேயோ ஸஹாயமாயிருநதா லும் பாண்டவாகள பிரதிஜஞை செயதபடி நனறாகச செய்வார்கள. துச்சாஸனனுடைய உதிரததையுமஇஷ்டப்படி அருநதபபோகிறேன். அநதக காலததில் எநத க்ஷததிரியன மிகக சினததுடன எனனை எதிர்தது யுததம செயவானோ அவனையும, பீஷ்மரை முன்னிட்டவனா யினும், யமன் வீட்டுக்கு அனுபபுவேன். க்ஷததிரியர்களின ஸபை

யில் எனனால் சொல்லப்பட்ட இந்த வார்த்தையையும் ஸத்தியமாகும் படி நான [1] என்மேல ஆணைவைக்கிறேன்' என்றுசொல' என்றான.

பீமஸேனனுடைய வார்த்தையைகேட்டுப் பொறாதவனான ஸஹதேவனும், கோபத்தால மிகச சிவந்தகணகளையுடையவனாகி, உலூகனை நோக்கி, 'பாவி! வீராகளுடைய ஸபையில காவத்துடன கூடிய சூரனுக்கொத்ததும (உன) பிதாவினிடம நீ சொலலவேண்டியதுமான என வார்த்தையைகேள. 'திருதராஷ்டிரருககு உனனுடன ஸம்பந்தமேற்படாவிடில, எஙகளுக்குக கௌரவாகளுடன ஒருபோதும கலக மேற்படாது. நீயோ உலகத்தையும திருதராஷ்டிரருடைய குலத்தையும நாசமசெய்யத தன்குலத்தையழிப்பவனும் பாவஙகளைச செய்பவனுமாகப பிறந்தாய' என்று சொலலு. பாவியான உன்னுடைய பிதாவும (நாஙகள) பிறந்ததுமுதல எஙகளுககு எந்நாளும குரூரமானகேடுகளைசசெய்ய விரும்புகிறான. தொடாசசியான அந்தப பகைககு அடையமுடியாததானமுடிவை அடையப்போகிறேன. நான முதலில சகுனிபாாகக உனனைகொனறபிறகு, எலலாவிலலாளிகளும பாாத திருககச சகுனியைக கொலலுவேன' எனறான. பீமஸேனனும ஸஹதேவனுமாகிற இருவருடைய வார்த்தையையுமகேட்டு, அர்ஜுனன, பீமஸேனனைக காவிககசசெயகிறவனபோல, ஒருவார்த்தையைச சிரித்துககொணடு சொலலலானான.

'ஓ! பீமஸேன! உனனிடம பகைத்தவாகளான மந்தாகள் யம பாசத்தின வசத்தையடைந்தவாகளாகி வீடுகளில் ஸுகத்துடன் இரார. ஓ! மனிதாகளில சிறந்தவனே! நீ உலூகனையும கடுமையாகபபேசககூடாது. சொனனபடி திரும்பசசொல்லுகிறவர்களான தூதாகள் குற்றவாளிகளாவாாகளா?' எனறான. நீணடகைகளையுடைய அர்ஜுனன் பயஙகரமான பராககிரமத்தையுடைய பீமனை நோக்கி இவ்விதமசொலலிவிடடு, ஸுஹருத்துககளான திருஷ்டத்யுமனன் முதலிய வீராகளைநோக்கிச சொனனதாவது:—'பாவியான அந்தத திருதராஷ்டிரபுத்திரனுடைய சொலலைக கேட்டீாகள். விசேஷமாக வாஸுதேவரையும என்னையும நிந்தித்ததையும கேட்டீர்கள. கேட்டு, நீங்கள எஙகளுடைய நலத்தை விரும்பிக கோபத்தையும அடைந்தீாகள. வாஸுதேவருடைய பிரபாவத்தினாலும உஙகளுடைய முயறசியினாலும நான உலகிலுளள முழுமையுமான எல்லா க்ஷத்திரியாகளையும மதிக்கவில்லை. உஙகளால அனு

---

1 'அந்தராதமாவான பகவானமேல ஆணையிடுகிறேன்' எனபது பழைய வுரை.

மதி கொடுக்கப்பட்டவனுகி, உலூகனிடம, இவன் துரியோதனனி டம சொல்லவேண்டியதும, இந்தசெயதிகு மறுமொழியுமான செய்தியை அனுப்புகிறேன. 'அலிகளலலவா (வாததைகு) வார்த் தையைப பதிலாகச செயவாகள ? ஆகையால, நானிவிடிநததும, சேனியின முகபபில காணமுவததால இநதப்பிதறறலுகு மறுமொ ழிசொலலுவேன' எனறு சொலல, அபபொழுது, ராஜஸ்ரேஷ்டா களான அநத அரசாகளெலலாரும அநதவாததையின உபசாரத தால ஆசசாயமடைநதவர்களாகித தனஞசயனைக் கொண்டாடினா கள. அபபொழுது, அரஜுனன அவாகளெலலாருகும, கௌரவத திறகும பிராயததிறகும தகுகபடி, நனமொழிகூறித துரியோதன னுகுச சொலலியனுபபவேண்டிய வாததைகசாகத தாமராஜரை நோகி, 'ஓ ! பரதஸ்ரேஷ்டரே ! ராஜஸ்ரேஷ்டனுவன தனனை அவமதிகிறவனு யிருகக்கூடாது. ஆகையால, உமது பணிவிடை யில பற்றுளளவனுக நான உலூகனிடம முதலில நயமாகவும பிறகு கடுமையாகவுமுளள மறுமொழியைச சொலலப போகிறேன' என்று சொனனான. பரதஸ்ரேஷ்டனை அரஜுனன துரியோதனனுடைய அநதவாததையைக் கேட்டுக கண்கள மிகசசிவநது ஸாபபம் போல மூசசுவிட்டுக கோபததால சிரிபபவனபோலக் கடைவாய் களை நகக்கொணடு ஜனர்த்தனரையும ஸகோதராகளையும பாத துப் பெரியகைகளைச சுழறறிகொண்டு உலூகனைநோக்கி, 'அபபா ! உலூகா ! சூதாடியின மகனே ! போ. நனறிகெட்டவனும பகைக குணமுளளவனும துரபுததியுளளவனும குலததிறகுப் பாவியுமான துரியோதனனிடம சொலலு 'எபபோதும் பாவம செய்பவனே ! பாண்டவாகளவிஷயததில எநநாளும கோணலாகவே [1] நடகக்கிறாய. பாவி ! எநத கூததிரியன் தனபலததால பிறாகளை ஆகக்ரமிதததுப பயமில்லாதவனுகி (தான) சொனனவாததையைப் பூர்த்திசெயது பகைவாகளை அழைகக்கிறானே அவனே ஆண்பிளளை. நலல குலததில இழிவானவனே ! அப்படிப்பட்ட பாவியான நீ கூததிரியனுயிருநது எங்களைச சண்டைக்கு அழைததுப் பெரியோ களையும சிறியோர்களையும முனவிட்டுக்கொணடு யுத்ததைச செய் யாதே. கௌரவ ! உன்பலததையும வேலைகாராகளின பலத்தையும அடுத்துப் பாண்டவாகளை யுததததிற்கு அழை. எவவிதததாலும, கூததிரியனுயிருக்கக் கடவாய். தான பகைவரைத தாங்கசசகதி யில்லாமல எவன பிறாபலததை அடிதீதுப் பகைவரை அழைககி

1 வேறுபாடம.

றானோ அவனே அலியாவன். அபபடிப்பட்ட நீ பிறர்பலத்தைககொண்டு உனனைப பெரியவனாக நினைககிறாய். இவ்விதம சக்தியறறவனான நீ எப்படி எங்களைக்குறிததுக் காஜிககிறாய்?' எனறுசொல்' எனறான்.

அப்பொழுது, கேசவர், மறுபடியும 'என வாாததையையும நீ அநதத துர்யோதனனிடம் சொலலவேணடும. 'துர்ப்புததியுடையவனே! இதோ நாளை (யுதததை) அடையககடவாய். ஆண்மகனாயிருக்கக்கடவாய். மூடனே! நீ, 'கிருஷ்ணன யுததம்செய்யமாட்டான. பாணடவாகள் அவனைத தேரோட்டுவதற்காக வரிததுவிட்டார்கள' என்றுஎண்ணிப் பயப்படாமலிருககிறாய். இது ஒருபோதும் நேராது நான கோபததால எல்லா அரசாகளையும அக்னி திருணஙகளை எரிப்பது போல எரிப்பேன். ஆனால, யுதிஷ்டிரருடைய கட்டளையினாலே யுத்தம் செய்கினறவனும இநதிரியஙகளை ஜயிததவனும மகாதமாவுமான அாஜுனனுக்கு ஸாரததியததைச் செய்யப்போகிறேன். இபபொழுது, நீ மூனறு லோகஙகளுக்கும் மேலே கிளமபினாலும பாதாளததில புகுநதாலும் நாளைககாலையில அஙகஙகே அாஜுனனுடைய தேரைப பார்ப்பாய். பீமஸேனனுடைய சொலலையும நீ வீண்வாாததையாக நினைககிறாய். துசசாஸனனுடைய உதிரததைப் பானம் செய்யப்பட்டதாக உறுதிசெயது கொள். விபரீதமாகபபேசுகிறவனான உனனை அர்ஜுனனும யுதிஷ்டிரராஜரும் பீமஸேனனும நகுலஸஹதேவாகளும மதிக்கமாடடார்கள' எனறுசொல்' எனறா.

நூற்றறுபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

உலூகதூதாகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(உலூகன் பாண்டவர்கள் தனித்தனி சொன்னசெய்தியைத் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியதும், துரியோதனனுடைய கட்டளைப்படி கர்ணன் யுத்தஆரவாரம் செய்ததும்.)

ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! பெருமபுகழையுடைய குடாகேசனான அவன் கேசவரைப்பார்ததுத துரியோதனனுடைய அநதவாாததையைக்கேடடு மிகசசிவநதகண்களாலே உலூகனை ஏறப்பாாத்தான். கையைவீசிககொணடு உலூகனைநோககிச் சொனனதாவது:—'எவன் தனபலததைஅடுததுப் பகைவாகளை அழைககிறானோ, பயமில்லாமல் பகைவருடன் யுததமுமசெய்கிறானோ அவன ஆண்பிளளையாகசசொல்

லப்படுகிறான். எவன் அசக்தியினால் பிறர்பலததையடுததுப் பகைவாகளை (பபோருககு)அழைககிறானோ அவன உலகததில் மனிதருள் அதமன். அவன் க்ஷதரபநது (=க்ஷதரியரில் இழிநதவன்) ஆவான். அப்படிப்பட்ட நீ பிறாகளுடையபலததினால் உனககுப் பலமிருப்பதாக நினைக்கிறாய். மூட! நீ கெட்டமனிதனாக இருநதுகொண்டு பிறர்களைத் தூஷிககவிருமபுகிறாய். தூப்புததியுடையவனே! குலததைக்கெடுப்பவனே! பிராயமுதிரநதவரும எலலா அரசர்களுடைய நனமையிலும எண்ணமுடையவரும இநதிரியஙகளை ஜயிததவரும் பேரறிவாளருமானவரை மரணததிறகாகத தீக்ஷைசெய்விததுப் பிதற்றுகிறவனான உன்னுடைய அபிப்பிராயததை நாஙகள் அறிநது விட்டோம். திருதராஷ்டிர புததிரனே! பாண்டவர்கள் தயையினாலே பீஷ்மரைக் கொலலமாட்டார்களென்றன்றோ அவருடைய பலததையடுததுப் பிதற்றுகிறாய்? அந்தப் பீஷ்மரை, எல்லாவில்லாளிகளும பார்ததிருகக, முதலில் கொலலுவேன்.' எனறுசொல். கைதவ்ய! நீ போய, பாரதாகளை ஒனறாகச சோததுவைத்து, திருதராஷ்டிரரின் புததிரனான துரியோதனனிடம்சொல்லு. 'இடக்கையாலும பாணஙகளைப பிரயோகிககினற அாஜுனன,'அப்படியே ஆகட்டும்' எனறு சொன்னான. ராதரிவிடிநது யுத்தம ஏற்படப் போகிறது. கமபீரமான ஸ்வபாவமுளளவரும் ஸதய ஸநதருமான பீஷ்மர், (ஸபையின்) நடுவில, கௌரவாகளை மகிழசசெய்பவராய், 'கைதவய! நீ திருதராஷ்டிரபுததிரனான துரியோதனனிடம் செனறு நான ஸ்ருஞசயாகளுடைய படையையும் ஸால்வேயகர்களையும் கொலவேன. இது என்னுடைய பொறுப்பு. நான் துரோணர் இல்லாவிடினும (எலலா) உலகத்தையும் கொல்லுவேன. உனக்குப் பாணடவரிடமிருநது பயமிலலை' எனறும், 'பாணடவர்களிடமும செனறுசொல' எனறும் சொனனமையால், உனக்கு ராஜயம் கிடைததுவிட்டதாகவும பாண்டவர் ஆபததை அடைநது விட்டதாகவும அபிபபிராயம். ஸூரியோதயகாலததில சேனையுடன் கூடினவரும தவஜமும ரதமும உள்ளவரும் ஸத்யஸநதருமான பீஷ்மரை எதிரபார்தது ரக்ஷியுஙகள. நானோ நீஙகள் பாாததிருக்க, (உஙகளுககுத) திடடுப்போலிருக்கிற இநதப்பீஷ்மரைப பாணங்களால தேரிலிருநதும விழும்படி தள்ளபபோகிறேன்' என்று சொல். நாளை விடிநதவுடன, நான் அமபுககூட்டததால் பீஷ்மரை எஙகும நிரப்பியதைப பாாததபிறகு, துரியோதனன், பிதற்று வார்த்தையை அறிவான். 'துரியோதன! ஸபையின மததியில் அறப அறி

வுடைய மனிதனும தாமங்களை அறியாதவனும நிதய வயிரததுடன் கூடினவனும கெடடபுததியுடையவனும கொடுஞ் செய்கையைச செய்பவனுமான உன தமபியான துசசாஸனனை நோக்கிக கோபததுடன பீமஸேனன சொனன பிரதிஜஞையைச சீககிரம ஸதயமாகப பாாககபபோகிறாய. துரியோதன! அஹஙகாரததிறகும கொழுபபுககும கோபததிறகும கடுமைககும நிஷ்டுரததிறகும கர்வததிறகும தற புகழ்சசிககும கொடுநதனமைககும குரூரததனமைககும தாமததைப் பகைப்பதற்கும் அதாமததிறகும அதிகபபேசசுககும பெரியோர்களை மீறுவதறகும வெறறியில நிசசயததுககும சேனையின் மிகுதிக்கும எல்லாஅநீதிக்கும உள்ள தீவரமான பயனை விரைவில பாாப்பாய. மனிதருள இழிநதவனே! மூட! வாஸுதேவரை ஸஹாயமாகவுடைய நான கோபமுறறிருக்க, உனககு எனன காரணததினால் உயிரிலேயோ ராஜயததிலேயோ ஆசை உணடாயிருககிறது? பீஷ்மரும துரோணரும ஒழிவடைநது ஸூதபுததிரனும வீழ்ததபபடடபொழுது, உயிரிலும ராஜயததிலும புதராகளிடததிலும ஆசையற்றவனாவாய் துரியோதன! ஸகோதராகளும புததிராகளும மடிநததைக கேடடுப பீமஸேனனால அடிககவுமபடடு (எஙகளுக்குசசெயத) தீஙகுகளை நினைபபாய. வஞசகனே! நான இரணடாவது பிரதிஜ்ஞையைச செயயேன. ஸதயமாகச சொலலுகிறேன. இவைஎலலாமோ மெய்யாகவே நேரபபோகின்றன' எனறும சொல' என்றான.

யுதிஷ்டிரரும், சூதாடியினமகனான உலூகனைநோக்கி, இந்த வாாததையைச சொலலலானா. 'அபபா! உலூகா! நீ துரியோதனனை அடைநது எனவாாததையைச சொலலு. 'நீ உனநடையைக கொணடு எனநடையைஅறிவதற்குத தககவனலலை. பொயயன் மெயயன் இருவர்களுடையவிததியாஸததையும (உலகததோர்) அறிவாா. நானோ புழுவுககும எறுமபுககுமகூடத தீஙகுசெய்யவிரும பேன. அபபடியிருகக, எவ்விதததாலும ஞாதிகளின்வதத்தை விருமபுவேனா? அபபா! இதறகாக, நான முன் ஐநதுகிராமஙகளை வேணடினேன. மிக்கதூபபுததியுடையவனே! நான் உனனுடைய பெரியதுக்கததை எப்படிபாராமலிருப்பேன? அபபடிப்பட்ட நீ, ஆசையாலசூழபபட்ட மனததையுடையவனாகி மூடததன்மையினால் பிதறறுகிறாய. அப்படியே, வாஸுதேவர்சொனன நன்மொழியையும ஏற்றுககொள்ளவிலலை இபபொழுது, பலபலவார்ததையினால எனன பயன்? பநதுககளுடன யுததமசெய். கைதவய! எனககு அனிஷ்டத்

தைசசெயபவனான கௌரவனிடம, 'உனவார்த்தையைக் கேட்டேன; விஷயததைத தெரிநதுகொண்டேன். உன இஷ்டப்படி நடக்கட்டும' எனறு சொல' எனறு உரைததார பிறகு, பீமஸேனன திருமபவும ராஜபுததிரனான உலூகனை நோககி, 'உலூக! மதிகேடனும பாவியும் ரகஸயததில தீஙகுசெயகிறவனும வஞசகனும பாவமே வடிவான வனும் தீயஒழுக்கமுடையவனுமான துரியோதனனிடம், 'இழிநத வனே! கழுகின வயிறறிலாவது அஸ்தினாபடடணத்திலாவது நீ வஸிககவேணடும ஸபையினமததியில் எனனால் உறுதிகூறப்பட்ட சொலலை நான ஸததியமாகச செய்வேன. உனக்கு ஸத்தியததைக் கொண்டு ஆணைவைக்கிறேன். நான் யுதததில் உனஸகோதராகளை யும கொன்று உன்தொடைகளையும முறித்துத துசசாஸனனையும் கொனறு அவனுடைய இரததத்தைப் பானம்செய்வேன. துரி யோதன! திருதராஷ்டிரனின புததிராகள் எல்லாருக்கும் நான் மிருத்யு. எலலா ராஜபுத்திராகளுக்கும அபிமன்யு மிருத்யுவாவான; ஸநதேகமிலலை. காரியததைசசெய்து ஸநதோஷிககச செயவேன. துரியோதன! மறுபடியும, எனசொலலைக கேள். தர்மராஜா பாாகக, உனனை எலலா ஸஹோதரர்களோடும கொனறு காலால் தலையில மிதிப்பேன' என்று என்சொலலைச்சொல' எனறு சொன்னான். ஓ! அரசரே! பிறகு, நகுலன், 'உலூக! குருவமசததிற் பிறந்த வனும் திருதராஷ்டிரருக்குப புததிரனுமான துரியோதனனிடம், 'கௌரவ! நீ சொனன எலலாவார்ததையையும உளளபடி கேட்டேன. நீ எனக்குக் கட்டளையிட்டபடி செயவேன' எனறு சொல' என்றான். ஓ! அரசரே! ஸஹதேவனும, 'துரியோதன! உன்னுடைய இநத எண்ணமானது வீணாகபபோகிறது. மஹாராஜனே! எங்களுடைய இநதத்துககததை நீ சநதோஷததுடன் பிதறறுவதால் புததிரர்களு டனும ஞாதிகளுடனும உறவினாகளுடனும துககிககப்போகிறாய்' எனறு சொல்' எனறு அாததததுடன்கூடிய இநதவார்ததையைச சொனனான.

முதியவர்களான விராடராஜனும துருபதனும், உலூகனைநோககி, 'ஸாதுவாயிருபபவனுககுத தாஸததனமையை ப்ராாததிப்போமென் பது எபபொழுதும எஙகளுடைய எண்ணம. அப்படிப்பட்ட நாங்கள் தாஸாகளோ, தாஸரலலாதவர்களோ, எவனுக்கு எவவிதமான பௌ ருஷமிருககிறதோ அவறறை நாளைபபாாபபோம' என்று சொன்னா கள். பிறகு, சிகண்டியானவன், உலூகனை நோக்கி, 'நீ எப்பொழு தும் பாவஙகளில் பறறினவனான அரசனிடம, 'அரசனே! நான்

யுததத்தில் குரூரமான செய்கையைச்செய்வதை நீ பார். எவருடைய வீர்யத்தையடுத்து யுததததில் ஜயததை நினைககிறாயோ அப்படிப் பட்ட உன்னுடைய பிதாமஹரை நான் தேரிலிருநதும விழச்செய் வேன். மஹாதமாவான பிரமமாவால பீஷ்மரின் வதததிற்காக நான படைககப்பட்டேன். அப்படிப்பட்ட நான் எலலாவிலலாளிகளும் விழிததிருக்கையில பீஷ்மரைக் கொலலுவேன' என்று சொலலவேண் டும' என்று இநதவார்ததையைச சொன்னான். திருஷ்டதயுமனன், கைதவ்யனான உலூகனை நோககி, 'நீ ராஜபுத்திரனான துரியோதன னிடம், 'நான் துரோணரைக் கூடடததோடும் பநதுககளோடும கொலலுவேன். மேலும, முன்னோர்கள்செய்த பெரிதான அனுஷ் டானத்தை நான அவஶ்யம செயயவேணடும். நானும், மறறவன செய்யமுடியாத செயலைச செய்வேன' எனகிற என்னுடைய வாாததை யைச் சொலலவேண்டும' என்று இநத வாாததையைச சொனனான. தர்மராஜர் உலூகனை நோககிக கருணையினால, 'ஓ! அரசனே! நான் எவவிதததாலும ஞாதிகளின வதததை விருமபேன். கெடுமதியுள் ளவனே! உனனுடைய குறறததினாலேதான இதெலலாம (நோகிறது) எனபது வெளிபபடை' என்று சொல' என்று உரைததுவிடடு, 'அப் பனே! உலூக! ஆகையால, அபிப்ராயமுணடானால போ, தாமதம வேணடாம. அலலது, இங்கேயே இரு. உனக்கு மஙகளமுணடாகுக. நாஙகளோ உனனுடைய உறவினா' என்று பெரிய வாாததையைச சொன்னார.

பிறகு, உலூகனோ, தர்மபுதரரான யுதிஷ்டிரரிடம் அனு மதிபெறறுக்கொணடு துரியோதனராஜன இருக்குமிடம் சென்றான். ஓ! பாரதரே! உலூகன, பிறகு, பொறாதவனான துரியோதனனிடம் வநது, அாஜனன சொன்ன எல்லாவாாததையையும் சொனனபடி சொன்னான. வாஸுதேவர், பீமன, தர்மராஜா ஆகியஇவர்களின ஆண்மையையும, நகுலன, விராடன், துருபதன், ஸஹதேவன, திருஷ்டதயும்னன, சிகண்டி ஆகிய இவாகளுடைய வார்ததையை யும, கிருஷணாஜுனர்களுடைய சொல்லையும முழுமையும சொனன படி சொனனான். ஓ! பாரதரே! பரதஶரேஷ்டனான துரியோத னன கைதவயனுடைய அநத வாாததையைககேட்டு, ஸூரியோத யததுககுள சேனைததலைவாகளெலலாரும சோநது நிறகுமபடி துச சாஸனனையும கர்ணனையும சகுனியையும தங்கள சைனியத்தையும் மிதரசைனியததையும கட்டளையிட்டான. பிறகு, காணனால் தூதர் கள் கட்டளையிடப்படடு மிக்க விரைவுடனகூடிச சிலர் தோகளாலும,

சிலர் ஒட்டகங்களாலும், சிலர் பெணகுதிரைகளாலும், சிலர் பெரிய வேகமுடைய நல்ல குதிரைகளாலும, 'உதயததிறகுமுநதி படை ஸிததமாகவேணடும' எனறு காணனுடைய ஆஜஞையால் அரசர்களைக் கடடளையிடடுக்கொணடு சீக்கிரம எலலாசசேனைகளையும் சூழ்நதாகள.

நூறறறுபத்து நான்காவது அத்யாயம்.

உலூகதூதாகமனபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் சேனைகளை யுத்தத்திற்குப் புறப்படச்செய்ததும், திருஷ்டத்யும்னன் பீமஸேனன் முதலானவர்கள் துரியோதனன் முதலானவர்களோடு முறையே எதிர்க்க வேண்டுமென்றுசொல்லியதும்.)

உலூகனுடைய வார்ததையைககேடடு, குநதியின புததிரரான யுதிஷ்டிரா, திருஷ்டதயுமனனைததலைவனாக உடையதும் திருஷ்டதயுமனன்வசததை அடைநததும பிரவேசிககமுடியாததும அசைவற்ற கடலுககு நிகரானதும பீமார்ஜுனர் முதலிய மஹாரதாகளால் காக்கப்பட்டதும பூமிபோல அசைவறறதும ரதகஜதுரகபதாதிகளான நாலவகைப்படையையுமுடையதுமான சேனையைப் பிரயாணம் செய்விததாா. அதனுடைய முகபபில, பெரிய விலலையுடையவனும் பாஞசால புததிரனும் யுதததில கெட்டமதத்தை உடையவனும் துரோணரை எதிாகக விருபபமுள்ளவனுமான திருஷ்டதயுமனன் சேனைகளை நடததினான. அவன், வலிமைககும் ஊககததிற்கும் தக்கபடி, தேராளிகளைக கட்டளையிடடான. காணன்பொருட்டு அர்ஜுனனையும துரியோதனனபொருடடுப பீமஸேனனையும் சல்யன் பொருட்டுத திருஷ்டகேதுவையும் கிருபரின்பொருடடு உததமௌஜஸையும் அஶ்வததாமாவினபொருடடு நகுலனையும கிருதவர்மாவின் பொருட்டுச சைபயனையும் ஜயதரதனினபொருட்டு விருஷ்ணிவம்சததில் பிறநத யுயுதானனையும கடடளையிட்டான் ; முன்னணியில், பீஷ்மரின்பொருடடுச சிகண்டியையும ஏறபடுததினான் ; சகுனியின் பொருட்டு ஸஹதேவனையும சலனினபொருட்டுச் சேகிதானனையும் த்ரிகர்ததர்களின்பொருட்டுத திரௌபதியின்புத்ராகள் ஐவனரயும் கட்டளையிடடான். அவன், காணபுதரனான விருஷஸேநனுக்கும மறற அரசாகளுக்கும அபிமனயுவை நியமிததான். ஏனெனில், அவன், அவனை (த்திறமையுளளவனும்) போரில் அர்ஜுனனைவிட

மேலானவனுமாக நினைததான. ஜவாலைபோன்ற நிறமுடையவனும் பெரிய வில்லுடையவனுமான அவன, இவவிதம, அநத போர்வீரர் களைத தனியாகவும சோததுமே பிரித்துவிடுத துரோணரை(தன) பாகமாகச செயதுகொணடான. பெரியவிலலுடையவனும சேனு பதிகளுககுத தலைவனும மேதாவியுமான திருஷ்டதயுமனன, விதிப படி அணிவகுததபின யுததத்தில மனம ஊனறிய பிறகு, உததே சிததபடி, பாணடவாகளின படைகளைக கூட்டிப பாணடவாகளுடைய வெறறிகாக யுததகளததில ஸநநததனுக இருநதான' எனறான.

உலூகதூதாகமனபர்வம முற்றிற்று.

நூற்றுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

ரதாதிரதஸங்கியாணபர்வம்.

(பீஷ்மர் தமது வல்லமையைத் துரியோதனனுக்குத்தெரிவித்தல்லி அவனுக்கு அபயப்ரதானம் செய்ததும், துரியோதனன் தன்சேனையிலுள்ள ரதாதிரதர்களுடைய கணக்கைச் சொல்லும்படி அவரைக்கேட்டதும், அவர் அதனைக் கூறியதும்)

திருதராஷ்டிரன, ஸஞசயனை நோககி, 'ஆசானன் யுததததில் பீஷ்மரை வதஞசெய்வதாகப பிரதிஜஞசெயத பொழுது, துரியோ தனனமுதலிய மநதாகளான எனனுடைய புதிரராகள எனனசெய் தார்கள? வாஸுதேவரைச சகாயமாகவுடையவனும உறுதியான வில்லையுடையவனுமான தனஞசயன யுததததில் (எனது) பிதாவான பீஷமரைக கொனறுவிடடானெனறே ஆலோசிககிறேன. மிக்க அறிவுளளவரும பெரியவிலலையுடையவரும யுததம செயகிறவாக னிற சிறநதவருமான அநத பீஷ்மரும ஆசானுடைய அநதவார் ததையைக் கேட்டு எனனசொனனார்? கௌரவாகளுடைய பாரத தைப் பொறுப்பவரும பெரிய புதியையும பராக்ரமதையுமுடை யவருமான பீஷ்மர், சேனைகளுகத தலைவராயிருபபதை அடைநது எனனசெய்தார?' என்று கேட்டான.

பிறகு, ஸஞசயன, கௌரவர்களில்வயதுசென்றவரும் அளவற்ற திறமைவாய்நதவருமான பீஷ்மர் சொனனபடி, எல்லாவறறையுமே அவனிடம தெரிவிகக லானான. 'ஓ! அரசரே! சநதனுவின புத்தி ரரான பீஷ்மர சேனைகளுகத தலைவராக இருபபதையடைநது, துரியோதனனைச சநதோஷிககச செய்கிறவரபோல, 'நான், சகதியா யுததததைக் கையிலுடையவரும ஸேனபதியுமான குமாரருக்கு நமஸ்

காரமசெய்து, இபபொழுது உனககுச சேனாபதியாகப்போகிறேன ; சநதேகமிலலை. சேனையின காரியததிலும, பலவிதமான அணிவகுபபுககளிலும், கூலிககாராகளையும ஸ்நேகததால ஸஹாயமாகவநதவாகளையும வேலையைச செயயுமபடி செய்வதிலும அறிவுடையவனாக இருககிறேன. மஹாராஜனே! படைகளை வரிசைப்படுததி நடததுவதிலும, யுததததிலும, அபபடியே யுததததில பகைவாகளுடைய கணைகளைத தடுககும செய்கைகளிலும, பிருகஸ்பதி அறிவதுபோல நனகு அறிவேன. தேவாகள கநதாவாகள மனிதர்கள் இவர்களுடைய அணிவகுபபுககளின தொடககஙகளையும நனகு அறிவேன. நான அவைகளாலே பாண்டவாகளை மயஙகசசெயவேன. உன மனததிலுணடான தாபமானது போகடடும அரசனே! அப்படிப்படட நான, உண்மையாக உனபடையைககாக்கிறவனாகிச சாஸ்திரபபடி யுததம செயவேன். உன மனததிலுணடான தாபமானது நீஙகட்டும்' என்னும் இநத வாாததையைச சொனனார்.

துரியோதனன், 'ஓ! புஜபலமமைநதவரே! காஙகேயரே! எனககு ஸமஸ்தமானதேவாஸுரர்களிடததிலும் அசசமிலலை. இதனை உமககு உணமையாகச சொலலுகிறேன. அபபடியிருகக, எவராலும வெலல முடியாதவரான நீா சேனைததலைவராக நிலைதது நிற்கையிலும, வீராகளில சிறநதவரும யுததததைக கொணடாடுகிறவருமான துரோணரும் இருககையிலும, கேடகவும வேண்டுமா ? வீராகளிற சிறநதவாகளான நீஙகள உறுதியாயிருககுமபொழுது எனக்கு வெற்றியே. ஓ! குருஶரேஷ்டரே! தேவராஜயமும அடைதறகரிதனறு. இது நிசசயம. ஓ! கௌரவரே! பகைவருடையதும எனனுடையதுமான ரதிகாகளுடைய கணக்கையும் அபபடியே அதிரதாகளுடைய கணககையும முழுமையும அறியவிருமபுகிறேன. பகைவர்களுக்கும் அபபடியே எனககும பிதாமஹரான நீா ஸமாததராக இருககிறீா. நான இநத எலலா அரசாகளோடும சோநது அதனைக் கேட்க விருமபுகிறேன ' என்றான.

பீஷ்மர், 'காநதாரியின் புததிர ! அரசர்களிற் சிறநதவனே! பூமியைப் பரிபாலனம செயகினறவனே! உனது சேனையிலுள்ள [1] ரதிகர்

---

[1] அாதத ரதன = ஒரு தேராளியினசகதியில் பாதிகொண்டவன். அதாவது, ஒரு தேராளியோடு எதிாததுத் தோலவியடைபவனெனபது.

ஸமரதன் = ஒரு தேராளியோடு எதிர்ததுநினறு தோலவியடையாமல் போாசெயய வலலவன. ஏகரதன், ரதிகன், ஸமரதன் எனபன ஒருபொருட் சொறகள. இவாகளில சிறநதவனை 'ரதோதாரன' என்றும 'ரதஸததமன' எனறும இஙகேவழஙகுகிறார்.

களும அதிரதர்களுமான தேராளிகளுடைய கணக்கைக் கேள். உன்னுடைய இநதச சேனையில அனேகமாயிரஙகளும பதினாபிரங்களும கோடிகளுமான ரதஙகளிருககினறன. முககியர்களின வரிசையாக எனனிடம சேள. முதலிலே, துசசாஸனன முதலிய நூறு ஸஹோதராகளோடு நீ சிறநத ரதிகன். எலலாரும் ஆயுதஙகளில பழகினவாகளும வெடடுவதிலும பிளப்பதிலும வலலவாகளும தோத்தட்டிலும யானைக்கழுததிலும கதையிலும படடாககததியிலும கததியிலும கேடகததிலும தோநதவாகளும தேரோடடுபவர்களும அடிபபவர்களும அஸ்திரஙகளை அபபியஸிததவாகளும வேலையின பொறுபபை நிறைவேறறுகிறவர்களுமானவாகள. பாணததிலும அஸ்திரததிலும துரோணருககும சரதவானான கிருபருககும சிஷ்யர்களானவாகள். [1] பாணடவாகளாலே தீஙகுசெய்யப்பட்டவர்களும மானமுடையவாகளுமான இந்தததார்ததராஷ்டிரர்கள யுதததில கெடடமதமுள்ளவாகளான பாஞசாலாகளை யுதததில கொல்லுபவர்கள. பரதஸரேஷடனே! அபபடியே, உனனுடைய எல்லாசசேனைக்கும பதியான நான பாணடவாகளைவெனறு பகைவாகளை நாசமசெய்வேன. என்னுடைய சொநதக குணங்களைச சொலலக கூடியவனாகவில்லை; உனனால அறியப்பட்டவனாகவே இருககிறேன். ஆயுததைததாஙகுபவாகளிற் சிறநதவனும போஜ (வமசததிறபிறநதவ) னுமான கிருதவர்மாவோ அதிரதன. அவன யுதததில உன்னுடையவிருப்பததை நிறைவேற்றுவான. சநதேகமிலலை. ஆயுதஙகளை அறிநதவாகளால வெலலமுடியாதவனும (பாணஙகளைத) தூரததில போகும படி விடுபவனும பலமான ஆயுதஙகளுளளவனுமான அவன இநதிரன அஸுராகளைக கொல்லுவதுபோலப பகைவர்களுடைய சேனையைக கொல்லுவான். பெரியவிலலையுடையவனும மதரராஜனுமான சல்யன எனனால் அதிரதனாகக கருதப்பட்டான. அவன தனது மருமகனைவிட்டு எநநாளும ஒவவொருயுதததிலும வாஸுதேவரு

மஹாரதன = பதினோராயிரம் தேர்வீரர்களை எதிர்ப்பவன்; அலலது, பதினோராயிரம தோவீரர்களுககுத் தலைவன். இவனை, 'ரதயூதபன்' எனறு இஙகே வழஙகுகிறார்.

அதிரதன = எணணில்லாதபோர்வீரர்களை எதிர்த்துப் போர்செய்ய வல்லவன். இவனை, 'ரதயூதபயூதபன' என்று இஙகே வழஙகுகிறார்.

1 'பாண்டவேயை.' எனபது மூலம்; 'பாண்டவாகளைச் சேர்ந்தவர்களால' எனறும் கொளளலாம.

டன் போட்டி போடுகிறவனுயிருப்பதால, உனக்கு அதிரதனுகக் கருதப்பட்டான். அவன் யுதததில கடல அலைகள் போனற பாணங்களாலே பகைவர்கூடடங்களை நிணயசெய்கிறவனுகி மஹாரதர்களான பாண்டவர்களுடன போராசெயவான. ஆயுதங்களைப் பயின்றவனும உனக்கு அனுகூலனுன நணபனும ஸோமததன் புதிரனும பெரியவிலலை யுடையவனுமான பூரிஸரவஸானவன அதிரதன. அவன, பகைவாகளுடைய சேனைக்குப் பெரியகாசதததைச் செய்வான். மஹாராஜனே! ஸிந்துதேசததரசனுன ஜயதரதனுன வன த்ஹிரதன் (=இரணடு தேராளிகளுக்குசசமானன்) எனறு என்னுல் கருதப்படடான. அரசனே! தேராளிகளிறசிறநதவனுன அவன யுதததில் பராக்ரமததைசசெலுததி யுததமசெயவான. திரௌபதியைகவாரதபொழுது பாணடவர்களாலே துன்பத்தையடைநதவனுயிருகிறான. பகைவீராகளைக கொலலுகிறவனுன அவன அநதத துன்பததை நினைகிறவனுகி யுததமசெயவான. அரசனே! அவன, அப்பொழுது, உகிரமான தவததைசசெய்து யுதததில பாணடவாகளோடு போராசெய்வதறகாக அரிதான வரத்தை அடைநதிருகிறான. சூழநதாய்! தேராளிகளிறசிறநதவனுன அபபடிபபடட இவன் யுதததில் அநதபபகையை நினைதது விடகூடாததான பிராணனையும விடடுப் பாண்டவாகளுடன யுதஞசெய்வான்.

நூற்றறுபத்தாறுவது அத்யாயம்.

ரதாதிரதஸங்கியான பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் துர்யோதனன்சேனையிலுள்ள ரதாதிரதர்களை அவனுக்குத்தச் சொல்லியது.)

காமபோஜதேசததரசனுன ஸுதக்ஷிணனு ஸமரதனுகக் கருதப்பட்டான். அவன யுதததில உன்னுடைய விருபபததை நிறைவேறற விரும்புகிறவனுகிப பகைவருடன போராசெயவான். ராஜஸரேஷ்டனே! கௌரவாகள், ரதிகளஸரேஷ்டனுன இவன் உனனிமிதத மாக யுதததில செலுததுகிற பராக்ரமததை, இநதிரனுடைய பராக்ரமததைப பார்ப்பதுபோலப் பாரப்பாகள. மஹாராஜனே! கடுமையாகவும் வேகமாகவும அடிகிறவனுன இவனுடையதேராளின கூட்டதில வீட்டிற்பூசிகளுடைய வரவுபோலக காமபோஜாகளு

டைய வரவானது ஏற்படும மாஹிஷ்மதிநகரத்தில வஸிப்பவனும் நீலமான கவசமுடையவனுமான நீலனென்கிற உனனுடையரதிக னானவன் தோக்கூட்டததோடு பகைவாகளை நாசமசெய்வான். கௌரவமுளளவனே! குருநநதன! முனனமே ஸஹதேவனுடன் பகைகொணடவனான இவன எபபொழுதும உன்னிமிததமாக யுததம செயவான். அப்பா! அவநதிதேசததரசாகளும திறமைவாய்நதவர் களும யுததததில் உறுதியான வீரயத்தையும பராகரமததையும உடையவர்களுமான விநதன் அனுவிநதன இருவரும ரதிகர்களிற் சிறநதவர்களாக ஒப்புககொளளப்படடவர்கள். மஹாராஜனே! புருஷஸரேஷ்டர்களும யுததததில விருப்பமுள்ளவாகளுமான அப் படிப்படட இவாகள், யுததததில யூதபதிகளான இரணடு யானைகள் யானைககூட்டததின் மததியில விளையாடுவதுபோலக் கூட்டததின மததியில் ஸஞசரிககிறவர்களாகி யமனபோலக் கையிலிருநதும விடப் படட கதை, பட்டாககததி, கததி, நாராசம, தோமரம் ஆகிய இவை களாலே பகைவரது படையை எரிககபபோகினறாகள். தரிகாதத தேசாதிபதிகளான பிராதாககள் ஐவரும சிறநத ரதிகாகளாக என் னால கருதப்படடார்கள. அவாகள விராடநகரததில அபபொழுது பாணடவாகளுடன விரோததததைச செய்தவாகளாயுமிருககிறாகள. ராஜஸரேஷ்டனே! அவாகள் யுததததில உயரககிளமபுகின்ற அலை களையுடைய கஙகையை மகரஙகள கலக்குவதுபோல உயரக்கட்டப் பட்ட கொடிசசீலைகளையுடைய பாணடவாகளுடைய சேனையைக் கலககுவாாகள. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஸததியரதனை முதனமையாக வுடைய அநத ஐவரும (ஐநது) ரதிகாகள். பாரத! இவாகள பாண்டு புததிரனும பீமஸேனனுககுத தமபியும திக்குககளை வெல்லுபவனு மான அாஜுனனனால யுததததில முனசெய்யபபடட தீஙகிளை நினைக கிறவர்களாகிப் போபுரிவாாகள். அவாகள் பாணடவாகளுடைய அநத மகாரதிகர்களை எதிர்ததுப பெரிய விற்களையுடையவாகளும க்ஷததிரியர்களுடைய பொறுபபைத தாஙகுபவாகளுமான சிறநதவர் களைச சிறநதவாகளைப பாரததுக கொலலுவாாகள. லக்ஷமணனென கிற உனனுடைய புததிரனும், அபபடியே, துச்சாஸனனுடைய புததிர னுமாகிய அவ்விருவாகளும புருஷஸரேஷ்டாகளும் யுததததில ஓடா தவாகளுமா யிருபபவாகள. குருஸரேஷடனே! யௌவனமுடைய வாகளும் மென்மையான சரீரமுடையவாகளும ராஜபுததிராகளும வேகமுடையவர்களும யுத்தஙகளுடைய விசேஷங்களை அறிநதவா களும் எங்கும் சேனையைச செலுததுகிறவர்களும தேராளிகளில்

சிறந்தவர்களுமான அவ்விருவரும் ரதிகாகளாக என்னல் கருதப்பட்டாகள். க்ஷத்திரியதர்மத்தில் பற்றுள்ளவர்களான அந்த வீரர்கள் பெரிதான காரியத்தைச செய்வாகள. மஹாராஜனே! நரச்ரேஷ்ட! தண்டதாரனெனபவன ஒரு ரதிகன. அவன, உன்னுடைய யுத்தத்தில, தன சேனையினால காகக்பட்டவனுகிச சண்டை செய்வான. ஐயா! அபபடியே, கோஸலதேசத்தரசனும தேராளிகளில் சிறந்தவனும பெரியவேகத்தையும பராகிரமத்தையுமுடையவனுமான பிருஹத்பலனனவன ரதிகனுக எனனால கருதபபட்டான். உகிரமான ஆயுதத்தை யுடையவனும பெரிய விசலியுடையவனும திருதராஷ்டிரரின புத்திராகளுடைய ஹிதத்தில் பற்றுள்ளவனுமான இவன யுத்தத்தில் தனஉறவினர்களை மகிழவிபபவனுகிப போ செய்வான். அரசனே! சத்தவானுடைய புத்திரரும் அதிரதருமான கிருபகானவா பிரியமானபிராணனகளில் ஆசையைவிட்டு உன்னுடைய பகைவர்களை எரிபபா ஐயா! எவராலும வெலலமுடியாதவரும காத்திகேயாபோல நாணற்கொத்திலிருந்தும கௌதமமஹரிஷிகுப் புத்திராக உண்டானவரும ஆசாரியருமானவா யுத்தத்தில பல விதமான ஆயுதங்களையும விறகளையுமுடைய மிகப் பலவான சேனகளை அக்னிபோல் எரிக்கிறவராகச் சஞ்சரிப்பா.

நூற்றுபத்தேழாவது அதயாயம்.

ரதாதிரதஸங்கியானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் துரியோதனன்சேனையிலுள்ள ரதாதிரதர்களை அவனுக்குச் சொல்லியது.)

அரசனே! உனக்கு அமமானுன இந்தச்சகுனி ஒருதேராளி. இவன் பாண்டவர்களுடன வைரத்தைச செலுத்தி யுத்தம செய்வான. இதில சந்தேகமிலலை. யுத்தத்தில் எதிர்த்தச செலலுகிறவனுன இவனுடையசேனையானது, பலவிதமாகச செயயபபட்ட ஆயுதங்களாலே நிறைந்ததும வேகத்தில வாயுவின வேகத்திற்கு ஸமமானதும வெலலமுடியாததுமானது. பெரியவிலலையுடையவரும் எலலாவில்லாளிகளுகும் மேறபட்டவரும யுத்தத்தில பலவிதமாகப்போர செய்பவரும உறுதியான அஸ்திரங்களை யுண்டியவருமான துரோண புத்திரா மகாரதர். மகாராஜனே! இவருடைய பாணங்களோ அர்

ஜுனனுடைய பாணங்கள்போல வில்லிலிருந்தும் விடுபட்டுச சேர்ந்த வைகளாகச செல்லுகினறன. தேராளிகளில் சிறநதவரும வீரருமான இவர் எனனுல இவ்விதமானவரெனறு கணக்கிடமுடியாதவா. இநத மஹாரதர், விரும்பினுல, உலகங்கள் மூனறையும எரிததாலும எரிப பா. ஆஸரமவாஸிகளான ரிஷிகளுடைய தவத்தால சிறைநத கோ பம, பலம் இவைகளுடைய வடிவமாயுளளவர். சிறநத புததியை யுடைய இவா, துரோணரால் தேவஸமபநதமான அஸதிரங்களால் அனுகரகசகவும பெறறிருக்கிறார். அரசாகளில சிறநதவனே! பரத ஸரேஷ்ட! இநத வேதியா எபபொழுதும் ஆயுளை விருமபுகிறவா. இரண்டு சேனைகளிலும இவருகுச சரியானவன ஒருவனுமிலலை. சிறநத சரீரததையுடைய இவர், ஒரேதேருடன தேவர்களுடைய னைன்யததையும கொலலுவா; கையுறையின சபதததால மலைகளை யும பிளகசசெய்வார். கணககிடமுடியாத குணஙகளையுடையவருமு, வீரருமு, நன்கு அடிகறவருமு, பயஙகரமான ஒளியையுடையவ்ருமு, தண்டபாணியான யமனபோலத தாஙகமுடியாதவருமான இவா ஆநதகன்போல ஸஞசரிபபார். பாரத! கோபததில யுகமுடிவி னுணடானஅகனிககு நிகரானவருமு சிஙகததின கழுததுபபோனற கழுததையுடையவருமு மிகக பலததையுடையவருமான இவா யுத ததில மிசசமுளளளதை முடிவுசெய்வா. பெரியதேஜஸையுடைய வரும், பிராயமுதிநதவராயிருநதாலும யுவாககளைக்காடடிலும சிறநதவருமு இவருடையபிதாவுமான துரோணரோ யுததததில பெரியகாயததைச செய்வார். இதில் எனககு ஸநதேகமிலலை. யுததததில பொறுபபையுடையவரானஇவா, அஸதிரமாகிற காற்றி னுல்உண்டானதும சேனையாகிற காய்நதபுல்லுகளாலும விறகுகளா லும கிளமபினதுமான (அகனிபோலப) பாண்டுபுதிரனுடைய படைகளை எரிபபா. அதிரதரும மனிதரருட் சிறநதவரும் பரதவா ஜருடைய புதிரருமானஇவா தீவரமும உனக்கு நனமையு மானசெயலைச் செய்வார். எலலா அரசாகளுககும ஆசாரியரும பிராயமுதிநதவருமான குருவானவா ஸருஞசயாகளை நாசம செயவா. அரஜுனனே இவருககுப பிரியனுனவன. பெரியதில லையுடையவரானஇவா, குணஙகளாலஜயிககபபடடதும ஜவலிக்கிறது மான ஆசாரியததனமையை நினைதது, காரியங்களை ஸாமமில்லாமற் செய்கிறவனுனதனஞசயனை ஒருபொழுதும் கொலலமாட்டார். வீர! அர்ஜுனனுடைய விஸதாரமானகுணஙகளாலே எபபொழுதும் அவ னைக் கொணடாடுகினற பாரதவாஜர் அவனைப புதிரனைகாடடிலும்

அதிகமாகப்பார்க்கிறான். பிரதாபசாலியான இவர் யுத்தத்தில் ஒரே தேரோடு திவயாஸதிரங்களாலே தேவர்களும் கநதாவர்களும் மனிதாகளும் ஒனறுசோநதாலும கொனறுவிடுவாா. அரசனே! ராஜஸ்ரேஷ்டனும, தேராளிகளிலசிறநதவனும, பகைவருமவீரருமான ரதிகர்களைவருததுகினறவனுமான பௌரவன, உன்னுடைய மகாரதனாக என்னால் கருதப்பட்டான. அவன தனனுடையபெரியசேனையினால பகைவாகளுடையசேனையை வாட்டுகிறவனாகிக கூளததின குவியலை அகனியின வேகம எரிப்பதுபோலப் பாஞசாலர்களை எரிப்பான. அரசனே! ராஜபுததிரனும, உண்மையானகீாததியையுடைவனுமான ப்ருஹதபல னென்பவன ஒரு ரதிகன. அவன உன்னுடைய பகைவர்படையில காலனபோல ஸஞசரிபபான. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! விசிததிரமான கவசஙகளையும ஆயுதஙகளையுமுடையவர்களான இவனுடையபோாவீரர்கள் யுதததில உனனுடைய பகைவாகளின் கூட்டஙகளை அடிககிறவர்களாகச சஞசரிபபார்கள். சிறநததேராளியும கர்ணனுடைய புததிரனுமான விருஷஸேனன, உனனைசசோநத மஹாரதன. பலசாலிகளிலசிறநதவனான அவன் உனது பகைவாசேனையை எரிபபான. அரசனே! பகைவீராகளைக கொலலுகிறவனும மதுவமசததில் பிறநதவனும மிககதேஜஸையுடையவனுமான ஜலஸநதனெனபவன உனனைசசேர்நத சிறநத ரதிகன. இவன யுத்தத்தில் பிராணனையும விடுவான. நீணடகைகளையுடைய இவன் யுத்தத்தில் யானையினபிடரில சமர்ததனாயிருந்துகொணடோ, அல்லது, தேரோடேயோ, பகைவர்சேனையை அழிப்பவனாகி யுததம்செயவான். மஹாராஜனே! ராஜஸ்ரேஷ்ட! எனனால ரதிகனாகக் கருதப்பட்ட இவன் உனனிமிததததில் பெரிய யுததத்தில சேனையுடன பிராணனைத தியாகம்செய்வான. அரசனே! பராககிரமததுடன் யுததம் செய்பவனும விசிததிரமாக யுததமசெயபவனும் யுததததில பயம் நீஙகினவனுமான இவன உன்னுடைய பகைவருடன் சண்டைசெய்வான். அரசனே! யுததததில திரும்பாதவரும சூரரும யுததததில யமனுக்கு ஸமமானவருமான பாஹ்லிகர் எனனாலே அதிரதராகவே கருதபபட்டார். அரசனே! இவா யுத்தத்தையடைநது வாயுவைப் போல் எவவிதததாலும் திருமபமாட்டார். இவா யுததததில பகைவரைக் கொல்லுவாா. மஹாராஜனே! சேனைக்குப் பதியும யுததங்களில அதபுதமான செயகையையுடையவனும சிறநத தேரையுடையவனும எதிரிகளுடைய தேர்களை முறிககிறவனுமான ஸததியவானென்பன் உன்னைச சோநத மகாரதன. யுதததைப்பார்ததால

இவன் ஒருவிதத்தாலும் வருதற்கமடைவதில்லை. இவன் தேரின்மார்க்கத்தில இருப்பவாகளான பகைவரினமேல் மகிழ்ச்சியுடன துளளி விழுவான். பகைவாகளிடத்தில் பராகிரமத்தைக காடடுகிறவனும வீரர்களில சிறந்தவனுமான இவன யுத்தத்தில உன்னிபித்தம நல்ல மனிதாகளுக்குத தகாகதும பெரிதுமான செயகையைச செய்வான. அரசனே! ராக்ஷஸராக்ஷஸேஷ்டனும குரூரமான செயல்களையுடையவனும மஹாரதனுமான அலம்புஸனனவன மூன வைரத்தை நினைக்கிறவனாகி எதிரிகளைக கொலலுவான. எலலாராக்ஷஸேஷனைகளுக்கும சிறந்த தேராளியும மாயாவியுமான இவன உறுதியான பகையையுடையவனாகி யுத்தத்தில ஸஞ்சரிபபான. பிராகஜோதிஷபுரத்திற்கு அதிபதியும வீரனும பிரதாபசாலியுமான பகத்தத்தன யானைபபோர் செய்பவாகளில சிறந்தவனும ரதத்திலேயும ஸமர்த்தனுமானவன. அரசனே! மூனகாலத்தில இவனுடன ஆஜனனுக்குப பலநாள யுத்தம நடநதது. காந்தாரியின புத்திர! இருவரும ஜயத்தைவிரும்ப, பிறகு, இவன நண்பனான இந்திரனைக கௌரவப்படுத்துதற்காக, மஹாத்மாவான அந்தப பாண்டவனோடு நடபைச செய்தான. யுத்தத்தில் யானையினபிடரிலிருபபதில வலலவனான இவன, ஐராவதத்திலிருப்பவனும தேவர்களுக்கு அரசனுமான இந்திரனைபோல யுத்தம செயவான்.

நூற்றுபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

ரதாதிரதஸங்கியானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பீஷ்மர் கர்ணனை அர்த்தரதனுகச் சொல்லியதும், கர்ணன் பீஷ்மனுள்ள வரை தான் போர் செய்வதில்லை யென்று பிரதிஜ்ஞை செய்ததும், பீஷ்மர் அவனை நிந்தித்ததும், துரியோதனன் அவரை ஸமாதானம் பண்ணிப் பாண்டவர்படையிலுள்ள ரதாதிரதர்களைச் சொல்லும்படி கேட்டதும்)

பலவான்களும ஆணமையிற் சிறந்தவாகளும ஊன்றிய கோபதத்தையுடையவாகளும நனகு அடிபபவர்களும காந்தாரர்களில மூக்கியாகளும தருணர்களும அழகுபொருந்தியவாகளும மிக்கபராகமசாலிகளும வெலலமுடியாதவாகளும ஒருங்குசேர்ந்தவாகளும பிராதாகளுமான அசுவனன விருஷகனென்னும் உன்னுடைய ரதிகர்களிருவருமே பகைவாகளை நாசமசெய்வாகள. அரசனே! உனக்கு

நண்பனும இஷ்டனும் எநநாளும் யுததததில்கடுமையாயிருப்பவனும் உனனைப பாண்டவர்களுடனயுததததில உதஸாகபபடுததுகிறவனும் கடுமையுளளவனும தனனைப புகழ்பவனும இழிவானவனும ஸௌர்ய புதிரனும உனக்கு மநதிரியும நாயகனும பநதுவும அஹங்காரியும மிகவும மேலேபோனவனுமான இநதக காணன யுததததில பூாண ஞன ரதிகனுமே யல்லன், அதிரதனுமல்லன். அறிவிலலாத இவன கூடவேஉணடான கவசததை விட டவனும திவயமான குண்டலங களை விட்டவனும எபபொழுதும பிறரை நிநதிப்பவனுமாயிருப் பவன். அதனால, இவன பரசுராமருடையசாபதினாலும பிராமணனுடைய வாததையினாலும கவசகுண்டலங்களான ஸாதனங்க ளுடைய பிரிவினாலும எனனால் அாதததராகக கருதபபடடான். இவன அர்ஜுனனை எதிரதது மறுபடியும் உயிருடன விடுபடான' ஏன்று சொன்னார். பிறகு, ஆயுதமெடுததவாகளிலலாரிலும சிறந தவரான துரோணர், 'இது நீர சொனனபடியே ஆகும ஒருபொழு தும பொய்யாகாது. இவன யுததமதோறும காவலுளளவனும பரா முகனுமாகக காணபபடுகிறான, (பிறாகளை) நிநதிபபவனும அஜாக கிரதையுடையவனுமாயிருகிறான. அதனால், எனனாலும அாதததர தாகக கருதபபடடான' என்று சொனனார

இநத வார்தததையைகேடடு, ராதேயனே, கோபதினால் கண் களை உருட்டிவிழிதது பீஷ்மரை ாட்டியினால குததுவதுபோலச சொறகளாலே குததுகிறவனுக்கு சொலலலானான: 'பிதாமஹரே ! நீர துவேஷதினாலே குறறமிலலாதவனான எனனை இபபடியே எப் பொழுதும அடிகடி சொறகளாகிற அமபுகளாலே, விரும்புகிறபடி, அறுககிறீர. அவையெலலாவறறையும தாயோதனனநிமிததமாகப பொறுககிறேன. நீரோ, எனனை இழிவானமனிதனைப்போல மநதனாக நினைககிறீர. நீர எனககும எலலா உலகதிறகுமே அர்தததராகக் கருதபபட்டவர. இதில ஸநதேகமிலலை. கங்காபுதிரரான நீர பொய் சொலலகூடாது. நீர் எநநாளும கௌரவர்களுகது அனுகூலமிலலா தவர. அரசன இதை அறிகிறதிலலை. நீர குணங்களில துவேஷதி னாலே வெறுபபை உண்டாக்கவிரும்புகிறீர. எவனதான், யுததததில் பேதததை உணடுபணண விருப்பமுளளவனாகி, உதாரமான செய் கையை உடையவாகளும ஸநானாகளுமான அரசாகளிடம இவ் விதம் பராகரமததைக குறைவாகப பேசுவான ? ஓ ! கௌரவரே! க்ஷத்திரியஜாதிகுப் பிராயங்களாலும நரைசளாலும தனங்களா லும உறவினாகளாலும மகாதததன்மையானது கணகிடக கூடிய

தன்று. க்ஷத்திரியஜாதியானது பலத்தால சிறந்ததாகவும், வேதியாகள மந்திரங்களால் சிறந்தவாகளாகவும, வைசயர்கள தனத்தால சிறந்தவர்களாகவும, சூத்திராகள பிராயத்தால சிறந்தவர்களாகவும கருதப்பட்டனா. நீா ரதிகாகளையும அப்படியே அதிரதாகளையும இஷ்டப்படி சொலலுகிறீா. நீா விருபபு வெறுப்புககளுடன கூடின மயககத்தினால பிரித்தலைச செயகிறீா.' எனறும, 'ஓ! துாயோதன! நீண்டகைகளுளளவனே! (நலல காரியத்தை) நன்கு ஆலோசிககலாம. கெட்ட எணணமுடையவரும உனககுக கெடுதலைச செய்பவருமான இந்தப் பீஷ்மரை விடககடவாய். அரசனே! புருஷசரேஷ்ட! பரம பரையாக வந்தசேனையும பிரிககப்பட்டால சோக்கமுடியாததாகுமனறோ? பலவிடங்களிலிருந்தும கிளமபிவந்த சேனைகள பேதிககப்பட்டால சோககமுடியாதெனறு சொலலவும வேணடுமா? பாரத! யுத்தத்தில இந்தப போாவீராகளுககுப் பேதமானது உண்டாகிவிட்டது. நேரில நமக்குத [1]தேஜோபங்கம மிகுதியாகச செய்யபபடுகிறது. ரதிகாகளை அறிவது எஙகே? அறப அறிவுடைய பீஷமா எங்கே? நான் பாண்டவாகளுடைய சேனையை வளைப்பேன். வீணபோகாத பாணஙகளையுடைய எனனை எதிாததுப பாண்டவாகள பாஞசாலாகளுடன புலியையடைந்த காளைகளபோலப பததுத திககுககளிலும செலலுவாாகள. யுத்தமும் எதிாததலும ஆலோசனையில நலல வார்த்தைகளும எஙகே? வயது சென்றவரும் அறபபுத்தியுளளவரும் காலனால ஏவபபட்டவருமான பீஷ்மா எஙகே? எந்நாளும ஒருவராகி உலக முழுமையோடும போட்டி போடுகிறார். வீணான அறிவையுடைய இவா மறற ஒருமனிதனையும மதிககிறாரிலலை. முதியோாகளிடமிருந்து கேடகவேண்டுமெனபதனறோ சாஸ்திரத்தில சொலலப்பட்டது? மிகக முதியவாகளிடம கேட்கவேண்டும எனபது இலலையேயிலலை. அவர்கள மறுபடி பாலர்களாகவலலவோ கருதப்பட்டார்கள? ராஜசரேஷ்டனே! நலல யுத்தத்தில நானொருவன பாணடவாகளுடைய சேனையைக கொலவேன. புகழ் பீஷ்மரைச சேரும. அரசனே! உன்னால் இந்தப பீஷ்மா சேனாபதியாகச செய்யபபடடார். புகழானது சேனாபதியினிடம சேரும; போாவீராகளையோ எவவிதத்தாலும சேருவதிலலை. அரசனே! பீஷ்மா ஜீவித்திருக்குமபொழுது, எவ்விதத்தாலும நான் போாபுரியேன. பீஷமர் கொலலபபடடபிறகோ, எலலாமஹாரதர்களோடுமே போாபுரிவே... என்றும சொனனான்.

---

1 சகதியைக குறைததுச சொலலி, ஊககத்தைக் கெடுப்பது.

பீஷ்மர், 'ஸூதபுததிர! மிகப்பெரிதும ஸமுத்திரத்திற்கு நிகரும பல வர்ஷஙகளாக ஆலோசிக்கப்பட்டதுமான துர்யோதனனுடைய யுததததில இநதப்பொறுப்பானது என்னால் தாஙகப்பட்டது. மிககதாபததைச செய்வதும மயிர் சிலிாககசசெய்வதுமான அநதக காலமானது நேரிட்டிருக்கும்பொழுது, எனனால நமக்குள்ளேயே பேதமானது செய்யததக்கதிலலை. அதனால, நீ ஜீவிககிறாய். ஸூதபுததிரா! நானோ வயதுசெனறவனாயிருநதாலும, இப்பொழுது, இளைஞனான உனனால எதிர்ககமுடியாதவன. நான (உன்னுடைய) யுததத்திலுளள ஶரததையையும் உயிரிலுளள ஶரததையையும அறுப்பேன். பெரிய அஸ்திரஙகளை விடுகிறவரான பரசுராமரால எனககு ஒரு துன்பமும செய்யபபடவிலலை நீயோ எனககு எதைச செய்யபபோகிறாய? பெரியோாகள தம பலததைத துதிப்பதான இதைப புகழ்கிறதேயிலலை. இழிவானவனே! குலததில் பாவியானவனே! ஆனாலும, மிகவும தாபததையடைநதவனானதால, உனனை நோக்கிச சொலலுவேன். காசிராஜனுடைய ஸவயமவரததில கூடிய உலகிலுளள க்ஷததிரியக்கூட்டததை ஒறறைத தேரோடேயே வென்று வேகமாகக் கனனிகைகளைக கவாநததில, யுததகளததில ஒருவனான எனனாலே இபபடிப்பட்டவாகளும இனனும மேலானவாகளுமான ஆயிரமபோகள சேனைகளுடன துரததப்பட்டாாகள். பகைகொண்ட மனிதனான உன்னையடைநததால், கௌரவாகளுககு நாசததினபொருட்டுப் பெரிதான கெட்ட நீதியானது நேரிட்டது. முயறசிசெய். ஆணபிளளையாகக்கடவாய. எவனுடன போட்டிபபோடுகிறாயோ அந்த ஆஜுனனோடு யுததகளததில போர்செய. மிகக கெட்டபுததியுளளவனே! நீ இநத யுததததிலிருநது விடுபடுவதைப் பார்ப்பேன்' எனறார.

பிறகு, பிரதாபசாலியான துாயோதனராஜன், அவரைநோக்கி, 'காஙகேயரே! எனனைப பாரும. பெரிய காாயமோ ஏறபட்டு விட்டது. இது எனக்குச சிறநத நனமையாகுமபடி மனமொததுச சிநதிக்கககடவீர். நீஙகளிருவரும எனக்குப் பெரியகாரியததைச செய்யபபோகிறீாகள. மறுபடியும, பகைவாகளுடைய சிறநத ரதிகாகளையும் அதிரதர்களையும ரதஙகளுடைய கூட்டஙகளின் அதிபதிகளையும கேடக விருமபுகிறேன. கௌரவரே! எதிரிகளுடைய பலாபலததைக் கேட்க விருமபுகிறேன். இரவு விடிநதவுடன், இநத யுததம் ஏற்படப்போகிறது' எனறான்.

நூற்றறுபததோன்பதாவது அத்யாயம்.

ர தா தி ர த ஸங்கி யா ன பர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் பாண்டவசேனையிலுள்ள ரதாதிரதர்களைக் கூறியது)

பீஷ்மர் சொலலுகினறார:—'அரசனே! உன்னைச சோந்த ரதிகர்களும அதிரதாகளும அரதததாகளும சொலலப்பட்டாகள. அரசனே! இனி, பாணடவர்களைச சேர்நதவாகளைக்கேளு. அரசனே! உனககு இபபொழுது விருப்பமிருக்குமேயானால, நீ இநத அரசர்களோடு பாண்டவர்களுடைய சேனையிலுள்ள ரதிகர்களுடைய கண்ககைக கேள். ஐபா! பாண்டவனும குநதிபுததிரனுமான அரசன சிறநத ரதிகன. அவன யுததததில அகனிபோல ஸஞசரிப்பான. ஸந தேகமிலலை.'ராஜஸரேஷ்டனே!பீமஸேனனை 1எட்டுமடஙகுசொண்ட ரதிகன. கதையினாலும பாணஙகளாலுமபோரபுரிவதில அவனுக்குச சமமானவன இல்லை. பதினாயிரம யானைகளின பலததையுடையவனும பகைவர் விருததியடைவதைப பொறாதவனுமானஅவன பராகரமததில மனிதனாயிலலை புருஷஸரேஷ்டாகளும அஸவினீதேவதைகள்போனற ரூபமுமதேஜஸுமுடையவாகளுமான மாதநிரியினபுதிராகளிருவர்களுமே இரணடு ரதிகாகள. இவர்கள சேனையினமூனனணியிலநினறு (தாஙகளடைநத) மிககதுன்பஙகளைநினைததுக கொண்டு ருதநிரர்போல ஸஞசரிபபாகள. அதில எனககுச சநதேகமிலலை. அவாகள் எலலாருமே மகாதமாகளும ஆசசாமரஙகள போல உயாநதவாகளும அளவினால மற்ற மனிதாகளைகாட்டிலும (கடடைவிரலையும சுட்டுவிரலையும நீடடி அளபபதான) ஒடடை உயரம அதிகருமாயுமுளளவர்கள். பாண்டுபுதிராகளெலலாரும சிஙகதனின சரீரமபோன்ற சரீரமுளளவர்களும மிக்கபலசாலிகளுமானவர்கள. அபபா! எலலாரும பிரம்மசாயததை அனுஷ்டிததவர்களும தவமபொருநதியவாகளும லஜ்ஜையுளளவாகளும் புருஷாகளில சிறநதவாகளும புலிகளபோல மிக்கவலிமைபொருநதியவர்களுமானவாகள. வேகததிலும அடிப்பதிலும நகுகுதலிலும் எலலாருமே மனிதாகளை மிஞசினவாகள். பரதஸரேஷ்டனே! திக்குக்களை ஜயிககுமபொழுது, இவர்களெல்லாராலும் அரசாகள ஜயிககபபடடார்கள. கௌரவ! இவர்களுடைய ஆயுதஙகளையும கதைகளையும சாஙகளையும சிலா ஒருபொழுதும் தாஙகுவதிலலை.

1 எட்டுத தோளிகளுக்கு நிகரானவன.

சிலர் யுதததில இவாகளுடைய விறகளை நாணேறறுவதற்கும பெரிய கதைகளைத தூககுவதறகும பாணஙகளை விடுவதறகும சகதாகளாயிலலை. பாலாகளாயிருக்கையிலும, இவர்கள் வேகததிலும லக்ஷயததை அறுபபதிலும [1]உணவிலும புழுதி [2] விளையாட்டிலும உஙகளெல்லாரையுமே அதிகரிததார்கள. மிககவலிமையுடைய எல்லாருமே இநதசசேனையை எதிரதது யுதததில கொலலுவார்கள. அவர்களுடன எதிர்ப்பதானது வேணடாம. அவர்கள ஒவவொருவருமே யுதததில் எலலாஅரசாகளையும கொல்வாாகள். ராஜஸரேஷ்டனே! ராஜஸூயததில எபபடி நடநததென்பது உனகது நேரில் தெரியும். அவாகள திரௌபதியைத துனபபபடுததினதையும் சூதாட்டததிலுணடான கடுஞசொறகளையும நினைககிறவாகளாகி யுதததில ருததிராபோல ஸஞசரிபபாாகள. சிவநத கணகளையுடையவனும சுருணடகேசததையுடையவனுமான அாஜுனன நாராயணரை ஸஹாயமாக வுடையவன. அவனுக்கு இணையான ரதிகன இரண்டு சேனைகளிலும் இலலை. மகாராஜனே! தேவாகளிலும அஸுராகளிலும உரகாகளிலும ராக்ஷஸர்களிலும யக்ஷாகளிலும புததிமானான அாஜுனனுககு இணையான ஒருரதிகனும உணடானதாகவோ இனி உணடாவதாகவோ முனனம நான கேட்கவிலலை. மனுஷ்யாகளில் ஏது? ஸாரதியோ வாஸுதேவா, யுததம செய்கிறவனோ தனஞசயன், விலலோ தேவலோகததான காணடீவம, அநதக் குதிரைகளோ வாயுவினவேகமபோனற வேகமுளளவை, கவசமோ பிளக்க முடியாததும தெய்வததனமையுளளதுமானது, பெரிய தூணீரஙகளோ குறைவடையாதவைகள, அஸ்திரஙகளின கூட்டமோ, மாஹேநதிரமும ரௌததிரமும கௌபேரமும யாமயமும வாருணமுமாக இருககினறன. பயஙகரமான தோறறமுளள கதைகளும வஜ்ரமமுதலானசிறநதபலஆயுதங்களுமிருககினறன. யுதததிலஒரேரததோடு கூடிய அவனாலே ஹிரணயபுரததிலவஸிபபவாகளான பல ஆயிரம அஸுராகள் கொலலபபடடாாகள. அவனுககுச சரியான ரதிகன யார்? வேகமுடையவனும பலசாலியும தவறாத பராகரமததையுடையவனும் பெரிய கைகளை உடையவனுமான அவன, தன சேனையைக்காத்துக் கொண்டே உன்சேனையைக கொல்லுவானலலவா? அரசரிற சிறநதவனே! இநதத தனஞசயனை நானும எதிர்ப்பேன். ஆசாரியரும

---

1 'போஜ்யே' எனபதுமூலம, 'மர்மஸதானஙகளில அடிப்பதில' எனபது பழைய உரை. 2 'பாம்ஸுவிகர்ஷணே' எனபதுமூலம; 'பூமியில முஷ்டி யுதததில' எனபது பழைய உரை.

எதிர்ப்பார். இரண்டு சேனைகளிலும் வர்ஷாகாலத்தில பெருங்காற்றி னால செலுத்தப்பட்ட மேகமபோலப் பாணவர்ஷங்களை வர்ஷிப் பவனை தனஞ்சயனை எதிர்க்கிற தேராளி மூனறுமவன இல்லை. இவனை மிக்கஜாகரதையுடையவனும, வாஸுதேவரை ஸஹாயமாக வுடையவனும, யௌவனமூள்ளவனும, திறமை வாய்ந்தவனுமாக இருக்கிறான. நாங்களிருவரும முதுமையை அடைந்தவர்கள' எனறு சொன்னார். அப்பொழுது, பீஷ்மருடைய இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதனால், பாண்டவர்களுடைய மூனனுள்ள ஸாமாந்தியத் தைப் பிரதியக்ஷமாகப பாரத்ததுபோல நினைத்து, அரசர்களு டைய ஸ்வாணமயமான தேரளவளைகளை யுடையவைகளும சந்தனத தால் பூசபபட்டவைகளும் பருத்தவைகளுமான புஜங்களும அதிக மான வேகத்தையுடையவைகளான மனங்களும தளாசசிஅடைந்தன.

நூறறெழுபதாவது அத்யாயம்.

ரதாதிரதஸங்கியானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் பாண்டவ சேனையிலுள்ள ரதாதிரதர்களைக் கூறியது; தொடர்ச்சி)

பீஷ்மா சொலலுகிறார.—'மகாராஜனே! திரௌபதியின் புதல் வர்கள ஐவரும எலலாருமே மகாரதர்கள. விராடபுத்திரனை உத்தரன் சிறந்த ரதிகளுக எனறு கருதபபடடான. நீண்ட கைகளையுடைய அபிமனயு அதிரதன். பகைவர்களைக கொலலு கிறவனை அவன போரில ஆஜுனனுக்கும வாஸுதேவருக்கும நிகரானவன. வேகமூளள அஸ்திரங்களையுடையவனும [1]பலவிதமாக யுத்தம செய்பவனும மானமுடையவனும உறுதியான விரதத்தை யுடையவனுமாயிருப்பவன். தன பிதாவினுடைய கிலேசத்தை நினைக் கிறவனுகிப் பராகரமத்தைச செலுத்துவான. மத்ரனை வமசத்தில் உண்டானவனும சூரனுமான ஸாத்யகியானவன அதிரதனவன. இவன, வ்ருஷ்ணிகளுடைய பெரியவீரகளுள், பொறுத்தவனும பயிற் றைஜயித்தவனுமானவன. அரசரே! அபபடியே, உத்தமௌஜஸும எனனுல சிறந்த ரதிகளுக கருதபபடடான. பராகரமசாலியான யுதாமன்யுவும எனனுல் சிறந்த ரதிகளுக கருதப்படடான. அவர்

1 'நிதரயோதி' எனபது மூலம்; 'ஆச்சரியபபடுமபடி யுத்தம் செய்பவன' என்றும கொள்ளலாம

களுடைய தேர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் அநேகஆயிரங்களானவை. ராஜஶரேஷ்டனே! பாரத! அவர்கள் குந்தீபுத்திரனுடைய பிரியத்தை அடையும் விருப்பத்தினால் பாண்டவாகளுடன் உன்னுடைய சேனைகளில் சனலும் காற்றுமபோல ஒருவரை ஒருவர் அழைத்துக்கொண்டு போரசெய்வார்கள். அப்படியே, யுத்தத்தில் பிறரால வெல்லமுடியாதவர்களும் முதியவாகளும் மிக்க வீரயமுடையவாகளும் புருஷஶரேஷ்டாகளுமான விராடனும் துருபதனும் என்னால் மகாரதர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். பிராயத்தால் முதிர்ந்தவர்களாயிருந்தாலும் க்ஷத்திரியதாமத்தில் பற்றுள்ளவாகளும் வீரர்கள் செல்லுகின்ற வழியிலிருப்பவாகளுமான அவர்கள் வலிமையினாலே மிகமுயல்வார்கள். ராஜஶரேஷ்டனே! வீரயம், பலம், வம்சம் இவைகளால சிறந்த நடையுடையவாகளும் பெரிய விலலையுடையவர்களுமான அவவிருவருமோ ஸம்பந்திகளானதால நேசத்தாலும் வீர்யத்தாலும் கட்டப்பட்டவாகளாயிருக்கின்றனர். கௌரவஶரேஷ்ட! பெரியகைகளையுடைய எல்லாமனிதாகளுமே, காரணம் நோந்தபோது, சூராகளாகவோ பயந்தவர்களாகவோ ஆகின்றனர். பகைவரை வாட்டுபவனே! ஒரே நிலைமையை அடைந்தவர்களும் உறுதியான விலலையுடையவாகளுமான இந்த அரசாகளிருவரும் உயிரில் ஆசையைவிட்டுச் சக்தியினால் மிகவும் எதிர்க்கப்போகிறார்கள். யுத்தத்தில் குரூரத்தனமையையுடையவாகளான அவவிருவரும் ஸம்பந்தியாயிருப்பதைக் காக்கிறவாகளாகித் தனித்தனி ஒவ்வோர் அக்ஷௌஹிணிகளுடன் பெரிய காரியத்தைச் செய்வார்கள். பாரத! உலகத்தில் வீரர்களும் பெரிய விலலையுடையவர்களும் சரீரத்தை வெறுத்தவாகளுமான அவாகள் ப்ரதிஜ்ஞையைக் காக்கிறவர்களாகிப் பெரிய காரியத்தைச் செய்வார்கள்.

நூற்றெழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

ரதாதிரதஸங்கியானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் பாண்டவசேனையிலுள்ள ரதாதிரதர்களைக் கூறியது; தொடர்ச்சி.)

அரசனே! பாரத! பாஞ்சால ராஜனுடைய புத்திரனும் பகைவாகளின் பட்டணங்களை ஜயிப்பவனுமான சிகண்டியானவன, யுதிஷ்டிரனுடைய முக்கிய ரதிகனாக என்னால் கருதப்பட்டான்.

பாரத! இவன் யுத்தத்தில் முன்னிருந்த [1]பெண் தன்மையை நாசம செய்கிறவனும் சிறந்ததானபுகழைப பரவசசெய்கிறவனுமாகி உனசேனைகளில சண்டைசெய்வான. இவனுகுப் பாஞ்சாலாகளும பிரபதரகாகளுமான பல சேனைவீராகள இருகனிறனர். இவன அந்தத் தோக்கூட்டதுடன் பெரிய காயததைச செய்வான. பாரத! அரசனே! துரோணருடைய சிஷ்யனும பெரியதேரையுடையவனும எலலாச சேனைகளுகும சேனபதியுமான திருஷ்டத்யுமனனும என்னால அதிரஞ்சுக கருதபபடடான. இவன பிரளயகாலததில் மிககோபததையடைநதவரும பகவானுமான பினாகிபோல, போரில பகைவாகளை, நாசமசெய்கிறவனாகி, யுததகளததில போர் செய்வான். யுதததில பிரியமூளளவாகள இவனுடைய அநததசேனை, பலவாயிருப்பதால, தேவாகளுடைய யுதததிலபோல [2] ஸமூததிரததிறகு சிகராகச சொலலுகிறாகள. ராஜஸ்ரேஷ்ட! அரசனே! திருஷ்டதயுமனனுடைய புததிரனான க்ஷதரதாமாவோ, பாலயனதால அதிகமான உழைபபைச செயயாதவன; எனனால அததரதனுக கருதபபடடான். சிசுபாலனுடைய புததிரனும வீரனும சேதிதேசததரசனும பெரியவில்லியுடையவனும பாண்டவனுகு ஸமபநதியுமான திருஷ்டகேதுவானவன் மகாரதன. பாரத! சூரனான இநதச சேதிதேசாதிபதி புததிரனோடு மஹாரதாகள செய்கிற பெரிய செய்கையை எளிதிற செயவான. அரசரிற சிறநதவனே! பகைவாபடடணததை வெலலுபவனும க்ஷததிரியதர்மதில பறறுளளவனுமான க்ஷதரதேவனோ பாண்டவாகளில உததமனரதிகனுக எனனால கருதபபடடான. ஜயரதனும அமிதௌஜஸ்ஸும பெரியதேரையுடைய ஸததியஜித்துமாகிய இவாகளெலலாரும் மகாதமாகளும பாஞ்சாலாகளில சிறநதவாகளுமான மகாரதாகள. ஐயா! கோபததை யடைநதவைகளான யானைகளபோல யுததம செயவாகள பலவானகளும் சூராகளுமான அஜன போஜன எனகிற இரணடு மகாரதாகளும பாண்டவாகளினிமிததமாகப் பராக்கிரமததைச செய்கிறவாகளாகி யுததம செய்வாகள். சக்தியுளளவரையிலும மிகக முயறசியைச செய்வாகள். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஸகோதரர்களான கேகயர்கள ஐவரும வேகதேதாடு கூடிய அஸதரஙகளை உடையவாகளும விசிததிரமான யுததஙகளைச செய்பவர்களும ஸமாததா

---

1 'பெண தன்மையைச் காட்டாதவன, அல்லது, பெணதன்மையை மாற்றினவன்' என்பது.

2 'ஸமூதரம்' ஓர எண்ணுமாம்; அது கோடி கோடியாகும்.

களும உறுதியான பராக்கிரமமுடையவர்களுமானவர்கள். உறுதியான பராக்கிரமததையுடையவாகளான அவாகளெல்லாருமே தேராளிகளில் சிறநத ரதிகாகள. எலலாரும சிவபபான கொடிசசீலை உடையவர்கள். அரசனே! காசிகனும ஸுகுமாரனும நீலனும ஸூாயததனும மதிராஶவனென்று பெயருள்ள சஙகனும ஆகிய எல்லாருமே தேராளிகளில சிறநதவாகளும எலலாரும் யுததததிறகுரிய லக்ஷணமுள்ளவாகளும எல்லா அஸ்திரஙகளையும் அறிநதவாகளும் எல்லாரும மகாதமாககளுமாக எனனால கருதபபட்டாாகள். மகாராஜனே! [1] வாாததக்ஷேமியானவன எனனால மகாரதனாகக் கருதப்பட்டான. சித்திராயுதனெனகிற அரசனும எனனால சிறநத ரதினாகக் கருதப்பட்டான. அவனோ யுத்தததிலவிளஙகுகிறவனும அர்ஜுனனுக்குப் பகதனுமானவன சேகிதானனும் ஸதயத்ருதியும பாணடவாகளைசசேர்நத மகாரதாகள் மனிதாகளுள் சிறநதவர்களான அவவிருவரும் தேராளிகளில்சிறநதவாகளாக என்னால கருதப்பட்டாாகள. ராஜஶரேஷ்டனே! பாரத! வயாகரதததனும சநதிரஸேனனும் பாண்டவர்களைச சோநத சிறநத ரதிகாகளாக எனனால் கருதப்பட்டாாகள; ஸநதேகமில்லை. ராஜஶரேஷ்டனே! கரோதஹநதாவென்று பெயா வழங்கியவனும வாஸுதேவருககும பீமஸேனனுககும் நிகரானவனுமான ஸேனாபிநதுவும சிறநத ரதிகன. அவனோ யுத்தததில் வலலமையைககாடடி உனனுடைய சேனைகளுடன் போர்செய்வான். யுத்தததில கொணடாடப்படுகிறவனும ரதிகாகளில சிறநதவனுமான அவனை, நீ, எனனையும துரோணரையும கிருபரையும நினைப்பது போலவே நினைககவேண்டும. மிகக வேகமுளள அஸ்திரஙகளையுடையவனும புகழததககவனும மனிதாகளில சிறநதவனும பகைவருடைய பட்டணஙகளை ஜயிபபவனுமான காசிராஜன எனனால் ஏகரதனாக அறியததககவன. துருபதனுடைய புததிரனான ஸததியஜிததானவன யுததததில நனகுமதிககபபடுகிறவனும தருணனுமானவன. இவனும, யுததததில வலலமையைச செலுத்துகிறவனும் எட்டுமடங்குள்ள ரதிகனுமாக நினைககப்படததக்கவன. திருஷ்டத்யுமனனுக்கு நிகரான அவனோ அதிரதனாயிருபபதை அடைநதவன். பாண்டவர்களுககுப் புகழை விரும்புகிறவனான அவன பெரியசெய்கையைச செயவான். பிரியமுளளவனும சூரனும மிகக வீரயமுள்ளவனும பாணடவர்களுடைய பாரததைத தாஙகுபவனுமான இநதப்

---

[1] விருததக்ஷேமியின புத்திரன், பாஞசாலரைச சேர்நதவன, அவனுக்கு ஸுசாமாஎனபது பெயா.

பாண்டியராஜன் வேறு ஒரு மகாரதன. பெரிய விலலுடையவனுன தருடதனவாவெனபவன பாண்டவாகளோச சோநத மகாரதன. கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! பகைவருடைய பட்டணங்களே ஜயிப்பவர்களான ஸ்ரேனிமான வஸுதானனெனகிற இவவிரண்டு அரசாகளும் அதிரதாகளாகக கருதப்பட்டார்கள.

நூற்றெழுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

ரதாதிரதஸங்கியானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், சிகண்டி முன்பு பெண்ணுயிருநததைத் தெரிவித்துத் தாம் அவனுேடு யுத்தம்செய்யக் கூடாமையைக் கூறியது.)

மஹாராஜனே! பாரத! ரோசமானன் பாண்டவாகளோச் சோநத மகாரதன, சண்டையில பகைவாகளுடைய சேனைகளில ஒரு தேவன்போல யுததம செய்வான. பெரிய விலலியுடைய வனும மிகக பலசாலியும் பீமஸேனனுககு மாதுலனுமான புருஜித தென்கிற குநதிபோஜனுவன எனனுல அதிரதனுகக் கருதபபட்டான. வீரனும பெரிய விலலியுடையவனும அறிவிற சிறநதவனும நிபுணனும பலஷிதமாக யுததம செய்பவனும சகதியுளளவனுமான இவன எனனுல ரதிகாகளில சிறநதவனுகக கருதபபடடான் இவன, இநதிரன அஸுராகளுடன சணடைசெயவதுபோலப் பராகிரமததைக காட்டிச சணடைசெயவான. பிரஸிததிபெற்றவர்களான இவனைசசோநத வீராகளெலலாருமப போரில வலலவாகள. வீரனும பாணடவாகளுககு விருபபமான நன்மையில் பறறுளளவனுமான இவன ஸகோதரியின புததிரர்கள நிமிததம் யுததத்தில உறுதியாக நினறு மிகப பெரிய செய்கையைச செய்வான. மகாராஜனே! பீமஸேனனுக்கு ஹிடிமபையினிடம பிறநதவனும ராகஷஸாகளுக்குத் தலைவனும் பலமாயைகளை உடையவனுமான கடோதகசனுனவன் என்னுல் அதிரதனுகக் கருதபபடடான. ஐயா! மாயாவியும யுத்தத தில பிரியமுடையவனுமான அவன யுததகளததில போசெய்யப் போகிறன். அவனைசசோநத ராகஷஸாகளும வீராகளும,(அவனுக்கு) மநதிரிகளும வசததிலிருப்பவாகளுமானவாகள். வாஸுதேவரை முன்னிடடவாகளான இவாகளும பல படடணஙகளுக்குத தலைவாகளான மறறும அனேகாகளும பாண்டவனுடைய நிமிததமாகச சேர்ந

திருககின்றார்கள். அரசனே! இவர்கள பிரதானமாக மகாத்மாவான பாண்டவனைச சோநத ரதிகாகளும அதிரதர்களும மற்றும அர்தத ரதாகளுமாகஇருப்பவர்கள. அரசனே! இவாகள யுதததில பயங கரமாயிருபபதும இநதிரனபோனற வீரனான தனஞசயனாலே காக கப்படுவதுமான யுதிஷ்டிரனுடையசேனையைச செலுததுவார்கள. வீர! நான், யுத்ததில மாயையை அறிநதவாகளும ஜயததைவிருமபு கிறவர்களுமான அவாகளுடன யுததகளததில வெறறியையாவது மரணததையாவது விருமபுகிறவனாகி யுததம செயவேன. சக்கரத் தையும் காணடீவததையும தரிபபவாகளும ஸநதியாகாலததை யடைந்த ஸூாயசநதிரர்கள் (சேர்வது) போல (சசோநது) வருபவர் களும ரதிகாகளில சிறநதவாகளுமான வாஸுதேவரையும் அர்ஜுன னையும பாணடுபுததிரனுககு ஸைனயஙகளான மறறும சிறநத ரதி காகளையும சேனைகளுடன படையின முனனணியில நான் எதிாப பேன. அரசனே! கௌரவஶ்ரேஷ்டா! உனனைசசோநத ரதிகர் களும அதிரதாகளும அாததரதாகளான மறறும சிலரும் அப படியே அவர்களைசசோநதவர்களும பிரதானாகளின முறையாக என னால உனக்குச சொல்லப்பட்டனா. பாரத! அாஜுனனையும வாஸு தேவரையும மற்றும அஙகுளள அரசாகளெலலாரையும் பாாதத வுடனேயே தடுப்பேன், நீண்டகைகளையுடையவனே! யுதததில அமபுகளை எடுத்துககொண்டு எதிர்ததுபபோாசெய்பவனும பாஞ சாலராஜனுடைய புததிரனுமான சிகணடியைபபாாததால நான அடிககமாடடேன். நான, பிதாவின்விருபபததைசசெயயும இசசை யால, கிடைததராஜபததைததளளிவிடடுப பிரமமசாயவிரதததி லிருப்பதை உலகம அறியும். சிததிராஙகதனைக கௌரவர்களுடைய ஆதிபததியததில அபிஷேகமசெய்துவைததேன. சிசுவான விசித் திரவீர்யனை இளவரசில அபிஷேகமசெயதுவைததேன. "உலகி லுளள எலலா அரசாகளிடததிலும தேவவரதனெனபதைத தெரி விததுவிடடு, ஒருபொழுதும ஸ்திரீயைக் கொலலேன; முன்ஸ்திரீ யாயிருநதவனையும ஒருகாலும கொலலேன். அரசனே! அநதச சிகண்டியோ முன ஸதிரீயாயிருநதவன. நீ அவனைப்பறறிக கேடடி ருககிறாயா? பாரத! பெண்ணாய்பபிறநது, பிறகு ஆணானான். அவ னுடன சணடைசெய்யேன. பரதஶரேஷ்ட! அரசனே! யுதத த தில் மற்ற எநத அரசர்களை எதிாபபேனோ அவாகளையெல்லாம கொல லுவேன்; குநதியினபுததிராகளைக் கொலலமாட்டேன' என்றார்.

ரதாதிரத ஸங்கியான பர்வம் முற்றிற்று.

நூற்றெழுபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம்.

(துரியோதனன் சிகண்டியைக்கொல்லக்கூடாமைக்குக் காரணம் கேட்டதும், பீஷ்மர் அம்பைமுதலிய மூன்றுபெண்களை எடுத்துவந்ததைக் கூறியதும்.)

துர்யோதனன, 'ஓ! பரதாகளிலசிறந்தவரே! நீண்டகைகளையுடையவரே! கங்காபுத்திரரே! பிதாமஹரே! 'ஸோமகர்களையும பாஞ்சாலாகளையும கொலலுவேன' என்று முன்னே சொல்லிவிட்டுக 1 கொலலவருபவனும பாணமெடுததவனுமான சிகண்டியை யுததங்களில பாாததால ஏன கொலலமாட்டீா? அதனை எனக்குச சொலலும' எனறான.

பீஷ்மா சொலலுகிறா.—'துாயோதன! நான யுதததில சிகண்டியைப்பாாததுக கொலலமாடடேனெனறதறகுக காரணமான கதையை இநத அரசாகளுடன கேள. பரதஸ்ரேஷ்ட! எனககுத தந்தையும உலகததில பிரஸிததிபெறறவரும தர்மததிலபுததியுடையவருமான சந்தனுமகாராஜா ஒருசமயததில மாணததையடைநதா. பரதஸ்ரேஷ்ட! பிறகு, நான பிரதிஜஞையைக் காக்கிறவனாகிப பெரிய ராஜயததில சிதராஙகதனெனகிற எனதமபிககு அபிஷேகமசெய்விததேன. அவனும மரணததையடைநதபொழுது, ஸததியவதியினுடைய கொளகைப்படி, விசிததிரவீாயனை அரசனாக விதிப்படி அபிஷேகம செயவிததேன. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! மிகக இளைஞனாயிருநதாலும எனனால முறைப்படி அபிஷேகம் செய்யபபட்டவனும, தாம புததியுளளவனுமான விசிததிரவீாயன எனனையே எதிர்பாாததான. அபபா! நானும் அவனுக்கு ஸமமானகுலததில கலியாணம செய்து வைகக மனததில விருபபஙகொண்டேன. புஜபலமுள்ளவனே! அபபொழுது, அபபடியே, காசிராஜனுடைய புததிரிகளும எல்லாரும ரூபததில ஒப்பறறவாகளுமான அமபை, அமபிகை, அமபாலிகை யெனகிற மூனறுகனனிகைகளும ஸ்வயமவரததிலிருப்பதாகக் கேடடேன். பரதஸ்ரேஷ்ட! பூமியிலுள்ள அரசாகளும அழைககப்பட்டிருநதாாகள அநதப் பெண்களுள, அமபையெனபவள் மூத்தவள. அமபிகையே நடுவிலுளளவள. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அமபாலிகை

---

1 'ஆததாயிநம' எனபது மூலம். இதனபொருளை விராடபர்வம் 175-ம் பக்கம் குறிப்பில் பார்க்க.

என்கிற ராஜகன்னிகை இளையவள். அப்பொழுது, நான ஒரு தேரோடேயே காசிராஜனுடைய பட்டணததை அடைநதேன். பெரிய கைகளையுடையவனே! அரசனே! நனகு அலஙகரிககபபட்ட அநத மூனறுகன்னிகைகளையும, அழைககப்படடுவநதிருநத பாரிலுளள அரசாகளையும பாரததேன. பரதஶரேஷ்ட! பிறகு, நான் (கனனிகை களுக்காக) யுததததிலிருபபவர்களான அநத எலலாஅரசர்களையும் அழைதது, அநதககனனிகைகளைத தேரில ஏறறிககொண்டேன. அப்பொழுது, நான அநதக்கனனிகைகளை வீரததைப [1] பரிசப் பொருளாகவுடையவாகளென்று அறிநது, அவர்களைத தேரில்ஏற்றிக கொண்டு, அஙகுவநதிருநத எலலாஅரசர்களையும நோக்கி, 'சநதனு வின் புததிரனான பீஷ்மன கனனிகைகளை [2] அபஹரிக்கிறான. ஓ! அரசாகளே! அப்படிபபடடகனனிகைகளுக்காகச சணடைசெயகிற நீஙகளெலலாரும (இவாகளை) விடுவிபபதறகாகச சகதியுடன பலமாக முயலுஙகள். அரசாகளே! நீங்கள பாரத்துககொணடிருக்கையிலேயே, இதோ நான பலாதகாரமாக அபகரிககினறேன்' என்று அடிககடிசொன னேன். பிறகு, அநத அரசாகள ஆயுதங்களைத தூககிககொண்டு கிளம் பினாகள்; கோபததையடைநதவர்களாகி ஸாரதிகளை 'எச்சரிகை, எசசரிகை' என்று ஏவினாகள. யானைகளோடு போர்புரிபவர்களான அநதஅரசாகள், [3]மேகஙகளுககொபபான ரதஙகளோடும கஜங்ளோ டும புஷ்டியடைநத குதிரைகளோடும ஆயுதஙகளைத தூக்கிககொண்டு உயரப்பாயநதார்கள். அரசனே! பிறகு, அநத அநத அரசர்களெல லாருமே பெரிய ரத ஸமூகததினால் எஙகும எனனைச சுறறி வளைத் தார்கள. நான அவாகளைச சரமாரியால நாலுபககத்திலும் சுற்றி வளைததேன. தேவராஜன் அஸுராகளை வெனறதுபோல எல்லா அரசாகளையும் வெனறேன. பரதஶரேஷ்ட! சிரிததுககொணடே, ஜவலிககினற கணைகளாலே கீழே தளளினேன. நான், யுததத்தில எதிரதது வருகினறவாகளான அவாகளுடைய விசிததிரமானவைக ளும பொன்னால் அலஙகரிக்கப்பட்டவைகளுமான துவஜஙகளை யும அவர்களுடைய குதிரைகளையும யானைகளையும ஸாரதிகளையும் ஒவவொரு பாணததினாலேயே பூமியில விழுமபடி தளளினேன். தோலவியடைநதவர்களும திருமபிச செனறவாகளுமான அநத

---

1 'பரிசம' கன்னிகைக்காக அவளுடையபெறறோர்களுக்கு மணமக னால் கொடுக்கப்படும் வெகுமானப்பொருள. இது வடமொழியில், 'சுல்கம' எனனபபடும். . . ஆதிபர்வம 837-ம பக்கம குறிப்பில பார்க்க.

2 தமமைப் பிறர்போலச சொல்லிக்கொணடது. 3 வேறுபாடம்.

அரசர்களெல்லாரும எனனுடைய அநத வேகதனதைப்பார்ததது நமஸ்காரமும செயதாகள, புகழவும புகழ்நதாகள. பிறகு, நான அரசர்களை ஜயிதது அநதக் கனனிகைகளை அழைததுகொணடு அநத அரசாகளையும விடடுவிட்டு உடனே ஹஸ்திநபடடணதைத அடைநதேன. நீண்டகைகளுளளவனே! பாரத! நான பிராதாவினிமிதத மான அநதக கனனிகைகளையும அநத(பபோர்ச) செயலையும ஸதகிய வதியினிடம தெரிவிததேன்.

நூற்றெழுபத்து நான்காவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யான பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அம்பை முதலிய முவர்களையும் விசித்திரவீர்யனுக்கு விவாகம் செய்யத்தொடங்கியதும், அம்பை தான் ஸால்வ ராஜனைவிரும்பியிருத்தலைத் தெரிவித்து அவனிடம் செல்லப் பீஷ்மரிடம் அனுமதி கேட்டதும்.)

பாரதஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, நான வீராகளுகுமாதாவும ஓடக்காரன்மகளுமான தாயையடைநது நமஸ்கரிதது, 'நானவிசித்ரவீரயனுடைய நிமிததமாக அரசாகளைஜபிதது வீரதனதைபபரிசமாகவுடைய வர்களான காசிராஜனுடைய இநதப் பெணகளைக கவாநதுவநதேன்' எனற இநத வாதனதையைச சொனனேன. அரசனே! பிறகு, ஸதகிய வதி ஸநதோஷதனதை அடைநதவளும நீரபெருகுகிற கணகளையுடைய வளுமாகி (எனனை) உசசிமோநது, 'புதநிர! பாகயதனதினால நீ வென்றனை'எனறு சொனனாள்.

பிறகு, ஸதகியவதியினுடைய ஸம்மதனதினமேல் விவாக ஏறபாடுகள செய்யப்பட்டபொழுது, காசிராஜனுடைய மூத்த புதநிரியானவள, லஜ்ஜையுடன சொல்லலானாள. 'ஓ! பீஷ்மரே! நீர தாமதனதையறிநதவரும எல்லாச சாஸ்திரஙகளிலும ஸமாதனதருமாயிருககிறீர. தாமதனதைவிடடுவிலகாத என சொல்லைக் கேட்டு இவவிடதனதில் எனக்குச செய்யவேணடியதனதைச செய்யுக் கடவீர. நான, முன், ஸாலவதேசதனதரசரை மனதனதினால வரிதது வரிதேன. அவரும், முன், பிதாவுகுத தெரியாமல ரகஸ்யனதில எனனை வரிதனதார. ஓ! பீஷ்மரே! நீர முக்கியமாகக கௌரவராகவுமிருநதுகொணடு, பிறரை விரும்பினவளான எனனை ராஜதர்மத்தை மீறி எபபடி உமது கிருகனதில் வஸிகசசெய்வீர? ஓ! பரதஸ்ரேஷ்

டரே! நீண்டகைகளையுடையவரே! இதனை அறிந்து மனத்திலுல் உறுதிசெய்து உமககு எது உசிதமோ அதனை இபபொழுது செய்வீராக. ஓ! அரசரே! அநத ஸாலவதேசததரசர் எனனை நிசசயமாக எதிர்பாக்கிறார. ஓ! கௌரவஸரேஷ்டரே! ஆகையால், நீர் எனக்கு அனுமதி கொடுககவேண்டும. ஓ! மிகக கைவனமையுளளவரே! தர்மதததை தாஙகுபவர்களில சிறநதவரே! எனனிடம தயை செய்யும. ஓ! வீரரே! நீரோ பாரில சததியமான விரதத்தை உடையவரென்று எஙகளுககுக கேளவி' எனறாள.

நூற்றெழுபதாவது அத்யாயம்.

அம்பாபாக்யான பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அம்பை பீஷ்மரிடம் அனுமதிபெற்று ஸால்வனிடம் சென்றதும், அவள் அவனுல் நிராகரிக்கப்பட்டதும், அவள் பீஷ்மநுக்குத் தீங்குசெய்யக்கருதித் தபோவனம் சென்று அங்குள்ளவர்களுக்குத் தன் வரலாற்றைச் சொல்லியதும்.)

அரசனே! பிறகு, நான காளியெனற பெயருடையவளான கநதவதியினிடததிலும மநதிரிகளிடததிலும ரிதவிகுகளிடததிலும புரோஹிதாகளிடததிலும தெரிவிதது, அமபை யெனகிற மூதத பெணணுககு அபபொழுதே விடைகொடுதேதன. எனனுல விடைகொடுககபபடட அநதக கனனிகையோ ஸாலவதேசததரசனுடைய பட்டணததை நோககிச் சென்றாள. அவள அபபொழுதே முதியவர்களான பிராம்மணாகளால காகபபடடவளும உபமாதாவினுல் பினசெல்லப்பட்டவளுமாகி அநதமாகக ததைதாணடி அரசனையடைந்தாள். அவள அநத ஸாலவராஜனை அடைநது, 'ஓ! புஜபலமுள்ளவரே! மகா புததியுடையவரே! நான உமமை உததேசிததுவநதேன். அரசரே! எபபொழுதும் (உமமுடைய) பிரியததிலும ஹிதத்திலும பறறுள்ளவளான எனனைகுறிதது ஸநதோஷிகக கடவீர. ஓ! அரசரே! என்னை தாமம முதலியவைகளில் உபயோகியும. தாமத்தை அனுஸரிதது நடவும. நீரோ எனனுடைய மனததினுல நிராகரிக்கப்பட்டவர். நானும் உம்மால் ரகஸ்யததில அழைககப்பட்டவள' என்கிற வாததையைச் சொன்னாள.

அரசனே! அப்பொழுது, ஸால்வதேசததரசன் சிரிககிறவன் போல அவளை நோககிச சொலலலானான. 'சிறநத மேனியுடைய

வளே! முன வேறொருவன விவாகஞ்செயய எடுத்துச்செல்லப் பட்டவளான உனனை மனைவியாக விரும்பவில்லை. மங்களகுணமுள ளவளே! மறுபடியும அவனிடத்தில பீஷ்மருடைய ஸமீபத்தையே அடைவாய. பீஷ்மரால பலாத்காரமசெயது கவரப்பட்டவளான உனனை நான விரும்பவிலலை. நீயோ பீஷ்மரால ஜயித்துக கொணடு போகப்பட்டவள. பெரிய யுத்தத்தில அரசாகளை வெனறு, தொட ருக கொண்டுபோகப்பட்ட நீ அப்பொழுது பிரீதியடைந்தவளா யிருந தவள. சிறந்த நிறமுடையவளே! நான முன வேறொருவனை விரும்பி னவளான உன விஷயத்தில மனனியாகக கொளளுதலை விரும்ப விலலை எலலா நூற்பொருளையும அறிந்தவனும பிறாகளுக்குத் தா மதத்தக கூடாளையிடுகிறவனுமான எனனைப்போனற அரசன எப்படி முன வேறொருவனியுடையவளான ஸ்திரீயை (மீட்டில) நுழையச செயயலாம? மங்களமான குணமுடையவளே! இஷ் டப்படிசெலலலாம. உனககு இந்தச சமயம தவறவேண்டாம' எனறான.

அரசனே! (அப்பொழுது) காமபாணஙகளால பீடிக்கப்பட்டவ னான அப்பையானவள அவனை நோக்கிச சொலலுகிறாள' 'ஓ! அர சரே! இவ்விதம சொலலாதீர. இது எவ்விதத்திலும இப்படி இல்லை. ஓ! பகைவரை வாடுகிறவரே! நான விருப்பமுடையவளாகிப பீஷ்ம ரால கொணடுபோகப்படவிலலை. அழுதுகொணடிருக்கையிலேயே, அரசாகளை ஓடடிவிடடு, வலிந்து கொணடுபோகப்பட்டவளாயிருக கிறேன. ஓ! ஸாலவராஜரே! பக்தியுடையவளுமை சிறுமியும குறற மிலலாதவளுமான எனனை ஏறறுகொளளுமை. பக்தியுள்ளவராகளைத தளளுவதோ தாமஙகளில சிலாகிக்கப்படுகிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட நான, யுத்தஙகளில திருமபாதவரான பீஷ்மரிடம சொலலிகொணடு, அவராலேயே அனுமதிகொடுக்கப்பட்டேன. பிறகு, நான வேகமாக வந்தேன. ஓ! அரசரே! தோளவலியமைந்தவரான அந்தப பீஷ்மர எனனை விரும்பவிலலை. பீஷ்மருடைய முயறசி தமபிக்காகவெனறு எனக்குக கேளவி. ஓ! அரசரே! பீஷ்மரோ, கொணடுபோகப்பட் டவர்களான அமபிகை அமபாலிகை யெனகிற எனது சகோதரி களைத தடபியான விசித்திரவீரியனுககுக கொடுத்தார். ஓ! ஸால்வ ராஜரே! புருஷஸ்ரேஷ்டரே! நான உமமைத்தவிர வேறுவரனை எவ விதத்திலும அடையவிலலையெனறு (உமமுடைய) தலையைத் தொடு கிறேன. ஓ! ராஜஸ்ரேஷடரே! ஸால்வரே! நான முன் வேறொரு வனியுடையவளாயிருந்தது உமமை அடையவில்லை. உணமையை

உரைக்கிறேன், ஸத்தியத்தால[1] என்னைத் தொடுகிறேன். ஓ! விசாலமான கண்களையுடையவரே! ராஜஶ்ரேஷ்டரே! கனனிகையும் தானாகவே வந்தவளும் முன் வேறொருவனை அடையாதவளும் உம்முடைய அருளை விரும்புகிறவளுமான என்னை ஏற்றுக்கொள்ளக்கடவீர்' என்றாள்.

பரதஶ்ரேஷ்டனே! ஸால்வனோ, இவ்விதம் சொல்லுகிறவளான அந்தக் காசிராஜனமகளை ஸர்ப்பமானது ஜீர்ணமான சட்டையைத் தள்ளுவதுபோலத் தள்ளிவிட்டான். பரதஶ்ரேஷ்டா! இவ்வாறு, பலவிதமான வார்த்தைகளால் அவளால் யாசிக்கப்பட்டவனும் ஸால்வதேசாதிபதியுமான அரசன் அவளிடத்தில் நம்பிக்கைவைக்கவில்லை. பிறகு, காசிராஜனுடைய மூத்தகுமாரியான அவள், கோபாவேசங்கொண்டவளும் நீர் பெருகும் கண்களையுடையவளுமாகிக் கண்ணீரால் தடைப்பட்ட வாக்குடன் சொல்லலானாள். 'ஓ! அரசரே! உம்மால் தள்ளப்பட்டவளாகி வேண்டியபடி போகிறேன். ஸத்தியம் நிலையுள்ளதானால், அங்கே எனக்குப் பெரியோர்கள் கதியாகட்டும்' என்றாள்.

கௌரவனே! இவ்விதம்சொல்லுகிறவளும் கேட்டோர் இரங்கும்படி புலம்புகிறவளுமான அந்தக் கனனிகையை அப்பொழுது ஸால்வபதியானவன் விட்டேவிட்டான். ஸால்வன் அவளைநோக்கி, 'போ, போ'என்று அடிக்கடி சொன்னான். 'அழகான இடையையுடையவளே! பீஷ்மரிடமிருந்தும் பயப்படுகிறேன். நீயோ பீஷ்மரால் பற்றப்பட்டவள்'என்றான். தீர்க்கமான ஆலோசனையில்லாத அந்த ஸால்வனாலே)வ்விதம் சொல்லப்பட்டவளான அவள், மனத்தளாச்சியை அடைந்தவளும் அன்றிலபோலக் கதறுகிறவளுமாகி, பட்டணத்திலிருந்து வெளிப்பட்டாள் பட்டணத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பும்பொழுது, துக்கத்தையடைந்தவளாகி ஆலோசித்தாள். 'பூமியில் மிக்க சங்கடத்தையடைந்தவளான எனக்கொப்பான ஒரு பெண் இராள். நான், உறவினர்களை விட்டவளாகிறேன்; ஸால்வனாலும் தள்ளப்பட்டேன். மறுபடியும், என்னால் அஸ்தினாபட்டணத்தை அடைவதற்கும்இயலாது. பீஷ்மராலும் ஸால்வனாகிற காரணத்தைக்குறித்து விடைகொடுக்கப்பட்டேன். இனி, என்னை நிந்திப்பேனா? அல்லது, நெருங்கமுடியாதவரான பீஷ்மரை நிந்திப்பேனா? அல்லது, எனக்கு ஸ்வயம்வரத்தை ஏற்படுத்தின

---

[1] 'தன் மார்பைத் தொடுக்கொண்டு சொல்லுதல், சத்தியம் சொல்லுவதற்கு அடையாளம்' என்பது

மூடனான தந்தையை நிந்திப்பேனா? இது, முன் குரூரமான யுத்தம் நேரிட்ட அப்பொழுது ஸால்வனநிமித்தம் பீஷ்மருடைய தேரிலிருந்து கீழேகுதியாதவளான என்னால் தானாகவே செய்துகொண்ட குற்றமாகும் அறிவில்லாதவளபோல ஆபத்தையடைந்தேனென்கிற இது அதனுடைய பயனின் முடிவு. பீஷ்மரை நிந்திக்கவேண்டும். மந்தனும் அறிவில்லாதவனும் வேசியைப்போல வீர்ய சுல்கத்தால் என்னை ஏவினவனுமான தந்தையை நிந்திக்கவேண்டும். எவர்களுடைய கெட்டநீதியின் தன்மையினால் பெரியதான ஆபத்தை அடைந்தேனோ அப்படிப்பட்ட என்னையும் ஸால்வராஜனையும் பிரமமாவையுமே நிந்திக்கவேண்டும். மனிதன், எல்லாவித்ததாலும் தன்னுடைய பாக்கியங்களை அடைகிறான். என்னுடைய இந்த அநீதிக்கோ சந்தனுவின் புத்திரனான பீஷ்மன் காரணம்." அப்படிப்பட்ட நான், இப்பொழுது, தவத்தினாலாவது யுத்தத்தினாலாவது பீஷ்மன் விஷயத்தில் பிரதி செய்யவேண்டியதைப் பார்க்கிறேன். அவன் எனது துக்கத்திற்குக் காரணனாக்க கருதப்பட்டான். யுத்தத்தால் பீஷ்மனை வெல்லுவதற்கு எந்த அரசன் துணிவையடைவான்?' என்று ஆலோசித்தாள். அவள், இவ்விதம் (ஆலோசித்து) நிச்சயித்து, நகரத்திற்கு வெளியில் பரிசுத்தமான ஒழுக்கத்தையுடையவர்களும் மகாதமாக்களுமான தவசிகளுடைய ஆஶ்ரமத்தை அடைந்தாள். அவ்விடத்தில் தவசிகளால் சூழப்பட்டவளாகி அந்தராத்திரி வசித்தாள். பாரத! மிக்க கைவன்மையுடையவனே! புன்னகையையுடைய அவள், (பீஷ்மர்) எடுத்துச்சென்றதும் விட்டதும் ஸால்வன் தள்ளினதுமாகிய தனக்குநோந்த எல்லாவற்றையும் நடந்தபடி அவர்களுக்கு முழுதும் விஸ்தாரமாகச் சொன்னாள். அப்பொழுது, அவ்விடத்தில் மஹானும் கடுமையான விரதமுடையவரும் தவத்தில் சிறந்தவரும் சாஸ்திரவிஷயத்திலும் உபநிஷத்விஷயத்திலும் குருவுமான [1]சைகாவத்யரென்கிற ஒரு பிராமமணர் இருந்தார். பெரிய தவத்தையுடைய சைகாவத்தியரென்கிற அந்த முனிவர், பீடையடைந்தவளும் பெருமூச்சு விடுகிறவளும், நன்னடையுடையவளும் துக்கத்திலும் சோகத்திலும் அழுந்தினவளும் இளையவளுமான அவளை நோக்கிச் சொல்லலானார்.

'மங்களகுண முள்ளவளே! பெரிய பாக்கியமுள்ளவளே! இவ்விதம் ஏற்பட்டிருக்கையில், ஆஶ்ரமத்திலிருப்பவர்களும் தவத்தை

---

1 சிகாவான = அக்னி, 'ஶரௌதஸமார்த்தங்களான அக்னி காரியங்களில் நிரதா' என்பது பழையவுரை.

யுடையவாகளும மகாதமாக்களுமான தவசிகளாலே என்ன செய்ய முடியும?' எனறார. ஓ! அரசனே! அவளோ அவளைநோகி, 'எனனை அனுகரிகவேணடும. நான ஸன்யாஸதைத விரும்புகிறேன; செயய அரிதான தவதைச செயவேன. மூன ஜனமதில அறியாதவளான எனனாலேயே நிசசயமாகசசெயயபபட்ட பாவசசெயலகளின பயன இது; நிசசயம. ஓ! தவசிகளே! ஸாலவனால நிராகரிகபபட்டவளும ஸகதாஷமறறவளுமான நானை தடுகபபட்டவளாகி மறுபடியும, சொநதஜனதைதகுறிதது செல்லுவதறகு விரும்பவிலலை. ஓ! பாவம நீஙகினவாகளே! இவவிடதில தேவர்களுககு ஸமமானவாகளாலே தவததிறகுரியதை உபதேசிகபபட விரும்புகிறென. எனனிடதில உஙகளுககு கிருபை உண்டாக வேணடும' எனறாள. அவா, பிராம்மணர்களுடன அநதக்கனனிகையை ஆறுதல்செயது, உதாரணங்களாலும வேதஙகளாலும யுக்திகளாலும ஸமாதானமசெயதார; காயததைச செய்வதாகவும பிரதிஜ்ஞை செயதார.

நூறறெழுபத்தாறுவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யான பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(அம்பைக்கு என்னசெய்யலாம்என்று அங்குள்ள தவசிகள் ஆலோசித்ததும், அம்பையின் மாதாமஹரான ஹோத்ரவாஹனர் அங்குவந்ததும், அவர் அவளைப் பரசுராமரிடம் சாண்புதும்படி தூண்டியதும்.)

அதனால, அபபொழுது, தாமிஷ்டர்களான அநதத தவஞ்செய்வோராகளெலலோரும தஙகள காமாஜுஷடானஙகளைச செயது கொண்டு அநதக்கனனிகையை உததேசிதது எனனசெயயலாமென்று ஆலோசிததாகள. சில முனிவாகள தநதையினவீடடில் சோபபிக்கவேண்டுமெனறு சொனனாகள. சிலதவசிகளோ நமமைநிநதிப்பதில புதநியைசசெலுதுதினாகள. சிலா ஸாலவராஜனை அடைநது சேர்ப்பிகவேண்டுமெனறு நினைததார்கள. சிலா, 'இவள அவனால் தளளபபடடவளலலவா? அது சரியனறு' எனறு முடிவுசெய்தாகள. கடுமையான விரதததையுடைய தவதினாகளெலலாரும, மறுபடியும அவளை நோகி, 'மஙகளகுணமுளளவளே! இவவிதம நேரிடடிருக்கையில, மனததையடகியவர்களான முனிவாகளால் எனன

செய்யமுடியும? இப்போது ஸனயாஸதது டனிருபபது வேண்டாம். மஙகளகுணமுளளவளே! ஹிதமானவாதததையைக் கேள. இஙகிருநது தநதையின் வீடடுகேகே செலலு. உனககு கேஷமமுணடாகும. உன தநதையான அநத அரசன, மேலே செய்யவேணடிய காரியததை அறிவான. கலயாணி! அவவிடததில எலலாககுணஙகளோடும ஸுகமாக வஸிப்பாய. சுபமானவளே! தநதையைப் போல உனக்கு வேறு கதியானது நியாயமுளளதாகாது. சிறநத நிறமுடையவளே! பெணணுககு, பதியாவது பிதாவாவது கதி. ஒழுஙகாயிருப்பவளுக்குப் பதி கதி ஸங்கடததிலிருப்பவளுககுப் பிதா கதி. பெணணே! இநதஸனயாஸமோ, ராஜபுதரியும முககியமாக மெனமைதனமையுடையவளும இயறகையாக இளமைப் பருவமுடையவளுமான உனககு மிகக துக்கமானது. மஙகளகுணமுளளவளே! சிறநத நிறமுளளவளே! ஆஸ்ரமததிலோ, வஸிககினற உனககுப் பலதோஷஙகள் நேரிடும அவைகள, தகப்பனவீட்டிலவஸிகினறஉனக்கு நேரமாடடா' எனறாகள். பிறகு, மறறததவததினர்கள, துகஙிககததகவளான அவளை நோக்கி, 'இவவிடத்தில ஜனமிலலாததும பிரவேஸிககமுடியாததுமான வனதில் ஒருதரியாயிருநதால, உணணப்பாரதது அரசாகள் பிரார்தததிபபார்கள. ஆகையால, இவவிதம மனததைச் செலுததாதே' எனறனர். அபபொழுது, அமபையானவள், 'காஸிநகரததில தநதையின வீடடுக்கு மறுபடியும போவதறகு முடியாது; போனால் உறவினர்களால அவமதிககப்பட்டவளாவேன்; ஸநதேகமிலலை. ஓ! முனிவர்களே! சிறுபிராயததில பிதாவினவீட்டில அநதப்படி வஸிததேன. உஙகளுக்கு கேஷமமுணடாகுக என பிதாஇருக்கிற இடததுககு ஸான போகமாட்டேன. அடுததபிறப்பிலும எனககு இவவிதம பெரிய கெடுதலாகிற கெட்டபாகயமானது ஏறபடாமலிருததறகாகத் தவஸிகளால காகபபட்டவளாகித தவததைச செயயவிருமபுகிறேன. ஓ! தவஞசெயபவாகளில் சிறநதவாகளே! ஆகையால, ஸான தவததைச செயவேன' எனறாள.

இவவிதம், அநதவேதியர்கள், உளளபடி சிநதிகிறவாகளாயிருக்கும்பொழுது, ராஜரிஷியும தவஸியுமான ஹோதரவாஹனனென்பவா அநத வனம வநதார். அவர், அவவிதம ஆகப்போகிறவளான அவளைப பாரதது (பபொதுவாக)க கேடடு, மனவருததமுற்றார். பிறகு, அநததவஸிகளெலலாரும அநத அரசரைக குசலப்பிரஸனம் முதலிய பூஜைகளாலும ஆஸனததினாலும ஜலததினாலும பூஜிததார்

கள். அவா, உடகாரநது இளைபபாறிக் (கதைகளைக்) கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில, மறுபடியுமே, முனிவாகள கனனிகையைப்பறறிக் கதையைச சொனனார்கள. பாரத! மிககபராக்கிரமததையுடைய அநதராஜரிஷியானவா, அமபையையும் காசிராஜனையும்பறறிய அந்தக்கதையைககேடடு, மனமவருநதினவரானார். மிககதவததையுடையவரும் ராஜரிஷியும மஹாதமாவுமான அநதஹோததிரவாஹனா, அவள் அவ்விதமசொல்வதைககேடடும அவளைப்பாரததும தபைமிககவரானார். பிரபுவே! அவளுடையமாதாவுககுப் பிதாவான அவர், அப்பொழுது, நடுககததுடன எழுநதிருநது அநதக கன்னிகையை மடியிலேற்றி வைதது ஆறுதல்செயதாா. அவர், துனபமுணடானதைத தொடக்கமுதல் அவளிடம கேடடார். அவளும் நடந்தபடி விஸ்தாரமாக அவரிடம தெரிவிததாள. பிறகு, அநதராஜரிஷியானவர் துக்கத்தோடும சோகததோடும கூடினவரானா. மிகப்பெரியதவத்தையுடையஅவா அநதக காரபததையும அங்கீகரிததார். நடுக்கமுடையவரும மிகவும துககததையடைந்தவருமாகித் துக்கததையடைநத அவளை நோககிச சொலலலானா. 'மஙகளகுணமுள்ளவளே! நீ பிதாவினவீடடுககுப போகவேண்டாம: நான உனனுடைய தாயின் தநதை. பெணணே! நான் உனனுடைய துயரத்தைப் போக்குவேன். என்னிடததிலிரு. குழநதாய்! நீ இவவிதமவாட்டமடைநதிருத்தலால், உன்மனததிலுளளதுககமஅதிகமாக இருக்கவேணடும். என்வார்ததையைககொண்டு, ஜமதகனியின புததிரரும சிறநததவமுடையவருமான ராமரிடம செலலு அவா உன்னுடைய மிகப் பெரிய துக்கத்தையும் சோகததையும போக்குவார். அவர், சொனனபடி செய்யாத விஷயததில், யுததமசெய்து பீஷ்மரைக கொல்லுவார். பிருகுவமசத்தோர்களிற சிறநதவரும காலாகனிககுச் சமமான தேஜஸையுடையவருமான அவரிடம செல்லு. பெரியதவததையுடைய அவர் உன்னை நேரானவழியில நிலைநிறுததுவார்' என்று சொனனார். அப்பொழுது, அவள் அடிககடி கணணீா சொரிநது ஹோததிரவாகனரென்கிற பிதாமஹரைச சிரததால வணஙகி இனியகுரலுடன் சொலலலானாள். 'நான உமமுடைய கடடளையினால் போகின்றேன. பூஜ்யரும உலகததில பிரஸிததருமான பாாககவரை நான் இப்பொழுது பாாபபேனானால, அவா கடுமையான என்னுடைய துக்கத்தை எப்படி நாசம செய்வாா? நான அவரிடம போவதறகு இதை அறிய விருமபுகிறேன்' என்றாள். ஹோத்திரவாகனர், 'கலயாணகுணமுள்ளவளே! பெரியவனத்தில உக்கிரமான தவத்திலிருப்பவரும்

ஸத்தியஸந்தரும மிகபலசாலியும் ஜமதகனியின புத்திரருமான ராமரைப் பாபபாய். அவர், மலைகளில சிறந்ததான மஹேந்திர பர்வததில் நிதயமாக வஸிக்கிறார். அபபடியே, வேதவித்துகளான ரிஷிகளும கந்தர்வாகளும அப்ஸரஸுகளும அங்கு வஸிகின்றனர். அவ்விடம்செல்லு. உனக்கு மங்களம உண்டாகுக. தவததால் சிறந்தவரும் பலமான விரதததையுடையவருமான அவரைத தலையால் வணங்கி, அவரிடம என்வார்ததையைச சொலலு. கல்யாணகுண மூடையவளே! பிறகு, உனககு இஷ்டமான காரியததையும அவரிடம சொல்லு. எனபேரைச் சொனனவுடனே, ராமா உனனுடைய அந்தக் காயம் எல்வாவற்றையும செயவார். சுழந்தாய்! ஜமதகனியின புதத்திரரும வீரரும ஆயுத மெடுததவாகளெல்லாரிலும சிறந்தவருமான ராமா, எனககுத் தோழரும பிரீதியுளள ணபருமாயிருபபவர்' எனறு சொனனார்.

ஹோத்திரவாகனரென்கிற அரசர், கனனிகையைநோகி இவ்விதம சொலலிகொணடிருகும பொழுது, ராமருடன சஞசரிப்பவரும்நண்பருமானஅகிருதவரணர் வந்தார். உடனே, ஆயிரகணகான அந்த எல்லா மூனிவாகளும பிராயமுந்திருந்தவரும ஸ்ருஞ்சய வமசத்தில பிறந்தவருமான ஹோத்திரவாகனரெனகிற அந்த அரசரும எழுந்திருந்தார்கள். பிறகு, அந்த முனிவாகள் அவரைககண்டு ஆதித்தியததைச செய்து ஒருவரோடொருவர சோந்தவர்களாகி அவரைச் சூழ்ந்திருந்தாகள். ராஜஸ்ரேஷடனே! பிறகு, அவர்கள், [1]அனபு மகிழசசி சுந்தோஷங்களுடன, மனததை மகிழவிப் பவைகளும் சிறந்தவைகளும் தேவஸம்பந்தம பெற்றவைகளுமான பலவகையான கதைகளைச சொனனாகள். பிறகு, கதைகளின முடிவில, மகாதமாவும் ராஜரிஷியுமான ஹோத்திரவாகனர், மஹரிஷிகளில் சிறந்தவரான ராமரைக குறிதது, அகருதவரணரை நோகி, 'ஓ! மகாபாஹுவே ! வேதவித்துக்களில் சிறந்தவரே ! அகருதவரணரே ! பிரதாபசாலியான பரசுராமர இப்பொழுது எஙகே இருகிறார் ? பாரக முடியுமா ?' எனறு கேடடார். அகிருதவ்ரணர், 'ஓ! பிரபுவே! அரசரே ! ராமர், 'ஸ்ருஞ்சயவமசததில பிறந்த ராஜரிஷியானவர எனககு இனிய நணபர்' என்று எபபொழுதும் உமமைப்பற்றியே சொல்லிகொண்டிருகிறார். அவர நாளைக்காலையில இவ்விடம வருவாரென்று நிசசயமாகிறேன. உமமைப் பார்க்கவேண்டுமெனகிற விருப்பததால் இங்கே வருகினற அவரைப் பார்ப்பீர். ஓ! ராஜ

[1] 'ப்ரீதி ஹாஷ்டமுதா' என்பது மூலம்.

ரிஷியே! 'இநதக் கனனிகையானவள் எதற்காக வனம வநதாள? இவள் யாரைசசேர்நதவள்? உமக்கு எனன ஆகிறாள்' என்று அறிய விரும்புகிறேன்' என்றார.

ஹோததிரவாகனர், 'ஓ! விபுவே! குற்றமற்றவரே! இவள் எனனுடைய [1]தௌஹிதரி காசிராஜனுடைய பிரியமான மூத்த குமாரி. சகோதரிகளிருவர்களோடும ஸ்வயமவரத்திலிருந்தாள். ஓ! தவததையே தனமாகஉடையவரே! காசிராஜனுடைய மூத்த புததிரியான இவள அமபையென்று பிரசித்திபெறறவள். அமபிகை அமபாலிகை யென்கிற கனனிகைகள இவளுக்குத தஙகைகள். ஓ! பிரமமரிஷியே! பிறகு, கன்னிகைகளினிமிததம காசிப்பட்டணத தில உலகிலுள்ள க்ஷத்திரிய ஜாதியானது கூடிறறு. அவவிடத்தில் பெரிய விழா நடந்தது. பிறகு, பெரிய வீரயத்தையுடையவனும் சநதனுவின புததிரனும மிகக பராககிரமத்தையுடையவனுமான பீஷ்மன அரசர்களை அலக்ஷயம செய்து அநத மூன்று கன்னிகை களையும கைப்பறறினான மிகவும சுததமான மனமுடையவனும் பரதவமசததில பிறநதவனுமான பீஷ்மன, அரசர்களை ஜபிதத பிறகு, கன்னிகைகளுடன ஹஸ்தினாபட்டணம் வநதான். பிரபுவான அவன, பிறகு, ஸததியவதியினிடம தெரிவிதது, உடனே, பிராதா வான விசிததிரவீரயனுககு விவாஹததை நடததக் கடடளையிட் டான். ஓ! பிராமமணஸரேஷ்டரே! இநதக கன்னிகை அந்த விவாஹ கார்யம தொடங்கப்பட்டதைப் பார்த்தவுடன், அஙகே மந திரிகளின மததியில கஙகாபுததிரனான பீஷ்மனை நோக்கி, 'ஓ! தர்மமுணாநதவரே! நான் மனததினாலே வீரரான ஸால்வராஜரைப் பதியாக வரிததுவிட்டேன். வேறு புருஷனிடம் மனததையுடையவ ளான என்னை உமது பிராதாவுக்குக கொடுப்பது தகுதியன்று' என்று சொன்னாள். பீஷ்மன், அநத வார்ததையைக் கேடடு, மந்திரிகளுடன் ஆலோசிதது உறுதிசெய்து, ஸததியவதியின கொள்கைப்படி இவளை விடடுவிட்டான். இநதக கனனிகையோ பீஷ்மனால் அனுமதி கொடுககபபட்ட பிறகு, ஸௌபர்களுககுப் பதியான ஸால்வனை அடைநது, ஸநதோஷத்தை யடைநதவளாகி, அநதச் சம யததில் அவனிடம ஒரு வார்ததை சொல்லலானாள். 'ஓ! ராஜ ஸரேஷ்டரே! பீஷ்மரால விடபபடடேன். என்னைத தர்மததில் அமைப்பீராக. நீர என்னால முநதி மனததால் வரிக்கப்பட்டீர்' என றாள. ஸாலவனானவன இவளுடைய நடையில ஸநதேகித்தவனாகி

1 பெணணுடைய பெண.

நிராகரித்துவிட்டான். அபபடிபபட்ட இவள், தபோவனததை அடைநது தவததுக்குரிய ஆஶரமததில மிகக பற்றுள்ளவளானாள. தன வமசததைச சொனனதினால, எனனால அறியவும பட்டாள. இப்பொழுது, பீஷ்மனையே இநதத துக்கததிறகுக் காரணமாக நினைக்கிறாள்' என்றார்.

அப்பொழுது, அமபை, 'ஓ! பகவானே! இபபொழுது என்னுடைய தாய்க்குததநதையும ஸ்ருஞசயருமான ஹோததிரவாகன பூபாலா சொல்லியது உணமையே. ஓ! தபோதனரே! மகா முனிவரே! அவமானததிலுண்டான பயததினாலும லஜஜையினாலும என் நகரததிற்குத திருமபிப போக ஊககமுணடாகவிலலை. ஓ! பகவானே! பிராமமணஶரேஷ்டரே! பகவானான ராமா எனனை நோககி எது சொலலுவாரோ அது எனககுச செய்யவேண்டிய சிறநத கார்யமெனபது எனனுடைய எண்ணம' எனறாள.

நூற்றெழுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யான பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(அக்நதவ்ரணர் ஆலோசித்துப் பீஷ்மநக்குப் பிரதிசெய்ய நிச்சயித்ததும், அம்பை பீஷ்மரைக் கொல்லும்படி பரசுராமரிடம் வேண்டினதும்.)

அப்பொழுது, அகிருதவரணர் சொல்லலானார். 'கலயாண குணமுளளவளே! பெணணே! இருவாகள நிமிததமாக இநதத துககம நேரிட்டது. யாருக்குப் பிரதிசெய்ய விருமபுகிறாய்? குழநதாய்! எனனிடம உணமையைச சொல்லு. மஙகளகுணமுள்ளவளே! ஸௌபபதியானவன சேர்ததுவைக்கத தககவனென்று உனக்கு அபிப்பிராயமிருநதால மகாதமாவான அநத ராமர் உன் நனமையை விரும்பிச சோததுவைபபாா. சுததமான புன்சிரிப்பையுடையவளே! அல்லது, கஙகாபுததிரரான பீஷ்மா புததிமானான ராமரால யுத்தததில் ஜயிக்கபபடுவதைப பார்பபதறகு விருமபுகிறாயானால, பாாககவா, ஸ்ருஞசயனும நீயுமாகிய உஙகளுடைய வாாத்தையைக் கேட்டு, அதையும செய்வார். இநத விஷயததில, உனக்கு அவஶ்யம செய்யவேணடியதை இப்பொழுதே ஆலோசிககலாம்' என்றார.

அமபையானவள, 'ஓ! பகவானே! பிராமமணரே! பீஷ்மா அறியாமல என்னை கொணடுபோனார. ஸால்வனை அடைநத என் மனததைப பீஷ்மா அறியார. நீர இதை ஆலோசிதது இதன உணமை யைத தேடும. எபபடி நியாயமோ அப்படி பரிகாரததைச செய்வீராக. ஓ! பிராமமணரே! கௌரவாகளில சிறநதவரான பீஷ்ம னிடததிலோ, அல்லது ஸாலவராஜனிடததிலோ, அலலது இரண்டு பேர்களிடததிலுமோ, எது உசிதமோ அதைச செயயும. ஓ! பக வானே! துககததிற்குக காரணமான இது எனனுல் உளளபடி தெரி விககப்பட்டது. அநத விஷயததில யுக்தியினுல ஏறபாடு செய்யக கடவீர' எனறான. அகிருதவரணா, 'கல்யாணி! சிறநத நிறமூடை யவளே! காமததைப்பறறி இவவிதம நீ சொன்ன இநத வார்த்தை பொருததமானதே. எனனுடைய இநதச சொல்லையும கேள். பயந தவளே! கஙகா புதரனுனவன உனனை ஹஸதினுபட்டணம கொண்டு போகாமலிருநதால, ஸாலவனுனவன ராமரால ஏவப்பட டால, உனனை தலையால ஏறறுக்கொளவான. கலயாணி! பெண்ணே! அழகான இடையுடையவளே! பீஷமனுல நீ ஜயிததுககொணடு போகப்பட்டபடியால, உனனிடததில ஸாலவராஜனுககு ஸநதேக முணடாயிறறு. பீஷமன ஆணமைமிககவனெனகிற கர்வமுள்ளவனும் அப்படியே வெறறியால விளஙகுபவனுமானவன. ஆகையால, உனக்குப பீஷ்மன விஷயததில பிரதி செயவிபபது தகாகது' என் றார. அமபையானவள, 'ஓ! பிராமமணரே! என்னுடைய மனததி லும 'யுத்ததில பீஷ்மனை கொலவிபபேனு?' எனகிற இநத விருப் பமே எகாலாலும எபபொழுதும சூழன்றுவருகினறது. ஓ! சிறநத கைகளையுடையவரே! பீஷ்மனையோ ஸாலவராஜனையோ எவனை குறறமுள்ளவனுக அறிகிறீரோ, எவன நிமிததமாக நான் மிக்க துக கததை அடைநதேனு அவனை சிகஷிகக கடவீர' என்றான.

ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டனே! இவவிதம அவாகள் சொலலிக்கொண்டி ருக்கும பொழுதே, அநதபகனும ஸுக சீதமாயும ஸுக உஷ்ணமாயு மிருக்கிற காறறையுடைய ராதகிரியும சென்றன. அரசனே! பிறகு, ஜடையையும மாவுரியையும தரிபபவரும முனிவருமான ராமர் தேஜஸினுல ஜவலிததுக்கொணடு சிஷ்யாகளால்சூழப்பட்டவராகத தோனறினார. ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! கையில விலலையுடையவரும உதாரமான மனததையுடையவரும கததியைத்தரிபபவரும கோடா லியை யுடையவரும பாவமறறவருமான அவர ஸ்ருஞ்சயனுன அரசனை அடைநதார். அரசனே! பிறகு, தாபஸாகளும பெரியதவதையுடைய

அந்த அரசனும் துக்கிக்கத்தக்கவளான அந்தக் கன்னிகையும் அவரைப பாதது அருசலிசெய்துகொண்டு நின்றாகள். ஜாக் கிரதையுடன, பாகவானான அவரை மதுபாகத்தால பூஜித் தார்கள். அவா நியாயபபடி பூஜிக்கபபட்டவராகி, அவாகளுடன உட்காாந்தார். பாரத! பிறகு, பரசுராமரும ஸ்ருஞ்சயருமான அந்த இருவருமே முன நடாந்தவைகளைச சொலலிக்கொண்டிருந்தாகள. அவவிதமான கதையினமுடிவில, ராஜரிஷியானவா, மகாபலசாலியும பார்க்கவர்களிறசிறந்தவருமான ராமரைநோக்கி, ஸமயமபார்த்து, இனியதும பயனுளளதுமான சொலலை உரைக்கலானார். 'ஓ! பிரபுவே! ராமரே! இவள எனனுடைய பெண்ணின பெண, காசிராஜனுடைய புததிரி. கார்யங்களில சமர்த்தரே! இவளுடைய காயத்தை உண்மையாயக் கேளுங்க' எனறார். ராமரும அவளை நோக்கி, 'செவ்வை யாகச சொல்லலாம' என்று சொனனார.

பிறகு, அவள், அகனி போல ஜவலிக்கின்ற ராமரை நோக்கிச் சொலலத்தொடங்கினாள. பிறகு, சோகத்தை யுடையவளானஅவள சுபத்தைசசெயகின்ற ராமருடைய சரணங்களைத் தலையால வணங கித தாமரையிதழகளுக்கு நிகரான காந்தியையுடைய கைகளால் தொடடு முன்னேயிருந்துகொண்டு, நீர நிறைந்த கண்களையுடையவ ளாகி அழுதாள். சரணமடையதக்கவரான பரசுராமரைச சரண மாகவுமே அடைந்தாள். அபபொழுது, ராமா, 'ராஜபுதிரியே! நீ இந்த ஸ்ருஞ்சயருக்கு எவவிதமோ எனக்கும அவவிதமே. உன னுடைய மனதிலுளள துக்கத்தைச சொலலு. நீ சொல்வதைச செய்வேன' எனறார். அமபை, 'ஓ! பகவானே! நான இப்பொழுது பெரிய விரதத்தையுடையவரான உமமைச சரணமடைந்தவளா யிருக்கிறேன. ஓ! விபுவே! சோகமாகிற கோரமான சேறறுக கடலில முழுகினவளான எனனை அதிலிருந்தும கரையேறறும' என்றாள். ராமரானவா அவளுடைய ரூபத்தையும புதிதான சரீரத்தையும சிறந்ததான மெனமைத்தனமையையும் பார்த்துச் சிந்தையுற்றவரானார. 'இவள் எனன சொலலப் போகிறாளோ?' எனறு இவ்விதம ஆலோசித்தார. மிக இரக்கமுடையவரீகி வெகுகாலம் இவவிதம தியானம செய்தார். சுத்தமான புன் சிரிபபையுடையவளான அவள ராமரிடம, 'சொல்லலாம' எனறு அடிக்கடிசொல்லபபட்டவளாகி அவரிடத்தில எல்லாவற்றையுமே உள ளபடி சொன்னாள். பரசுராமரோ ராஜபுதிரியினுடைய அந்தவார்த தையைக்கேட்டு, அப்பொழுது, அர்த்தத்தின்நிசசயத்தைசசெய்து,

சிறந்ததொடைகளையுடையவளான அவளைநோக்கிச சொல்லலானார். 'பெண்ணே! கௌரவாகளிலசிறந்தவனான பீஷ்மனிடம் 1 (உனது) அனுப்புகிறேன. அந்தஅரசனும என்வார்த்தையைகேட்டு (அப்படியே) செய்வான். மங்களமானவளே! கங்காபுத்திரனவன் என்னால் சொலலபபட்டவார்தையைச செய்யாவிட்டால, நான அவனை யுத்தத்தில மந்திரிகளுடன அமபுத்தீயினால் எரிப்பேன. ராஜபுத்திரி! அல்லது, அவனிடத்தில உனனுடையபுத்தியானது செலலாவிடில், இந்தக்காரயத்தில வீரனான ஸாலவபதியினிடம சோப்பிபபேன்' எனறார.

அம்பை, 'ஓ! பார்க்கவரே! 'முன்பு ஸால்வராஜனைவிரும்பினேன்' எனகிற எனனுடையஎணணத்தைக் கேட்டவுடனே, நான் பீஷ்மனால் விடபபட்டேன். பிறகு, நான் ஸௌபராஜனையடைந்து சொல்லக்கூடாதானவார்தையை லஜ்ஜையைவிட்டுச சொன்னேன். அவனும் நடகையில சங்கையுளளவனாகி எனனை ஏறறுகொளளவிலலை ஓ! பிருகுநந்தனரே! இவறறையெலலாம உமதுபுத்தியினால ஆலோசித்து, இந்தவிஷயத்தில் உசிதமானகாரியத்தை நிசசயிகக் கடவீர. ஓ! பெரியவிரதத்தையுடையவரே! என்னுடைய இந்தவயஸனத்திறகோ, அப்பொழுது எனனைப் பலாத்காரமாகத்தூக்கித தனவசமாகசசெயத பீஷ்மன மூலம். ஓ! சிறந்த கைகளையுடையவரே! பாகக்வஸ்ரேஷ்டரே! எவன் நிமித்தமாக நான இபபடிப்பட்டதுகத்தையடைந்தவளாகி மேலான அபபிரியத்தை அனுஷ்டிகிறேனோ அந்தப் பீஷ்மனைகொலலும. ஓ! பார்க்கவரே! அவனோ லோபமூலளவனும இழிவானவனும இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுமானவன. ஓ! குறறமிலலாதவரே! ஆகையால, நீர அவன் பொருட்டுப் பிரதிசசெயகைசெய்வது உசிதம. ஓ! விபுவே! அப்பொழுது, பாரதனால அபகரிக்கபபட்டவளான என்னுடையமனதில், 'மஹாவ்ரதனான பீஷ்மனைக் கொலலுமபடிசெய்வேன' என்கிற இந்தஸங்கலபமானது உண்டாயிறறு. ஓ! ராமரே! குறறமற்றவரே! ஆகையால், இபபொழுது எனனுடைய இந்தஇஷ்டத்தை நிறைவேற்றும ஓ! நீண்டகைகளையுடையவரே! இந்திரன் விருத்திராஸுரனைக கொன்றதுபோலப் பீஷ்மனைக் கொலலும' என்றாள்.

---

1 'பீஷ்மனுகசு சொலலியனுப்புகிறேன' எனறும் கொளளலாம.

ரு அச . ஸ்ரீ மஹா பாரதம்.

நூறறெழுபததெட்டாவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பரசுராமர் அம்பைமுதலியவர்களுடன் குருக்ஷேத்ரம் சென்றதும், அம்பையை விவாகம் செய்துகொள்ளும்படி பரசுராமர் பீஷ்மருக்குச் சொல்லியதும், பீஷ்மர் அதனை மறுத்ததும், பரசுராமர் பீஷ்மரைப் போருக்கு அழைத்ததும்)

பிரபுவே! அப்பொழுது, இவவிதம, 'பீஷ்மனைக் கொல்லும' என்று சொல்லியதைக்கேட்ட ராமா, அடிககடி ஏவுகிறவளும அழுகிறவளுமான கனனிகையை நோககிச சொலலலானா. 'காசிராஜன பெணணே! சிறநத நிறமுடையவளே! நான பிரமமவிததுககளின காரணததிலல்லாமலஇஷடப்படி ஆயுததைத எடுககிறதிலலை. உனககு வேறு எதைச செயயவேணடும? ராஜஸ்திரீயே! என வாாததையினால் பீஷ்மனும ஸாலவனும வசபபடடவாகளாவாாகள. குறற மறற அஙகஙகளையுடையவளே! அதைச செய்வேன. துயரப படாதே. பெண்ணே! 'வேதியர்களுடைய ஆஜஞையினறி எவவிதததாலுமே ஆயுததைத எடேன' எனனும இநதபபிரதிஜஞையானது எனனால செய்யபபடடது' எனறா. (அபபொழுது,) அமபையானவள், 'எநத உபாயததாலாவது பகவானான நீா என்னுடைய துயரததைப் போககவேணடும அதுவோ, எனக்குப் பீஷமனால் உணடு பண்ணப்படடது. ஓ! ஸமாத்தரே! அவனைக்கொலலும; தாமதம வேணடாம' எனறாள. ராமரானவா, 'காசிராஜனகனனிகையே! மறுபடியும சொலலு. பீஷமன் (உனனால) தலையால வணஙகப்படததக கவனாயிருநதாலும, எனவாாததையினால உனனுடைய இரண்டுபாதங்களையும தலையினால ஏறறுககொள்வான' எனறா. அமபை, 'ஓ! ராமரே! எனது இஷ்டததைச செயய விருமபுகிறீரானால, யுததததில் பீஷ்மனைக கொலலும. செய்தபிரதிஜஞையையும ஸததியமாகச செயயக்கடவீர்' எனறாள.

ஓ! அரசனே! அநதராமரும அமபையும் இவவிதம் ஸம்வாதம செய்யும அப்பொழுது, அகிருதவரணா பரசுராமரைநோக்கி இந்த வார்ததையை உரைககலானா. 'ஓ! மகாபாஹுவே! சரணமடைநதவளான கனனிகையைத தளளுவது உமககுத தக்கதனறு. ஓ! பிருகு நநதனரே! ராமரே! பீஷ்மனானவன போர்நிமிததம உமமால அழைக்

கபபட்டு, 'யுதததில உமமால ஜபிககப்பட்டேன' எனறு சொல வானேயானாலும, அல்லது, உமது சொலலைச செயவானே யானாலும, இநதககனனிகையினகாயம செயயபபடடதாகிவிடும ஓ! வீரரே! விபுவே! உமமுடையசொலலும சததியமாகச செயயபபடடதாகி விடும. ஓ! ராமரே! மகா முனிவரே! பாாககவரே! அபபொழுது, எலலாக்ஷததிரியாகளையும வெனறு பிராமமணாகளின மததியில, 'பிராமமணனோ, க்ஷததிரியனோ, வைஶயனோ, சூதரனோ, பிராமமண னைப பகைபபவனாயிருநதால யுதததில அவனைக கொலலுவேன' எனறும, 'பயததை அடைநது பாதுகாபபைவிருமபி ரக்ஷணததுக காகச சரணமடைநதவாகளை நான உயிருடனிருககையில எவவிதத தாலும கைவிடமாடடேன' எனறும, 'யுதததில சோநததான க்ஷததி ரிய ஜாதிமுழுமையையும வெலலககூடிய விளஙகுகினற தைாயமுடை யவனையும நான கொலலுவேன' எனறும, இநதப பிரதிஜஞையும உமமால செயயபபடடிருககிறது. ஓ! ராமரே! குருகுலததைத தாஙகு கினற அநதப பீஷமன இவவிதம வெறறியுளளவனாயிருககிறான. ஓ! பிருகுநநதனரே! யுதததில அவனுடன எதிரததுப போரசெய யும' எனறா பரசுராமா, 'ஓ! ரிஷிஶரேஷடரே! நான முனசெயத பிர திஜஞையை நினைககிறேன ஸமாதானததினாலேயே அடையபபடுமபடி செயவேன காசிராஜனகனனிகையின மனததையடைநத இநதக காயமானது பெரிதாயிருககிறது நான நேரிலேயே கனனிகையை அழைததுககொணடு பீஷமனிருககிற இடததிறகுப் போவேன. யுதததைக கொணடாடுகினற அவன நான சொனனதைச செயயாவிடடால காவஙகொணடவனான அவனைக கொலலுவேன' எனறு எனனுடைய புததியானது நிசசயிககபபடடது. இவவுலகில எனனால விடப்பட்ட பாணஙகள தேஹிகளுடைய சரீரஙகளில தடைபபடடு நிறகிறதிலலை எனபது முன க்ஷததிரியாகளுடன நடநத யுதததில உமமால அறியபபடடது' எனறுசொனனா. இவ்விதம சொலலிவிடடு, பிறகு, பெரிய தவததையுடைய ராமா அநதப பிரமமவாதிகளுடன பிரயாணததை நினைதது எழுநதிருநதார. பிறகு, அநதததவசிகளோ அநத இரவு அவவிடததில வஸிதது அககினியிலஹோமமசெயது மநதிரஙகளை ஜபிததுவிடடு, என் னைக கொலலுமவிருபபததுடன புறபபடடாாகள மகா ராஜனே! பாரத! பிறகு, ராமா அநதப பிரமமவாதிகளோடும கனனிகை யோடும குருக்ஷேததிரததை அடைந்தார. பிறகு, மஹாதமாக்களும் பார்ககவஶரேஷ்டரை முனனிட்டவர்களுமான அநதததவசிகளெல லாரும ஸரஸ்வதீநதியை அடுதது அமாநதாாகள.

அரசனே! பெரிய விரதமுளளவரான பரசுராமர், பிறகு, மூனறுவது தினததில ஸமமான இடததில இருநதுகொணடு, 'நான வநதிருககிறேன்' எனறு எனகருக சொலலியனுப்பினர். ராஜ ஸரேஷடனே! மிகக பலமுடையவரும தேஜஸுககு நிதியும பிரபுவுமான அவா தேசததினஎலலையில வநதிருபபதைக கேடடு, நான கோவை முனனிட்டுககொணடு, பிராமமணாகளாலும தேவாகளுக்கு நிகரான ரிதவிகருகளாலும புரோகிதாகளாலும சூழப்படடவனாகி, அனபுடன சீகரம வேகமாக சென்றேன். பிரதாபசாலியான அநத பரசுராமா அவருக்கு எதிரிலவநதவனன எனனைப பாரதது அநத பூஜையை ஏறறுககொணடார், இநத வாரததையையும் சொலலலானார். 'பீஷ்ம! அபபொழுது, ஸ்திரீயினிடம விருப்பமில்லாதவனன நீ காசிராஜபகரியை எனன எணணததினால் எடுதது சென்றாய்? மறுபடியும, எனன எணணததினால விட்டுவிட்டாய்? புகழுள்ளவளான இவள உனனாலனறே தர்மததிலிருநதுமாறி வமபடி செயயப்படடாள்? இநத உலகததில உனனால தொடபபட்ட இவளையோ எவனதான் அடைபத தகவன்? பாரத! உனனால் கொண்டுபோகபபடடாளெனறு ஸாலவனாலே நிராகரிகபபட்டாள். பாரத! ஆகையால, இவளை எனனுடனால ஏறறுககொளளக கடவாய். புருஷஸரேஷடனே! இநத ராஜபுதரியானவள ஸ்வதாமததை அடையடடும. குறறமிலலாதவனே! நீ அரசாகளுககு இநத அவமானததைச செயவது உசிதமிலலை' எனறார். பிறகு, நான அதனால மனவருததமடைநது அவரைப பாரதது, 'ஓ! பார்க்கவரே! பிராமமணரே! நான இவளை எவவிததாலும மறுபடியும பிராதாவுக்குக் கொடுககமாடடேன. முன, இவள, 'நான ஸாலவனுடைய வள' எனறு எனனிடமே சொனனாள். எனனாலேயே அநுமதி கொடுககபபடடு இவள அவனுடைய நகரததிறகுப போகவும செயதாள். நான, பயததினாலும தயையினாலும பொருளாசையினாலும் காமததினாலும க்ஷதரிய தாமததை விடேனெனபது எனனுடைய விரதம்' எனறேன். பிறகு, அவா, கோபததால கலஙகின கணகளை உடையவராகி, எனனை நோக்கி, 'அரசனே! எனனுடைய இநத வாரததையைச செயயாமலிருபபாயானால, இப்பொழுது, உனனை மநதிரிகளுடன கொல்லுவேன்' எனறார். கோபததால கலஙகின கணகளையுடைய அவா (இதனைப்) பரபரப்புடன அடிகடி சொனனார். பகைவராகளை அடககுபவனே! நான, பிருகுகுலச்ரேஷ்டரான அவரை நோககி இனிய சொறகளால அடிக்கடி யாசித்தேன். அவர்

ஆறுதலையடையவே இலலை. மறுபடியும், நான், பிராம்மணஶ்ரேஷ்ட ரான அவரைத தலையால வணஙகி, 'ஈர எனனுடி யுததத்தை விருமபுவதறகு எனன காரணம? ஓ! சிறநத கைகளையுடையவரே! பாலனுயிருககினற எனக்கு உமமாலேயே நானகுவிதமான பாணமும் அஸதிரமும உபதேசிககபபடடன. ஓ! பார்ககவரே! உமக்குசசிஷ் யனுயிருக்கிறேன' எனறு சொனனேன். பிறகு, அவா, கோபததால சிவநத கண்களையுடையவராகி, எனனை நோககி, 'மகா புததிசாலியே! கௌரவய! பீஷ்ம! எனனைக குருவெனறு அறிகிறய. இருநதும், எனனுடைய பிரியததிறகாக இநதக காசிராஜனபுததிரியை ஏற்றுக் கொளளவே மாடடேனெனகிறய். குருநநதன! எனககு வேறுவிதத் தால ஆறுதல உணடாகாது. புஜபலமுள்ளவனே! இவளை ஏறறுக் கொளளுை. உன குலததைக காப்பாயாக. இவளோ, உனனுல நழுவும் படி செயயபபடடமையால கணவனை அடையவிலலை' எனறு சொன னுர். அவவிதம சொலலுகிறவரும பகைவாகளுடைய பட்டணஙக ளை ஜயிபபவருமான அவரை நோககி, நான, 'ஓ! பிரமமரிஷியே! இது மறுபடியும இவவிதம ஆகாது. ஏன உமககு ஶரமம? ஓ! ஜம தகனியின புததிரரே! உமமிடததில முன உண்டான குருததனமை யை ஆலோசிதது உமககு பரீதியுணடாகுமபடி செயயமுபலுகிறேன. ஓ! பகவானே! இவளோ எனனுல முன தளளப்பட்டவள். எவன, பிறனிடம மனததையுடையவளும ஸாப்பமபோலிருபபவளுமான ஸ்திரீயைத தெரிநதுகொணடு,(அவளை) ஒருக்ஷணமாவது கிருகததில் வஸிகசசெயவான? ஸ்திரீகளுடையதோஷம பெரியகெடுதலையுடை யது. ஓ! பெரியவிரதததையுடையவரே! இநதிரனுககுப்பயநதும, தா மததை விடேன. ஈர அருளசெய்யும; அலலது, செயயாமலுமிரும. உமககு எது செயயவேணடுமோ அதைசசெயயும. தாமதம வேண் டாம. ஓ! பரிசுததமான மனததையுடையவரே! பேரறிவாளரே! பெரியவரே! மகாதமாவான மருததனுலே சொலலப்பட்டதும, 'குரு வாயிருநதாலும காவமடைநதவனும காயதததையும அகாரபத்தை யும அறியாதவனும நெறிதபபினவனுமாயிருபபவனை விடடுவிடுதல் விதிகசப்படுகிறது' எனனும்பொருளுள்ளதுமானஶலோகமும புரா ணததில கேட்கபபடுகிறது. அப்படிப்பட்ட ஈர், குருவெனகிற பிரி யத்தினுல எனனுல மிகவும கௌரவிகசப்படடீர. ஈர, குரு இருகசவே ண்டிய இருபபை அறியவிலலை. ஆகையால, உமமுடன் யுத்தம்செய்ய வேசெயகிறேன். 'குருவும் அவரிலும பிராம்மணரும அவரிலும தவத தால் சிறநதவருமாயிருப்பவரை யுததததில் கொல்லேன' என்று

இவவிதம உமமுடைய விஷயததில நானபொறுத்தேன க்ஷதரபநது வைபபோலப பாணமெடுததவனும் கோபததைஅடைநது யுததம செய்பவனும ஓடாதவனுமான பிராமமணனை யுதததில கொன்றவனுக்குப பிரமமஹததியானது ஏறபடாதெனபது தாமஙகளிலுளள நிசசயம. ஓ! தபோதனரே! க்ஷததிரியனான நான க்ஷததிரியாகளுககுரிய தாமததில நிலைத்தவனாயிருககிறேன. எவன எதில எவவிதமிருககிறானோ அவனை அதிலேயே அவவிதம நடததுகிறவன அதர்மததை அடையான கெடுதலையும அடையான அாததததிலும தர்மததிலும ஸமர்த்தனும இடததையும காலததையும அறிநதவனுமான மனிதன அாததததில் ஸநதேகததையடைநது (தாமததில) ஸநதேகமறறவனாயிருநதால சிறநதவனே. ஓ! ராமரே! ஸநதேகிககபபடட அர்ததததில நியாயததைமீறி நடககிறீராகையால, உமமுடன பெரிய சணடையில் யுததம செயவேன. மனிதாகளுடைய பல பராகரமஙகளை மீறியவையான எனனுடைய புஜஙகளின வீரயததையும் பராககிரமததையும பாரும். ஓ! பிருகுநநதனரே! இவவிதம நேரிடடிருததலால் என்னால்முடிநததைச செயவேன ஓ! வேதியரே! உமமுடன குருக்ஷேததிரததில யுததம செயவேன. ஓ! ராமரே! மிக்க தேஜஸையுடையவரே! இஷடபபடி எனனுடன துவநதவ யுதததில எதிரதது நிறககடவீர. ஓ! ராமரே! நீரஅநதப பெரிய யுதததில் எனனால அடிககபபட்டவரும அனேக சஸதிரஙகளால பீடிககப்பட்டவரும சஸ்திரஙகளால பரிசுததமானவருமாகி ஜயிககப்பட்ட உலகஙகளை அடையபபோகிறீர். ஓ! யுதததில பிரியமுளளவரே! அபபடிப்பட்ட நீர, செலலவேணடியஇடமாகிய குருக்ஷேததிரததுக்குத் திருமபும. ஓ! மிகக புஜபலமுளளவரே! தபோதனரே! யுததத்தின பொருட்டு அவ்விடததில உமமை வநதடைவேன. தவிரவும, ஓ! ராமரே! பாரககவரே! முன நீர பிதாவுக்காக வதமசெய்து சுததியைச செய்துகொணட இடததிலேயே நானும உமமைக கொனறுவிடடுச சுததியைச் செயதுகொள்வேன். ஓ! ராமரே! யுதததில கெடடமததையுடையவரே! பிராமமணரெனறு சொலலிககொள்பவரே! வேகமாக அவவிடம வாரும. உமமுடைய பழைய மததததைப்போககுகிறேன. ஓ! ராமரே! 'ஒருவனான என்னாலே வருஷநதோறும உலகததிலுளளக்ஷததிரியர்கள ஜயிககபபட்டாாகள்' எனபதைப் பலமுனற சொலலித தறபுகழசசி செய்கிறீரே? அதற்குக் காரணத்தைககேளும. அபபொழுது, பீஷ்மனாவது (பீஷ்மனான) எனனைப்போன்ற வேறு க்ஷததிரியனாவது உணடாகவிலலை. பிறகு, தேஜஸுகள்

உண்டாயின. நீர் கூளங்களில்(பற்றி) எரிதலீர். ஓ! மிகபுஜபல மமைந்தவரே! உமக்கு யுத்தத்திலுள்ள செருக்கையும் விருப்பையும் அழிக்கக்கூடியவனும் பகைவர்பட்டணங்களை வெல்லுபவனுமான பீஷ்மனை நான் பிறந்திருக்கிறேன் ஓ! ராமரே! யுத்தத்தில் உம் முடைய காவத்தைப் போக்குகிறேன், ஸந்தேகமில்லை' என்று சொன்னேன்

பாரத! பிறகு, ராமர், பரிஹஸிக்கிறவர்போல, என்னை நோக்கி சில சொல்லலானார் 'பீஷ்ம! பாக்கியத்தினால் யுத்தத்தில் என்னுடன் போர்செய்ய விரும்புகிறாய் கௌரவ! இதோ, உன்னுடன் குருக்ஷேத்திரத்தை அடைகிறேன். நீ சொன்னதைச் செய்வேன். பகைவர்களை எரிப்பவனே! அங்கே வா பீஷ்ம! நீ அவ்விடத்தில் என்னால் கொல்லப்பட்டவனும் அநேக அம்புகளால் சூழப்பட்டவனுமாகி, கழுகு பருந்து காக்கைகளுக்கு இரையுமாவதை, மாதர்வான கங்கையானவள் பார்க்கட்டும். அரசனே! மந்தனும் யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் ஆதரணுமான உன்னை பெற்றவளும், ஸித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பட்டவளும், அதற்கு (=அழுகைக்கு) தகாதவளும் மகாபாக்கியவதியும் குற்றமற்றவளுமான தேவியானவள் தீனனும் என்னால் கொல்லப்பட்டவனுமான உன்னை பார்க்கட்டும் இப்பொழுது அழட்டும் பீஷ்ம! யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவனே! கெட்டமதமுடையவனே! வா, என்னுடன் யுத்தத்தைச்செய கௌரவ! பரதஶ்ரேஷ்ட! ரதமமுத்த்ய எலலாவற்றையும் அமைத்துக்கொள்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம்சொல்லுகிறவரும் பகைவர்பட்டணங்களை ஜயிப்பவருமான அந்த ராமரை நான் தலையால்வணங்கி, பிறகு, 'ஓ! ராமரே! அப்படியே ஆகுக' என்றுசொன்னேன். அவர் இவ்விதம்சொல்லிவிட்டு, யுத்தம்செயவேண்டுமென்கிறவிருப்பத்துடன் குருக்ஷேத்திரம் சென்றார் நானும் பட்டணத்துள் நுழைந்து ஸந்தியவதிக்குத் தெரிவித்தேன். மிக வலிமைஅமைந்தவனே! பரதஶ்ரேஷ்டனே! பிறகு, நான், மங்கள காரியத்தைச் செய்தவனும் மாதாவினால் சந்தோஷிக்கப்பட்டவனுமாகி, பிராமணர்களை புண்யாஹத்தையும் ஸ்வஸ்திவாசனத்தையும் ஜபிக்கச்செய்து, வெள்ளியினால் செய்யப்பட்டதும் அழகு பொருந்தியதும் வெண்மையானதுமான குதிரைகள் பூட்டினதும் நல்ல அவயவங்களையுடையதும் நல்ல சக்கரங்களுள்ளதும் புலித்தோலால் மூடப்பட்டதும் பெரிதான ஆயுதங்களோடுகூடினதும் எல்லா ஸாமக்ரிகளோடும் கூடினதும், அந்த ஸுதகுலங்களுள் சிறந்த குலத

தில் பிறந்தவனும் வீரனும அஸ்வசாஸ்திரத்தை அறிந்தவனும் நல்ல பயிற்சியுள்ளவனும பலதடவை ஸாரத்யமசெய்து பாராக்கப்பட்டவனுமான ஸூதனால ஓட்டப்பட்டதுமான தேரில ஏறிக்கொண்டு, வெண்மையானதும சரீரத்திற்கு அமைந்ததுமான கவசம பூண்டு, வெண்மையான விலலை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன. அரசனே! பரதஸ்ரேஷ்ட! தலையில் வெண்மையான குடை பிடிக்கப்பட்டவனும, வெண்மையான விசிறிகளால வீசப்பட்டவனும, வெள்ளை வஸ்திரம உடுத்தவனும, வெண்மையான தலைப்பாகையுடையவனும, வெண்மையான எல்லா ஆபரணங்களையும அணிந்தவனும, ஜயசபதங்களாலும ஆசீர்வாதங்களாலும துதிக்கப்பட்டவனுமாகி ஹஸ்தினாபுரத்திலிருந்தும வெளிக்கிளம்பிப போர்க்களமான குருக்ஷேத்திரத்தை அடைந்தேன. அரசனே! மனத்துக்கும்வாயுவுக்கும்ஒப்பான வேகமுள்ள அந்தக் குதிரைகள அந்தஸூதனால தூண்டப்பட்டுப் பெரிய போரில என்னை நன்கு சுமந்துசென்றன அரசனே! நானும பிரதாபசாலியான அந்தராமரும யுத்தத்தினபொருட்டு விரைவாக அந்தக் குருக்ஷேத்திரத்தை அடைந்து ஒருவரையொருவா எதிர்த்தோம. பிறகு,நான மிக்கத்வத்தையுடைய ராமரதுபார்வையில நின்று,உடனே மிகச் சிறந்த சங்கத்தைஎடுத்து நன்றாக முழக்கினேன. அரசனே! பிறகு,அவ்விடத்தில பிராம்மணர்களும வனத்தில வஸிப்பவர்களான தவசிகளும இந்திரனுடன்கூடின தேவகணங்களும பெரிய யுத்தத்தைப் பார்த்தார்கள. பிறகு, ஆங்காங்கு, திவ்யமானமாலைகளும, திவ்யமான வாத்தியங்களும, மேகங்களின்ஸமூகங்களும பிரகாசித்தன. பிறகு, பார்க்கவருடனவந்த அந்தஎல்லாத தவசிகளும போர்க்களத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு (மத்தியஸ்தர்களாகப்) பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள.

பிறகு, எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மையைவிரும்புகிறவளும, (எனக்கு) மாதாவுமான கங்காதேவியானவள் ஸவரூபத்துடன என்னை நோக்கி, 'அரசனே! இதென்ன செய்ய விரும்பினாய? குருஸ்ரேஷ்டனே! நான பாராக்கவரிடம்சென்று, 'சிஷ்யனான பீஷ்மனுடன யுத்தம செய்யாதீர்' என்று அடிக்கடி வேண்டுகிறேன. புத்திர! அரசனே! வேண்டாம, வேதியரான பரசுராமருடன இப்படி யுத்தக்களத்தில போர்புரியப பிடிவாதம செய்யாதே' என்று அதட்டி, 'நீ அவருடன யுத்தம்செய்ய விரும்புவதால, க்ஷத்திரியர்களைக் கொன்றவரும் ருத்திரருக்கு ஸமமான பராக்கிரமத்தையுடையவருமான ராமரை நீ அறியாயோ?' என்று சொன்னாள். பரதஸ்ரேஷ்ட! ராஜஸ்ரேஷ்டனே!

பிறகு, நான் தேவியை வணஙகி அஞசலிசெய்துகொண்டு,ஸ்வயம்வரத்தில நடநததும, முன ராமா எனனுடன(சண்டைககு) ஏவபபடடதும, காசிராஜ புததிரியினுடைய முநதினதான செயகையும ஆகிய எலலா வறறையும சொனனேன பிறகு, எனககுத தாயும மகாநதியுமான அவள ராமரை அடைநது எனககாக அவரைககணடு, 'சிஷ்யனான பீஷ்மனுடன யுததம செயயாதீர' எனகிற வாரததையைச சொலலி க்ஷமிககுமபடி செயதாள. அவரோ, கெஞசுகிற அவளை நோககி, 'பீஷ்மனையே திருப்பு. அவன என இஷடததைச செயயவிலலையே எனறு நான அவனை அடைநதேன' எனறா பிறகு, அநதக கஙகை, புததிரனிடமுளள அனபினால மீண்டும எனனிடமவநதாள. நான கோபததால சுழலுகினற கணகளையுடையவனாகி, அவள சொன்னபடி செயயவிலலை. பிறகு, தாமாதமாவும பெரிய தவததை உடையவருமான பருகுஸரேஷ்டா காணப்படடாா அபபொழுது, பிராம்மணஸரேஷ்டரான அவா யுததததிறகு அழைககவுமசெயதார்.

நூற்றெழுபததொன்பதாவது அதயாயம.

அம்போபாகயானபர்வம் (தொடர்ச்சி)

(பீஷ்மநக்கும் பரசுராமநக்கும் யுத்தம்.)

நான,யுததததினிமிததம நிலைததுநிறபவரான அவரைநோககி, 'ஓ! வீரரே! பெரியபுஜஙகளையுடையவரே! ராமரே! நான தேரிலிருநதுகொணடு பூமியிலிருபபவரான உம்முடன யுததம செயயத் துணியவிலலை. போரில எனனுடன் யுததமசெயய விருமபுகிறீரானால தேரில ஏறும கவசததைககடடிக கொளளும' எனறு புனசிரிபபுடன் சொனனேன. பிறகு, அவா யுததகளததில என்னைநோககிப் புனனகைசெயது, 'பீஷ்ம! குருநநதன! எனககுப் பூமியானது ரதம; வேதஙகள நலலகுதிரைகளபோனற வாகனஙகள , வாயுவானவன ஸூதன; வேதமாதாககளான காயதரி ஸாவிதரி ஸரஸவதி இவாகள கவசம, நான யுததததில அவைகளால நனகு சுற்றப்படடவனாகி யுததம் செயவேன' என்று சொனனார். காநதாரியின புததிரனே! தவறாத பராகரமததையுடையவரான ராமர், இவவிதம் சொல்லிக் கொணடு, பெரிய சரககூடடததினால் எனனை எஙகும் தடுததார். பிறகு, நான, பரசுராமர் எல்லாஆயுதஙகளாலும் சிறநததும அழகு பொருநதியதும ஆசசரியமான காட்சியுடையதும் மனததால் செய்

யப்பட்டதும பரிசுததமானதும விரிவானதும பூடடணததிறகு நிக ரானதும திவயமானகுதிரைகள பூடடபபடடதும ஸநநாஹ முடை யதும பொனனால அலஙகரிக்கபபடடதுமான ரதததினமததியில நிலை யாயிருபபதைப பாரததேன. ஓ! தோளவலியமைநதவனே! அவா சந திர ஸூாயப பிரதிபிமபஙகளால அடையாளம செயயபபடட கவசத துடன விலலைததரிதது அமபறாததூணிகளைக கடடிககொணடு உடும புததோலினால செயயபபடட விரலுறை பூண்டவராயிருநதா. அநதத தேரில, யுததமசெய்ய விருபபமுளளவரான பாாககவருககு இனிய நணபரும வேதஙகளை நனகு அறிநதவருமானஅகருதவரணர் ஸாரத யம செயதா. அநதப்பாாககவர், 'எனனை யுததததிறகு எதிரததுவா' எனறு அடிககடி அழைககிறவராகி எனமனததை மகிழச செயகிறவா போல இருநதா. நான, உதயமாகினற ஸூாயனபோலிருபபவரும ஜயிககமுடியாதவரும மிகக பலசாலியும க்ஷததிரியாகளுககு நாசத தைச செயதவரும ஒருவருமான அநதராமரை ஒருவனாக எதிரத தேன. பிறகு, நான், மூனறுஅமபு விழுநதூரததில் குதிரைகளை நிறு ததிவிட்டு, உடனே இறஙகி, விலலைவைததுவிடடுக கால நடையாக ரிஷிஸரேஷடரும பிராமமணஸரேஷ்டருமான ராமரைப பூஜிககிறவ னாகி நேரிலசெனறேன. அவரை விதிப்படி நமஸகரிதது, 'ஓ! ராமரே! (எனககு) ஒப்பவராகவோ அலலது மேலானவராகவோ இருபபவரும குருவும தாமததையே சீலமாககொணடவருமான உமமுடன யுதத களததில போாசெயயபபோகிறேன. ஓ! பெரியவரே! எனககு வெறறியை ஆசீாவதிககக்கடவீர்' எனறு சிறநதசொலலைச சொன னேன். அபபொழுது, அவா, 'குருஸரேஷ்ட! புஜபலமிககவனே! ஐஸவாயத்தை விரும்புகிறவன இவவிதம இதைசசெயயவேணடும். இதுவே தர்மம. மேலானவாகளுடன யுததம செயயலாம. அர சனே! இவவிதம செயயாவிட்டால உனனைச சபிபபேன. கௌரவ! தைரியததைககொணடு நீ யுததததில ஸநநததனாகிச சணடைசெய. நான் உனககு வெறறியை ஆசீாவதியேன நான உனனை வெலலு தறகு இருககிறேன; போ. தாமததுடன யுததமசெய. உனனுடைய நடையால பரீதியடைநதேன' எனறு சொனனா.

பிறகு, நான, அவரை வணங்கிவிடடு, விரைவுடன தேரிலேறி யுததநிமிததமாகப பொனனாலஅலங்கரிக்கபபடட சஙகததை மறு படியும முழககினேன. பாரத! அரசனே! பிறகு, எனககும அவ ருக்கும, ஒருவரையொருவா வெலலும விருபபததால, பலநாள் சணடை நடநதது. அரசனே! அநத யுததததில முதலில அவா

எனனைக கழுகிறகுபூணட அறுபது பாணஙகளால அடிததார் புலப்படாத கணுககளையுடைய நூறு பாணஙகளால எனனுடைய நானகு குதிரைகளையும ஒனபதுபாணஙகளால ௸தனையும தடுத்தார். பரதஶரேஷட! அபபடியே, நானும, யுததநிமிததம கவசம பூணடுகொணடு, தேவாகளுககும விசேஷமாக வேதியாகளுககும் வணஙகிவிடடு, யுததததில நிலைததிருப்பவரான அவரை நோக்கிப புனனகைசெயகிறவனபோல மறுமொழி கூறினேன. 'ஓ! பிராமமணரே! நீர மரியாதை தவறினவராயிருநதாலும, நான, குருததனமையைப பூஜிததேன மேலும, தாமததைக காப்பதறகாக நான் நிறைவேறறவேண்டியதைக கேளும. ஓ! ராமரே! உமமுடைய சரீரததிலிருககினற வேதஙகளினபொருட்டாகவும உம்முடைய பெரிய பிராமமணததனமையினபொருடடாகவும உமமால் செய்யப்படட பெரிய தவததினபொருடடாகவும நான அடிகக விலலை; உமமால அடுககபபடட க்ஷததிரியதாமததிறகாக அடிக்கிறேன. பிராமமணன ஆயுததததை எடுதததனாலே க்ஷதரியததனமையையனறோ அடைகிறான? எனனுடைய விலலின வீர்யததைப பாரும. எனனுடைய கைகளின வனமையைப் பாரும. ஓ! வீரரே! இதோ! கூாமையான பாணததால உமமுடைய விலலை முறிக்கிறேன' எனறு சொலலிவிடடு, நான அவர் பொருடடுக கூாமையான அாத்தசநதிர பாணததை விடுததேன. அதனால, அவருடைய விலலின நுனியை அறுதது அதனைப் பூமியில் விழச செயதேன. அப்படியே, தணிநத கணுககளையுடையவைகளும கழுகிறகு கடடினவைகளுமான நூறு பாணஙகளைப பாரககவருடைய தேரைக குறிவைதது விடுததேன. அபபொழுது, அநதப் பாணஙகளே ஸாபபஙகளபோலக காறறினால நனகு உயரக்கிளபபப்படடவைகளும சரீரததில பதிநதவைகளும் உதிரததைப பெருகச் செய்கிறவைகளுமாகி அசைநதன. அரசனே! அபபொழுது, அநத ராமர், யுததததில இரததததைப பெருககுகிறவரும இரததததால் நனைககபபடட எலலா அஙகஙகளையுமுடையவருமாகித தாதுவை விடுகினற மேருவைப்போல விளஙகினார. அரசனே! அபபடியே, அவா ஹேமநதகாலததின முடிவில சிவநத பூஙகொததுககளால் அலஙகரிககப்படட அசோகமரம போலவும தளிரதத பலாசமரம் போலவும விளங்கினார. பிறகு, அநத ராமா கோபததைஅடைநது வேறு விலலை யெடுததுப் பொனனாலான கட்டுககளுளளவைகளும மிககூரியவைகளுமான அபபடிப்பட்ட பாணஙகளையே பொழிநதார.

கொடியவைகளும் பலவிதமாக மர்மங்களை அறுககின்றவைகளும மிகக வேகமுடையவைகளும ஸர்ப்பததிறகும அகனிக்கும விஷத திறகும நிகரானவைகளுமான அநதப பாணஙகள எனனை அடைநது சலிககச செயதன. அப்பொழுது, நான, மறுபடியும அநதச சரீரததை அசையாமல நிறுததிககொணடு, யுதததில, கோபததை அடைநதவனாகி, நூற்றுககணககான பாணஙகளை ராமாமேல இறைததேன. அவர் அகனியும ஸூர்யனுமபோல விளஙகுபவைகளும் ஸாப்பங்களை ஒததவைகளும கூரமையுளளவைகளுமான அநத அமபுகளாலே பீடிககப்படடவராகி அறிவுகுறைநதவாபோலானா. பாரத! அப்பொழுது, நான இரககஙகொணடவனாகி எனபுததியினால எனனை நிநதிதது, 'யுதததையும க்ஷதரியதாமததையும நிநதிககவேணடும; நிநதிககவேணடும' எனறு சொனனேன அரசனே! நான சோகததின வேகததால மூடபபடடவனாகி, 'அநதோ! கஷடம! குருவும பராமமணரும தாமாதமாவுமானவரை நான இவவிதம பாணஙகளால பீடிததததினால, க்ஷதரியதாமததையுடையவனான என்னால இநதப பாவமானது செயயப்படடது' எனறு அடிககடி சொனனேன. பாரதனே! பிறகு, நான பார்ககவரை மறுபடி அடிக்கவிலலை. பிறகு, ஆயிரம கிரணஙகளையுடைய ஆதிததியன பூமியைககாயநது பகலின முடிவில அஸதமனததையடைநதான அதனால சணடை ஓயவடைநதது.

நூற்றெண்பதாவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பரசுராமருக்கும் பீஷ்மருக்கும் நடநதயுத்தம், தொடர்ச்சி.)

அரசனே! பிறகு, ஸமாததனாக ஒபபுககொளளப்படட எனது ஸூதனோ, குதிரைகளும நானுமாகிய எஙகளுடைய (சரீரததிலுளள) பாணஙகளை எடுததான. பிறகு, குதிரைகள குளிபபாடடபபட்டுத் திரும்பத தணணீரகுடிததுக் களைப்புநீஙகி, விடியறகாலததில ஸூர்யனும உதயமானபின, யுததம தொடஙகிறறு. வேகமாகவருகிறவனும கவசமபூணடவனும தேரிலிருப்பவனுமான எனனைப்பார்ததுப பிரதாபசாலியான ராமா தேரை மிகவும ஸனனததமாகச செய்தார. பிறகு, நான, யுதததில விருப்பஙகொணடு வருகிறவரான ராமரைப் பாரததுச் சிறநததான விலலைத தேரில்வைததுவிட்டுத தேரிலிருந

தும விரைவாக இறஙகினேன பாரத! நான அபபடியே அவரைவணஙகிவிடடுத தேரிலஏறிககொணடு யுததமசெயயும விருபபததுடன பரசுராமருககு எதிரில பயமறறவனாகி நினறேன பிறகு, நான பெரிய சரமாரியைப பொழிநதேன அவரும, சரஙகளைபபொழிகினறவனான எனமேல சரமாரியைப பொழிநதார. ஜமதகனியின புததிரரோ, கோபமூணடவராகி மறுபடியுமே நனறாகததீடடபபடடவைகளும கோரமானவைகளும ஜவலிககினறவாயையுடையவைகளும ஸாபபஙகள போனறவைகளுமான பாணஙகளை எனனைககுறிதது விடுததார. அரசனே! பிறகு, நான கூாமையான பலலஙகளால அவைகளை விரைவாகஆகாயததிலே அடிககடி நூறு துணுககுககளாகவும ஆயிரம துணுககுககளாகவும துணடிததேன பிறகு, பிரதாபசாலியான பரசுராமா எனமேல தேவசமபநதமுளள அஸதிரஙகளைப பிரயோகம செயதார தோளவலிமிககவனே! அதிகமான செயகையைசசெயய விருபபமுளளவனாகி அஸதிரஙகளாலேயே நான அவைகளைத தடுததேன. பிறகு, ஆகாயததில எஙகும பெரிய ஒலியானது உணடாயிறறு. பிறகு, நான பரசுராமாமேல வாயவயாஸதிரததைத தொடுததேன. பாரத! அதை அவா குஹயகாஸதிரததினால அடிததுவிடடார பிறகு, நான ஆகனேயாஸதிரததை (அதறகுரியமநதிரததை) ஜபிதது விடுததேன விபுவானராமா எனனுடைய அநத அஸதிரததை வாருணாஸதிரததினாலேயே தடுததார. இவவிதம, ராமருடைய திவயாஸ்திரஙகளை நான தடுததேன, தேஜஸுளளவரும திவயாஸதிரஙகளையறிநதவரும பகைவரைச சிக்ஷிபபவருமான ராமரும எனனுடைய திவயாஸதிரஙகளைததடுததார அரசனே! பிறகு, பிராமமணஸரேஷடரும பிரதாபசாலியும ஜமதகனியின புததிரருமான ராமா, மிககசினம கொணடு, எனனை இடமாகசசெயது மாாபிலடிததார. பரதஸரேஷடனே! அதனால, நான சிறநததேரில மயஙகிச சாயநதேன பரதஸரேஷ்ட! பிறகு, ஸூதனானவன ராமருடைய பாணததினால் பீடிககப்பட்டவனும வாடினவனும மயககததை அடைநதவனுமான எனனை விரைவாக வெளியில கொணடுபோனான பாரத! பிறகு, ராமரைத தொடாநதுவநத அகிருதவரணாமுதலியவாகளெலலோருமகாசிராஜன கனனிகையும மிக அடிககபபடடவனும பிரஜஞையறறவனும விலககபபடடவனுமான எனனைபபார்தது மகிழசசியடைநது ஆரவாரம செய்தாாகள. பிறகு, நான, பிரஜஞை அடைநது (விஷயததை) அறிநது, உடனே ஸூதனை நோககி, 'ஸூத! ராமரிருககுமிடம செல்லு. நான வேதனைநீஙகி ஸனனததனாக இருககிறேன' என

றேன கௌரவனே! பிறகு, தோபபாகன மிகவும பளபளபபானவை களும நாடடியமசெயவனபோல இருபபவைகளும நடையில வாயுவை ஒததவைகளுமான குதிரைகளால எனனைககொணடுபோயச சோத தான கௌரவ! பிறகு, நான வெலலும விருபபததால, கோபத தையடைநதவரான ராமரை அடைநது மிகவும கோபததையடைநத வனாகி அமபுமாரிகளால இறைததேன. அநதராமா யுததததில நேரா கச செலலுகினற அநதபபாணஙகளை வருமபோதே விரைவாக ஒவ வொனறையும முமமூனறு பாணஙகளால துணிததாா பினபு, நனகு தொடுககபபடடவைகளும நனகுதீடடபபடடவைகளும நூறறுக கணககானவைகளும ஆயிரககணககானவைகளுமான எனனுடைய அநத எலலா அமபுகளும ராமருடைய பாணஙகளால இரணடு இரண டாக முறிக்கபபடடன. பிறகு, நான மறுபடியும கொலலவேணடு மெனகிற விருபபததால, ஜமதகனியின புததிரரான ராமாமேல ஜவ லிககினறதும நலலகாநதியுடையதும காலனுககுநிகரானதுமான ஒரு சரததைவிடுததேன. அதனால, ராமா பலமாக அடிககபபடடவராகிப பாணவேகததின வசததையடைநது யுததததில மயககததை அடைநதாா, பூமியிலும விழுநதாா. பாரத! பிறகு, அவா பூமியினஇட ததையடைநதபொழுது உலகமெலலாம ஸூாயனவிழுநதது போல 'ஆ! ஆ!' எனறு வருநதுவதாயிறறு குருநநதன! பிறகு, அநதத தபோ தனாகளும காசிராஜபுததிரியுமாகியஎலலாருமே மிககநடுககமுறறு, விரைவாக அவரைநோககிச செனறாகள. கௌரவ! பினனா அவரைக கடடிககொணடு, உடனே ஜலததாலகுளிரநத கைகளாலும ஜயத தின ஆசீாவசனஙகளாலும மெளளமெளளக களைதெளியசசெயதாா கள. பிறகு, அநதராமா எழுநதிருநது விலலில பாணததைபபூடடி, 'பீஷ்ம! நிலலு; இதோ கொலலபபடுகிறாய' எனறு தளாசசியாகச சொனனா. பெரியயுததததில அநதபபாணம விடபபட்டு வேக மாக எனஇடப்பககததில விழுநதது. அதனால, நான அலைககபபட்ட மரமபோல மிகக நடுககமுறறேன. பிறகு, ராமா பெரியயுததததில சீகராஸதிரததினால குதிரைகளைஅடிததுவிட்டுத தடையற்றவரா கிச சிறகுகளபூணட அநதஅம்புகளாலே எனமேல இறைததாா. புஜ பலமமைநதவனே! பினபு, நானும யுததததில எதிரததுததடுக்கிற தான சீகராஸ்திரததை விடுததேன: ராமரும நானுமாகிய எஙக ளுடைய அநதசசரஙகள் விரைவில ஆகாயததை நாலுபககததிலும் மறைததுககொணடு இடையிலிருநதன. ஸூாயன சரக்கூட்டங்க ளாலமறைககபபடடுப பிரகாசிககவிலலை. அதனால, அவவிடத்தில்

வாயுவானது மேகத்தால தடுக்கப்பட்டதுபோலிருந்தது. பினபு, காற்றினஅசைவினும்ம ஸூரியனுடையகிரணங்களாலும், (பாணங்களனே நிறுடொனறு) உரைதலினமிகு நிபிஞலும தியானது உண்டாயிறறு. அரசனே! அந்தபபாணங்கள தமமிடமுணடான அகனனியிலுல எரிந்த உடனே எலலாம சாமபலாகிப பூமியில விழுந்தன. கௌரவ! அபபொழுது, ராமர மிககோபமுணடு சேகிரமாகவனமிது நாறுயிரவகளுநம பதது.நாறுயிரங்களுநம கோடிகளுநம பதினுயிரங்களுநம பதது.கோடிகளுநம நாறுகோடி களமானபாணங்களை விடிதார. அரசனே! பினனர, நான யுதந்த நில ஸாப்பமரபான்றவைகளானரமபகளாலில அவைகளையுமஅறுத்து மரங்களைத தளளுவது போலப பூமியில தளளினேன. பரந்தபரசுடனே! அபபொழுது, இவவிதமாக அந்தயுதமானது நடந்தது ஸந்தியாகாலமெனறு பிறகு, மனனுடைய குருவான அவர (யுதந்தனை நினைத்து) விலகினார.

நூறறெண்பதோராவது அதயாயம.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பரசுராமருக்கும் பீஷ்மருக்கும் நடந்த யுத்தம். தொடர்ச்சி.)

ராஜரிஷ்டனே! மறுநாள, வந்தவனனை னைகருகு மறுபடியும் ராமருடன் மிகக குரூரமும நெருக்கமுமான யுதமானது உடனே நிகழிடது. அபபால, கிவ்யாஸ்திரங்களை அறிந்தவருமம பரசுரும விபுலம தமாதமாயுமான அவர ஒவவொரு நாளும் அநேகமாக்த் திவ்யாஸ்திரங்களையே பிரயோகம செய்தார. பாரத! நான் நெருங்கமான யுதத்தில் விடக்கூடாததான பிராணனையும விட்டு, அந்த அஸ்திரங்களை வந்தித்தடிக்கின்ற அஸ்திரங்களால் அடி தேன். பாரத! பெரும்பாலும அஸ்திரங்களாலே அஸ்திரங்கள அடிக்கப்படமே, அப்பொழுது, மிக்க தேஜஸையுடையவரான அவர யுதத்தில் பிராணனை வெறுத்தவராகிக் கோபங்கொண்டார. அஸ்திரமானது தடுக்கப்பட்ட பிறகு, மகாத்மாவான பரசுராமர் கோரமான உருவத்தையுடையதும் காலனுல் விடப்பட்டதும் ஜ்வலிக்கின்றதும உற்கைபோலத் தேஜஸினுல உலகத்தை மூடிக்கொண்டு மிகவும ஜ்வலிக்கின்ற முனனையையுடையதுமான வேலாயுதத்தை எரிவினர். பிறகு, நான ஜ்வலிக்கின்றதும் எதிர்த்து வருகின்றதும் பிரளயகால ஸூர்யன்போல விளங்குகின்றதுமான அந்தச் சகதியைக்

கணைகளால் மூன்றாகஅறுததுப் பூமியில விழுமபடி செயதேன. உடனே, பரிசுததமான கநதததையுடைய காறறானது வீசிறறு. அது அறுபடடவுடன, ராமா கோபததால ஜவலிககிறவராகிக் கொடியவையான வேறு பனனிரண்டு சகதிகளைப பிரயோகிததார. பாரத! அவைகளுடைய ரூபமானது, தேஜஸோடு கூடினதும வேகததுடன கூடினதுமா யிருநததனாலே, சொலல முடியாதது. நான, அகனியினுடைய பெரிய கொளளிகள போனறவைகளும, பல ரூபஙகளை உடையவாகளாகி உலகததின நாசகாலததில உககிரமான தேஜஸினால ஜவலிதத பனனிரணடு ஆதிதயாகள போனறவைகளுமான அவைகளெலலாவற்றையும திககுககளில நனறாகப் பாரததுப சோவையே அடைநதேன. அரசனே! பிறகு, நான விசேஷமாக ஏறபடட பாணமயமான கூடடததைப பாரததுப பாணஙகளுடைய கூடடததினால அறுததுவிடடு யுதததில பனனிரணடு சரஙகளைத தொடுததுக கோரமான ரூபஙகளையுடைய சகதிகளையும அடிததேன அரசனே! பிறகு, மஹாதமாவான ராமா கோரமானவைகளும பொறபிடியுளளவைகளும விசிததிரமாகச செயயபபடடவைகளும பொறபடடம கடடபபட்டவைகளும பெரிய கொளளிகள போல ஜவலிததவைகளுமான சக்திகளை எறிநதார அரசனே! உககிரமான அவைகளையும கேடகததினால தடுததுக கததியினால யுததகளததில தளளி, போரில ராமருடைய திவயமான குதிரைகளின மீதும ஸூதனமீதும சிறநத பாணஙகளாலே வாஷிததேன. விடபபடட ஸாபபஙகளுககு ஒப்பானவைகளும பொன்னால விசிததிரமாயுளளவைகளுமானசகதிகள அறுபட்டதைப பார்த்து, மஹாதமாவும ஹேஹயதேசாதிபதியான கார்ததவீரயனைக கொனறவருமான ராமா சினஙகொணடு திவயமான அஸ்திரததை வெளிபபடுததினார. பிறகு, உககிரமானவைகளும ஜ்வலிககினறவைகளுமான அமபுக்கூடடஙகள் விட்டிற்பூசசிகளின கூடடஙகளபோல வநதுவிழுநதன; அவா, என்னுடைய சரீரததையும குதிரைகளையும்ஸூதனையும தேரையும (கணைகளால) நிறைததார. அரசனே! என்னுடைய தேரும அபபடியே குதிரைகளும ஸாரதியுமே எங்கும அமபுகளால மூடபபடடனா. நுகததடியையும மூககணையையும உருளைகளையும் அப்படியே செயதார. அபபடியே, அசசுமரமும பாணங்களால அறுக்கப்படடு உடனே முறிநதது. பிறகு, அநதச சரமாரியானது முடிநதவுடன், அநதக குருவினமீது பாணக் கூடடத்தால் பிரதியாகப் பொழிநதேன. வேதஙகளுககிருப்பிடமான அவர் பாணங்களால்

தொலைக்கப்பட்டுச் சரீரத்திலிருந்தும் அதிகமான இரத்தத்தைத் தொடர்ச்சியாக விட்டார். அவர், சகக்கூட்டத்தினால் தாபத்தை அடைந்தவராகவே காலமும் மிகுந்த பலமாக அடிக்கப்பட்டேன். பிறகு, பிறப்பகலில் ஸாயன அஸ்தமன பாவத்தை நோக்கிச் செல்ல, யுத்தமும் முடிவடைந்தது

நூறறெணபத்திரண்டாவது அத்யாயம்

அம்போபாக்யான பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பரசுராமர் பீஷ்மரைத் தோல்வியடைந்து கீழே விழச் செய்தல், தேவவ்ரதரின் பீஷ்மரைத் தேற்றியது, பீஷ்மர் பரசுராமரைத் தோல்வியடைந்து கீழே விழச் செய்தல், பீஷ்மர் பரசுராமரைத் தோல்வியடையச் செய்தது)

ஓ! ராஜஶ்ரேஷ்டனே! பிறகு, விஷயாகாங்க்ஷியான தெளிவாக ப்ரீதியடைந்து, மறுபடியும், [illegible] போர் கடந்தது பிறகு, புருஷர்களில் சிறந்தவனான ராம பீஷ்ம மண்டலத்தின ஸரீபத்தில் தேரிலிருந்து கொண்டு மஹாவினமீது மீம கம பொழிவதுபோல் எனமேம் அமர்களை பொழிந்தார். பிறகு, எனனிடம அனுரக்தையான (என) ஸுதனை சரவர்ஷத்தால் அடிக்கப்பட்டு, என்னைத்தை வருத்தமுறுவதைத் தேரைத்தடியிருந்து ஸுமை கழுவினேன். பிறகு, எனனுடைய ஸுதனை மிக அதிகமான கலக்கத்தையடைந்து பாணங்களினடியால் மூடியிருப்பதை விழுந்தான; மூர்ச்சையையும் அடைந்தான். ராஜஶ்ரேஷ்டனே! பிறகு, ஸுதனை ராமபாணங்களால் மிகப்பீடிக்கப்பட்டு ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில் பிரா ணனை விட்டான். அப்பொழுது, எனக்கும் பயமுண்டாயிற்று. பினபு, அந்தஸுதன் கொலப்பட்டபொழுது, நான மிகவும் கலக்க மடைந்த மனத்தையுடையவனாகி அவாமேல சரங்களைத் தொடுக்க, அவர் என்மேல மிருதுயுவுக்குரசமமான பாணத்தை விடுதார். பினனர், அவர் உறுதியான விலலிழுத்துப பாணத்தினால், ஸுதன் விஷயமான துயரத்தை அடைந்தவனும் மனகலக்கம் அடைந்த வனுமான எனனைப் பலமாக அடித்தார். அரசனே! ராஜஶ்ரேஷ்ட! அந்தபபாணமானது என்னுடையமார்பிலவிழுந்து இரத்தத்தைப் பானம் செய்கிறதாகி என்னுடனகூடவே பூமியில விழுந்தது. பரத ஶ்ரேஷ்டனே! பிறகு, ராமர், நான மரித்துவிட்டதாக எண்ணி மேகம்

போல உரககக்காஜிததார்; அடிககடி மகிழ்ச்சியையும அடைநதார். அரசனே! அவவிதம நான விழுநதபொழுதோ, அவா களிபபை அடைநது கூடவநதவர்களான அநதததவசிகளுடன பெரிய ஆரவாரம செயதார.

அபபொழுது,அவவிடததிலஅநதயுதததததைப பாாககும விருபபததுடன வநதவாகளும என்னுடைய பககததிலிருநதவர்களுமான கௌரவாகள, நான விழுநதபொழுது, மிககவருததததை அடைநதார்கள். ராஜஸரேஷ்டனே! பிறகு, விழுநதவனான நான ஸூாயனுககும அகனிககும நிகரானகாநதியையுடைய எட்டுபபிராமமணாகளைப் பாாததேன. அவாகள யுததமததியில எனனை நானகுபககததிலும வளைநதுகொணடு தங்கள கைகளால தாஙகிககொணடிருநதனா. நான் அநதவேதியர்களால காக்கபபடடவனாகிப பூமியைத தொடாமலிருநதேன. உறவினரால தாஙகபபடுவதுபோல,அநதவேதியாகளால ஆகாயததில தரிககப்பட்டவனாயிருநதேன ஆகாயததிலுமஜலத்திவலைகளால நனைககபபடடவனாகி மூசசுவநதவனபோல இருநதேன. அரசனே! பிறகு, அநதப்பிராமமணாகளெலலாரும சோநது எனனைப் பிடிததுககொணடு, 'பயப்படாதே' எனறும, 'உனககு க்ஷேமமுணடாகககடவது' எனறும அடிககடி சொனனாகள. இப்பால, நான் அவாகளுடைய வாாததைகளால திருபதியடைநதவனாகி விரைவாக எழுநதிருநது, நதிகளிலசிறநதவளான எனனுடையதாய தேரிலிருப்பதைபபாாததேன. கௌரவஸரேஷடனே! மகாநதியானஅவளாலே யுதததில எனனுடைய குதிரைகள (கடிவாளம) பிடிககபபடடன. நான, மாதாவினுடைய பாதஙகளையும் அபபடியே பிதிருககளுடைய பாதஙகளையும பிடிதது(வணஙகி)விட்டுத தேரில ஏறினேன. அவள், என்னையும தேரையும குதிரைகளையும ஸாமக்ரிகளையும காததாள. நான அஞசலியுடன அவளை மறுபடியும விடுததேன. பாரத! பிறகு, நான வாயுவுககுநிகரான வேகமுடைய அநதககுதிரைகளை ஸ்வயமே ஓடடிக்கொணடு, பகலதிருமபினபொழுது, பார்ககவருடன யுத்தம செயதேன. பரதஸரேஷட! பிறகு, நான யுதததில ராமர்மேல வேகமுளளதும மிகக வலிமையுளளதும மாாபைப பிளககிறதுமான பாணததை விடுததேன. பினபு, அவா எனனுடையபாணததினால் மிகவும துனபததையடைநது முழநதாளைப் பூமியிலூனறி வில்லை எறிநதுவிட்டு மயககததை அடைநதாா ஆயிரம் ஸ்வர்ணங்களைத் தானமசெய்தவரான அநதராமா விழுநதபொழுது, மேகங்கள் இரத்தத்தை மிகப பெருக்குகினறவையாகி ஆகாயத்தை வளைநதன. இடிக-

ளோடும மினனல்களோடும் அநேகமாகக கொளளிகள விழுநதன. ஜவலிககினற ஸூாயனையும சீககிரமாக ராகு மறைததான கடுமையான காறறுககளும வீசின, பூமியும சலிததது, பருநதுகளும காககைகளும கழுகுகளும ஸநதோஷததுடன வநது விழுநதன, திசைகள தீபபறறி எரிநதன; நரியானது அடிககடி கொடிதாகஊளையிடடது; துநதுபிகள அடிககபபடாமலே பேரொலியுடன முழஙகின. மகாதமாவான ராமா பிரஜஞையறறவாபோலப பூமியைபடைநதபொழுது, கோரமும பயஙகரமுமான இநதஎலலாஉதபாதஙகளும உணடாயின கௌரவனே! பிறகு, புஜபலமமைநத ராமா, சீககிரமாக எழுநதிருநது தளர்சசியடைநதவரும கோபமூணடவருமாகி, திருமபவும, யுததததிறகாகப பனையையொததவிலலை எடுததுககொணடு எனனைநோககி நினறா பிறகு, அருளுளளவாகளான மகரிஷிகள, எனவிஷயததில (விலலை) எடுததவரான அநதராமரையே தடுததாகள. அறியமுடியாத தனமையையுடையவரான பாககவா, சினம மீறினவராயிருநதும, காலாககினிககு நிகரான பாணததைத திருபபிவருவிததுககொணடார பிறகு, புழுதிகளின கூடடததால மறைககபபடடவனும மிருதுவான கிரணஙகளினஸமூகததையுடையவனுமான ஸூாயன அஸதமனததை அடைநதான ஸுகமாயும சீதமாயுமிருககிற காறறையுடையதான இரவானது வநதது. பினனா, யுததததை நிறுததினோம். அரசனே! இவவிதம, முடிவானது ஏறபடடது. பிறகு, மறுபடியும, இருபததுமூனறு தினஙகள விடியறகாலமதோறும, ஸூாயன தெளிவாய உதிததபொழுது, மிககோரமான யுததம நடநதது.

நூறறெண்பததுமூன்றாவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பீஷ்மருடையகனவில் தேவதைகள்தோன்றி ப்ரஸ்வாபனாஸ்திரத்தை அவருக்கு நினைப்பூட்டியது)

ராஜஶரேஷ்டனே! பிறகு, நான், ராததிரியில பிராமமணர்களை, யும் பிதிருககளையும எலலாததேவாகளையும ராததிரியில ஸஞசரிககின்ற பூதஙகளையும ராஜஶரேஷ்டாகளையும தலையால்வணஙகி, உடனே சயனததையடைநது, ஏகாநதததில், 'இப்பொழுது எனக்குப் பார்க்கவரோடு மிகக்கொடியதும் மிகககேடடைத்தருவதுமான

இந்தயுத்தமானது பலநாளாக நடக்கிறது. போர்முனையில், பெரிதான வீரியத்தையுடையவரும் வேதியரும் மஹாபலசாலியுமான பாகவரை யுத்தத்தில வெலவதறகுத திறமையுள்ளவனுகவுமில்லை. பிரதாபசாலியான அவா என்னுல வெலலகூடியவராளுல, எனக்குத தேவதைகள அருளுளளவாகளாகி இரவில் தரிசனம அளிக்கக் கடவா' எனறு மனத்தால ஆலோசித்தேன. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, பாணங்களால காயபபடுத்தப்பட்ட நான, இந்தஸமயத்தில், விடியறகாலத்தில, வலபபகமாக(பபடுத்து) நித்திரைசெயதேன். மஹாராஜனே! பிறகு, தேரிலிருந்தும் விழுந்த எனனைத தூகக்தாங்கிகொணடு, 'பயபபடாதே' எனறு ஸமாதானமசெய்த அந்தசசிறந்த வேதியாகளே கனவில காடசிதந்து சூழுந்துகொணடு ஒருவாாதத்தை சொனனாகள குருஸ்ரேஷ்டனே! அதைக கேள. 'கங்காபுதனே! எழுந்திரு. உனகது ஒருபயமுமில்லை. கௌரவ! நாங்கள் உன்னைக காகிறேம. நீயோ எங்களுகுச சொந்தமானசரீரம். ஜமதகனியின புதிரான ராமா உனனை எவவிதத்தாலும சணடையில ஜயிக்கமாடடார. பரதஸ்ரேஷ்டனே! நீயே யுத்தத்தில ராமரை வெல்வாய் பாரத! நீ பரமமாவைத தேவதையாகவுடையதும எல்லாவறறையும ஸாதிபபதும பிரஸ்வாபமெனறு பெயாகொண்டதும் மிகவும விரும்பபபட்டதுமான இந்த அஸ்திரத்தை நினைத்துகொள்வாய. இது மூனறினஜனமத்தில உனகதும அறியபபட்டதாயுளளதே. இதனை ராமரும அறியார; பாருலகில ஓரிடத்திலும ஒரு மனிதனும அறியான். ஓ! புஜபலமமைந்தவனே! இதை நினைககக் கடவாய. மிகநன்றுகப் பிரயோகமுமசெய். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! குறறமறறவனே! கௌரவனே! எதனுல பெரியவீர்யத்தை உடையவாகளான எலலாரையும சிக்ஷிபபாயோ அது உனனை வலிய அடையப்போகிறது. அரசனே! அந்தஅஸ்திரத்தினுல ராமரும நாசத்தைஅடையமாடடார. கௌரவத்தை அளிபபவனே! பாவத்தின ஸமபந்தத்தையும ஒருபொழுதும அடையமாடடாய. இந்தப் பரசுராமா உனனுடையபாணத்தினுல மிகப்பிடிகபபட்டு நித்திரை செய்வா. பீஷ்மா! யுத்தத்தில விரும்பபபட்ட இந்தஅஸ்திரத்தினுல் இவரை ஜயித்துவிட்டு, பிறகு, நீயே திருமப ஞாபகத்தை உண்டுபண்ணி எழுபபுவாய. கௌரவனே! விடியறகாலத்தில் தேரிலேறிக்கொணடு இவவிதம செய். நாங்கள் தூங்கினவனையும மரித்தவனையும ஸமமாகவே நினைககிறேம. அரசனே! ஒருபொழுதும் ராமரும மரிக்கமாட்டார். ஆகையால், எனகு தோன்றினதான இந்த

ய்ரஸ்வாபாஸ்திரதையை பிரயோகம்செய் ' என்றார்கள். அரசனே ! ஸமமானரூபதையுடையவராகளும எலலாரும காந்திபொருந்தியவடிவமுடையவராகளும பிராம்மணஶ்ரேஷ்டராகளுமான எட்டுப்போகளும இவவிதம சொலலிவிட்டு எலலாருமே மறைநதார்கள.

நூற்றெண்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யான பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பரசுராமருக்கும் பீஷ்மருக்கும் யுத்தமும், பீஷ்மருக்கு ப்ரஸ்வாபஸ்திரம் நிவாவுக்கு வரதமும்)

பாரத ! ராதரியானது சென்றபிறகு, விழிதது கொணடேன. பிறகு, தனவை ஆலோசித்து மிகவும் தோஷதையடைந்தேன. பாரத ! பிறகு, எனகும அவருக்கும நெருகமும எலலாபபிராணிகளுகும மயிர்சிலிர்தது நிறகுமபடி யுணடுபண்ணுவதும ஆசசரியமுமான யுதம நேரிட்டது. பிறகு, பாகசவா எனமேல பாணமயமானமழையைப் பெய்தார. பாரத ! நானும அதனை சரஙகளினகூட்டதினால தடுத்தேன. பிறகு, மிகவும அதையுடையவரான அவர, மறுபடியுமே, அதிககோபதையடைந்து முதலநாளுண்டான கோபதால எனமேல இநதிரனுடையவஜராயுதத்திறகு நிகராகத தாகக்குவதும யமனுடையதண்டதிறகுச சமமானகாந்தியுடையதும யுதாநதகாலஅகனி போல ஜ்வலிப்பதும நானகுபக்கங்களையும விழுஙகுவதுமான சகதியை எவினார. பரதஶ்ரேஷ்ட ! கௌரவர்களைத தாஙகுபவனே ! அது ஆகாயததை அடைந்த நக்ஷத்திரமபோல எனனுடையகழுதிறகும கககதிறகும்மதியில வேகமாக அடிதது. ஓ ! புஜபலமுளளவனே ! இரதமபோனறகணகளையுடையவனே ! ராமரால அறுக்கபபட்டவனனெனணிடமிருநதும, பாவதத்திலிருநதும சொதாவினல்சொநநிறமானநீர பெருகுவதுபோல, மிகவும் கோரமாக உதிரமானது பெருகிற்று. பிறகு, நான மிகக கோபத்துடன பரசுராமமேல் யமனபோன்றதும ஸர்ப்பதின விஷத்தை ஒததுமான பாணததை விடதேன. மஹாராஜனே ! வீரரும் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டருமான அவர, அநதப்பாணத்தினல நெற்றியிலடிக்கப்பட்டவராகி கொடுமூடியுடன்கூடிய மலைபோல விளஙகினார். அவர், கோபங்கொண்டு திருமபி, பிரளயகாலதது அந்தகன்போன்றதும கொடியதும பகைவரை அழிப்பதுமான சரதையப் பலமாக இழுதது தொடுதார.

கொடியதும் பாம்புபோலச சீறுகிறதுமான அநதப்பாணமானது மார்பில் விழுநதது. அரசனே! அதனால், நானும இரததததால நனைக்கப்பட்டவனாகிப் பூமியில்விழுநதேன; மறுபடியும, அறிவையடைநது புததிமானான பாரககவாமேல் பளபளபபானதும இடிபோல விளங்குகிறதுமான சக்தியை ஏவினேன. அது பிராம மணஸரேஷ்டரான அவருடைய மார்பில விழுநதது. அரசனே! அவரும சோரவை அடைநதார். அவருககு நடுக்கமுமுண்டாயிறறு. பிறகு, அவருககு நணபரும வேதியரும பெரியதவததையுடையவருமான அகிருதவ்ரணா, அவரைததழுவிககொண்டு நலலவாரத்தைகளாலே பலவிதமாகக களைதெளியசசெயதார. களைதெளிவிககப்பட்டவரும பெரியவிரதமுடையவருமான ராமா. பிறகு, கோபததோடும பொறாமையோடும அப்பொழுது சிறநததான பிரமமாஸ்திரத்தை வெளிப்படுததினார். பினனா, அதைததடுப்பதறகாகச் சிறநததான பிரமமாஸ்திரமே என்னால, பிரயோகிககபபடடு யுததத்தின முடிவைக காணபிபபதுபோல ஜ்வலிததது. பாரதாகளில சிறநதவனே! அநதபபிரமமாஸ்திரங்கள ராமரையும எனனையும் அடையாமலே இடையில சநதிததன. அதனால, ஆகாயததில ஒரே காநதியானது உணடாயிறறு. அரசனே! எலலாப்பிராணிகளுமே பீடையை அடைநதன. பாரத! ரிஷிகளும கநதருவாகளும தேவதைகளுமே அஸ்திரஙகளுடைய தேஜஸினால் எங்கும பீடிககபபட்டவாகளாகி மிககதாபததை அடைநதாாகள. பினபு, பூமியானது மலைகளோடும காடுகளோடும மரங்களோடும சலிததது. பிராணிகளும மிகக தாபததையடைநதவைகளாகி மிகக வருததததையடைநதன. அரசனே! ஆகாயமானது பற்றியெரிநதது. பததுததிககுககளும் புகையால் நிறைநதன. அபபொழுது, ஆகாயததையடைந்தவாகள ஆகாயததிலிருபபதறகு முடியவிலலை. பினபு, தேவர்களோடும அஸுராகளோடுமகூட உலகமானது கூககுரலிட, வேதமோதுகின்றவர்களான பிராம்மணாகளுடைய வார்ததையினால விரைபவனாகி, 'இது தான தககஸமயம' என்றே பிரஸ்வாபாஸ்திரததைவிட விருப்பமுளளவனாயிருநதேன. அபபொழுது, அநத அஸ்திரமானது நினைக்கபபட்டு எனமனததில தோனறிவிட்டது.

நூற்றெண்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் ப்ரஸ்வாபனாஸ்திரத்தைப் பரசுராமர்மீது விட விரும்பியதும், நாரதர் அதனைத் தடுத்ததும், திவ்யபுருஷர்களின் சொற்படி பீஷ்மர் அஸ்திரத்தைத் திருப்பி அழைத்ததும், தாம் தோற்றதாகப் பரசுராமர் சொன்னதும், நாரதர் சொற்படி யுத்தம் நின்றதும்)

அரசனே! கௌரவ நந்தன! பிறகு, ஆகாயததில, 'பீஷ்ம! பரஸவாபனாஸதிரததை விடாதே' எனறு பெரிதான கூககுரலானது உணடாயிறறு நானோ, அநத அஸ்திரததைப் பாாககவர் மேல தொடுககவே செயதேன. பரஸவாபனாஸதிரததைப பிரயோகிககிறவனான எனனை நோககி நாரதா, 'ஓ! கௌரவய! இதோ, ஆகாயததில ஸவாககவாஸிகளான தேவககூடடததாகள இருககிறாகள. அவாகள இபபொழுது உனனைத தடுககினறனா. பிரஸவாபனாஸதிரததைப பிரயோகம செயயாதே. ராமா தவமுடையவரும பிராமமணாகளுககு நனமைசெயபவரும பிராம்மணரும உனக்குககுருவுமாயிருபபவா. ஓ! கௌரவய! எவவிதததாலும அவருக்கு அவமானத்தைச செயயாதே' எனகிற வாாததையைச சொனனா. பிறகு, நான் ஆகாயததிலிருபபவாகளான அநத எட்டு பரமமவாதிகளையும பாாததேன். ராஜஶரேஷ்ட! அவாகளோ, சிரிததுககொணடு, எனனை நோககி, 'பரதஶரேஷ்டனே! நாரதா சொலலுகிறதை அப்படியே செய். இதுவோ உலகஙகளுககுச சிறநத நனமை' என்று மெதுவாசச சொனனாகள. அபபால, நான பெரியதான அநத ஸ்வாபனாஸ்திரததைத திருபபியழைதது அநத யுதததில விதிபபடி பிரமமாஸ்திரததை ஜவலிககசசெயதேன. ராஜஶரேஷ்டனே! பினபு, ராமர், அநத அஸ்திரம திருப்பியழைக்கபபடடதைப பாாதது மகிழ்சசி அடைநதவராகி, 'மிகக மநதமான புததியுளள நான பீஷ்மனால் ஜயிககபபடடேன' எனறே விரைவாக வாாததையைச சொன்னா. பிறகு, அவா தமமுடைய பிதாவையும பூஜயரான பிதாமகரையும் பார்ததார். அவாகள் அவவிடத்தில் அவரைச சூழ்நது கொணடிருநதார்கள. அபபொழுது இவரைநோககி இனசொலலை, முன்னிடடுச சொலலவும செய்தார்கள். 'குழநதாய! மறுபடியும் எவ்விதத்தாலும இததகைய ஸாஹஸததைச செயயாதே. முக்கிய

மாக, க்ஷத்திரியனான பீஷ்மனோடு யுத்தத்தை அடைய ஸாஹஸத்தைச் செய்யாதே. பிருகுநந்தன! யுத்தமென்பது க்ஷத்திரியனுக்குரிய தாமம். பிராமமணனுக்குத் தனவேதத்தின் அத்தியயனமும் விரதானுஷ்டானமும் சிறந்ததனம் மிகவும் கொடிதான ஆயுதம் பிடித்தலென்னும் இது முன்பு எங்களால் ஒரு நிமித்தத்தை முன்னிட்டுச் சொல்லப்பட்டது. செய்யத்தகாததான அதுவும் உன்னால் செய்யப்பட்டது. குழந்தாய! உனக்குப் பீஷ்மனோடு யுத்தத்தில் எதிர்த்தலானது இவ்வளவு போதும். சிறந்தகைகளையுடையவனே! இந்த யுத்தத்திலிருந்தும் விலகு. உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். நீ இந்தவில்லைப்பிடித்தது போதும். வெல்லமுடியாதவனே! இதை விட்டெறி. பாக்கவ! தவத்தைச் செய் சந்தனுவின் புத்திரனான இந்தப்பீஷ்மனை எல்லாத்தேவர்களும், 'கௌரவஶ்ரேஷ்டனே! இந்தயுத்தத்திலிருந்தும் ஒழிவடை. குருவான ராமருடன் யுத்தம் செய்யாதே' என்றும், 'நீ யுத்தத்தில் ராமரை ஜயிப்பது உசிதமில்லை. கங்காபுத்திரனே! யுத்தகளத்தில் பிராமமணனுக்குக் கௌரவத்தைச்செய்' என்றுமே அடிக்கடி சொல்லித் தயைவரச் செய்து தடுத்தார்கள். நாங்களோ உன்னுடைய குருக்கள் ஆகையால், உன்னைத் தடுக்கின்றோம். பீஷ்மன் வஸுக்களிலொருவன். புத்திர! பாக்கியத்தால் ஜீவிக்கிறாய் பாக்கவ! கங்காபுத்திரனும் சந்தனுவின் புத்திரனும் வஸுவும் பெரியபுகழையுடையவனுமான இவன் உன்னால் எப்படி ஜயிக்கக்கூடியவனாவான்? இந்தயுத்தத்தில் ஓய்வை அடை. பாண்டவர்களில் சிறந்தவனும் இந்திரனுடைய புத்திரனும் பலசாலியும் நரனென்கிற ஸ்ருஷ்டிகாத்தனும் வீரனும் ஸநாதனனும் பூர்வதேவனும் ஸ்வயஸாசியென்று மூவுலகங்களிலும் கியாதியடைந்தவனும் வீரயமுடையவனுமான அர்ஜுனனாவன் (முடிவுக) காலத்தையடுத்துப் பீஷ்மனுக்கு மிருத்தியுவாகப் பிரமமாவினால் படைக்கப்பட்டிருக்கிறான்' என்றார்கள். பிதிருக்களாலே இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டவரான அவர், அவர்களைநோக்கி, 'ஓ! பிதிருபிதாமஹர்களே! 'நான் யுத்தத்திலிருந்தும் திரும்பேன்' என்று என்னால் விரதமானது கொள்ளப்பட்டது. இதற்குமுன் ஒருகாலத்திலும் யுத்தமுனையிலிருந்து திரும்பினதில்லை. கங்காபுத்திரனை இஷ்டப்படி யுத்தத்தினின்று ஓயச்செய்யுங்கள். நான் எவ்விதத்தினாலும் இந்தயுத்தத்திலிருந்தும் நிவிருத்தி அடையேன்' என்றார். அரசனே! பிறகு, ரிசீகா முதலான அந்த முனிவர்கள், அப்பொழுதே, நாரதருடன் கூடவேவந்து, (என்னைநோக்கி)

'ஐயா! இந்தயுத்தத்தினினறும ஒழிவடை. பிராம்மணேத்தமனைக கௌரவி' எனறுசொனனார்கள. நானும, அவாகளை நோககி, 'க்ஷத்திரிய தாமதத நோககி உலகத்தில எனககு இந்த விரதம் ஏறபட்டிருககிறது [1] நான, பினபுறத்தில சாஙகளால அடிககபபட்டு, ஒருபொழுதும யுத்தத்திலிருந்தும பராமுகனாக திருமபேன நான லோபத்தினாலும ஏழைத்தனமையினாலும பயத்தினாலும பொருள நிமித்தத்தினாலும சாஸ்வதமான தாமதத விடேன' எனறு என னுடையபுத்தியானது உறுதிசெயயபபட்டிருககிறது' எனறு சொன னேனு. அரசனே! பிறகு, நாரதர் முதலான அந்த எலலாரிஷிகளும எனனுடைய மாதாவான பாகீரதியும யுத்தகளத்தின் நடுவில வந்து நினறாகள நான, விலலியுடையவனும சஸ்திரத்தை எடுத்த வனும உறுதியானநிசயத்தை உடையவனுமாகி யுத்தகளத்தில போசெயவதறகு இருந்தேன பிறகு, அவர்கள சோந்த வாகளாகி மறுபடியுமசெனறு யுத்தத்தில பிருதாநதனரான ராமரை நோககி, 'பாகாவ! வேதியாகளுடைய மனம வெணணெய்போல் னறதனறோ? சமனதையடை ராம! ராம! அந்தணா தலைவ! இந்த யுத்தத்திலிருந்தும நிவிருத்தியடை. பாக்கவ! பீஷமன் உனனால கொலலப்பட இயலான. பீயும பீஷமனால கொலலப்பட இயலாய்' எனறு சொனனார்கள. அந்தப்பிதிருகளெலலாரும இவவிதம சொலலுகிற வாகளாகி, யுத்தகளத்தை வலந்துகொணடு, பிருதாநதனரைச சஸ்தி ரத்தைவைக்குமபடிசெய்தாகள பிறகு, நான், மறுபடியுமே, பிரமம வாதிகளும எடடுகிரகஙகள் உதித்ததுபோலஜவலிகிறவாகளுமான அந்த எடடுபேரகளையும பாரத்தேன. அவர்கள், யுத்தநிமித்தமா யிருப்பவனான என்னைநோககி, 'ஓ! தோளவலியமைந்தவனே! குரு, வானராமரை அடை. உலகத்திறகு நனமையைசசெய' எனகிறவாத் தையை அனபோடு சொனனார்கள. நானும நணபாகளுடைய அந்த வாதத்தையினால ராமா ஒய்ந்ததைப்பாராதுவிடடு உலகஙகளுககு நனமையைச செய்கிறவனாகி அந்தசசொல்லை ஏற்றுககொணடேன. பிறகு, பாணத்தால மிகவும புணபட்டவனான நான ராமரையடைந்து நமஸ்காரம செய்தேன. மிகுதவமுள்ளராமரும சிரித்துககொண்டு என்னை நோக்கி, அனபோடு, 'பீஷம! இந்த உலகத்தில பூமியில் ஸஞ்சரிப்பவனும உனககு ஒபபானவனுமான க்ஷத்திரியனிலலை.

[1] 'நான முதுகுகாட்டிக்கொணடு யுத்தத்திலிருந்து ஒருபொழுதும திரும்பவும மாட்டேன்; முதுகில் பாணம்படுதலைப் பொறுக்கவும மாட டேன்' என்பது ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்பின் கருத்து.

போகலாம். நான இந்தயுதததில உனனால நனகு மகிழ்விககப்பட்டேன' எனறாா. பாாககவா எனனுடைய முனனேயே அநத மகாத மாககளுடைய மததிபில அநதக கனனிகையை அழைததுத தீனமான வாாததைபினால சொலலலானாா.

நூறறெண்பத்தாறாவது அதயாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(அம்பை பரசுராமரிடம் விடைபெற்றுத் தபோவனம்சென்று கடுந்தவம் செயதது.)

ராமா சொலலுகிறாா 'பெணணே! எனனால சகதியுள்ள வரையில யுததம செயயபபடடது மேலான முபறசியும செயயபபடடது. இபபடியிருநதும, நான மிகவும உததமமான அஸ்திரஙகளைக் காணபிததும விலலாளிகளில சிறநதவனான பீஷ்மனை மிஞசுவதறகு வலலவனாகவிலலை யெனபது எலலாஉலகஙகளுககுமே பிரததியக்ஷம. இது எனனுடைய பெரியசகதி. இது எனனுடைய பெரியபலம. கல்யாணி! நீ இஷ்டபபடி போகலாம. நான உனககு வேறு எதைச செயவேன? பீஷமனையே அடை. உனககு வேறுகதியிலலை. பெரிய அஸதிரஙகளை விடுகிறவனான பீஷமனால ஜயிககபபடடேன' எனறாா. இவவிதம சொலலிவிடடு, பிறகு, பெரிய மனததையுடையவரான ராமா பெருமூசசுவிடடுககொண்டு மௌனமாயிருநதாா. பிறகு, கனனிகையானவள பிருகுநநதனரை நோககி, 'ஓ! பகவானே! இஃது உணமையே. பகவானான நீா எபபடிச சொனனீரோ அப்படியேதான. சிறநத புததியையுடைய இநதபபீஷ்மன யுதததில தேவர்களாலும வெலலமுடியாதவன. உமமாலே எனனுடைய கார்யமானது, சகதிககும உதஸாஹததிறகும தககபடி செயயபபடடது. யுதததில தடுககமுடியாததான வீாயமும செலுததப்பட்டது. தடுகக முடியாத பலவித அஸதிரஙகளும பிரயோகிககபபட்டன. கடைசியாக, யுதததில மிஞசுவதறகு முடியவேயிலலை. நான எவவிதததாலும மறுபடியும இநதப பீஷ்மனை அடையேன. ஓ! தவத்தையே தனமாகவுடையவரே! பாாககவஸரேஷ்டரே! எநத இடததில யுதததில நானே பீஷ்மனை விழசசெயவேனோ(=விழச செய்யும சகதியை அடைவேனோ) அநதவிடததிறகுப போவேன' எனறாள. இவவிதம சொல்லிவிட்டு அநதக் கனனிகை கோபத்

தால கலங்கிய கணகளையுடையவளும் தவம செயவதில சங்கறபததைச செயதவளுமாகி என்னுடைய வததததைக கருதிக கொணடு சென்றாள. பாரத! பிறகு, அநதப் பாரககவஶரேஷ்டர் எனனிடம சொலலிககொணடு முனிவாகளோடு வநதபடியே மஹேநதிர பாவதம சென்றா மஹாராஜனே! பிறகு, நான தேரிலேறிக கொணடு பிராமமணாகளால துதிககபபடடு நகரததில பிரவேசிதது, மாதாவானஸததியவதியினிடம நடநதபடி தெரிவிததேன. அவளும எனனைககுறிதது ஸநதோஷிததாள. அநதககனனிகையின பிரவிருத்தியை அறிவதறகாக அறிவிறசிறநதவாகளான மனிதாகளையும கட்டளையிடடேன எனனால ஏவபபடடவாகளும எபபொழுதும விரும்பின நனமையைச செயபவாகளுமான அவாகள, தினநதோறும, அவளுடைய போககையும பேசசையும செயகையையும எனககுத தெரிவித்துககொணடுவநதார்கள. அநதககனனிகை தவததில உறுதிகொணடு வனததையடைநதபொழுதே, நான மனோவியாதியடைநதவனும தீனனுமாகி அறிவிழநதவனபோலானேன. ஐயா! தவததினால கடுமையான விரததததையுடைய பிரமமவிததான பரசுராமரைததவிர, என்னை யுததததில வீரயததினால ஒரு க்ஷததிரியனும வெனறதிலலை அரசனே! தவிரவும, நான நாரதரிடததிலும, அபபடியே, வியாஸரிடததிலுமே இநதசசெயலைத தெரிவிததேன. அவாகளிருவரும, என்னை நோக்கி, 'பீஷம! காசிராஜனபுததிரியைக்குறிதது நீ வருததப்பட வேணடா. எவன முயறசியினால தெயவததை விலககததுணிவான?' எனறுசொனனார்கள். மஹாராஜனே! அநதககனனிகையோ யமுனையின் தீரததை அடுதது அஙகுளள ஆஶரமஙகளின மணடலததில புகுநது மனிதாகளால் செயதறகரிய தவததைச செயதாள. தவத்தையேசெல்வமாகவுடைய அவள், ஆறுமாதம ஆகாரமற்றவளும இளைததவளும சரீரததில மெனமையிலலாதவளும சடைகளுளளவளும அழுககாகிற சேறுபூசினவளுமாகிக காறறைபபுஜிததுக் கொண்டு கடடைபோலானாள. பிறகு, அநதபபெணபால ஒருவருஷம யமுனையின்ஜலததைஅடுதது ஜலததிலவஸிததுககொண்டு ஆகாரமில லாமல் போககினாள. கடுமையானகோப முளளஅவள, மறறொரு வருஷம், காறகட்டைவிரலநுனியால நின்றுகொணடும கீழேவிழுநத ஓர் இலையை அருநதிக்கொணடும போககினாள. இவவிதம, பன்னிரணடு வருஷம் பூமியையும ஆகாயத்தையும் தவிக்கசசெய்தாள். அவள, ஞாதிகளாலேதடுக்கப்படடும் திருப்பமுடியாதவளானாள. பின்பு, ஸித்தர்களாலும் சாரணாகளாலும அடையப்பட்டதான வதஸபூமியில

புண்ணியதையே சீலமாகக்கொண்டவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான தவசிகளுடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தாள. அந்தக்காசிராஜனமகளை அவ்விடத்திலுள்ள புண்யதீர்த்தத்தங்களில பகலுமிரவும ஸ்நானமசெய்து கொண்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்தாள. பிரஜைகளுக்குத் தலைவனே! அரசனே! மஹாராஜனே! கௌரவனே! நந்தாஸ்ரமம, சுபமான உலூகருடைய ஆஸ்ரமம, சயவனருடைய ஆஸ்ரமம, பிரமமாவி னுடையஸ்தானம, பிரயாகை, தேவயஜனம, தேவாரண்யங்கள, போகவதி, கௌசிகருடைய ஆஸ்ரமம, மாண்டவ்யருடைய ஆஸ்ரமம, திலீபருடைய ஆஸ்ரமம, ராமஹ்ரதம,[1] பைலருடைய ஆஸ்ரமம, காக் கருடைய ஆஸ்ரமம இந்ததீர்த்தங்களில அபபொழுது காசிராஜன கனனிகையானவள செயயமுடியாத விரதத்தைமேறகொணடு ஸ்நா னம செய்தாள். கௌரவனே! எனனுடையமாதாவானவள, ஜலத்தி லிருந்துகொண்டு அவளைநோகி, 'கலயாணி! எதறகாகத்தனபத்தை அடைகிறாய்? எனனிடம உணமையையே சொலலு' எனறு கேட டாள. அரசனே! பிறகு, குறறமறறவளான அவள இவளை நோகி அஞ்சலிசெயதுகொணடு, 'அழகியகணகளையுடையவளே! ராமர் பீஷ்மனுலே யுத்தத்தில ஜயிகக்படடார. பாணத்தை எடுத்தவனை அவனை வேறு எந்த அரசன ஜயிபபதறகு உத்ஸாஹத்தையடைவான? அப்படிபபடட நான பீஷ்மனுடைய நாசத்திறகாக மிகக்கடுமையான தவத்தைச செயகிறேன ஓ! தேவி! நான அந்த அரசனைக கொல வதறகாகப பூமியில ஸஞ்சரிக்கிறேன ஓ! தேவி! இது விரதத்தின் பயன. இந்த விஷயத்தில மேல எனக்கு எப்படியாகுமோ?' எனறாள. பிறகு, நதியானவள, 'பெணணே! கோணலாக நடக்கிறாய் குறற மறற அங்கங்களையுடையவளே! பெணணே! இந்த இஷ்டமானது உனனால அடையமுடியாதது. காசிராஜன பெணணே! நறகுணமுள்ள வளே! பீஷ்மனுடைய நாசத்திற்காக விரதத்தை அனுஷ்டிக்கி றாயானால, விரதத்திலிருபபவளான நீ சரீரத்தைவிடடாலும கோண லானதும மழையினுணடான ஜலத்தையுடையதும (அடையமுடியாத), கெடட துறைகளையுடையதுமான நதியாக ஆகிவிடுவாய, (மனிதர்க ளால) அறியக்கூடியவளாகமாடடாய். மழைக்காலத்திலுணடானவ ளும எடுமாதம இல்லாதவளும பயங்கரமான முதலைகளோடு கூடின வளும் கோரமானவளும எல்லாப் பிராணிகளுக்கும பயத்தைச செய்கிறவளுமாகிவிடுவாய' எனறாள. அரசனே! இவ்விதம காசிரா

1 'பைல கர்க்கஸயாSஸ்ரமே' என்பது மூலம, பைலகாகருடைய ஆஸ்ரமம' என்பது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு.

ஜன கன்னிகையைநோக்கிச சொல்லிவிட்டு, பிறகு, மஹா பாக்கிய வதியும பெணபாலுமான என்னுடைய மாதாவானவள புனனகை செய்துகொணடு திருமபிவிடடாள். மறுபடியும, சிறநத நிறததை யுடைய அநதக கனனிகை, ஒரு ஸமயம எட்டாவது மாஸம வரை யிலும, ஒரு ஸமயம பததாவது மாஸம வரையிலும, தீாததததை யும பானம செய்யவிலலை. கௌரவனே! அநதக காசிராஜனுடைய கனனிகை தீாததததில ஆசையினாலே அஙகங்கு விரைநது ஓடி மறு படியும வதஸபூமியில வநது விழுநதாள. பாரத! அநதக கனனிகை யானவள, வதஸபூமியில மாரிககாலததிலுளளதும முதலைகளுளள தும கெடட ஜலமுளளதும வீணாகச செலலுவதுமான அமபை யெனறு பேருளள நதியாக பரஸிததியடைநதாள. அவள அநதத தவத்தால பாதிச சரீரததால வதஸதேசததில நதியாகவும (மறற பபாதிச சரீரததால) பெணணாகவும ஆனாள.

நூறறெண்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

அம்போபாகயானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மஹாதேவர் அம்பைக்கு எதிரில் தோன்றியதும், அவர் அவளுக்கு மறு ஜன்மத்தில் பீஷ்மரைக் கொல்லும்படியான வரத்தை அளித்ததும், அவள் தீயில்பாய்ந்ததும்.)

ஐயா! பிறகு, அநதத தவசிகள் எல்லாரும தவத்தில் நிசச யத்தை வைததவளான அவளைப பாாததுத திருப்பினாகள. 'எனன காாயம?' எனறும கேடடாாகள். பினபு, அவள், உடனே தவத் தில சிறநதவாகளான அவர்களை நோககி, 'ஓ! தபோதனாகளே!' பீஷ்மனால நிராகரிககப்படடவளும பதியின் தாமததிலிருநதும நழு வும்படி செய்யப்படடவளுமாயிருககிறேன். அவனுடைய வதத திற்காக எனககுத தீக்ஷை; உலகத்திறகாக இல்லை. பீஷ்மனைக் கொன்றுவிட்டுச சாநதியை அடைவேனென்பதே (எனனுடைய) நிசசயம. ஓ! தபோதனாகளே! எவன நிமிததமாகச சாஸவத மான இநதத துககததை அடைநதவளா யிருககிறேனோ, இவ்வுல கில் பதிலோகமறறவளும் ஸ்திரீயாகாதவளும் புருஷனாகாதவளுமா னேனோ அநதக் கங்காபுததிரனை யுததததில் கொலலாமல் திரும் பேன. எனனால் சொல்லப்பட்ட இது என் மனததிலுளள ஸங்கற்

ம். பெண்தன்மையில் வெறுப்படைந்தவளும ஆணதன்மையின நிமித்தம நிசசயம செயதவளுமாகிப் பீஷ்மன விஷயத்தில பிரதி செயய விரும்புகிறேன். ஈன மறுபடியும தடுக்கத்தக்கவளலலேன' எனறாள.

அந்த தவசிகளுட ஸூலபாணியும உமாபதியுமான தேவா, அந்த மஹரிஷிகளுடைய மத்தியில, தமருபதோடு காடசியளித்தார. பிறகு, அவள வரத்தினால மகிழ்வுக்கப்பட்டவளாகி எனனுடைய அபஜயத்தைப பிரார்த்திதாள. மனம்நிறையுளளவளான அவளை நோக்கி, தேவானவா, 'கொலலப்போகிறாய' எனறு மறுமொழி உரைத்தார பிறகு, அந்தக கணனிகை திருமபவும ருத்திரரை நோக்கி, 'ஓ! தேவரே! ஸ்திரீயான எனக்கு யுத்தத்தில எப்படி வெறறி உண்டாகும? ஓ! உமாபதியே! பெண்தனமையினால எனனுடைய மனமானது சிறிதும சௌரயமும தைரயமும இலலாததாயிருக்கிறது. ஓ! பூதேசரே! உமமால பீஷ்மனுடைய தோலவியானது உறுதிசெயயப்பட்டது. ஓ! விருஷபத்வஜரே! அது உணமையாகும்படி செய்யும யுத்தத்தில சந்தனுவின புதல்வனான பீஷ்மனை எதிர்த்துக கொலலும்படி செயயும' எனறு சொனனாள. விருஷபத்வஜத்தையுடைய மஹாதேவா அந்தக கனனிகையைநோக்கி, 'கலயாணி! எனனுடைய வாக்கானது பொயயைச்சொலலாது, மெய்யே ஆகும. யுத்தத்தில பீஷ்மனைக கொலலுவாய ஆணதன்மையையும அடைவாய. வேறு தேகத்தை அடைந்து அதை எல்லாம நினைக்கவும போகிறாய். துருபதனுடைய குலத்தில பிறந்தவளாகி மஹாரதனுவாய. வேகமுள்ள அஸ்திரங்களை யுடையவனும் பலவிதமாக யுத்தம செயகிறவனும் மிகவும ஒபபுகொளளப்பட்டவனுமாவாய. கலயாணி! இவையெலலாம சொனனபடியே ஆகும. பிறகு, ஓரு காலவித்தியாசத்தால ஆணபிளைபபுமாவாய்' எனறு சொனனார் இவ்விதம சொலலிவிட்டு, ஜடாமகுடதாரியும்விருஷபகொடியையுடையவருமான மஹாதேவா, சிஷ்டிகள பாரத்திருக்கும்பொழுதே, அங்கேயே மறைந்தார. அரசனே! பிறகு, காசிராஜனுடைய மூத்தபுத்திரியும சிறந்தநிறமுடையவளும குறைவு சொலலப்படாதவளுமான அவள, அவாகள பாரத்திருக்கும பொழுது, அந்த வனத்திலிருந்தும விறகுகளைச் சேகரித்து மிகப்பெரிதான சிதையைச செய்து நெருபபைவைத்து, அக்னியானது தனக்கு மூண்டெரிந்தபொழுது, கோபத்தால ஜ்வலித்தமனத்துடன

[1]யமுனாநதியின பக்கததில, 'பீஷ்மனைக கொலலுவதற்கு' எனறு சொலலிககொணடு அகனியில பிரவேசிததாள' எனறார்.

நூறறெண்பததெடடாவது அதயாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(த்ருபதன் தனக்குப் பிள்ளையை விரும்பி மஹாதேவரைக் குறித்துத் தவம் செய்ததும், அவர் முதலில் பெண்ணாகப்பிறந்து பிறகு ஆணாகும் பிள்ளை உண்டாகுமென்று வரமளித்ததும், த்ருபதன்மனைவி பெண்பிறநததை மறைத்து ஆண்எனச்சொல்லி ஜாதகர்ம முதலி யனசெய்வித்துச் சிகண்டி யென்று பேரிட்டதும்.)

துரியோதனன, 'ஓ! கஙகையின புததிரரே! யுததததில சிறநதவரே! பிதாமஹரே! அபபொழுது, [2]சிகணடியானவன முதலில கனனிசையாகி எபபடி புருஷனானான எனபதை எனககுச சொல்லும' எனறான. பீஷமா சொலலுகினறா 'ராஜஸரேஷடனே! பிரஜைகளுககுப பதியே! அநதத துருபதராஜனுடைய மனைவியோ அனபிறகுரிய மஹிஷியும, புததிரனிலலாதவளுமாயிருநதாள. மஹாராஜனே! அநதச சமயததிலே துருபதராஜன நமமை வதம செயவதறகாக நிசசயமசெய்து கடுமையான தவததிலிருநது கொணடு, 'ஓ! மஹாதேவரே! கனனிகையாயிலலாமல எனககுப் புததிரனுணடாகடடும' எனறு சொலலிப புததிரனுககாகசசஙகரரை மகிழவிததான. 'ஓ! பகவானே! பீஷ்மனுககுபபிரதிசெயய விருப்ப முளளவனாகிப புததிரனை விரும்புகிறேன' என்றான. தேவ தேவரான சஙகரராலே, 'உனககுப் பெணணாகவும ஆணாகவுமுள்ளவன உணடாவான' எனறு சொலலி, 'அரசனே! தவததிலிருநதும ஒழிவடை. இது ஒருபொழுதும வேறுவிதமாகாது' எனறும கூறினர். அவனோ, நகரததையடைநது மனைவியை நோககி, 'முயற்சியைச செய்தேன. மஹாதேவரை நான தவததினால ஆராதிததேன. சமபு

1 'யமுநாம அபிதஃ' எனபது மூலம; 'யமுனையின தீவில' எனபது ஆஙகில மொழிபெயாப்பு.

2 இஙகே, சிகண்டி, சில விடத்தில் ஆண்பாலாகவும் சில விடததில் பெண்பாலாகவும் மூலத்தில வழஙகப்பட்டிருததலால, மொழிபெயாப்பும் அஙஙனமே செயயப்பட்டிருக்கிறது.

வானவா, 'கன்னிகை உண்டாகி, பிறகு, ஆண்பிள்ளை ஆவாள்' எனறும சொனனர். சஙகரா, அடிக்கடி வேண்டபபட்டும, 'விதி' எனறு சொலலிவிட்டா. அது மாறுகாது. அது அப்படியே ஆகுமனறே ?' எனறுன.

பிறகு, நலல மனததையுடையவளான அநதத துருபதனுடைய பதனியானவள, நியமததுடனிருநதுகொணடு, ருதுகாலததில துருபதனிடம சென்றுள. அரசனே ! நாரதா என்னிடம சொனனபடி, விதிகளில சொலலபபட்ட காமாவைசசெய்து துருபதனிடமிருநதும குறிததகாலததில காப்பத்தையடைநதாள. பிறகு, தாமரைம்லாகள் போன்ற கணகளையுடைய அந்த ராஜஸ்திரீ காப்பதததைதரிதாள. குருநநதன! அப்பொழுது, சிறநத கைகளையுடைய அநதத துருபதன மகளை அடைவதிலுள்ள ஆசையினலே பிரியமான அநத மனைவிக்கு இனிய உபசாரஙகளைச் செயதான. கௌரவ ! மனைவியானவள, விரும்பினவறறையெல்லாம அடைநதாள். மஹாராஜனே! பூபதியான துருபதராஜன புததிரனிலலாமலிருகுமபொழுது அவனுடைய பட்டமகிஷியான அந்தத தேவியானவள காலகிரமமாக மிகவும சிறநத ரூபததையுடைய கன்னிகையைப பெறறுள. ராஜஸ்ரேஷ்ட! மனனதையமூளளவளான அவள, புததிரனிலலாதவனை துருபதராஜனிடம, 'எனனுடைய இநதக குழநதை புததிரன' என்று வெளியிட்டாள. அரசனே ! பிறகு, அநதத துருபதராஜன மறைக்கப்பட்ட பெணகுழநதைககு, புததிரனுககுச செய்வதுபோல, புததிரகாரயஙகளனைதததையும செய்வித்தான. மேலும், துருபதனுடைய தேவியான அவள் புததிரனெனறுசொலலிகொணடு (ரகஸ்யமான) ஆலோசனையை முழு முயறசியாலும காதாள. பட்டணததில், துருபதனைத தவிர, ஒருவரும அநதக (குழநதையைக்) கன்னிகை என்று அறியவில்லை. அநதத துருபதன குறைவுபடாத சகதியுளள மஹாதேவருடைய அநத வாகதததையை நம்பி, அநதக் கனனிகையை மறைதது வைததான்; புததிரனெனறும சொனனன. அரசன், ஆணகுழநதைக்குச செயவதுபோல விதியுடன் ஜாதகாம முதலான அனைததையும செய்வித்தான. அநதக் கன்னிகையை ஜனஙகள் சிகண்டி எனறு அறிநதாகள. நரஸ்ரேஷ்டனே, ஒற்றனனும நாரதரின் சொல்லாலும தேவருடைய சொலலாலும அப்படியே அமபையினுடைய தவத்தினாலும் அறிநதேன.

நூற்றெண்பத்தொன்பதாவது அதயாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(புருஷவேஷத்துடன் வந்த சிகண்டி துரோணரிடம் வில்வித்தை கற்றதும், அவனுக்குத் தசார்ணதேசத்து அரசன்மகளே மணம் செய்வித்ததும், அந்த ராஜகுமாரி சிகண்டி பெண் என்ப தைத் தன்தகப்பனுக்குத் தெரிவித்ததும், தசார்ண ராஜன் தன்னை மோசம் செய்ததற்காகத் துருப தனைச் சூற்றத்துடன் கொல்வதாக அவ னுக்குத் தூதனுப்பியதும்)

பகைவரை வாடுபவனே! பிறகு, துருபதன தன பெண ணுகுசு சிதநிரம முதலானவைகளிலும அபபடியே இல்ப வேலை களிலும எலலாத தொழிலகளிலும பயிறசியுணடாகுமபடி முயறசி யைச்செயதான. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! சிகண்டி பாலதசிலும அஸ் திரதசிலும துரோணருகுசு சிஷயனனன். மஹாராஜனே! அவனு டைய சிறநதசிறததையுடையவளான தாயானவள அபபொழுது புத திரனுக்கு (மணவிசெயவது) போலக கனனிகைகுசு மணவி தேடும நிமிததமாக அரசனை ஏவினள. பிறகு, துருபதன யெலவனததை அடைநதவளான அநதக கனனிகையைப பாரதது பெண்ணெனறு கருதி, பிறகு, மணவியுடன கவலையையடைநதான. அவன, 'என் னுடைய இநதக கனனிகை யெலவனததை அடைநது துயரதத்தை வளாக்கிறவளாளுள, எனனுல ரூலபாணியினுடைய வாரததையி னுல மறைகவும பட்டாள' எனறுன (அபபொழுது,) மணவியான வள, 'ஓ! மஹாராஜனே! அது எவ்விதததாலும பொய்யாகாது. மூவுலகததிறகும காததாவான சஙகரா இநத விஷயதசில என வினன சொலலிச சொலலக கூடியவராவார? ஓ! அரசரே! உமகசு விருபபமிருநதால் சொலலுகிறேன. என்னுடைய வாரததையைக் கேளுமு. ஓ! பிருஷதபுததிரரே! இபபொழுது, (என வாரததையைக) கேடடபிறகு, உமமுடைய புத்தியைச செலுததுமு. இவனுக்கு விதிபபடி விவாகததை முயன்று செயயவேண்டுமு. 'அநத ரூவரு டைய வார்தசதையானது சதியமே ஆகும' என்பது என்னுடைய உறுதியான எண்ணம' என்றுள்.

பிறகு, அந்தத தம்பதிகள் அநதக் கார்யத்தில் உடனே உறுதியைசசெய்து தசார்ணதேசாதிபதியின் பக்திரியான கன்னி கையை வரித்தாகளு. பிறகு, ராஜஸ்ரேஷ்டனன துருபதராஜன்,

குலதைப்பற்றி எலலா அரசர்களிடமும விசாரித்துத தசார்ண தேசததரசனுடைய புதிரியைச சிகண்டிக்கு மணவியாக வரித்தான. ஹிரணயவாமன எனறு சொல்லபபட்ட தசார்ணதேசத தரசனுன அவனும அநதச சிகணடிகருக கனனிகையை அளித்தான. ஹிரணயவாமனெனகிற அநத அரசனும, தசார்ண தேசத் தில மகானும மிகவும வெலலமுடியாதவனும நெருஙக முடியாத வனும பெரிய சேனையையுடையவனும பெரிய மனமுடையவனு மாயிருநதான ராஜஸரேஷ்டனே! அப்பொழுது, விவாஹம செய்யப படடபின, அநதக கனனிகை யெலவனதத்தை அடைநதாள. சிகண் டினி எனகிற இநதக கனனிகையும யெலவனதத்தை அடைந்தாள். சிகணடியும பாணிகரகணம செய்துகொணடு, மறுபடியும, 1 காமபிலய தேசததை அடைநதான. ஹிரணயவாமனமகளான அவளும் சிறிதுகாலம சிகணடியான அநதக கனனிகையை ஸ்திரீயென்று அறியவிலலை. எபபொழுது அநத ராஜகன்னிகை இவளை ஸ்திரீயா கவே அறிநதாளோ அபபொழுது லஜ்ஜையடைநது பாஞசாலராஜ னுடைய புதிரியான சிகணடினி யெனகிற அநதக கனனிகையைப பறறித தன வளாப்புத தாயகளுககும தோழிகளுககும தெரிவித தாள. ராஜஸரேஷ்டனே! பிறகு, தசாரணதேசததவாகளான அநதச செவிலிததாயகள அபபொழுதே மிகக துனபததையடைநதாகள, வேலைகாரிகளையும அனுபபினாகள. பினபு, தூதிகளெலலாரும தசாரணதேசாதிபதியினிடம நடநதபடி (துருபதனுடைய) வஞ் சனையைத தெரிவித்தாகள். அநத அரசனும சினமகொண்டான. மஹாராஜனே! அப்பொழுது, சிகணடியும ராஜகிருஹததில் பெண் தனமையில சிறிதும ருசியிலலாமலே புருஷன்போல மகழ்சசியுடன் விளையாடினான. பரதஸரேஷடனே! ராஜஸரேஷ்ட! பிறகு, ஹிரணய வாமன சிலநாளில அதைகதகேடடுக கோபததால் வருதததமடைந தான். பிறகு. அவன கடுங்கோபததுடன துருபதனுடைய வீட்டுக் குத தூதனை அனுப்பினான பிறகு, ஹிரணயவாமனுடைய தூதன் துருபதனையடைநது ஒருவனுக ஏகாநததில அழைததுக்கொணடு போய ரகஸயததில ஒருவாதத்தை சொல்லலானான 'அரசனே! குறறமற்றவரே! தசாரணதேசததரசா, உமமால ஏமாறறபபட்டு, அவமானததால மிகக கோபங்கொண்டவராகி, உமமைநோகசி இநத வாதத்தையை உரைகசலானார். எனனவெனறால, 'அரசனே! என்னை அவமானம செயகிறாய. உனனால கெட்ட ஆலோசனை செய்யபபட்டது;

1 தகஷிணபாஞசாலம, துருபதனுடையஆளுகைகு உட்பட்டது.

நிச்சயம். கெடுமதியுள்ளவனே! அறிவினமையால், உன்னுடைய கனனிகைக்காக எனனுடைய கன்னிகையை யாசித்தபடியால், இப் பொழுது, அந்த வஞ்சனைக்குரிய பயனை அடையக்கடவாய். இதோ நான உன்னை உறவினர்களோடும மந்திரிகளோடும கொலலுகிறேன். உறுதியாயிரு. என்னுடைய வீர்யத்தையும குலத்தையும நல்ல நடையையும அவமதித்த நீ மனிதர்களில முனபு எவரும செய்திராத வஞ்சனையைச செய்தாய். எலலாக் காரியங களையும் செய்துகொளளு. சிறந்த போகங்களை அனுபவித்துக் கொள்ளு. உனனைச சுற்றத்துடன் கொலலுவதறகாக விரைவில் படையெடுக்கப்போகிறேன்' எனறு' எனறு சொன்னான.

நூற்றுத்தொண்ணூறுவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யான பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தசார்ண ராஜன் மீண்டும் துருபதனுக்குத் தூதனுப்பியதும், துருபதன் தன் மனைவியோடு ஆலோசனை செய்ததும்.)

அரசனே! அப்பொழுது, இவ்விதம தூதன் சொல்லியதைக் கேட்ட துருபதனுடைய வாககானது, பிடிக்கபபட்ட கிருடனுடைய வாககுப்போல ஒன்றும சொல்ல எழவில்லை. அவன் ஸமபந்தியைச் சமாதானம் செயவதறகு, இனிமையாகப பேசுகினற தூதர்களை அனுப்பி,'அப்படியிலலை'எனறு சொல்லிக்கொண்டு, தீவரமான முயற் சியைச் செய்தான. பிறகு, அந்த ஹிரண்யவர்மன, மறுபடியுமே, பாஞ்சாலன்புதகிரியைக் கனனிகை யென்று உண்மையாக அறிந தான. அறிந்து, உடனே, விரைவுடன் வெளிக்கிளம்பி வந்தான். பிறகு, செவிலிதாய்களுடைய சொல்லினாலே, புத்திரியை அவ்விதம் வஞ்சித்ததை, அளவற்ற பராக்கிரமத்தை யுடையவர்களான பித் திரர்களுக்கு, அபபொழுதே, சொலலியனுப்பினான. பாரத! பின்பு, ராஜஸரேஷ்டனை அவன் சேனைகளுடைய கூட்டத்தைச சேர்ந்துக் கொண்டு துருபதனைக்குறித்துப போருக்குப் புறப்படுவதில் எண் ணம் வைத்தான். ராஜஸரேஷ்டனே! பிறகு, ஹிரண்யவர்மனென் கிற அந்த அரசன, மந்திரிகளுடன் பாஞ்சால ராஜனைகுறித்து நன் முக ஆலோசனை செய்தான். அந்த ஆலோசனையில், மிக்கவலிமை யுள்ளவர்களான அந்த அரசர்கள, 'அரசனே! சிகண்டி கன்னிகை யென்பது உண்மையாயிருக்கும்பக்ஷத்தில, வேறு அரசனைப் பாரு

சால தேசததில அரசனுக வைத்துவிட்டுப் பாஞ்சால ராஜனைக் கட்டி நமது வீடடுக்குக் கொணடுவருவோம. சிகண்டியுடன் பாஞ்சால ராஜனைக் கொல்லுவோம' என்று நிசசயித்தார்கள். அபபொழுது, அந்த அரசன், மறுபடியும், 'உன்னைக் கொலலுவேன்; உறுதியாயிரு' எனறு பாஞ்சாலனுக்குச சொல்லுமபடி கடடளையிட்டுத் தூதாகளை விரைவாக அனுப்பினன்.

ஜனங்களுக்குப பதியும இயறகையில பயந்தவனும குற்ற முடையவனுமான அநத த்ருபதராஜனை, மிக்க பயததை அடைந் தான். அவன தசார்ணனிடத்தில தூதாகளை அனுப்பிவிட்டுச் சோகத்தால மூர்சசை அடைநது, மனனியிடம சென்று, தனி மையில் ஒரு வாததை சொலலலானான. மனததில் பெரிய பயததுடன் கூடினவனும சோகததால அடிககப்பட்டவனுமான பாஞ்சாலராஜன், சிகண்டியின் தாயான தனது நாயகியை, நோகி, 'ஸம்பரநியும் மிகப் பெரிய பலத்தையுடையவனுமான ஹிரண்ய வர்மனென்கிற அரசன் கோபததால சேனையை திரட்டிககொண்டு என்னை எதிர்க்கப் போகிறான. இநதக் கனனிகையின் விஷயநதில் மூடதனமையை அடைநதவர்களான நாம இப்பொழுது எனன செய்வோம் ? சிகண்டி எனகிற உனனுடைய புதிரன் கனனிகை யெனறு சநதிககப்பட்டான. (ஹிரணயவர்மன்) இவவிதம ஆலோ சிதது, மூபற்சியுடன, மிதிராகளோடும சேனையோடும வேலைக் காரர்களோடும, 'வஞசிக்கபபடடேன' என்று எண்ணிக்கொணடு என்னை கொல்லுவதறகு விரும்புகிறான். கலயாணி! இதில் உண்மை என்ன ? பொயயை ஏன சொலலுகிறாய் ? நான் உன்னிடமிருநது சுப மான வார்த்தையைக்கேட்டுத தக்க ஏறபாடு செயவேன். நானே ஜீவிப்பேனே இல்லையோவெனகிற சநதேகத்தைஅடைநதுவிட்டேன. இநதச் சிகணடினியோ சிறுமி. சிறநத ஞாணததை புடையவளே ! நீயும் பெரிய கஷ்டத்தை அடைநதுவிட்டாய். அபபடிப்பட்ட நீ எல்லாவற்றையும் நிவ்ருத்திப்பதனபொருட்டு, கேட்கிறவனன என் னிடம உண்மையைசசொல். மங்களகரமான இடையையுடையவளே! சுததமான புன்சிரிப்புள்ளவளே ! அவவிதமாகக் காரியத்தைச செய் கிரம் செய்வேன். சிகண்டினி ! நீயும் பயபபடாதே. சிறநத இடையை யுடையவளே! அநத விஷயததில புதிரதர்மத்தால் வஞசிக்கப்பட்ட வனன நான் தயையுடன் உண்மையான ஏற்பாடடைச செய்வேன. என்னால் தசார்ணதேசாதிபதியான அநத அரசன் வஞசிககப்பட் டான. மஹா பாக்கியமுடையவளே ! அதைச் சொல். அதற்குரிய

நனமையைச செய்வேன்' என்றான். அறிந்தவனான அரசன், பிறனுக்கு [1] வெளியிடுதற்காக வெளிப்படையாகக கேட்க, அரசன மனைவி அரசனை நோககிச சொலலலானாள.

நூற்றுத் தொண்ணூற்றோராவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிகண்டி, தன் பெற்றோருக்குண்டான வருத்தத்தை அறிந்து வனம் சென்று ஸ்தூணன் என்றும் யக்ஷன்வீட்டு வாயிலில் [2] பாடு கிடநததும், அவன் கேட்க, சிகண்டி தன்னுடைய பெண்தன்மையைச் சொல்லி ஆண்மையை விரும்பியதும்.)

அரசனே! புஜபலமிககவனே! பிறகு, சிகண்டியினுடைய தாயானவள் பர்ததாவினிடம சிகணடினியெனகிற கனனிகையைக குறிதது உணமையைச சொலலலானாள. 'அரசரே! புததிரனிலலாதவளான நான சககளததிகளிடமுணடானபயததினாலே இவவிதம கனனிகையாகப பிறநத சிகணடினியைப புருஷனெனறு தெரிவிததேன. ஓ! ராஜரே! நீரும எனனுடைய அநதவாாததையைப்பறறி விருபபுடன ஸநதோஷிததீர. ஓ! ராஜஶரேஷடரே! கன ிகைககுப புததிரனுககுரிய கர்மாவும செய்யபபட்டது. அரசரே! உமமாலே தசாாண தேசாதிபதியின புததிரியானவள் (சிகணடிககு) மனைவியாக விவாஹம செயயப்படடாள். நானும மஹாதேவருடைய வாாததையின் அர்ததததை நமபிச சொனனேன. 'கன்னிகையாகப் பிறநது மறுபடி புருஷனாகிவிடுவான' எனறு நினைத்து, இநத ஸ்திரீததன்மை உபேக்ஷிககபபடடது' எனறாள.

அரசனே! யஜஞஸேனனெனகிற துருபதராஜன இதைக் கேட்டு, எலலா உண்மையையும மநதிரிகளிடம தெரிவிதது, பிரஜைகளைக்காப்பதில உசிதமான ஆலோசனையைச செய்தான். அரசனே! அந்தத தசாாணதேசததரசனிடம உள்ளபடியே வஞசனையைச செய்திருநதாலும ஸமபநததததை உண்மையென்று தெரிவிப்பதெனறே

---

1 தனக்குத்தெரியாதென்றும, புததிரனில்லாதவளான தன்னுடைய மனைவியின் வார்த்தையைக் கேட்டுத தான் அவவிதம செயததென்றும் வெளியிடுவது.

2 ஒருகாரியநிமித்தம நியமத்துடன், ஆகாரமின்றிப் படுததிருததல்; இது ப்ராயோபவேசம் எனப்படும.

ஆலோசித்து உறுதியாக நிச்சயம செய்தான். பாரத! ராஜஶரேஷ்டனே! இயறகையாகவே காவலசெய்யப்பட்டதும எஙகும அலஙகரிககப்பட்டதுமானநகரததை, ஆபததுககாலததில(செய்யவேணடியபடி) எங்கும காவல்செய்தான. பரதஶரேஷடனே! தசார்ண தேசாதிபதியுடன விரோதம நேரிட்டபொழுது, அரசன் பததினியுடன பெரிய வருததததையுமஅடைநதான.'எபபடி எனககு ஸமபநதியுடன பெரிய யுததமானது நேராமலிருக்கும?' எனறு ஆலோசிதது, அப்பொழுது தேவதையை மனததால பூஜிததான. அரசனே! அப்பொழுது, மனைவியான ராஜஸ்திரீயானவள, தெயவததையே கதியாகவுடையவனும பூஜையைச செய்கிறவனுமான அவனைப்பார்தது உடனே ஒரு வார்ததையைச சொலலலானாள. 'நலல நிலைமையிலிருப்பவனாலேயே தேவாகளுககும பெரியோர்களுககும பூஜையானது ஸததியமாகச செயயத்தககது. துககககடலையடைநதவன செயவதற்குக கேட்கஷம வேண்டுமா? ஆகையால, நீர குருக்களைப் பூஜியும. தசாரணனைத தடுப்பதினிமிததம எலலாத தேவதைகளும பூஜிக்கப்படவேணடும. அதிகமான தக்ஷிணையுடன அகனிகள ஹோமம செயயப்படவேணடும. ஓ! பிரபுவே! யுததமிலலாமலே நிவிருததியை மனததினால ஆலோசியும. தேவதைகளின அருளால இவையெல்லாம ஆகும. அரசரே! அகன்ற கணகளையுடையவரே! நீர இநதப் படடணம அழியாமலிருபபதறகாக மநதிரிகளோடு ஆலோசிததபடியே செயயும. அரசரே! தெய்வமோ மனிதமுயறசியுடனகூடி நன்கு பயனையளிககின்றது. இவைகளில ஒனறோடொன்று மாறுபட்டாலோ, பயன உணடாவதிலலை. அரசரே! ஆகையினால, மநதிரிகளுடன் படடணததிற்கு வேண்டிய ஏறபாடடைசசெயது, இஷ்டப்படி, தேவதைகளைப பூஜை செய்யும' எனறாள.

இவவிதம சொலலிக்கொண்டு சோகததில் அழுநதினவர்களான அவர்களைப் பார்தது, அப்பொழுது, எளிமையுறறவளான சிகண்டினி யென்கிற அந்தக கனனிகையானவள், வெட்கததையடைந்து, 'இநத இருவரும எனனிமிததம துககததையடைநதனா' என்று ஆலோசிதது, பிறகு, பிராணனை விடுவதில எண்ணம கொண்டாள். அரசனே! இவவிதம அவள நிசசயம் செய்து மிகக துக்கததில் அழுநதினவளாகி வீட்டைவிட்டு, செல்லமுடியாததும ஜனஙகளறறதும செழிப்புளளதும ஸ்தூணாகர்ணனென்கிற யக்ஷனால் காககப்பட்டதுமான வனததைக் குறிததுப புறபபட்டாள. அவனிடமிருந்தும் பயததினாலே மனிதர்கள அந்த வனத்தை விட்டிருநத

னர். அவ்விடத்தில் சுண்ணாமபு மண்ணால் பூசப்பட்டதும் விலாமிச்சையைத தெரிவிககிற புகையால் நிறைநததும உயர்நத கோட்டையையும தோரண வாசல்களையுமுடையதுமான ஸ்தூணாகர்ணனுடைய மாளிகையானது இருக்கிறது. அரசனே! துருபதனுடைய பெண்ணான அநதச சிகணடினி அதில் புகுநது பலநாள் ஆகாரம் செய்யாமல் சரீரததை வற்றச செய்தாள். அவளுக்கு ஸ்தூணனென்கிற யக்ஷனானவன் மென்மைத தன்மையுடன் காடசியளித்தான். 'எதற்காக நீ இநத முயறசி செய்கிறாய்? அதைச் செய்வேன்; சொலலு. தாமதம் வேணடாம' என்றான. அவள், யக்ஷனை நோக்கி, 'அது உனனால் ஆகக் கூடியதில்லை' என்று அடிக்கடி சொன்னாள். பிறகு, யக்ஷனானவன, 'சீககிரம செய்வேன' என்றும, 'ராஜபுததிரி! குபேரனுக்கு வேலைக்காரனான நான் வரததை அளிபபவனாயிருக்கிறேன். கொடுக்கத்தகாததையும கொடுப்பேன். உனக்கு வேண்டியதைச சொல்' எனறும மறுமொழிகூறினான். பாரத! பிறகு, சிகண்டினி யக்ஷர்களில சிறநதவனான அநத ஸ்தூணாகர்ணனிடம அவற்றையெலலாம முழுமையும தெரிவிக்கலானாள. 'ஓ! யக்ஷ! என்னுடைய பிதாவானவர் ஆபத்தைஅடைநதவராகிச சீக்கிரம நாசத்தை அடையப்போகிறார். தசார்ண தேசத்தரசன், என நிமித்தததில் கோபததுடன்கூடி மிகக ஊக்கமுடையவனும பொற்கவசம் பூண்டவனுமாகி, அவரிடம் யுததம் செய்யப்போகிறான. ஓ! யக்ஷ! ஆகையால், எனனையும என்னுடைய தாய்தநதையர்களையும காக்கக்கடவாய். உன்னாலே எனனுடைய துக்க நிவாத்தியானது பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதிலலையா? ஓ! யக்ஷா! உனதருளால, குறறம சொலலப்படாத ஆண்மகனாகக் கடவேன. பெரிய யக்ஷனே! அநத அரசன் எனனுடைய பட்டணததை அடைவதற்குள்ளேயே அருளைச் செய்' என்றாள்.

நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யான பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸ்தூணன் சிகண்டியின் பெண்மையைப் பேற்றுத் தன் ஆண் தன்மையை அவளுக்குக் கொடுத்ததும், தசார்ண ராஜன் சிகண்டியின் ஆண்தன்மையை உபாயத்தால் அறிந்ததும், குபேரன் ஸ்தூணன் பெண்தன்மையை அடைந்ததை அறிந்து சிகண்டி மரிக்கும் வரையில் பெண்ணுகவே இருக்கும்படி ஸ்தூணனைச் சபித்ததும், சிகண்டி உடன்பாட்டின்படி ஸ்தூணனிடம் சென்றதும், அவனுக்குக் குபேரனுல் சாபம்நேர்ந்தது தேரிந்து மகிழ்ச்சியுடன்திரும்பியதும், பீஷ்மர் சிகண்டியுடன் யுத்தம் செயயாமைக்குக் காரணம் கூறியதும்.)

பரதஶ்ரேஷ்டனே! சிகண்டியின வாததையைக கேட்ட பிறகு, அந்த யக்ஷன, தெய்வதத்தால் கெடுகப்பட்டவனுகி, மனதிலுல ஆலோசித்ததச சொலலலானன. கௌரவ! என்னுடைய துக்கத்தினபொருட்டு அது அவ்விதம நேரிடவேண்டுமென்றே? யக்ஷன, 'கலயாணி! உனனிஷ்டதைதச செய்வேன. என்னுடைய ஸங்கேதத்தை அறியக கடவாய். எனது ஆணமையை உனக்குக் கொடுப்பேன். உன்னுடைய பெண்மையைத தரிபபேன். ஆனல், கொஞ்சகாலத்துக்கே, உனக்கு எனது இந்த ஆண்தன்மையைக கொடுபபேன. ஸமயம் வந்தவுடன, நீ வரவேண்டும. என்னிடம் உண்மையையே சொலலு நான பிரபுவும நினைத்ததைச செய்வதில் சித்தி பெற்றவனும் இஷ்டபபடி நடபபவனும ஆகாயதில் ஸஞ்சரிப்பவனுமாயிருககிறேன. எனனுடைய அருளால் படடணத்தையும பந்துக்களையுமே காப்பாற்று. ராஜபுத்திரியே! உன்னுடைய இந்தப் பெண்அடையாளங்களைத தரிப்பேன. என்னிடம் உண்மையாக உறுதிகூறக்கடவாய் உனனுடைய பிரியத்தைசசெய்வேன' என்றன். சிகண்டியானவள, 'ஓ! பகவானே! நல்ல விரதமுடையவனே! உனனுடைய ஆண அடையாளங்களைத் திரும்பக் கொடுதது விடுவேன். ஓ! நிசாசரனே! சிறிதுகாலம் இடையில ஸ்திரீத் தன்மையைப் பொறுகககடவாய். ஸ்வாண கவசம்பூண்ட தசார்ண ராஜன திரும்பிப்போனதன்பிறகு, கனனிகையாகவே ஆகிவிடுவேன். நீ புருஷனுக ஆகிவிடுவாய்' என்றள். அரசனே! இவ்விதம சொல்லிக்

கொண்டு, அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் துரோகம செயயாம லிருப்பதில் பிரதிஜ்ஞை செய்துகொண்டார்கள். பிறகு, அவர் கள் அடையாளங்களை மாறறிககொண்டாாகள. பாரத! பின் னா, ஸ்தூணனெனகிற யக்ஷன பெணணடையாளததைத தரித தான. சிகண்டி ஜவலிககிறதான அநதயக்ஷரூபததை அடைந் தாள. அரசனே! பாஞ்சாலபுததிரனான சிகண்டி ஆண தன்மையை அடைநது, பிறகு ஸநதோஷததுடன பட்டணததில நுழைநது, பிதாவையும அடைநதான். அரசனே! அபபொழுதே, ஏகாநதததில், துருபதனிடததிலும மாதாவினிடததிலும யக்ஷனாலுண்டான அநத அனுக்கிரக மெல்லாவறறையும நடநதபடி சொன்னான. துருபதன, பதனியுடன் அவனுடைய அநத வரலாறறைககேட்டு மிகக மகிழ்சசி யை அடைநதான. அப்பொழுது,மஹேஶ்வரருடைய அநதச் சொல்லை யும நினைததான. பிறகு, அரசன், தசாாணராஜனைக் குறிதது, 'என் னுடைய இநதப்புததிரன புருஷன. நீ நமபவேணடும' எனறு தூதனை அனுப்பினான. பிறகு, தசாாணராஜன துககத்தோடும சோகததோ டும கூடி அபபொழுதே பாஞ்சாலராஜனான துருபதனைககுறிதது விரைநது சென்றான். பிறகு, தசாாணாதிபதியானவன காமபில்ய தேசததையடைநது வேதவித்துக்களிலசிறநதவரும வேதியருமான ஒரு தூதரைப பூஜிதது, 'ஓ! தூதரே! அரசாகளில் இழிவான அந தப பாஞ்சாலராஜனை நோககி, என வசனததால, 'துஷ்டபுததியுடை யவனே! உனனுடைய கனனிகைககாக எனகனனிகையை வரிதத படியால், இபபொழுது அநதக் கர்வததிற்குரிய பயனைப் பார்ப்பாய்; ஸநதேகம இல்லை' எனறு சொல்லும்' எனறனுபபினான். ராஜஶரேஷ் டனே! அநதத தசார்ணராஜனால இவ்விதம சொலலியனுப்பப்பட்ட அந்தப் பிராமமணரான தூதரும பாஞ்சாலனுடைய நகரததைக் குறிததுப் புறபபடடார். பிறகு, புரோகிதர் பட்டணததில துரு பதனை அடைந்தார். ராஜஶரேஷ்டனே! பாஞ்சாலராஜன அந்தச் சிகண்டியுடன் கூடி அவருககு மிகக மரியாதையுடன் கோவையும் அர்க்கியததையும் அளிததான். அவர் அநதப் பூஜையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல், வீரனும ஸ்வர்ணகவசம் பூண்டவனுமான அந்தததசார் ணராஜனாலசொலலப்பட்ட இநத வார்த்தையைச சொலலலானார்.

'துர்ப்புத்தியுடையவனே! இழிவான நடையுளளவனே! நீ பெண்ணினால் எனனை வஞ்சித்ததான பாவத்தைச செய்ததன் பயனை அடையக்கடவாய். அரசனே! இப்பொழுது, போர்முனையில் எனக்கு யுத்தத்தைக்கொடு, உடனே உன்னை நான் மந்திரிகளோடும் புததிரர்க

ளோடும் உறவினர்களோடும கொல்லுவேன்' என்றுசொன்னன்' என்னும் நிகதையுடன் கூடின அநத வார்தததையைத் துருபதராஜனுக்குக் கூறினர். பரதஸ்ரேஷ்டனே! தசாணபதியினுல் புரோகிதா மூலமாய் மநதிரிகளின மததியில சொல்லப்பட்டதைககேட்ட துருபதன், ஸ்நேகதுடன வணஙகி, 'ஓ! பிராமமணரே! நீர எனனை நோககி ஸமபநதியின் சொலலாகச சொன்ன வார்தததைக்கு மேலான மறுமொழியை எனது தூதர் அவரிடம சொலலுவார்' என்று சொலலிவிடடு, பிறகு, அந்தத துருபதனும் ஹிரண்யவாமாவினிடம மஹாதமாவும வேததகின கரையையடைந்தவருமான ஒருபிராமமணரைத தூதராக அனுப்பினன். அரசனே! அபபொழுது, அவரோ தசாணணபியான அநத அரசனையடைந்து துருபதனுல் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை எடுததார். (என்னவென்றால) 'பரீகஷையைச செய்யலாம. எனனுடைய இநதப் பிள்ளை ஸந்தேகமில்லாமல ஆண் பிள்ளையே. எவனுலேயோ இந்தப் பொய் சொலலப்பட்டது. இது நமபததக்கதில்லை' என்றன்' என்றார்.

பிறகு, அந்த அரசன, துருபதனுடைய அந்த வாதததையைக் கேட்டு, ஆலோசனைசெய்து, சிகண்டியைப் பெண்ணு ஆணு வென்று அறிவதறகாக, சிறநதவாகளும மிக்க அழகான ரூப முடையவர்களும தருண வயதுள்ளவர்களுமான மங்கையரை அனுப்பினன். கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! அனுப்பப்பட்ட அவர்களும சிகணடியைத திறமைவாயநத ஆண்பிள்ளை யென்று உண்மையான தன்மையை அறிந்து பிரீதியுடன தசாணராஜனிடம அதிதலலாவற்றையும சொன்னர்கள. பிறகோ, அநத அரசன் பரீகஷையைசெய்து உடனே பிரீதியுடன ஸமபநதியோடு சோநது ஸநதோஷததையடைந்தவனகி அரண்மனையில் வாஸத்தைச்செய்தான். அவன சந்தோஷத்தை அடைநதவனகி சிகணடிக்கும தனததையும யானைகளையும குதிரைகளையும பசுகளையும பலநூறு வேலைக்காரிகளையும கொடுததான். பூஜிக்கப்பட்டவனகி, புத்திரியை அதட்டிவிட்டுத திரும்பியும் சென்றன. ஹேமவர்மனென்கிற தசார்ணராஜன் மனக்கலகம் நீக்கப்பட்டு மகிழ்சசியுடன் திரும்பிசசென்றபிறகு, சிகண்டினியானவள் மிக்க மகிழ்சசியுடை நதாள.

பிறகு, ஒரு ஸமயம, நரனை வாகனமாகவுடைய குபேரன், உலகததில் யாத்திரை செய்துகொண்டு, ஸ்தூணனுடைய வீட்டுக்கு வந்தான். அநதக் குபேரன அநதவீட்டுக்கு மேலே (ஆகாயத்திலே) இருநதுகொண்டு பார்ததான். பலவிதமான மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்

பட்டதும், பொரிகளாலும கநதஙகளாலும மேற்கட்டிகளாலும் விளங்குவதும,தூபத்திரவயஙகளால தூபம போடப்பட்டதும,கொடிகளாலும கொடிசசீலைகளாலும அலஙகரிக்கபபடடதும், பக்ஷணம் அனனம பானம மாம்ஸம இவைகளால சநதோஷத்தை அளிப்பதுமான ஸ்தூணனெனகிற யக்ஷனுடைய வீடடினுள செனறான. எங்கும நனகு அலஙகரிககப்பட்டதும மணிமாலைகளாலும ரததினமாலைகளாலும பொன்மாலைகளாலும் நானகுபக்கததிலும நிரப்பபபட்டதும் பல விதமான புஷ்பங்களுடைய கநதங்களால நிறைநததும ஜலம்தெளித்துச சுததமசெய்யபபட்டு விளங்குகினறதுமான அவனுடைய அநத ஸ்தானத்தைப்பார்த்து, பிறகு, குபேரன அபபொழுதே உடன்வநதவாகளான அநத யக்ஷாகளை நோககி, 'அளவற்ற பராககிரமததை உடையவாகளே! ஸ்தூணனுடைய இநத மாளிகையானது நனறாக அலஙகரிககப்படடிருககிறது. இபபொழுது, மநதபுததியுடையவனான அவன ஏன எனனிடம வரவே இலலை? மநதபுத்தியுடையவனான அவன தெரிநதிருநதும எனனிடம் வராதபடியால, அவனுககுப பெரிய சிக்ஷையைச செயயவேண்டுமென்பது எனனுடைய எணணம' எனறான. யக்ஷர்கள, 'அரசரே! துருபதராஜனுககுச சிகண்டினியெனறு ஒரு புததிரி உணடானாள. (ஸ்தூணன,) அவளுககு ஒரு நிமித்தததிற்காகப் புருஷ லக்ஷணததைக கொடுததான், பெணகளுடைய லக்ஷணததைத தான அடைநதான, ஸ்திரீயாகி வீடடினுள இருக்கிறான். அதனால், பெண்போன்ற ரூபததையுடைய இவன வெடகமுள்ளவனாகி ஸமீபததில் வரவில்லை. அரசரே! இநதக காரணததால் ஸ்தூணன இபபொழுது உமமிடம் வரவிலலை. இதைக் கேட்டு நியாயப்படி செய்யும. விமானம இங்கேயே இருக்கட்டும' என்றார்கள். பிறகு, யக்ஷராஜன, 'ஸ்தூணனை அழைதது வாருஙகள்' என்று சொன்னான. பூபதியே! மஹாராஜ! பெணபாலபோனற ரூபததையுடைய அவன அழைக்கபபட்டுக குபேரனிடமவநது லஜ்ஜையுடன் நின்றான். குருநநதன! பிறகு, குபேரன மிக்க சினம கொணடு, 'யக்ஷர்களே! இநதப்பாவிக்கு இபபொழுதுண்டான பெண்தன்மையானது இபபடியே இருககட்டும்' எனறு அவனைச சபிததான. பிறகு, மஹாத்மாவான யக்ஷராஜன், 'கெட்ட புததியுடையவனே! கெட்ட செய்கையுடையவனே! மிகக துஷ்டபுத்தி கொண்டவனே! நீ இவ்விடத்தில் யக்ஷர்களை அவமதித்துச் சிகண்டிக்கு (உன்னுடைய) லக்ஷணத்தைக் கொடுத்துப் பெண்ணின் லக்ஷணததையும ஏறறுககொண்டு, (முன்) ஏற்படாத இந்தக் காரியததைச செய்தபடியால இதுமுதல நீ பெண்

ணாகவும அவஸ ஆணாகவுமே இருககக்கடவீரகள' எனறான். பிறகு, யக்ஷாகள், 'ஸ்தூணனவிஷயததில சாபததின முடிவைச செயயும' என்று இரககமுண்டாகுமபடி அடிக்கடி குபேரனுக்குச சொனனார்கள். ஐயா! பிறகு, மஹாதமாவான யக்ஷராஜன, சாபததின் முடிவைச செய்யும விருபபததால, பின செலபவாகளான எலலா யக்ஷகணஙகளையும நோககி, 'யக்ஷாகளே! சிகணடியானவன கொலலப்பட்டபொழுது, இவன தன ரூபததை அடைவான. பெரிய மனததையுடைய ஸதூணனெனகிற யக்ஷனானவன வருததமிலலாதவனாயிருககடடும' எனறு சொனனான. பகவானும தேவனுமான யக்ஷராஜன, இவவிதம சொலலிவிடடு, நனகு பூஜிககபபட்டவனாகி, நிமிஷததிறகுள ஸஞசரிபபவாகளான எலலாருடனுமகூடிச சென்றுவிட்டான. ஸதூணனோ சாபததையடைநது அபபொழுது அஙகேயே வஸிததான. சிகணடியானவன ஸமயம வநதபொழுது வேகமாக அநத நிசாசரனை வநதடைநதான அவன வநது, 'பகவானே! வநதுவிடடேன' எனகிற வாரததையைச சொனனான. பிறகு, ஸதூணன அவனை நோககி 'பிரீதியடைநதவனாகிறேன' எனறு அடிக்கடி சொலலிவிடடு, ஒழுஙகாக வநதவனும ராஜ புததிரனுமான சிகணடியைப் பாரதது, அவனிடம எவலாவறறையுமே நடநதபடி சொனனான. யக்ஷன, 'ராஜபுததிர! நான உனனிமிததம குபேரனால சபிக்கப்படடேன. இபபொழுது இஷ்டப்படி செல. ஸுகமாக உலகஙகளில ஸஞசாரம செய இஙகே யிருநது நீ போனதும குபேரன கண்டதுமான இது முன வினையெனறு நினைககிறேன. இது மீறததககதிலலை' எனறான. பாரத! ஸதூணனெனனும யக்ஷனால் இவ்விதம் சொலலபபட்ட சிகண்டியோ, பெருமகிழசசியுட்ன, நகரததைககுறிததுத திருமபினான. பலவித வாசனைப பொருளகளாலும மாலைகளாலும மிகக பொருளகளாலும பிராமமணாகளையும தேவனதகளையும பூஜிததான. புணய விருக்ஷங்களையும நாறசநதிகளையும அலஙகரிததான. பாஞசாலராஜனான துருபதன, காரயததின ஸிததியையடைநத சிகணடியெனகிற புததிரனோடும் பநதுக்களோடும் மேலான ஸநதோஷததை அடைநதான, குருஶரேஷ்ட! மஹாராஜனே! பிறகு, முன பெணணும பிறகு ஆணுமான சிகண்டியைத் துரோணரிடததில சிஷ்யனாகக கொடுத்தான ராஜபுத்திரனான சிகண்டியும துருபதபுததிரனான திருஷ்டதயுமனனும, உஙகளுடன், கிரகிததல தரிததல பிரயோகிததல் மீடடல எனனும நானகு பாதஙகளோடு கூடின விலவிததையை அடைநதாரகள். குழநதாய்!

துருபதனுடைய பட்டணத்தில எனனால் விடப்பட்டவர்களும் மூடர்கள, குருடாகள், செவிடாகள ஆகிய இவாகளின வேஷஙகொணடவாகளுமான சாரர்கள் இதை எனககு நடநதபடி தெரிவிததார்கள். மஹாராஜனே! குருஶரேஷட! இவவிதம இநதத துருபத புததிரன பெணணாயிருநது ஆணானவன. இந்தச சிகணடி ரதிகாகளில சிறநதவனானான். பரதஶரேஷ்டனே! அமபையெனறு பிரஸித்திபெறற காசிராஜனுடைய ஜ்யேஷடபுததிரியானவள துருபதனுடைய குலததில சிகணடியாய்ப் பிறநதாள. நான, யுததமசெயய விருப்பம் கொணடு கையில விறபிடிததது வநதவனான இவனை ஒரு நிமிஷமும் பாாககவும மாடடேன; அடிககவும மாடடேன கௌரவநநதன! நான பெணணினிடததிலும முன பெண்ணாயிருநதவனிடததிலும பெணபால் பெயரையுடையவனிடததிலும பெணணுககு நிகராயிருபபவனிடததிலும பாணததை விடேனெனபது எப்பொழுதும் எனனுடைய விரதம இது உலகிலும பிரசிததமானது. நான் இநதககாரணததினால சிகணடியை அடியேன. அபபா! சிகணடியினுடைய உணமையான இநதப பிறபபை நான அறிவேன. ஆகையால, யுததஙகளில ஆயுதமெடுததானாயினும இவனை நான அடியேன. பீஷ்மன ஸ்திரியை அடிபபானேயானால, ஸததுககள தூஷிப்பாாகள். ஆகையால, யுததததில நிறபதைபபாாததாலும இவனை நான அடியேன' எனறார. குருவமசததில பிறநத அநதத துாயோதனராஜன், இதைககேடடு அபபொழுது ஒரு முகூாத்தம்போல ஆலோசித்துப் பீஷ்மரிடததில் (அதை) உசிதமாக நினைததான்.

நூற்றுத் தொண்ணூற்றுமூன்றாவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனன் பீஷ்மர் முதலானவர்களைப்பார்த்துப் பகைவர் படையை எவ்வளவு காலத்தில் அழிப்பீர்களென்று கேட்டதும், அவர்கள் தனித்தனிவிடை கூறியதும்.)

இரவு விடிந்தவுடன், உம்முடைய புததிரனானவன் எல்லாச் சேனையின மத்தியிலும பிதாமஹரை(ப் பார்த்து) மறுபடியும் வினவலானான். துர்யோதனன், 'ஓ! கங்காபுததிரரே! மிகக காந்தியுடையவரே! இதோ கிளமபியிருக்கிறதும், மிகவும் அதிகமான யானை

குதிரை காலாள்களையுடையதும, பெரிய ரதங்களால் நிறைந்ததும், பெரிய விலலியுடையவர்களும் மிகக பலசாலிகளும லோகபாலர் களுககுச் சமமானவர்களும திருஷ்டதயும்னனே முனனிட்டவாகளு மான பீமன் அரஜுனன முதலியவாகளால காகபப்படடதும, வெலல முடியாததும், தடுக்கமுடியாததும, பொஙகும கடலபோன்றதும, தேவாகளாலும கலக்கமுடியாததுமான பாணடவாகளுடைய இநதச சேனையாகிற கடலைப் பெரிதான யுததததில எவ்வளவுகாலததில நாசம செய்வீர? பெரியவிலலியுடைய ஆசாரயரே, பலஙதையுடைய கிருபரே, யுத்தததைக கொணடாடுகினற கர்ணனே, பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டரான அசுவததாமாவே எவ்வளவுகாலததில் கொலலு வார்கள ? நீஙகளெலலாரும எனனுடைய சேனையில திவயா ஸ்திரஙகளை அறிநதவாகளலலரே ? இதனை நான அறிய விருமபு கிறேன. ஓ! கைவனமை அமைநதவரே! என்னுடைய மனத திலி எநநாளும பெரிய ஆவலிருப்பதால இதனை எனக்குச சொலலக்கடவீர' எனறான.

பீஷமா, 'குருஸ்ரேஷ்டா! அரசனே! அநதப் பகைவா களுடைய பலாபலததை விணவுவது உனககுத தகுதியானதே. அரசனே! பெரிய தோளகளையுடையவனே! எனக்கு யுதததில ஆயுதஙகளுடைய வீரயததிலும புஜபலததிலும ஏறபடகூடிய பெரிய சகதியைக கேள. மாயாவியானவன மாயா யுத்தததிலு லும மறறவாகள நேரான யுததததிலுலும யுததம செய்யபபட வேணடு மெனபது தாமததிலுளள நிசசயம. மிகக பாகயிய முடையவனே ! பெரிய பராக்கிரமததையுடையவனே ! பதினாயிரம காலாட்களையும ஆயிரம தேராளிகளையும ஒருபாகமாகச செய்து (இவ விதம) பாண்டவாகளுடைய சேனைய நாளதோறும எனககுச சொநதமான பஙகுகளாகசசெய்து கொலலுவென இது எனனு டைய பாகமாகக் கருதப்படடது. பாரத! நான இநத ஏற்பாடுடன ஸன்னஹமசெயதுகொண்டு எப்பொழுதும இளமபி இநதபபடி ஏற் படடகாலததில பெரியபடையை நாசமசெய்வேன. பாரத! அலலது, யுததததில நினறுகொணடு லக்ஷமபோகளைக கொல்லுகினற மனு ஸ்திரஙகளை விடுவேனனால ஒரு மாதததில கொல்லுவேன' என்றா. ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! துரியோதனராஜன பீஷ்மருடைய அநதவார்த தையைக் கேட்டு, பிறகு, அஙகிரஸின வமசததிலுணடானவாகளில் சிறநதவரான துரோணரை நோககி, 'ஓ! ஆசாயரே! நீர பாண்டுபுத திரனுடைய சேனைகளை எவ்வளவு காலததில கொல்லுவீர?' எனறு

கேட்டான். துரோணர், அவனைநோக்கிச சிரிததுக்கொண்டு, 'ஓ! தோள்வலியமைநதவனே! கிழவனாயிருககிறேன். சக்தியும முயற்சியும எனககுக குறைநதுவிடடன. அமபுகளாகிற தீயினாலே பாணடவாகளுடைய சேனைகளைச சநதனுவின புததிரரான பீஷ்மாபோல ஒருமாதததில் எரிபபேன எனபது என எணணம, இதுதான என் சகதியின அளவு இதுதான் வலிமையின அளவு' எனறு மறுமொழி கூறினா. சரதவானுடைய புததிரரான கிருபரோ, 'இரணடுமாதஙகளில (கொலவேன)' எனறு சொனனா. அஸவததாமாவோ, பததுததினததில (பாண்டவா) சேனையை நாசமசெய்வதாகப் பிரதிஜஞை செய்தார மஹாஸ்திரஙகளையறிநதவனான காணனோ, ஐநது தினததில சேனையைக கொலலுவதாகப பிரதிஜஞை செயதான. கஙகாபுததிரா, ஸூதபுததிரனுடைய அநத வாாததையைககேடடுச சப்ததது டன சிரிததார, இநதவாாததையையும சொலலலானா. 'ராதையின புததிர! யுததநிமிததமாக அமபுகளையும சஙகததையும விலலையும தரிததுககொண்டு வாஸுதேவருடன தேரிலேறிவருகினற தனஞசயனை யுதததில நீ அடையாத வரையில, இவவிதம நினைபபாய. உன்னாலே இவவிதமும இதறகுமேலும இஷ்டபபடி சொலலுவதறகுமுடியும' எனறா' எனறு சொனனான்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மர் முநலியோர் தந்தம்சக்தியை வெளியிட்டதைத் தூதர்மூலம் தெரிநதுகொண்டு அர்ஜுனன் சக்தியைக் கேட்டதும், அவன் தன்சக்தியைக் கூறியதும்.)

ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! இதைக்கேட்டுக குநதீபுததிரரோ தமபிமாாகளெல்லாரையும் இரகசியததிலழைதது இநதவாாததையைச சொல்லலானா. அவர், 'துரயோதனனுடையபடைகளிலனுப்பபபடட என்னுடைய ஒற்றாகளான மனிதாகள் எனககு விடியற்காலததில் இநதவாாத்தையைச சொனனாகள. (என்னவெனறால) துரயோதனன பெரியவிரதத்தையுடைய காஙகேயரைநோககி, 'ஓ! பிரபுவே! எவ வளவுகாலததில பாணடவர்களுடைய சேனையைககொலலுவிர?' என்று கேட்டானாம. அவர், மிககெடுமதியையுடையவனான அவனைநோக்கி,

'ஒருமாதத்தில்' என்று சொன்னாராம். துரோணரும், 'அவ்வளவுகாலத்திலேயே' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்தாராம். கிருபா (அதில்) இரண்டு மடங்குகாலத்தைச் சொன்னாரென்று நமக்குக்கேளவி. மஹாஸ்திரங்களை அறிந்தவரான அஶ்வத்தாமாவோ பத்துத்தினத்தில் கொல்லுவதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தாராம். அப்படியே, திவ்யாஸ்திரங்களை அறிந்தவனான காணன் கௌரவாகளுடைய ஸபையில், கேட்கப்பட்டபோது, ஐந்து தினங்களில் படைகளுடன் கொல்லுவதற்குப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தானாம். ஆகையால், அர்ஜுன! பலகுணநக்ஷத்திரத்திலபிறந்தவனே! நானும், 'நீ எவ்வளவுகாலத்தில் பகைவர்களை நாசமசெய்வாய்?' என்று உன்னுடையசொல்லைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றார்.

அரசரால இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட குடாகேசனான தனஞ்சயன், வாஸுதேவரைப்பார்த்து, இந்தச்சொல்லை மறுமொழியாகக் கூறலானான். 'ஓ! மஹாராஜரே! மகாத்மாக்களும் அஸ்திரங்களைப்பயின்றவர்களும் பலவிதமாக யுத்தம்செய்பவர்களுமான இவர்களெல்லாரும் சொல்லவேசெய்வார்கள்; ஸந்தேகமில்லை. உம்முடையமனத்தின்தாபமானது போகட்டும். நான் ஸத்தியமதவறாமல் சொல்லுகிறேன். நான் வாஸுதேவரை ஸஹாயமாக்கொண்டு ஒரேரத்ததுடனே தேவர்களோடுகூடிய மூவுலகங்களையும் எல்லாச்சராசரங்களையும் சென்றதையும் இருக்கிறதையும் இனி உண்டாவதையும் ஒருநிமிஷத்திலே கொல்லுவேனென்பது என் எண்ணம். இந்த ஹரியானவர் எப்படி விரும்புகிறாரோ அப்படியே ஆகும்; வேறு விதம் ஆகாது. பசுபதியானவர் கிராதவேஷங்கொண்டு துவந்துவயுத்தத்தில் எனக்களித்ததும் கோரமும் பெரிதுமான பாசுபதாஸ்திரம் இதோ என்னிடமிருக்கிறது ஓ! புருஷஶ்ரேஷ்டரே! பசுபதியானவர் யுகத்தினமுடிவில் எல்லாப்பிராணிகளையும் ஸம்ஹாரம்செய்கிறவராகிப் பிரயோகம்செய்கிற அஸ்திரமானது இதோ என்னிடமிருக்கிறது; ஓ! அரசரே! அதனைப் பீஷ்மரும் அறியார்; துரோணரும் அறியார். கிருபரும் அறியார் அஶ்வத்தாமாவும் அறியார்; கர்ணன் எப்படி அறிவான்? யுத்தத்தில் திவ்யாஸ்திரங்களாலே ஸாமான்யமான மனிதர்களைக் கொல்லுவது உசிதமில்லை. நாம் கப்டமில்லாத யுத்தத்தினாலேயே பகைவர்களை வெல்லுவோம். ஓ! அரசரே! அப்படியே, புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான இவர்களும் உமக்கு ஸஹாயமாயிருக்கின்றார்கள் எல்லாரும் திவ்யமான அஸ்திரங்களில் பண்டிதர்களும் எல்லாரும் யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களும் எல்

லாரும (தனூ) [1] வேதத்தின முடிவில் அவபிருதஸ்நாநம செய்தவா களுமானவாகள. ஓ! பாண்டவரே! ஒருவராலும வெலலப்படாத வாகளும, சிகணடி, யுயுதானன, துருபதபுததிரனை திருஷ்டதயும் னன, பீமஸேனன, நகுல ஸஹதேவாகளிருவா, யுதாமனயு, உதத மௌஜஸ், யுதததில பீஷமருககும துரோணருககும சமமான விராடதுருபதாகள, மஹாபாகுவான சஙகன, மஹாபலசாலியான கடோதகசன, இவனுககுப புததிரனும மிககபலமும பராககிரமமு முடையவனுமான அஞசனபாவா, சிறநத கைகளையுடையவனும் நணபனும யுதததில ஸமாததனுமான சாததியகி, பலசாலியான அபிமனயு, திரௌபதியின ஐநதுபுததிராகள ஆகிய இவாகள யுத தததில தேவாகளுடைய சேனையையும கொலலுவாாகள. நீரும் மூவுலகத்தையும நாசமசெய்வதிலும திறமையுளளவா. ஓ! இந திரனுககு நிகரான பராககிரமததையுடையவரே! கௌரவரே! அப்படியே நீா கோபததால எநத மனிதனைப பாாபபீரோ அவன சீககிரம இலலாமல போயவிடுவானென்பது நிசசயமெனறு நான உமமை அறிகிறேன' எனறான.

நூற்றுத் தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(துரியோதனன் தன்சேனையை முன்றாகப்பிரித்து அனுப்பியதும், எல்லாரும் தம்தம் படைவீடுசென்றதும்.)

பிறகு, தெளிவாகவிடிநதவுடன, அரசர்கள் திருதராஷ்டிரனின் புததிரனான துரியோதனனால ஏவபபட்டவர்களாகிப் பாண்டவர்க ளைககுறிததுப புறப்பட்டாாகள். எல்லாரும ஸ்நானம் செய்து சுததாகளும மலாமாலைகளை அணிநதவாகளும் வெளளைவஸ்திரம உடுததவாகளும ஆயுதங்களை யேநதியவர்களும கொடியுடையவர்க

---

1 'வேதாநதாவப்ருதஸநாதா' என்பது மூலம 'வேதாத்யயனம செய்து முடித்தபிறகு, விவாகம் செயதுகொண்டு, யாகம்செயதவர்கள' எனபது பழையவுரை. விவாகமிலலாதவன் யாகம் செயயலாகாமையின் விவாகம செயதுகொணடு என்பது வருவிக்கப்பட்டது இதனால், 'எலலா ரும் இம்மையில் அடைவனவற்றை அடைநதுவிட்டமையால மரணததுக்கு அஞ்சமாட்டார்கள்' என்பது குறிப்பு.

ஞும ஸ்வஸ்திவாசனம செய்விதது அக்னிகளில் ஹோமம செய்தவர் களும எலலாரும பரமமததை அறிநதவர்களும சூராகளும எலலாரும விரதங்களை ஙனகு அனுஷ்டிததவர்களும எலலாரும பிறாவிரும பியவற்றைச செய்கிறவாகளும எலலாரும போருகருியலகூணஙகள பொருநதியவாகளும யுததஙகளில 2 பகைவரைக கொலலவிருமபு கிறவாகளும மிகக பலசாலிகளுமான அவநதி தேசததரசாகளான விரதாணுவிரதாகள், கேகயர்கள, பாஞ்சிகர்கள், அரவததாமா, பீஷ்மர், ஸிகணடிதேசாதிபதியான ஜயதரதன் ஆகிய இநத எலலாரும துரோணரை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஒருவரிடததில் ஒருவா நமபிக்கை வைததவர்களும மனததை ஒரே கார்யததில செலுததினவர்களு மாகிப் புறப்பட்டாகள். தக்ஷிணதேசததரசாகள், மேலதிசை அரசா கள, மலைநாட்டரசாகள், காநதாரராஜனை சகுனி, கிழகதிலும வடக்கி லுமுளள எல்லா அரசாகள், சகாகள, கிராதாகள, யவனாகள, சிபிகள, வஸாதிகள் ஆகிய இநத மஹாரதாகளெல்லாரும தஙகள் தஙகள சேனை களுடன் மஹாரதனை (தலைவனை) சூழநதுகொண்டு இரணடாவது சேனையில் புறப்படடாகள. பிறகு, சேனை புடன் கூடின கிருதவர்மா, மஹாரதனை திரிகர்ததன, பிராதாக்களால சூழப்பட்ட அரசனை துரியோதனன, சலன, பூரிஸ்ரவஸ், சலயன, கோஸல தேசாதிபதி யான பிருஹதரதன ஆகிய இவாகள சென்றாகள். இவாகள, திருத ராஷ்டிர புதரர்களை முனனிடடவர்களாகிப் பின்னே தொடாநது சென்றனர். மிக்கபலசாலிகளான அந்தத திருதராஷ்டிர புதரிகள் நியாயபபடிசேர்நது குருகேஷதிரததின் மேற்பாதியில் கவசம பூணடு நின்றார்கள். ஓ! பாரதரே! துர்யோதனனை ஙன்கு அலங ஙரிககப்பட்ட இரணடாவது ஹஸ்தினபுரமபோலப பாசறையைச செய்விததான். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! ஸமர்ததர்களான நகரவாசி களும், பட்டணததிறகும பாசறைக்கும விதியாஸததை அறிய விலலை. குருகுலததவனை துரியோதனன் மற்ற அரசர்களுக்கும அவவிதமாகவே இருக்கினற படைவீடுகளை நூற்றுக்கணகாகவும ஆயிரக்கணக்காகவும செய்விததான். அரசரே! சேனைகள தஙகு வதற்காக அநதக கூடாரஙகள் யுத்தகளததில முழுதும ஐநது யோஜனை அளவுள்ள இடததில் அமைக்கப்பட்டன. அப்பொழுது, அவவிடத்தில அநத அரசாகள், உதஸாஹததிற்கும சேனைக்கும தகுதபடி, திரவ்யஙகளுடன் கூடினவைகளும ஆயிரகணக்காயுளள

2 'பாரத லோகாத' எனபது மூலம, 'மேலான உலகங்களை அடைய விரும்பிகொண்டு' எனறும கொளளலாம.

வைகளுமான பாசறைகளில புகுநதார்கள. துாயோதன ராஜன் சேனைகளோடு கூடினவாகளும மஹாதமாககளும அதில சேராத யானை குதிரை காலாட்களுடனகூடினவர்களுமான அரசர்களுககும அவாகளைச சோநத மற்றவர்களுககும சிறநதவையான 1பக்ஷயதனத யும போஜயததையும அளிககுமபடி கடடளையிடடான. கௌரவ ராஜன, சில்பததால பிழைபபவர்களும, அங்கே கூடவநத ஸூதர்க ளும மாகதாகளும வநதிகளும் வியாபாரிகளும கணிகையாகளும் சாராகளும பாரககவநத ஜனஙகளுமாகிய எல்லாரையும விதிப்படி 2 உபசரிததான.

நூற்றுத் தொண்ணூறறாறாவது அத்யாயம்.

அம்போபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர் தம் சேனையை மூன்றகப் பிரித்து அனுப்பியது)

ஓ! பாரதரே! அப்படியே, குநதீபுததிரரும தர்மபுததிரரும அரசருமான யுதிஷ்டிரா, திருஷ்டதயுமனனமுதலான வீராகளை ஏவி னா. பிறகு, சேதி காசி கரூசதேசஙகளுககு நாயகனும மிகக பராக்கிரமததையுடையவனும சேனைகளுக்குப்பதியும் பகைவரைக கொல்பவனுமான திருஷ்டகேதுவையும, விராடனையும, துருபதனை யும், யுயுதானனையும், சிகண்டியையும், பாஞராலனுடைய புததிரா களும பெரிய வில்லுடையவாகளுமான யுதாமனயு உததமௌஜஸ் என்பவாகளையும் கட்டளையிட்டார. பல நிறமான கவசஙகளையுடைய வர்களும புடம்வைதத பொனமபமான குணடலங்களைத தரிப்பவர் களும பெரிய விலலையுடையவாகளுமான அநதச சூரர்கள, நெய் சொரியபபடடு வேதிகளில ஜ்வலிககின்ற அக்னிகள்போலவும நன்கு ஜ்வலிககினற (ஸூர்யன முதலிய) கிரகஙகள போலவும விளங்கினா கள். பிறகு, பூமிக்குப பதியான அரசா, சேனையைத் தகுதிககுததக்க படி பூஜித்துப பிரயாணததின்பொருட்டு அவைகளை ஏவினார். யுதிஷ் டிரராஜா, மஹாத்மாககளும சேனைகளையுடையவாகளும் படைக்கு வெளிப்பட்ட ஜனங்களுடன கூடினவர்களும் யானைகளுடனும குதி ரைகளுடனும காலாட்களுடனுங் கூடினவர்களுமான அவர்களுக்கும்

---

1 ஸபாபர்வம் ௩௧-ம பக்கம் குறிப்பிலும, சாநதிபர்வம சுசடு-ம் பக் கம் குறிப்பிலும் காண்க. 2 'ப்ரத்யவைக்ஷத' என்பது மூலம்.

சில்பவேலையால் பிழைப்பவாகளுச்கும மிகவும் சிறந்த பக்ஷயபோஜ யஙகளை அளிததாா. பாண்டுநநதனா, அபிமனயுவும பிருஹநதனும திரௌபதியினுடைய எலலாப புததிராகளுமான இவாகளைத திருஷ்டதயுமனனை முதன்மையாக வைதது அனுப்பினாா். யுதிஷ்டிரா, பீமனையும் யுயுதானனையும பாணடவனான தனஞசயனையும் படைகிறன இரண்டாவது வகுப்பாக அனுபபினாா. அப்பொழுது, போாக கருவிகளை ஏறறுகினறவாகளும் ஸஞசரிககின்றவர்களும ஓடுகினறவர்களும் ஸநதோஷத்தை அடைநதவாகளுமான போாவீரர்களுடைய சபதமானது ஸ்வர்ககததைத தொடடதுபோல இருநதது. பிறகு, அரசா தாமுமே, விராடனாலும துருபதனாலும பின தொடரபபட்டவராகி மற்ற அரசாகளுடன புறபபடடாா. பயஙகரமான விற்பிடிதத வீராகளையுடையதும நீண்டதும திருஷ்டதயுமனனால் காககப்பட்டதுமான சேனையானது, நிரம்பியதும் அமாநது செல்வதுமான கங்கைபோலக் காணப்படடது. பிறகு, புததிமானான அரசர், திருதராஷ்டிரரினபுததிராகளுடைய புததியின நிரபயததை மயங்கச செயகிறவராகி அநதச சேனைகளை மறுபடியும ஏவினாா.

பாணடவரானவா, பெரிய விறகளையுடைய திரௌபதியின புததிரர்களையும, அபிமன்யுவையும, நகுலனையும ஸஹதேவனையும, எலலாப் பிரபததிரகர்களையும, பதினாயிரம்குதிரைகளும இரண்டாயிரமயானைகளும பதினாயிரம்காலாட்களும ஐநநூறுதோகளுமான வெலலமுடியாத முதறசேனையையும பீமசேனனுக்குக கொடுததாா. பாணடவரானவா, விராடனையும், ஜயதஸேனனையும, மஹாரதர்களும் வீரயவானகளும மஹாதமாககளும கதையையும் வில்லையும் தரிபபவர்களும பாஞ்சாலனுடைய புததிரர்களுமான யுதாமன்யுஉத்தமௌஜஸ் எனபவர்களையும, சேனையின் நடுவில செலலும்படி கட்டளையிட்டார். அப்பொழுது, (இநதச சேனையின) நடுவில, கிருஷ்ணாஜுனர்கள தொடர்நது செனறார்கள. அரசாகளும், இநதிரனை முன்னிட்டுக கொணடு ஆகாயததையடைநத எலலாத தேவர்களும், அவர்களைப் பார்த்து நஷ்டமெனறே நினைததார்கள. யுததங்களில் தோநத வீரர்கள, மிகக சினம கொண்டவாகளானார்கள. அவர்களில் சூரர்கள், இரு பதினாயிரம குதிரைகளிலும் ஐயாயிரம் யானைகளிலும் தோகளுடைய கூட்டங்களிலும எஙகுமஏறினாகள. சூரர்களான காலாட்கள் விலலை கததியையும கதையையும தரிப்பவாகளாகி முன்னும பின்னும் மாயிரமாகச் செனறார்கள். யுதிஷ்டிரர் தாமே நேரிலிருநத சேனை கடலிலும், பல அரசர்கள் மிகுதியாகச சூழ்ந்திருநதார்கள்.